AILIANOU PERI ZOON IDIOTETOS BIBLIA 17. AELIANI DE NATURA ANIMALIUM LIBRI 17. CUM...

Claudius Aelianus, Konrad Gesner, Abraham Gronovius, ...

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΙΖ'.

AELIANI

DE

NATVRA ANIMALIVM

LIBRI XVII.

PARS ALTERA.

41

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XI.

CAPVT I.
De Cycnis ex Rhipaeis montibus advolantibus ad Apollinis templum, quod eſt apud Hyperboreos.

HYPERBOREORVM gentem, et Apollinis apud eos honores, non modo poetae, ſed alii etiam ſcriptores celebrant; et inter alios Hecataeus, non Mileſius ille, ſed Abderita. Is cum et alia quaedam, nec pauca nec vilia, referat, quae in praeſentia recitari nihil attinet; ea in aliud tempus differentur, quo et mihi narrare jucundius, et aliis forſan audire ſit commodius: quae vero praeſentis ſunt inſtituti, ea nunc ſolum exponam. Apollini igitur ſacri ſunt Boreae et Chionis filii, tres numero fratres, ſex cubitorum proceritate. Hi cum ſolenne ſacrificium ſtato et praefinito tempore peragunt, innumera cycnorum examina e Rhipaeis, ut ipſi appellant, montibus advolant; qui ubi templum volando circumvecti fuerint, et veluti luſtrarint, in ſeptum templi deſcendunt, quod et ſpatio ampliſſimum eſt, et ſpecie pulcherrimum. Cum autem cantores vernaculo muſicae genere deum celebrant, et ſimul citharistae ſuaviſſimam melodiam

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ α'.

Περὶ τῶν Κύκνων τῶν ἀφικνουμένων ἐκ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, τὸ ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις.

ΑΝΘΡΩΠΩΝ Ὑπερβορέων γένος, καὶ τιμὰς Ἀπόλλωνος τὰς ἐκεῖθι, ᾄδουσι μὲν καὶ ποιηταὶ, ὑμνοῦσι δὲ καὶ συγγραφεῖς· ἐν δὲ τοῖς καὶ Ἑκαταῖος, οὐ Μιλήσιος, ἀλλ' ὁ Ἀβδηρίτης. Ἃ δὲ λέγει πολλά τε καὶ σεμνὰ ἕτερα, οὔ μοι νῦν ἡ χρεία παρακαλεῖν δοκεῖ αὐτά· καὶ οὖν καὶ εἰς ἄλλον ὑπερθήσομαι χρόνον ἕκαστα εἰπεῖν, ἡνίκα ἐμοί τε ἥδιον, καὶ τοῖς ἀκούουσι λῷον ἔσται· ἃ δέ μοι μόνα ἤδη ἡ συγγραφὴ παραβάλλει, καὶ δεῖ λέγειν ταῦτα. Ἱεροί εἰσι τῷδε τῷ δαίμονι Βορέου καὶ Χιόνος υἱέες τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, ἀδελφοὶ τὴν φύσιν, ἑξαπήχεις τὸ μῆκος. Ὅταν οὖν οὗτοι τὴν νενομισμένην ἱερουργίαν κατὰ τὸν συνήθη καιρὸν τὸν προειρημένον ἐπιτελῶσιν, ἐκ τῶν Γιπαίων, οὕτω καλουμένων παρ' αὐτοῖς, ὀρῶν καταπέτανται κύκνων ἀμήχανα τῷ πλήθει τὰ νέφη· καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει, εἶτα μέντοι καθιᾶσιν εἰς τὸν τοῦ νεὼ περίβολον, μέγιστόν τε μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος ὡραιότατον ὄντα. Ὅταν οὖν οἵ τε ᾠδοὶ τῇ σφετέρᾳ μέσῃ τῷ θεῷ προσᾴδωσι, καὶ μέντοι καὶ οἱ κιθαρισταὶ συγκεκράγωσι τῷ

melodiam cantantium choro adſonant: cycni etiam ipſis concinne accinunt, nec uſquam abſona aut inepta voce aberrant; ſed tanquam incitamentum et auſpicium cantus a chorodidaſcalo editum ſecuti, peritiſſimis carminum ſacrorum decantatoribus concinunt. Hymno jam perfecto, volucris ille chorus, ut ita dicam, recedit, poſtquam ſolito ſibi dei celebrandi munere eſt defunctus, ac divinos honores per totum audivit diem, ſimulque et ipſe cantavit, et oblectavit alios.

C A P. II.

De ſacris Draconibus in Epiro.

Epirotae etiam tum ipſi, tum peregrini quotquot adſunt, Apollini ſacrificant, et unum quotannis diem feſtum in ejus honorem perquam magnifice agitant. Lucus apud eos deo ſacer eſt, et muro ſeptus, intra quem dracones ſunt, deo grati. Huc virgo ſacerdos nuda accedit ſola, et victum draconibus porrigit. Eos Epirotae a Pythone Delphico prognatos aiunt. Quod ſi virginem accedentem illi placide adſpexerint, et alimenta prompte ſuſceperint, annum fertilem et ſalubrem ſignificare creduntur; ſin et terribiles erga illam fuerint, et porrecta cibaria non acceperint, contrarium anni futurum ſtatum alii divinant, alii ſuſpicantur.

C A P. III.

De Canibus Aetnaeis.

In Aetna Siciliae ſacra eſt Vulcani aedes, et circa eam muri et arbores ſacrae; ibidem ignis perpetuus et inextinctus adſervatur. Sunt et canes in templo lucoque ſacri, qui modeſte ac decenter in templum et lucum accedentes blande et adulantes exci-

χορῷ παναρμόνιον μέλος· ἐνταῦθά τοι καὶ οἱ κύκνοι συναναμέλπουσιν ὁμορροθοῦντες, καὶ οὐδαμῶς οὐδαμῇ ἀπηχὲς καὶ ἀπῳδὸν ἐκεῖνοι μελῳδοῦντες· ἀλλ' ὥσπερουν ἐκ τοῦ χορολέκτου τὸ ἐνδόσιμον λαβόντες, καὶ τοῖς σοφισταῖς τῶν ἱερῶν μελῶν τοῖς ἐπιχωρίοις συνᾴσαντες. Εἶτα, τοῦ ὕμνου τελεσθέντος, οἵδε ἀναχωροῦσι τῇ πρὸς τὸν δαίμονα τιμῇ τὰ εἰθισμένα λατρεύσαντες, καὶ ἀκούοντες τῶν θεῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν οἱ προειρημένοι, ὡς εἰπεῖν, χορευταὶ πτηνοὶ τέρψαντές τε ἅμα καὶ ᾄσαντες.

ΚΕΦ. β'.

Περὶ τῶν ἐν τῇ καλουμένῃ Ἠπείρῳ δρακόντων ἱερῶν.

Θύουσί τε καὶ ἄλλως οἱ Ἠπειρῶται τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ αὐτοὶ, καὶ πᾶν ὅσον τῶν ξένων ἐπίδημόν ἐστι θύουσι, καὶ τούτῳ ἤδη τὴν μεγίστην ἑορτὴν ἄγουσι μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους σεμνήν τε καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἔστι δὲ ἄνετον τῷ θεῷ ἄλσος, καὶ ἔχει κύκλῳ περίβολον, καὶ ἔνδον εἰσὶ κύκλῳ δράκοντες, τοῦ θεοῦ ἄθυρμα οὗτοί γε. Ἡ τοίνυν ἱέρεια γυμνὴ παρθένος πάρεισι μόνη, καὶ τροφὴν τοῖς δράκουσι κομίζει. Λέγονται δὲ ἄρα ὑπὸ τῶν Ἠπειρωτῶν ἔκγονοι τοῦ ἐν Δελφοῖς Πύθωνος εἶναι. Ἐὰν μὲν οὖν οὗτοι παρελθοῦσαν τὴν ἱέρειαν προσηνῶς θεάσωνται, καὶ τὰς τροφὰς προθύμως λάβωσιν, εὐθηνίαν τε ὑποδηλοῦν ὁμολογοῦνται, καὶ ἔτος ἄνοσον· ἐὰν δὲ ἐκπλήξωσι μὲν αὐτὴν, μὴ λάβωσι δὲ ὅσα ὀρέγει μειλίγματα, τἀναντία τῶν προειρημένων οἱ μὲν μαντεύονται, οἱ δὲ ἐλπίζουσι.

ΚΕΦ. γ'.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Αἴτνῃ Κυνῶν.

ΕΝ Αἴτνῃ δὲ ἄρα τῇ Σικελικῇ Ἡφαίστου τιμᾶται νεὼς, καὶ ἔστι περίβολα, καὶ δένδρα ἱερὰ, καὶ πῦρ ἄσβεστόν τε καὶ ἀκοίμητον. Εἰσὶ δὲ καὶ κύνες περί τε τὸν νεὼν καὶ τὸ ἄλσος ἱεροὶ, καὶ τοὺς μὲν σώφρονας, καὶ ὡς πρέπει τε ἅμα καὶ χρὴ,

παρι-

excipiunt, et, tanquam familiaribus, illis se benignos ostendunt; at si quis sceleratus aut manibus impurus adeat, illum et mordent et laniant; illos vero, qui libidine aliqua turpi se contaminarint, fugant solum et persequuntur.

CAP. IV.

De Bobus, qui in Chthonio festo Cereri sacrificantur.

Cererem Hermionenses colunt, et splendida ei magnificaque sacra faciunt: festum id Chthonium appellant. Audio sane maximos boves a muliere, Cereris sacerdote, ad aram e grege se abduci atque mactari permittere. Haec autem testimonio comprobat Aristocles, qui canit:

O foecunda Ceres, Siculas veneranda per oras,
Cecropiosque agros! hoc ego praecipue
Miror, in Hermione quod magno robore taurum,
Quemque viri possent vix domuisse decem,
E grege deductum sola aure adducit ad aram
Sancta tibi mulier; qui puer ut sequitur.
Haec tua vis, Ceres, est; tu nobis esto benigna,
Per teque Hermione laeta beata fuat.

CAP. V.

De Canibus in Daulia Graecorum amantibus.

In Daulia regione celebre est Iliadis Minervae templum; ejus loci canes Graecis adventantibus adulari, barbaros allatrare, praedicant.

CAP.

παριόντας εἰς τὸν νεὼν καὶ τὸ ἄλσος οἵδε σαίνουσι καὶ αἰκάλλουσι, οἷα δὴ φιλόφροσιν ἐνούμενοί τε καὶ γνωρίζοντες δήπου· ἐὰν δέ τις ᾖ χεῖρας ἐναγὴς, τοῦτον μὲν καὶ δάκνουσι καὶ ἀμύσσουσι· τοὺς δὲ ἄλλους, ἔκ τινος ὁμιλίας ἥκοντας ἀκολάσου, μόνον διώκουσι.

ΚΕΦ. δ'.

Περὶ τῶν Βοῶν τῶν τῇ Δήμητρι θυομένων ἐν τοῖς καλουμένοις Χθονίοις.

ΤΗΝ Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς· καὶ τὴν ἑορτὴν Χθονίαν καλοῦσι. Μεγίστας οὖν ἀκούω βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἄγεσθαί τε πρὸς τὸν βωμὸν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἑαυτὰς παρέχειν. Καὶ οἷς λέγω μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὅς που φησί·

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κὴν Σικελοῖσιν ἐναργὴς,
Καὶ παρ' Ἐρεχθείδαις· ἓν δέ τι . . . . μέγα
Κρίνετ' ἐν Ἑρμιονεῦσι, τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῆ
Ταῦρον, ὃν οὐκ αἴρουσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα,
Τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνη μόνον οὖατος ἕλκει
Τόν δ' ἐπὶ βωμόν· ὃ δ' ὡς ματέρι παῖς ἕπεται.
Σὸν τόδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος· ἵλαος εἴης,
Καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

ΚΕΦ. έ.

Περὶ τῶν Φιλελλήνων Κυνῶν τῶν ἐν Δαυλίᾳ.

ΕΝ γῇ τῇ Δαυλίᾳ νεὼν μὲν εἶναι τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ᾄδουσιν· τοὺς δὲ ἐνταυθοῖ κύνας τρεφομένους ὑμνοῦσι τῶν μὲν Ἑλλήνων τοὺς ἀφικνουμένους σαίνειν, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς βαρβάρους.

ΚΕΦ.

CAP. VI.

De templo Panis in Arcadia; et Animalibus, quae istuc confugiunt.

In Arcadia locus est, Aula nomine, et in eo delubrum Panis. Ad id quaecunque animantes confugerint, deus veluti supplices miseratus suscipit, et incolumem earum vitam tuetur. Itaque lupi etiam, si quae animalia eo usque forte fuerint persequuti, intrare non audent, et solo loci, in quem illae confugerunt, adspectu territi recedunt. Ita etiam animalibus istius loci peculiaris est salutis causa.

CAP. VII.

De Cervis in Curidio.

In Curidio magna cervorum copia est, de quibus capiendis multi venatores spem sibi faciunt inanem. Hi cum in lucum, qui ingens illic Apollini sacer est, confugerint, latrant quidem canes, sed propius accedere non audent; cervi vero quieti, et sui custodiam deo curae futuram ineffabili quadam naturae vi certo persuasi, pascuis sine metu libere fruuntur.

CAP. VIII.

De Muscis accedentibus ad festum, quod Actio Apollini celebratur.

Muscas Olympia tempore festo sua sponte discedere, et, ut ita dicam, una cum mulieribus in ulteriorem Alphei ripam trajicere, jam supra memoravi. Ceterum in Leucade [insula] promontorium est excelsum, in quo templum Apollinis, quem Actium venerantes cognominant, constructum est. Cum igitur

Κ Ε Φ. ϛ΄.

Περὶ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Πανὸς αὐλῆς, ϗ τῶν ἐκεῖ καταφευγόντων Ζώων.

ΕΝ Ἀρκαδίᾳ δὲ χώρα ἐστὶν ἱερὸν Πανὸς, Αὐλὴ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ὄνομα. Οὐκοῦν ὅσα ἂν ἐνταυθοῖ τῶν ζώων καταφύγοι, ὥσπερ οὖν ἱκέτας ὁ Θεὸς δι᾽ αἰδοῦς ἄγων τὰ ζῶα, εἶτα μέντοι σώζει τὴν μεγίστην σωτηρίαν. Αὐτὰ γάρ τοι λύκοι οἱ διώκοντες παρελθεῖν εἴσω πεφρίκασι, ϗ ἀναστέλλονται μόνον θεασάμενοι, οὗ καταπέφευγεν. Ἴδια δὲ ϗ τούτων τῶν ζώων ἔφυ πρὸς σωτηρίαν ἀγαθά.

Κ Ε Φ. ζ΄.

Περὶ τῶν ἐν Κουριδίῳ ἐλάφων.

ΕΝ Κουριδίῳ αἱ ἔλαφοι (πλῆθος δὲ ἄρα τούτων τῶν θηρίων ἐνταῦθά ἐστι, ϗ πολλοὶ θηραταὶ περὶ τὴν ἄγραν αὐτῶν ἠνέμωνται) ὅταν καταφύγωσιν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν τὸ ἐνταυθοῖ τιμήσιον, ἔστι δὲ ἄλσος μέγιστον, ὑλακτοῦσι μὲν οἱ κύνες, πλησίον δὲ ἐλθεῖν οὐχ ὑπομένουσιν· αἱ δὲ ἐνστᾶσαι νέμονται ἄτρεστον ϗ ἀδεῆ τὴν νομὴν, ἀποῤῥήτῳ τινὶ φύσει τὴν ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας τῷ Θεῷ πιστεύουσαι αἱ ἔλαφοι.

Κ Ε Φ. η΄.

Περὶ τῶν Μυῶν τῶν ἐν τῇ πανηγύρει, ἣν ἐν Ἀκτίῳ ἄγουσι τῷ Ἀπόλλωνι.

ΑΝΩ που λέλεκταί μοι τὰς μυῖας τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ τῇ τῆς πανηγύρεως ἐπιδημίᾳ ἑκούσας ἀφίστασθαι, ϗ ὡς ἂν εἴποι τις, μετὰ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τὴν ἀντιπέραν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ ἀπιέναι. Ἐν δὲ τῇ Λευκάδι ἄκρα μέν ἐστιν ὑψηλὴ, νεὼς δὲ Ἀπόλλωνι ἵδρυται, ϗ Ἀκτιόν γε αὐτὸν οἱ τιμῶντες ὀνομάζουσιν.

igitur tempus festum instat, in quo saltationem Deo peragunt, bovem muscis immolant: cujus illae sanguine saturatae recedunt, veluti munere ad id faciendum persuasae. Pisaeae vero muscae, non mercede, sed Dei reverentia motae, quod ab eis requiritur, faciant, laude mihi digniores videntur.

CAP. IX.

De Capris, Dorcadibus, et Leporibus in Icaro insula.

ICARVS insula maris Rubri est, in qua templum Dianae, et caprarum sylvestrium dorcadumque optimae habitudinis et leporum quoque magnus numerus est. Ex illis si quis venari aliquas desideret, venia a dea impetrata, non frustrabitur, sed capiet, captisque gaudebit; at si non petierit, praeter id quod frustra venabitur, poenas etiam luet, quarum alii meminerunt.

CAP. X.

De Apide tauro in Memphitide.

CVM cycnos Riphaeos, quod Iovis et Latonae filio apud Hyperboreos quotidie studiose inserviant, supra commemorarim, taurine proprietates Aegyptiis sacri praetermittam? Atqui hoc si facerem, tum hoc quod suscepi munus scribendi, tum ipsa natura, quae huncce bovem mortalibus et procreat et donat, incusare me possent. Exponam igitur, ut par est, hanc quoque theologiam non oscitanter. Apis apud Aegyptios efficacissimus deus creditur; ex vacca autem, quae fulgure adflata conceperit, nascitur. Epaphum Graeci vocant, atque hujus generis antiquam stirpem repetentes, Io Argivam Inachi filiam illius matrem fuisse testantur. Sed hunc sermonem Aegyptii ut mendacem rejiciunt, temporis longinquitatem testem citantes. Epaphum enim multis post seculis extitisse ferunt, primum vero Apim

ζουσιν. Οὐκοῦν τῆς πανηγύρεως ἐπιδημεῖν μελλούσης, καθ' ἣν καί τι πήδημα πηδῶσι τῷ Θεῷ, θύουσι βοῦν ταῖς μυίαις· αἱ δὲ ἐμπλησθεῖσαι τοῦ αἵματος ἀφανίζονται, δεκασθεῖσαι μὲν οὖν ἀπαλλάττονται αὗται. Αἱ δὲ Πισαῖαι ἀδέκαστοι, κρείττους ἄρα γε ἐκεῖναι, αἰδοῖ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὴ μισθοῦ τὰ δέοντα πράττουσαι.

ΚΕΦ. θ'.

Περὶ τῶν ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ Αἰγῶν, καὶ Δορκάδων, καὶ Λαγῶν.

ΙΚαρός ἐστι νῆσος, καὶ τῇγε Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ ἔγκειται· ἐνταῦθα τοίνυν νεώς ἐστιν Ἀρτέμιδος, καὶ πλήθη αἰγῶν ἀγρίων καὶ δορκάδων εὖ μάλα εὐτραφῶν, καὶ λαγῶν μέντοι. Τούτων οὖν ἐάν τις αἰτήσας λαβεῖν παρὰ τῆς Θεοῦ, εἶτα ἐπιχειρήσῃ θηρᾶν, ὅσα ἂν ἔχῃ καλῶς, οὐ διαμαρτάνει τῆς σπουδῆς, ἀλλὰ καὶ λαμβάνει, καὶ τῷ δώρῳ χαίρει· ἐὰν δὲ μὴ αἰτήσῃ, οὔτε αἱρεῖ, καὶ δίδωσι δίκας, ἃς ἄλλοι λέγουσιν.

ΚΕΦ. ι'.

Περὶ τοῦ ἐν Μέμφιδι Ἄπιδος ταύρου.

ΕΙΤΑ κύκνων μὲν τῶν Ῥιπαίων τῶν ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις, ἐπεὶ λατρεύουσι τῷ Διὸς καὶ Λητοῦς ὁσημέραι φιλοπόνως, ἐποιησάμην μνήμην· ταύρου δὲ ἱεροῦ, ὅνπερ οὖν ἐκθεοῦσιν Αἰγύπτιοι, οὐκ ἐροῦμεν τὰ ἴδια; Καὶ πῶς ἡμᾶς οὐκ ἂν μέμψαιτο καὶ ἡ συγγραφὴ, καὶ ἡ φύσις, ἧς καὶ τοῦτο ἔργον τε καὶ δῶρον; ἀλλὰ μήσιός γε οὐδὲ ταύτῃ ῥᾴθυμον, καὶ εἰκότως εἰρήσεται καὶ ἡ θεολογία ἥδε. Θεὸς Αἰγυπτίοις ἐναργέστατος ὁ Ἄπις εἶναι πιστεύεται· γίνεται δὲ ἐκ βοὸς, εἰς ἣν οὐράνιον σέλας ἐμπεσὸν σπορᾶς αἴτιόν ἐστι τῷ προειρημένῳ. Ἕλληνες αὐτὸν καλοῦσιν Ἔπαφον, καὶ γενεαλογοῦσίν οἱ μητέρα Ἰὼ τὴν Ἀργείαν τὴν Ἰνάχου· Αἰγύπτιοι δὲ ἐκβάλλουσι τὸν λόγον ὡς ψευδῆ, καὶ χρῶνται τῷ χρόνῳ μάρτυρι. Φασὶ γὰρ Ἔπαφον μὲν ὀψὲ καὶ κάτω γενέσθαι, τὸν δὲ Ἄπιν τὸν πρῶτον μυριάδας ἐτῶν παμπόλλας

Apim permultis annorum myriadibus ante illum ad homines acceſſiſſe. Inſignes ejus notas Herodotus atque Ariſtagoras explicant; quibus Aegyptii non adſentiuntur, novem enim et viginti eas huic ſacro bovi aptas et conſentaneas eſſe dicunt. Quaenam ſint, tum quemadmodum per corpus ſparſae, tum ut ipſis quaſi floribus inſignitus ſit, aliunde intelligendum; cujuſnam autem ex ſideribus naturam unumquodque inſigne per notas deſignet, Aegyptii ſatis ſuperque declarant. Etenim Nili adſcenſum unum inſigne ſignificare aiunt, aliud mundi, aliud quo tenebras ante lucem fuiſſe inſinuatur, aliud lunaris figurae, aliaque inſignia aliarum rerum ſignificationes eſſe, haud profecto profanis et divinae hiſtoriae ignaris intellectu facilia. Cum autem fama emanavit, Aegyptiorum deum exortum eſſe, ex ſacris ſcribis quidam, qui documentum filio a patre traditum, inſignium notarum indicium, accurate callent, eo, ubi divina vacca partum ex ſeſe ediderit, accedunt; atque ibidem domum ad orientem ſolem, ex vetuſtiſſimo Mercurii praeſcripto, ubi commode alant quatuor menſes, quibus ipſum lacte nutriri oportet, excitant. Poſtea autem quam ibi nutritus eſt, exoriente nova luna, ſcribae ſacri et prophetae eodem proficiſcuntur: et ſimul navem huic ſacram quotannis inſtruunt, eaque ipſum Memphim tranſportant, ubi ſedes huic ſunt et commorationes ſuaves, et loca ad voluptatem comparata, curricula, pulverationes, exercitationes, et vaccarum formae praeſtantia inſignium aedes, tanquam thalami, in quos ingreditur, quum quam amat ſupervenire appetit: itemque eſt puteus, et fons aquae potabilis; nam ejuſmodi huic ſemper conducere miniſtri et ſacerdotes aiunt; non item ex Nili potione, ne propter dulcedinem

in

τὴν εἰς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν προειληφέναι. Σημεῖα δὲ αὐτοῦ ϗ γνωρίσματα λέγει μὲν ϗ Ἡρόδοτος ϗ Ἀρισταγόρας· οὐχ ὁμολογοῦσι δὲ αὐτοῖς Αἰγύπτιοι, ἐννέα ϗ εἴκοσι γὰρ αὐτὰ εἶναί φασι, ϗ ἐμπρέπειν τῷδε τῷ ἱερῷ βοΐ. Τίνα δὲ ταῦτ᾽ ἐστι, ϗ ὅπως διέσπαρται κατὰ τοῦ σώματος τοῦ ζώου, ϗ ὅν τινα τρόπον οἱονεὶ διήνθισται αὐτοῖς, ἀλλαχόθεν εἴσεσθε· ὅτου δὲ τῶν ἀστέρων ἕκαστον σημεῖον διὰ συμβόλων αἰνίττεται τὴν φύσιν, Αἰγύπτιοι τεκμηριῶσαι ἱκανοί. Καὶ γάρ τοι ϗ τὴν ἄνοδον τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖόν φασι, ϗ τὸ τοῦ κόσμου σχῆμα, ἀλλ᾽ ὄψει τι ϗ σύμβολον, ὡς ἐκεῖνοι λέγουσιν, ὅπερ οὖν αἰνίττεται τοῦ φωτὸς εἶναι τὸ σκεῦος πρεσβύτερον, ϗ τὸ μηνοειδὲς τῆς σελήνης κατηγορεῖ σχῆμα συνιέντι μέρος ἄλλο, ϗ ἄλλα δὲ ἐπὶ τούτοις ἄλλων τε αἰνίγματα βεβήλοις τε ϗ ἀμαθέσιν ἱστορίας θεοπρεποῦς οὐκ εὐσύμβολα ταῦτα ὀφθαλμοῖς ὄντα. Ὅταν δὲ διαῤῥεύσῃ ἡ φήμη τὸν θεὸν Αἰγυπτίοις τετέχθαι λέγουσα, τῶν γραμματέων τῶν ἱερῶν τινες, ὥσπερ οὖν μάθημα παιδὶ ἐκ πατρὸς παραδοθὲν ἀκριβοῖ τὸν ὑπὲρ τῶν σημείων ἔλεγχον, ἥκουσιν ἐνταῦθα, οὗ τῆς θεοῦ φασιν Αἰγυπτίου βοὸς τὸ βρέφος ἐτέχθη· ϗ κατά γε τὴν ὑφήγησιν τοῦ Ἑρμοῦ τὴν πρεσβυτάτην, οἰκίαν τε ἐγείρουσιν, ἔνθα δήπου ϗ διαιτήσεται τήν γε πρώτην εἰς ἡλίου μὲν ἀνατολὰς ὁρῶσαν, τροφὰς δὲ τὰς τοῦ βρέφους ὑποδέξασθαι ϗ μάλα γε ἱκανήν, τεττάρων γὰρ δεῖ μηνῶν ἐν γάλαξι τόνδε εἶναι τὸν μόσχον. Ἐπὰν δὲ γένηται τραφείς, ἐνταῦθά τοι, ὑπανισχούσης σελήνης νέας, ἀπαντῶσι γραμματεῖς ἱεροὶ ϗ προφῆται· ϗ μέντοι ϗ ναῦν ἀνὰ ἔτος ἐς τοῦτο ϗ τῷδε τῷ δαίμονι ἱερὰν κοσμοῦσι, ϗ ταύτῃ πορθμεύουσιν αὐτὸν ἐς Μέμφιν, ἔνθα φίλα τὰ ἤθη αὐτῷ, ϗ τριβαὶ κεχαρισμέναι, ϗ ἐνηβητήρια, ϗ δρόμοι, ϗ κονίστραι, ϗ γυμνάσια, ϗ θηλειῶν βοῶν ὡραίων οἶκοι, οἱονεὶ θάλαμοι, ὅτε ἐθέλοι, ϗ ἣν ἐρᾷ θυμὸς ἀναβαίνειν αὐτόν· ϗ φρέαρ, ϗ κρήνη ποτίμου νάματος· τοῦτο γὰρ οἵ φασιν οἱ θεραπευταί τε ϗ ἱερεῖς λυσιτελεῖν ἀεὶ, Νειλῴου πίνειν κάρτα πιαίνεσθαι· ϗ γὰρ γλυκὺ τούτου τοῦ ῥεύματος, ϗ εἰς

ὄγκον.

in immensam molem pinguescat. Iam vero quas pompas, quae sacrificia Aegyptii conficiant, cum novae amnis alluvionis adventum, tum Dei exortum celebrantes, quas etiam saltationes tum agant, quae convivia agitent, quos conventus habeant, tum quemadmodum omnes urbes et vici immortaliter gaudeant, longum esset explicare. Is autem, ex cujus armento haec divina bestia exorta fuerit, beatus et habetur et est, summamque Aegyptiorum admirationem habet. Is bos praesensione valet: nec sane vel puellas, vel aniculas, ad tripodem sessitantes habet, neque sacra potione implet; sed pueri divino adflatu concitati extra ludentes, atque inter se ad numerum saltantes, consulentibus futura praedicunt, quae vel iis, quae apud Sagram contigerunt, veriora habeantur. Apin sane Aegyptii etiam Oro comparant, quem frugum proventus et totius anni fertilitatis praecipuum esse auctorem existimant. Hinc est quod de multifario ejus colore different, fructuum varietatem hoc symbolo innuentes. Extat et propheticus quidam sermo, non passim notus, Aegyptiorum regem Menin [al. Mnevin] nomine, cum inquireret quodnam potissimum animal esset colendum, ceteris omnibus taurum praetulisse, quod illum omnium esse formosissimum judicaret, Homeri quidem hac in re, ut ferunt, vestigia secutus. Sic enim in Iliade Homerus canit:

Taurus in armento praecellit ut omnibus unus,
Dux gregis et princeps.

Cetera, quae Aegyptii animalium naturae scriptores de hac animante fabulantur, rerum veritate perversa, repetere mihi non libet.

CAP.

ὄγκον σαρκῶν ὄντος ἀγαθοῦ. Πομπὰς δὲ, ἃς πέμπουσι, καὶ ἱερουργίας ἐπιτελοῦσι, τοῦ νέου ὕδατος καὶ δαίμονος τὰ Θεοφάνια θύοντες Αἰγύπτιοι, καὶ χορείας χορεύουσι, καὶ θαλίας, καὶ πανηγύρεις, ἃς ἐπιτελοῦσι, καὶ ὅπως αὐτοῖς καὶ πόλις ἅπασα καὶ κώμη δι' εὐφροσύνης ἔρχεται, μακρὰ ἂν εἴη λέγειν. Λέγει δὲ ἐκεῖνος, ἐν ὅτου τῇ ἀγέλῃ τόδε τὸ θεῖον ἐγένετο ζῶον, δοκεῖ τε εὐδαίμων καὶ ἔστιν, ἄγουσι δὲ Αἰγύπτιοι θαυμαστόν γε αὐτόν. Μάντις τε ἦν ἄρα ἀγαθὸς ὁ Ἆπις, οὐ καθίζων μὰ Δία κόρας, ἢ πρεσβυτέρας γυναῖκας, ἐπί τινων τριπόδων, οὐ δὲ μὴν στόματος ἱεροῦ ἐμπιπλάς· ἀλλ' ὁ μέν τις εὔχεται τῷ θεῷ, τῷ δὲ αὐτοῦ καὶ μαθεῖν ἐθέλει· παῖδες δὲ ἀθύροντες ἔξω, καὶ πρὸς ἀλλήλους σκιρτῶντες, ἐπίπνοοι γενόμενοι σὺν τῷ ῥυθμῷ αὐτὰ ἕκαστα προλέγουσιν, ὡς εἶναι σάγραν τὰ λεχθέντα. Εἰκάζουσι δὲ ἄρα καὶ τῷ Ὥρῳ αὐτὸν Αἰγύπτιοι, ὅνπερ οὖν πεπιστεύκασι φορᾶς καρπῶν καὶ εὐετηρίας αἰτιώτατον ἁπάσης. Ἔνθεν τοι καὶ ὑπὲρ τῆς πολυχροίας αὐτοῦ φιλοσοφοῦσι, τὸ ποικίλον τῶν τρόπων ὑπαινιττόμενοι διὰ συμβόλων. Λέγει δέ τις τῶν προφητῶν λόγος οὐ πᾶσιν ἔκπυστος, ὅτι ἄρα ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἐπενόησε ζῶον ὥστε σέβειν ἔμψυχον, εἶτα μέντοι προείλετο ταῦρον, ἁπάντων ὡραιότατον αὐτὸν εἶναι πεπιστευκώς· καὶ τῆς γε Ὁμηρείου κρίσεως τῆς ὑπὲρ τούτων κατ' ἴχνια ἰὼν ὁ Μῆνις φασίν. Εἰπεῖν γὰρ ἐν Ἰλιάδι καὶ Ὅμηρον·

> Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
> Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι.

Οἵα δὲ μυθολογίαν ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ζώου ἐκτρέπουσιν Αἰγύπτιοι τῇδε τῇ περὶ ζώων ἀληθείᾳ καὶ ἰδιότητι, οἱ τὰ περὶ τῶν ζώων γράψαντες, οὔ μοι δοκεῖ φίλα εἶναι.

CAP. XI.

De bove Mnevide ab Aegyptiis dicto.

NVNC age jam tranſi, inquit poeta, non quidem ad durium illum equum, et in eo conditos milites decantandum; ſed noſtri ut ſermonis inſtitutum poſtulat, ad Mnevim bovem, quem ſoli ſacrum Aegyptii faciunt, ut Apin lunae. Iidem hunc quoque ſuo quodam inſigni, quo genuinus et verus et ſoli acceptus dignoſcatur, eſſe aiunt conſpicuum: quod, qui deſiderat, aliunde petat: ſed nec ipſe diſſimulabo, quem accepi Aegyptiorum ſermonem ſuper hujus tauri procreatione, utrum procreatio ejus, ita ut par eſt, excellat, necne. Bocchoris Aegyptiorum rex, neſcio quomodo falſam hanc gloriam et fictitiam famam adeptus, juſtus in judiciis et cauſis decernendis exiſtimabatur, et animo erga deum moderato ac probe compoſito, cum ingenio prorſus contrario eſſet; nam ut aliud nihil dicam, adverſus Mnevin, ut injurius ac moleſtus Aegyptiis eſſet, haec eſt molitus. Taurum ferum ei adverſarium adduxit, qui Mnevidem mugientem viciſſim primum edito mugitu excepit; dein impetu in ſacrum illum taurum irruens aberravit, et cornibus in Perſeae caudicem defixis inhaeſit: tum Mnevis eum per latera ſauciatum interemit. Hujus facti et pudore ductus eſt Bocchoris, et in odium Aegyptiorum incurrit. Quod ſi quis parum nobis benignus me iis, quae ritu naturae fiunt, relictis ad fabulas divertiſſe putat, fallitur. Refero enim ea, quae et noſtro tempore circa hos tauros fieri ſolent, et facta ſunt olim, quaeque ipſos narrantes audivi Aegyptios, ejus quidem auctoritatis viros, quos mentiri voluiſſe minime credas.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ τȢ ἐν Αἰγύπτῳ καλȢμένȢ Μνεύιδος.

ΑΛΛ' ἄγε δὴ μετάβηθι, φαίη ἂν ὁ λόγος, ϗ ȣ̓κ ἵππον μὰ Δία, ȣ̓δὲ μὴν τὸν ἐν αὐτῷ λόγον ᾆδε, ἀλλὰ Μνεῦιν βȢ̃ν, ϗ τȢ̃τον Αἰγύπτιοι ἡλίȢ φασὶν ἱερὸν, ἐπεὶ τόνγε Ἆπιν ἀνάθημα εἶναι Σελήνῃ λέγȣσιν. Ἴδιον δὲ ἄρα ϗ τȣ́τῳ γνώρισμα ἐς τὸ εἶναι μήτε κίβδηλον, μήτε μὴν νόθον, ἀλλὰ φίλον τῷ Θεῷ τῷ προειρημένῳ, φασὶν Αἰγύπτιοι· ϗ ὑπὲρ τȢ̃δε ἐρεῖ ἄλλος. Ὃν δὲ ἤκȢσα λόγον Αἰγύπτιον ἐς βάσανον τȢ̃δε τȢ̃ ταύρȢ ϗ ἔλεγχον, εἴτε ἐςὶ σπορᾶς κρείττονος, εἴτε μὴ, τȢ̃τον εἰπεῖν ἐθέλω. Βόκχορις ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς, κατὰ κλέος ψευδὲς ϗ φήμην ȣ̓δὲν λέγȣσαν ὑγιὲς, ȣ̓κ οἶδα ὅπως ἁρπάσας, δίκαιός τε ἐν ταῖς κρίσεσι ἐδόκει, ϗ πρὸς τὸ θεῖον τὴν ψυχὴν κεκοσμημένος, ἦν δὲ ἄρα ἔμπαλιν πεφυκὼς ἐκεῖνος· ϗ τὰ μὲν πλείω ἐῶ νῦν, τὸν δὲ Μνεῦιν λυπῆσαι θέλων Αἰγυπτίȣς, οἷα ἐργάζεται γȢ̃ν αὐτόν. Ταῦρον ἄγριον ἐπάγει οἱ ἀντίπαλον, ȣ̓κȢ̃ν μυκᾶται μὲν ὁ Μνεῦις, ἀντεμυκήσατο δὲ ὁ ἔπηλυς· εἶτα ὑπὸ θυμȢ̃ φέρεται ἐμπεσεῖν τῷ ταύρῳ τῷ θεοφιλεῖ μὲν ὁ ξένος, ἐθέλων δὲ ϗ σφάλλεται, ϗ εἰς περσαίας ἐμπεσὼν πρέμνον ἐπεσχέθη τὸ κέρας· ὁ δὲ κατὰ πλευρὰν ὁ Μνεῦις τιτρώσκων τῇ κεφαλῇ, ἀπέκτεινεν αὐτόν. Αἰδεῖται Βόκχορις, ϗ μισȢ̃σιν αὐτὸν Αἰγύπτιοι. Εἰ δέ τις ἔχθιςος οἴεται ἐκ τῶν φυσικῶν λόγων εἰς μύθȣς ἐμπεσεῖν, μωρός ἐςι. Λέγω γὰρ, ὅσα τε δρᾶται ἐπὶ τοῖσδε τοῖς ταύροις, ϗ ὅσα ἐπράχθη, ϗ ἀκȣ́ω λεγόντων Αἰγυπτίων· ȣ̓κ ἦν δὲ ἄρα, ȣ̓· ὡς τὸ ψευδὲς ἐκείνοις ἔχθιςόν ἐςι.

CAP. XII.

De Delphinorum intellectu.

QVAM vehementi delphini musicae amore teneantur, quamque admirabili ad vocis cantum studio concitentur, sermone et literis multorum longe lateque pervagatum est; quam item hominum amantes sint, cum alii plerique scripserunt, tum nos ante explicavimus: nunc de intellectu eorum dicere non alienum est. Simul enim ut in retia delphinus incidit, statim primo quidem quiete et libere manet, neque omnino fugere meminit; sed et epulatur, et alios secum captos depascitur, et tanquam ad convivium vocatus iis exsaturatur: deinde cum se extrahi, atque ad litus appropinquare intelligit, dentibus lacerato reti, e servitute liberatur. Iam si quando piscatores, posteaquam captivi delphini nares holoschoeno junco trajecerint, eum ex potestate idcirco dimittant, ut hoc signo, si iterum capiatur, det indicia se antea captum et servatum fuisse; is velut indicium et notam pristinae captivitatis veritus, non amplius ad sagenam appropinquat. Si delphinus quispiam comprehensus in piscatoriam navim, ut narrat Aristoteles, subtrahatur, alii tum permulti naviculam hanc circumnatantes, tamdiu se ibi crebris saltibus versant, et tanquam piscatoribus pro hujus salute supplicantes provolvunt, dum piscatores captivi misericordia ducti, eisque ita suppliciter quasi petentibus cedentes, comprehensum dimittant.

CAP. XIII.

De Canibus Daphnidis.

DAPHNIDIS Syracusani bubulci, celebri illa calamitate a nympha quadam adfecti, canes quinque ab ipso nutritos, Sanum, Podargum, Lampadem, Alcimum, et Theontem, cum miserabilem

ΚΕΦ. ιβ'.

Περὶ τῆς τῶν Δελφίνων Συνέσεως.

ΟΙ δελφῖνες, τὸ μὲν φιλόμουσον αὐτῶν, καὶ περὶ τὴν φωνὴν ᾠδικόν τε καὶ φιλόπονον, κεκήρυκταί τε καὶ εἰς πολλοὺς ἐξεφοίτησε· καὶ ὡς εἰσι φιλάνθρωποι, ἄλλοι τε εἶπον, καὶ ἡμεῖς ἄνω που διεξήλθομεν τῷ λόγῳ· ἐνταυθοῖ δὲ εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς Συνέσεως αὐτῶν οὐ χεῖρόν ἐστιν. Ὅταν γοῦν δικτύῳ περιπέσῃ δελφὶς, τὰ μὲν πρῶτα ἡσυχάζει, καὶ φυγῆς οὐδέν τι μέμνηται, εὐωχεῖται δὲ τῶν Συνεαλωκότων ἰχθύων, καὶ ὥσπερ ἐπὶ δαῖτα ἥκων κλητὸς εἶτα ἐμφορεῖται αὐτῶν· ὅταν δὲ αἴσθηται ἐπισυρόμενος ὅτι γίνεται τῆς γῆς πλησίον, ἐνταῦθά τοι τὸ δίκτυον διατραγὼν ἀπαλλάττεται, καὶ ἔστιν ἐλεύθερος. Ἐὰν δέ ποτε ἁλῷ, οἱ χαριέστεροι τῶν ἁλιέων ὁλόσχοινον αὐτοῦ διείραντες τῶν ῥινῶν, ἐπαφῆκαν αὐτόν· γνώρισμα δὲ τοῦτο, εἰ ἐμπέσοι ἄρα, τοῦ καὶ πρόσθεν ἁλῶναί τε καὶ σεσῶσθαι αὐτὸν περιφέρει· ὁ δὲ, οἷα τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος, οὐκ ἔτι πλησιάζει Σαγήνῃ τὸ ἐντεῦθεν. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι καὶ ἂν ἁλῷ καὶ δεθῇ εἷς ἐν τῇ Σκάφῃ, πολλοὶ περινήχονται δελφῖνες τὴν ἁλιάδα, καὶ ἐς τοσοῦτον πηδῶσί τε καὶ Σκιρτῶσι δίκην ἱκετῶν, ἔς τε παθεῖν τι τοὺς ἁλιέας, καὶ οἰκτεῖραι μὲν τὸν δεσμώτην, εἶξαι δὲ τοῖς δεομένοις, καὶ ἀπολῦσαι αὐτοῖς τὸν ᾑρημένον.

ΚΕΦ. ιγ'.

Περὶ τῶν Δάφνιδος Κυνῶν.

ΔΑφνιδος τοῦ βουκόλου τοῦ Συῤῥακουσίου, παθόντος ὑπὸ τῆς νύμφης ταῦτα δή που τὰ ὑμνούμενα, πέντε τροφίμους κύνας, τὸν Σάνον, καὶ τὸν Πόδαργον, καὶ τὴν Λαμπάδα, καὶ τὸν Ἄλκιμον, καὶ τὸν Θέοντα, θεασαμένους τοῦ δεσπότου τὰς πάθας,

ferabilem domini casum vidissent, propter illum mori voluisse aiunt, luctu prius et ululatu plurimo eum prosequutos.

CAP. XIV.

De memoria Elephantorum; et de amoris adfectu erga eos, qui curam ipsorum gerunt.

VARIA et multiplicia de elephantorum natura ante dixi: nunc quam memoria sint bona; quamque diligenter praeceptum officii adversus praecipientes teneant; quamque simul eorum, qui quippiam eis committunt, vel expectationem vel fidem non fallant, explicandum est. Cum Antigonus Megarensem urbem obsideret, femina simul elephas, Nicaea nomine, cum uno de elephantis bellatoribus versabatur. Et cum illius, qui elephantum aleret, uxor infantem puerum ante mensem peperisset, eundem Nicaeae elephanto, lingua utens Indica, quam elephanti intelligunt, commendavit. Is autem puerulum diligebat, et custodiebat, ex eoque proxime adjacente magnam voluptatem capiebat; cum ploraret, oculos tum avertebat, tum vero ab eo dormiente muscas abigebat, promuscide ventilans arundinis ramum ex illis, qui pro pabulo ei objiciebantur; omnem vero cibum, nisi puer adesset, rejiciebat. Nutrix igitur necesse habebat, posteaquam eum lacte complevisset, elephanto curatori apponere; vel omnino elephantus non parum iracundia incitabatur, ac nonnunquam ita, ut etiam mali aliquid minari et moliri videretur. Saepe etiam cum vagiret infans, cunas, in quibus jaceret, movebat; sicque eidem ipsi ex hoc motu oblectamenta et solatia, sicut nutrix, adferre studebat.

θας, ἐπ' αὐτῷ θάνατον ἑλέσθαι φασὶ, καὶ πολλὰ μὲν ὀδύρασθαι πρότερον, κλαῦσαι δὲ πάμπολλα.

ΚΕΦ. ιδ'.

Περὶ τῆς τῶν Ἐλεφάντων μνήμης τε, καὶ πρὸς τοὺς κηδεμόνας φιλοστοργίας.

ΔΙάφορα μὲν καὶ ποικίλα τῆς τῶν ἐλεφάντων ἰδιότητος ἄνω μοι λέλεκται· νῦν δὲ εἰρήσεται, ὅτι καὶ μνήμην ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ ἐντολὰς φυλάξαι οἶδε, καὶ μὴ ψεύσασθαι τὴν τῶν παρακαταθεμένων ὁτιοῦν αὐτῷ προσδοκίαν τε καὶ ἐλπίδα. Ὅτε γοῦν Ἀντίγονος ἐπολιόρκει Μεγαρέας, ἑνὶ τῶν ἐλεφάντων τῶν πολεμικῶν συνετρέφετο καὶ θῆλυς, ὄνομα Νίκαια ταύτῃ. Ἡ τοίνυν τοῦ τρέφοντος αὐτὸν γυνὴ παιδίον ἔτυχε τεκοῦσα πρὸ ἡμερῶν τριάκοντα, καὶ παρακατέθετο φωνῇ τῇ Ἰνδῶν, ἧς ἀκούουσιν ἐλέφαντες. Ὁ δὲ καὶ ἐφίλει τὸ παιδίον, καὶ ἐφύλαττε, καὶ κειμένου πλησίον ἥδετο, καὶ κνυζομένου παρέβλεπε, καὶ καθεύδοντος τῇ προβοσκίδι τὰς μυίας ἀνεσόβει, καλάμου κλάδῳ τοῦ παραβαλλομένου εἰς τροφήν· εἰ δὲ μὴ παρῆν τὸ βρέφος, τότε καὶ τροφὴν ἀνεστέλλετο. Οὐκοῦν ἔδει τὴν τρέφουσαν αὐτὸ ἐμπλῆσαι μὲν τοῦ γάλακτος, παραθεῖναι δὲ τῷ κηδεμόνι· ἢ πάντως ἀγανακτῶν ἡ Νίκαια ἦν δῆλος, καὶ τεθυμωμένος, καί τι καὶ δρασείων τῶν δεινῶν. Πολλάκις δὲ καὶ ἀνακλαύσαντος αὐτοῦ, εἶτα τὴν σκάφην, ᾗ ἐνέκειτο, διέσεισε, παραμυθούμενος τῷ σεισμῷ τὸ βρέφος, οἷα δήπου φιλοῦσι καὶ αἱ τροφοὶ, καὶ αἱ τίτθαι δρᾶν, ποιῶν, ὦ ἄνθρωποι, ὁ ἐλέφας.

ΚΕΦ.

CAP. XV.

De Elephantorum rivalitate.

ZELOTYPIAM vehementem diverſorum animalium, porphyrionis, canis, et ciconiae diximus ſuis locis; nunc mihi exponendum videtur elephanti odium in eos, qui cum alienis uxoribus ſtuprum faciant. Nam cum uxorem ſui domitoris et altoris ſtuprari manifeſto deprehendiſſet, ambos, et eum qui ſtuprum inferebat, et eam quacum id faciebat, cornibus transfigens interfecit, ac in ſtragulis conſtupratis et lecto adulterato jacentes reliquit; ut cum primum ſuus rector veniſſet, et manifeſto nefarium facinus, et ſe hujus vindicem cognoſceret. Hoc quidem factum ab India huc ad nos manavit. At Romae aliud ſimile eveniſſe audio ſub optimo imperatore Tito: praeterquam quod addunt, ibi elephantum non utrumque modo occidiſſe, ſed et ſtragula veſte eos texiſſe, et nutritio advenienti ſtragula rejeciſſe, et retexiſſe, et proxime inter ſe jacentes demonſtraſſe; ita ille tum facile injuriam illatam ſibi fuiſſe intellexit, tum etiam maxime facinus ei liquebat, ubi cornu, quo ipſos confixiſſet, cruentum perſpexit.

CAP. XVI.

De divinatione Draconum.

EST et peculiaris draconum divinatio. Nam et in Lavinio, oppido Latinorum (quod a Lavinia Latini filia nomen accepit, quo tempore Latinus, Aeneae adverſus Rutulos auxiliatus, eos devicit, et Aeneas Trojanus Anchiſae filius civitate praedicta potitus eſt; quae quidem Romae veluti avia nominari poſſet, ex hac enim profectus Aſcanius Aeneae et Creuſae Trojanae filius Albam condidit, cujus colonia eſt Roma) ceterum in Lavinio ſacer

cer

ΚΕΦ. ιέ.

Περὶ τῆς τῶν Ἐλεφάντων ζηλοτυπίας.

ΖΗλοτυπίαν ζώων ἐνεργοτάτην διαφόρων ἐν καιροῖς οἶδα εἰπὼν, πορφυρίωνος, καὶ κυνὸς, καὶ μέντοι καὶ πελαργοῦ νὴ Δία ἐκ τρίτου· νῦν δὲ ἔοικα λέξειν ἐλέφαντος ὀργὴν εἰς γάμον ἀδικουμένου. Μοιχευομένην γὰρ τὴν τοῦ πωλεύσαντος αὐτὸν καὶ τρέφοντος γυναῖκα ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ καταλαβὼν, δι᾽ ἀμφοτέρων θάτερον πείρας τοῖν κεράτοιν, ἀπέκτεινε καὶ τὸν μοιχὸν καὶ τὴν μοιχευομένην, καὶ εἴασε κεῖσθαι κατὰ τῶν στρωμάτων τῶν ὑβρισμένων, καὶ τῆς εὐνῆς τῆς πεπατημένης, ὡς ἐλθόντα τὸν πωλευτὴν καταγνῶναι καὶ τὸ ἀδίκημα, καὶ τὸν τιμωρήσαντα αὐτῷ γνωρίσαι. Καὶ τοῦτο μὲν Ἰνδικὸν τὸ ἔργον, ἐκεῖθεν δὲ ἐξεφοίτησε δεῦρο. Ἀκούω δὲ καὶ ἐπὶ Τίτου Ῥωμαίων βασιλεύοντος, ἀνδρὸς καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐν τῇ Ῥώμῃ ταὐτὸν γεγονέναι· προστιθέασι δὲ, ὅτι ἄρα ὁ ἐνθάδε ἐλέφας ἀπέκτεινε μὲν ἀμφοτέρους, καὶ ἐν ἱματίῳ κατεκάλυψε, καὶ ἐλθόντι τῷ τροφεῖ ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον κειμένους πλησίον ἀλλήλων ἀπέδειξε, καὶ τὸ κέρας δὲ, ᾧπερ οὖν διέπειρεν αὐτοὺς, καὶ τοῦτο ἡμαγμένον ἑωρᾶτο.

ΚΕΦ. ιϛ΄.

Περὶ τῆς τῶν Δρακόντων μαντικῆς.

ΙΔιον δ᾽ ἦν ἄρα τῶν δρακόντων καὶ ἡ μαντική. Ἐν γοῦν Λαυαινείῳ τῷδε τῷ πολίσματι, ὅπερ τῆς Λατίνων χώρας ἐστὶ (κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς Λατίνου θυγατρὸς Λαυαινείας, ἡνίκα Λατῖνος Αἰνείᾳ συνεμάχησε κατὰ τῶν καλουμένων Ῥουτουλῶν, εἶτα ἐνίκησεν αὐτούς· ἐνίκησε δὲ Αἰνείας ὁ Ἀγχίσου ὁ Τρὼς τὴν πόλιν τὴν προειρημένην, εἴη δ᾽ ἂν τῆς Ῥώμης μητρομήτωρ, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐντεῦθεν γὰρ ὁρμηθεὶς Ἀσκάνιος ὁ Αἰνείου καὶ Κρεούσης τῆς Τρωάδος ᾤκισε τὴν Ἄλβαν, Ἀλβανῶν

δὲ

cer eſt lucus magnus et opacus, juxtaque ipſum aedes Iunonis Argolidis. In luco autem latibulum eſt amplum ac profundum, draconis cubile. In hunc lucum ſanctae virgines ſtatis diebus ingrediuntur, quae mazam geſtant manibus, oculos faſciis devinctae; eas recta ad latibulum divinus quidam ſpiritus deducit, ſenſimque ac pedetentim progrediuntur ſine offenſione, ac ſi detectis oculis viderent. Quod ſi virgines fuerint, cibos tanquam puros et deo gratae animanti convenientes admittit draco; ſin minus, non attingit, corruptas eſſe intelligens et divinans. Formicae vero hanc mazam a vitiata relictam minutatim confractam, quo facilius ferant, e luco exportant, expurgandi gratia loci. Hoc cum fit, ab indigenis animadvertitur, et quae ingreſſae fuerant indicantur, examinanturque; et cujus pudicitiam eſſe violatam conſtiterit, poena legibus conſtituta plectitur. Dracones igitur non expertes eſſe vaticinationis hoc modo demonſtrarim.

CAP. XVII.

De Dracone in Melite Aegyptia.

NON temere canit Homerus:

Terribiles dii, cum apparent manifeſti.

Nam et draco ſacer ac venerandus divinius in ſe aliquid habet, quodque praeſtet ignorari. Nempe, in Melite Aegyptia draco divinis honoribus adficitur in turri quadam; adſunt ei ſacerdotes et miniſtri, menſa et crater ponuntur; crateri quotidie immittunt libum ex farina ſubacta melicrato, et recedunt; poſtridie vero reverſi craterem inveniunt vacuum. Et cum aliquando maximus natu ſummo videndi draconis deſiderio teneretur, ſolus ingreſſus,

 greſſus,

δὲ ἡ Ῥώμη ἄποικος) οὐκοῦν ἐν τῷ Λαυαινείῳ ἄλσος τιμᾶται μέγα καὶ δασὺ, καὶ ἔχει πλησίον νεὼν Ἥρας Ἀργολίδος. Ἐν δὲ τῷ ἄλσει φωλεός ἐστι μέγας καὶ βαθὺς, καὶ ἔστι κοίτη δράκοντος. Παρθένοι τε ἱεραὶ νενομισμέναις ἡμέραις παρίασιν εἰς τὸ ἄλσος ἐν ταῖν χεροῖν φέρουσαι μάζαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τελαμῶσι καταλειλημμέναι· ἄγει δὲ αὐτὰς εὐθύωρον ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ δράκοντος πνεῦμα θεῖον, καὶ ἀπταίστως προΐασι βάδην καὶ ἡσυχῆ, ὥσπερ οὖν ἀκαλύπτοις ὁρῶσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς. Καὶ ἐὰν μὲν παρθένοι ὦσι, προσίεται τὰς τροφὰς ἁγνὰς ὁ δράκων, καὶ πρεπούσας ζώῳ θεοφιλεῖ· εἰ δὲ μὴ, ἄπαστοι μένουσι, προειδότος αὐτοῦ τὴν φθορὰν, καὶ μεμαντευμένου. Μύρμηκες δὲ τὴν μάζαν τὴν τῆς διακορηθείσης εἰς μικρὰ καταθρύψαντες, ὡς ἂν εὔφορα αὐτοῖς εἴη, εἶτα ἐκφέρουσιν ἔξω τοῦ ἄλσους, καθαίροντες τὸν τόπον. Γνωρίζεταί τε ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων τὸ πραχθὲν, καὶ αἱ παρελθοῦσαι ἐλέγχονται· καὶ ἥγε τὴν παρθενείαν αἰσχύνασα ταῖς ἐκ τοῦ νόμου κολάζεται τιμωρίαις. Μαντικὴν μὲν δὴ δρακόντων ἂν ἀποφήναιμι τὸν τρόπον τοῦτον.

Κ Ε Φ. ιζʹ.

Περὶ τοῦ ἐν τῇ Μελίτῃ Δράκοντος.

ΛΕγει μὲν οὖν Ὅμηρος·

Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.

Οὐκοῦν ἔχει τι καὶ δράκων ὁ ἐν ταῖς ἁγιωτάταις τιμαῖς θειότερον, καὶ εἰδέναι οὐ λυσιτελὲς αὐτόν. Καὶ ὅγε λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν· Ἐν Μελίτῃ τῆς Αἰγύπτου δράκων ἐστὶν ἱερὸς ἐν πύργῳ, καὶ τετίμηται, καὶ ἔχει θεραπευτὰς καὶ ὑπηρέτας· καὶ κεῖταί οἱ τράπεζα, καὶ κρατήρ· εἰς τοῦτον οὖν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἄλφιτα ἀναδεύσαντες μελικράτῳ, εἶτα ἀπίασι· καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ὑποστρέψαντες κενὸν τὸν κρατῆρα εὑρίσκουσιν. Οὐκοῦν ὁ πρεσβύτατος τῶνδε τῶν ὑπηρετῶν ἵμερον δριμύτατον ἔσχε θεάσασθαι τὸν δράκοντα, καὶ παρελθὼν μόνος, καὶ ποιήσας τὰ εἰθισμένα, ὑπα-

greſſus, et libo propoſito, receſſit; et mox dracone menſa conſcenſa epulante, ille ſubito magno cum ſtrepitu fores, quas pro more clauſerat, aperuit. Draco indignatus abiit: at ille, viſo quem voluerat, ſuo quidem malo, mente captus, et ſuum confeſſus crimen, mox obmutuit; et paulo poſt collapſus interiit.

CAP. XVIII.

Proprietates quaedam admirandae Pavonis et Equi.

Haec etiam animalibus peculiaria ſunt. Pavo faſcini veluti naturale amuletum lini radicem inquirit, et ſub alarum altera retruſam geſtat. Retentam in equo urinam laxari aiunt, et ſtatim copioſe reddi, ſedarique dolorem, ſi virgo zona, qua amicitur, ſoluta faciem ejus feriat. Equae in venerem furor nimius, Ariſtotele auctore, ſedabitur facile, juba cervicis ejus detonſa; ſic enim veluti pudore ducta furorem, motumque libidinis, et concitationem nimiam, prae verecundia remittet. Quod ipſum etiam Sophocles innuit in fabula, cui titulus Tyro, quae ita loquitur:

Luctum capillus arguit tonſus gravem.
Laſcivientis ſic equae jubam ſolent
Fluxam comantem tondere a cervicibus
Equiſones. Haec inde moeſta in fontibus
Et amnibus comtemplatur ſe priſtino
Iubae decore ſpoliatam, luget, dolet
Adeo, movere poſſit ut viros quoque
Ad condolendum miſeratos vicem ipſius.

CAP.

πέσῃ· ὁ δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν τράπεζαν ὁ δράκων εἱςιᾶτο· ϰ τὰς θύρας ὁ πολυπράγμων ἀνοίξας, ἔτυχε γὰρ κατὰ τὰ εἰθισμένα ἐπικλείσας, ψόφον εἰργάσατο ἰσχυρόν. Ὁ δράκων δὲ ἠγανάκτησε, ϰ ἀνεχώρησεν· ὁ δὲ ἰδὼν ὃν ἐπόθει σὺν τῷ ἑαυτȣ̃ κακῷ, γίνεται μὲν ἔκφρων, εἰπὼν δὲ ὅσα εἶδε, ϰ ὡς ἠσέβησεν ὁμολογήσας, ἦν ἄφωνος, εἶτα ȣ̓ μετὰ μακρὸν πεσὼν ἀπέθανεν.

ΚΕΦ. ιή.

Ἰδιά τινα θαυμαςὰ Ταὼ ϰ Ἵππȣ.

Ἴδια δὲ ἄρα τῶν ζώων ϰ ταῦτ᾽ ἐςιν. Ὁ ταὼς ὑπὲρ τȣ̃ μὴ βασκανθῆναι λίνȣ ῥίζαν οἱονεὶ περίαπτον φυσικὸν ἀναζητήσας, ὑπὸ τῇ ἑτέρᾳ πτέρυγι βύσας περιφέρει. Λέγονται δὲ, ϰ ἵππȣ τὰ ȣ̃ρα εἰ ἐπισχεθῇ, παρθένον λύσασαν ἣν φορεῖ ζώνην, ἐὰν αὐτὸν παίῃ κατὰ τȣ̃ προσώπȣ τῇ ζώνῃ, παραχρῆμα ἐξȣρεῖν ἀθρόως, ϰ τῆς ὀδύνης παύεσθαι. Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυττήσασαν πάνυ σφόδρα παῦσαι ῥᾳδίως ἐςὶν, ὡς Ἀριςοτέλης λέγει, εἴ τις αὐτῆς ἀποκείρῃ τὰς κατὰ τȣ̃ τένοντος τρίχας· αἰδεῖται γὰρ, ϰ ȣ̓κ ἀγανακτήσει, ϰ παύσεται τῆς ὕβρεως ϰ τȣ̃ σκιρτήματος τȣ̃ πολλȣ̃, κατηφήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. Τȣ̃τό τοι ϰ Σοφοκλῆς αἰνίττεται ἐν τῇ Τυρῷ τῷ δράματι, πεποίηται δέ οἱ αὕτη λέγȣσα, ϰ ἃ λέγει ταῦτά ἐςι·

Κόμης δὲ πένθος λαχαροπώλȣ δίκην,
Ἥτις συναρπασθεῖσα βȣκόλων ὑπὸ
Μάνδραισιν ἱππείοισιν ἀγρίᾳ χερὶ
Θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο.
Σπασθεῖσα δ᾽ ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν
Ἔιδει σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεῖσ᾽, ὕπο
Κȣραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
Ἂν οἰκτίρμων τις οἰκτείρῃ ὂν ἵππον
Ἴσȣσιν αἰσχύνησιν οἷα μαίνεται
Πενθȣ̃σα, ϰ κλαίȣσα τὴν πάρος φόβην.

4 M 2 ΚΕΦ.

CAP. XIX.

Quod quaedam Animalia imminentes domorum ruinas praesentiant.

DOMUM ruituram, qui in ea sunt, mures et mustelae etiam praesentiunt, et mature excedunt. Hoc et in Helice contigisse aiunt. Nam cum Helicenses in Iones advenas impii fuissent, eosque ad aram mactassent, juxta Homericum illud, *Prodigia iis dii ostenderunt*; quinque enim diebus priusquam pessum iret Helice, omnes in ea mures, mustelae, serpentes, scolopendrae, verticilli, et alia hujusmodi animalia, magnis copiis exibant per viam, quae ducit Coriam. Haec Helicenses cum fieri viderent, admirabantur; neque tamen de rei causa facere conjecturam poterant. Proxima autem ab illorum animalium egressu nocte terrae motu concussa civitas subsedit, et inundantibus aquis abolita est; et pariter cum urbe Lacedaemoniorum naves decem, quae tum forte ad portum appulerant, eadem maris exundatione perierunt. Est quando animalium etiam ad capiendam ab hominibus impiis ultionem ministerio justitia utitur: argumento est Pantedidas Lacedaemonius, qui cum artifices Dionysii proficiscentes Cythera per Spartam transire prohibuisset, postea in ephororum curia sedens a canibus laceratus est.

CAP. XX.

De Canibus sacris in Adrano Siciliae.

IN Sicilia Adranus est civitas, ut ait Nymphodorus, et in ea Adrani daemonis vernaculi templum, quod omnino insigne ac splendidum esse ait. Sed quae de hoc deo refert cetera,

quamque

Κ Ε Φ. ιθ΄.

Ὅτι αἰσθητικῶς ἔχει τινὰ τῶν Ζώων τῶν μελλουσῶν ἐν ταῖς οἰκίαις γίνεσθαι ἀνατροπῶν.

ΜΕλλούσης δὲ οἰκίας καταφέρεσθαι αἰσθητικῶς ἔχουσιν οἵ τε ἐν αὐτῇ μῦες, καὶ μέντοι καὶ γαλαῖ, καὶ φθάνουσι τὴν καταφορὰν, καὶ ἐξοικίζονται. Τοῦτό τοι καί φασιν ἐν Ἑλίκῃ γενέσθαι. Ἐπειδὴ γὰρ ἠσέβησαν ἐς τοὺς Ἴωνας τοὺς ἀφικομένους οἱ Ἑλικήσιοι, καὶ ἐπὶ βωμοῦ ἀπέσφαξαν αὐτοὺς, ἐνταῦθα δήπου τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο, Τοῖσι δὲ θεοὶ τέρατα προὔφαινον· πρὸ πέντε γὰρ ἡμερῶν τοῦ ἀφανισθῆναι τὴν Ἑλίκην, ὅσοι μῦς ἐν αὐτῇ ἦσαν, καὶ γαλαῖ, καὶ ὄφεις, καὶ σκολόπενδραι, καὶ σφονδύλαι, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα ἦν τοιαῦτα, ἀθρόα ὑπεξῄει τῇ ὁδῷ τῇ εἰς Κορίαν ἐκφερούσῃ. Οἱ δὲ Ἑλικήσιοι ὁρῶντες ταῦτα πραττόμενα ἐθαύμαζον μὲν, οὐκ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμβαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἀνεχώρησαν τὰ προειρημένα ζῶα, νύκτωρ γίνεται σεισμὸς, καὶ συνιζάνει ἡ πόλις, καὶ ἐπικλύσαντος πολλοῦ κύματος, ἡ Ἑλίκη ἠφανίσθη· καὶ κατὰ τύχην Λακεδαιμονίων ὑφορμοῦσαι τῇ πόλει δέκα νῆες, συναπώλοντο τῇ προειρημένῃ θαλάσσης ἐπικλύσει πολλῇ. Χρῆται δὲ ἅμα εἰς τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν ἀνδρῶν ὑπηρέταις τοῖς ζώοις ἡ δίκη, καὶ τοῦδε μαρτύριον. Παντεδίδας ὁ Λακεδαιμόνιος ἀναστείλας διὰ τῆς Σπάρτης ἐλθεῖν τοὺς ἐς Κύθηρα ἀπιόντας τῶν περὶ τὸν Διονύσιον τεχνιτῶν, εἶτα καθήμενος ἐν τῷ ἐφορείῳ, ὑπὸ κυνῶν διεσπάσθη.

Κ Ε Φ. κ΄.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ Κυνῶν τῶν ἐν Ἀδρανῷ.

ΕΝ Σικελίᾳ Ἀδρανός ἐστι πόλις, ὥς λέγει Νυμφόδωρος, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανοῦ νεὼς ἐπιχωρίου δαίμονος, πάνυ δὲ ἐναργῆ φησιν εἶναι τοῦτον. Καὶ τὰ ἄλλα μὲν ὅσα ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει, καὶ ὅπως ἐμφανής ἐστι, καὶ ἐς τὸ τῶν δεο-

μένων

quamque ſit clarus, et in ſupplices prompte facilis ac propitius, alias dicam; nunc aliud explicabo. Canes ei ſacri ſunt, qui et ipſi colunt eum atque inſerviunt, Moloſſis canibus tum forma tum magnitudine ſuperiores, numero non pauciores quam mille. Hi interdiu blande et adulantes tum peregrinos, tum indigenas, qui templum lucumque ingrediuntur, excipiunt. Nocte vero jam ebrios et titubantes, tanquam viae duces et comites, egregie deducunt, ad ſuam uſque domum quemque antecedentes. Ceterum contumelioſos, ut par eſt, puniunt; inſiliunt enim, et veſtes eorum lacerant, et eatenus caſtigant: eos vero, qui furari praedarive moliuntur, crudeliſſime dilaniant.

CAP. XXI.

De Cochlea in mari Rubro.

In Rubro mari cochlea marina tum ſpecie pulcherrima, tum maxima naſcitur. Teſta ei purpurea, et in ejus medio ſpira, ſive voluta, mira colorum varietate et veluti floribus nativis diſtincta; ſertum diceres ſummo artificio et ornatu contextum, e floribus multijugis, viridibus, aureis, rubicundis, per aequa digeſtis intervalla.

CAP. XXII.

Quod Delphinus ſemper movetur.

Delphinum perpetuo motu praeditum eſſe ferunt, adeo quidem ut motus finis ei terminus vitae ſit. Cum enim ſomno indiget, ex alto ad ſummam aquam elatus, ut totus videatur, dormit; neque enim inſomnis eſt, aut dei illius expers. Quando

μένων προχείρως εὐμεγής τε ἅμα ϗ ἵλεως εἰσόμεθα· νῦν δὲ ϗ ἐκεῖνα εἰρήσεται. Κύνες εἰσὶν ἱεροὶ, ϗ οἵδε θεραπευτῆρες αὐτȣ̃, ϗ λατρεύοντές οἱ, ὑπεραίροντες τὸ κάλλος τȣ̀ς Μολοττȣ̀ς κύνας, ϗ σὺν τȣ́τῳ ϗ τὸ μέγεθος, χιλίων ȣ̓ μείȣς τὸν ἀριθμόν. Οὐκȣ̃ν ȣ̃τοι μεθ' ἡμέραν μὲν αἰκάλλȣσί τε ϗ σαίνȣσι τȣ̀ς ἐς τὸν νεὼν ϗ τὸ ἄλσος παριόντας, εἴτε εἶεν ξένοι, εἴτε ἐπιχώριοι. Νύκτωρ δὲ τȣ̀ς μεθύοντας ἤδη, ϗ σφαλλομένȣς κατὰ τὴν ὁδὸν, οἵδε πομπῶν δίκην ϗ ἡγεμόνων τε μάλα εὐγενῶς ἄγȣσι, προηγȣ́μενοι ἐς τὰ οἰκεῖα ἕκαστον. Καὶ τῶν μὲν παροινȣ́ντων τιμωρίαν ἀρκȣ̃σαν εἰσπράττονται, ἐμπηδῶσι γὰρ, ϗ τὴν ἐσθῆτα αὐτοῖς καταῤῥηγνύȣσι, ϗ σωφρονȣ̃σιν ἐς τοσȣ̃τον αὐτȣ́ς· τȣ́ς γε μὴν πειρωμένȣς λωποδυτεῖν διασπῶσι πικρότατα.

ΚΕΦ. κα΄.

Περὶ Κοχλίȣ τȣ̃ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ.

ΚΟχλίας δὲ ἄρα θαλάττιος ὁ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ γινόμενος, ὡραιότατος ἰδεῖν ἦν, ϗ μέγιστος. Ἔστι μὲν γὰρ φοίνιξ τὸ ἔλυτρον, ἔχει δὲ ϗ ἕλικα μεσὴν, διηνθισμένην ϗ πεποικιλμένην ὑπὸ τῆς φύσεως· κόσμῳ δὲ περιττῷ στέφανον ἂν εἴποις ὁρᾷν, ἔκ τινος πολυχροίας ἀνθῶν ποικίλης διαπλακέντα, πρασίνων τε, ϗ χρυσοειδῶν, ϗ κινναβαρίνων, ἐναλλὰξ τῶν χρωμάτων κατεσπαρμένων τοῖς διαστήμασιν ἴσοις.

ΚΕΦ. κβ΄.

Ὅτι ἀεικίνητος ὁ Δελφίς.

ΤΟΝ δελφῖνα ἡ φύσις ἀεικίνητον εἰργάσατο, ὥς φασι, ϗ πέρας τȣ́τῳ τῆς κινήσεως τὸ ϗ τȣ̃ βίȣ τέλος. Ὕπνȣ γȣ̃ν δεόμενος μετεωρίσας τὸ σῶμα, ϗ ἀναπλεύσας ἐπ' ἄκρον τὸ ὕδωρ, ὡς ὁρᾶσθαι πᾶς, καταδαρθάνει τηνικάδε· ἄϋπνος δὲ, ϗ ἄμοιρος τȣ̃δε τȣ̃ θεȣ̃, ȣ̓δὲ ȣ̃τός ἐστιν. Ὅτε γȣ̃ν καθεύδει,

Quando autem dormit, in profundum tamdiu depellitur, quoad imam ſedem maris contingat; ad quam poſtquam funditus delapſus eſt, in ſolum impulſus e ſomno excitatur, et rurſum emergit: deinde iterum in ſomnum actus, et a deo illo victus, fundum petit, et ſimili impulſu excitatus, rurſus natat ſuper aquam: et hoc ipſum ſaepe facit, eamque ob cauſam inter quietem et actionem medius nunquam omnino a motu quieſcit.

C A P. XXIII.

De Citharoedo piſce.

In mari Rubro piſcis procreatur, cujus corpus ita figuratum eſt, ut ſimilitudinem lingulacae ejus latitudo gerere feratur. Ejus ſquamae tangenti non valde aſperae ſunt; ſubaureo eſt colore; tum lineis a ſummo capitis vertice ad extremam caudam nigris ſic diſtinguitur, ut eas citharae fidiculas contentas eſſe dicas, unde is citharoedus appellatur; os ei peſſum it et ſubſidet, idemque nigerrimum eſt, cinguloque croceo circumligatur; vertex varietate diſtinguitur, fulgore aureo, et nigris quibuſdam lineis; pinnas aureas habet; cauda vero nigra eſt, praeter extrema, quae candidiſſimo colore adſperguntur. Alii item citharoedi picti naſci dicuntur, toto corpore purpurei, certis intervallis aureolas lineas poſſidentes; eorum vero caput cingulis violaceis illuſtratur, uno ante oculos ad branchias pertinente, altero ſecundum oculos uſque ad medium caput excurrente, alio autem tanquam monili ſic collum circumplicante.

C A P.

δει, ὠθεῖται εἰς βυθὸν, ἕως ψαύσῃ τῆς κάτω γῆς· ὅταν δὲ προσπελασθῇ αὐτῇ, διυπνίζεται κρουσθεὶς πρὸς τὸ δάπεδον, εἶτα ἀναδύνει· καὶ πάλιν εἰς ὕπνον ὑπαχθεὶς, καὶ νικώμενος τοῦ θεοῦ, καταλισθαίνει, καὶ αὖθις ἀφυπνισθεὶς τῇ αὐτῇ κρούσει ἀναπλεῖ πάλιν· καὶ πολλάκις δρᾷ τοῦτο, μεταξὺ ἡσυχίας καὶ ἐνεργείας ὢν, οὐ μὴν εἰς ἀκινησίαν ἐκπίπτων παντελῆ ποτε.

ΚΕΦ. κγ΄.

Περὶ ἰχθύος τοῦ λεγομένου Κιθαρῳδοῦ.

ΕΝ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ γίνεται ἰχθὺς πλατὺς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν βούγλωττον, ὥς φασι. Καὶ φολίδας μὲν οὐ σφόδρα τραχύς ἐστι προσαψαμένῳ· τὴν δὲ χρόαν ὑπόχρυσός ἐστι, μελαίναις τε γραμμαῖς ἐς τὸ οὐραῖον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρας καταγέγραπται, εἴποι τις ἂν αὐτὰς εἶναι χορδὰς ἐκτεταμένας, ἔνθεν τοι καὶ ἰχθὺς αὐτὸς κιθαρῳδὸς κέκληται· τὸ στόμα δὲ αὐτῷ συνίζει, καὶ ἐστι μέλαν ἰσχυρῶς, ζώνῃ γε μὴν κροκοειδεῖ κατείληπται· πεποίκιλται δέ οἱ ἡ κορυφὴ διαφόρως, τῇ τε χρυσοειδεῖ αὐγῇ, καὶ μέντοι καὶ μελαίναις τισὶ περιγραφαῖς· πτερύγια χρυσοειδῆ ἔχει· μέλαινα δὲ αὐτῷ ἡ οὐρὰ, πλὴν τῶν ἄκρων· ταῦτα δὲ λευκὰ ἰσχυρῶς. Καὶ ἄλλοι δὲ ᾄδονται κιθαρῳδοὶ στικτοὶ τίκτεσθαι· καί εἰσι πορφυροὶ μὲν τὸ πᾶν σῶμα· γραμμὰς δὲ ἐκ διαστημάτων ἔχοντες χρυσᾶς· ζώνας δὲ ἔχουσι ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἴοις τοῖς ἄνθεσι παραπλησίας, τὴν μὲν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τῶν βραγχίων καθέρπουσαν, τὴν δὲ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐς τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς προχωροῦσαν, τὴν δὲ περιθέουσαν κατὰ τῆς δέρης ὡς ὅρμον.

CAP. XXIV.

De Pardali pisce et Oxyryncho in mari Rubro.

PARDALIS piscis, ut ii, qui ipsum viderunt, dicunt, in mari Rubro nascitur; colore et maculis orbiculatis similis est montanae pardali. Oxyrynchus, quem idem mare alit, ore est praelongo, oculis auri instar fulgentibus, palpebris albis; ejus dorso puncta pallore insignita sunt, pinnae priores ei nigrae exsistunt, eae vero in dorso albae; cauda forma oblonga et colore viridis est, quam mediam aureola linea intersecat.

CAP. XXV.

De Hinnulo cervi Ptolemaei.

PTOLEMAEO secundo, quem et Philadelphum cognominant, hinnulus cervi dono datus est, qui sermone Graecanico enutritus loquentes intelligebat; cum ante visum et auditum hoc animal solam Indorum linguam cervi intelligere crederentur.

CAP. XXVI.

Quod Sexum masculum etiam inter Bruta natura praeferat.

SEXUS masculus etiam inter bruta videtur a natura praeferri. Siquidem draco mas insignis est crista, et barba hirsutus; gallinaceus et ipse cristatus, paleas insuper veluti barbam gerit; cervus cornutus, leo jubatus, cicada mas canorus est.

CAP.

ΚΕΦ. κδ΄.

Περὶ Παρδάλεως ἰχθύος τῦ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ, καὶ τῦ ἐν αὐτῇ Ὀξυρύγχυ.

ΠΑρδαλις δὲ ἰχθῦς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ φύεται θαλάττῃ, ὡς οἱ θεασάμενοι λέγυσι· καὶ ἔοικε τὴν χροιὰν καὶ τὰ στίγματα τὰ περιφερῆ τῇ ὀρείῳ παρδάλει. Ὁ δὲ ὀξύρυγχος ὁ ἐνταῦθα γινόμενος, ἔχει μὲν πρόμηκες τὸ στόμα, τὺς δὲ ὀφθαλμὺς χρυσοειδεῖς, τὰ δὲ βλέφαρα αὐτῷ λευκά· τῷ δὲ νώτῳ οἱ σημεῖά τε ἐπέστικται ὠχρὰ, καὶ πτέρυγες αὐτῷ, αἱ μὲν πρῶται μέλαιναι, αἱ δὲ νωτιαῖαι λευκαί· ἡ ὐρὰ προμήκης τὸ σχῆμα, τὴν δὲ χρόαν πράσινός ἐστι, μέσην δὲ αὐτὴν διείληφε χρυσοειδὴς γραμμή.

ΚΕΦ. κέ.

Περὶ τῆς τῦ Πτολεμαίυ Ἐλάφυ.

ΤΩ, Πτολεμαίῳ τῷ δευτέρῳ, ὃν καὶ Φιλάδελφον καλῦσι, βρέφος ἐλάφυ δῶρον ἐδόθη, καὶ τῇ φωνῇ ἀνετράφη τῇ Ἑλλάδι, καὶ λαλέντων συνίει· ἐπεπίστευτο δὲ πρὸ τύτυ τῦ ζώυ τῆς Ἰνδῶν μόνης φωνῆς ἐπαΐειν τὺς ἐλάφυς.

ΚΕΦ. κς΄.

Ὅτι κἀν τοῖς Ἀλόγοις προτιμᾶται ὁ Ἄῤῥην φύσει.

ΕΟικε δὲ ἄρα καὶ ἐν τοῖς ἀλόγοις ὑπὸ τῆς φύσεως προτιμᾶσθαι τὸ ἄῤῥεν. Ἔχει γῦν ὁ μὲν δράκων ὁ ἄῤῥην τὸν λόφον, καὶ τὴν ὑπήνην δασεῖαν· ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν, καὶ ὗτος λόφον, καὶ τὰ κάλλεα· ὁ δὲ ἐλέφας τὰ κέρατα, χαίτην ὁ λέων, ὁ τέττιξ φωνήν.

C A P. XXVII.

Quod exigui Praetextus magnorum Bellorum causae fuerint.

GRAECIS et Trojanis belli causam Helena, ut aiunt, dedit. Darii uxor Atossa, quod ancillas Atticas et Ionicas habere desideraret, Persis ad bellum Graecis inferendum argumentum dedit. Tabella contra Megarenses proposita causam attulit Graecis diuturni belli. Magnetes atque Ephesios locusta ad bellum excitavit, atque inflammavit. Columba Chaonas et Illyricos in bellum commisit. Thebani in Aegypto propter canem contra Romanos pugnasse dicuntur.

C A P. XXVIII.

Quod Res parvae ingentes Motus excitarunt.

PYTHOCHAREN tibicinem fama est concitato et vehementi tibiae sono luporum impetum cohibuisse. Murium multitudo Megarenses sedibus pepulit, Phaselitas vespae fugarunt, Rhoetienses scolopendrae.

C A P. XXIX.

De Ovibus, quae felle carent, idemque duplex habent.

OVES in Ponto sine felle nasci aiunt; in Naxo vero insula etiam duplici.

C A P. XXX.

De Meropum pietate in parentes.

MEROPS avis hoc nomine ciconiis etiam justior est, quod parentes non senectute demum adfectos alit; sed ut primum

ΚΕΦ. κζ΄.

Ὅτι καὶ μικραὶ Προφάσεις πολλάκις αἰτίαι μεγάλων Πολέμων γεγόνασι.

ΥΠόθεσις μὲν τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς Τρωσὶ τοῦ πολέμου ἡ Διὸς Ἑλένη, φασί. Καὶ Πέρσαις πρὸς τοὺς Ἕλληνας Ἄτοσσα ἡ Δαρείου γυνὴ, ποθήσασα θεραπαίνας κτήσασθαι Ἀττικὰς καὶ Ἰάδας. Καὶ τοῦ μακροῦ πολέμου τοῖς Ἕλλησι τὸ πινάκιον τὸ κατὰ τῶν Μεγαρέων. Μάγνητας δὲ καὶ Ἐφεσίους εἰς πόλεμον ἀκρὶς ἐξῆψε. Περιστερὰ δὲ Χάονας καὶ Ἰλλυριούς. Θηβαῖοι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὲρ κυνὸς πρὸς Ῥωμαίους πολεμῆσαι λέγονται.

ΚΕΦ. κή.

Ὅτι καὶ μικρὰ Αἴτια πολλάκις μεγάλας Ὁρμὰς ἔστησαν.

ΛΕγει τις λόγος Πυθοχάρην τὸν αὐλητὴν ἀναστεῖλαι λύκων ὁρμὴν, αὐλήσαντα σύντονον καὶ γενναῖον αὔλημα. Μυῶν δὲ πλῆθος ἀνέστησε Μεγαρέας, Φασηλίτας δὲ σφῆκες, σκολοπένδραι δὲ Ῥοιτιεῖς.

ΚΕΦ. κθ΄.

Περὶ Προβάτων ἀχόλων τε, καὶ διχόλων.

ΠΡόβατα ἄχολα ἐν τῷ Πόντῳ φασὶν, ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ νήσῳ καὶ δίχολα.

ΚΕΦ. λ΄.

Περὶ τῆς τῶν Μερόπων ὀρνίθων δικαιοσύνης.

Ο Μέροψ ὄρνις ταύτῃ τοι δοκεῖ δικαιότερος εἶναι τῶν πελαργῶν· οὐ γὰρ ἀναμένει γηράσαντας ἐκτρέφειν τοὺς πατέρας,

mum majores alarum pennae ei natae fuerint, id facit. Itaque inter aves justissima et piissima omnium habetur.

C A P. XXXI.

Quod Deus etiam Brutarum animantium curam agat.

Hoc peculiare bonum quoque animalibus contigit; quod diis curae sint, neque vel contemnantur ab eis, vel negligantur. Nam ut ratione careant, suo tamen intellectu, et conveniente eis sapientia, non destituuntur. Quomodo autem a diis amentur, dicam, si non multa e multis, tantum tamen, quantum satis fore videbitur. Vir quidam, Lenaeus nomine, equum possidebat et forma speciosum, et cursu celerrimum, et animo intrepidum; quique in spectaculis cursum, ad quem institutus erat, egregie decurrebat, et in bello fortitudinem tolerantiamque suam cum alias declarabat, tum persequendo si opus esset, tum retrocedendo tempestive. Propter haec igitur omnia commendabilis equus dominum suum inter ceteros equites quam celeberrimum reddebat. Hic equus adeo eximius ictu quodam dextro oculo laesus, eoque captus est. Et cum Lenaeus spem suam omnem propter hunc equi casum vacillare videret (nam laevo ejus oculo, soli adhuc integro, scutum equestre et alia [arma] tenebras offundebant) Serapidis templum adit, adducto secum ceu victima quadam equo; et pro eodem deum precatur, ceu fratre aut filio, et ut supplicem insontem misereatur orat; hujus enim calamitatis causam ab hominum quorundam sive facto nefario, sive mali ominis dicto, esse profectam. Equus vero quonam pacto, dicebat, vel sacrilegium, vel caedem, vel blasphemiam committeret? Per suam quoque innocentiam, ut qui nemini unquam injurius fuisset, deum obtestabatur; et propterea, ut commilitonis

πα̣λέρας, ἀλλὰ ἅμα τῷ φῦσαι τὰ ὠκύπ]ερα τᾶτο ἐργάζε]αι. Καὶ ἐςι δικαιότερος ϗ εὐσεβές α]ος ὀρνίθων ἁπάν]ων.

ΚΕΦ. λά.

Ὅτι ϗ τῶν Ἀλόγων πρόνοιαν ποιεῖται τὸ Θεῖον.

ΙΔιον δὲ ἄρα τῶν ζώων ϗ ἐκεῖνο ἀγαθόν· Πρόνοιαν αὐτῶν ϗ οἱ θεοὶ ποιᾶν]αι, ϗ ᾶτε αὐτῶν κα]αφρονᾶσιν, ᾶδὲ μὴν ὀλιγώρως ἔχᾶσιν. Εἰ γὰρ ϗ ἀμοιρεῖ λόγᾶ, ἀλλὰ γᾶν ζυνέσεως, ϗ τῆς καθ' ἑαυ]ὰ ζοφίας, ᾶκ ἔςιν ἀτυχῆ. Ὅπως δ' ᾶν ϗ αὐτὰ φιλεῖται θεοῖς, ἐρῶ, ϗ εἰ μὴ πολλὰ ἐκ πολλῶν, ὅσα δ' ᾶν ἀποχρήσει, τοσαῦτα. Ἀνὴρ ἱππεὺς τὴν ςρατείαν, Ληναῖος τὸ ὄνομα, ἵππον εἶχεν ἰδεῖν μὲν ὡραῖον, δραμεῖν δὲ ὤκιςον, τὸν δὲ θυμὸν ἀνδρειότα]ον· ϗ ἀγαθὸν μὲν ἐν ταῖς ἐπιδείξεσι τὴν ἱππείαν περιδραμεῖν τὴν δεδιδαγμένην, καρτερικὸν δὲ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ, ϗ διῶξαι ἔνθα ἦν καιρὸς, ϗ ἀναχωρῆσαι ἔνθα αὐτὸν χρεία παρεκάλει, πάνυ γεννικόν. Οὐκᾶν ἐκ τᾶτων ἁπάν]ων ὁ μὲν κ]ῆμα ἦν ἀγαθὸν, ὁ δὲ εὐκλεέςα]ος ἐν τοῖς ὁμο]έχνοις ἱππεῦσιν ἐδόκει Ὁ τοίνυν ἵππος, ὁ τοιᾶτος τὴν ἱππικὴν ἀρετὴν, θα]έρῳ τοῖν ὀφθαλμοῖν τῷ δεξιῷ ὑπό τινος πληγῆς προσπεσᾶσης ὁρᾷν ἀδύνα]ος ἦν. Οὐκᾶν ὁ Ληναῖος ὁρῶν ἑαυ]ᾶ ζαλεύᾶσαν τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἐν τῷ τᾶ ἵππᾶ τᾶ εὐγενᾶς ἐκείνᾶ πάθει (ἐπεὶ τὰ ἄλλα ϗ ἀσπὶς ἡ ἱππικὴ τὸν λαιὸν ὀφθαλμόν οἱ ἔσκεπε, τὸν μόνον ὁρῶντα) εἰς τᾶ Σαράπιδος ἔρχε]αι, θρέμμα ἀνάγων, ϗ μάλα ἀληθὲς, ὥσπερ ᾶν ἱερεῖον τὸν ἵππον, ϗ δεῖται τᾶ θεᾶ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφᾶ τινος ἢ υἱᾶ ὁ Ληναῖος τᾶ ἵππᾶ, οἰκ]εῖραι τὸν οἰκέτην, ϗ ταῦτα ἀδικήσαν]α ᾶδέν· εἶναι γάρ τινας ἀνθρώπᾶς ζφίσι κακῶν αἰτίᾶς, ἢ δράσαν]άς τι ἀσεβὲς, ἢ εἰπόν]ας τι ἀπόφημον. Ἵππᾶ δὲ, ἔλεγε, ποία μὲν θεοσυλία, φόνος δὲ τίς, βλασφημία δὲ πῶς, ἢ πόθεν; Ἐμαρ]ύρα]ο δὲ τὸν θεὸν ϗ αὐτὸς, ὡς ᾶδεπώπο]ε ᾶδένα ᾶδὲν ἀδικήσας· ϗ διὰ ταῦτα τὸν ζυςρα]ιώτην οἱ ϗ φίλον ἐδεῖτο

militonis ac amici sui oculum restitueret, rogabat. Tum deus utcunque magnus non neglexit, neque contempsit brutum mutumque animal; et pariter ipsius, et supplicantis misertus, remedium dictat: jubetque oculum equi non quidem perfundi liquido ullo remedio, sed fomentis per meridiem in ambitu templi calefieri. His peractis, equi oculus redintegratus est; et Lenaeus quidem deo sacrificia, quibus grates et praemia recuperatae valetudinis equi deo persolveret, peregit. Equus vero saltabat, et hinniebat circa templum: jamque grandior et formosior videbatur, seque veluti ostentans ad aram usque non sine ambitione accurrebat; denique circa gradus se volutans deo servatori, quo posset modo, gratias se agere prae se ferebat.

C A P. XXXII.

De Aspide.

VINITOR dum scrobem fodit, pulchram et generosam vitem plantaturus, ligonis ictu aspidem sacram et minime infestam hominibus, quae forte illic latebat, imprudens mediam dissecuit. Deinde cum terram dimoveret, posteriorem ejus partem, quae caudam continet, in arena jacentem reperit; anteriorem vero, quae a ventre ad cervicem tendit, adhuc reptantem et ex dissectione cruentam. Quamobrem obstupefactus et mentis impos, totus ad insaniam, eamque vehementem redactus est. Et cum interdiu non apud se, nec rationis compos erat, tum noctu etiam delirans e lecto exsiliebat, et aspidem se persequi dictitabat, et veluti morsu laesus terribili clamore vociferabatur, et auxilium implorabat, et interemptae ab ipso aspidis simulacrum se videre aiebat, idque frendens et minans, et aliquando morsu se impetitum ejulatu quidem dolere se arguebat. Cum autem jam aliquandiu durasset morbus, cognati ejus supplicem ipsum in aedem

ἐδεῖτο τῆς ὀφθαλμίας ἀπαλλάξαι τὸν θεόν· ὁ δὲ, οὐχ ὑπερορᾷ, οὐδὲ ἐξεφαύλισε τὸν ἄλογόν τε καὶ ἄφωνον ἰάσεσθαι, ὢν τοσοῦτος θεός· καὶ διὰ ταῦτα οἰκτείρει καὶ τὸν νοσοῦντα, καὶ τὸν δεόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ δίδωσιν ἴασιν· μὴ καταιονᾷν μὲν τὸν ὀφθαλμὸν, πυριάσεσι δὲ αὐτὸν ἀλεαίνειν, μεσούσης ἡμέρας, ἐν τῷ τοῦ νεὼ περιβόλῳ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπράττετο, ἐῤῥώσθη δὲ τῷ ἵππῳ τὸ ὄμμα· καὶ ὁ μὲν Ληναῖος χαριστήριά τε καὶ ζωάγρια ἀπέθυεν. Ὁ δὲ ἵππος ἐσκίρτα τε, καὶ περὶ τὸν νεὼν ἐφριμάττετο· καὶ ἐδόκει μείζων τε καὶ ὡραιότερος, καὶ ἦν φαιδρὸς, καὶ τῷ βωμῷ προσθέων ἐκυδροῦτο· καὶ μέντοι καὶ πρὸς τοῖς ἀναβαθμοῖς καλινδούμενος ἑωρᾶτο τῷ θεῷ τῷ Σωτῆρι χαριστήρια ἐκτίνων, ἧπερ οὖν ἔσθενεν.

ΚΕΦ. λβ΄.

Περὶ Ἀσπίδος.

ΕΝ ἀμπέλῳ δὲ γεωργὸς εἰργάζετο τάφρον, ἵνα ἐμφυτευθῇ καλὸν κλῆμά τε καὶ εὐγενές· εἶτα τὴν σμινύην καταφέρων ὑποικουροῦσαν ἀσπίδα ἱερὰν, καὶ ἀνθρώπων ἥκιστα ἐχθρὰν, λαθὼν διέκοψε μέσην. Καὶ τὴν γῆν διαξαίνων, τὸ μὲν οὐραῖον βλέπων τῇ ψάμμῳ κατειλημμένον· τὸ δὲ ἡμίτομον τὸ ἐκ τῆς γαστρὸς ἐς τὴν δέρην ἀνιὸν, ἔτι ἕρπον καὶ τοῦ λύθρου τοῦ διὰ τὴν τομὴν πεπληρωμένον, καὶ ἐκπλήττεται, καὶ ἔκφρων γενόμενος εἴς τε ὀρθὴν μανίαν, καὶ ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυρὰν, ἐκφοιτᾷ. Καὶ μεθ' ἡμέραν ἑαυτοῦ τε, καὶ τοῦ λογισμοῦ ἦν ἀκράτωρ· καὶ μέντοι καὶ νυκτὸς ἡνίκα παράφορος, καὶ ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρνυτο, καὶ ἔλεγε τὴν ἀσπίδα διώκων, καὶ ὥσπερ οὖν ὁμοῦ τι τῷ δήγματι ὢν ἐκπληκτικώτατος ἐβόα, καὶ ἐκάλει συμμάχους, καὶ μέντοι καὶ τῆς ἀνῃρημένης ὑπ' αὐτοῦ τὸ εἴδωλον ἔλεγεν ὁρᾷν, βριμούμενόν τε καὶ ἀπειλοῦν, καὶ ὡμολόγει πολὺ καὶ δεδῆχθαι, καὶ ὡς ὠδύνατο ἐξ ὧν ᾤμωζεν, ἦν δῆλος. Ἐπεὶ μέν οἱ ἡ νόσος

dem Serapidis ducunt, deumque, ut ſpectrum illud aſpidis amoliri et cohibere dignetur, orant. Miſertus ille, virum curat. Quemadmodum inulta non manſerit aſpis, dictum, et quidem ſufficienter prorſus.

CAP. XXXIII.

De Pavone.

Aegyptiorum rex cum Indicum pavonem maximum pulcherrimumque dono accepiſſet, noluit cum gregariis ceteris eum alere, vel cibi gratia, vel familiae oblectamenti; itaque Iovi, urbis cuſtodi, eum conſecravit, dignum hoc deo munus hujuſmodi alitem judicans. Hujus deinde capiendae deſiderio ventri ac luxui deditus juvenis quidam locuples, ut ſplendide epularetur, captus eſt; ſolebat enim ſemper indulgere gulae, et varias quaerebat dapes, etiam cum periculo, quavis occaſione, quovis pretio, lucrum exiſtimans omnia, quibus ſuam delectaret improbitatem, et ſatiaret ingluviem. Mercedem igitur hujus ſacrilegii amplam uni ex miniſtris dei largitur, et inſuper aliam promittit. Is vero ſpe vana inductus eum acceſſit ad locum, ubi morari alitem norat, et capere juveni adferendam aggreſſus eſt; ſed non apparuit pavo, et loco illius aſpis viſa eſt, erecta, et adverſus ipſum irata. Quare territus retroceſſit; cum vero guloſus ille urgeret et inſtigaret, miniſter ad pavonem venit; qui mox ambabus alis in aerem elevatus, neque in ſacra aliqua arbore conſedit, neque in alio ſublimi et excelſo loco, ſed in medio quodam inter templum [et ipſos] unde intrepide illos adſpectans prae ſe ferre hoc videbatur, ſe illorum inſidiis ſuperiorem eſſe, neque capi ab eis poſſe. Itaque re infecta luxurioſus ille

πόῤῥω τοῦ χρόνου ἦν, οἱ προσήκοντές οἱ τὸν ἄνδρα ἐς τοῦ Σαράπιδος ἄγουσιν ἱκέτην, καὶ ἐδέοντο ἀναστεῖλαι καὶ ἀφανίσαι τῆς προειρημένης τὸ φάσμα. Οἰκτείρει μὲν οὖν τὸν ἄνδρα ὁ θεὸς, καὶ ἰᾶται. Ὡς δὲ ἀτιμώρητος οὐκ ἔμεινεν ἡ ἀσπὶς, εἴρηται, καὶ πάνυ γε ἀποχρώντως.

ΚΕΦ. λγ΄.

Περὶ Ταώ.

Ταὼν δὲ Ἰνδικὸν δῶρον λαβὼν ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς, ταὼν ὡς ἰδεῖν μέγιστόν τε καὶ ὡραιότατον, οὐκ ἀξιοῖ σὺν τοῖς ἀγελαίοις τρέφειν, ὡς οἰκίας ἄθυρμα αὐτὸν εἶναι, ἢ γαστρὸς χάριν· ἀλλὰ ἀνάπτει τῷ Πολιεῖ Διῒ, κρίνας ἀνάθημα ἐπάξιον τῷ θεῷ τὸν ὄρνιν τὸν προειρημένον. Ἐρᾷ τοῦτον συλλαβεῖν ἄσωτος νεανίας, καὶ πάνυ γε πλούσιος, καὶ ποιήσασθαι δεῖπνον· ἀεὶ γὰρ τῇ γαστρὶ ἐχαρίζετο, καὶ ἐξ ἀπάσης αἰτίας ὁ ἄσωτος οὗτος τὸ ποικίλον τῆς τροφῆς, καὶ τὸ σὺν κινδύνῳ πορισθὲν, καὶ τὸ ἐωνημένον πολλοῦ, τρόπῳ βδελυρίας καὶ λαιμαργίας ὑπερβολῇ, κέρδος ἡγούμενος εἰς ἡδονήν. Μισθὸν οὖν τῆς θεοσυλίας ἁδρὸν προτείνει τινὶ τῶν τοῦ θεοῦ θεραπευτήρων, καὶ ὑπισχνεῖται καὶ ἄλλον. Ὁ δὲ ἐλπίδι κουφισθεὶς ματαίᾳ, ἔνθα ᾔδει τὸν ὄρνιν αὐλιζόμενον ἐλθὼν, ἐπεχείρει συλλαβεῖν, καὶ τῷ πλουσίῳ κομίσαι· καὶ ἐκεῖνον μὲν οὐχ ὁρᾷ, μεγίστην δὲ ἀσπίδα ὀρθὴν εἶδε, καὶ ἐπ᾽ αὐτὸν τεθυμωμένην. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἔδεισε, καὶ ὑπαπῆλθεν· ἐγκειμένου δὲ τοῦ ἀσώτου καὶ παρορμῶντος, ὁ ὑπηρέτης ἐπὶ τὸν ταὼν ἦλθεν· ὁ δὲ ἀμφοτέρων ἀΐξας, καὶ ἑαυτὸν τοῖς πτεροῖς μετεωρίσας, καὶ ἀρθεὶς κοῦφος, οὔτε ἐπί τι τῶν ἱερῶν δένδρων ἐκάθισεν, οὔτε ἐπ᾽ ἄλλον μετέωρόν τε καὶ ὑψηλὸν χῶρον, ἀλλὰ ἐπί τι μέσον τοῦ θεοῦ τοῦ νεὼ, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀτρέπτως ἑώρα, οἷον ὑποφαίνων ὅτι ἄρα τῆς ἐπιβουλῆς τῆς ἐκείνων κρείττων πέφυκε, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἑλεῖν αὐτόν. Οὐκ-

ille pecuniam expenſam repetit. Negat ille ſe redditurum, quod quantum in ſe eſſet, nihil non feciſſet, rem vero ſacram deo auferre nequiret. Hinc, ut veriſimile eſt, ortam contentionem, et clamores, multi audiverunt; et tandem ſummus quoque ſacerdos ſuperveniens litis in aede cauſam ſciſcitatur. Illi ſe invicem accuſant: et juvenis ille dives minis, conviciis, et maledictis adfectus diſcedit, et alterius cujuſdam avis oſſe deglutito, magno cum dolore e vita migravit, miniſtrum vero improbum illum, utpote ſacrilegum, civitatis princeps punivit. Avis ab eo tempore neque viva, neque mortua, viſa eſt; ſed, cum annis centum, ut ferunt, vixiſſet, evanuit.

C A P. XXXIV.

De Muraena, et quemadmodum ea ſanatus fuerit, qui ſerpentis ova comederat.

HVC et illud pertinet. Vir quidam, Ciſſus nomine, Serapidis cultui deditiſſimus, petitus inſidiis mulieris, quam prius amatam, deinde uxorem duxerat, cum ova ſerpentis devoraſſet, dolore angebatur et miſere affligebatur, ita ut a morte parum abeſſe videretur. Rogatus autem ab eo deus muraenam vivam praecepit emendam, et manum vivario ſeu vaſi, in quo ſervaretur, immittendam. Paret ille, et manum immittit; cui muraena mordicus inhaeret, et cum avelleretur, morbum juvenis illius in ſe attraxit ſimul. Sic muraenae hujus, divinae Serapidis curationis miniſtrae ad nos quoque fama pervenit.

C A P.

οὖν ἐπεὶ μηδὲν ἤνυστο, ὅπερ ἦν προδοὺς ἀργύριον ὁ ἄσωτος ἀπήτει λαβεῖν· ὁ δὲ οὐκ ἀπεδίδου, λέγων ποιῆσαι μὲν τὰ ἑαυτοῦ πάντα, ἀδύνατος δὲ εἶναι θεῶν κτῆμα ὑφελέσθαι. Οἷα οὖν εἰκὸς ἦν ἔρις ὑπὲρ τούτων καὶ βοὴ ἤδη, καὶ ἧκουν πολλοί· εἶτα ἄνεισιν ὁ ἐπὶ πᾶσιν ἱερεὺς, καὶ ἐρωτᾷ τῆς ἐν τῷ νεῷ φιλονεικίας τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ἐλέγχουσιν ἀλλήλους· καὶ ὁ μὲν πλούσιος ἀπειλαῖς, καὶ βλασφημίαις, καὶ λοιδορίαις αἰκισθεὶς ἀπαλλάττεται, καὶ ὄρνιθος ἄλλου καταπιὼν ὀστέον, καὶ ὀδυνώμενος τὸν βίον κατέστρεψεν ἀλγεινότατα· τὸν δὲ ὑπηρέτην τὸν κακὸν, οἷαδήπου ἱερόσυλον, ὁ τῆς πόλεως ἁρμοστὴς ἐκόλασεν. Τὸν δὲ ὄρνιν οὔτε ζῶντα, οὔτε νεκρὸν, ἐθεάσαντο· ἀλλὰ ἑκατὸν, ὡς ὁ λόγος, ἔτη διαβιώσας, εἶτα ἠφανίσθη.

ΚΕΦ. λδʹ.

Περὶ Μυραίνης, πῶς δι' αὐτῆς ἐσώθη ὁ φαγὼν ὄφεως ᾠά.

ΚΑΙ ἐκεῖνο δὲ ἔοικε τούτῳ καὶ ὁμολογεῖ. Κίσσος ὄνομα, θεραπεύων τὸν Σάραπιν ἰσχυρῶς, ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῆς πρότερον μὲν ἐρωμένης, ὕστερον δὲ γαμετῆς, καὶ ᾠὰ ὄφεως φαγὼν, ὠδυνᾶτο, καὶ ἑαυτῷ κακῶς εἶχε, καὶ ἐπίδοξος τεθνήξεσθαι ἦν. Δεῖται δὲ τοῦ θεοῦ· ὁ δὲ προσέταξε πρίασθαι μύραιναν ζῶσαν, καθεῖναι δὲ τὴν χεῖρα εἰς τὸ ζώγριον. Καὶ ὁ Κίσσος πείθεται, καὶ καθίησιν· ἡ δὲ ἐμφῦσα εἴχετο, ἀποσπωμένη δὲ καὶ τὴν νόσον τὴν ἐν τῷ νεανίᾳ συνέσπασεν. Ὑπηρέτις μὲν δὴ θεοῦ θεραπείας ἡ μύραινα αὕτη γενομένη, καὶ εἰς ἀκοὴν τὴν ἡμετέραν ἀφίκετο.

CAP. XXXV.

Quod Chrysermus, cum sanguinem taurinum bibisset, et Bathylis phthisi laborans, a Serapide curati sunt.

IDEM hic deus, imperante Nerone, Chrysermum, qui revomebat sanguinem, et contabescebat, epoto tauri sanguine, curavit. Haec eo proposito mihi referuntur, ut significem animalia tam grata esse diis, ut et ab iis serventur, et ipsa quoque alios eorum voluntate servent. Idem hic deus Bathylin Cretensem tabe periclitantem ab hoc gravissimo malo, asininae carnis imperato esu, restituit; atque accidit, ut res evenerit ei juxta nomen animalis, dixerat enim deus ὀνησίφορον [salutarem] futuram hanc curationem et medelam. Et de illis haec dicta sufficiunt.

CAP. XXXVI.

De Equis.

DE animalium natura haec quoque feruntur. Equae ad vectionem curulem aptiores esse creduntur. Viros rei equestris peritos affirmare audio, equos lavatione et unctione gaudere. Solitos quidem unguentis liniri equos Simonides in Iambis testatur. Persae post Cyri pugnam in Lydia camelos simul cum equis alunt, equorum metum ex camelis convictu conantes expellere.

CAP. XXXVII.

Differentiae animalium secundum appellationem, et procreandi modum.

CARTILAGINEA vocantur, quae squamis carent; ut, muraena, conger, torpedo, pastinaca, bos, mustellus; delphinus

Κ Ε Φ. λέ.

Ὅτι καὶ Χρύσερμος αἷμα ταύρειον πιὼν, καὶ Βάθυλις φθισικὸς, ὑπὸ τοῦ Σαράπιδος ἐσώθησαν.

Χρύσερμόν τε ἐπὶ Νέρωνος αἷμα ἀνεμοῦντα, καὶ τηκόμενον ἤδη, αἷμα ταύρου πιόντα, ἰάσατο αὐτὸς οὗτος ὁ θεός. Ἐγὼ δὲ λέγω ταῦτα, ὅτι ἐς τοσοῦτον ἄρα τὰ ζῶα θεοφιλῆ ἐστιν, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν σώζεσθαι, καὶ σώζειν, ἐκείνων βουλομένων, ἑτέρους. Ἀτὰρ οὖν καὶ Βάθυλιν τὸν Κρῆτα ἐς νόσον φθίσεως ἐμπεσόντα, ἐξάντη τοῦ τοσούτου κακοῦ ὅδε ὁ θεὸς εἰργάσατο, ὀνείων κρεῶν γευσάμενον· καὶ προσέπεσε γενέσθαι καὶ αὐτῷ παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ζώου, ἔφατο γὰρ ὀνησιφόρον οἱ ταύτην ἔσεσθαι τὴν θεραπείαν καὶ ἴασιν. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων ἀπόχρη καὶ ταῦτα.

Κ Ε Φ λϛ΄.

Περὶ τῶν Ἵππων.

Ἴδια δὲ ἄρα τῶν ζώων καὶ ἐκεῖνα λέγεται. Αἱ ἵπποι εἰς ἁρματηλασίαν ἐπιτηδειότεραι εἶναι πιστεύονται. Πυνθάνομαι δὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς πωλευτικοὺς λέγειν, ὅτι ἄρα χαίρουσιν ἵπποι λουτρῷ τε καὶ ἀλοιφῇ. Ὅτι δὲ καὶ μύρῳ ἐχρίοντο ἵπποι Σιμωνίδης ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγει. Πέρσαι δὲ μετὰ τὴν Κύρου μάχην τὴν ἐν Λυδίᾳ καμήλους τοῖς ἵπποις συντρέφουσι, τὸ δέος τῶν ἵππων τὸ ἐκ τῶν καμήλων εἰς αὐτοὺς ἐξαπτόμενον ἐκβάλλειν πειρώμενοι τῇ συντροφίᾳ.

Κ Ε Φ. λζ΄.

Διαφορότητες Ζώων εἰς ἐπωνυμίαν τε, καὶ ζωογονίαν.

Καλεῖται δὲ σελάχεια, ὅσα οὐκ ἔχει λεπίδας, εἶεν δ' ἂν μύραινα, γόγγρος, νάρκη, τρυγὼν, βοῦς, γαλεός· δελφὶς

nus vero et balaena cete ſunt: et haec quidem de aquatilibus ſola vivipara. Mollia appellantur ex aquatilibus oſſium expertia; ut polypus, ſepia, lolligo, urtica: quae etiam ſanguine et viſceribus carent. Cruſtis tenuibus tecta; aſtaci, ſquillae, cancri, paguri: haec ſenectutem exuunt. Siliceis teſtis operta; conchae, murices, buccinae, ſtrombi, echini, locuſtae. Dentibus ſerratis praedita eſſe dicuntur, quae dentes teretes et acutos habent; ut, lupus, canis, leo, panthera: haec eadem ſunt carnivora. Vtrinque dentati, homo, equus, aſinus; adipem etiam habent. Dentes continuos habent, bos, ovis, capra. Dentes exertos habent, quae extra dentes eminentes oſtendunt, aper, talpa; nam elephanti, potius quam dentes, cornua appellanda ſunt. Inſecta; ut, veſpae, apes: haec etiam pulmonibus carere dicuntur. Ambigentia; equus fluviatilis, lutra, caſtor, crocodilus. Cortice teguntur, lacertus, ſalamandra, teſtudo, crocodilus, ſerpens: haec etiam ſenectutem exuunt, praeter crocodilum et teſtudinem. Solipeda; equus, aſinus. Biſulca; bos, cervus, capra, ovis, ſus. Multifida; ut, homo, canis. Planipeda, et latis unguibus praedita; cycnus, anſer. Cuteis alis praedita; veſpertilio. Vncinatis unguibus ſunt, quibus incurvum eſt roſtrum; ut, accipitres, aquilae. Aliorum animalium naturam alibi dixi.

CAP. XXXVIII.

De Vulpanſere.

VULPANSER pullos ſuos vehementer amat, eandemque operam, quam perdix, in eis tuendis ponit. Nam ante ſuos foetus ſeſe provolvens, aucupi ſpem ſui capiendi praebet; hi vero interea elabuntur; quibus fuga elapſis, is ſeſe alis allevans diſcedit.

CAP.

ςὶς [δὲ ϗ] φάλαινα [ἐςὶ] κήτη· ταῦτα δὲ ἄρα μόνα τῶν ἐνύδρων ζωοτοκεῖ. Μαλάκια δὲ καλεῖται, ὅσα τῶν ἐνύδρων ἀνόςεά εἰσι, ϗ εἴη ἂν πολύπες, σηπία, τευθὶς, ἀκαλήφη· ταῦτά τοι ϗ αἵματος ἄμοιρα καὶ σπλάγχνων ἐςί. Μαλακόςρακα δὲ, ἀςακοὶ, καρίδες, καρκίνοι, πάγεροι· ἀποδύεται δὲ ϗ τὸ γῆρας ταῦτα. Ὀςρακόδερμα δὲ, ὄςρεα, πορφύραι, κήρυκες, ςρόμβοι, ἐχῖνοι, κάραβοι. Καρχαρόδοντα δὲ, ςρογγύλες ἔχοντα τὲς ὀδόντας ϗ ὀξεῖς, λύκος, κύων, λέων, πάρδαλις· ταῦτα μέντοι ϗ σαρκῶν ἐσθίει. Ἀμφώδοντα δὲ ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, ἅπερ ἒν πιμελὴν ἔχει. Συνώδοντα δὲ, βὲς, πρόβατον, αἴξ. Χαυλιόδοντα δὲ, τὰ ὑποφαίνοντα ἔξω τὲς ὀδόντας, ὗς ὁ ἄγριος, σπάλαξ· τὸν γὰρ ἐλέφαντα ὄ φημι ὀδόντας ἔχειν, ἀλλὰ κέρατα. Ἔντομα δὲ, σφὴξ, μέλισσα· λέγεσι δὲ μηδὲ πνεύμονας ἔχειν ταῦτα. Ἀμφίβια δὲ, ἵππος ποτάμιος, ϗ ἔνυδρος, ϗ κάςωρ, ϗ κροκόδειλος. Φολιδωτὰ δὲ, σαῦρος, σαλαμάνδρα, χελώνη, κροκόδειλος, ὄφις· ταῦτα δὲ ϗ τὸ γῆρας ἀποδύεται, πλὴν κροκοδείλε ϗ χελώνης. Μώνυχα δὲ, ἵππος, ὄνος. ... βὲς, ἐλέφας, αἶξ, ὄϊς, χοῖρος. Πολυσχιδῆ δὲ, ἄνθρωπος, κύων. Στεγανόποδα ϗ πλατυώνυχα, κύκνος, χήν. Δερμόπτερος δὲ, νυκτερίς. Γαμψώνυχα δὲ, οἷς ϗ τὸ ῥάμφος ἐπικαμπὲς, ἱέρακες, ἀετοί. Τὴν δὲ ἄλλων τῶν ζώων ἰδιότητα ἀλλαχῦ εἶπον.

Κ Ε Φ. λή.

Περὶ τῦ καλεμένε Χηναλώπεκος.

Φιλότεκνον δὲ ἄρα ζῶον ἦν ϗ ὁ χηναλώπηξ, ϗ ταὐτὸν τοῖς πέρδιξι δρᾷ. Καὶ γὰρ ὗτος πρὸ τῶν νεοττῶν ἑαυτὸν κοιμίζει, ϗ ἐνδίδωσιν ἐλπίδα ὡς θηράσοντι αὐτὸν τῷ ἐπιόντι· οἱ δὲ ἀποδιδράσκεσιν οἱ νεοττοὶ ἐν τῷ τέως· ὅταν δὲ πρὸ ὁδῦ γένωνται, ϗ ἐκεῖνος ἑαυτὸν τοῖς πτεροῖς ἐλαφρίσας ἀπαλλάττεται.

CAP. XXXIX.

De Accipitribus.

ACCIPITER, quoad vivit, ab Aegyptiis charus deo esse fertur; tum post excessum e vita, cum corpore exutus est anima et spiritus, futura ostendere, et somnia immittere. Eidem Aegyptii ternis aliquando pedibus accipitrem apud se visum aiunt, et nonnullis persuadent.

CAP. XL.

De animalibus partes aliquas sui corporis duplicatas habentibus; quemadmodum Perdices, Lepores, Cervi, atque alia ejusmodi animalia.

PERDICES in Paphlagonia, ut scribit Theophrastus, cor geminum habent. In Bisaltia lepores Theopompus ait singulos duplex habere jecur. Apion, nisi nugatur, alicubi cervis quatuor esse renes prodidit. Et, cum Oenis Menidis filius regnaret in Aegypto, gruem bicipitem esse visam, et feracitatem regionis secutam, idem auctor est; item sub alio rege quadricipitem avem, et alluvione Nili secuta copiosiore quam alias unquam, fructuum et segetum admirabilem fertilitatem extitisse. Quadricornem cervum Nicocreon Cyprius habuit, et Delphis consecravit cum hac inscriptione:

Quatuor insignem quod cervum cornibus altis
Nicocreon cepit, munus, Apollo, tuum est.

Oves etiam tum quadricornes, tum tricornes, fuerunt in templo Iovis custodis urbis [in Aegypto.] Ego etiam quinque pedes

2 bovis

ΚΕΦ. λθ΄.

Περὶ Ἱεράκων.

ΛΕγουσι δὲ Αἰγύπτιοι τὸν ἱέρακα ζῶντα μὲν ϗ ἔτι περιόντα θεοφιλῆ ὄρνιν εἶναι· τοῦ βίου δὲ ἀπελθόντα ϗ μαντεύεσθαι, ϗ ὀνείρατα ἐπιπέμπειν, ἀποδυσάμενον τὸ σῶμα, ϗ ψυχὴ γεγενημένον γυμνή. Λέγουσι δὲ οἱ Αἰγύπτιοι ϗ τρίποδα ἱέρακα παρ᾽ αὐτοῖς φανῆναί ποτε, ϗ ὑγιῆ δοκοῦσι λέγειν τοῖς πεπιστευκόσι.

ΚΕΦ. μ΄.

Περὶ ζώων διπλᾶ μέλη ἐχόντων· οἷον Πέρδικες, Λαγωοὶ, Ἔλαφοι, ϗ ἕτερα τοιαῦτα.

ΠΕρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοί εἰσιν, ὥσπερ οὖν Θεόφραστος λέγει. Καὶ Θεόπομπος τοὺς ἐν Βισαλτίᾳ λαγὼς διπλᾶ ἥπατα ἔχειν ἕκαστόν φησι. Λέγει δὲ Ἀπίων, εἰ μὴ τερατεύεται, ϗ ἐλάφους νεφροὺς τέτταρας ἔχειν κατά τινας τόπους. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς ϗ κατὰ τὸν Οἴνιδα τὸν Μήνιδος βασιλεύοντα δικέφαλον γέρανον φανῆναι, ϗ εὐθηνῆσαι τὴν Αἴγυπτον· καὶ Διπάλλου βασιλέως τετρακέφαλον ὄρνιν, ϗ πλημμυρῆσαι τὸν Νεῖλον ὡς οὔποτε, ϗ καρπῶν ἀφθονίαν γενέσθαι, ϗ εὐποτμίαν ληΐων θαυμαστήν. Τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κύπριος ἔσχε, ϗ ἀνέθηκε Πυθοῖ, ϗ ὑπέγραψε·

Σῆς ἕνεκεν, Λητοῦς τοξαλκέτα κοῦρ᾽, ἐπινοίας
Τήνδ᾽ ἕλε Νικοκρέων τετράκερων ἔλαφον.

Καὶ μέντοι καὶ τετράκερω πρόβατα ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως ἦν, ϗ τρίκερω. Ἐγὼ δὲ ϗ πεντάποδα βοῦν ἱερὸν ἐθεασάμην,

bovis miratus ſum, quem vidi ſacrum eidem deo in magna urbe Alexandria, in luco dei, ubi conſitae perſeae egregiam umbram et ſpectaculum praebebant. Ibidem vitulus colore cereo pedem ab humero dependentem ferebat, abſolutum quidem illum, ſed ad greſſum inutilem. Haec etſi conſuetam naturae rationem non omnino ſequi videantur; ea tamen, ut vel ipſe vidi, vel fama accepi, referre libuit.

AELIANI

σάμην, ἀνάθημα τῷ θεῷ τῷδε ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀλεξάνδρου τῇ μεγάλῃ, ἐν τῷ καλουμένῳ τοῦ θεοῦ ἄλσει, ἔνθα περσαῖαι σύμφυτοι σκιὰν περικαλλῆ καὶ ὄψιν ἀπεδείκνυντο. Καὶ ἦν μόσχος ἐνταῦθα τὴν χρόαν κηρῷ προσεικασμένος, καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου πόδα ἐπηρτημένον εἶχεν, ἀσύνεργον μὲν ὅσα ἐπιβῆναι, τέλειον δὲ ὅσα εἰς πλάσιν. Καὶ ταῦτα μὲν δοκεῖ τῇ φύσει ὁμολογεῖν οὐ πάντως· ἐγὼ δὲ, ὅσα εἰς ἐμὴν ὄψιν τε καὶ ἀκοὴν ἀφίκετο, εἶπον.

AELIANI

DE

NATVRA ANIMALIVM

LIBER XII.

CAPVT I.

De ſacris piſcibus apud Myrenſes, qui Orphi appellantur.

IN Myrenſi Lyciae ſinu fons eſt, et Apollinis templum, ad cujus ſacerdotem vitulinas caruncul as ex oblatis ſacrificiis diſpergentem orphi gregatim adnatant, et tanquam ſane convivae ad epulas invitati carnes comedunt. Et vero immolantes ex eo magna voluptate adficiuntur, quod piſces ſua ſacrificatione paſcantur; quod quidem ipſum res ſuas bene et feliciter caſuras eſſe ſignificare ſibi perſuadent, idcircoque propitium eſſe ſibi deum dicunt, cujus voluntate cibis piſces expleantur. Quod ſi caudis carnes in terram ejiciant, tanquam ſordidas a ſe deteſtantes, exinde ſibi iram dei portendi arbitrantur. Itemque hujuſcemodi piſcium genus ſacerdotis vocem et agnoſcit, et ſi ad eos, a quibus appellatur, acceſſerit, ſic incredibilem ipſis laetitiam adfert; ut, ſi contra fecerit, magnum dolorem eiſdem inurit.

CAP.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ά.

Περὶ τῶν ἱερῶν ἰχθύων τῶν παρὰ Μυρεῦσιν, ὓς καλῦσιν Ὀρφῦς.

ΜΥΡΕΩΝ *τῶν ἐν Λυκίᾳ κόλπος ἐςὶ, ϗ ἔχει πηγὴν, ϗ ἐνταῦθα νεὼς Ἀπόλλωνός ἐςι, ϗ ὁ τῦδε τῦ θεῦ ἱερεὺς κρέα μόσχεια διασπείρει τῶν τῷ θεῷ τεθυμένων· ὀρφοὶ δὲ οἱ ἰχθύες ἀθρόοι προσνέυσι, ϗ τῶν κρεῶν ἐσθίυσιν, οἷα δήπυ καλύμενοι δαιτυμόνες. Καὶ χαίρυσιν οἱ θύσαντες, ϗ τὴν τύτων δαῖτα πιςεύυσιν εἶναί σφισιν ὅπαν ἀγαθήν· ϗ λέγυσιν ἵλεων εἶναι τὸν θεὸν, δι' ὃν οἱ ἰχθύες ἐνεπλήσθησαν τῶν κρεῶν. Εἰ δὲ ταῖς ὐραῖς αὐτὰ εἰς τὴν γῆν ἐκβάλλοιεν, ὥσπερῦν ἀτιμάσαντες, ϗ μυσαρὰ κρίναντες, τῦτο δὴ τῦ θεῦ μῆνις εἶναι πεπίςευται. Γνωρίζυσι δὲ ϗ τὴν τῦ ἱερέως φωνὴν οἱ ἰχθύες, ϗ ἐπακύσαντες μὲν εὐφραίνυσι τύτυς, δι' ὓς κέκληνται· τὐναντίον δὲ δράσαντες λυπῦσι.*

ΚΕΦ.

CAP. II.

De Piscibus Hieropolitanis.

Ad Bambycen olim sic appellatam, nunc vero Hierapolim a Seleuco nuncupatam, pisces et sacri habentur, et confertis turmis natant. Duces item habent, qui cibos eis objectos primi degustant; maximeque ex omnibus piscibus amicitiam inter se servant, perpetuaque pace devinciuntur; sive quod dea hunc animorum consensum eis adflat, sive quod objectis escis cum abunde expleantur, necesse non habent se invicem invadere et vorare.

CAP. III.

De Agno Aegyptio geminam caudam habente.

Aegyptii ferunt (quod mihi quidem non persuaserint) quo tempore decantatus ille Bocchoris regnavit, agnum pedibus octonis et cauda gemina esse natum; ac eundem fuisse bicipitem, et quadricornem, et humano sermone locutum. Veniam merentur poetae, ut Homerus, qui Xantho equo sermonem attribuit; et imitatus illum hac in re Alcman, cum id post tantum auctorem, qui primus id fingere fuit ausus, Homerum fecerit, non est accusandus. Aegyptiis vero talia jactantibus quis credat? Volui tamen haec de agno, licet fabulosa, non praeterire.

CAP. IV.

De pennis, quae Accipitribus succrescunt.

De accipitribus audire memini, solere eos, antequam Nilus inundet, et agros operiat, ex pennis illas, quae jam consenuerint, dimittere, ut rami fruticum jam arida folia; et alias novellas

ΚΕΦ. β'.

Περὶ τῶν ἐν Ἱεραπόλει Ἰχθύων.

Κατὰ τὴν πάλαι Βαμβύκην, καλεῖται δὲ νῦν Ἱεράπολις, Σελεύκου ὀνομάσαντος τοῦτο αὐτὴν, ἰχθύες εἰσὶν ἱεροὶ, καὶ κατ᾽ ἴλας νήχονται. Καὶ ἔχουσιν ἡγεμόνας, καὶ τῶν ἐμβαλλομένων αὐτοῖς τροφῶν προεσθίουσιν οὗτοί γε· φυλάττουσι δὲ καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλίαν μάλιστα ἰχθύων, καὶ ἔστιν ἀεὶ ἔνσπονδα αὐτοῖς· ἤτοι τῆς Θεοῦ τὴν ὁμόνοιαν καταπνεούσης, ἢ διότι τῶν ἐμβαλλομένων τροφῶν ἐμπιμπλάμενοι οὗτοι τῆς ἀλλήλων βορᾶς ἄγευστοί τε καὶ ἀμαθεῖς εἰκότως διαμένουσι.

ΚΕΦ. γ'.

Περὶ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ δικέρκου Ἀρνός.

Λέγουσιν Αἰγύπτιοι (καὶ ἐμὲ μὲν ἥκιστα πείθουσι) λέγουσι δ᾽ οὖν ἄρνα καὶ ὀκτάπουν καὶ δίκερκον κατὰ τὸν Βόκχοριν τὸν ᾀδόμενον ἐκεῖνον γενέσθαι, καὶ ῥῆξαι φωνήν· καὶ δύο κεφαλὰς ἄδουσι τῆς ἀρνὸς, καὶ τετράκερων γενέσθαι φασὶ τὴν αὐτήν. Ὁμήρῳ μὲν οὖν φωνὴν Ξάνθῳ τῷ ἵππῳ δόντι συγγνώμην νέμειν ἄξια, ποιητὴς γάρ· καὶ Ἀλκμὰν δὲ μιμέμενος ἐν τοῖς τοιούτοις Ὅμηρον οὐκ ἂν φέροιτο αἰτίαν, ἔχει γὰρ ἀξιόχρεων εἰς αἰδῶ τὴν πρωτίστην τόλμαν. Αἰγυπτίοις δὲ τὰ τοιαῦτα κομπάζουσι προσέχειν πῶς οἷόν τε; Εἴρηται γοῦν, εἰ καὶ μυθώδη τὰ τῆσδε τῆς ἀρνὸς ἴδια.

ΚΕΦ. δ'.

Περὶ τῶν πτερῶν τῶν τοῖς Ἱέραξιν ἐπιφυομένων.

Καὶ ἐκεῖνο δὲ ὑπὲρ τῶν ἱεράκων ἀκούσας οἶδα πρὸ τοῦ τὸν Νεῖλον ἐπιπολάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, καὶ ἐς τὰς ἀρούρας ἀνέρχεσθαι, ἀφιᾶσι τῶν πτερύγων τὰ ἤδη γηράσαντα ὥσπερ οὖν

vellas et elegantes producere, similiter ut arbores comam. Sunt autem accipitrum genera plura, quod et Aristophanes insinuare videtur, cum inquit:

Atqui misimus
Ter mille accipitres, sagittarios equites.
Iamque quilibet procedit unguibus amentatis
Cerchnes, buteo, vultur, cymindis, aquila.

Distributi sunt autem et consecrati variis diis: perdicarius et ocypteros Apollinis minister est, ut ferunt; ossifraga et harpe sacrae sunt Minervae; palumbario Mercurium delectari aiunt; Iunoni dedicatur tanysipteros, Dianae buteo, Matri deum mermnus, alii denique aliis diis. Genera autem accipitrum permulta sunt.

CAP. V.

De Mustela, quam Thebani in Boeotia adorant; item de Muribus in Apollinis Sminthii templo.

AEGYPTII quod diversa animalium genera in deos referant, et diversimode colant, multiplex risus eos consequitur. At Thebani, natione quidem Graeci, risu obruendi, qui mustelam, ut audio, religiose venerentur, et dicant Herculis hanc nutricem fuisse; vel non fuisse quidem nutricem, sed cum Herculem Alcmena parturiret, et parere non posset, hanc praetercurrentem partus vincula dissolvisse; eoque esse factum, in lucem ut Hercules exiret, et jamjam natus reptaret; cui deinde Iuno decantatos illos dracones immisit. Porro mures adorant ii, qui Troadis Hamaxitum incolunt; unde Apollinem, qui apud eos maxima religione est, Sminthium appellant. Murem enim Sminthium Aeoles et Trojani nominant, sicut Aeschylus in Sisypho testatur, cum ait:

Sed

τῶν φυτῶν οἱ κλάδοι φύλλα τὰ ξηρὰ, καὶ ἀναφύουσι πτίλα νεαρὰ καὶ ὡραῖα οἱ ἱέρακες, ὡς τὴν ἄνθην τὰ δένδρα. Γένη δὲ ἱεράκων πλείονα ἄρα ἦν, καὶ ἔοικεν ὑπαινίττεσθαι καὶ Ἀριστοφάνης τοῦτο, φησὶ γοῦν·

Ἀλλ' ἐπέμψαμεν
Τρεῖς χιλίους ἱέρακας, ἱπποτοξότας.
Χωρὶς δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
Κερχνῆς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, αἰετός.

Νενέμηνται δὲ καὶ ἀπεκρίθησαν θεοῖς πολλοῖς· ὁ μὲν περδικοθήρας καὶ ὠκύπτερος Ἀπόλλωνός ἐστι θεράπων, φασί· φήνην δὲ καὶ ἅρπην Ἀθηνᾷ προσνέμουσιν· Ἑρμοῦ δὲ τὸν φασσοφόντην ἄθυρμα εἶναι φασίν· Ἥρας δὲ τὸν τανυσίπτερον, καὶ τὸν τριόρχην οὕτω καλούμενον Ἀρτέμιδος, Μητρὶ δὲ θεῶν τὸν μέρμνον, καὶ ἄλλον δὲ ἄλλῳ θεῷ. Γένη δὲ ἱεράκων ἐστὶ πάμπολλα.

ΚΕΦ. έ.

Περὶ τῆς Γαλῆς, ἣν Θηβαῖοι ἐν τῇ Βοιωτίᾳ σέβουσι· καὶ περὶ τῶν ἐν Σμίνθῳ Μυῶν.

Αἰγύπτιοι μὲν οὖν σέβοντές τε καὶ ἐκθεοῦντες γένη ζώων διάφορα, καὶ διαφόρως, γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρά γε τοῖς πολλοῖς· καὶ Θηβαῖοι δὲ σέβουσιν Ἕλληνες ὄντες, ὡς ἀκούω, γαλῆν, καὶ λέγουσί γε Ἡρακλέους αὐτὴν γενέσθαι τροφόν· ἢ τροφὸν μὲν οὐδαμῶς, καθημένης δὲ ἐπ' ὠδῖσι τῆς Ἀλκμήνης, καὶ τεκεῖν οὐ δυναμένης, τήνδε παραδραμεῖν, καὶ τοὺς τῶν ὠδίνων λῦσαι δεσμοὺς, καὶ προελθεῖν τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἕρπειν ἤδη· καὶ τούς γε ὑμνησίους δράκοντας, ἡ Ἥρα ἔπεμπεν αὐτῷ. Καὶ οἱ τὴν Ἀμαξιτὸν δὲ τῆς Τρῳάδος κατοικοῦντες, μῦς σέβουσιν· ἔνθεν τοι καὶ τὸν Ἀπόλλω, τὸν παρ' αὐτοῖς τιμώμενον, Σμίνθιον καλοῦσι, φασίν. Ἔτι γὰρ καὶ τοὺς Αἰολέας καὶ τοὺς Τρῶας τὸν μῦν προσαγορεύειν σμίνθιον, ὥσπερ οὖν καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ Σισύφῳ·

Sed est agrestis maximusque sminthius.

Tum vero in aede Sminthii cicures aluntur mures, eisque victus publice praebetur; atque infra altare, ubi degant, mures albi latibula habent; apud tripodem Apollinis muris est effigies. Ceterum de hujus religionis origine hanc accepi fabellam: Permulta murium millia cum Aeolum et Trojanorum segetes invasissent, atque immaturas succidissent, eis, qui sementem fecissent, messem infructuosam reddidissent; cumque Delphicus deus de hac re consultus esset, respondisse; oportere sacrificare Sminthio Apollini: eos, quibus datum esset oraculum, responsum secutos ab hoc murium impetu liberatos fuisse, et frumentum eis ad solitas messes pervenisse. Huc etiam addunt: Cretenses ad coloniam domo missos propter calamitatem, quae ipsis acciderat, Pythium rogasse, quempiam sibi locum ad habitandum adpositum ostenderet; illum oraculum edidisse, ubi terra geniti bellum eis inferrent, ibi considendum, atque urbem excitandam esse: ita eos profectos ad Hamaxitum castra posuisse, ut illic quiescerent; murium vero immensam vim erupisse, et clypeorum lora derosisse, et arcuum nervos exedisse; ex quo conjecturam duxerunt illos esse terrigenas, proinde ad armorum etiam inopiam redactos hunc locum incoluisse, atque Sminthio Apollini templum excitasse. Ad hanc theologiam murium nos mentio promovit, et haec quoque obiter cognovisse detrimento nobis non fuerit.

CAP.

Ἀλλ' ἀγυραῖός τις ἐστὶ Σμίνθιος, ὡς δ' ὑπερφυής.

Καὶ τρέφονται μὲν ἐς τοὺς Σμινθίους μύες τιθασσοὶ δημοσίας τροφὰς λαμβάνοντες, ὑπὸ δὲ τῷ βωμῷ καὶ φωλεύουσι λευκοί, καὶ παρὰ τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος ἕστηκε μῦς. Μυθολόγημα δὲ ὑπὲρ τῆσδε τῆς θρησκείας καὶ ἐκεῖνο προσακήκοα· Τῶν Αἰολέων καὶ τῶν Τρώων τὰ λήϊα πολλὰς μυῶν μυριάδας ἐπελθούσας ἀώρους ὑποκείρειν, καὶ ἀτελῆ τὰ θέρη τοῖς σπείρασιν ἀποφαίνειν· οὐκοῦν τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν πυνθανόμενον εἰπεῖν, ὅτι δεῖ θύειν Ἀπόλλωνι Σμινθεῖ· τοὺς δὲ πεισθέντας ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐκ τῶν μυῶν ἐπιβουλῆς, καὶ τὸν πυρὸν αὐτοῖς ἐς τόνδε τὸν νενομισμένον ἄμητον ἀφικνεῖσθαι. Ἐπιλέγουσι δὲ ἄρα τούτοις καὶ ἐκεῖνα· Εἰς ἀποικίαν Κρητῶν οἱ σταλέντες οἴκοθεν ἔκ τινος τύχης καταλαβούσης αὐτοὺς, ἐδεήθησαν τοῦ Πυθίου φῆναί τινα αὐτοῖς χῶρον ἀγαθὸν, καὶ εἰς τὸν συνοικισμὸν λυσιτελῆ· ἐκπίπτειν δὴ λόγιον, ἔνθα ἂν αὐτοῖς οἱ γηγενεῖς πολεμήσωσιν, ἐνταῦθα καταμεῖναι, καὶ ἀναστῆσαι πόλιν· οὐκοῦν ἥκουσι μὲν εἰς τὴν Ἁμαξιτὸν τήνδε, καὶ στρατοπεδεύουσιν ὥστε ἀναπαύσασθαι· μυῶν δὲ ἄφατόν τι πλῆθος ἐφερπύσαν τάτε ὄχανα αὐτοῖς τῶν ἀσπίδων διέτραγε, καὶ τὰς τῶν τόξων νευρὰς διέφαγεν· οἱ δὲ ἄρα συνέβαλον τούτους ἐκείνους εἶναι τοὺς γηγενεῖς, καὶ μέντοι καὶ εἰς ἀπορίαν ἥκοντες τὴν τῶν ἀμυντηρίων τόνδε τὸν χῶρον οἰκίζουσι, καὶ Ἀπόλλωνος ἱδρύονται νεὼν Σμινθίου. Ἡ μὲν οὖν τῶν μυῶν μνήμη προήγαγεν ἡμᾶς καὶ εἰς θεολογίαν τινὰ, χείρους δὲ αὐτῶν οὐ γεγόναμεν καὶ τοιαῦτα προσακούσαντες.

ΚΕΦ.

CAP. VI.

Quod Delphini sui generis mortuorum cadavera sepeliant; et de Cicadis.

DELPHINI etiam mortuorum memoriam non abjiciunt, et eos, quibuscum consuetudinem vivis habuerant, extinctos quoque non deserunt. Itaque sui generis cadavera subeuntes, ad continentem elata, hominibus sepelienda tradunt, Aristotele teste; post vero sequitur magna delphinorum multitudo, tanquam in extinctos honorem conferentium, aut certe eos ab impetu aliarum belluarum ne abrepti devorentur defendentium. Itaque homines justi, et rei musicae intelligentes, reverentia studii in delphinorum musicam adducti humatione eos adficiunt; illi vero, qui a Musis ipsisque Gratiis (quod aiunt) alieni sunt, eos inhumatos relinquunt. At truci horum animo, o delphini, veniam concedatis oportet: quandoquidem vel ipsi Athenienses Phocionem probum virum inhumatum projecerunt: tum Olympias, quae filium Iovis peperisset, ut ipsa gloriabatur, et ille profitebatur, insepulta jacuit: Pompeius item Romanus, cognomine Magnus, cum tot tantasque res praeclaras gessisset, ac summis victoriis partis, ter triumphasset, et interfectoris sui patrem servasset, et in regnum restituisset, Aegyptii non modo interfecerunt, sed capite truncatum, projectum ad litus reliquerunt; quemadmodum erga vos sepulturae officium saepe negligunt. Vidi ego quoque, qui connexas cicadas in cibum venderent. Omnivorum enim istud animal neque vobis, o delphini, parcit, sed vos sale inveterare et devorare audet; neque cicadis etiam parcit, nec animadvertit se rem perpetrare Musis, Iovis filiabus, invisam.

CAP.

ΚΕΦ. ϛ΄.

Ὅτι τὲς ἀποθανόντας αὐτῶν οἱ Δελφῖνες θάπλεσι· ϗ περὶ Τετλίγων.

ΗΣαν δὲ ἄρα δελφῖνες ϗ νεκρῶν μνήμονες, ϗ τῶν ϛυννόμων ἀπελθόνλων τȣ̃ βίȣ ȣ̓δαμῶς προδόται. Τὸν γȣ̃ν ἑαυτῶν τεθνεῶτα ὑποδύνλες εἶτα μένλοι κομίζεσι φοράδην ἐς τὴν γῆν, τοῖς ἀνθρώποις πιϛεύονλες θάψαι, ϗ Ἀριϛοτέλης μαρlυρεῖ τȣ́τῳ· ἕπεlαι δὲ πλῆθος ἕτερον οἱονεὶ τιμῶντες, ἢ ϗ νὴ Δία ὑπερμαχȣ̃νλες, μήποτε ἄλλο κῆτος ἐπιδράμῃ, ϗ τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν εἶτα καlαδαίσηlαι. Ὅσοι μὲν ȣ̃ν εἰσιν ἔνδικοι, ϗ τῆς μȣσικῆς ἐπαΐονlες, τῆς τῶν δελφίνων φιλομȣσίας αἰδοῖ θάπlȣσιν αὐτȣ̀ς· οἱ δὲ ἀπό τε Μȣσῶν (φασὶν) ἀπό τε Χαρίτων ἀκηδῶς αὐτῶν ἔχȣσι. Καὶ δότε γε ϛυγγνώμην, ὦ δελφῖνες φίλοι, τῇ τῶν ἀνθρώπων ἀγριότηlι· εἴγε ϗ Ἀθηναῖοι Φωκίωνα τὸν χρηϛὸν ἔῤῥιψαν ἄταφον· ϗ Ὀλυμπιὰς δὲ ἔκειτο γυμνὴ, ἡ τεκȣ̃σα τὸν τȣ̃ Διὸς, ὡς ἐκόμπαζεν αὐτὴ, ϗ ἐκεῖνος ἔλεγε· ϗ τὸν Ῥωμαῖον Πομπήϊον τὸν Μέγαν ἐπίκλην ἀποκλείνανlες Αἰγύπlιοι, τοσαῦτα ἐργασάμενον, ϗ νίκας νικήσανlα ἄγαν ϛεμνὰς, ϗ θριαμβεύσανlα τρὶς, ϗ τὸν τȣ̃ φονέως πατέρα ϛώσανlα, ϗ εἰς τὴν Αἰγυπlίων βασιλείαν ἐπαναγαγόνlα, εἴασαν ἐῤῥιμμένον ἄμοιρον τῆς κεφαλῆς, πλησίον τῆς θαλάττης· ϗ ἐκεῖνον, ὡς ὑμᾶς πολλάκις ἔχȣσιν. Ἐγὼ δὲ εἶδον ϗ τέτlιγας εἰρανlάς τινας, ϗ πιπράσκονlας ἐπὶ δεῖπνον, ϗ μάλα γε ἐδείπνει. Τὸ γάρ τοι ζῶον τὸ πάμβορον τȣ̃το ȣ̓δὲ ὑμῶν φείδεlαι, ἀλλὰ ϗ ὑμᾶς ταρίχȣς ἐργάσασθαι τολμῶσι· ϗ ἐσθίειν ὑμῶν, ϗ τετlίγων ἀφειδῶς ἔχȣσι, ϗ ϛφᾶς ἑαυτȣ̀ς λελήθασι ταῖς Μȣ́σαις, ταῖς Διὸς θυγαlράσι, ταῦτα ἀπὸ θυμȣ̃ δρῶνlες.

ΚΕΦ.

CAP. VII.

De Leonibus, quos Aegyptii ceu ſacros colunt; et de Sphinge.

LEONIBVS in Aegypto religioſus cultus non modo tribuitur, ſed etiam ex iis urbs nomen traxit; quorum ſane vim ac naturam exponere non alienum videtur. Templa habent ſibi conſecrata, et ſedes ad commorandum amplas; tum eis bubulae carnes quotidie praebentur, quas diſtractas atque ab oſſibus et fibris nudas dum exedunt, Aegyptii iis accinunt Aegyptia voce. Cantionis argumentum eſt, ne ex adſpicientibus quenquam faſcinent, eamque, ut ita dicam, amuleti vice uſurpare videntur. Neque vero eorum modo permulti apud ipſos conſecrantur, verum etiam ſedes eis dedicatae e regione contrarios adverſoſque adſpectus habent; quarum feneſtrae, tam quae ad ſolis exortum pertinent, tam etiam quae ad occaſum ſpectant, apertae ſuaviorem vivendi rationem eis, et jucundius habitandi domicilium efficiunt. Tum eis etiam ſunt exercitationum loca ad tuendam valetudinem, tum propinquae palaeſtrae. Exhibetur autem cuique, quocum certet, adverſarius ei vitulus aliquis bene habitus, quem cum certando proſtraverit (quod quidem tardius facit, utpote otio et exercitii venandique penuria ſegnior) inde ſatiatur, et ad ſuum redit ſtabulum. Eos ideo Vulcano Aegyptii conſecrarunt, quod ſint natura vehementer ignita; atque adeo exteriorem ignem ob copiam interioris aegerrime intuentur, et fugiunt. Tum idcirco ſolis domicilium leonem conſtituunt, quod igneus ſit: ſimul et ſolem, cum eſt aeſtivo tempore calidiſſimus ac fervidiſſimus, accedere ad Leonem coeleſtem dicunt. Ii quidem, qui magnam Heliopolim incolunt, in dei veſtibulis eos divinae cujuſdam ſortis, ut Aegyptii dicunt, participes alunt. Nam iis, quibus propitius eſt deus, ſomniorum ſignificationibus ſecundum quietem, futura non ſolum oſtendunt:

Κ Ε Φ. ζ'.

Περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐκθεουμένων Λεόντων· καὶ περὶ Σφιγγός.

ΛΕοντας μὲν ἐν Αἰγύπτῳ σέβουσι, καὶ ἐξ αὐτῶν κέκληται πόλις· καὶ τὰ ἴδιά γε τῶν ἐκεῖ λεόντων εἰπεῖν ἄξιον. Ἔχουσι νεὼς, καὶ διατριβὰς εὖ μάλα ἀφθόνους· καὶ κρέα βοῶν αὐτοῖς ἐστιν ὁσημέραι, καὶ διασπαρακτὰ κεῖται γυμνὰ ὀστέων καὶ ἰνῶν, καὶ ἐσθιόντων ἐπάδουσιν Αἰγυπτίᾳ φωνῇ. Ἡ δὲ ὑπόθεσις τῆς ᾠδῆς, μὴ βασκήνητέ τινα τῶν ὁρώντων, καὶ ἔοικεν, ὡς ἂν εἴποις, ἀντὶ περιάπτων τὸ ᾆσμα. Ἐκθεοῦνται δὲ ἄρα παρ' αὐτοῖς πολλοὶ, καὶ ἀντιπρόσωποί γε δίαιται ἀνειμέναι αὐτοῖς εἰσι· καὶ αἱ μὲν πρὸς τὴν ἕω θυρίδες, αἱ δὲ πρὸς τὴν ἑσπέραν ἀνεωγμέναι, κεχαρισμενωτέραν αὐτοῖς τὴν δίαιταν ἀποφαίνουσιν. Ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ γυμνάσια ὑγείας χάριν, καὶ πλησίον παλαῖστραι. Ὁ δὲ ἀντίπαλος τῶν εὐτραφῶν μόσχος, καὶ πρὸς τοῦτον γυμνασάμενος, ἵνα αὐτὸν καθέλῃ (δρᾷ δὲ βραδέως ὑπ' ἀργίας αὐτὸ καὶ ἀθηρίας) ἐμφορεῖταί τε, καὶ ὑποστρέφει εἰς τὸ αὔλιον τὸ ἴδιον. Διάπυρον δέ ἐστι τὸ ζῶον ἰσχυρῶς, καὶ ἐντεῦθεν καὶ Ἡφαίστῳ ἀνῆψαν αὐτὸ Αἰγύπτιοι· τὸ δὲ ἔξωθεν πῦρ δυσωπεῖται, καὶ φεύγει, πλήθει τοῦ ἔνδοθεν, φασίν. Ἐπεὶ δὲ ἄγαν πυρῶδές ἐστι, καὶ αὐτὸν οἶκον Ἡλίου φασὶν εἶναι· καὶ ὅταν γε ᾖ ἑαυτοῦ θερμότατος καὶ θερειότατος ὁ ἥλιος, λέοντι αὐτὸν πελάζειν τῷ οὐρανίῳ φασί. Προσέτι γε μὴν καὶ οἱ τὴν μεγάλην οἰκοῦντες Ἡλιούπολιν, ἐν τοῖς τοῦ θεοῦ προπυλαίοις τούσδε τρέφουσι τοὺς λέοντας, θειοτέρας τινὸς μοίρας, ὡς Αἰγύπτιοί φασι, μετειληχότας. Καὶ γάρ τοι καὶ ὄναρ, οἷσπερ οὖν θεός ἐστιν ἵλεως ἐπιστάντες, προθεσπίζουσί

oſtendunt; ſed etiam a perjuris non longo intervallo, atque adeo e veſtigio, deo eis juſtam iracundiam adflante, poenas illorum fraudi debitas repetunt. Empedocles inquit, ſi poſt exceſſum e vita homo de ſemetipſo in beſtiae alicujus naturam demigrare debeat, multo praeſtantiſſimam converſionem eſſe, quae fit ex homine in leonem; ſi in plantam commutari, optimam eſſe demigrationem in laurum. Verſus quidem ipſius hi ſunt:

Utque feras inter praeſtat leo montivagus trux,
Sic aliis fruticum laetiſſima laurea cunctis.

Quod ſi ſapientiae Aegyptiorum, qui animantes etiam earumque partes ad naturam referunt, ratio habenda eſt; illi attribuunt igni hujus animalis anteriora, aquae vero poſteriora. Sphingem quoque Aegyptii qui ſculpturam exercent, et Thebanae fabulae duplici natura egregie adornantes, biformem nobis conantur repraeſentare, ipſam ex corpore virginis et leonis compoſitam celebrantes. Quod et Euripides inſinuat, cum inquit:

Caudam revolvens ſub leoninos pedes
Sedebat.

Porro Nemeaeum leonem e luna decidiſſe aiunt. Vnde et Epimenides in ſuis carminibus cecinit:

Nam genus e luna noſtrum coeleſtis origo eſt,
Terribili quae me quondam concuſſa rigore
In Nemeam ſylvam, Iunoni ſcilicet almae
Ut gratum faceret, dejecit.

Sed haec in fabellas rejicienda; nos propriam leonum vim et ſupra et in praeſentia ſatis explicavimus.

CAP.

τινα· κ͵ τὲς ἐπίορκον ὀμόσαντας ἐκ εἰς ἀναβολὰς, ἀλλ' ἤδη δικαιῦσι, τῦ Θεῦ τὴν ὁρμὴν τὴν δικαίαν αὐτοῖς καταπνέοντος. Λέγει δὲ κ͵ Ἐμπεδοκλῆς τὴν ἀρίστην εἶναι μετοίκησιν τὴν τῦ ἀνθρώπυ, εἰ μὲν εἰς ζῶον ἡ λῆξις αὐτὴν μεταγάγοι, λέοντα γίνεσθαι· εἰ δὲ εἰς φυτὸν, δάφνην. Ἃ δὲ Ἐμπεδοκλῆς λέγει, ταῦτ' ἐστιν·

> Ἐν θηρσὶ δὲ λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι
> Γίνονται, δάφναι δ' ἐνὶ δένδρεσιν ἠϋκόμοισιν.

Εἰ δὲ δεῖ κ͵ τῆς τῶν Αἰγυπτίων σοφίας, εἰς φύσιν ἐκτρεπόντων κ͵ τὰ τοιαῦτα, ὤραν τίθεσθαι· τὰ μὲν πρόσθια τῦδε τῦ ζώυ πυρὶ ἀποκρίνυσιν, ὕδατι μὴν τὰ κατόπιν. Καὶ τὴν σφίγγα μέντοι τὴν διφυῆ Αἰγύπτιοί τε χειρυργοὶ γλύφοντες, κ͵ Θηβαῖοι μῦθοι κομπάζοντες, δίμορφον ἡμῖν πειρῶνται δεικνῦναι, σεμνύνοντες τῆτε τῦ παρθενωπῦ, κ͵ τῇ τῦ λεοντοειδῦς σώματος κράσει αὐτήν· τῦτό τοι κ͵ Εὐριπίδης ὑπαινίττεται λέγων·

> Οὐρὰν δὲ ὑπήλλασα ὑπὸ λεοντόπυν βάσιν
> Καθίζετο.

Καὶ μέντοι κ͵ τὸν Νεμεαῖον λέοντα τῆς σελήνης ἐκπεσεῖν φασι. Λέγει ὖν κ͵ τὰ Ἐπιμενίδυ ἔπη.

> Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμὶ σελήνης ἠϋκόμοιο,
> Ἣ δεινὸν φρίξασ', ἀπεσείσατο θῆρα λέοντα
> Ἐννεμεαίαν· ἄγοις αὐτὸν διὰ ποτνίαν Ἥραν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐς τὺς μύθυς ἀπεκρίναμεν, τά γε μὴν λεόντων ἴδια κ͵ ἀνωτέρω κ͵ νῦν ἀποχρῶντα εἴρηται.

CAP. VIII.

De Pyraufta.

PYRAUSTA animal eft, quod ignis fulgore gaudet; et ad lucernas advolat, cum flamma maxime viget, atque inde fe aliquid adepturum putat: magno autem impetu in eam illapfus comburitur. Meminit vero ejus etiam Aefchylus Tragoediarum fcriptor, canens:

Magnopere imprudentem metuo pyrauftae necem.

CAP. IX.

De Cinclo ave, five Motacilla.

CINCLUS volucre animal eft, pofteriore fui parte debile, ideo fuapte natura et per fe dicunt non poffe nidum conftruere, fed in alienis parere; eamque ob rem pauperes rufticorum proverbio cinclos appellari folere. Haec etiam femper caudam movet, ut apud Archilochum cerulus. Mentionem hujus avis Ariftophanes etiam in Amphiarao facit, his verfibus:

Et lumbis ceveto tuis, ceu debilis illa
Cinclus parte fenex: hoc incantatio quaedam
Creditur effe potens.

Idem in Gerolordo *cincliobaten rythmum* dixit. Et Autocrates in Tympaniftis:

Ludere ut folent blandae
Virgines fono quondam
Tibiae delectatae,
Iactare palmas, comas,
Vibrare leviter pedes,
Ephefiae Dianae in fefto;
Motitare lafcive
Surfum deorfum lumbos,
Cincli more falientis.

CAP.

ΚΕΦ. η΄.

Περὶ τȣ̃ καλȣμένȣ Πυραύςȣ.

Ζῶόν ἐςιν ὁ πυραύςης, ὅπερ ȣ̃ν χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τȣ̃ πυρὸς, ϗ προσπέταλαι τοῖς λύχνοις, ἐν ἀκμαζȣ́σῃ ἔτι τῇ φλογὶ, ϗ δοκεῖ τι λήψεσθαι· ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ ῥώμης, εἶτα μέντοι καταπέφλεκται. Μέμνηται δὲ αὐτȣ̃ ϗ ὁ Αἰσχύλος ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς λέγων·

Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύςȣ μόρον.

ΚΕΦ. θ΄.

Περὶ Κίγκλȣ.

Ο Δὲ κίγκλος ζῶόν ἐςι πτηνὸν ἀσθενὲς τὸ κατόπιν· ϗ διὰ τȣ̃τό φασι μηδὲ ἰδίᾳ μηδὲ καθ' αὑτὸν δυνάμενον αὐτὸν νεοττείαν συμπλέξαι, ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ τίκτειν· ἔνθεν ϗ τȣ̀ς πτωχȣ̀ς κίγκλȣς ἐκάλȣν αἱ τῶν ἀγροίκων παροιμίαι. Κινεῖ δὲ ϗ τὰ ȣ̓ραῖα πτερὰ, ὥσπερȣ̃ν ὁ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ κήρυλος. Μέμνηται δὲ ϗ τȣ̃ ὄρνιθος τȣ̃δε Ἀριςοφάνης ἐν τῷ Ἀμφιαράῳ λέγων·

Ὀσφὺν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον, ἠύτε κίγκλȣ
Ἀνδρὸς πρεσβύτȣ· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδήν.

Καὶ ἐν τῷ Γηρολόρδῳ· Κιγκλιοβάταν ῥυθμόν. Καὶ Αὐτοκράτης ἐν Τυμπανιςαῖς·

Οἷα παίζουσι φίλαι
Παρθένοι αὐλῶν κόραι
Κȣ̃φα πηδῶσαι, κόμας,
Κ' ἀνακρȣ́ȣσαι χεροῖν,
Ἐφεσίαν παρ' Ἄρτεμιν
Κάλλις' ἂν ϗ τοῖν ἰσχίοιν
Τὸ μὲν κάτω, τὸ δ' αὖ
Εἰς ἄνω ἐξαίρȣσαι,
Οἷα κίγκλος ἅλλεται.

ΚΕΦ.

CAP. X.

Quod Mures cum moriuntur, eorum partes non pariter, sed singillatim extinguantur; et de Turturibus, item quod Mures sint libidinosissimi.

MVRES, qui non ex insidiis, sed sua sponte moriuntur, defluentibus membris, e vita paulatim excedunt; unde profectum id, quod est in proverbio, *Iuxta muris interitum:* cujus Menander meminit in Thaide. Quin et *turture loquaciorem* hominem dicebant: siquidem turtur et ore semper garrula est, et postica etiam parte plurimum, ut ferunt, obstrepit. Et hanc quidem paroemiam idem poeta usurpat in Monili, et Demetrius in Sicilia fabula *turtures podice* etiam *loqui* ait. Porro mures flagranti libidine dicunt esse, testemque Cratinum adferunt dicentem in Fugitivis:

Age nunc tibi de sereno adversus mollitiem muris fulgurabo Xenophontis.

Et feminam quidem murem majore veneris rabie flagrare dicunt; et rursus Epicratem citant in dramate, quod inscribitur Chorus:

Postremo subiit laena detestabilis,
Per Phersephattam, per Dianam dejerans,
Esse hanc puellam, virginemque, et integram
Pullus ut indomitus: at cavus erat murium.

Voluit autem extreme libidinosam dicere *cavum* totum *murinum* eam appellando. Et Philemon:

Mus albus, illam si quis (at fari pudet)
Clamavit adeo laena mox turpissima;
Latere nusquam licuit.

CAP.

ΚΕΦ. ί.

Ὅτι τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκοντες οἱ Μῦες κατὰ μέρος ἀποθνήσκουσι, καὶ περὶ Τρυγόνων, καὶ ὅτι λαγνίσατον οἱ Μῦες.

Οἱ μῦες ἀποθνήσκοντες καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐκ μηδεμιᾶς ἐπιβουλῆς, ἀποῤῥεόντων αὐτοῖς τῶν μελῶν, κατὰ μικρὰ ἀπέρχονται τοῦ βίου· ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία λέγει, Κατὰ μυὸς ὄλεθρον· μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος ἐν τῇ Θαΐδι. Τρυγόνος δὲ λαλίστερον ἔλεγον· ἡ γάρ τοι τρυγὼν, καὶ διὰ τοῦ στόματος μὲν ἀπαύστως φθέγγεται, ἤδη δὲ καὶ ἐκ τῶν κατόπιν μερῶν, ὥς φασι, πάμπλειστα. Μέμνηται δὲ καὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἐν τῷ Πλοκίῳ ὁ αὐτός· καὶ Δημήτριος μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ δράματι μέμνηται, ὅτι καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες. Λέγουσι δὲ τοὺς μῦς λαγνιστάτους εἶναι, καὶ μάρτυρά γε Κρατῖνον ἐπάγονται, εἰπόντα ἐν ταῖς Δραπετίσι·

Φέρε νῦν σοι ἐξ αἰθρίας καταπυγοσύνην μυὸς ἀστράψω Ξενοφῶντος.

Καὶ ἔτι μᾶλλον τὸν θῆλυν ἔλεγον εἰς τὰ ἀφροδίσια εἶναι λυττητικόν· καὶ πάλιν παρὰ Ἐπικράτει ἐν τῷ Χορῷ, δρᾶμα δ' ἐστὶ τῷ Ἐπικράτει τοῦτο·

Τελέως δὲ ὕμιν ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπὸς
Ἐπομνύουσα τὰν κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
Τὰν Φερσέφατταν, ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος,
Ὡς πῶλος ἀδμής· ἡδ' ἄρ' ἦν μυωνία.

Εἰς ὑπερβολὴν δὲ λαγνιστάτην αὐτὴν εἰπεῖν ἠθέλησε, μυωνίαν ὅλην ὀνομάσας. Καὶ Φιλήμων·

Μῦς λευκὸς, ὅταν αὐτήν τις (ἀλλ' αἰσχύνομαι
Λέγειν) κέκραγε τηλικοῦτον εὐθὺς ἡ κατάρατος
Μαστροπός· ὥστ' οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.

ΚΕΦ.

CAP. XI.

De tauro Aegyptio, quem Onuphin nominant.

COLUNT et nigrum taurum Aegyptii, quem Onuphin vocitant. Loci nomen, ubi nutritur, ipsi referant; ego propter asperitatem omitto. Pili in eo, contra quam aliis, vertuntur; atque hoc ei proprium est. Inter boves magnitudine excellit, ita ut chaonas etiam, quos Thesproti et Epirotae larinos nuncupant, et e Geryonis bobus prognatos dicunt, exsuperet. Pascitur autem medica herba.

CAP. XII.

Omnium animalium saltu praestantissimos esse Delphinos.

NON modo aquatilium bestiarum, sed etiam terrenarum, omnium delphinus velocissimus, et ad saliendum praestantissimus est. Navem enim, sicut Aristoteles ait, transilit, et caussam conatur adferre ejusmodi: quemadmodum urinatores animam continent, sic ille primo spiritum comprimit; deinde corpus, sicut sagittam nervo expulsam, jaculatur; nam spiritus intus compressus, ut ait, et illum et urinatores compellit ac jaculatur.

CAP. XIII.

De Physa pisce.

PHYSA Aegyptius piscis admirabili natura praeditus est. Nam cum notionem habere ferunt, quando luna augeatur et diminuatur; ejusque jecur cum luna pariter decrescere, pariterque recrescere; corporisque habitu modo esse opimo, modo gracili et tenui.

CAP.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ ταύρου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ὃν Ὄνουφιν καλοῦσι.

ΣΕβουσι δὲ Αἰγύπτιοι καὶ μέλανα ταῦρον, καὶ καλοῦσιν Ὄνουφιν αὐτόν. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χώρου, ἔνθα τρέφεται, Αἰγύπτιοι λεγέτωσαν ἡμῖν λόγοι· τραχὺ γάρ. Ἀντίαι αὐτῷ τρίχες, ἤπερουν τοῖς ἄλλοις, εἰσίν· ἴδια γάρ τοι καὶ τοῦδε ταῦτα. Μέγιστος δὲ ἦν ἄρα βοῶν οὗτος, καὶ ὑπὲρ τοὺς Χάονας, ὥσπερ καὶ λαρινοὺς καλοῦσι Θεσπρωτοί τε καὶ Ἠπειρῶται, τῆς σπορᾶς τῆς τῶν Γηρυόνου βοῶν γενεαλογοῦντες αὐτούς. Καὶ σιτεῖταί γε Ὄνουφις πόαν μηδικὴν οὗτος.

ΚΕΦ. ιβ'.

Ὅτι πάντων ἀλτικώτατοι Δελφῖνες.

ΟΞύτατος δὲ ἦν ἄρα καὶ ἀλτικώτατος ἰχθύων ὁ δελφὶς, ἀλλὰ καὶ τῶν χερσαίων ἁπάντων. Ὑπερπηδᾷ γοῦν καὶ ναῦν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, καὶ τήνγε αἰτίαν πειρᾶται προςτιθέναι. Καὶ ἔστιν αὕτη, συνεχὲς τὸ πνεῦμα, ὥσπερουν καὶ οἱ ὕφυδροι κολυμβηταί· καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνοι καὶ οὗτοι συνειλήσαντες ἔνδον τὸ πνεῦμα, ὥσπερουν νευρὰν, εἶτα τὸ σῶμα ὡς βέλος ἀφιᾶσι· τὸ δὲ θλιβόμενον, φησὶν, ἔνδον ὠθεῖται, καὶ ἐξακοντίζει αὐτούς.

ΚΕΦ. ιγ'.

Περὶ τῆς Φύσης τοῦ ἰχθύος.

Η Δὲ φύσα ἐστὶν ἰχθὺς Αἰγύπτιος, θαυμάσαι ἄξιος. Οἶδε γὰρ, ὥς φασιν, ὁπότε ἡ σελήνη λήγει, οἶδε δὲ αὐτῆς καὶ τὴν αὔξησιν· καὶ οὖν καὶ τὸ ἧπαρ αὐτοῦ συναύξει τῇ θεῷ, ἢ συμφθίνει· καὶ πῆ μὲν εὐτραφής ἐστι, πῆ δὲ λεπτότερος.

C A P. XIV.

De Glani pisce.

GLANIS piscis, incola Maeandri et Lyci Asianorum fluminum, et Europaei Strymonis, speciem siluri similitudinemque gerit. Ex piscibus suorum foetuum amantissimus est: nam simul ut femina peperit, cura quidem illa de partu suo liberatur, veluti puerpera; at vero adsiduum se praestans mas custodem ad conservationem ejus, quam procreavit, sobolis, eam tuetur, et insidiantes pisces omnes arcet. Potest quidem et hamum devorare, Aristotele teste.

C A P. XV.

De Ranis, Hydris, et Crocodilis.

HYDRVM valde et metuit et odit rana, quamobrem multo clamore illum vicissim terrere ac perturbare conatur. Ceterum crocodili malignum ingenium, hominem quoque et alias animantes ut capiat, meditatur insidias; itaque in via, qua novit ad fluvios descensum esse, vel aquandi gratia, vel potandi, equum, camelumve, vel certe ingrediendi navim, aquam noctu, quam plenis buccis hauserit, effundit, idque saepius, ut locum reddat lubricum, ut facilius, quodcunque in eo collapsum fuerit animal, praedetur; labentia enim sustinere se nequeunt, et mox ab illo insiliente, ut jacent, corripiuntur ac devorantur. Addam et aliud nonnihil de hac fera. Cum non pauca sint trochilorum genera, et nomina (quae sane quidem, quoniam auditu dura sunt et aspera, praetereo) haudquaquam sane cum iis omnibus foedere devincitur crocodilus; sed cum solo nuncupato cladarorynchо societatem atque amicitiam colit, nulla enim hic offensione hirudines ei legere potest.

CAP.

Κ Ε Φ. ιδ΄.

Περὶ τȣ̃ ἰχθύος τȣ̃ καλȣμένȣ Λάγνιδος.

Ο Δὲ λάγνις ἐςὶ μὲν περὶ τὸν Μαίανδρον ϗ τὸν Λύκον τȣ̀ς Ἀσιανȣ̀ς ποταμȣ̀ς, τῆς δὲ Εὐρώπης περὶ τὸν Στρύμονα, ϗ Σιλȣ́ρῳ μὲν τὸ εἶδος ὅμοιός ἐςι. Πέφυκε δὲ φιλοτεκνότατος ἰχθύων ȣ̃τος· ὅταν γȣ̃ν θήλεια ἀποκυήσῃ, ἡ μὲν ἀφεῖται τῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων φροντίδος, οἷα δήπȣ λεχȣ̃σα· ὁ δὲ ἄῤῥην τῇ φρȣρᾷ τῶν βρεφῶν ἑαυτὸν ἐπιτάξας παραμένει, πᾶν ἀνασέλλων τὸ ἐπιβȣλεῦον. Ἱκανὸς δέ ἐςι ϗ ἄγκιςρον καταπιεῖν, ὡς Ἀριςοτέλης φησί.

Κ Ε Φ. ιέ.

Περὶ Βατράχων, ϗ Ὕδρων, ϗ Κροκοδείλων.

ΒΑτραχος ὕδρον μισεῖ, ϗ δέδοικεν ἰσχυρῶς, ȣ̓κȣ̃ν τῇ βοῇ τῇ πολλῇ πειρᾶται ἀντεκπλήττειν αὐτὸν ϗ ἀντιφοβεῖν. Κροκοδείλȣ δὲ κακȣργία ϗ ἐκείνη εἰς ἀνθρώπȣ τε θήραν ϗ ζώȣ ἑτέρȣ ἐτράπη, τίνα τρόπον, δι' ἧς οἶδε καταιόντας εἰς ποταμὸν, ἢ ἐφ' ὑδρείαν, ἢ ἵππȣ τινὸς ἀρδείαν, ἢ καμήλȣ, ἢ ϗ νὴ Δία ὥςε ἐπιβῆναι πλοίȣ, ταύτῃ τοι νύκτωρ ϗ πολλῷ τῷ ὕδατι καταῤῥαίνει ἐμπλήσας τὸ ςόμα, ϗ ἐγχεῖ κατὰ τῆς ἀτραπȣ̃ πολλάκις, ὀλισθηρὰν αὐτὴν ἐργάσασθαι θέλων, ϗ εὐκολωτέραν ἐκυτῷ τὴν ἄγραν ἀποφαίνων· τὰ γάρ τοι κατολισθαίνοντα ȣ̓ κρατεῖ τῆς ἐπιβάθρας, ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν κατηνέχθη, ὁ δὲ ὑπεπήδησεν ὑπολαβὼν, ϗ δειπνεῖ. Ὀλίγα δὲ κροκοδείλων πέρι ἐρῶ ϗ νῦν. Οὐ πρὸς πᾶν τὸ τῶν τροχίλων γένος ἐςὶ τῷδε τῷ θηρίῳ ἔνσπονδα (πολλὰ δὲ αὐτῶν γένη ϗ ὀνόματα, τραχέα δὲ, ϗ ἀκȣ̃σαι ἀντίτυπα, ϗ διὰ τȣ̃το ἐῶ αὐτὰ) μόνον δὲ τὸν καλȣ́μενον κλαδαρόρυγχον ἑταῖρον ϗ φίλον ἔχει, δύναται γὰρ ȣ̃τος ἀλύπως ἐκλέγειν αὐτῷ τὰς βδέλλας.

CAP. XVI.

Quaenam animalia juxta Democritum multos foetus partu edant, h. e. Sus, et Canis; item de Muribus.

CVR ſus et canis ſint multiparae, Democritus cauſam adfert, quod multas vulvas, et loca ſemini concipiendo apta multa habeant: ea omnia ſemen non uno initu explet; ſed iterum et ſaepius ea animalia ineuntur, ut coitus frequentia ſeminis receptacula impleantur. Mulas idem non parere ait: nec enim ſimiles aliis vulvas animalibus habere, ſed forma diverſas, nec genitali ſemini recipiendo idoneas; mulas enim non naturae opus eſſe, ſed humanae ſolertiae audaciaeque, ut ita dicam, adulterinum inventum et furtum. Videri autem ſibi ait, aſinum vi equae illata, fortuito gravidam reddidiſſe, ac homines poſtea hujus violentiae diſcipulos factos in conſuetudinem procreandi haec jumenta adduxiſſe. Libycorum aſini maximi non equas comatas ſuperveniunt, ſed duntaxat tonſas; nec enim has comae ornamento ſuperbientes, harum rerum periti aiunt, ejuſmodi maritos pati.

CAP. XVII.

Vbi crebrius Abortus fiant.

IN auſtralibus foetus utero magis excidere Democritus ait, quam in ſeptentrionalibus; idque rationi conſentaneum eſt. Quia ventrem ferentibus corpora auſtro laxentur, et diſſolvantur; idcirco receptaculo dilatato, et longe lateque diffuſo, et male compacto, partus errare et vagari, eoſdemque calefactos huc et illuc dilabi et diffluere, ac jam locis diſcluſis et remiſſis facilius excidere: contra ſi tempeſtas ſit frigida, et ſeptentriones venti ſpirent, locorum adſtrictione foetus contrahi et comprimi, ut de

locis

ΚΕΦ. ιϛ´.

Τίνα τῶν ζώων πολύγονα κατὰ Δημόκριτον, οἷον Ὗς, ϗ Κύων· ϗ περὶ Μυῶν.

ΛΕγει Δημόκριτος πολύγονα εἶναι ὗν ϗ κύνα, ϗ τὴν αἰτίαν προστίθησι, λέγων, ὅτι πολλὰς ἔχει τὰς μήτρας, ϗ τὰς τόπας τὰς δεκτικὰς τᾶ σπέρματος· ὁ τοίνυν θορὸς ἐκ ἐκ μιᾶς ὁρμῆς ἁπάσας αὐτὰς ἐκπληροῖ, ἀλλὰ δίς τε ϗ τρὶς ταῦτα τὰ ζῶα ἐπιθόρνυται, ἵνα ἡ συνέχεια πληρώσῃ τὰ τᾶ γόνα δεκτικά. Ἡμιόνας δὲ λέγει μὴ τίκτειν· μὴ γὰρ ἔχειν ὁμοίας μήτρας τοῖς ἄλλοις ζώοις, ἑτερομόρφας δὲ, ἥκιστα δυναμένας γονὴν δέξασθαι· μὴ γὰρ εἶναι φύσεως ποίημα τὴν ἡμίονον, ἀλλὰ ἐπινοίας ἀνθρωπίνης, ϗ τόλμης, ὡς ἂν εἴποις, μοιχίδιον ἐπιτέχνημα τᾶτο ϗ κλέμμα. Δοκεῖ δέ μοι τᾶτο, ἦδ' ὅς, ὁ ὄνος ἵππον βιασάμενος κατὰ τύχην κυῆσαι, μαθητὰς δὲ ἀνθρώπας τῆς βίας ταύτης γεγενημένας εἶτα μέντοι προσελθεῖν ἐπὶ τὴν τῆς γονῆς αὐτῶν συνήθειαν. Καὶ μάλιστά γε τὰς τῶν Λιβύων ὄνας μεγίστας ὄντας ἐπιβαίνειν ταῖς ἵπποις ἐ κομώσαις, ἀλλὰ κεκαρμέναις· ἔχεσα γὰρ τὴν ἑαυτῆς ἀγλαΐαν τὴν διὰ τῆς κόμης ἐκ ἂν ὑπομεῖναι τὸν τοιόνδε γαμέτην, οἱ σοφοὶ τὰς τέτων γάμας φασί.

ΚΕΦ. ιζ´.

Πᾶ μᾶλλον ἐξαμβλίσκεται τὰ Ἔμβρυα.

ΕΝ τοῖς νοτίοις μᾶλλον τὰ ἔμβρυα ἐκπίπτειν Δημόκριτος λέγει, ἢ ἐν τοῖς βορείοις· ϗ εἰκότως. Χαυνᾶσθαι γὰρ ὑπὸ τᾶ νότα τὰ σώματα ταῖς κυέσαις, ϗ διΐστασθαι· ἅτε τοίνυν τᾶ σκήνας διακεχυμένα ϗ ἐχ ἡρμοσμένα, πλανᾶσθαι ϗ τὰ κυέμενα, ϗ θερμαινόμενα δεῦρο ϗ ἐκεῖσε διολισθαίνειν, ϗ ἐκπίπτειν ῥᾷον· εἰ δὲ εἴη πάγος, ϗ βορρᾶς καταπνέοι, συμπέπηγε

locis dimoveri ac dipelli non queant, nec fane diffolutione et laxitate quafi tempeftate quati; praefertim cum ab perturbatione conquiefcant, et firmiffima fede diftringantur, ita ut facile ad pariendi tempus durare poffint. Quamobrem frigida conftitutione, inquit Abderita, foetus manent, calore vero ut plurimum excidunt; hoc enim fuperante, fieri poffe negat, quin nervi et artus laxentur et fatifcant.

C A P. XVIII.

Quam ob caufam Cervorum cornua renafcantur.

CAVSAM cervis cur cornua renafcuntur, idem Democritus eam dicit: Ventrem iis calidiffimum effe; et eorum venas per univerfum corpus pertinentes effe rariffimas; et os, quod cerebrum amplectitur, membranae inftar tenuiffimum et perrarum effe, indeque ad fummum capitis verticem craffiffimas venas exoriri; itaque fieri, ut nutrimentum, et cibi pars utilior, celeriter a nativo calore digeratur: ex eo autem quod pinguius eft, extrinfecus ipfis circumfundi, ait; quod folidius, per venas in caput retorqueri, et reflecti, ac inde cornua permulto humore irrigata enafci. Hic influxus cum continenter fiat, quod ex eo coaluerit, promovetur et truditur foras, et fubinde fuccrefcit aliud atque aliud; quicquid igitur ejus extra corpus eminet, durefcit ab aere eum ipfum confolidante, et in corneam duritatem confirmante; id autem, quod etiam nunc intra cutem fubeft, molle et tenerum eft. Quocirca recens cornu fubnafcens, et intrinfecus premens, vetus tanquam alienum expellit, dum veluti parturiens turget, et in lucem emergere glifcit, morae interioris impatiens. Et humor quidem recenter concrefcens ad depellendum antiquum infirmus eft, at durefcens priora extrudere poteft. Itaque vetera

cornua

πέπηγε μὲν τὸ ἔμβρυον, δυσκίνητον δέ ἐστι, καὶ οὐ ταράττεται ὡς ὑπὸ κλύδωνος· ἅτε δὲ ἄκλυστον καὶ ἐν γαλήνῃ ὄν, ἔῤῥωταί τε, καί ἐστι σύντονον, καὶ διαρκὲς πρὸς τὸν κατὰ φύσιν χρόνον τῆς ζωογονίας. Οὐκοῦν ἐν κρυμῷ μέν φησιν ὁ Ἀβδηρίτης συμμένειν, ἐν ἀλέᾳ δὲ ὡς τὰ πολλὰ ἐκπίπτειν· ἀνάγκην δὲ εἶναι λέγει, τῆς θέρμης πλεοναζούσης, διΐστασθαι καὶ τὰς φλέβας καὶ τὰ ἄρθρα.

ΚΕΦ. ιή.

Διὰ ποίαν αἰτίαν ἀναφύεται τῶν Ἐλάφων τὰ κέρατα.

ΑΙτίαν δὲ ὁ αὐτὸς λέγει τοῖς ἐλάφοις τῆς τῶν κεράτων ἀναφύσεως ἐκείνην εἶναι· Ἡ γαστὴρ αὐτοῖς ὡς ἔστι θερμοτάτη, ὁμολογεῖ· καὶ τὰς φλέβας δὲ αὐτῶν τὰς διὰ τοῦ σώματος πεφυκυίας παντὸς ἀραιοτάτας λέγει· καὶ τὸ ὀστέον τὸ κατειληφὸς τὸν ἐγκέφαλον λεπτότατον εἶναι καὶ ὑμενῶδες καὶ ἀραιὸν, φλέβας τε ἐντεῦθεν καὶ ἐς ἄκραν τὴν κεφαλὴν ὑπανίσχειν παχυτάτας· τὴν γοῦν τροφὴν, καὶ ταύτης τε τὸ γονιμώτατον, ὤκιστα ἀναδίδοσθαι· καὶ ἡ μὲν πιμελὴ αὐτοῖς ἔξωθεν, φησὶ, περιχεῖται· ἡ δὲ ἰσχὺς τῆς τροφῆς ἐς τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν φλεβῶν ἀναθόρνυται, ἔνθεν οὖν τὰ κέρατα ἐκφύεσθαι διὰ πολλῆς ἐπαρδόμενα τῆς ἰκμάδος. Συνεχὴς οὖν οὖσα, ἐπιῤῥέουσά τε, ἐξωθεῖται προτέρα· καὶ τὸ μὲν ὑπερίσχον ὑγρὸν ἔξω τοῦ σώματος σκληρὸν γίνεται, πηγνύντος αὐτὸ καὶ κερατοῦντος τοῦ ἀέρος· τὸ δὲ ἔνδον ἔτι μεμυκὸς ἁπαλόν ἐστι· καὶ τὸ μὲν σκληρύνεται ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ψύξεως, τὸ δὲ ἁπαλὸν μένει ὑπὸ τῆς ἔνδον ἀλέας. Οὐκοῦν ἡ ἐπίφυσις τοῦ νέου κέρατος τὸ πρεσβύτερον ὡς ἀλλότριον ἐξωθεῖ, θλίβοντος τοῦ ἔνδον καὶ ἀνωθεῖν τοῦτο ἐθέλοντος καὶ ὀδυνῶντος, καὶ σφύζοντος, ὥσπερ οὖν ἐπειγομένου τεχθῆναι καὶ προελθεῖν. Ἡ γάρ τοι ἰκμὰς πηγνυμένη, καὶ ὑπαναττέλλουσα, ἀτρεμεῖν ἀδύνατός ἐστι, δύναται γὰρ καὶ αὐτὴ σκληρὰ, καὶ ἐπωθεῖται τοῖς προτέροις. Καὶ τὰ μὲν πλείω ἐκθλίβονται ὑπὸ

cornua pleraque interno robore expelluntur; nonnulla arborum ramis circumplicata, et feram ad curſum incitatam vi impedientia, abrumpuntur; et ſic veteribus eliſis, recentia ad erumpendum parata naturae munere proferuntur.

C A P. XIX.

De genere Bubulo caſtrato et non caſtrato, quomodo cornibus differat.

BVBVLO pecori caſtrato Democritus ait tortuoſa, gracilia, longa naſci cornua; contra teſtibus praedito enaſci ſecundum radicem craſſa, recta, minuſque prolixa; eoſdemque latiori, quam alteros, fronte eſſe. Nam hic ibidem cum multae venae ſunt, ab iis oſſa dilatantur; ſimul et cornuum eruptio, quoniam craſſior exſiſtat, frontis latitudinem promovet: caſtratis vero, quod ſedes cornuum et initium enaſcendi perparvum habeat circulum, minus, ut ait, haec pars dilatatur.

C A P. XX.

De Bobus mutilis.

PORRO mutili boves, foraminulentam, ut Democritus vocat, cranii partem, et poris ſeu meatibus plenam, non habent; ſed os univerſum ſolidum, quod cum adfluxum humorum non admittat, ut cornibus nudi ac mutili ſint, in cauſa eſt. Venae etiam circa idem os cum pertenues et infirmae ſint, minus alimenti continent. Sed cervix quoque mutilorum boum neceſſario ſiccior eſt; cum in ea ſimiliter graciliores habeantur venae, et idcirco minus validae. Ceterum Arabicis vaccis egregia naſcuntur cornua; quod ad ea ſcilicet, inquit ille, humor copioſus, unde generoſa

τῆς ἰσχύος τῆς ἔνδον· ἤδη δέ τινα κ) κλάδοις περισχεθέντα, κ) ἐμποδίζοντα εἰς τὸν ὠκὺν δρόμον ὑπὸ ῥώμης τὸ θηρίον ὠθέμενον, ἀπήῤῥαξε· κ) τὰ μὲν ἐξώλισθε, τὰ δὲ ἕτοιμα ἐκκύπτειν ἡ φύσις προάγει.

ΚΕΦ. ιθ΄.

Περὶ τῶν τομίων Βοῶν, κ) μὴ τομιῶν, πῶς διαφέρουσι κατὰ τὰ κέρατα.

ΟΙ τομίαι βόες, Δημόκριτος λέγει, σκολιὰ, λεπτὰ, κ) μακρὰ φύεται τὰ κέρατα αὐτοῖς· τοῖς δὲ ἐνόρχοις παχέα τὰ πρὸς τῇ ῥίζῃ, κ) ὀρθὰ, κ) πρὸς μῆκος προήκοντα ἧττον· κ) πλατυμετώπους εἶναι λέγει τούτους τῶν ἑτέρων πολλῷ μᾶλλον. Τῶν γὰρ φλεβῶν πολλῶν ἐνταῦθα οὐσῶν, εὐρύνεσθαι τὰ ὀστέα ὑπ' αὐτῶν· κ) ἡ ἔκφυσις δὲ τῶν κεράτων παχυτέρα οὖσα, εἰς πλάτος τὸ αὐτὸ τῷ ζώῳ μέρος προάγει κ) ἐκείνη· οἱ δὲ τομεῖς μικρὸν ἔχοντες τὸν κύκλον τῆς ἕδρας τῆς τῶν κεράτων, πλατύνονται ἧττον, φησί.

ΚΕΦ. κ΄.

Περὶ τῶν ἀκεράτων Ταύρων.

ΟΙ δὲ ἄκερω ταῦροι τὸ θρηνῶδες, οὕτω δὲ ὀνομάζει Δημόκριτος, ἐπὶ τοῦ βρέγματος οὐκ ἔχοντες (εἴη δ' ἂν τὸ σηραγγῶδες λέγων) ἀντιτύπου τοῦ παντὸς ὄντος ὀστέου, κ) τὰς συῤῥοίας τῶν χυμῶν οὐ δεχομένου, γυμνοί τε κ) ἄμοιροι γίνονται τῶνδε τῶν ἀμυντηρίων. Καὶ αἱ φλέβες δὲ αἱ κατὰ τοῦ ὀστέου τοῦδε ἀτροφώτεραι οὖσαι, λεπτότεραί τε κ) ἀσθενέστεραι γίνονται. Ἀνάγκη δὲ κ) ξηρότερον τὸν αὐχένα τῶν ἀκεράτων εἶναι· λεπτότεραι γὰρ κ) αἱ τούτων φλέβες, ταύτῃ τοι κ) ἐῤῥωμέναι ἧττον. Ὅσαι δὲ Ἀράβιοι βόες θήλειαι μέν εἰσι τὸ γένος, εὐφυεῖς δὲ ἐς τὰ κέρατα· κ) ταύταις τις ἐπισύῤῥοια πολλὴ τῶν χυμῶν, φησὶ, τροφὴ τῆς εὐγενοῦς βλάστης τοῖς

generofa illa germina nutriuntur, confluat. Ex iifdem quae cornibus carent, os humorem capere folitum folidius habent, et haudquaquam hunc ipfum fibi humorem recipere idoneum. In fumma igitur, incrementi caufa cornibus exfiftit influentia, quam fane plurimae et craffiffimae venae humore, quantum ferre poffunt, gravidatae infundunt.

C A P. XXI.

Quod Aquila infantem fervavit.

EST et amor et benignitas erga homines animalibus propria. Nam aquila olim infantem fervavit. Sed operae pretium eft hiftoriam integram explicare, amplum fententiae noftrae teftimonium futuram. Sacchorae Babyloniorum regis nafciturum e filia nepotem, et regnum avo ad empturum, Chaldaei praedixerunt. Hoc ille metuens, ut aliquid joco dicam, Acrifius erga filiam fuam redditur; arctiffima enim cuftodia eam adfervari juffit. At filia (nam Babylonii regis fapientiam fuperabat fatum) ex obfcuro homine foetu concepto peperit. Natum autem ex ea infantem cuftodes regis metu ex arce civitatis, ubi filia inclufa erat, praecipitarunt. Aquila vero acutiffimis oculis infantem dejici videns, priufquam terrae allideretur, volando fubiens eum dorfo excepit, et in hortum quendam deportatum leniter depofuit. Ille autem, qui horti curam agebat, pulcro puerulo confpecto, eum dilexit, atque educavit; idemque Gilgamus appellatus Babyloniorum rex fuit. Hoc fi cui fabula videtur, me quoque non approbare illi fatebor. Audio tamen Achaemenen Perfam quoque, a quo nobilis Perfarum profapia defcendit, aquilae alumnum fuiffe.

κέρασίν ἐςιν. Ἄκερω δὲ ϗ αὗται, ὅσαι τὸ δεξιὸν τῆς ἰκμάδος ὀςέον ςερεώτερόν τε ἔχεσι ϗ δέχεσθαι τὲς χυμὲς ἥκιςον. Καὶ ϛυνελόντι εἰπεῖν, αὔξης ἡ ἐπιῤῥοὴ αἰτία τοῖς κέρασι, ταύτην δὲ ἄρα ἐποχετεύεσι φλέβες πλεῖςαί τε, ϗ παχύταται, ϗ ὑγρὸν κύεσαι, ὅσον ϗ δύνανται ςέγειν.

ΚΕΦ. κά.

Ὅτι ϗ Αἰετὸς ἀνθρώπε βρέφος ἔσωσε.

Ἴδιον δὲ τῶν ζώων ϗ ἡ φιλανθρωπία. Αἰετὸς γεν ἔθρεψε βρέφος. Καὶ εἰπεῖν τὸν πάντα λόγον ἐθέλω, ὡς ἂν γένοιτο μάρτυς ὧν προεθέμην. Βαβυλωνίων βασιλεύοντος Σακχόρε, Χαλδαῖοι λέγεσι τὸν γινόμενον ἐκ τῆς ἐκείνε θυγατρὸς, τὴν βασιλείαν ἀφαιρήσεσθαι τὸν πάππον· ϗ Χαλδαίων μὲν ἦν τὸ προειρημένον θέσπισμα. Τὲτο ἐκεῖνος πέφρικε, ϗ, ἵνα εἴπω τι ϗ ὑποπαίξας, Ἀκρίσιος γίνεται εἰς τὴν παῖδα· ἐφρέρει γὰρ πικρότατα. Λάθρα δὲ ἡ παῖς (ἦν γὰρ τὲ Βαβυλωνίε ϛοφώτερον τὸ χρεὼν) τίκτει ὑποπλησθεῖσα ἔκ τινος ἀνδρὸς ἀφανὲς. Τὲτον ἒν οἱ φυλάττοντες δέει τὲ βασιλέως ἔῤῥιψαν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, ἦν γὰρ ἐνταῦθα ἀφειργμένη ἡ προειρημένη. Οὐκὲν ὁ αἰετὸς τὴν ἔτι τὲ παιδὸς καταφορὰν ὀξύτατα ἰδὼν, πρὶν ἢ τῇ γῇ προσαῤῥαχθῆναι τὸ βρέφος, ὑπῆλθεν αὐτὸ, ϗ τὰ νῶτα ὑπέβαλεν, ϗ κομίζει ἐς κῆπόν τινα, ϗ τίθησι πεφεισμένως εὖ μάλα. Ὁ τοίνυν τὲ χώρε μελεδωνὸς καλὸν παιδίον θεασάμενος, ἐρᾷ αὐτὲ, ϗ τρέφει· ϗ καλεῖται Γίλγαμος ϗ βασιλεύει Βαβυλωνίων. Εἰ δέ τῳ δοκεῖ μῦθος τὲτο, ϛύμφημι πειρώμενον εἰς ἰσχὺν κατεγνωκέναι αὐτόν. Ἀλλ᾽ Ἀχαιμένη μὲν τὸν Πέρσην, ἀφ᾽ ὃ κάτεισιν ἡ τῶν Περσῶν εὐγένεια, ἀετὲ τρόφιμον ἀκέω γενέσθαι.

C A P. XXII.

De Canibus circa templum Dianae in Creta.

In Creta Dianae Roccaeae templum eſt, circa quod cum rabie corripiuntur canes, vehementer ex ea laborant; adeo quidem, ut ex promontorio in mare ſe praecipites dent.

C A P. XXIII.

De Leonibus manſuetis in aede Adonidis.

In Elymaea regione Adonidis templum eſt, et in eo manſueti leones, qui homines templum ingredientes, tanquam ſalutatos, adulando excipiunt. Eos ſi ad cibum advoces, tanquam invitati convivae accedunt; et quicquid porrexeris, poſtquam acceperint, modeſte et decenter abeunt.

C A P. XXIV.

De Hygrophoenice piſce in mari Rubro.

Piscem in mari Rubro naſci ferunt, cui nomen hygros [hoc eſt, humidus vel aquaticus] phoenix; is nigris lineis, quas coeruleae variant maculae, diſtinguitur.

C A P. XXV.

De Lacerto, Charace, et Sagittario, ejuſdem maris piſcibus.

Eiusdem maris lacertus eſt, cujus magnitudo ei, qui naſcitur apud nos, aequalis eſt; ſed virgatus ſpectatur, lineis nimirum aureolis circumdatur a branchiis ad caudam pertinentibus, quas

ΚΕΦ. κβ΄.

Περὶ τῶν Κυνῶν τῶν παρὰ τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Κρήτῃ.

ΕΝ δὲ Κρήτῃ Ῥοκκαίας, ὅτως Ἀρτέμιδος καλεῖται νεὼς, ἐνταῦθα οἱ κύνες λυττῶσιν ἰσχυρῶς, ἐς ταύτην ὅταν τὴν νόσον ἐμπέσωσιν· εἶτα μέντοι ἑαυτὲς ἐκ τῆς ἄκρας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὠθῦσιν εἰς τὴν θάλατταν.

ΚΕΦ. κγ΄.

Περὶ τῶν ἐν Ἀδώνιδος τιθασσῶν Λεόντων.

ΕΝ τῇ Ἐλυμαίᾳ χώρᾳ νεώς ἐστιν Ἀδώνιδος, καί εἰσιν ἐνταῦθα τιθασσοὶ λέοντες, ϗ τὲς ἐς τὸν νεὼν παριόντας ἀσπάζονταί τε ϗ σαίνεσι. Καὶ εἰ καλοίης ἐσθίειν, οἷδε ὡς κλητοὶ δαιτυμόνες ἔρχονται· ϗ ὅσ᾽ ἂν ὀρέξῃς λαβόντες, εἶτα ἀπίασι σωφρόνως τε ϗ κεκοσμημένως.

ΚΕΦ. κδ΄.

Περὶ τῦ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ καλεμένυ Ὑγρῦ Φοίνικος.

ΕΝ τῇ θαλάσσῃ τῇ Ἐρυθρᾷ ἰχθὺς γίνεται, φασὶ, ϗ ὄνομα αὐτῷ ὑγρὸς φοῖνιξ· ϗ γραμμὰς ἔχει μελαίνας, ϗ μεταξὺ τύτων κυανέαις ςαγόσι καλέςικται.

ΚΕΦ. κέ.

Περὶ Σαύρυ, ϗ Χάρακος, ϗ Τοξότυ τῆς αὐτῆς θαλάττης ἰχθύων.

ΤΩ, δὲ σαύρῳ τῷ ἐκεῖθι τὸ μὲν μῆκος, τῷ κατὰ τὴν ἡμετέραν γινομένῳ ἴσόν ἐςι· ῥάβδοι δὲ αὐτὸν περιέχονται χρυσῷ προσεικασμέναι, ἀπὸ τῶν βραγχίων ἐς τὴν ὀρὰν καθήκεσαι,

quas media argentea diſtinguit; ore eſt hianti, maxilla inferior eminet in ſuperiorem; virides oculos habet, quos aureo fulgore palpebrae ambiunt. Ejus item maris foetura eſt charax nuncupatus piſcis; is pinnas habet et utrinque et in tergo auricolores, inferiores partes purpureis cingulis illuſtrantur, ſimiliter ejuſdem cauda auri colorem gerit, purpureus color medios oculos pulchre adumbrat. Sagittarius in eodem mari procreatur, echini ſpeciem et ſimilitudinem habens; ac firmis et longis armatur aculeis.

CAP. XXVI.

De Hyſtrice Libyca.

HYSTRICES Libycae eos, a quibus attinguntur, acerbe pungunt, et aculei eorum non leves dolores inferunt; quinetiam ſi mortuae ſint, aculeorum puncturas noxias eſſe aiunt.

CAP. XXVII.

De Simia maris Rubri.

EST etiam in mari Rubro ſimia, non piſcis quidem haec, ſed beſtia cartilaginea, velut ſquamarum expers, non magna. Colore eſt terreſtri ſimilis, tum facie ſpeciem ſimilitudinemque ejuſdem gerit. Non piſceo tegmine reliquum corpus, ſed illiuſmodi circumveſtitur, cujuſmodi teſtudinis involucrum eſt. Eadem, ſimiliter atque terreſtris, leviter ſima eſt; reliquum corpus inſtar torpedinis latum eſt, ut dicas avem eſſe alas explicantem; et cum natat, volare videtur. In hoc vero a terreſtri differt, quod

2

κεσαι, μέση δὲ αὐτὰς διαλέμνει χρυσῆ ἀργύρῳ προσεικασμένη· τὸ σόμα δὲ αὐτῷ κέχηνε, κὴ ἡ κάτω γένυς ἐς τὴν ἄνω νεύειν ὑποπέφυκε· πρασίνες δὲ ἔχει τὲς ὀφθαλμές. Βλέφαρα δὲ αὐτὲς περιέρχεται χρυσοειδῆ. Ἔςι δὲ κὴ ὁ χάραξ ὁ καλέμενος τῆς αὐτῆς θαλάτης θρέμμα· ἔχει δὲ πλερύγια, κὴ χρυσῷ προσείκαςαι, ὅσα γε ἰδεῖν τὰ παρ᾽ ἑκάτερα, κὴ νωτιαῖα ὅσα, κὴ ταῦτα ἔχει χρυσοειδῆ· καλωτέρω δὲ ἄρα εἰσὶ πορφυραῖ ζῶναι τὴν χρόαν, χρυσοειδὲς δὲ κὴ τὸ ὑραῖόν μοι νόει τε αὐτε, πορφυραῖ δὲ ἄρα γε σκιαὶ τὲς ὀφθαλμὲς αὐτῷ μέσες ἐς κάλλος εἰσγράφεσιν. Ὁ δὲ τοξότης ἐν τῇ αὐτῇ θαλάτῃ γενόμενος, ἐχίνῳ ὅμοιός ἐςι τὸ εἶδος· κέντρα δὲ ἔχει σερεὰ κὴ μακρά.

Κ Ε Φ. κϛ´.

Περὶ Ὕςριχος τῆς Λιβυκῆς.

ΑΙ δὲ ὕςριχες αἱ Λιβυκαὶ κεντεσί γε τὲς ἁπτομένες πικρῶς· κὴ μέντοι κὴ ὀδύνας ἐνεργάζονται χαλεπὰς τὰ κέντρα· κὴ τεθνεώτων δὲ πονηρὰ τὰ ἐκ τῶν ἀκανθῶν νύγματα ἀπαντᾷ, ὥς φασιν.

Κ Ε Φ. κζ´.

Περὶ τε ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάτῃ Πιθήκε.

ΕΣτι δὲ ἐν θαλάτῃ τῇ ἐρυθρᾷ κὴ πίθηκος, ἐκ ἰχθὺς, ἀλλὰ σελαχῶδες ζῶον, οἱονεὶ ἄλεπον, ἐ μέγα δὲ ἐδὲ τετο. Ἔοικέ γε μὴν τῷ χερσαίῳ ὁ θαλάσσιος τὴν χρόαν, κὴ τὸ πρόσωπον δὲ πιθηκῶδές οἱ ἐςί· προβέβληται δὲ τε λοιπε σώματος ἔλυτρον, ἐκ ἰχθυῶδες, ἀλλὰ ὥς γε τὸ τῆς χελώνης εἶναι. Ὑπόσιμος δὲ κὴ ἔτος, οἷα δήπε κὴ ὁ χερσαῖος· τὸ ἄλλο σῶμα πλατὺς, κατὰ σχῆμα τὸ τῆς νάρκης, ὡς εἰπεῖν ὄρνιν εἶναι τὰς πτέρυγας ἁπλώσαντα· κὴ νηχόμενός γε ἔοικε πετομένῳ. Παραλλάτιει δὲ τῷ χερσαίῳ κὴ ταύτῃ, κατάςικτός ἐςι·

quod varie diſtinguitur; et ruffa eſt cervice, ut branchiis quoque. Os vero non in ſumma facie oblongum ei prominet, ſed hac etiam parte modice ſima terreſtrem repraeſentat ſibi cognatam.

CAP. XXVIII.

De avibus ſonum mutantibus, ut Luſcinia, Merula, Turdo, tam volucri, quam marina; item de Merula marina, aliiſque, et de Lupo cervario.

LVSCINIA colorem et vocem per aeſtatem in aliam ſpeciem immutat; neque enim ſic cantum variat, diſtinguit, inflectit, acuit, quemadmodum verno tempore. Merula aeſtate quidem canit: at hieme ſtrepit, et inconditam vocem edit; et, quaſi veſtis mutatione facta, ex nigro colore in ruffum convertitur. Turdus vero conſpicitur magis murino colore, aeſtate varietate circa collum coloris diſtinguitur. Et vero piſces ex alio colore in alium mutabiles ſunt, ut turdi, merulae, fucae, maenides. Lupi item cervarii, ut Ariſtoteles refert, aeſtivo tempore a pilis nudi, hiberno contra hirti efficiuntur.

CAP. XXIX.

De Siluro.

IN Bubaſto Aegyptia ſtagnum eſt, quod cicures permultos ſiluros, eoſque piſcium manſuetiſſimos alit; quibus fruſta panis objiciunt, ad quae certatim ii adſilientes paſcuntur. Iidem etiam in fluminibus procreantur, ut in Cydno Ciliciae fluvio: ſed ii quidem idcirco minuti proveniunt, quod ejus confluens nitidiſſimus et frigidus ſit; quo non ipſi delectantur, ſed turbido

potius

ἐστι· πυῤῥοὶ δέ εἰσιν οἱ κατὰ τοῦ ἰνίου πλατεῖς, ὡς βράγχια. Τὸ δὲ στόμα οὐκ ἐπ' ἄκρῳ τῷ προσώπῳ ἔχει μακρὸν, συμφυῶς δὲ τῇ τοῦ χερσαίου πλάσει, καὶ κατὰ τοῦτο ὁ ἰχθὺς εἰκασμένος.

Κ Ε Φ. κή.

Περὶ τῶν ὀρνίθων τῶν μεταβαλλόντων τὰς ᾠδὰς, οἷον Ἀηδόνος, Κοσσύφου, Κίχλης, πηνῆς τε καὶ θαλαττίας· ἔτι δὲ Κοσσύφου καὶ αὐτοῦ θαλαττίου, καὶ λοιπῶν ἑτέρων, καὶ Θωὸς τοῦ χερσαίου.

Η Ἀηδὼν διὰ τοῦ θέρους καὶ τὴν χρόαν ἐκτρέπει εἰς εἶδος ἕτερον, καὶ μεταβάλλει τὸ φώνημα· οὐ γὰρ ᾄδει πολυήχως καὶ ποικίλως, ἑτέρως δὲ ἤπερ οὖν διὰ τοῦ ἦρος. Κόσσυφος δὲ θέρους μὲν ᾄδει, χειμῶνος δὲ παταγεῖ, καὶ τεταραγμένον φθέγγεται· καὶ τὴν χρόαν, ὡς στολὴν, μεταμφιασάμενος ὑπὸ τοῦ πρόσθεν μέλανος ὑπόξανθός ἐστιν. Ἥγε μὴν κίχλη χειμῶνός ἐστι ψαροτέρα ἰδεῖν, θέρους δὲ τὸν αὐχένα ποικίλον ἐπιδείκνυσι. Καὶ ἰχθῦς δὲ τὴν χρόαν μεταβλητικοὶ οἵδε, κίχλαι τε, καὶ κόσσυφοι καὶ φυκίδες τε, καὶ μαινίδες. Οἱ δὲ θῶες, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, διὰ μὲν τοῦ θέρους εἰσὶ ψιλοὶ, δασεῖς δὲ διὰ τοῦ χειμῶνος.

Κ Ε Φ. κθ'.

Περὶ Σιλούρου.

ΕΝ Βουβάστῳ δὲ τῇ Αἰγυπτίᾳ λίμνη ἐστὶ, καὶ τρέφει σιλούρων πάμπολυ πλῆθος, καὶ χειροήθεις εἰσὶν οὗτοί γε, καὶ ἰχθύων πρᾳότατοι· καὶ ἐμβάλλουσιν αὐτοῖς ἄρτων τρύφη, οἱ δὲ ἀνασκιρτῶσι, καὶ πηδῶντες ἄλλος πρὸ ἄλλου τὰς ἐμβαλλομένας τροφὰς ἐκλέγουσι. Γίνεται δὲ ἄρα ὁ ἰχθὺς ὅδε καὶ ἐν ποταμοῖς, ὥσπερ οὖν ἐν τῷ Κύδνῳ τῷ Κιλικίῳ· βραχὺς δὲ οὗτός ἐστι τὸ μέγεθος· τὸ δὲ αἴτιον· οὐ τρέφει ἀφθόνως διειδὲς νᾶμα καὶ καθαρὸν, καὶ προσέτι καὶ ψυχρὸν, καὶ τοιοῦτος δὲ ὁ Κύδνος ἐστί· τεθολωμένῳ

potius, ac plane limoſo, eoque pingueſcunt. Pyramus quidem atque Sarus, Ciliciae fluvii, eos longe pleniores ferunt; tum Orontes Syrorum fluvius eos progignit; Ptolemaeorum item fluvius, et Apamienſe ſtagnum, maximos generant.

C A P. XXX.

Quod multis in locis manſuefacti et cicures ſint Piſces, et, ſi appellantur, ſe vocantibus obtemperent.

PERMVLTIS quidem locis manſuefacti piſces, et ſe appellantibus obtemperantes, et cibos objectos libenter excipientes, aluntur: ut in Epiroticae, olim nuncupatae Stephanepoleos, templo Fortunae, in vivariis [ſive canalibus] utrinque juxta adſcenſum; atque in Peloro Siculo, olim Syracuſiorum propugnaculo. In templo etiam Iovis Labrandei fons nitidus manſuetos piſces habet, monilibus et aureolis inauribus ornatos; quod quidem templum ſeptuaginta ſtadia ab urbe Mylaſiorum diſtat. Ex hujus Iovis ſtatua gladius eſt appenſus, et colitur deus Carii Stratiique cognomine; quod Cares primi ſtipendia meruerunt, et pecunia militarunt, loris clypeos appenderunt, criſtas galeis accommodarunt. Cares autem ſunt appellati a Care Iovis et Cretae filio; at Iupiter Labrandeus nominatus eſt, quod multo et impetuoſo imbre pluiſſet. In Chio ad portum nuncupatum Γερόντων [ſenum] cicurum magnus eſt piſcium numerus, quos Chii ad ſolatium ſenectutis exacta aetate adfectis alunt. Inter Euphratem et Tigridem regione media fons intereſſe praedicatur, cujus aqua uſque ad imam ſedem perlucida eſt, et aquam limpidiſſimam emittit, unde fluvius emanat Burrhas, ubi piſcium manſuetorum

greges

λωμένῳ δὲ ϗ ἰλύος μεςῷ φιληδεῖ μᾶλλον, ϗ ἐνταῦθα πιαίνεται. Πύραμος δὲ ϗ Σάρος τρέφουσι τούτων ἀθρόους, ϗ οὗτοι δὲ Κίλικές εἰσι· εἶεν δ' ἂν οἱ αὐτοὶ τρόφιμοι ϗ 'Ορόντου τοῦ Σύρων· ϗ μέντοι ϗ Πτολεμαίων ποταμὸς μεγίστους τρέφει, ϗ λίμνη δὲ ἡ 'Απαμεῖτις.

ΚΕΦ. λ'.

Ὅτι πολλαχόθι εἰσὶ χειροήθεις Ἰχθῦς ϗ πρᾷοι, ϗ ἐν τῷ καλεῖσθαι ὑπακούοντες.

Χειροήθεις δὲ ἰχθῦς, ϗ ὑπακούοντες τῇ κλήσει, ϗ τροφὰς ἀσμένως δεχόμενοι, πολλαχόθι ϗ εἰσί, ϗ τρέφονται· ὥσπερ οὖν ϗ ἐν Ἠπείρῳ, ἐνεςῶτι μὲν τῇ πόλει, ἣν ἐκάλουν πάλαι Στεφανήπολιν, ἐν τῷ νεῷ τῆς Τύχης, ἐν ταῖς παρ' ἑκάτερα ἀνιόντων δεξαμεναῖς· ϗ ἐν Χλωρῷ δὲ τῆς Σικελίας, ὅπερ ἦν πάλαι Συρακουσίων φρούριον. Καὶ ἐν τῷ ἱερῷ δὲ τοῦ Λαβράνδεω Διός ἐςι κρήνη διειδοῦς νάματος, ϗ ἔχουσιν ὁρμίσκους χρυσοῦς, ϗ ἐλλόβια· χρυσᾶ μέντοι ϗ ταῦτα· ἀφέστηκε δὲ ὁ νεὼς τοῦ Διὸς τοῦδε τῆς Μυλασέων πόλεως ςαδίους ἑβδομήκοντα. Εἰς τόδε ἄγαλμα ξίφος παρήρτηται, ϗ τιμᾶται, καλούμενος Κάριός τε ϗ Στράτιος· πρῶτοι γὰρ οἱ Κᾶρες ἀγορὰν πολέμου ἐπενόησαν, ϗ ἐςρατεύσαντο ἀργυρίου, ὄχανά τε ταῖς ἀσπίσι προσήρτησαν, ϗ λόφους ἐνέπηξαν τοῖς κράνεσιν. Ἐκλήθησαν δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπὸ Καρὸς τοῦ Κρήτης ϗ Διὸς, Ζεὺς δὲ Λαβρανδεὺς ὕσας λάβρῳ ϗ πολλῷ τὴν ἐπωνυμίαν τήνδε ἠνέγκατο ἔχειν. Καὶ ἐν τῷ Χίῳ δὲ, ἐν τῷ καλουμένῳ Γερόντων λιμένι, τιθασσῶν ἰχθύων πλῆθός ἐςιν, οὕσπερ οὖν εἰς παραμυθίαν τοῦ γήρως τοῖς πρεσβυτάτοις οἱ Χῖοι τρέφουσι. Καὶ ἐν τῇ γῇ δὲ τῇ τῶν ποταμῶν τούτε Εὐφράτου ϗ τοῦ Τίγριδος μέση πηγὴ ὑμνεῖται, ϗ εἰς βυθὸν κάτω διειδὴς εἶναι, ϗ ἐκβάλλειν ὕδωρ ἰδεῖν λευκὸν, ϗ γίνεται ποταμοὺς τὸ ἐκπί-

greges exſultantes errant; praedicant autem incolae fabulam quandam ſacram, nempe Iunonem, celebratis cum Iove nuptiis, in hac aqua ſe abluiſſe, quod et Syri aiunt, unde locus etiamnum ſuavem odorem ſpiret, qui in vicinum etiam aerem circumquaque diſtribuitur.

CAP. XXXI.

Quod animalium feri maxime et manſueti ſint Lupus et Agnus, juxta teſtimonium oraculi Delphici.

ANIMALIVM vim et naturam noſſe ne dii quidem adſpernantur. Siquidem Euryſthenem et Proclem Ariſtomachi filios, cui pater fuit Cleadas, Hyllus avus, proavus Hercules, audio, cum in matrimonium feminas ducere conſtitutum haberent, profectos ad Delphicum oraculum deum conſuluiſſe, quocum Graecorum Barbarorumve adfinitate devincti pulchre et prudenter nuptiis alligati viderentur: iis deum reſpondiſſe, ut eadem via, qua veniſſent, in Lacedaemoniam reverterentur; ubicunque porro terrarum ſumme ferum animal ferens mitiſſimum eis occurreret, inde ducendas uxores eſſe, ſic enim feliciter ipſis et proſpere proceſſurum eſſe. Cui oraculo obtemperantes, cum in Cleonaeorum regionem veniſſent, ipſis occurrit lupus agnum, quem ex aliquo grege diripuerat, portans; ex eo illi conjecerunt Apollinem de iis animalibus oraculo ſignificationem dediſſe, proinde ipſos Theſandri filii Cleonymi, probi viri, filias uxores duxiſſe. Ergo ſi probe dii tenent, quodnam animal ſit manſuetiſſimum, quodque immanitate efferatiſſimum; neque nobis negligendum naturas eorum noſſe.

CAP.

πλον ὄνομα Βάῤῥας· ἐπᾴδουσί τε τῷ ὀνόματι οἱ ἐπιχώριοι καὶ λόγον ἱερὸν, καὶ ἔστιν ὁ λόγος· ἡ Ἥρα μετὰ τοὺς γάμους τοῦ Διὸς ἐνταῦθα ἀπελούσατο, ὥς φασι καὶ Σύροι, καὶ ἐς νῦν ὁ χῶρος εὐωδίαν ἀναπνεῖ, καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ κύκλῳ ταύτῃ κίρναται· καὶ ἐνταῦθα σκιρτῶσιν ἰχθύων πρᾴων ἀγέλαι.

ΚΕΦ. λα΄.

Ὅτι ἀγριώτατον καὶ πρᾳότατον ζώων Λύκος καὶ Ἀρνὸς, κατὰ τὴν ἐκ Δελφῶν μαρτυρίαν.

ΤΑ δὲ ἴδια τῶν ζώων εἰδέναι οὐδὲ θεοὶ ὑπερορῶσιν. Ἀκούω γοῦν Εὐρυσθένην καὶ Προκλέα τοὺς Ἀριστομάχου, τοῦ Κλεάδα, τοῦ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέος, παῖδας, βουλομένους ἄγεσθαι γυναῖκας, ἐλθόντας εἰς Δελφοὺς τὸν θεὸν ἐρέσθαι, τίνι ἂν κηδεύσαντες Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων, εἶτα μέντοι καλῶς καὶ εὐβούλως γῆμαι δόξαιεν· τὸν δὲ θεὸν αὐτοῖς ἀποκρίνασθαι, ἐπανιέναι μὲν εἰς Λακεδαιμονίαν, ὑποστρέφειν δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην, καθ' ἣν καὶ ἀφίκοντο· ἐν ᾗ δ' ἂν αὐτοῖς χώρᾳ τὸ ἀγριώτατον ἀπαντήσῃ ζῶον φέρον τὸ πρᾳότατον, ἐντεῦθέν τοι ἁρμόσασθαι γάμους, οὕτως γὰρ αὐτοῖς ἔσεσθαι λῷον. Καὶ οἱ μὲν ἐπείθοντο, οἱ δὲ γίνονται κατὰ τὴν Κλεωναίων χώραν, καὶ ἐντυγχάνει αὐτοῖς λύκος φέρων ἄρνα ἔκ τινος ποιμένος αὐτὸν ἡρπασμένον· συνέβαλον οὖν ἐκεῖνοι λέγειν ταῦτα τὰ ζῶα τὸν χρησμὸν, καὶ ἡρμόσαντο τὰς Θεσάνδρου τοῦ Κλεωνύμου θυγατέρας, δοκίμου ἀνδρός. Εἰ δὲ οἱ θεοὶ ἴσασι τὸ ἡμερώτατον ζῶον, καὶ τὸ ἀγριώτατον· οὐδὲ ἡμῖν ἀμελὲς τὰς φύσεις αὐτῶν εἰδέναι.

C A P. XXXII.
De Serpentibus Indiae.

RES multas et varias producit India: quarum aliae felicem ſane illam, et admirandam eſſe parentem teſtantur; aliae contra neque ulli ſunt expetendae, neque dignae, quae laudentur, vel deſiderentur. Sed de aliis, quae vel uſum aliquem ſui adſerunt, vel ad luxum et oſtentationem faciunt, partim jam dixi, partim dicturus ſum poſtea, faventibus diis; in praeſentia de ſerpentibus tantum regionis illius verba facere ſtatui. Has illa multas variaſque educat, quarum ſpecies omnes perſequi velle infinitum foret. Non ſolum autem hominibus, verum etiam aliis animantibus perniciosa ſunt. Eademque regio herbas defendentes a venenatorum morſuum pernicie producit, ad quarum uſum et ſcientiam tantopere periti ſunt indigenae, ut quodnam medicamentum cuique ſerpentium adverſetur, probe teneant; ſimul et ne acerrima veneni vis celerrime per corpus manet, neve id ipſum conficiat, praeſens ſibi mutuo ferunt auxilium, quod neceſſarium regio ipſa abunde ſubminiſtrat. Iam porro ſerpentem, qui hominem interfecerit, Indi permultis in hanc rem teſtibus Libycis, et Aegyptiis Thebarum incolis, utentes dicunt, idcirco ſubterraneam latebram ingredi nequire, quia terra ſuis ipſa ſedibus eam non amplius recipiat, et quaſi gremio ſuo in exilium ejiciat; atque hinc poſtea errare, vagari, et pluribus jactatam miſeriis, aeſtivo et hiberno ſub dio aerumnoſum omne aetatis tempus degere, neque amplius a conjugibus adiri, neque ab iis, quos ex ſe procreaverit, parentem agnoſci. Poena igitur homicidii ipſis rationis expertibus a natura inflicta eſt, dei providentia, prout ipſe commemoravi; dictum eſt vero, ut inde diſcat prudens.

ΚΕΦ. λβ΄.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Ὄφεων.

ΙΝδῶν γῆ φέρει μὲν πολλὰ ϗ ποικίλα· ϗ τὰ μὲν εὐδαίμονός ἐϛι ϗ θαυμαϛῆς μαρτύρια φορᾶς· τὰ δὲ ὐκ ἀξιόζηλα αὐτῆς, ὐδὲ οἷα ἐπαινεῖν ἢ ποθεῖν ἄξια. Καὶ ὑπὲρ μὲν τῶν λυσιτελῶν, ἢ ἀβρῶν τε, ϗ πολυτελῶν, τὰ μὲν εἶπον, τὰ δὲ εἰρήσεται σὺν τοῖς θεοῖς· τὸ δὲ νῦν ἔχον ὅπως ὠδῖνα ὄφεων ἡ γῆ ἀποδείκνυται, εἰπεῖν ὥρμημαι. Πολλὰς τίκτει ϗ διαφόρυς, ϗ τὸ λειφθὲν τοῖς ἀπείροις ἄπειρον. Οὗτοι ὖν ἄρα οἱ ὄφεις ϗ ἀνθρώπυς, ϗ τὰ ἄλλα ζῶα ἀδικῦσι. Τίκτει δὲ ἡ αὐτὴ γῆ ϗ πόας τῶν δηγμάτων ἀμυντηρίυς, ἔχυσί τε αὐτῶν τὴν ἐμπειρίαν τε ϗ σοφίαν οἱ ἐπιχώριοι, ϗ ποῖον φάρμακον ὄφεως τίνος ἀντίπαλόν ἐϛι κατεγνώκασι· ϗ ἀμύνυσιν, ὡς ὅτι τάχιϛα, ἀλλήλοις ἐπιτεμέσθαι πειρώμενοι τὴν τῦ ἰῦ κατὰ τῦ σώματος ἐπινομὴν ὀξυτάτην τε ὖσαν ϗ ὠκίϛην, ϗ ταῦτα μὲν αὐτοῖς εἰς ἐπικυρίαν τὴν ἀναγκαίαν ϗ μάλα εὐπόρως ἀνίησιν ἡ χώρα ϗ ἀφθόνως. Ὄφις δὲ, ὃς ἂν ἀποκτείνῃ ἄνθρωπον, ὡς Ἰνδοὶ λέγυσι, ϗ μάρτυρας ἐπάγυσι Λιβύων πολλὺς, ϗ τὺς περὶ Θήβας οἰκῦντας Αἰγυπτίυς, ὐκ ἔτι καταδῦναι ϗ εἰσερπύσαι εἰς τὴν ἑαυτῦ οἰκίαν ἔχει, τῆς γῆς αὐτὸν μὴ δεχομένης, ἀλλ' ἐκβαλλύσης τῶν οἰκείων, ὡς ἂν εἴποις, φυγάδα κολπῶν· ἀλήτης δ' ἐντεῦθεν ϗ πλάνης περιέρχεται, ϗ ταλαιπωρεῖται ὑπαίθριος, ϗ διὰ τῦ θέρυς, ϗ διὰ τῦ χειμῶνος, ϗ ὔτε ἔτι σύννομος αὐτῷ πρόσεισιν, ὔτε οἱ ἐξ αὐτῦ γεινόμενοι γνωρίζυσι πατέρα. Τιμωρία μὲν δὴ ϗ τοῖς ἀλόγοις ἐπ' ἀνδροφονίᾳ παρὰ τῆς φύσεως τοιάδε ἐλέχθη, προνοίᾳ τῦ θείυ, κατά γε τὴν μνείαν τὴν ἐμήν· εἴρηται δὲ εἰς παίδευσιν τῷ συνιέντι.

CAP. XXXIII.

De Canum et Anserum custodia in Capitolio.

ANSERES ad custodiam praeferendi sunt canibus, quod Romanorum periclitatione constat; quo tempore acerrime a Gallis impugnati sunt, qui eis repulsis jam in urbem invaserant, jamque universam occupabant, Capitolio tantum excepto, quod superare non facile poterant. Hujus igitur loca, quae insidiantes admissura et minus tuta videbantur, custodibus committebant. Consulatum gerebat tum temporis M. Manlius consul, et commissum sibi Capitolium custodiebat. Hic est, qui filium propter fortitudinem et rem bene gestam coronavit; sed, quod extra ordinis sui locum progressus esset, morte affecit. Postquam vero Galli collem sibi undequaque inaccessum animadverterunt, intempesta nocte per insidias adoriri somno profundiore detentos statuerunt; conscensuros autem se sperabant per illam partem, quae tanquam natura satis munita custodibus erat vacua, quod inde insidiaturos Gallos Romani minime credidissent. Atqui ex eo etiam loco collis cum Iovis aede turpiter occupatus fuisset, nisi forte adfuissent anseres; canes enim ad cibum eis objectum silebant, anserum vero proprium est, ad esculenta, quae eis objiciuntur, non quiescere, sed exclamare; suo igitur clangore Manlium et custodes excitarunt. Quamobrem nunc etiam canes apud Romanos poenas luunt quotannis, ad veteris perfidiae memoriam; anseri vero certis diebus suus decernitur honor, et magna cum pompa in foro incedit.

CAP.

ΚΕΦ. λγ΄.

Περὶ τῆς τῶν Κυνῶν ϗ Χηνῶν φρουρᾶς τῆς ἐν τῷ Καπετωλίῳ.

ΦΥλάττειν δὲ ἄρα χηνῶν κύνες ἀχρειότεροι, ϗ τοῦτο κατεφώρασαν Ῥωμαῖοι· ἐπολέμουν γοῦν αὐτοῖς οἱ Κελτοὶ, ϗ πάνυ καρτερῶς, ϗ ὠσάμενοί γε αὐτοὺς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει ἦσαν, ϗ ᾕρητό γε ὑπ' αὐτῶν ἡ Ῥώμη πλὴν τοῦ λόφου τοῦ Καπετωλίου, ἦν γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἐπιβατὸς ἐκ τοῦ ῥᾴστου. Τὰ μὲν οὖν δοκοῦντα δέξασθαι οἷά τε χωρία τοὺς ἐπιόντας, σὺν ἐπιβουλαῖς πέφρακτο μέν τισι ταῦτα. Ἦν δὲ ὁ χρόνος, καθ' ὃν Μάρκος Μάλλιος ὑπατεύων τὸν λόφον τὸν προειρημένον ἐγχειρισθέντα οἱ διεφύλαττεν. Οὗτός τοι ϗ τὸν υἱὸν ἀριστεύσαντα μὲν ἀνέδησε στεφάνῳ· ὅτι δὲ ἐκ τῆς αὐτοῦ μετῆλθε τάξεως, ἀπέκτεινεν. Ἐπεὶ δὲ οἱ Κελτοὶ πανταχόθεν ἄβατα ἐθεώρουν εἶναί σφισι, τῆς νυκτὸς τὸ ἀόρατον ἔκριναν ἐλλοχήσαντες, εἶτα ἐπιθέσθαι καθεύδουσι βαθύτατα· ἔσεσθαι δὲ ἐπίβατα ἑαυτοῖς ἤλπισαν, κατά γε τὸ ἀφύλακτον, ϗ ἔνθα ἠρεμία ἦν, τῶν Ῥωμαίων πεπιστευκότων μὴ ἂν ἐντεῦθεν ἐπιθήσεσθαι τοὺς Γαλάτας. Καὶ μέντοι ϗ ἐκ τούτων ἀκλεέστατα ἐλήφθη ἂν ϗ αὐτὸς ϗ ἡ ἄκρα τοῦ Διὸς, εἰ μὴ χῆνες παρόντες ἔτυχον· οἱ μὲν γὰρ κύνες πρὸς τὴν ῥιφθεῖσαν τροφὴν κατεσιώπησαν· ἴδιον δὲ ἄρα χηνῶν πρὸς τὰ ῥιπτούμενα εἰς ἐδωδήν σφισι βοᾷν, ϗ μὴ ἀτρεμεῖν· οὐκοῦν ἀνέστησάν τε τὸν Μάλλιον ἀνακλάγξαντες, ϗ τὴν περικειμένην φυλακήν. Ταῦτά τοι τίνουσι δίκας οἱ κύνες παρὰ Ῥωμαίοις ϗ νῦν ἀνὰ πᾶν ἔτος, προδοσίας ἀρχαίας μνήμῃ· τιμᾶται δὲ χὴν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις, ϗ ἐν φορείῳ πρόεισιν εὖ μάλα πομπικῶς.

CAP. XXXIV.

De Animalibus, quibus diversae nationes vario modo utuntur.

HAEC etiam non a cognitione scientiaque animalium abhorrent. Scythae ligni inopia, quae diis immolant, eorum ossibus succensis coquunt. Apud Phryges, si quis aratorem bovem occiderit, morte mulctatur. Sagarenses quotannis summa adversus Minervam observantia ei celebrant camelorum certamen, ad cursum enim aptissimi et velocissimi apud eos procreantur. Saracori asinis neque ad ferenda onera utuntur, neque ad molas, sed bellatores habent; et quemadmodum equis Graeci insidentes, sic asinis hi bellica pericula sustinent. Quod si quis asinorum apud eos corpulentior esse videatur, illum Marti sacrificant. Clearchus Peripateticus dicit solos de Peloponnensibus Argivos serpentem non interimere; et si canis in forum ingrediatur certis quibusdam diebus, quos illi sacros agunt, et Arneidas vocant, eum interficere. In Thessalia vero is, qui uxorem ducturus est, pro nuptiis sacrificans, equum bellatorem inducit frenatum, et omnibus armis instructum; deinde postquam sacrificium peractum sit, et pactum cum virgine fecerit, equum uxori habenis ducendum tradit. Iam porro id quam significationem habeat, Thessalis explicandum relinquo. Tenedii olim praestantissimam gravidam vaccam Baccho alebant, et, cum peperit, tanquam sane puerperae inserviunt; vitulum autem recentem natum cothurnis induti immolant; sed qui eum securi percussit, dicis gratia lapidibus petitur, atque in mare fugit. Eretrienses Embointho Dianae pecudes mutilas immolant.

CAP.

ΚΕΦ. λδʹ.

Περὶ Ζώων τῶν παρὰ διαφόροις ἔθνεσι διαφόρῳ μεἰερχομένων ἔθει.

ΚΑΙ ταῦτα μὲν ὑπὲρ ζώων εἰπεῖν ὐκ ἔςιν ἀπὸ μέσης. Σκύθαι ξύλων ἀπορίᾳ, ἅτινα ἂν καἰαθύσωσι, τοῖς αὐτῶν ὀςέοις ἕψυσι. Φρύγες δὲ ἐὰν παρ' αὐτοῖς τις ἀροἰῆρα ἀποκἰείνῃ βῦν, ἡ ζημία θάναἰος αὐτῷ. Σαἰαραῖοι δὲ τῇ Ἀθηνᾷ καμήλων ἀγῶνα ὅσα ἔτη σὺν αἰδοῖ τῇ τῆς θεῦ ἐπιἰελῦσι, γίνονἰαι δὲ ἄρα παρ' αὐτοῖς αὗται δρομικώταἰαί τε ἅμα ϗ ὤκιςαι. Σαρακόροι δὲ ὔτε ἀχθοφόρυς ὔτε ἀλῦνἰας ἔχυσι τὺς ὄνυς, ἀλλὰ πολεμιςάς· ϗ ἐπ' αὐτῶν γε τὺς ἐνοπλίυς κινδύνυς ὑπομένυσιν, ὥσπερῦν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῶν ἵππων. Ὅςις δ' ἄρα παρ' αὐτοῖς ὄνων οἰκωδέςερος εἶναι δοκεῖ, τῦτον τῷ Ἄρει προσάγυσιν ἱερόν. Λέγει δὲ Κλέαρχος, ὁ ἐκ τῦ περιπάτυ, μόνυς Πελοποννησίων Ἀργείυς ὄφιν μὴ ἀποκἰείνειν· ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις, ἃς καλῦσιν Ἀρνηΐδας οἱ αὐτοὶ, ἐὰν κύων εἰς τὴν ἀγορὰν παραβάλῃ, ἀναιρῦσιν αὐτόν. Ἐν Θεἰταλίᾳ δὲ ὁ μέλλων γαμεῖν, θύων τὰ γαμοδέσια, ἵππον εἰσάγει πολεμιςὴν τὸν χαλινὸν περικείμενον, ϗ τὴν ἐνόπλιον σκευὴν, ϗ ἐκείνην πᾶσαν· εἶτα ὅταν ἀπὸ τῆς ἱερυργίας γένηἰαι, ϗ σπείσῃ τῇ νύμφῃ, τὸν ἵππον ἀπὸ τῦ ῥυἰῆρος ἀγαγὼν παραδίδωσι. Τί δὲ νοεῖ τῦτο, Θεἰταλοὶ λεγέτωσαν. Τενέδιοι δὲ τῷ πάλαι ἂν ἀρίςην Διονύσῳ ἔτρεφον κύυσαν βῦν, τεκῦσαν δὲ ἄρα αὐτὴν οἱαδήπυ λεχὼ θεραπεύυσι· τὸ δὲ ἀρἰιγενὲς βρέφος καἰαθύυσιν, ὑποδήσανἰες κοθόρνυς· ὅγε μὴν παἰάξας αὐτὸ τῷ πελέκει λίθοις βάλλεται τῇ ὁσίᾳ, ϗ ἔςε ἐπὶ τὴν θάλαἰἰαν φεύγει. Ἐρετριεῖς δὲ τῇ Ἀμαρυνθίᾳ Ἀρἰέμιδι κολοβὰ θύυσι.

CAP. XXXV.

Alii Canes dominorum amantes.

PRAETER ea, quae fupra dixi, Xanthippi, cui pater fuit Ariphrus, canes domini perftudiofos fuiffe audio. Eo enim tempore, cum ingenti bello Perfarum in Graeciam exardefcente, Athenienfes oraculi juffu, relicta patria, in claffem demigrarunt; tum hujufce, quem modo nominavi, canes una cum domino tranfmittente ipfi ex Attica in Salamina natando trajecerunt. Haec referunt Ariftoteles et Philochorus.

CAP. XXXVI.

De aqua in Crathide fluvio, et quemadmodum ejus potu Pecora albefcant; item de Bubus in Euboea.

CONFLVENTEM candidi coloris efficientem Crathis fluvius emittit. Nam ovillum et bubulum pecus, et omnis grex quadrupes, ficut Theophraftus ait, ex eo bibens de nigro rufove albus fit. Boves quoque in Euboea fere omnes albi nafcuntur, quare et ἀργιβόειον [albis bobus gaudentem] poetae Euboeam cognominant.

CAP. XXXVII.

De Gallo, qui vini miniftrum amavit; itemque de Graculo et Apibus.

PHILO dicit eum, qui Nicomedi Bithyniae regi pocula adminiftraret, a gallinaceo, Centauro nomine, adamatum fuiffe. Tum graculo formofus puer in amore fuit; tum etiam apes amatorio adfectu flagrare audio, quamvis earum plurimae a libidine fint alienae.

CAP.

ΚΕΦ. λέ.

Κύνες ἕτεροι φιλοδέσποτοι.

ΠΕπυσμαι δὲ πρὸς τοῖς ἤδη μοι προειρημένοις κύνας γενέσθαι φιλοδεσπότους, ὡς Ξανθίππου τοῦ Ἀρίφρου. Μετοικιζομένων γὰρ τῶν Ἀθηναίων ἐς τὰς ναῦς, ἡνίκα τοῦ χρόνου ὁ Πέρσης τὸν μέγαν πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆψε, καὶ ἔλεγον οἱ χρησμοὶ λῷον εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν μὲν πατρίδα ἀπολιπεῖν, ἐπιβῆναι δὲ τῶν τριήρων· οὐδὲ οἱ κύνες τοῦ προειρημένου ὑπελείφθησαν, ἀλλὰ συμμετῴκισαν τῷ Ξανθίππῳ, καὶ διανηξάμενοι ἐς τὴν Σαλαμῖνα ἀπέβησαν. Λέγετον δὲ ἄρα ταῦτα Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος.

ΚΕΦ λϛ΄.

Περὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ἐν τῷ Κράθει, καὶ ὡς λευκαίνει τὰ Θρέμματα· καὶ περὶ τῶν Βοῶν τῶν ἐν Εὐβοίᾳ.

ΤΟ ὕδωρ ὁ Κρᾶθις λευκῆς χρόας ποιητικὸν μεθίησι ποταμὸς ὤν. Τὰ γοῦν πρόβατα πίοντα αὐτοῦ, καὶ οἱ βόες, καὶ πᾶσα ἡ τετράπους ἀγέλη, καθά φησι Θεόφραστος, λευκὰ ἐκ μελάνων ἐγένετο ἢ πυῤῥῶν. Καὶ ἐν Εὐβοίᾳ δὲ οἱ βόες λευκοὶ τίκτονται σχεδὸν πάντες, ἔνθεν καὶ ἀργιβόειον ἐκάλουν οἱ ποιηταὶ τὴν Εὔβοιαν.

ΚΕΦ. λζ΄.

Περὶ Ἀλεκτρυόνος, ὃς ἠράσθη τοῦ οἰνοχόου· καὶ περὶ Κολοιοῦ τε καὶ Μελισσῶν.

ΟΙνοχόου βασιλικοῦ, καὶ ἦν ὁ βασιλεὺς Νικομήδης ὁ Βιθυνῶν, ἀλεκτρυὼν ἠράσθη, Κένταυρος ὄνομα· καὶ λέγει Φίλων τοῦτο. Ἠράσθη δὲ ἄρα καὶ κολοιὸς ὡραίου παιδός· καὶ μελίττας δέ τινας ἐρωτικὰς εἶναι πέπυσμαι, εἰ καὶ αἱ πλείους σωφρονοῦσι.

ΚΕΦ.

CAP. XXXVIII.
De Sphinge et Sue alato.

SPHINGEM, quicunque vel picturae vel plasticae operam dant, fingere alatam solent. Ceterum apud Clazomenios suem alatum exortum fuisse audio, qui Clazomenios agros vastaret; quod quidem ipsum in libro De Clazomeniorum finibus Artemon confirmavit, unde illic locus decantatus *Sus alatus* nominatur. Id quod si cuipiam fabula videatur, non prohibeo; ego, quod de animali dictum ab aliis non ignorabam, non invitus retuli.

CAP. XXXIX.
De Dracone et Ophiogenis.

HALIAE Sybaridis filiae, cum in Phrygia lucum Dianae ingressa esset, draco quidam sacer conspectu praegrandis apparuit, et cum ea coivit; unde Ophiogenae dicti primam sui generis originem trahunt.

CAP. XL.
Quaenam Animalia a quibus cultu vel honore afficiantur.

LVPVM Delphi colunt, Samii ovem venerantur, leaenam Ampraciotae; causas autem, quamobrem hujusmodi bestias divini cultus honore prosequantur, non alienum est explicare. Delphis aurum sacrum furto direptum, et in Parnasso defossum, sicut dicit Polemon, investigavit lupus; Samiis item aurum furto sublatum ovis invenit; quare Mandrabolus Samius Iunoni ovem consecravit, ut Aristoteles tradit. Ampraciotae leaenam, quod tyrannum ipsorum Phaylum dilacerasset, idcirco ut suae libertatis vindicem

ΚΕΦ. λή.

Περὶ Σφιγγὸς καὶ τῆς πτερωτοῦ Ὑός.

ΤΗΝ Σφίγγα ὑπόπτερον γράφουσί τε καὶ πλάττουσι πᾶν ὅσον περὶ χειρουργίας σπουδαῖον καὶ πεπονημένον. Ἀκούω δὲ ἐν Κλαζομενίοις σῦν γενέσθαι πτηνὸν, ἥπερ οὖν ἐλυμαίνετο τὴν χώραν τοῖς Κλαζομενίοις· καὶ λέγει τοῦτο Ἀρτέμων ἐν τοῖς Ὅροις τοῖς Κλαζομενίων, ἔνθεν τοι καὶ χῶρος ἐκεῖ κέκληται, ὑὸς πτερωτῆς ὀνομαζόμενός τε καὶ ᾀδόμενος. Τοῦτο δὲ εἴ τῳ δοκεῖ μῦθος εἶναι, δοκείτω· ἐμὲ δ' οὖν περὶ ζώου λεχθὲν, καὶ μὴ λαθὸν, οὐκ ἐλύπησεν εἰρημένον.

ΚΕΦ. λθ'.

Περὶ Δράκοντος καὶ τῶν καλουμένων Ὀφιογενῶν.

ΑΛία τῇ Συβάρεως περιϊούσης εἰς ἄλσος Ἀρτέμιδος, ἦν δὲ ἐν Φρυγίᾳ τὸ ἄλσος, δράκων ἐπεφάνη θεῖος, μέγιστος τὴν ὄψιν, καὶ ὡμίλησεν αὐτῇ· καὶ ἐντεῦθεν οἱ καλούμενοι Ὀφιογενεῖς τῆς σπορᾶς τῆς πρώτης ὑπῆρξαν.

ΚΕΦ. μ'.

Τίνα παρὰ τίσι τιμᾶται Ζῶα.

ΤΙμῶσι δὲ ἄρα Δελφοὶ μὲν λύκον, Σάμιοι δὲ πρόβατον, Ἀμπρακιῶταί γε μὴν τὸ ζῶον τὴν λέαιναν· τὰ δὲ αἴτια τῆς ἑκάστου τιμῆς εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ἔξω τῆσδε τῆς σπουδῆς. Δελφοῖς μὲν χρυσίον ἱερὸν σεσυλημένον, καὶ ἐν τῷ Παρνασσῷ κατορωρυγμένον, ἀνίχνευσεν ὁ λύκος· Σαμίοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε, καὶ ἐντεῦθεν Μανδράβολος ὁ Σάμιος τῇ Ἥρᾳ πρόβατον ἀνάθημα ἀνῆψε· καὶ τὸ μὲν Πολέμων λέγει τὸ πρότερον, τὸ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ δεύτερον. Ἀμπρακιῶται δὲ, ἐπεὶ τὸν τύραννον αὐτῶν Φαΰλον διεσπά-

διεσπά-

vindicem ſumma religione colunt. Miltiades tres equas, Olympiae victrices, ſepulturae honore in Ceramico affecit. Evagoras Lacon itidem Olympionicas equos ad ſepulturam magnifice dedit.

C A P. XLI.

De Cetis, Teſtudinibus, et Crocodilis in Gange.

GANGES Indiae fluvius, initium ducens a fontibus, cum per ſe fluit, et nondum ad alios admiſtus eſt, altitudine eſt viginti paſſuum, latitudine vero octoginta ſtadiorum; cum vero jam alii in eum influxerint, altus ſexagenos paſſus profluit, dilatatur autem et diffunditur in quadringenta ſtadia. Inſulas Leſbo Cyrnove majores efficit; et cete procreat, quorum adeps unguentorum uſum praeſtat. In eo etiam teſtudines naſcuntur, quarum teſta non minori magnitudine ſit, quam dolium capax viginti amphorarum. Idem crocodilorum genera duo educat; quorum alteri nihil nocent, alteri inexorabili atque immiſericordi in quidlibet voragine carnivori ſunt; in eorum ſummo roſtro quiddam, ſimiliter ut in ceraſtis [ſerpentibus] eminet. His adminiſtris ad maleficos puniendos Indi utuntur; nam eoſdem criminum graviſſimorum damnatos illis objiciunt, neque carnifice egent.

C A P. XLII.

Quibus eſcis quidam marini Piſces capiantur.

PISCATIONIS marinae periti, ut auctor eſt Leonides, ſcaris eſcam demittunt coriandrum et carton, ſic enim facile et nullo negotio capiuntur; ſcarus enim his condimentis, ceu praeſtigiis quibuſdam, allicitur. At betarum foliis mulli capiuntur; nam hoc olere gaudet hic piſcis, eoque facile ineſcatus capitur.

C A P.

διεσπάσατο λέαινα, τιμῶσι τὸ ζῶον αἴτιον αὐτοῖς ἐλευθερίας γεγενημένον. Μιλτιάδης δὲ τὰς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῷ. Καὶ Εὐαγόρας δὲ ὁ Λάκων καὶ ἐκεῖνος Ὀλυμπιονίκεις ἵππους ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς.

ΚΕΦ. μά.

Περὶ τῶν ἐν Γάγγῃ Κητῶν, Χελωνῶν τε, καὶ Κροκοδείλων.

Ο Γάγγης ὁ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ῥέων, ὑπαρχόμενος μὲν ἐκ τῶν πηγῶν βαθύς ἐστι εἰς ὀργυιὰς εἴκοσι, πλατὺς δὲ εἰς ὀγδοήκοντα σταδίους, ἔτι γὰρ αὐθιγενεῖ τῷ ὕδατι πρόεισι, καὶ ἀμιγεῖ πρὸς ἕτερον· προϊὼν δὲ, τῶν ἄλλων εἰς αὐτὸν ἐμπιπτόντων καὶ ἀνακοινουμένων οἱ τὸ ὕδωρ, εἰς βάθος μὲν ἥκει καὶ ἑξήκοντα ὀργυιῶν, πλατύνεται δὲ καὶ ὑπερεκχεῖται εἰς σταδίους τετρακοσίους. Καὶ ἔχει νήσους Λέσβου τε καὶ Κύρνου μείζονας· καὶ τρέφει κήτη, καὶ ἐκ τῆς τούτων πιμελῆς ἄλιφα ἐργάζονται. Εἰσὶ δὲ ἐν αὐτῷ καὶ χελῶναι, καὶ αὐταῖς τὸ χελώνειον πιθάκνης καὶ εἴκοσιν ἀμφορέας δεχομένης οὐ μεῖόν ἐστι. Κροκοδείλων δὲ παιδεύει διπλᾶ γένη· καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἥκιστα βλάπτει, τὰ δὲ παμβορώτατα σαρκῶν ἐσθίει καὶ ἀφειδέστατα· καὶ ἔχουσιν ἐπ' ἄκρου τοῦ ῥύγχους ἐξοχὴν, ὡς κεράστου. Τούτοις καὶ πρὸς τὰς τῶν κακούργων τιμωρίας ὑπηρέταις χρῶνται· τοὺς γὰρ ἐν τοῖς μεγίστοις τῶν ἀδικημάτων ἑαλωκότας ῥίπτουσιν αὐτοῖς, καὶ δημίου δέονται ἥκιστα.

ΚΕΦ. μϐ´.

Τίνα τίσιν ἁλίσκεται τῶν Θαλαττίων.

Δέλεαρ καθιᾶσιν οἱ σοφοὶ τὰ θαλάττια τοῖς μὲν σκάροις, ὡς Λεωνίδης φησὶ, κορίαννα καὶ κάρτα, καὶ ἔστιν εὐθήρατα ταῦτα καὶ ἑλεῖν ῥᾷστα· προσνεῖ γὰρ αὐτοῖς ὁ σκάρος γοητευόμενος, ὥσπερ ἡδύσμασι. Φύλλα δὲ τευτλίων αἱρεῖ τὰς τρίγλας, χαίρει γὰρ τῷδε τῷ λαχάνῳ τὸ ζῶον, καὶ δι' αὐτοῦ ἁλίσκεταί τε καὶ δουλοῦται ἕκαστα.

CAP. XLIII.
Piscationis modi diversi.

PISCATIONIS modi quatuor traduntur; fit enim vel reti, vel conto, vel nassa, vel hamo. Ea, quae retibus utitur, praecipue ditare piscatores potest propter copiosam capturam, qua pisces pariter plurimi, ut occupatis hostium castris captivi, in eorum potestatem veniunt. Supellectilem vero requirit variam; ut sunt funes, fila alba et nigra, cyperus, suber, plumbum, picea, lora, rhus, lapis, byblus sive papyrus, cornua, navis sex remorum, axis, scytalides [sive bacilli teretes,] cottana, tympanum, ferrum, ligna, pix. Incidunt autem in ea diversa genera piscium, et varii multique eorum greges. Quae vero per contum piscatio fit, inter ceteras strenuissima est, et piscatore opus habet robustissimo. Ad eam requiruntur pertica recta oleagina, et funes e sparto contexti, et taedae vel faces de pinu perquam resinosa, item navis parva, et remiges assidui validique brachiis. At nassarum usus, prae ceteris insidiosus atque dolosus, ingenuos homines minime decere videtur. Adhibentur holoschoeni juncorum generis non madidi, vimen, lapis qui facile manibus tractetur, alga marina, funes, coma cupressi, suber, ligna, esca, et navis parva. Porro ea, quae hamis fit piscatio, ut callidissima est, ita liberis hominibus inprimis decora. Opus autem habet pilis equinis, albis, nigris, ruffis, et ad canum colorem vergentibus, ceteris qui tinguntur inserunt albos vel purpureos, reliquos omnes improbant; aprorum etiam setis rigidis utuntur; et linis seu filis, et aere multo, plumboque, et e sparto funiculis, et pennis, praecipue albis aut nigris et variis. Sunt ex piscatoribus, qui etiam lanis utantur puniceis vel purpureis, et suberibus, et lignis; ferroque, et aliis rebus indigeant, et inter illas arundinibus rectis procerisque,

nec

ΚΕΦ. μγ΄.

Ἐνύδρου Θήρας διαφοραί.

ΕΝύδρου δὲ θήρας διαφοραὶ δ΄, φασί· δικτυΐα, κόντωσις, καὶ κυρτία, καὶ ἀγκιστρία προσέτι. Καὶ ἡ μὲν δικτυΐα πλουτοφόρος, καὶ ἔοικεν ἁλισκομένῳ στρατοπέδῳ, καὶ αἱρουμένοις αἰχμαλώτοις τισί. Καὶ δεῖται χορηγίας ποικίλης· οἷον σπάρτου, καὶ λίνου λευκοῦ, καὶ μέλανος ἄλλου, καὶ κυπέρου, καὶ φελλῶν, μολίβδου τε, καὶ πίτυος, καὶ ἱμάντων, καὶ ῥοῦ, καὶ λίθου, καὶ βύβλου, καὶ κεράτων, καὶ νεὼς ἐξήρους, ἄξονός τε, καὶ σκυταλίδων, καὶ κοττάνης, καὶ τυμπάνου, καὶ σιδήρου, καὶ ξύλων, καὶ πίττης. Ἐμπίπτει δὲ γένη τε ἰχθύων διάφορα, καὶ ἀγέλαι ποικίλαι τε καὶ πολλαί. Ἡ δὲ διακόντωσίς ἐστι μὲν τῶν ἄλλων ἀνδρειοτάτη, καὶ δεῖται θηρατοῦ ῥωμαλεωτάτου. Παρεῖναι δὲ δεῖ κάμακα ὀρθὴν ἐλαίαν, καὶ σχοινία σπάρτινα, πυρία τε πεύκης τῆς λιπαρωτάτης, νεὼς μικρᾶς, ἐρετῶν συντόνων καὶ βραχίονας ἀγαθῶν. Ἡ δὲ κυρτία δολερωτάτη θήρα καὶ ἐπιβουλοτάτη δεινῶς ἐστι, καὶ ἐλευθέροις πρέπειν δοκεῖ ἥκιστα. Δεῖται δὲ ὁλοσχοίνων τε ἀθρόχων, καὶ λύγου, καὶ χερμάδος, καὶ ἀνεων, καὶ λίθου, καὶ φύκους θαλασσίου, σχοίνων τε, καὶ κυπαρίττου κόμης, καὶ φελλῶν, καὶ ξύλων, καὶ δελέατος, καὶ νεὼς μικρᾶς. Ἡ δὲ ἀγκιστρία σοφωτάτη ἐστὶ, καὶ τοῖς ἐλευθέροις πρεπωδεστάτη. Δεῖται γὰρ ἱππείων τριχῶν, τὰς χρόας καὶ λευκὰς, καὶ μελαίνας, καὶ πυῤῥὰς, καὶ μεσαιπολίους, τῶν δὲ βαπτομένων ἐγκρίνουσι τὰς λευκὰς, ἢ τὰς ἁλιπορφύρους, αἱ γὰρ ἄλλαι πᾶσαι πονηραί, φασί· χρῶνται δὲ καὶ τῶν ἀγρίων συῶν ταῖς θριξὶ ταῖς ὀρθαῖς, καὶ περίνθῳ δὲ, καὶ χαλκῷ πλείστῳ, καὶ μολίβδῳ, καὶ σπαρτίναις, καὶ πτεροῖς, μάλιστα μὲν λευκοῖς ἢ μέλασι καὶ ποικίλοις. Χρῶνταί γε μὴν οἱ ἁλιεῖς καὶ φοινικοῖς ἐρίοις καὶ ἀλουργέσι, καὶ φελλοῖς, καὶ ξύλοις· καὶ σιδήρου, καὶ ἄλλων δέονται, ἐν δὲ τοῖς καὶ καλάμων εὐφυῶν, καὶ ἀθρόχων, καὶ ὁλοσχοίνων

nec madidis, holoſchoenis vero madefactis, et ferula raſa, et virga de corno arbore, et caprae cornibus, et corio. Alii enim piſces aliis iſtorum capiuntur, ut jam ſupra explicatum eſt.

C A P. XLIV.

De Indicis Elephantis et Equis Libycis.

Dvae hae narrationes, quarum una Indica eſt, altera Libyca, generatim utique inter ſe differunt; illa autem, quae regioni ſuae peculiaria eſſe utraque perhibet, haec ſunt. Si Indicus elephantus robore aetatis confirmatus capiatur, ex feritate aegre traducitur ad manſuetudinem, et quod deſiderio libertatis teneatur, ideo caedes molitur; ac ſi vinculis devinciatur et conſtringatur, magis incitatur animo, neque ullam ſervitutem perpetitur. At enim Indi variis et multiplicibus cibariorum illecebris ventrem implere, eumque delinire ſtudent; ille tamen nihil de acerbitate ſua remittens, nihilque ab iis blanditiis miteſcens, iis praeclare contemptis, pergit iiſdem infeſtus eſſe. Quid igitur ii comminiſcuntur, et machinantur? Inſtrumento quodam muſico, quod ſcindapſum vocant, vernaculam cantiunculam ei canunt; is animum attendit, auremque ad audiendum erigit, et ſuavitate illius demulcetur, animi incitatio comprimitur, ac paulatim in objectum cibum reſpicit; et quamvis omnibus vinculis exſolvitur, tamen cantu devinctus non amplius ad priſtinos mores a manſuetudine deficit, et cibo libenter veluti conviva fruitur. Tibiae cantu (nam et alteram narrationem audire oportet) uſque eo capiuntur Libycae equae, ut hujus blandimentis ad homines manſueſcant ac mitigentur, et inſultare ac laedere deſinant; et quocunque eas cantiuncularum blanditiae invitaverint, eo paſtorem conſequuntur; cum ille inſiſtit, hae etiam a progrediendo ſe ſuſtinent; ac ſi cantum contentiorem ad tibiam canat, ex eo tanta voluptate adficiuntur, ut lachrymas tenere non poſſint. Harum igitur paſtores ex rododaphnes arboris ramo excavato paſtoritiam fiſtulam conficiunt, cujus

σχοίνων βεβρεγμένων, ϗ νάρθηκος ἐξεσμένε, ϗ ῥάβδε κρανείας, ϗ χιμαίρας κεράτων, ϗ δέρματος. Ἄλλος δὲ ἄλλῳ τέτων ἰχθὺς αἱρεῖται, ϗ τάς γε θήρας ἤδη εἶπον αὐτῶν.

ΚΕΦ. μδʹ.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Ἐλεφάντων, ϗ τῶν ἐν Λιβύῃ Ἵππων.

ΛΟγω δὲ ἄρα τώδε Ἰνδὸς ϗ Λίβυς τὸ γένος διαφόρω· ἐρεῖ δὲ ὁ μὲν Ἰνδὸς τὰ ἐπιχώρια, ὁ δὲ Λίβυς ὅσα οἶδε ϗ ἐκεῖνος· ἃ δὲ ἐν ἄδηλον ἄμφω τὼ λόγω ἐςὶν ἐκεῖνα. Ἐν Ἰνδοῖς ἂν ἁλῷ τέλειος ἐλέφας, ἡμερωθῆναι χαλεπός ἐςι, ϗ τὴν ἐλευθερίαν ποθῶν φονᾷ· ἐὰν δὲ αὐτὸν ϗ δεσμοῖς διαλάβοις, ἔτι ϗ μᾶλλον ἐς τὸν θυμὸν ἐξάπτεται, ϗ δεσπότην ἐχ' ὑπομένει. Ἀλλ' οἱ Ἰνδοὶ ϗ ταῖς τροφαῖς κολακεύεσιν αὐτὸν, ϗ ποικίλοις ϗ ἐφολκοῖς δελέασι πραΰνειν πειρῶνται, παρατιθέντες ὡς πληρεῦν τὴν γαςέρα, ϗ θέλγειν τὸν θυμόν· ὁ δὲ ἄχθεται αὐτοῖς, ϗ ὑπερορᾷ. Τί ἐν ἐκεῖνοι κατασοφίζονται, ϗ δρῶσιν; Μέσαν αὐτοῖς προσάδεσιν ἐπιχώριον, ϗ κατάδεσιν αὐτὲς ὀργάνῳ τινὶ, ϗ τέτῳ συνήθει, καλεῖται σκινδαψὸς τὸ ὄργανον· ὁ δὲ ὑπέχει τὰ ὦτα ϗ θέλγεται, ϗ ἡ μὲν ὀργὴ πραΰνεται, ὁ δὲ θυμὸς ὑποςέλλεταί τε ϗ θόρυνται, κατὰ μικρὰ δὲ ϗ εἰς τὴν τροφὴν ὁρᾷ· εἶτα ἀφεῖται μὲν τῶν δεσμῶν, μένει δὲ τῇ μέσῃ δεδεμένος, ϗ δειπνεῖ προθύμως ἁβρὸς δαιτυμὼν καταδεδεμένος, πόθῳ γὰρ τε μέλες ἐκ ἂν ἔτι ἀποςαίη. Λιβύων δὲ ἵπποι (δεῖ γὰρ ἀκεσαι ϗ τὸν λόγον τὸν ἕτερον) ἐς τοσετον αὐτὰς αἱρεῖ ἡ αὔλησις, πραΰνονταί τε ϗ ἡμερεῦνται, ϗ ὑπολήγεσι μὲν τε ὑβρίζειν τε ϗ σκιρτᾶν· ἕπονται δὲ τῷ νομεῖ, ὅπῃ ἂν αὐτὰς τὸ μέλος ἐπάγῃ· ἐπιςάντος δὲ, ϗ ἐκεῖναι ἐφίςανται· ἐὰν δὲ παρατείνῃ εἰς τὸ αὔλημα, λείβεται δάκρυα ὑφ' ἡδονῆς αὐταῖς. Οἱ μὲν ἐν βεκόλοι τῶν ἵππων ῥοδοδάφνης κλάδον κοιλάναντες ϗ ἐργασάμενοι αὐλὸν, ϗ εἰς αὐτὸν ἐμπνέοντες,

cujus ſonoro inflatu armentum antegredientes demulcent. Euripides dicit, paſtores hymenaeos ad tibiam cantantes ad venerem equas incitare, atque etiam equos ad incundas feminas incendere. Ad hunc igitur modum equinae nuptiae initiantur, ut nuptiale carmen tibia praecinat.

CAP. XLV.

De Delphinorum muſices amore.

DELPHINORVM genus quantopere cantu et tibiis delectetur, luculentum Arionis Methymnaei hiſtoria nobis teſtimonium fuerit; quam et ſtatua ejus in Taenaro, et ſubſcriptum epigramma repraeſentant, hoc videlicet diſtichon:

E pelago ſervavit Ariona Cyclone natum
Delphinus vector, diis ducibus, Siculo.

Ceterum hymnus, quo ſe Arion gratum Neptuno declarare, et ſimul delphinorum in muſicam ſtudium teſtari voluit, tanquam et illis mercedem pro ſe ſervato et ſuperſtite exſolvens, ab eo conditus ejuſmodi eſt:

Neptune deum maxime,
Qui rex maris profundi
Tridente clarus aureo
Complecteris undique terram:
Te branchiis et pinnis
Inſigne piſcium genus
Mutae colunt natantes:
Prae ceteris te pandi
Circumnatant delphines,
Canes marini, et errant
Iuxta, leveſque ſaliunt;
Quandoque et inſtar jaculi
Vibrant ſeipſos eminus
Pernicitate mira,

Cervice

πνέοντες, εἶτα ὑπὸ τῶ προειρημένων καταυλῆσιν. Λέγει δὲ Εὐριπίδης καὶ ποιμνίτας τινὰς ὑμεναίους· ἔστι δὲ ἄρα τοῦτο αὔλημα, ὅπερ οὖν τὰς μὲν ἵππους τὰς θηλείας εἰς ἔρωτα ἐμβάλλει, καὶ οἶστρον ἀφροδίσιον· τοὺς δὲ ἄῤῥενας μίγνυσθαι αὐταῖς ἐκμαίνει. Τελοῦνται μὲν ἱππικοὶ γάμοι τὸν τρόπον τοῦτον, καὶ ἔοικεν ὑμέναιον ᾄδειν τὸ αὔλημα.

ΚΕΦ. μέ.

Περὶ τῆς τῶν Δελφίνων φιλομουσίας.

ΤΟ τῶν δελφίνων φῦλον, ὡς εἰσι φιλῳδοί τε καὶ φίλαυλοι, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἔκ τε τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντος ἐπιγράμματος· ἔστι δὲ τὸ ἐπίγραμμα·

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα Κύκλονος υἱὸν,
Ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Ὕμνον χαριστήριον τῷ Ποσειδῶνι, καὶ μάρτυρα τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας, οἱονεὶ καὶ τούτοις ζωάγρια ἐκτίνων, ὁ Ἀρίων ἔγραψε· καὶ ἔστιν ὁ ὕμνος οὗτος·

Ὕψιστε θεῶν πόντιε,
Χρυσοτρίαινε Πόσειδον,
Γαιήοχ', ἐγκυμονάλμαν·
Βράγχιοι περὶ δέ σε πλωτοὶ θῆρες
Χορεύουσιν ἐν κύκλῳ,
Κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
Ἐλαφρὰ ἀναπαλλόμενοι·
Σεισμοὶ φριξαύχενες
Ὠκυδρόμοι σκύλακες,
Φιλόμουσοι δελφῖνες,

Ἔναλα

Cervice rigidi recta;
Oblectat hosce musica;
Amant eos Nereides
Suum pecus puellae,
Quas Amphitrite peperit.
Vos me vagantem Siculo
In aequore ad Tenarium
Litus tulistis equitem,
Vectumque dorsis vestris;
Vester chorus me placide,
Non pervium mortalibus,
Longe salum lateque
Sulcans natando eduxit;
In quod viri me nautae
Dejecerant e navi
Curva, marina, perfidi.

Ergo etiam alia, quae praediximus, et musicae studium in delphinis laudari convenit.

CAP. XLVI.

Apri et Cervi quomodo musica capiantur.

TYRRHENORUM sermone pervagatum est apros et cervos apud eos, cum retibus et canibus, ut venandi sane usus ferre solet, tum multo maxime musicae adjumento capi; quod quidem ipsum quemadmodum fiat, jam porro dicam. Circumjectis retibus, et ceteris instrumentis idoneis ad faciendas bestiis insidias collocatis, homo tibia canendi bene peritus, quoad ejus fieri potest, omnem cantus contentionem remittit et relaxat, et quidlibet ad canendum suave praeclare usurpat; et sensim pedetentimque progrediente illo, in montium vertices et convalles, et densa frutetis loca, atque, ut brevi explicem, in omnia lustra ferarum

Ἔναλα θρέμματα κουρᾶν
Νηρηΐδων θεᾶν,
Ἃς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα.
Οἵ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ
Ταιναρίαν ἀκτὰν ἐπορεύσατε
Πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
Κυρτοῖσι νώτοις χορεύοντες,
Ἄλοκα Νηρείας πλακὸς
Τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον·
Φῶτες δ' ἕλιοί με ἀπὸ ἁλιπλόου
Γλαφυρᾶς νεὼς εἰς οἶδμα
Ἁλιπόρφυρον λίμνας ῥίψαν.

Ἴδιον μὲν δήπου δελφίνων, πρὸς τοῖς ἄνω λεχθεῖσι, καὶ τὸ φιλόμουσον.

ΚΕΦ. μς'.

Πῶς ἄρα τὰ ζῶα ἁλίσκεται ὑπὸ μουσικῆς, Σύές τε καὶ Ἔλαφοι.

ΛΟγος που διαῤῥεῖ Τυῤῥηνὸς, ὁ λέγων τοὺς ὗς τοὺς ἀγρίους, καὶ τοὺς παρ' αὐτοῖς ἐλάφους, καὶ ὑπὸ δικτύων μὲν καὶ κυνῶν ἁλίσκεσθαι, ἧπερ οὖν θήρας νόμος, συναγωνιζομένης δ' αὐτοῖς τῆς μουσικῆς καὶ μᾶλλον· πῶς δὲ, ἤδη λέγω. Τὰ μὲν δίκτυα περιβάλλουσι, καὶ τὰ λοιπὰ θήρατρα, ὅσα ἐλλοχᾷ τὰ ζῶα· ἕστηκε δὲ ἀνὴρ αὐλῶν τεχνίτης, καὶ ὡς ὅτι μάλιστα πειρᾶται τοῦ μέλους ὑποχαλᾶν, καὶ ὅ,τι πολὺ ἐστι τῆς μούσης σύντονον ἐᾷ, πᾶν δὲ ὅτι γλύκιστον αὐλῳδίας, τοῦτο ᾄδει· ἡσυχίᾳ τε καὶ ἠρεμίᾳ ῥᾳδίως διαπορθμεύει, καὶ εἰς τὰς ἄκρας, καὶ εἰς τοὺς αὐλῶνας, καὶ εἰς τὰ δάση, καὶ εἰς ἁπάσας, συνελόντι εἰπεῖν, τὰς τῶν θηρίων κοίτας

rarum et cubilia, tibiae cantus influit. Ac nimirum primo in eorum aures influentis ſoni inſolentia ipſos exterret; deinde cum impotenti voluptate aures tenentur, tum nullo negotio comprehenduntur, cantuſque ſuavitate permulſi et deliniti in eorum, quae procreaverint, et domeſticarum ſedium oblivionem veniunt; etiamſi ferae beſtiae non a locis, ubi verſari adſueverunt, aberrare ſolent. Sic igitur Tyrrhenae beſtiae paulatim tanquam ſuadae illecebra ducuntur, et quaſi cantu praeſtrictae in laqueos ſeſe inſerunt, quibus illaqueatae comprehenduntur.

C A P. XLVII.

Quid capti piſces, Anthiae qui appellantur, faciant.

Anthiae cum ſunt capti, miſerabile praebent ſpectaculum, mortemque ſuam lugere et quodammodo ſupplicare videntur, ſicut homines, qui in latrones immiſericordes et caedis avidos incurrerunt. Nonnulli autem eorum, dum aufugere nituntur, ac retibus inſultantes inſidias tranſilire conantur, trucidantur ferro; qui vero mortem evadunt, in terram antehac eis inimicam exſiliunt, atque ibidem mortem obire malunt, quam gladio perire.

κοίτας ᾗ εὐνὰς τὸ μέλος εἰσρεῖ. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα, παριόντος εἰς τὰ ὦτα αὐτοῖς τοῦ ἤχου, ἐκπέπληστε, ᾗ διὰ τὸ ἀηθες καί που ᾗ δείματος ὑποπίμπλανται· εἶτα ἀκρατῶς ᾗ ἀμάχως αὐτὰ ἡδονὴ τῆς μέσης περιλαμβάνει, τὰ δὲ κατακηλούμενα λήθην ἔχει ᾗ ἐγγόνων, ᾗ οἰκιῶν, ᾗ χωρίων· καί τοι φιλεῖ τὸ θηρίον μὴ ἀπὸ τῶν συντρόφων χωρίων πλανᾶσθαι. Τά δ' οὖν Τυῤῥηνὰ κατ' ὀλίγον ὥσπερ ὑπό τινος ἴυγγος ἀναπειθούσης ἕλκονται, ᾗ κατατονητεύοντος τοῦ μέλους ἀφικνεῖται, ᾗ ἐμπίπτει ταῖς πάγαις τῇ μέσῃ κεχειρωμένα.

ΚΕΦ. μζ'.

Τί δρῶσιν οἱ ἰχθύες, οἱ καλούμενοι Ἀνθίαι, ἁλισκόμενοι.

Ἀνθίαι δὲ βαλλόμενοι ὅταν ἁλῶσι, οἴκτιστόν εἰσι θεαμάτων, ᾗ ἀποθνήσκοντες ἑαυτοὺς ἐοίκασιν θρηνεῖν, ᾗ τρόπον τινὰ ἱκετεύειν, ὥσπερουν ἄνθρωποι λῃσταῖς ἐντυχόντες ἀνοικτίστοις τε ᾗ φονικωτάτοις. Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἀποδιδράσκειν πειρώμενοι εἶτα τοῖς δικτύοις ἐμπλάσσονται, ὑπεράλλεσθαι δὲ αὐτοὺς πειρωμένους τὸν λόχον εἶτα μέντοι καταλαμβάνει αἰχμή· οἱ δὲ ἀποδιδράσκοντες τὸν θάνατον, ἐς τὴν τέως πολεμίαν ἰχθύσι γῆν ἐξεπήδησαν, τὸ τέλος τοῦ βίου τὸ χωρὶς τοῦ ξίφους προῃρημένοι, ᾗ μάλα ἀσμένως.

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XIII.

CAPVT I.

De Aquila, quae Gordio regnum praesignificavit; et de Lupo, qui Gelonem Syracusanum servavit.

GORDIO filium suum Midam regem fore aquilam praesignificasse audio, cum ea supra hujus caput arantis primo volasset, deinde totum diem in jugo sessitare non prius destitisset, quam is, vespera accedente, arationem dimisisset. Lupus item maxima magnitudine cum in ludum invasisset, et de manibus Gelonis Syracusani pueri tabellam rapuisset, Gelon de sede surgens, non quidem feram timore perterrebat, sed acerrimo tabellae suae desiderio eam insequebatur. Postea autem quam hic extra tabernam ludi literarii fuisset, haec quidem repentina ruina corruens pueros una cum praeceptore confecit et oppressit, ac Gelon solus divinae providentiae munere sodalibus suis superfuit; quod ipsum, non eum a lupo occisum, sed potius servatum fuisse, magnam profecto admirationem habet. Non igitur rationis expertia deus negligit, imo vero cara habet, cum per illa Gordio regnum praesignificarit, Gelonem vero ex impendente periculo servaverit. Ergo bestiae etiam in amore sunt divino numini.

CAP.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ
ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΓ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ α΄.

Περὶ Ἀετοῦ τοῦ προσημήναντος Γορδίῳ τὴν βασιλείαν, καὶ Λύκου τοῦ σώσαντος Γέλωνα τὸν Συρακούσιον.

ΑΕΤΟΝ ἀκούω Γορδίῳ τὴν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Μίδου βασιλείαν ὑποσημῆναι, ἡνίκα ἀροῦντι τῷ Γορδίῳ ἐπιπτὰς, εἶτα μέντοι κατὰ τοῦ ζύγου καθίσας, συνδιημέρευσεν, οὐδὲ προαπέστη, πρὶν ἢ γενομένης ἑσπέρας καὶ ἐκεῖνος κατέλυσε τὴν ἄροσιν, ἐπιστάντος τοῦ βουλυτοῦ. Γέλωνος δὲ τοῦ Συρακουσίου παιδὸς ὄντος, λύκος μέγιστος εἰσπηδήσας εἰς τὸ διδασκαλεῖον ἐξήρπασε τῶν χειρῶν τοῖς ὀδοῦσι τὴν δέλτον, καὶ ὁ Γέλων ἐξαναστὰς τοῦ θάκου ἐδίωκεν αὐτὸν, τὸ μὲν θηρίον μὴ καταπλήξας, περιεχόμενος δὲ τῆς δέλτου ἰσχυρῶς. Ἐπεὶ δὲ ἔξω τοῦ διδασκαλείου ἐγένετο, τὸ μὲν κατηνέχθη, καὶ τοὺς παῖδας αὐτῷ διδασκάλῳ κατέλαβε, θείᾳ δὲ προμηθείᾳ ὁ Γέλων περιῆει μόνος· καὶ τόγε παράδοξον, οὐκ ἀπέκτεινεν ἄνθρωπον, ἀλλ᾽ ἔσωσε λύκος. Οὐκ ἀτιμασάντων τῶν θεῶν ὅσον οὐ διὰ τῶν ἀλόγων τῷ μὲν τὴν βασιλείαν προδηλῶσαι, τὸν δὲ τοῦ μέλλοντος κινδύνου σῶσαι. Ἴδιον δὲ τῶν ζώων καὶ τὸ θεοφιλές.

ΚΕΦ.

CAP. II.

De piſcatione Sargorum.

SARGOS Cares hoc modo capiunt. Cum auſter placide et mollibus auris ſpirat, et undae tranquillae leni ad litus murmure offendunt; tum piſcator non indigens arundine, juniperi alicujus vegetiſſimae virgam accipit, et extremitati ejus lineam alligat, hamoque lycoſtomum neque recentem neque plene ſalſum, ac in mare demittit; in piſcatorii autem navigii puppe ſedens, inſidias in mare demiſſas leviter movet, ſimulque ei quiete inſeſervit puer, qui probe tenens ut ſenſim pedetentimque navis impellenda ſit, ad terram verſus remigat. Tum ſargi permulti exſultantes ex ſuis latibulis proſiliunt, et ad hamum congregantur; piſcis enim jampridem occiſus, et ad capiendum divulſus, eos veluti illecebra allectat: cumque propius a terra ſunt, cibi aviditate irretiti facile comprehenduntur.

CAP. III.

Herbarum marinarum differentiae; et quod alii Piſces alias depaſcantur.

PISCES alii alia loca amant et incolunt; alii inter ſaxa morantur, in arenis alii, quidam inter herbas. Sunt enim in mari etiam herbae, ut brya, et vites, et uvae dictae, et fuci vel algae; eſt et braſſica quaedam marina, ſunt mnia, et triches. Ex his piſces alii aliam deguſtant, familiarem ſibi, et cui ſit adſuetus quiſque; nec aliam attigerit.

CAP.

ΚΕΦ. β΄.

Περὶ τῆς τῶν Σαργῶν θήρας.

ΟΙ Κᾶρες αἱρῦσι τὺς σαργὺς τὸν τρόπον τῦτον. Νότυ καταπνέοντος ἡσυχῆ, καὶ προσβάλλοντος αὔρας μαλακωτέρας, καὶ τῦ κύματος στορεσθέντος, καὶ πρᾴως ταῖς ψάμμοις ἐπηχῦντος, τηνικαῦτα ὁ θηρατὴς καλάμυ μὲν ὐ δεῖται ὐδὲ ἕν, λαβὼν δὲ ἀρκεύθυ ῥάβδον πάνυ σφόδρα ἐῤῥωμένης, ἐπ' ἄκρας αὐτῆς ἐξάπτει σειρὰν, καὶ περὶ τῷ ἀγκίστρῳ κυκλόστομον ὄντα ἡμιτάριχος, καὶ καθίησιν εἰς τὴν θάλατταν· καὶ κάθηται μὲν ἐπὶ τῇ πρύμνῃ τῆς πορθμίδος, καὶ τὸν δόλον ὑποκινεῖ, ὑπηρετεῖ δέ οἱ καὶ παῖς ἡσυχῆ, προμαθὼν τῆς ἐλάσεως τὸ σχολαῖον ἐπιτηδὲς, καὶ ὡς ἐπὶ τὴν γῆν προάγει τὸ σκάφος. Πολλοὶ δὲ οἱ σαργοὶ παρασκιρτῶσιν ἐκ τῶν συντρόφων φωλεῶν ἀναθορόντες, ἀθροίζονται δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον· ἄγει γὰρ αὐτὺς οἱονεὶ ἴυγγι ὁ πάλαι τεθνηκὼς μὲν, εἰς τὸ ἑλεῖν δὲ διασπασθεὶς ἰχθύς· εἶτα πλησίον τῆς γῆς γενόμενοι ῥᾳδίως ἁλίσκονται, τῇ λιχνείᾳ τῆς γαστρὸς δεδεμένοι.

ΚΕΦ. γ΄.

Θαλαττίας Πόας διαφοραὶ, καὶ ὅτι ἄλλος Ἰχθὺς σιτεῖται ἄλλην.

ΔΙατριβαὶ δὲ ἰχθύων πολλαὶ, καὶ γίνονται οἱ μὲν ἐν ταῖς πέτραις, οἱ δὲ ἐν ταῖς ψάμμοις, ἄλλοι δὲ ἐν ταῖς πόαις. Καὶ γάρ τοι καὶ πόαι θαλάττιαί εἰσι, καὶ αἱ μὲν αὐτῶν καλῦνται βρύα, αἱ δὲ ἄμπελοι, καὶ σταφυλαί τινες, καὶ φυκία ἄλλα· ἦν δὲ ἄρα θαλαττίυ πράσυ καὶ κράμβη ὄνομα, καὶ μνία καλεῖταί τινα ἐν αὐταῖς, καὶ τρίχες. Τροφὴ δὲ ἄρα τύτων ἄλλῳ ἄλλο ἦν, καὶ ὐκ ἂν πάσχοιτο ἕτερον ὁ εἰθισμένος τῇ συντρόφῳ καὶ ὁμοεθνεῖ, ὡς ἂν εἴποι τις.

ΚΕΦ.

CAP. IV.

De Callionymo pisce.

De rei piscatoriae bene peritis audire potes, ex piscibus quendam esse nomine callionymum. Huic Aristoteles ait in dextra jecoris fibra copiosum fel situm esse, jecur autem ad laevum latus collocatum esse. Cui quidem rei testimonio est Menander in Messenia inquiens:

Facio te habere fel callionymo copiosius.

Anaxippus item in Epidicazomeno:

Me si moveas, et sicut callionymi
Fervere efficias omne fel,
Nihil a xiphia cane me differre videbis.

Sunt qui eum dicant edulem, alii plerique negant. Poetae quidem ubi convivia et epulas describunt, non facile ejus meminerunt, cum alioqui plerosque, quorum usus est, suis versibus nominarint: ut Epicharmus in Nuptiis Iunonis, et Terra Marique, et insuper Musis; et Mnesimachus in Isthmionice.

CAP. V.

De Rana marina.

Non animatos partus edit, sed, similiter ut aves, ex sese rana marina ovum parit: cujus quidem foetus vel a partu recentes capite praediti sunt tum magno tum aspero; eamque ob rem cum quippiam metuunt, ipsa intra se recipere minime est idonea, nam illam etiam rursus subeuntes exulcerant; et similiter si vivos in lucem proferret, exeundo laederent. Non ergo vivos parit, nec foetibus bona perfugia praestat. Hujus ovum non na-

turae

ΚΕΦ. δ'.

Περὶ τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου Καλλιωνύμου.

ΑΚούσαις δ' ἂν ἁλιέων καὶ ἰχθύων τινὰ καλλιώνυμον οὕτω λεγόντων· καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀριστοτέλης λέγει, ὅτι ἄρα ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθημένην ἔχει χολὴν πολλήν, αὐτῷ δὲ τὸ ἧπαρ κατὰ τὴν λαιὰν φορεῖται πλευράν. Καὶ μαρτυρεῖ τούτοις καὶ ὁ Μένανδρος, ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ οἶμαι λέγων·

Τίθημ' ἔχειν χολήν σε καλλιωνύμου
Πλείω.

Καὶ Ἀνάξιππος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ·

Ἐάν με κινῇς, καὶ ποιήσῃς τὴν χολὴν
Ἅπασαν ὥσπερ καλλιωνύμου ζέσαι,
Ὄψει διαφέρων τοῦ ἐγξιφίου κυνός.

Εἰσὶ μὲν οὖν οἱ καί φασιν αὐτὸν ἐδώδιμον, οἱ δὲ πλείους ἀντιλέγουσιν αὐτοῖς. Οὐ ῥᾳδίως δὲ αὐτοῦ μνημονεύουσιν ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν ἰχθύων πανθοινίαις, ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι, ποιητῶν θεμένων σπουδὴν εἰς μνήμην ἔνθεσμον. Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥρας Γάμῳ, καὶ Γῇ καὶ Θαλάσσᾳ, καὶ προσέτι Μούσαις· Μνησίμαχος δὲ ἐν τῇ Ἰσθμιονίκῃ.

ΚΕΦ. έ.

Περὶ θαλαττίου Βατράχου.

ΒΑτραχος δὲ θαλάττιος τίκτει κατὰ τοὺς ὄρνιθας ὠὸν καὶ οὗτος, οὐ ζωογονεῖ γὰρ ἐν αὐτῷ· κεφαλὴν γὰρ ἔχει καὶ τὰ ἀρτιγενῆ, μεγάλην τε ἅμα καὶ τραχεῖαν· καὶ διὰ ταῦτα ὑποδέξασθαι τὰ βρέφη δείσαντα ἥκιστά ἐστι, ἑλκοῦσι γὰρ αὐτὸν καὶ κακῶς εἰσπίπτοντα τὴν αὖθις· ἀλλὰ καὶ τικτόμενα ἂν καὶ ἐξιόντα εἰργάζετο παραπλήσια. Οὔτε οὖν εὐώδινες εἰς ζώων γένεσίν εἰσιν, οὔτε μὴν κρησφύγετα τοῖς ἐγγόνοις ἀγαθοί. Ὠοῦ δὲ τὴν

turae ovatae ſpeciem ſimilitudinemque proprie gerit, cum ſit ſquamoſum, aſperum, et ad tactum reſiſtens et durum.

CAP. VI.

Quod Polypi ad maximam magnitudinem procedant, et difficulter capiantur.

TEMPORIS longinquitate polypi adeo magni evadunt, ut ad ceti magnitudinem accedant, cetaceique generis numerum obtineant. Puteolis oppido Italiae auditum eſt polypum, cum ad inuſitatam corporis molem excreviſſet, ſpreto et neglecto maritimo victu, in continentem proceſſiſſe, et terrena quaedam depraedatum eſſe; et cum per ſubterraneum ſpecum, Puteolanas ſordes in mare tranſmittentem, natando in maritimam domum adſcendiſſet, ubi mercatorum ex Iberia res ſalſamentaque in magnis vaſis eſſent, brachiorum circumplexione vaſa primo ſtricte comprimentem confregiſſe, deinde ſalſamenta depopulatum fuiſſe. Mercatores vero ingreſſos, ubi dolia diſrupta inſpexiſſent, et permagnum earum rerum, quas navi advexiſſent, numerum exhauſtum deprehendiſſent, ſtupuiſſe; ac nimirum cum ab inſidiis fores integras, tecta ab omni irruptione intacta, parietes non perfoſſos intuerentur, quiſnam populator fuiſſet, nulla conjectura adſequi potuiſſe; at enim cum reliquias conditorum piſcium a non vocato conviva relictas animadverterent, eos conſtituiſſe ex domeſticis audaciſſimum armatum intus in inſidiis ponendum eſſe. Polypum vero noctu ad adſuetas epulas adrepentem revertiſſe; et tanquam athleta adverſarium ſtrictiſſime correptum ſuffocat, ſic flagellis vaſa circumplicantem facillime perfregiſſe praedonem, ut ita dicam, polypum. Eum porro, qui inſidias moliretur, etiamſi lunae fulgore domus illuſtraretur, omniaque conſpicua eſſent, non tamen, quoniam ſolus eſſet, beſtiae tantae metu perterritum, hanc aggreſſum fuiſſe, ſed mane mercatoribus

φύσιν ἢ ἰδιότητα ὐχ ὁμολογεῖ τὸ τῶν βατράχων, τραχὺ δέ ἐςι ϗ ἐκεῖνο, ϗ ἔχει φολίδας, ϗ προσαψαμένῳ φανεῖταί σοι ἀντίτυπον.

ΚΕΦ. ϛ΄.

Ὅτι μέγιςοι γίνονται οἱ Πολύποδες, ϗ αἱρεθῆναι δυσκαταγώνιςοι.

ΟΙ πολύποδες ϗ αὐτοὶ χρόνῳ γίνονται μέγιςοι, ϗ εἰς κήτη προχωρῦσι, ϗ ἐναριθμῦνται ἐν αὐτοῖς ϗ ὗτοι. Ἀκέω γῦν ἐν Δικαιαρχίᾳ τῇ Ἰταλικῇ πολύπυν εἰς ὄγκον σώματος ὑπερήφανον προελθόντα, τὴν μὲν ἐν τῇ θαλάττῃ τροφὴν, ϗ τὰς ἐκεῖθεν νομὰς ἀτιμάσαι, ϗ ὑπερφρονῆσαι αὐτῶν, προίει δὲ ἄρα ὗτος ϗ εἰς τὴν γῆν, ϗ ἐληΐζετο ϗ τῶν χερσαίων ἔςιν ἅ· ὐκῦν ϗ διά τινος ὑπονόμυ κρυπτῦ, ἐκβάλλοντος εἰς τὴν θάλατταν τὰ ἐκ τῆς πόλεως τῆς προειρημένης ῥυπαρὰ, εἰσνέων, ϗ ἀνιὼν εἰς οἶκόν τινα πάραλον, ἔνθα ἦν ἐμπόρων Ἰβηρικὸς φόρτος, ϗ ταρίχη τὰ ἐκεῖθεν ἐν σκεύεσιν ἁδροῖς, εἶτα τὰς πλεκτάνας περιχέων, ϗ σφίγγων τὸν κέραμον, ἐῤῥήγνυ τὰ ἀγγεῖα, ϗ κατεδαίνυτο τὰ ταρίχη. Οἱ δὲ εἰσιόντες, ὡς ἑώρων τὰ ὄςρακα, πολὺν δὲ τῦ φόρτυ ἀριθμὸν ἀφανῆ καταλάμβανον, ἐξεπλήττοντο· ϗ τίς ἦν ὁ κεραΐζων αὐτὺς, συμβαλεῖν ὐκ εἶχον, τῶν μὲν θυρῶν ἀνεπιβυλεύτων βλεπομένων, τῦ δὲ ὀρόφυ ὄντος ἀσινῦς, ϗ τῶν τοίχων μὴ διεσκαμμένων· ἑωρᾶτο δὲ ϗ τῶν ἰχθύων τῶν ταρίχων λείψανα ἀπολειφθέντα ὑπὸ τῦ ἀκλήτυ δαιτυμόνος, ἔκριναν δέ τινα τῶν οἰκείων μάλιςα εὐτολμότατον ἔνδον ὡπλισμένον καταλιπεῖν ἐλλοχῶντα. Νύκτωρ ὖν ἐπὶ τὴν συνήθη δαῖτα ὁ πολύπυς ἀνέρπει, ϗ περιχυθεὶς τοῖς σκεύεσιν, ὥσπερ εἰς πνῖγμα ἀθλητὴς, συλλαβὼν τὸν ἀντίπαλον ἐγκρατῶς τε ϗ μάλα εὐλαβῶς, εἶτα συνέτριβε τὸν κέραμον λῃςὴς, ὡς εἰπεῖν, ὁ πολύπυς ἔξσα. Ἦν δὲ διχόμηνος, ϗ κατελάμπετο ὁ οἶκος, ϗ πάντα ἦν εὐσύνοπτα· ὁ δὲ ὐκ ἐπεχείρει μόνος, δείσας τὸν θῆρα, ϗ γὰρ μόνυ μείζων ὁ ἐχθρὸς ἦν, περιηγεῖται

toribus totam rem explicasse; quod quidem ipsum ii audientes ei fidem non habebant. Deinde tum negociatores ob tantum acceptum detrimentum, periculi memoria deposita, consenserunt simul ingredi, et congredi cum hoste; tum alii inusitati et incredibilis spectaculi studio sua sponte sese auxiliatores una in domo illa concluserunt. Postea vero quam sub vesperam in solita dolia fur invasisset, ex eis partim cloacam obstruebant, partim armis tecti in hostem irruentes dolabris et cultris acutissimis ejus brachia abscindebant; cumque, quemadmodum vinitores et putatores arborum robustissimos ramos secant, sic ii ipsius membra circumcidissent, tandem vix non parvo labore eum ipsum confecerunt; et, quod quidem admirationem habet, in terra piscem mercatores fuerunt expiscati, hujusque belluae propriam veteratoriam nobis ostenderunt.

CAP. VII.

Quemadmodum Elephantorum vulneribus et oculorum, aliisque morbis medeantur Indi.

EORUM, quos ceperint Indi, elephantorum vulneribus ad hunc modum medicinam adferunt. Aqua primum tepida haec perfundunt, ut Eurypyli Patroclus apud praestantissimum Homerum; deinde butyro ungunt; postea, si profundiora fuerint, inflammationem leniunt, suillam carnem recenti sanguine suo madentem et calidam adhuc admoventes. Oculorum vero morbos sanant, bubulum lac tepefactum iis infundentes; quo hi remedio oculos aperiunt, et magno cum voluptatis sensu, sicut homines, vim medicinae agnoscunt; tamdiu vero utuntur ac repetunt hoc remedium, donec lippitudo cesset. Ceteris, quibus adfliguntur, morbis vinum nigrum medetur; quod si hac medicina ex morbo non liberantur, insanabiles sunt.

CAP.

ται δὲ ἕωθεν τοῖς ἐμπόροις τὰ πεπραμένα· ἀκούοντες δὲ ἠπίστουν. Εἶτα οἱ μὲν τῆς ζημίας τῆς τοσαύτης τὸν κίνδυνον μνήμην ἀνερρίπτουν, καὶ συνεισελθεῖν τῷ ἐχθρῷ συνέσπευδον· οἱ δὲ τῆς καινῆς καὶ ἀπίστου θέας διψῶντες συναπεκλείοντο αὐθαίρετοι σύμμαχοι. Εἶτα ἑσπέρας ὁ φὼρ ἐπιφοιτᾷ, καὶ ὁρμᾷ ἐπὶ τὴν συνήθη τράπεζαν· ἐνταῦθα οἱ μὲν ἀπέφραττον τὸν ὀχετὸν, οἱ δὲ ὡπλίζοντο ἐπὶ τὸν πολέμιον, καὶ κοπίσι καὶ ξυροῖς τεθηγμένοις αὐτοῦ διέκοπτον τὰς πλεκτάνας, ὡς δρυὸς κλάδους ἀδρότατους ἀμπελουργοί τε καὶ δρυοτόμοι· καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ περικόψαντες, καθεῖλον ὀψὲ καὶ μόγις οὐκ ὀλίγα πονήσαντες· καὶ τὸ καινότατον, ἐν τῇ γῇ τὸν ἰχθὺν ἐθηράσαντο ἔμποροι, καὶ τὸ κακοῦργον δὴ τοῦδε τοῦ ζώου, καὶ τὸ δολερὸν ἀναπέφηναν ἡμῖν ἴδιον ὄν.

ΚΕΦ. ζ'.

Τίνα τρόπον ἰῶνται τὰ τῶν Ἐλεφάντων τραύματα οἱ Ἰνδοὶ, καὶ τὰς ὀφθαλμίας, καὶ ἄλλα νοσήματα.

ΤΩΝ τεθηραμένων ἐλεφάντων ἰῶνται τὰ τραύματα οἱ Ἰνδοὶ τὸν τρόπον τοῦτον. Καταιονοῦσι μὲν αὐτὰ ὕδατι χλιαρῷ, ὥσπερ οὖν τὸ τοῦ Εὐρυπύλου παρὰ τῷ καλῷ Ὁμήρῳ ὁ Πάτροκλος· εἶτα μέντοι διαχρίουσι τῷ βουτύρῳ αὐτά· ἐὰν δὲ ᾖ βαθέα, τὴν φλεγμονὴν πραΰνουσιν, ὕεια κρέα θερμὰ μὲν, ἔναιμα δὲ ἔτι προσφέροντες, καὶ ἐντιθέντες. Τὰς δὲ ὀφθαλμίας θεραπεύουσιν αὐτῶν, βόειον γάλα ἀλεαίνοντες, εἶτα αὐτοῖς ἐγχέοντες· οἱ δὲ ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρα, καὶ ὠφελούμενοι ἥδονταί τε καὶ αἰσθάνονται, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν, εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύσωνται λημῶντες, μαρτύριον δὲ τοῦ παύσασθαι τὴν ὀφθαλμίαν τοῦτ' ἔστιν. Τὰ δὲ νοσήματα ὅσα αὐτοῖς προσπίπτει ἄλλως, ὁ μέλας οἶνός ἐστιν αὐτοῖς ἄκος· εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἐξάντης τοῦ κακοῦ τῷ φαρμάκῳ τῷδε, ἄσωστά οἱ ἐστί.

CAP. VIII.

Differentiae victus Elephantorum gregariorum, et certamini destinatorum.

ELEPHANTVS quidem gregarius adsuefactus aquae utitur potione; ei vero, qui in bello certat, vini, non quidem ex vitibus confecti, sed ex oryza vel calamis factitii usus indulgetur. Simul et flores eis dantur, atque in prata ad legendos flores, quia suavitatem odorum amplexentur, et mansuetiores evadant, aguntur; ipso enim odoratu flores internoscentes colligunt, atque etiam hos lectos in calathum inferunt, quem eorum rector sustinet. Postquam hunc floribus compleverint, tanquam vindemia facta, lavatione, similiter atque homines lauti, delectantur. Vt vero ea usi reverterint, flores suos expetunt; quod si rector adferre tardaverit, barritum edunt, neque prius cibum sumunt, quam eis quispiam, quos collegerint, flores attulerit; eos allatos de quasillo tollentes sui praesepis labra ornant, hanc nimirum cibo suavitatem ex his bene olentibus, ut ita dicam, excogitantes: stabulum etiam, ubi diversantur, floribus permultis sternunt, ut suavius dormiant. Ceterum Indici elephanti novem cubitorum altitudine, latitudine vero quinque, habentur; maximi illic, qui prasii appellantur; his magnitudine proximi existimantur taxilae nuncupati.

CAP. IX.

Quod Equi Indici ad domandum difficillimi sunt; et de Elephantis.

INDICVM equum exsultantem, et immoderatius excurrentem continere, et habenis adductis coercere, non est cujusvis, sed hominum, qui a prima aetate ad rerum equestrium scientiam instituti sint. Hi fraeno ipsos sustinere, regere, et moderari adsueverunt; et quanquam nullis lupatis, sive fraenis aculeatis, os et palatum

ΚΕΦ. η.

Διαφοραὶ τροφῆς Ἐλεφάντων ἀγελαίων, καὶ ἀθλητῶν.

ΕΛέφαντι δὲ ἀγελαίῳ μὲν, εἰθισμένῳ γε μὴν, ὕδωρ πόμα ἐςί· τῷ δὲ εἰς πόλεμον ἀθλοῦντι οἶνος μὲν, οὐ μὴν ὁ τῶν ἀμπέλων, ἐπεὶ τὸν μὲν ἐξ ὀρύζης χειρουργοῦσι, τὸν δὲ ἐκ καλάμου. Προΐασι δὲ καὶ ἄνθη σφίσιν ἀθροίσαντες, εἰσὶ γὰρ ἐρασαὶ εὐωδίας, καὶ ἄγονταί γε ἐπὶ τοὺς λειμῶνας, καὶ ὀσμῇ πωλευθησόμενοι τῇ ἡδίςῃ· καὶ ὁ μὲν ἐκλέγει κρίνας τῇ ὀσφρήσει τὸ ἄνθος, τάλαρον δὲ ἔχων ὁ πωλευτὴς τρυγῶντος καὶ ἐμβάλλοντος ὑπέχει. Εἶτα ὅταν ἐμπλήσῃ τοῦτον, ὥσπερ οὖν ὀπώραν δρεπόμενος, λοῦται, καὶ ἥδεται τῷ λουτρῷ, κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἁβροτέρους. Εἶτα ἐπανελθὼν τὰ ἄνθη ποθεῖ, καὶ βοᾷ βραδύνοντος, καὶ οὐχ αἱρεῖται τροφὴν, πρὶν ἢ κομίσῃ τίς οἱ, ὅσα ἐτρύγησεν· εἶτα μέντοι τῇ προβοσκίδι ἀναιρούμενος ἐκ τοῦ ταλάρου τῆς φάτνης καταπλάττει τὰ χείλη, ἥδυσμα τοῦτό γε τῇ τροφῇ διὰ τῆς εὐοσμίας ἐπινοῶν, ὡς εἰπεῖν· καταςπείρει δὲ καὶ τοῦ χώρου, ἔνθα αὐλίζεται τῶν ἀνθέων πολλὰ, ἡδυσμένον αἱρεῖσθαι γλιχόμενος ὕπνον. Ἰνδοὶ δὲ ἐλέφαντες ἦσαν ἄρα πηχῶν ἐννέα τὸ ὕψος, πέντε δὲ τὸ εὖρος· μέγιςοι ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων οἱ καλούμενοι πραίσιοι, δεύτεροι δ᾽ ἂν τάττοιντο τῶνδε οἱ ταξίλαι.

ΚΕΦ. θ΄.

Ὅτι δυσμεταχείριςοι οἱ Ἰνδοὶ Ἵπποι· καὶ περὶ Ἐλεφάντων.

ΙΠπον δ᾽ ἄρα Ἰνδὸν κατασχεῖν, καὶ ἀνακροῦσαι προπηδῶντα καὶ ἐκθέοντα, οὐ παντὸς ἦν, ἀλλὰ τῶν ἐκ παιδὸς ἱππείαν πεπαιδευμένων. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐςιν ἐν ἔθει, χαλινῷ ἄρχειν αὐτῶν, καὶ ῥυθμίζειν αὐτοὺς, καὶ ἰθύνειν· κημοῖς δ᾽ ἄρα κεντρωτοῖς ἀκόλαςόν τε ἔχουσι τὴν γλῶτταν, καὶ τὴν ὑπερῴαν ἀβασάνιςον·

latum ipforum urgeant; cogunt tamen eos, utcunque effraenes, equinae tractationis bene periti in gyrum circumagi, ut ipfe vidi. Veruntamen ad hunc gyrum agendum, atque ad conficiendum orbem, manuum robore opus eft, et fumma rei equeftris fcientia. Qui hujus difciplinae funt experientiffimi et callidiffimi agitatores, currum etiam five quadrigas verfare in orbem plane norunt, cujus certamen non eft contemnendum; currus vero duos milites pugnantes fert. Ceterum militaris elephantus thoracio, ut vocant, aut etiam nudo dorfo fuo, tres bellatores fert, alterum dextra, alterum finiftra pugnantem, tertium retro verfus; ac fimul quartum fecurim manibus tenentem, ficque illa belluam dirigentem, tanquam navem clavo navicularium, reique nauticae peritum.

C A P. X.

Quemadmodum Pardales venantur Mauri.

PARDALES cum Mauri venantur, ut vivas capiant, ejufmodi infidias collocant, ut intra aedificatiunculam, lapidibus quam primo ftruxerint, putrefcentis jam carnis fruftum ex longiore funiculo appendant; deinde e virgis et arundinibus januam rara ftructura imponant, per eas ut foetidae carnis odor emanet, et longe lateque vagetur. Hunc inclufum foetorem ferae beftiae fentiunt, nam quodammodo tetris odoribus delectantur; eum igitur percipiunt, five in defertis montibus, five in valle profunda, five alio tractu fylveftri fuerint: et quae primum hunc odorem haufcrit, cibi defiderio incitata, quanto poteft impetu, ad dilectas dapes feftinat et falit, tanquam quadam amatoria illecebra attracta; et incidit in januam, eamque fubvertit, et infelici efca conftricta tenetur. Nam cum funiculo praedicto contextus eft laqueus, perquam callide, qui, dum efca movetur, comprehendit gulofam feram; quae fubito mifere illaqueata poenas dat liguritionis, et helluationis importunae.

C A P.

νισον· ἀναγκάζουσι δὲ αὐτοὺς ὅμως οἵδε οἱ τὴν ἱππείαν σοφισαὶ περικυκλεῖν καὶ περιδινεῖσθαι ἐς ταὐτὸν στρεφομένους, καί, ἥπερ εἶδον, ἀσόμους. Δεῖ δὲ ἄρα τοῦτο δράσοντι καὶ ῥώμης χειρῶν, καὶ ἐπιστήμης εὖ μάλα ἱππικῆς. Πειρῶνται δὲ οἱ προήκοντες εἰς ἄκρον τῆσδε τῆς σοφίας καὶ ἅρμα οὕτως περικυκλεῖν καὶ περιάγειν, εἴη δ' ἂν ἆθλος οὐκ εὐκαταφρόνητος ἀδδηφάγων ἵππων τέτρωρον περιστρέφειν ῥᾳδίως· φέρει δὲ τὸ ἅρμα ἐπιβάτας καὶ δύο. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἢ καὶ νὴ Δία τοῦ νώτου γυμνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς, παρ' ἑκάτερα βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν· τέταρτον δὲ τὸν τὴν ἅρπην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκείνῃ τὸν θῆρα ἰθύνοντα, ὡς οἴακι ναῦν κυβερνητικὸν ἄνδρα, καὶ ἐπιστάτην τῆς νεώς.

Κ Ε Φ. ί.

Πῶς οἱ Μαυρούσιοι θηρῶσι τὰς Παρδάλεις.

Θήρα δὲ παρδάλεων Μαυρουσία εἴη ἄν, καὶ ἔστιν αὐτοῖς οἰκοδομία λίθων πεποιημένη, καὶ ἔοικε ζωαγρίᾳ τινί, καὶ ἔστι μὲν ὁ λόχος ὅδε ὁ πρῶτος· ὅγε μὴν δεύτερος ἐνδοτέρω σαπροῦ κρέως καὶ ὀδωδότος μοῖραν μηρίνθου τινὸς μακροτέρας ἐξαρτῶσιν, θύραν δὲ ἐκ κρηπίδων καί τινων καλάμων ἀραιὰν ἐπέστησαν, καὶ μέντοι καὶ δι' αὐτῶν ἐκπνεῖται ἡ τοῦ κρέως τοῦ προειρημένου ὀσμὴ διαρρέουσα. Αἴσθονται δὲ αἱ θῆρες, καὶ γάρ πως τοῖς κακόσμοις φιληδοῦσι· προσβάλλει γὰρ αὐταῖς ὁ τῶν προειρημένων ἀήρ, ἐάν τε ἐν ἀγρίοις τοῖς ὄρεσιν, ἐάν τε ἐν φάραγγι, καὶ μέντοι καὶ ἐν αὐλῶνι· εἶτα ἀνεφλέχθη, καὶ ἡ τῇ ὀσμῇ ἐντυχοῦσα, καὶ ὑπὸ τῆς ἄγαν ὁρμῆς ἐς τὴν θοίνην τὴν φίλην ἄττει φερομένη, ἕλκεται δὲ ὑπ' αὐτῆς ὡς ὑπό τινος ἴυγγος· εἶτα ἐμπίπτει τῇ θύρᾳ, καὶ ἀνατρέπει αὐτήν, καὶ ἔχεται τοῦ δυστυχοῦς δείπνου. Τῇ γάρ τοι μηρίνθῳ τῇ προειρημένῃ συνυφάνθη ἡ πάγη, καὶ μάλα σοφή, ἥπερ οὖν ἐσθιομένου τοῦ κρέως κινεῖται, καὶ περιλαμβάνει τὸν λίχνον πάρδαλιν· καὶ ἑάλω γαστρὸς ἀδδηφάγου, καὶ μυσαρᾶς ἑστιάσεως δίκας ἐκτίνουσα ἡ δυστυχής.

CAP. XI.

Quemadmodum a Vulpibus Lepores captantur.

LEPORES interdum a vulpibus non tantum curſu, ſed etiam magis arte, comprehenduntur; captioſe enim circumvenire et inducere vulpes probe novit. Cum igitur noctu in leporis veſtigium inciderit, et feram olfecerit, tacite et ſine ſtrepitu ingrediens, ſpiritum comprimit, eumque in ipſo cubili deprehendens, tanquam de inſidiis, ſecurum animi et inſperantem capere aggreditur. At enim lepus non diſſoluto et ignaviter remiſſo animo ſomnum capit; et ſimulac primum vulpem adventantem ſenſu comprehenderit, de cubili exſilit, properans fugam capere, et curſum ad ſummam celeritatem facit; vulpes item veſtigiis eum inſequens ingreditur currere. Verum longam viam ubi hic confecerit, ut qui jam longinquo abſceſſu contra vulpem ſuperior factus ſit, ſub dumeta, aliave fruteta denſiora ſubiens, ex longo curſu, libenti animo ſe quieti dat; at vulpes e veſtigio inſequens ei non concedit, ex fuga ut conſiſtat, et laboris requietem habeat, ſed ad alterum curſum ex quiete eum excitat et agitat. Poſtea vero quam incitato curſu is non minorem viam quam prius exegerit, rurſus vehementer quietem cupit capere; illa vero cito adventans, et frutetum concutiens, leporem ſomnum capere non ſinit. Itaque is iterum excurrit, et illa non tardius inſequitur. Cum autem continenter ex alio alius curſus hunc vigiliis diu multumque fatigatum exceperit, currendo feſſus et laboribus ſuccumbit, et longius procedere deſiſtit; ipſa vero conſecuta eum ipſum non ſane curſu, ſed longinquitate temporis, et captioſa inveſtigatione comprehendit. Haec de leporis curſu alibi alio feſtinans dicenda diſtuleram; nunc aliud etiam de hoc animali opportune addam, ut ne ab inſtituto diſcedam. Foetus ſuos cum in plures locos lepus diſpergit, hoc pacto arbitratur a rapinis tutiores eſſe; nam ſummo in eos amore flagrat,

ΚΕΦ. ιά.

Τίνα τρόπον ὑπὸ τῶν Ἀλωπέκων οἱ Λαγῶ θηρῶνται.

ΑΙρῦνται δὲ οἱ λαγῶ ὑπὸ ἀλωπέκων ἐνίοτε, ὐχ ἧττον δρόμῳ, ἀλλὰ ϗ μᾶλλον τέχνῃ· Σοφὸν γὰρ ἁπάντων ἀλώπηξ, ϗ δόλυς οἶδεν. Ὅταν γῦν νύκτωρ εἰς ἴχνος ἐμπέσῃ τῦ λαγῶ, ϗ αἴσθηται τῦ θηρίυ, σιγῇ τε ἐπιβαίνει ϗ ποδὶ ἀψόφῳ, ϗ ἀνασέλλει τὸ ἆσθμα, ϗ καταλαβῦσα ἐν τῇ κοίτῃ πειρᾶται αἱρεῖν, ὡς ἀδεᾶ ϗ ἄφροντιν. Ὁ δὲ ὐκ ἂν τρυφῶν ὐδὲ ῥαθύμως καθεύδει· ἀλλά τε ἅμα ᾔσθητο τῦ ζώυ τῦ προσιόντος, ϗ τῆς εὐνῆς ἐξεπήδησε, ϗ θεῖ· ϗ ὁ μὲν ἀνύει τὸν δρόμον, ϗ μάλα ὠκέως· ἡ δὲ ἀλώπηξ ϗ αὐτὴ κατ' ἴχνος ἐςὶ, ϗ τῦ δρόμυ ἔχεται. Καὶ ὁ μὲν πολλὴν ὁδὸν διανύσας, ὡς ἤδη κρείττων, ϗ ὐκ ἂν ἁλῦς, ἐμπεσὼν εἰς λόχμην ἀσμένως ἀναπαύεται· ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐφίςαται, ϗ ἀτρεμεῖν ὐκ ἐπιτρέπει, πάλιν τε αὐτὸν ἐγείρει, ϗ εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον. Εἶτα ὐχ ἥττων τῆς προτέρας ὁδὸς ϗ δὴ διηνύσθη, ϗ ὁ μὲν ἀναπαύσασθαι διψῇ πάλιν· ἡ δὲ ἐφίςαται, ϗ σείυσα τὸν θάμνον, ἀγρυπνίαν ἐνεργάζεται αὐτῷ. Ὁ δὲ πάλιν ἐκθεῖ, ϗ ἡ ἀλώπηξ ὐχ ὑςερεῖ. Συνεχέςερον δὲ ὅταν αὐτὸν δρόμος ἐκ δρόμυ διαλάβῃ, ϗ ἀγρυπνία διαδέξηται, ὁ μὲν ἀπεῖπε ϗ μένει· ἡ δὲ ἐπελθῦσα κατέσχεν αὐτὸν, ὐ μὰ Δία δρόμῳ, ἀλλὰ γὰρ τῷ χρόνῳ, ϗ τῷ δόλῳ καθελῦσα. Ταῦτα μὲν ὖν ἄλλως προεκθέων ὁ λόγος ὑπὲρ τῦ δρόμυ τῦ λαγῶ ἀναβέβληται, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις λέγειν εὐκαιρότερον· ὅθεν δὲ ἐξετραπόμην, ϗ μὴν ἐπάνειμι αὖθις. Ἦν δὲ ἄρα τῦ διασπείρειν τὰ ἔγγονα, ϗ ἄλλο ἄλλῃ τρέφειν, αἰτία ἥδε· ἔςι μὲν ὁ λαγὼς φιλότεκνον δεινῶς, δέδοικε δὲ ϗ τὰς ἐκ τῶν

flagrat, neque a venaticis modo insidiis de illis timet, verum etiam vulpium incursiones perhorrescit: nec minus quidem avium impetus extimescit, imprimis vero corvorum et aquilarum vocem metuit; cum his enim avibus nulla pace conjungitur, sed sese abstrudit in dumeta, in aliave fruteta, aut cespites, aut cum necessitate urgetur, in quodvis aliud latibulum se occultat.

CAP. XII.

Quod etiam mas Lepus parit.

De viro rei venatoriae bene perito, et cetera quam bono, et a mendaciis alieno, sermonem accepi, cui fidem habeo, ideoque dicetur. Dixit igitur mares lepores parere, et uno eodemque tempore tum alios implere, tum ex sese parere, tum nutrire, quippe qui sint utriusque sexus participes. Idemque testabatur aliquando duos, aliquando tres parere. Huc etiam addebat, marem semimortuum captum fuisse, ipsius autem ventrem intumuisse, utpote praegnantem, atque in dissecti utero matricem et tres lepusculos repertos fuisse: eos primum extractos immobiles fuisse, et veluti offas quasdam carnis sine motu jacuisse; deinde a sole intepescentes, seque colligentes, revixisse; et eorum quendam postea se movere coepisse, et suspexisse, confestim etiam linguam porrexisse, et cibi desiderio os aperuisse; lac igitur iis admotum, et paulatim alitos fuisse, verisimile est, ad ostentandum parentem. Non possum equidem mihi, ut huic narrationi non credam, persuadere; quod viri illius sermo ab omni mendacio et ostentatione alienus fuerit.

CAP.

θηρώντων ἐπιβολὰς, ϗ τὰς ἐκ τῶν ἀλωπέκων ἐπιδρομάς· πέφρικέ γε μὴν ϗ τὰς ἐκ τῶν ὀρνίθων ἐχ ἧττον, φωνὴν δὲ κοράκων ϗ ἀετῶν μᾶλλον· πρὸς γὰρ δὴ ταῦτα τῶν πτηνῶν ἐκ ἔστιν αὐτῷ ἔνσπονδα, ὑποκρύπτει δὲ αὐτὸν ἢ θάμνῳ κομῶντι, ἢ γηδίῳ δασεῖ, ἤ τινα ἄλλην ἑαυτῷ προβάλλεται ἀναγκαίαν ϗ εὐμήχανον τὴν σκέπην.

ΚΕΦ. ιβ΄.

Ὅτι ϗ ἄῤῥην Λαγὼς τίκτει.

Θηρατῦ δὲ ἀνδρὸς, ϗ τὰ ἕτερα ἀγαθῦ, οἵυ μὴ ἂν ψεύσασθαι, λόγον ἤκυσα, ϗ αὐτῷ πεπίστευκα· ϗ δὴ ϗ διὰ ταῦτα εἰρήσεται. Τίκτειν γὰρ δὴ ϗ ἄῤῥενας λαγὼς ἔλεγε, ϗ ἔχειν παιδοποιεῖσθαί τε ἅμα ϗ ὠδίνειν, ὡς τῆς φύσεως μὴ ἀμοιρεῖν ἑκατέρας, ϗ ὡς ἐκτρέφει τεκὼν ἔλεγε. Καὶ ὡς ἀποτίκτει ϗ δύο πυ ϗ τρία, ϗ τῦτο ἐμαρτύρει. Καὶ δὴ ϗ τὸν κολοφῶνα ἐπῆγε τῷδε τῷ λόγῳ πάντη ἐκεῖνον, θηραθῆναι γὰρ λαγὼ ἄῤῥενα ἡμιθνῆτα, ἐξογκωθῆναι δὲ αὐτῦ τὴν γαστέρα ἅτε ἔγκαρπον, ἀνατμηθῆναί τε αὐτὸν ὡμολόγει, ϗ μήτραν πεφωρᾶσθαι, ϗ τρεῖς λαγώς· τύτυς ὖν ἀκινήτυς τέως εἶναι ἐξαιρεθέντας, ϗ κεῖσθαι οἱονεὶ κρέα ἄλλως· ἐπεὶ δὲ ὑπὸ τῦ ἡλίυ ἀλεαινόμενοι ϗ δὴ κατὰ μικρὰ ὑποθαλπόμενοι ἐξέτριψαν, ἀναφέροντες ἑαυτὺς ἀνεβιώσκοντο· καί πύ τις αὐτῶν ϗ ἐκινήθη, ϗ μετὰ ταῦτα ἀνέβλεψε, τάχα δὲ ϗ γλῶτταν ἐπὶ τύτοις πρύβαλε, ϗ στόμα ἀνέῳξε τροφῆς πόθῳ· προσενεχθῆναι ὖν αὐτοῖς ἦν εἰκὸς τοῖς τηλικύτοις γάλα, ϗ κατ' ὀλίγον ἐκτραφῆναι αὐτὺς, ϗ δεῖγμα ἐμοὶ δοκεῖν εἰς θαῦμα τῦ τεκόντος τύτυς. Μὴ πιστεύειν ὖν τῷ λόγῳ πεῖσαι ἐμαυτὸν ὐ δύναμαι· τὸ δὲ αἴτιον, ἡ τῦ ἀνδρὸς γλῶττα ὔτε ψεῦδος ὔτε κόμπον ἠπίστατο.

CAP. XIII.

Quod tempora et ventos Lepus cognoſcit.

RATIONEM tum ventorum tum temporum lepus plane ſcit, animal callidius quam blandius. Hieme apricis locis cubilia idcirco ſternit, quod apricationem vehementem appetit, frigus hoſtilem in modum declinat; aeſtate vero alſioris ſedis ſtudio captus ad aquilonem cubitat. Temporum commutationes nares ei indicant. Non oculos claudit, cum ſomnum capit, ſolus animalium, nec ſomno ejus palpebrae cedunt; imo vero cum reliqua membra ſomnum accipiunt, interea tamen oculi vident. Dico autem ea, quae a viris rei venatoriae peritis intellexi. In paſtionibus tum nocturnis tum longinquis pabulum inquirit, ſive quod forte peregrini cibi deſiderio tenetur, ſive etiam, quantum equidem intelligo, ut ſe exerceat, et pedum celeritatem etiam noctu (dum abſtinet ſomno) firmet. Viam retroverſus pertinentem cupide amplexatur, et conſuetam ſedem omnibus locis antefert; eoque non parum ſaepe capitur, quod adſuetum cubile relinquere non poſſit.

CAP. XIV.

De Leporum velocitate montanorum et campeſtrium.

LEPVS, quem canes et equi inſectantur, ſi campeſtris ſit, celeriore et concitatiore curſu, quam montanus, viam conficit, propter corporis exiguitatem, et tenuitatem; cum enim gracili habitu ſit, ipſum levitate et celeritate praeſtare vero proximum eſt. Primum igitur ex terra exſiliens ſaltu fertur, et per dumeta aliave denſiora virgulta et rigua loca expeditus perlabitur; tum vero ſicubi herbae ſint altae et frequentes, ex eis facile ſeſe explicat atque elabitur. Ac quod leoni caudam ad excitandas et inſtigandas eorum vires magno adjumento eſſe dicunt; ſic lepori aures roboris quaſi vexilla, et curſus incitamenta praeſtant. Fugiens

ΚΕΦ. ιγ΄.

Ὅτι κ̀ ὡρῶν κ̀ ἀνέμων ἐπισήμων ὁ Λαγώς.

ΗΝ δὲ ἄρα ὁ λαγὼς κ̀ ἀνέμων τε κ̀ ὡρῶν ἐπισήμων, σοφὸν γάρ τι χρῆμα αὐτῦ, ἀλλ' ἐκ εὔχαρι ὄν. Ἐν χειμῶνος ἦν κοίτων ἐν τοῖς προσηλίοις τίθεται, δῆλα γὰρ δὴ ὅτι θάλπεται μὲν ἀσμένως, κρύει δὲ ἐχθρῶς ἔχει· θέρες δὲ πρὸς ἄρκτον ἀποκλίνει πόθῳ ψύχες. Τῆς δὲ τῶν ὡρῶν διαφορᾶς αἱ ῥῖνες αὐτῷ γνώμων. Οὐ μὴν ἐπιμύει καθεύδων ὁ λαγὼς, κ̀ τῦτο αὐτῷ ζώων μόνῳ περίεστιν, ἐδὲ νικᾶται τῷ ὕπνῳ τὰ βλέφαρα· φασὶ δὲ αὐτὸν καθεύδειν μὲν τὸ σῶμα, τοῖς δὲ ὀφθαλμοῖς τηνικάδε ὁρᾶν. Γράφω δὲ, ἅπερ ἦν οἱ σοφοὶ τῶν θηρατῶν λέγεσιν. Εἰσὶ δὲ αὐτῶν νύκτωρ αἱ νομαὶ, τῦτο πόῤῥω μὲν κ̀ τροφῆς ξένης ἐπιθυμίᾳ ἴσως, ἐγὼ δ' ἂν φαίην ὅτι γυμνασίας ἕνεκα, ἵνα κ̀ τηνικάδε, ἐπὰν ἀπὸ τῦ ὕπνε καρτερῇ, ἐνεργὸς ὢν κρατύνηται τὸ τάχος. Τῆς δὲ ὁδῦ τῆς ὀπίσω ἐρᾷ δεινῶς, κ̀ συντρόφε παντὸς χωρίε ἡττᾶται· ἔνθεν τοι κ̀ ἁλίσκεται τὰ πολλὰ, ἤθη τὰ οἰκεῖα ἐκλιπεῖν ἐχ ὑπομένων.

ΚΕΦ. ιδ΄.

Περὶ Λαγῶν ὠκύτητος ἐν ὄρει κ̀ ἐν πεδίῳ τραφέντων.

ΘΕΙ δὲ λαγὼς ὑπό τε κυνῶν κ̀ ἱππέων διωκόμενος, εἰ μὲν ἐκ πεδιάδος γῆς εἴη, ὠκύτερον τῶν ὀρείων λαγῶν, ἅτε μικρὸς τὸ σῶμα, κ̀ λιτός· ἔνθεν τοι κ̀ κῦφον αὐτὸν εἶναι ἐκ ἀπεικός. Σκιρτᾷ γῦν τὰ πρῶτα ἀπὸ τῆς γῆς, κ̀ πηδᾷ· διαδύεται δὲ κ̀ διὰ θάμνων ὀλισθηρῶς κ̀ εὐκόλως, κ̀ διὰ παντὸς ἑλώδυς τόπε· κ̀ εἴπε πόαι βαθεῖαι, κ̀ διὰ τέτων διεκπίπτει ῥᾳδίως. Καὶ ὅπερ τοῖς λέεσί φασι τὴν ἀλκαίαν δύνασθαι πρὸς τὸ ἐγείρειν αὐτὲς, κ̀ ἐποτρύνειν· τῦτό τοι κ̀ ἐκείνῳ τὰ ὦτά ἐστι ῥώμης συνθήματα, κ̀ ἐγερτήρια δρόμε. Ἀνα-

giens enim ad tergum eas retorquet; ſtimulis etiam utitur, ne a currendo quieſcat et retardetur. Iam porro curſum nec unum nec recta tenet, ſed huc illuc ſe verſat, et de recto curſu deflectit, ut perturbet ac decipiat canes. Ad id quidem diverticulum, quo vult iter convertere, de auribus alterutram inflectit, eaque quaſi moderatrice curſum dirigit. Neque vero improvide omnes ſuarum virium nervulos prodigit, ſed impetum inſequentis obſervat: qui ſi ad inſequendum tardus et ſegnis ſit, non omnem ſuam celeritatem profundit; ſed duntaxat canes antegredi maturans ſeſe a currendo reprimit, ne ex incitato curſu viribus deficiat. Penitus enim cognoſcit ſe curſu praeſtare, et obſervat tempus, quo curſu defatigare non habet neceſſe. Quod ſi pedum celeritate canis ad conficiendum iter pollet, tum omnibus revocatis viribus lepus, quanto maximo poteſt curſu, fertur. Cum autem longe multumque canibus anteverterit, et longo ſane intervallo venatores atque equos reliquerit; tum in aliquem tumulum adſcendit, et in poſteriores pedes ſeſe erigens, tanquam ex ſpecula, et inſectantium certamen proſpicit, et, quantum equidem exiſtimo, eos ut debiliores ridet. Et ita hoc veluti lucro confidentior, veluti pacem tranquillitatemque adeptus, jucunde quietem captus dormit. Montium incolae non tam veloces, quam qui in planitie verſantur, niſi quando ſub montem ſubjectos habent tractus in planitiem explicatos, quo ex montibus decurrant; unde fit, ut tametſi montes incolant, tamen in campis ſe exerceant, unde ſaepe campani homines eos excitant atque inſequuntur. Cum autem proximi ſunt ut capiantur, a campeſtri via parum declinantes in altiores locos et montanos ſe convertunt, in ſuas nimirum ſedes feſtinantes, idcircoque evadunt, et inſperatam ſalutem adſequuntur; quod canibus et equis montium itinera infeſta atque inimica pedes obterunt et debilitant; ſed eo acerbius canes vexantur, quod car-

neos

Ἀνακλίνει γȣ̃ν κατὰ τὸν νῶτον αὐτά· κέχρηται δὲ αὐτοῖς πρὸς τὸ μὴ ἐλινύειν, μηδὲ ὀκνεῖν οἷον μύωψι. Δρόμον δὲ ἕνα κ ἰθὺν ȣ̓ θεῖ, δεῦρο δὲ κ ἐκεῖσε παρακλίνει, κ ἐξελίττει τῇ κ τῇ, ἐκπλήττων τȣ̀ς κύνας κ ἀπατῶν. Ὁποί ποτε δ᾽ ἂν ὁρμήσῃ κ ἀπονεῦσαι θελήσῃ, κατ᾽ ἐκείνην τὴν ἐκτροπὴν κλίνει τῶν ὤτων τὸ ἕτερον, οἷον ἰθύνων ἑαυτȣ̃ διὰ τȣ́τȣ τὸν δρόμον. Οὐ μὴν ἀναλίσκει τὴν ἑαυτȣ̃ δύναμιν ἀταμιεύτως, τηρεῖ δὲ τȣ̃ διώκοντος τὴν ὁρμήν· κ ἐὰν μὲν ᾖ νωθὴς, ȣ̓ πάνυ ἀνῆκε τὸ ἑαυτȣ̃ τάχος· ἀλλὰ καί τι κ ἀνέστειλεν, ὡς προεχθεῖν μὲν τȣ̃ κυνὸς, ȣ̓ μὴν ἀπαγορεῦσαι ὑπὸ τȣ̃ συντόνȣ τȣ̃ δρόμȣ αὐτός. Οἶδε γὰρ ἀμείνων ὢν, κ ὁρᾷ εἰς τὸ μὴ ὑπερπονεῖσθαί οἱ τὸν καιρὸν ὄντα. Ἐὰν δὲ κ ὁ κύων ᾖ ὤκιστος, τηνικαῦτα ὁ λαγὼς φέρεται θέων ᾗ ποδῶν ἔχει. Ἤδη γȣ̃ν κ πολὺ τῆς ὁδȣ̃ προλαβὼν, κ ἀπολιπὼν ἐκ πολλȣ̃ θηρατὰς, κ κύνας, κ ἵππȣς, ἐπί τινα λόφον ὑψηλὸν ἀναθορὼν, κ ἑαυτὸν ἀναστήσας ἐπὶ τῶν κατόπιν ποδῶν, οἷον ἀπὸ σκοπιᾶς ὁρᾷ τὴν τῶν διωκόντων ἅμιλλαν, καί μοι δοκεῖ ὡς ἀσθενεστέρων καταγελᾶν αὐτῶν. Εἶτα ἐκ τȣ́τȣ θαρσήσας ὡς πλέον ἔχων, οἷον εἰρήνης κ γαλήνης λαβόμενος, ἀσμένως ἡσυχάζει κ κεῖται καθεύδων. Λαγῲ δὲ ὄρειοι ȣ̓χ ȣ̔́τως ταχεῖς, ὥσπερȣ̃ν οἱ τοῖς πεδίοις ἐνοικȣ̃ντες, εἰ μή ποτε ἄρα κἀκεῖνοι πεδίον ἔχοιεν ὑποκείμενον, ἐν ᾧ κατιόντες διαθέȣσι· κ τὸ μὲν ὄρος κατοικȣ̃σι, γυμνάζονται δὲ ἐνταῦθα, ἔνθεν τοι τοῖς ἐκ τῶν πεδίων πολλάκις· φιλεῖ γȣ̃ν ἐν μὲν τοῖς πεδίοις αὐτȣ̀ς διώκεσθαι, κ τὰ μὲν ὑποκινεῖν, τὰ δὲ ὑπολανθάνειν, εἶτα ἐκ τῆς συνήθȣς διώξεως ἀνισαμένȣς ὑπεκφυγεῖν ȣ̓δείς. Ἐπὰν δὲ ὦσιν ὁμȣ̃ τῷ ἁλίσκεσθαι, τῆς πεδιάδος ὁδȣ̃ βραχὺ ἀποκλίνοντες εἰς τὰ ἀνάντη κ τὰ ὄρεια ἀνέθορον, ἅτε εἰς οἰκεῖα ἤθη κ ἐννόμιά σφισι σπεύδοντες· κ τȣ̃τον τὸν τρόπον ἀπιόντες οἴχονται, κ ἀδοκήτȣ σωτηρίας τυχόντες· ὀρειβασίαι γὰρ κ ἵπποις κ κυσὶν ἐχθραὶ πεφύκασιν, ἀπαγορευόντων αὐτοῖς τῶν ποδῶν κ ἐκτριβομένων ῥᾷστα· κυνῶν δὲ ἔτι κ μᾶλλον ἅπτεται τὸ πάθος, σαρκώδεις

5 C γὰρ

neos pedes ſaxis minime reſiſtentes, nec quemadmodum equi ungulas habent; contra lepus conveſtitos pilis pedes habet, et duritatis et aſperitatis patientes. Iam ex leporibus, qui in crebris dumetorum frequentia locis commorantur, laboris inertia ſegnes ad curſum velocitate non valent, ex pedum tarditate ad fugiendum laborantes; nam hujuſcemodi opimo habitu, et ceſſatione torpentes, curſui non adſueti ſunt, et ad proficiſcendum longiſſime a ſuis frutetis inhabiles. Ipſorum ratio venandorum talis eſt: Primum per frutices perparvulos et minime continenti crebritate denſos permeant; denſiores vero, qui ſubiri non poſſunt, tranſiliunt; at ubi fruticetum ex alio nexum latiſſime continuatur, ibi hoc ipſum crebro facere coacti cum ſint, corporis gravitate ad ſaltum parum valentes, ſane quam cito laborant, et ſuccumbunt. Canes vero ab eis ipſis primum aberrant, quod propter minutarum arbuſcularum frequentiam eos non vident, quare et ipſi per frutices ſaliunt odoris ſenſu illecti; deinde tandem aliquando viſos inſequuntur, de contentione currendi nil remittentes: illi autem ipſi ex continuatione ſaliendi ad capiendam fugam longiorem remolleſcunt, et viribus defecti comprehenduntur. Porro ut facile ſurſum verſus curſu feruntur lepores, quia poſteriora crura longiora habent; ſic ſane deorſum verſus aegre ideo decurrunt, quia anteriora, cum ſint breviora, eos affligent.

CAP. XV.

De Leporibus in Hiſpania; et de oſſiculo, quod Cervi in corde habent.

ALIUD eſt etiam genus leporum natura perparvum, nec tamen augetur unquam, cui cuniculus nomen eſt: quod quidem ipſum novatum a me non eſt, ſed Iberico utor, quod a principio Hiſpani ei impoſuerunt, apud quos naſcitur et abundat. Color

γὰρ αὐτῶν εἰσιν οἱ πόδες, ϗ ἔχουσιν οὐδὲν πρὸς τὴν πέτραν ἀντίτυπον, ὡς ἵπποι τὴν ὁπλήν· ὁ δὲ λαγὼς τοὐναντίον, πέφυκε γὰρ δασὺς τοὺς πόδας, ϗ δὴ ϗ τῶν τραχέων ἀνέχεται. Ὅτῳ δέ εἰσι λαγῷ αἵτε ἐν τοῖς δάσεσι ϗ τοῖς θάμνοις διατριβαὶ, νωθεῖς μὲν οὗτοι εἰς τὸν δρόμον, βραδεῖς δὲ εἰς τὴν φυγήν· πεπιασμένοι γὰρ οἱ τοιοίδε εἰσὶ, ϗ ὑπὸ τῆς ἀργίας οὐχὶ ἠθάδες τοῦ δρόμου, ἥκιστοί τε ὡς ὅτι ποῤῥωτάτω τῶν θάμνων ἀποφοιτᾶν. Θῆραι δὲ ϗ τούτων εἰσὶ τοιαίδε· Τὰ μὲν πρῶτα διαδύονται διὰ τῶν θάμνων τῶν μικρῶν, ὅσοις μὴ συνεχὴς ἡ λόχμη· τούς γε μὴν δασυτέρους αὐτῶν, ἅτε μὴ οἷοί τε ὄντες ὑπελθεῖν, εἰκότως ὑπερπηδῶσι· πεφύκασι δὲ οὗτοι συνεχεῖς ϗ δι' ἀλλήλων, ὅπου τοιοῦτοι, ἅτε οὖν πολλάκις ἀναγκαζόμενος τοῦτο δρᾶν ὁ λαγὼς, ϗ διὰ τὴν βαρύτητα τὴν τοῦ σώματος οὐκ ὢν ἁλτικὸς, κάμνει ῥᾷστα ϗ ἀπαγορεύει. Αἵγε μὴν κύνες τὰ πρῶτα σφάλλονταί τε αὐτοῦ ϗ ἁμαρτάνουσιν, οὐ γὰρ ὁρῶσιν αὐτὸν διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα, πηδῶσι δὲ ϗ αὗται κατὰ τῶν θάμνων ὑπὸ τῆς ὀσμῆς ἀγόμεναι· τελευτῶσαί γε μὴν εἶδον, ϗ διώκουσι, ϗ ἐνδιδόασιν οὐδέν· ὁ δὲ ἐκ τῆς τοῦ πηδᾶν συνεχείας κάμνει τε ϗ ἀπαγορεύει, ϗ ἐντεῦθεν ἑάλωκε. Τὰ δὲ ἀνάντη μὲν ϗ ὑψηλὰ οἱ λαγῷ ἀναθέουσι ῥᾷστα· τὰ γάρ τοι κατόπιν κῶλα μακρότερα ἔχουσι τῶν ἔμπροσθεν, ϗ καταθέουσιν οὐχ ὁμοίως, λυπεῖ γὰρ αὐτοὺς τῶν ποδῶν τὸ ἐναντίον.

ΚΕΦ. ιέ.

Περὶ τῶν ἐν Ἴβηρσι τοῖς Ἑσπερίοις Λαγαῶν· ϗ περὶ τοῦ τῶν Ἐλάφων ἐν τῇ καρδίᾳ ὀστέου.

Πέφυκε δὲ ϗ λαγὼς ἕτερος μικρὸς τὴν φύσιν, οὐδὲ αὔξεταί ποτε, κόνιλος ὄνομα αὐτῷ· οὐκ εἰμὶ δὲ ποιητὴς ὀνομάτων, ὅθεν ϗ ἐν τῇ συγγραφῇ φυλάττω τὴν ἐπωνυμίαν τὴν ἐξ ἀρχῆς, ἥνπερ οὖν Ἰβηρίαν Ἑσπέριοι ἔθεντό οἱ πάλαι, ϗ γίνεταί τε ϗ ἔστι πάμπολυ. Τούτῳ τοίνυν ἡ μὲν χρόα παρὰ

lor ei quam ceteris nigrior: et caudam ceteris breviorem habet, cetera reliquis leporibus consimilis est; praeterquam quod magnitudo capitis quippiam differt, quia exilius sit, et minima carne praeditum ac brevius reliqui corporis respectu. Reperitur et in cervi corde ossiculum, cujus usum referant alii.

CAP. XVI.

Quemadmodum Thynnorum piscationem appellant Itali et Siculi.

Thynnorum piscationem Itali et Siculi cetiam appellare solent: tum loca, quo magna retia reponere soliti sunt, ceterumque instrumentum, quo captari assueverunt, cetotheria ideo nominant, quod magnos thynnos in numerum reliquorum cetaceorum referre velint. Celtas audio, et Massilienses, atque omnes Ligures, maximis et firmissimis hamis ex ferro confectis thynnos comprehendere solere. Haec de thynnis, praeter ea quae alias retuli, hic addiderim.

CAP. XVII.

De Aulopia pisce.

Qui circum insulas Tyrrhenicas nuncupatas piscium capturae operam dant, cetaceum quempiam piscem aulopiam appellant, cujus naturam explicare non alienum est. Aulopiam maximi thynni superant, at robore aulopias cum illis collatus primas fert. Quamvis enim thynnorum natio fortissima est, adversarii tamen aulopiae prompte repugnantis ne primum quidem impetum sustinet;

τὰς ἑτέρας μέλαινα, καὶ ὀλίγην ἔχει τὴν οὐρὰν τῶν ἄλλων ὅτι καὶ πλέον, τάγε μὴν λοιπὰ τοῖς προειρημένοις ἰδεῖν ἐμφερής ἐστι· διαλλάττει δὲ ἔτι καὶ τὸ τῆς κεφαλῆς μέγεθος, λεπτοτέρα γὰρ ἡ τούτου καὶ δεινῶς ἄσαρκος, καὶ βραχυτέρα, δηλονότι κατὰ τὸ πᾶν σῶμα, λευκότερος δὲ τῶν λοιπῶν· λασαρὰ διετησίους φύσει, ἀφ᾽ ὧν οἶστρῳ τε καὶ ἐκμαίνεται, ὅταν ἐπὶ τὰς θηλείας ἄττῃ. Ἔστι δὲ καὶ ἐλάφῳ ὀστέον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῇ, ὅπερ οὖν τίνος ἀγαθὸν εἰδέναι μελήσει ἄλλῳ.

ΚΕΦ. ιϛ´.

Πῶς καλοῦσι τὴν τῶν Θύννων θήραν Ἰταλοί τε καὶ Σικελοί.

ΤΗΝ τῶν θύννων θήραν Ἰταλοί τε καὶ Σικελοὶ δὲ κητίαν φιλοῦσιν ὀνομάζειν· τούτε χωρία, ἔνθα αὐτοῖς εἴωθε θησαυρίζεσθαι τούτε δίκτυα τὰ μεγάλα, καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ θηρατική, καλεῖται μέντοι κητοθηρία, τοῦ θύννου τὸ μέγεθος ἐς τὰ κήτη βουλομένων τὸ λοιπὸν ἀποκρίνειν. Ἀκούω δὲ Κελτοὺς, καὶ Μασσαλιώτας, καὶ τὸ Λιγυστικὸν πᾶν, ἀγκίστροις τοὺς θύννους θηρᾶν, εἴη δ᾽ ἂν ταῦτα ἐκ σιδήρου μὲν πεποιημένα, μέγιστα δὲ καὶ παχέα ἰδεῖν. Καὶ τάγε ὑπὲρ τῶν θύννων νῦν πρὸς τοῖς ἤδη προειρημένοις τοσαῦτα ἔστω μοι.

ΚΕΦ. ιζ´.

Περὶ τοῦ καλουμένου Αὐλωπίου ἰχθύος.

ΠΕρὶ τὰς καλουμένας νήσους Τυῤῥηνικὰς θηρῶσιν οἱ κατὰ τὴν ἁλιείαν ἔχοντες τὴν ἐκεῖθι κητώδη ἰχθὺν, καὶ καλοῦσιν αὐτὸν αὐλωπίαν, καὶ περιηγήσασθαί γε τούτου τὰ ἴδια οὐ χεῖρόν ἐστι. Μέγεθος μὲν ἡττᾶται τῶν μεγίστων θύννων ὁ μέγιστος αὐλοπίας, ῥώμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἂν πρὸς ἐκείνους ἀντικρινόμενος. Ἄλκιμον μὲν γὰρ ἰχθύων φῦλόν ἐστι καὶ οἱ θύννοι, ἀλλὰ τῷ παραταξαμένῳ καὶ προθύμως ἀνταγωνισαμένῳ

tinet; ſed ſanguine ei refrigerato cedit, unde reſolutus mox vincitur. Aulopias vero, cum omni conatu ei reſiſtit, perdiu pugnam tolerat; ac nimirum contra piſcatores quoque decertat, et ſaepiſſime victoriam reportat, ſeſe premens, et capite deorſum nutans, idque in profundum impellens; ore enim ac cervice valida, velutique ſuperbiente, et robore plurimum valet. Cum eſt captus, eximia forma ſpectatur; oculis eſt patulis, rotundis, magnis, cujuſmodi Homerus bubulos canit; maxillae non ſolum robuſtae, ut dixi, ſunt, ſed etiam pulchritudinem ei conciliant; dorſo eſt caeruleo, coloris ſaturati; ventre eſt candido; a capite ad caudam pertinens aurea quaedam linea in orbem deſinit. Iam quam inſidioſis captionibus comprehendatur, mihi, ſicut auditione accepi, exponere lubet. Piſcatores loca, ubi domeſticas ſedes et commorationes arbitrantur aulopias tenere, ex ſpeculatione praecipiunt et praeſumunt; deinde poſtquam permagnum piſcium coracinorum numerum retibus ceperunt, et navem ſuam anchoris firmaverunt, ſtrepitum quendam more veſparum faciunt, et coracinos ad illiciendos eos praetendunt. Vbi vero ii ſtrepitum exaudierunt, et eſculentam illecebram animadverterunt, alii aliunde eo ire pergunt, et gregatim circum navim piſcatoriam errant; atque eatenus et plauſu et cibi abundantia ad piſcatores manſueſcunt, ſive meo judicio eſcae cupiditate capti, ſive quemadmodum piſcatores inquiunt, ſuo permulto robore nitentes, ut non ab hominum contactu refugiant. Nonnulli ex eis cicures ſunt, quos ſane piſcatores ut beneficos ab aliis internoſcunt, foedereque cum iis devinciuntur, pacemque ſervant. Hos tanquam duces ſectantur alii peregrini aulopiae, quos, ut ita dicam, advenas piſcatores et capiunt et occidunt; ita a manſuetiorum, quos columbis allectatricibus contulerim, captura ſe abſtinent, quaſi foedus quod-

dam

γωνισαμένῳ πρώτην ὁρμὴν ἀφίςαϛαι τε κράτες, τε αἵματος αὐτῷ πηγνυμένε, ε περιέμενος ὤκιςα εἶτα ἑάλω. Διακαρτερεῖταί γε μὴν ὁ αὐλωπίας ἐπὶ μακρὸν, ὅταν ἐπιθῆταί οἱ κατὰ τὸ καρτερόν· κὴ ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἵςαται τὸν ἁλιέα, κὴ κρατεῖ τὰ πλεῖςα, κὴ ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν πιέσας, κὴ κάτω νεύσας τὴν κεφαλὴν, κὴ ὠθήσας κατὰ τε βυθε· πέφυκέ τε γένυν ἰσχυρῶς κὴ τὸν αὐχένα καρτερὸν, ὥσπερεν κὴ ςυντύφοντά οἱ, κὴ ῥώμης ἔχει κάλλιςα. Ὅταν δὲ αἱρεθῆ, ἰδεῖν ὡραιότατός ἐςι· τὲς μὲν ὀφθαλμὲς ἔχων ἀνεῳγότας, κὴ περιφερεῖς, κὴ μεγάλες, οἵες Ὅμηρος τὲς τῶν βοῶν ᾄδει· ἡ δὲ γένυς, ὥσπερεν εἶπον, καρτερὰ ἔσα, ὅμως κὴ ἐς ὥραν οἱ ςυμμάχεται· κὴ τὰ μὲν νῶτα αὐτε κυανε μεμίμηται χρόαν τὴν βαθυτάτην· ὑπέζωςαι μὲν λευκὴν τὴν νηδύν· ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτε γραμμὴ χρυσίτις τὴν χρόαν, κατιεσα δ' ἐς τὸ ἕραῖον μέρος, ἀπολήγει εἰς κύκλον. Εἰπεῖν δὲ κὴ τὴν δολερὰν ἐπ' αὐτοῖς θήραν, ἥνπερ εν ἀκέσας οἶδα, ἐθέλω. Προελόμενοι χώρες ἐκ πολλε, εἰς ὲς ἀθροίζεσθαι τὲς αὐλωπίας ὑπολαμβάνεσιν, εἶτα μέντοι κορακίνες ταῖς ὑποχαῖς πολλὲς ςυλλαβόντες, τὴν ἑαυτῶν ἄκατον ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμίσαντες, κὴ ςυνεχῶς κτύπον τινὰ ὑποδρῶντες, διατείνεσι τὲς κορακίνες ἅμα ςφηκεντες. Οἱ δὲ ἀκέοντες τε κτύπε, κὴ τὸ δέλεαρ ὁρῶντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνανεύεσι, κὴ ἀθροίζονταί τε κὴ περιέρχονται τὴν ἁλιάδα· πραΰνονταί τε ἐς τοσετον τῷ κρότῳ, κὴ πλήθει τῆς τροφῆς, ὡς κὴ προτεινόντων τὰς χεῖρας παραμένειν· ἀνέχονται δὲ ἀνθρωπίνης ἐπιψαύσεως, ὡς μὲν κρίνειν ἐμὲ, τῇ βορᾷ δεδελωμένοι, ἤδη δὲ, ὡς οἱ θηρατικοί φασι, κὴ τῷ πλήθει τῆς ἀλκῆς. Εἰσὶ δὲ ἐν αὐτοῖς κὴ χειροήθεις, ὥσπερ εν οἱ ἁλιεῖς ὡς τὲς εὐεργέτας κὴ τὲς ἄλλες γνωρίζεσιν, εἶτα μέντοι τὰ πρὸς ἑαυτὲς ἔχεσιν ἔνσπονδα. Ἕπονται δὲ τέτοις οἷον ἡγεμόσι κὴ ἄλλοι ξένοι, κὴ τέτες μὲν, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐπήλυδας κὴ θηρῶσιν, ἢ ἀποκτείνεσι· πρός γε μὴν τὲς τιθασσὲς, οἵγε μὴν ἐοίκασι ταῖς παλευτρίαις πελειάσιν, ἀθηρία.

dam cum iis ſancitum habentes. Nec vero piſcator bene peritus, quantalibet inopia prematur, manſuetum aulopiam prudens et ſciens comprehendit; quinimo ſi eum ipſum forte ceperit, non mediocri dolore afficitur. Capitur aut hamo transfixus, aut mortifero vulnere ictus. Videmus etiam aucupes nullas aves, quae alias per inſidias allectant, occidere, ut eas vel vendant, vel edant. Sed et aliis modis hi piſces capiuntur.

C A P. XVIII.

De Pſittacis, aliiſque avibus, in India.

In regiis aedibus Indiae, ubi regum maximus illic regna tenentium aetatem degit, cum alia permulta et magnam hominum admirationem, et nullam comparationem habent, quibuſcum ſane nec Memnonia Suſa, totaque eorum ſumptuoſitas conferri poſſunt, neque Ecbatanorum magnificentia (etenim illa Perſici faſtus vanitas, ſi cum iis comparentur, videri poſſint) tum porro in hortis pavones et phaſiani manſueti aluntur, et plantae quidem ſumma regiorum procuratorum cura elaboratae ſunt. Enimvero umbroſa ſunt nemora, et paſtiones arboribus conſitae, et rami ſapienti quadam frondatorum colligatione conſerti et contexti; et, quod praecipue ad coeli illius commendationem facit, arbores ſemper virentes nulla ſenectute folia amittunt, ex eiſque partim ſunt indigenae, partim ex aliis locis Indiae magno ſtudio importatae, quae regionem ornant; olivam tamen terra India non gignit, neque aliunde importatum fert. Sunt item aliae aves ab nexu liberae, nullaque ſervitutis conditione adſtrictae, quae ſua ſponte eo ventitantes nidos conſtruunt; ibi etiam pſittaci aluntur, et ſurſum deorſum, ultro citroque, circum regem verſantur. Nec pſittacum idcirco Indorum quiſquam, etſi eorum magna illic multitudo ſit, edit; quia eos ſacros putent, et Brachmanes quidem

ex

ἀθηρία τε αὐτοῖς ἐςι, κ̀ ἐκεχειρία. Οὐδ᾽ ἂν ἁλιέα σοφὸν τοσαύτη ποτὲ καταλάβοι ἀπορία, ὡς ἐξ ἐπιβολῆς ἑλεῖν αὐλωπίαν ἥμερον· ἐκ γάρ τινων αἰτιῶν αἱρεθεὶς κατὰ τύχην κ̀ λυπεῖ. Ἁλίσκεται δὲ ἢ τῷ αἰκίςῳ περιπαρεὶς, ἢ τρωθεὶς εἰς θάνατον. Ὁρῶμεν δὲ κ̀ τοὺς ὀρνιθοθήρας μὴ ἂν τῶν ἐλλοχώντων ὀρνίθων ἑτέρους ἀποκτείναντάς τινας, ἢ ἐπὶ πράσει, ἢ ἐπὶ δείπνῳ. Καὶ ἄλλαι δὲ θῆραι τῶνδε τῶν ἰχθύων εἰσί.

ΚΕΦ. ιή.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Ψιττακῶν, κ̀ λοιπῶν ὀρνίθων.

ΕΝ δὲ τοῖς βασιλείοις τοῖς Ἰνδικοῖς, ἔνθα ὁ μέγιςος τῶν βασιλέων διαιτᾶται τῶν ἐκεῖθι, πολλὰ μὲν κ̀ ἄλλα ἐςὶ θαυμάσαι ἄξια, ὡς μὴ αὐτοῖς ἀντικρίνειν μήτε τὰ Μεμνόνια Σοῦσα κ̀ τὴν ἐν αὐτοῖς πολυτέλειαν, μήτε τὴν ἐν τοῖς Ἐκβατάνοις μεγαλουργίαν (ἐοίκασι γὰρ κόμπος εἶναι Περσικὸς ἐκεῖνος, εἰ πρὸς ταῦτα ἐξετάζοιτο) κ̀ τὰ λοιπὰ μὲν περιελθεῖν τῷ λόγῳ οὐ διὰ τῆσδε τῆς συγγραφῆς ἐςιν· ἐν δὲ τοῖς παραδείσοις τρέφονται μὲν κ̀ ταὼς ἥμεροι, κ̀ χειροήθεις φασιανοί· ἔχουσι δὲ ἐν τοῖς φυτοῖς τοῖς ἠσκημένοις, ἅπερ οὖν οἱ μελεδωνοὶ οἱ βασίλειοι τῆς δεούσης ἀξιοῦσι κομιδῆς. Καὶ γάρ εἰσιν ἄλση σκιερὰ, κ̀ νομὴ σύμφυτος, κ̀ κλάδη δι᾽ ἀλλήλων συνυφασμένα σοφίᾳ τινὶ δενδροκομικῇ· κ̀ τὸ σεμνότερον τῆς ὥρας τῆς ἐκεῖθι, τὰ δένδρα αὐτὰ τῶν ἀειθαλῶν ἐςι, κ̀ οὔποτε γηρᾷ, κ̀ ἀποῤῥεῖ τὰ φύλλα, κ̀ τὰ μὲν ἐπιχώριά ἐςι, τὰ δὲ ἀλλαχόθεν σὺν πολλῇ κομισθέντα τῇ φροντίδι· ἅπερ οὖν κοσμεῖ τὸν χῶρον κ̀ ἀγλαΐαν δίδωσι, πλὴν ἐλαίας· οὐ γὰρ αὐτὴν ἡ Ἰνδῶν φέρει, οὔτε αὐτὴ, οὔτε ἥκουσα ἀλλαχόθεν τρέφειν. Ὄρνιθες οὖν κ̀ ἕτεροι ἐλεύθεροι, κ̀ ἀδούλωτοι, κ̀ ἐλθόντες αὐτομάτως ἔχουσι κατὰ ταυτὸν κοίτας κ̀ εὐνάς· ἐνταῦθά τοι κ̀ οἱ ψιττακοὶ τρέφονται, κ̀ εἱλοῦνται περὶ τῷ βασιλεῖ. Σιτεῖται δὲ Ἰνδῶν οὐδεὶς ψιττακὸν, καί τοι παμπόλλων ὄντων τὸ πλῆθος· αἴτιον δὲ, ἱεροὺς αὐτοὺς εἶναι πεπιςεύκασι, κ̀ οἱ Βραχμᾶνες, κ̀ μέντοι

ex avibus plurimi hunc aestiment. Quod quidem ipsum non ab re se facere profitentur, quod solus psittacus humanam verborum appellationem explanata oris expressione, et vocis conformatione, imitando consequatur. Atque etiam in iis hortis perbella stagna sunt manu facta, ubi maxima magnitudine pisces cicures degunt; nec eos quisquam alius piscatur, quam regis liberi, qui nondum ex pueris excessere; ii enim in aqua tranquilla, et non periculosa, ludentes et captant pisces, et vero navigare discunt.

C A P. XIX.

De Capitonibus in Ionio mari.

In mari Ionio ad Leucaten et Actium, Epirotica promontoria, capitones velut confertis turmis frequentes natant. Ipsorum captura, quae ad hanc rationem fit, mirifica est. Piscatores bini, observato tempore, cum luna silet, navem coenati conscendunt, et a terra solventes, modo mare a tempestate conquiescat, silentio et moderate remigant; simul et eorum alteruter sensim ac leniter remo navem impellit; alter in cubitum recubans suam navis partem usque eo deprimit, quoad ejus labrum proxime ad aquam accesserit. Capitones, horumque speciem similitudinemque gerentes mugiles, sive quod ex nocte laetitiam et voluptatem percipiunt, sive etiam quia tranquillitate maris delectantur, latebras suas et cavernas relinquentes, sic ad summam aquam efferuntur, ut ex aqua summo rostro emineant, et natare usque eo pergant, donec ad litus propius accesserint. Quod quidem ipsum piscatores postquam perspexerunt, sedata remigatione et pedetentim accessu ad pisces facto, navigant; ubi vero ex naviculae piscatoriae motione fluctus cieri ac agitari coepti sunt, a terra statim pisces refugiunt, et frequentes in partem navis deorsum vergentem sine retibus innatant, et sub potestatem piscantium cadunt.

C A P.

τοι κ̔ τῶν ὀρνίθων ἀπάντων προτιμῶσι. Καὶ ἐπιλέγουσι δρῶν τοῦτο μόνον εἰκότως, μόνον γὰρ τὸν ψιττακὸν ἀνθρώπου σόμα εὐστομώτατα ὑποκρίνεσθαι. Εἰσὶ δ' ἄρα ἐν τοῖσδε τοῖς βασιλείοις κ̔ λίμναι χειροποίητοι ὡραῖαι, κ̔ ἰχθύας ἔχουσι μεγέθει μεγίστους κ̔ πρᾳεῖς· κ̔ θήρα αὐτῶν οὐδεὶς, ὅτι μὴ οἱ τοῦ βασιλέως υἱεῖς παῖδες ἔτι ὄντες, κ̔ ἐν ἀκλύστῳ κ̔ ἥκιστα ἐπικινδύνῳ τῷ ὕδατι, κ̔ ἁλιεύοντές τε κ̔ παίζοντες, κ̔ ἅμα κ̔ πλέειν μανθάνοντες.

ΚΕΦ. ιθ΄.

Περὶ τῶν ἐν τῷ Ἰωνίῳ Κεφάλων.

ΕΝ τῷ Ἰωνίῳ πελάγει κατὰ τὸν Λευκάτην, κ̔ τὴν πρὸς τῷ Ἀκτίῳ θάλατταν, ἔνθά τοι κ̔ τὸν χῶρον καλοῦσιν Ἤπειρον, κεφάλων εἰσὶ κατὰ ἴλας, ὡς ἂν εἴπη τις, ἄφθονοι, νήξει κ̔ πλήθει πάμπολλοι. Οὐκοῦν θηρῶνται, κ̔ μάλα ἐκπληκτικῶς· ὁ δὲ τρόπος τῆς θήρας οὗτός ἐστι. Νύκτα ἀσέληνον οἱ ἐκεῖθι ἁλιεῖς παραφυλάξαντες, ἀπὸ δείπνου γενόμενοι, κατὰ δύο ἐπῆραν σκάφος, οὐκ ὄντος κύματος, ἀλλ' ἀκλύστου κ̔ γαληναίας τῆς θαλάττης, εἶτα ἡσυχῇ κ̔ κατὰ μικρὰ προσερέττουσι· κ̔ ὁ μὲν αὐτὴν ὑποκινεῖ τῷ κωπίῳ, προσάγων τὴν πορθμίδα βάδην, ὡς ἂν εἴποις· ἅτερος δὲ κατακλινεὶς ἐπ' ἀγκῶνος τὸ καθ' ἑαυτὸν μέρος ἐπιβρίθει τῆς πορθμίδος, κ̔ εἰς τοσοῦτον ἐπικλίνει εἰς ἄκρον, ὅσον τὸ χεῖλος αὐτῆς προσπελάζειν τῷ ὕδατι. Οἱ κέφαλοι δὲ, κ̔ οἱ τούτοις ὁμοειδεῖς κεστρέες, ἤτοι τῇ νυκτὶ τερπόμενοι, ἢ χαίροντες τῇ γαλήνῃ, τοὺς μὲν χηραμοὺς τοὺς ἑαυτῶν κ̔ τοὺς φωλεοὺς ἀπολείπουσιν, ἀνανέουσι δὲ, κ̔ τὰ ἄκρα γε τοῦ προσώπου ὑπὲρ τὸ ὕδωρ φαίνουσι, κ̔ τοσοῦτον ἐς τὸ ἄνω τῆς νήξεως ἐπιλαμβάνουσι, κ̔ γίνονται τῆς ἠϊόνος πλησίον. Θεασάμενοι δὲ θηραταὶ πλέουσι, κ̔ τὸ ῥόθιόν γε τῆς πορθμίδος ἡσυχῇ πως ὑποκυμαίνειν ἄρχεται· φεύγοντες δὲ τὴν γῆν, κ̔ ὑποστρέφοντες, ἄνευ δικτύων εἰς τὸ ἐπικλινὲς τῆς ἀκάτου σφᾶς ἑαυτοὺς ὑποπλήθουσι, κ̔ εἴσω παρελθόντες ἑαλώκασι.

2

CAP. XX.
De Cetis maximis, quae etiam Rotae appellantur.

CETE immenſa corporis mole exaggerata in altitudine maris verſantur, et fulminibus quandoque feriuntur. Inter hujuſcemodi belluas, et quidem rariores, numerantur, quae rotae appellantur. Hae gregatim natant, et maxime prope Athon Thraciae montem ad dextram, in finibus e regione Sigei Troadis promontorii, et juxta dictum Artacaei tumulum, et Acanthaeum iſthmum, ubi et Xerxis ſciſſura illa, qua montem Athon abſcidit, ſpectatur. Eas quidem fortes eſſe negant. Cervices earum apparent, et adeo longis ſunt hirſutae ſpinis, ut hae extra mare ſaepe emineant. Cum remigationis ſtrepitum percepere, tum circumverſantur et circumvolvuntur, ut quam altiſſime ſeſe in profundum detrudant; rurſuſque ex imo gurgite ad ſummum volutantes ſeſe ac revolventes remeant.

CAP. XXI.
De Tritonibus.

ETSI non admodum explicatam rationem ad demonſtrandam tritonum formam piſcatores adferre poſſe dicuntur; magna tamen fama eſt in ſermone hominum ſane multorum, cete quaedam a capite ad medium corporis humanam ſpeciem ſimilitudinemque gerentia in mari naſci. Demoſtratus in libris, quos De piſcatu conſcripſit, inveteratum tritonem in oppido Tanagra ſpectatum fuiſſe dicit, cetera quidem fictis et pictis ſimilem; ejus vero caput, quod vetuſtate obſcuratum eſſet et evanuiſſet, non facile intelligentia comprehendi et percipi potuiſſe; ſed cum ſolum attigiſſem, inquit, ſquamae aſperae et praedurae dilabebantur. Cum

Κ Ε Φ. κ΄.

Περὶ Κητῶν μεγίστων, ἃ καὶ Τροχοὶ καλοῦνται.

ΤΩΝ δὲ κητῶν τὰ ὑπέροχα ἄγαν καὶ τὸ μέγεθος ὑπερήφανα, νήχεται μὲν ἐν τοῖς πελάγεσι μέσοις, ἤδη γε μὴν καὶ σκηπτοῖς βάλλεται. Πρὸς τούτοις μὲν οὖν, καὶ ὅσα ἕτερα σπάνια τοιαῦτα, καὶ ὄνομα τροχὸς αὐτοῖς. Καὶ νεῖ μὲν κατ᾽ ἀγέλας ταῦτα, μάλιστα δὲ ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἄθω τοῦ Θρακίου, ἔν γε τοῖς κόλποις τοῦ ἀπὸ Σιγείου πλέοντα ἐντυχεῖν ἐστιν αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον, παρά τε τὸν Ἀρτακαίου καλούμενον τάφον, καὶ τὸν Ἀκανθαῖον ἰσθμὸν, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Παραίου φαίνεται διατομὴ, ἡ δίειτα μὲν τὸν Ἄθω. Τὰ κήτη δὲ ταῦτα, ἃ καλοῦσι τροχοὺς, ἄλκιμα μὲν οὔ φασιν εἶναι. Λοφιὰν δὲ ὑποφαίνει, καὶ ἀκάνθας ὑπερμήκεις, ὡς καὶ πολλάκις ὁρᾶσθαι ἐξάλους αὐτάς. Ἀκούσαντα δὲ εἰρεσίας κτύπου περιστρέφεταί τε καὶ κατειλεῖται, ὡς ὅτι κατωτάτω ἑαυτὰ ὠθοῦντα· ἔνθεν τοι καὶ τοῦδε τοῦ ὀνόματος μετείληχεν· ἀναπλεῖ δέ ἀνελιχθέντα καὶ κυλιόμενα ἔμπαλιν.

Κ Ε Φ. κα΄.

Περὶ Τριτώνων.

ΤΡιτώνων πέρι σαφῆ μὲν λόγον καὶ ἀπόδειξιν ἰσχυρὰν οὐ μάλα τοί φασιν εἰπεῖν ἔχειν τοὺς ἁλιέας· ἔχει δ᾽ οὖν φήμη διαρρέουσα, ναὶ μὰ Δία, πολλῶν, γίνεσθαί τινα ἐν τῇ θαλάττῃ κήτη ἀνθρωπόμορφα, τὰ ἀπὸ κεφαλῆς ὅσα εἰς ἰξὺν λήγει. Λέγει δὲ Δημόστρατος ἐν Λόγοις ἁλιευτικοῖς ἐν Τανάγρᾳ θεάσασθαι τάριχον Τρίτωνα· καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἦν, φησὶ, καὶ τοῖς πλαττομένοις ὅμοιος, καὶ τοῖς γραφομένοις· τὴν δέ οἱ κεφαλὴν ὑπὸ χρόνου διεφθαρμένην οὐ πάντη σαφῆ ἔφατο εἶναι, οὐδὲ οἵαν ἐντυχεῖν τε καὶ γνωρίσαι ῥᾷστα· προσαψαμένου δέ μου, φολίδες ἀπέπιπτον τραχεῖαι, καὶ μέν τοι καὶ ἀντίτυποι

εὖ

Cum vero quiſpiam ſenatorii ordinis ex iis, qui ſortito Achaiam adminiſtrant, et annuum magiſtratum gerunt, ejus naturam exquirere experirique vellet, paulum quiddam de corio detraxit, atque in ſuccenſum ignem injecit; idque ambuſtum in circumſtantium nares teterrimum odorem immiſit; neque vero, inquit, terrenumne an marinum eſſet animal, conjectura aſſequi poteramus. Sed male ei haec curioſitas ceſſit. Paulo poſt enim diem extremum clauſit, cum e parva navicula exiguum et anguſtum fretum trajiciens in mare incidiſſet; quod ei accidiſſe Tanagraei interpretabantur propter impietatis crimen adverſus Tritonem, conjectura inde ſumpta, quod defuncti cadaver e mari rejectum ſanie ſtillaſſet ejuſdem odoris, qualem aduſtum ab ipſo tritonis corium emiſerat. Ceterum unde hic triton aberrarit, et quomodo hunc in locum ejectus ſit, Tanagraei et Demoſtratus dicant. Ego ut tritones eſſe credam, dei veraciſſimi teſtis reverentia moveor; is eſt Apollo Didymaeus, apud nullum non ſanae mentis hominem fide dignus, qui tritonem marinam pecudem cognominat, ubi cecinit:

Dum vocale maris monſtrum natat aequore triton,
Neptuni pecus, in funes forte incidit extra
Demiſſos navim.

Ergo ſi omniſcius ille tritonas eſſe pronunciat, nos de illis dubitare non oportet.

CAP. XXII.

De Elephantis Indorum regi adſtantibus.

Elephantus Indorum regem ad forum euntem primus adorat, id quidem facere edoctus, nec hoc officium vel recuſat, vel obliviſcitur. Huic adeſt rector, qui illum hujus inſtituti commonefacit, ipſique memoriam diſciplinae falcis, qua illum moderatur

εὖ μάλα. Τῶν δέ τις τῶν ἐκ βουλῆς ἁρμοζόντων κλήρῳ τὴν Ἑλλάδα, καὶ πεπιστευμένων τὴν ἀρχὴν ἑνὸς ἔτους, βασανίζων οἷα δὴ καὶ ἐλέγχων τοῦ βλεπομένου τὴν φύσιν, εἶτα τοῦ δέρματος παρελὼν ὀλίγον καθήγισεν ἐπὶ πυρὸς, καὶ ὀσμὴ μὲν βαρεῖα καιομένου τοῦ ἐμβληθέντος προσέβαλλε τῶν παρόντων τὰς ῥίνας· οὐ μὴν ξυμβάλλειν, φησὶν, εἴτε χερσαῖον τὸ ζῶον εἴτε θαλάσσιον εἴη τὴν φύσιν, εἴχομεν. Ἀλλ᾽ ἤγε πεῖρα οὐ χρηστόν οἱ τὸν μισθὸν ἀπέδωκεν. Οὗτος γὰρ μετὰ μικρὸν τὸν βίον κατέστρεψε, περαιούμενος ὀλίγον καὶ στενὸν πορθμὸν ἐξήει πορθμείῳ καὶ βραχεῖ· καὶ ἔλεγόν γε, ὡς ἐκεῖνος λέγει, Ταναγραῖοι παθεῖν αὐτὸν ταῦτα, ἀνθ᾽ ὧν εἰς τὸν Τρίτωνα ἠσέβησε, τεκμηριοῦντες ὅτι ἀποψύχων μὲν ἐξῃρέθη τῆς θαλάττης, ἰχῶρα δὲ ἠφίει παραπλήσιον τὴν ὀσμὴν τῇ τοῦ Τρίτωνος δορᾷ, ὅτε αὐτὴν ἐκεῖνος ἔκαιε καὶ ἐνεπίμπρα. Ὁπόθεν δὲ ἄρα ὁ Τρίτων οὗτος ἐπλανήθη, καὶ ὅπως δεῦρο ἐξεβράσθη, Ταναγραῖοί τε λεγέτωσαν καὶ Δημόστρατος. Ἐπὶ τούτοις δὲ αἰδοῦμαι τὸν θεὸν, καὶ ἄξιον πείθεσθαι τῷ μάρτυρι τῷ τοσῷδε· εἴη δ᾽ ἂν ὁ ἐν Διδύμοις Ἀπόλλων, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς παντὶ, ὅτῳ νοῦς τε ὑγιαίνει καὶ ἔρρωται ἡ φρὴν, Τρίτωνα γοῦν θρέμμα θαλάττιόν φησιν εἶναι, καὶ ἃ λέγει καὶ ταῦτ᾽ ἐστι·

Θρέμμα Ποσειδάωνος ὑγρὸν τέρας, ἠπύτα Τρίτων,
Νηχόμενον γλαφυροῖς ὁρμήμασι ξύντυχε νηός.

Εἰ τοίνυν ὁ πάντα εἰδὼς καὶ Τρίτωνας εἶναί φησιν, ἡμᾶς ὑπὲρ τούτου διαπορεῖν οὐ χρή.

Κ Ε Φ. κβ´.

Περὶ τῶν Ἐλεφάντων τῶν παραμενόντων τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν.

ΤΟΝ Ἰνδῶν βασιλέα προϊόντα ἐπὶ δίκαις προσκυνεῖ ὁ ἐλέφας πρῶτος, δεδιδαγμένος τοῦτο, καὶ μάλα γε δρῶν μνημόνως τε καὶ εὐπειθῶς αὐτό. Παρέστηκε δὲ καὶ ἐκεῖνος, ὅσπερ οὖν ἐνδιδῶσιν οἱ τοῦ παιδεύματος τὴν ὑπόμνησιν τῇ ἐκ τῆς ἅρπης κρούσει,

deratur, pulsu, et voce quadam vernacula renovat, cujus natura quadam ineffabili et peculiari elephanti intelligentes sunt; tum etiam motus quosdam bellicos edit, velut ostendens, quod hanc etiam disciplinam servat. Viginti quatuor elephanti huic regi permanent custodes alternis vigiliis, alii aliis in stationem succedentes, tanquam ceteri custodes; et sapientia quadam Indica ad vigiliarum disciplinam erudiuntur, ne inter custodias somnum capiant. Hecataeus quidem Milesius Amphiaraum Oiclis filium scribit somno oppressum neglexisse custodiam, et tantum non ea passum esse, quae dicit. At elephanti ad vigilias agendas praestantissimi excubitores, et a somno invictissimi, et secundum homines fidissimi illic sunt.

C A P. XXIII.

Quod Scolopendra sit cetus marinus.

SCOLOPENDRAE vim et naturam, quanto equidem maximo potui studio, cum multum ac diu perscrutatus essem, quendam maximum cetum marinum hanc quoque esse audivi, quam de mari tempestatibus in litus expulsam, nemo foret tam audax, quin adspicere horreret. Ii vero, qui res maritimas percallent, eas inquiunt spectari toto capite eminentes e mari; et narium pilos magna excelsitate apparere; et ejus caudam, similiter atque locustae, latam perspici; reliquum etiam corpus aliquando in superficie aequoris spectari, idque conferri posse cum triremi justae magnitudinis; atque permultis pedibus utrinque ordine, tanquam e scalmis appensis, ut ita dicam, remigare. Addunt harum rerum periti, ac fide digni, ipsos etiam fluctus, ea natante leviter subsonare.

CAP.

χρύσει, ϗ φωνῇ τινι ἐπιχωρίῳ, ἧσπερ ἦν ἐλέφαντες ἐπαΐειν εἰλήχασι φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ, ϗ μάλα γε ἰδίᾳ τῦ ζώυ τῦδε· ϗ μέντοι γε ϗ κίνησίν τινα ὑποκινεῖται πολεμικὴν, οἷον ἐνδεικνύμενος, ὅτι ϗ τῦτο τὸ μάθημα ἀποσώζει. Τέσσαρες δὲ ϗ εἴκοσι τῷ βασιλεῖ φρυροὶ παραμένυσιν ἐλέφαντες ἐκ διαδοχῆς, ὥσπερῦν οἱ φύλακες οἱ λοιποί· ϗ αὐτοῖς παίδευμα τὴν φρυρὰν ὑ καταννυστάξασι, διδάσκονται γάρ τοι ϛοφίᾳ τινὶ Ἰνδικῇ ϗ τῦτο. Καὶ λέγει μὲν ὁ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος Ἀμφιάρεων τὸν Ὀμικλέυς καταχοιμίσαι τὴν φυλακὴν, ϗ ὀλίγυ παθεῖν, ὅσα λέγει. Οὗτοι δὲ ἄρα ἄγρυπνοι, ϗ ὕπνῳ μὴ ἡττώμενοι, πιϛότατοι τῶν ἐκεῖθι φυλάκων μετά γε τὺς ἀνθρώπυς εἰσί.

ΚΕΦ. κγ'.

Ὅτι ϗ Σκολοπένδρα θαλάττιόν ἐϛι κῆτος.

ΕΓΩ δὲ ἄρα ὡς εἶχον ὁρμῆς, ἐπὶ μακρότατον ταῦτά τε ϗ τὰ ὑπὲρ τύτων ἀνασκοπύμενός τε ϗ ἀνιχνεύων, πέπυσμαι ϗ ϛκολοπένδραν εἶναί τι θαλάττιον κῆτος, μέγιϛον κητῶν ϗ τῦτο, ϗ ἐκβρασθεῖσαν μὲν θεάσασθαι ὐκ ἄν τις θρασύνοιτο. Λέγυσι δὲ οἱ ἀκριβῦντες ἄνθρωποι τὰ θαλάττια ὁρᾶσθαι αὐτὰς πλωτάς· ϗ πᾶν μὲν ὅσον ἐϛὶ κεφαλὴ, τῦτο ὑπερτείνειν ἔξαλον· ϗ μέντοι ϗ μυκτήρων τρίχας ἐξεχέσας, ϗ μάλα γε ὑψηλὰς ἀποδεικνύναι· πλατεῖαν δὲ τὴν ὐρὰν, ϗ οἷον δοκεῖ καράβυ· ἤδη δ' ἄρα αὐτῆς ϗ τὸ λοιπὸν ϛῶμα ἐπιπολάζον τοῖς κύμασιν ὁρᾶται, ὅσον ἀντικρίναι τριήρυς τελείας αὐτὸ μεγέθει· νήχονται δὲ ἄρα πολλοῖς τοῖς ποσὶ, ϗ κατὰ ϛοῖχον αὐτοῖς ϗ ἐντεῦθεν ϗ ἐκεῖθεν, οἱονεὶ ϛκαλμοῖς παρηρτημένοις, εἰ ϗ τραχύτερον ἀκῦσαι, ἑκατοῖς ἐρέττυσαι. Λέγυσιν ῦν οἱ δεινοὶ ταῦτα, ϗ ὑπηχεῖν τὸ ῥόθιον ἡσυχῆ, ϗ πείθυσι λέγοντες.

CAP. XXIV.

De agitatione Canum secundum Xenophontem.

XENOPHON de canibus haec ait: Per montes eos agitari oportere, per arva rarius; tramites enim cultorum locorum eis negotium exhibere, et in errorem inducere. Multo sane idem praestare ait, per aspera canes agitari, robustioribus enim fieri pedibus, et ad cursum praestantiores, corpora exercentes: itemque leporis vestigia multum hiemis tempore procedere, propter longiores noctes; contra autem aestate. Atque ex praedictis apparet, quid significet τὸ ἐναντίον [contra.]

CAP. XXV.

Quantum studii rex Indorum Equorum et Elephantorum nutritioni adhibeat.

CIRCA equos et elephantos, quod eorum in armis ac bellis usus sit, Indi perquam studiosi sunt. Itaque regi suo foeni manipulos adferunt, quos in praesepia injiciunt; et semina vel fruges, quae recentia atque integra ostentant: quod si talia fuerint, laudantur a rege; sin minus, acerbe tum elephantorum curatores, tum equisones, ab eo castigantur. Sed ne alias quidem utcunque minimas animantes contemnit; et cum dono ei offeruntur, admittit libenter. Siquidem Indi animal nullum, sive cicur sive ferum, aspernantur. Quamobrem subditi, qui in aliqua dignitate sunt, munera ferunt grues, anseres, gallinas, anates, turtures, attagenas, perdices, et pindalos (aves attagenum similes) et praedictis minores quasdam, ut boccalides, ficedulas, et miliarias. Has apertas ostendunt, ut interior earum pinguitudo appareat. Adferunt

5

Κ Ε Φ. κδʹ.

Περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν Κυνῶν κατὰ Ξενοφῶντα.

Ξενοφῶν δὲ ὑπὲρ κυνῶν λέγει ϗ ταῦτα· Δεῖν εἰς τὰ ὄρη πολλάκις ἄγειν αὐτὰς, τὰ δὲ ἔργα ἧττον· τὰς γάρ τοι τρίμμες ἐκ τῶν ἐνεργῶν χωρίων λυπεῖν τε αὐτὰς ϗ σφάλλειν. Λῷον δ' εἶναι ὁ αὐτός φησιν εἰς τὰ τραχέα ἄγειν, ϗ κέρδος γε ἐκεῖνο πρὸς τοῦτο διδάσκει, εὔποδάς τε αὐτὰς γίνεσθαι, ϗ ἀλλικωτέρας, ἐκπονούσας τὸ σῶμα· ἴχνη δ' ἄρα λαγὼ τοῦ μὲν χειμῶνος μακρὰ ὁρᾶσθαι λέγει, διὰ τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν· τοὐναντίον δὲ τοῦτο, τοῦ θέρους. Καὶ σαφὲς ἐκ τοῦ προειρημένου τί βούλεται τὸ ἐναντίον.

Κ Ε Φ. κέ.

Τίνα τρόπον ἄγει διὰ σπουδῆς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς τὴν τῶν Ἵππων τε ϗ Ἐλεφάντων τροφήν.

Ἵππους ϗ ἐλέφαντας, ἅτε ζῶα ϗ ἐν ὅπλοις ϗ πολέμοις λυσιτελῆ, τιμῶσιν Ἰνδοὶ, ϗ μάλα γε ἰσχυρῶς. Τῷ γοῦν βασιλεῖ κομίζουσι ϗ καμύθας, ἃς ἐμβάλλουσι ταῖς φάτναις· ϗ χιλὸν, ϗ ἐπιδεικνύουσι νεαρόν τε ϗ ἀσινῆ· ϗ ἐὰν μὲν εἴη τοιοῦτος, ἐπαινεῖ ὁ βασιλεύς· εἰ δὲ μὴ, κολάζει τούς τε τῶν ἐλεφάντων μελεδωνοὺς, ϗ τοὺς ἱπποκόμους πικρότατα. Οὐκ ἀτιμάζει δὲ οὐδὲ τὰ ἄλλα τὰ μικρότατα ζῶα· ἀλλὰ ϗ ἐκεῖνα προσίεται, δῶρά οἱ κομιζόμενα. Ἰνδοὶ γὰρ οὐκ ἐκφαυλίζουσι ζῶον οὔτε μὴν ἥμερον, οὐδὲ ἄγριον οὐδέν. Αὐτίκα γοῦν δωροφοροῦσι τῶν ὑπηκόων οἱ διὰ τιμῆς ἰόντες γεράνους τε ϗ χῆνας, ἀλεκτορίδας τε ϗ νήττας, ϗ τρυγόνας τε ϗ ἀτταγὰς, προσέτι πέρδικάς τε ϗ πινδάλους (ἔστι δὲ ἐμφερὲς τῷ ἀτταγᾷ τοῦτό γε) ϗ τὰ ἐπὶ τούτῳ τῶν προειρημένων βραχυτέρας τε, ϗ βουκαλίδας, ϗ συκαλίδας, ϗ τὰς καλουμένας κεγχρίδας. Ἐπιδεικνύουσι δὲ αὐτὰ ἀναπτύξαντες, τὸν εἰς βάθος αὐτῶν ἐλέγχοντες πιασμόν. Καὶ τούτων πεπιασμένων, ἐλεφάντων τε, ϗ βουκα-

runt et cervos obesos, et bubalides, et capreas, et oryges, et asinos unicornes (quorum supra mentionem feci) denique piscium genera diversa.

C A P. XXVI.

De marinis Cicadis.

Est etiam cicadarum genus marinum. Harum maxima parvo carabo similis est, cornua vero non similiter atque ille magna, nec aculeos habet; adspectu etiam nigrior est, et, cum captus est, stridorem quendam edere videtur; pinnae ipsius exiguae sub oculis enascuntur, terrenarum alis similes. Hominum plerique ab ea comedenda idcirco abstinent, quod sacram existiment. Seriphios autem, cum mortuam ceperint, eam sepelire audio; et vivam in retia delapsam non retinere, sed mari reddere; mortuas vero etiam deflent, aiuntque eas Perseo, Iovis filio, in deliciis esse.

C A P. XXVII.

De Hyaena, Trachuro, Thynno, Torpedine, et Pulmone piscibus.

Si piscis hyaenae nuncupati, eodem quo terrestris nomine, pinnam dextram ad hominem somno consopitum admoveas, sane quam eum ipsum perturbabis; etenim formidolosa secundum quietem spectra et simulacra videbit, acerbaque insomnia perpetietur. Item, si posteaquam trachuri caudam abscideris, ipsumque in mare liberum remiseris, eam equae ventrem ferenti appendas, non multo certe post abortum pariet. Iam vero si quis, qui nondum excesserit ex extrema pueritia, thynni sanguine illinatur, non pubescet. Hoc idem torpedo et marinus pulmo efficiunt; nam in aceto

λίδων, ϗ δορκάδων, ϗ ὀρύγων τε, ϗ τῶν ὄνων τῶν ἐχόντων ἓν κέρας (ὧν ϗ ἀνωτέρω πȣ τὴν μνήμην ἐποιησάμην) ϗ ἰχθύων γένη διάφορα, ϗ κομίζȣσι ϗ ταῦτα.

Κ Ε Φ. κϛ΄.

Περὶ Τεττίγων θαλαττίων.

Ἔστι δὲ ἄρα ϗ τέττιξ ἐνάλιος. Καὶ ὁ μὲν μέγιστος αὐτῶν ἔοικε καράβῳ μικρῷ, κέρατα δὲ ȣ̓κ ἔχει μεγάλα κατ' ἐκείνȣς, ȣ̓δὲ κέντρα· ἰδεῖν δέ ἐστι τȣ̃ καράβȣ ὁ τέττιξ ζοφωδέστερος, ϗ ἐπὰν αἱρεθῇ, προσέοικε τετριγότι· πτέρυγες δὲ ὀλίγαι τὸ μέγεθος ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτȣ̃ ἐκπεφύκασι, ϗ εἶεν ἂν κατὰ τὰς τῶν χερσαίων ϗ αὗται. Οὐ σιτȣ̃νται δὲ αὐτὸν οἱ πολλοὶ, νομίζοντες ἱερόν. Σεριφίȣς δὲ ἀκέω ϗ θάπτειν νεκρὸν ἑαλωκότα· ζῶντα δὲ εἰς δίκτυον ἐμπεσόντα ȣ̓ κατέχȣσιν, ἀλλὰ ἀποδιδόασι τῇ θαλάσσῃ αὖθις· θρηνȣ̃σι δὲ ἄρα τȣ̀ς ἀποθανόντας, ϗ λέγȣσι Περσέως τȣ̃ Διὸς ἄθυρμα αὐτȣ̀ς εἶναι.

Κ Ε Φ. κζ΄.

Περὶ Ὑαίνης ἰχθύος, ϗ Τραχȣ́ρȣ, ϗ Θύννȣ, Νάρκης τε, ϗ Πνεύμονος.

Ὕαινα ἰχθὺς ὁμώνυμος τῇ χερσαίᾳ ὑαίνῃ ἐστί· ταύτης ȣ̓̃ν τὴν πτέρυγα δεξιὰν εἰ ὑποθήσεις ἀνθρώπῳ καθεύδοντι, εὖ μάλα ἐκταράξεις αὐτόν· δέα γάρ τινα ϗ ἰνδάλματα ϗ φάσματα ὄψεται, ϗ ἐνύπνια ἕτερα ȣ̓δαμῶς εὐμενῆ ϗ φίλα. Τραχȣ́ρȣ γε μὴν ζῶντος ἐὰν ἀποκόψῃς τὴν ȣ̓ρὰν, ϗ τὸν τράχȣρον ἄρα ἐλεύθερον ἀπολύσῃς ἐς τὴν θάλασσαν, τήν γε μὴν προειρημένην ȣ̓ρὰν ἐξαρτήσῃς ἵππȣ κυȣ́σης, ȣ̓ μετὰ μικρὸν ἐκπεσεῖται τὸ ἔμβρυον, ϗ ἐξαμβλώσει ἡ ἵππος. Μειρακίȣ γε μὴν δεομένȣ ἐπὶ μήκιστον τριχῶν ἀπορίας τῶν ἐπὶ τȣ̃ γενείȣ, αἷμα ἐπιχρισθὲν θύννȣ ἀγένειον τὸ μειράκιον ἐνεργάζεται. Δρᾶ δὲ ἄρα ϗ νάρκη ϗ πνεύμων τὸ αὐτό· ἐν ὄξει γὰρ διασαπεῖσαι.

aceto putrefactae eorum carnes, et mento adſperſae, fugam pilorum facere dicuntur. Quid ad haec Tarentini et Tyrrheni ſophiſtae et mangones variorum malorum, qui picis uſu pſilothrum oſtenderunt, ut pro viris redderent mulieres?

C A P. XXVIII.

Quod Aurata piſcium timidiſſima ſit.

AVRATA omnium piſcium timidiſſima eſt. Nam ſub Arcturi tempus, cum maris acceſſus et receſſus maxime fiunt, et eo altius exaggerata arena ad litus relinquitur, ut naves ſaepe ex omnibus aquis nudae in terra remaneant; tum piſcatores, poſtquam populorum arborum ramos frondibus conveſtitos, paxillorum modo in mucronem acutos, in arenam defixere, diſcedunt; poſt autem rurſus accedens mare ſecum imbellem auratarum multitudinem attrahit, quae ubi aeſtus reciprocavit et receſſit, in exigua aqua concavis locis retenta relinquuntur, et vero ramorum metu quieſcunt; adeo enim ramos vento agitatos exhorrent, ut ne loco quidem ſe commovere audeant. Quamobrem primo cuique magnum meticuloſorum piſcium numerum capere et ferire licet; neque modo ab uſu piſcandi inſtructi, ſed etiam totius piſcationis rudes, atque adeo pueri et feminae capere poſſunt.

AELIANI

σαι αἱ τούτων σάρκες, καὶ ἐπιχρισθεῖσαι τοῖς γενείοις, φυγὴν τριχῶν ἐνεργάζονται, φησί. Τί πρὸς ταῦτα Ταραντῖνοί τε καὶ Τυῤῥηνοὶ σοφισταὶ κακῶν δαιδάλων, ἐκεῖνο ἀνιχνευσαντές τε καὶ πειράσαντες τὴν πίτταν, ὡς ἐξ ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας ἀποκρίνειν;

ΚΕΦ. κη΄.

Ὅτι δειλότατος ἰχθύων ἐστὶν ὁ Χρύσοφρυς.

Ο Χρύσοφρυς ἄρα ἰχθύων ἁπάντων δειλότατος ἦν. Ἐν δὴ ταῖς παλιῤῥοίαις τῆς θαλάττης, ὅταν ᾖ ὥρα Ἀρκτούρου σύνδρομος, ἡ μὲν ὑπονοστεῖ μάλιστα ἡ θάλαττα περὶ τὸ ἄκτιον, ψιλὴ δὲ ἡ ψάμμος ὑπολείπεται, καὶ αἱ ναῦς πολλάκις ἐπὶ τῆς γῆς ἑστήκασιν ὕδατος χῆραι· οὐκοῦν οἱ ἐπιχώριοι ὄρπηκας αἰγείρων χλωροὺς καὶ κομῶντας ὀξύναντες δίκην σκολόπων, καὶ ἐμπήξαντες τῇ ψάμμῳ, ὑπαναχωροῦσιν· εἶτα ὑποστρέψαν τὸ κῦμα ὑποσύρει ἰχθύων τῶν προειρημένων πλῆθος ἄμαχον, ὑπονοστεῖ αὖθις, καὶ ἀπολείπονται πολλοὶ χρύσοφροι ἐν ὀλίγῳ ὕδατι, ἔνθα καθειμένον εὑρεθῇ καὶ κοῖλον, εἶτα ὑπὸ τοῖς κλάδοις πτήξαντες ἡσυχάζουσι· διασειομένους γὰρ αὐτοὺς καὶ διακινουμένους ὑπὸ τοῦ προσπίπτοντος πνεύματος ὀῤῥωδοῦσι, καὶ οὔτε σπαίρουσιν, οὔτε ἀναπάλλονται. Πάρεστι δή σοι λαβεῖν ὡς αἰχμαλώτους, καὶ παίειν παντὶ τῷ προσπεσόντι δειλὸν ἰχθύων δῆμον, εἴποι τις ἄν· αἱροῦσι γοῦν αὐτοὺς οὐ τεχνῖται μόνοι, ἀλλὰ κἂν ἰδιώτης παρατυχὼν, ἢ καὶ παῖδες καὶ γυναῖκες.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

AELIANI

DE

NATVRA ANIMALIVM

LIBER XIV.

CAPVT I.

De Scombris in Ionio prope Epidamnum mari.

IN mari Ionio prope Epidamnum, ubi et Taulantii habitant, insula est, quae Minervae appellatur, eamque piscatores incolunt; et istic lacus est, ubi scombrorum, qui ad piscatorum consuetudinem assueverunt, et mansuefacti sunt, greges aluntur. Iis cibaria objiciunt piscatores, cum quibus iidem foedere et pace devinciuntur; et captura liberi sunt, atque eatenus aetate procedunt, ut vivant ibidem ad summam senectutem. Nec sane ignaviter victitant, neque in suos altores ingrati sunt; at enim de piscatoribus pastum cum mane acceperint, piscationem mox capessunt, ut se nutricantibus praeminum pro nutrimento persolvant. Quare ex portu solventes ad feros scombros gentiles suos natare contendunt, ac, simul ut ad eos pervenerunt, cum ipsis ita continuo tanquam cum aliqua turma aut phalange suorum popularium errant; et nimirum cum ejusdem generis et naturae sint, non inter se fugiunt, sed simul natant; post autem cicures circum feros concursantes in orbem consistunt, et suorum corporum obstructione eos fuga exituque intercludentes, suorum nutritiorum, ut pro iis quibus expleti cibis fuerint, illos remunerentur, adventum acerrime

tamdiu

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΔʹ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ αʹ.

Περὶ Σκόμβρων τῶν ἐν τῷ Ἰωνίῳ Ἐπιδάμνου πλησίον.

ΕΝ δὲ τῷ Ἰωνίῳ πελάγει πλησίον Ἐπιδάμνου, ὅπου καὶ Ταυλάντιοι παροικοῦσι, νῆσός ἐστι, καὶ Ἀθηνᾶς κέκληται, καὶ οἰκοῦσιν ἐνταῦθα ἁλιεῖς· ἔστι δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, καὶ σκόμβρων ἠθάδων καὶ ἡμέρων ἀγέλαι τρέφονται. Καὶ τούτοις μὲν τροφὰς ἐμβάλλουσιν οἱ ἁλιεῖς, καὶ ἔστιν αὐτοῖς πρὸς αὐτοὺς ἔνσπονδα, καί εἰσιν ἐλεύθεροι, καὶ ἀθηρίαν εἰλήχασι, καὶ προΐασιν εἰς χρόνου πλῆθος, καὶ ζῶσιν αὐτόθι καὶ σκόμβροι γέροντες. Οὐ μὴν ἀργοὶ σιτοῦνται, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ ὧν τρέφονταί εἰσιν ἀχάριστοι· λαβόντες δὲ καὶ ἐκ τῶν ἁλιέων τροφὰς τὰς ἑωθινάς, εἶτα μέντοι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τὴν θήραν ἴασιν, ὥσπερ οὖν τροφεῖα ἐκτίνοντες. Καὶ τοῦ λιμένος προελθόντες ἐπὶ τοὺς ξένους καὶ τοὺς ξενίους στέλλονται σκόμβρους, καὶ ἐντυχόντες ὡς ἴλῃ τινὶ ἢ φάλαγγι, ἅτε ὁμοφύλοις καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως οὖσι προσνέουσι, καὶ οὔτε τούτους ἐκεῖνοι φεύγουσιν, οὔτε οὗτοι ἐκκλίνουσιν αὐτούς, ἀλλὰ συνίασιν· εἶτα οἱ τιθασσοὶ τοὺς ἐπήλυδας περιελθόντες, καὶ κυκλόσε γενόμενοι, καὶ αὐτοὺς συμφράξαντες, ἀπειλήφασι μέσους πολύ τι πλῆθος, καὶ οὐκ ἐῶσι διαδιδράσκειν, ἀναμένουσι δὲ τοὺς τροφέας, καὶ ἀνθ' ὧν ἐκορέσθησαν, ἀντεφεστιῶσι

tamdiu exſpectant, dum piſcatores eo profecti captorum permultas caedes effecerint. Cicures vero mature properantes ad portum regrediuntur, atque ibidem intra cavernas abditi a piſcatoribus coenam exſpectant; quam quidem ipſi eis largiuntur, ſi ipſos ad piſcatum adjutores atque amicos fidos habere velint. Haec autem quotidie ac diligenter fieri aiunt.

C A P. II.

De Scaro ad morbum regium utili.

SCARVM, cujus bilis per totum corpus diffuſa eſt, ſi comedendum dederis homini jecore aegrotanti, et arquato morbo laboranti, ad ſanitatem redibit, ut periti piſcatores docent.

C A P. III.

Quomodo capiantur Piſces in ſinuoſis et vadoſis locis.

CAPIVNTVR piſces etiam ſine naſſis, hamis, et retibus, hoc modo. Sinus maris multi deſinunt in paludes quaſdam, quae quidem vadoſae ſunt. Ad haec loca periti piſcatores, cum aer ſerenus eſt, et tempeſtates conquieſcunt, multos homines adducunt, eoſque jubent inambulare, et arenam eatenus proterere, et conculcare, quoad ex vehementi pedum impreſſione bene alta veſtigia faciant; quae ſi permaneant, nec ipſa concidens arena confundat, neque a ventorum perturbatione aqua concitetur, non longo intervallo eo ingreſſi in veſtigiis impreſſis planos piſces conſopitos, pſettas, rhombos, ſtrothos [paſſeres] torpedines, et alios ejuſmodi capiunt.

C A P.

τὲς ἁλιέας, ἐπελθόντες γὰρ αἱρῦσιν αὐτὲς, καὶ πολὺν ἐργάζονται φόνον. Οἱ δὲ τιθασσοὶ ἐπανίασι σπεύδοντες εἰς τὸν λιμένα, καὶ τὲς ἑαυτῶν χηραμὲς ὑπελθόντες ἀναμένουσι τὸ δειλινὸν δεῖπνον· οἱ δὲ ἥκουσι κομίζοντες, εἰ βούλονται συνήθεις ἔχειν, καὶ φίλους πιστές. Ὁσημέραι μέντοι πράττεται ταῦτα καὶ δεινῶς, φασί.

ΚΕΦ. β΄.

Περὶ τῦ Σκάρυ πρὸς ἴκτερον ὠφελῦντος.

ΣΚάρυ διαχυθείσης τῆς χολῆς περὶ πᾶν τὸ σῶμα, ἐὰν δῷς ἐμφαγεῖν ἀνθρώπῳ νοσῦντι τὸ ἧπαρ, καὶ ἴκτερον ἔχοντι, σωθήσεται, ὡς οἱ σοφοὶ τῶν ἁλιέων διδάσκουσι.

ΚΕΦ. γ΄.

Πῶς ἁλίσκονται οἱ Ἰχθύες ἐν τοῖς κόλποις καὶ τοῖς τενάγεσι.

ΑΛίσκεται δὲ ἄρα ἰχθὺς καὶ ἄνευ κύρτων, καὶ ἀγκίστρων, καὶ δικτύων, τὸν τρόπον τῦτον. Κόλποι θαλάττης πολλοὶ τελευτῶσιν ἐς τενάγη τινὰ, καὶ ἔστι ταῦτα ἐπιβατά. Ὅταν ὖν ᾖ γαλήνη καὶ εἰρήνη πνευμάτων, οἱ τεχνῖται τῶν ἁλιέων ἄγουσι πολλὲς ἐνταῦθα, εἶτα αὐτὲς προστάττουσι βαδίζειν, καὶ πατεῖν τὴν ψάμμον, ὡς ὅτι μάλιστα ἐπερείδοντας τὸ πέλμα ἰσχυρῶς· εἶτα ἴχνη καταλείπεται βαθέα, ἅπερ ὖν ἐὰν φυλαχθῇ, καὶ μή ποτε συμπεσῦσα ἡ ψάμμος συγχέῃ αὐτὰ, μηδὲ ἐνταραχθῇ ὑπὸ πνεύματος τὸ ὕδωρ, ὀλίγον διαλείπουσιν οἱ ἁλιεῖς, καὶ ἐκβάντες καταλαμβάνουσιν ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν βημάτων, καὶ τοῖς ἴχνεσι, τὲς ἰχθῦς τὲς πλατεῖς ἀναπαυομένους, ψῆττας τε, καὶ ῥόμβους, καὶ στρυθὲς, καὶ νάρκας, καὶ τὰ τοιαῦτα.

CAP. IV.

Quibus rebus utilis ſit Echinus marinus, atque etiam terreſtris.

De echino marino et ſupra dixi, et nunc denuo dicam, quae inſuper accepi. Ad ſtomachum hebeſcentem non parum proficit echinus marinus, etenim vel omnium ciborum faſtidio laborantem in priſtinae valetudinis ſtatum reſtituit; atque ad veſicam, quemadmodum harum rerum bene periti affirmant, exonerandum utilis eſt; et ſi corpus ſcabie infectum eo perungatur, ad ſanitatem redit; item vulnerum ſordes cum teſtis crematus extergit. Cinis terreni herinacii cremati ad picem admiſtus, et locis a pilo nudis illitus, pilum, ut ſic joco dicam, a ſuis ſedibus fugitivum reducit; in vini autem potione ſumptus remedium ad dolores renum adhibetur, et aqua intercute laborantes ſanat, ut antea dixi; ejuſdemque jecore ad aſſum ſolem exſiccato elephantiaſi laborantes ſanantur.

CAP. V.

Quaenam cornua Elephantorum, maris vel feminae, praeſtantiora ſunt.

Ex elephantino genere cornua feminae majus pretium quam maris habere, hujuſcemodi rerum ſcientia inſtructi et praedicant, et illa nos docent; nimirum in Mauritania, quemadmodum quotannis cervis, ſic decimo quoque anno cornua elephantis excidere ſolere. Itaque hi in genua incumbentes uſque adeo cornua impellunt et defigunt in terram expoſitam in planiciem et riguam, quam alteri praeferunt, quoad illa ipſa occultaverint, quibus ſe exonerare tantopere cupiunt; deinde locum, in quem abſtruſerunt et repoſuerunt ejuſmodi theſaurum, pedibus exaequant.

Κ Ε Φ. δ'.

Θαλάττιος Ἐχῖνος εἰς πόσα ἐστὶν ἀγαθὸς, καὶ ἔτι ὁ χερσαῖος.

ΕΧίνου θαλαττίου πέρι εἶπον ἀνωτέρω, καὶ νῦν δὲ εἰρήσεται, ὅσα προσακήκοα. Ἔστι μὲν καὶ τῷ στομάχῳ ἀγαθὸν, τὸν τέως γὰρ κακόστομον ὄντα, καὶ πᾶν ὁτιοῦν βδελυττόμενον, ὅδε ἀναῤῥώννυσιν· ἔστι δὲ καὶ κύσεως κενωτικὸς, ὡς οἱ τούτων λέγουσι σοφοί· εἰ δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιχρίσαις σώματι ψωριῶντι, ὅδε σῶν ἐργάζεται τὸν τέως νοσοῦντα τὴν νόσον τὴν προειρημένην· καυθεὶς δὲ ἄρα ὀστράκοις αὐτοῖς ἐκκαθαίρει τε τὰ ῥυποῦντα τῶν τραυμάτων. Χερσαίου δὲ ἐχίνου καυθέντος ἡ σποδιὰ πίττῃ προσανακραθεῖσα εἶτα μέντοι καταχρίεται τῶν λειψοτρίχων μερῶν, καὶ αἱ τέως φυγάδες, ἵνα τι καὶ παίξω, ὑπαναφύονται· πινομένη δὲ οἴνῳ νεφροῖς ἀγαθόν ἐστι, σώζει δὲ ἄρα καὶ ὑδεριῶντας ποθεῖσα, ὥσπερ δὴ καὶ προεῖπον· τὸ δὲ ἧπαρ ἄρα τοῦ ἐχίνου τούτου ἰᾶται ὑφ' ἡλίου γενόμενον αὖον τοὺς μέντοι νόσῳ τῇ τοῦ καλουμένου ἐλέφαντος κατειλημμένους.

Κ Ε Φ. ε'.

Πότερα κέρατα τιμιώτερα Ἐλέφαντος, τὰ τοῦ ἄῤῥενος, ἢ τὰ τοῦ θήλεος.

ΕΛέφας ὁ θῆλυς, τιμιώτερα εἶναι τὰ τούτου κέρατα οἱ σοφοὶ ταῦτα ὑμνοῦσί γε, καὶ ἐκεῖνα ἡμᾶς διδάσκουσιν· ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ γῇ οἱ ἐλέφαντες δεκάτῳ ἔτει πάντως αὐτοῖς τὰ κέρατα ἐκπεσεῖν σπεύδει, ὥσπερουν καὶ τῶν ἐλάφων, ἀλλὰ τούτων ἀνὰ πᾶν ἔτος. Οἱ τοίνυν ἐλέφαντες οἵδε γῆν πεδιάδα καὶ ἔνδροσον προαιροῦνται τῆς ἄλλης, καὶ ἐπερείδουσιν εἰς αὐτὴν ὀκλὰξ ἐπικύψαντες, ἐκδῦναι αὐτῶν δεινῶς σφριγῶντες· τοσοῦτον δὲ ἄρα ἐπωθοῦσιν, ὡς καὶ τέως αὐτὰ ἀποκρύψαι, εἶτα μέντοι ὑποψήσαντες τοῖς ποσὶ λεῖον τὸν χῶρον ἀπέφηναν τὸν

φρουροῦντα.

exaequant et complanant. Terra autem, quod sit feracissima, post paulum herbam proferens, abditorum cornuum adspectum viatoribus adimit. Eorum vero pervestigatores, qui sane ad illorum insidias et astus prudentes sunt, in eum locum, in quem cornua defossa suspicantur, utribus caprinis aquam deportant; dein alios alio ex utribus repletis dispertiunt atque ibidem commorantur, et alius quidem dormiens, alius potans, alius inter pocula cantiunculam canens suos amores meditatur: et si quis formosum juvenem istic praesentem, et venationis comitem, de amore interpellet, haud mirum mihi videtur; sunt enim Maurusii pulchri et proceri, adspectuque virili, et rei venatoriae studiosi, iidemque, quamvis aetate provecta, multos juvenes in amorem sui concitant. Quod si cornua sint alicubi prope defossa, quadam mirabili illecebra ex utribus sic aquam eliciunt, ut vasa exsiccent et exinaniant. Ii autem, qui cornua exquirunt, statim sine canibus sagacissime praedam odorati locum illum bidentibus et ligonibus perfodiunt, et optatum consequuntur; si vero utres permanserint pleni, eos inde transferentes alio se conferunt.

CAP. VI.

Quod Elephantus cor duplex habere feratur, item de Lynce.

DUPLICI tum corde tum sensu animi elephantus esse dicitur, et altero quidem ira incendi, altero mitigari et leniri, Maurorum sermonibus pervagatum est. Iidem de lynce tradunt, magis esse simam quam pardalim, et summis hirsutam auriculis; feram hanc maxime saltu valere, et ad retinendum, quod corripuerit, pertinacissime validissimam esse. Videtur et Euripides

φρυρῦντα τὸ θησαύρισμα αὐτοῖς. Γονιμωτάτη δὲ ἄρα ἡ γῆ ὖσα εἶτα ἥκιστα τὴν πόαν ἀναφύει, κ) ἀφανίζει τὴν ὄψιν τῦ γεγενημένυ τοῖς ὁδῷ χρωμένοις. Οἱ δὲ κ) ταῦτα ἀνιχνεύοντες τὰ φώρια, καί τινα σοφίαν τῆς ἐκείνων ἐπιβυλῆς ἔχοντες, ἐν ἀσκοῖς αἰγείοις ὕδωρ κομίζυσιν· εἶτα αὐτοὶ διασπείρυσι πεπληρωμένυς ἄλλυς ἀλλαχόσε, κ) αὐτοὶ καταμένυσι, κ) καθεύδει τις, κ) ἄλλος ὑποπίνει, κ) πῦ τις κ) μεταξὺ ἐπιῤῥοφῶν τῆς κύλικος ὑπαναμέλπει, κ) μέμνηται διὰ τῦ μέλυς, ἧς ἐρᾷ· εἰ δὲ κ) νέον ὡρικὸν ὑποπειρᾷ παρόντα τις, κ) αὐτὸν τῆς ἰχνεύσεως κοινωνὸν, ὐκ ἂν θαυμάσαιμι· εἰσὶ γὰρ Μαυρύσιοι κ) καλοὶ κ) μεγάλοι, κ) ἀνδρικὸν ὁρῶσι, κ) ἔργων ἔχονται θηρατικῶν, κ) μέντοι κ) πολλὰ ἀναφλέγυσι μειράκια ἔτι κ) τηλικοίδε ὄντες. Οὐκῦν εἰ τὰ κέρατα εἴη κατωρυγμένα πλησίον ἐκεῖνα, τάδε ἴυγγί τινι ἀποῤῥήτῳ κ) θαυμαστῇ δὲ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ἐκ τῶν ἀσκῶν ἕλκει, κ) ἀποδείκνυσι κενὺς αὐτύς. Ἐνταῦθα τοίνυν σμινύαις τε κ) μακέλλαις διασκάπτυσι τὸν χῶρον, κ) ἔχυσι τὸ θήραμα ῥινηλατήσαντες ἄνευ κυνῶν· ἐὰν δὲ ἔμπλεῳ μείνωσιν οἱ ἀσκοὶ, ὖπερ ὖν κ) κατέθεσαν αὐτὺς οἱ τῶν κεράτων τῶνδε θηραταὶ, οἵδε ἀπίασιν ἐπ' ἄλλην θήραν, κ) μέντοι κ) ἀσκὺς κ) ὕδωρ ἐπάγονται πάλιν, τὰ θήρατρα τῆς ἄγρας τῆς προειρημένης.

Κ Ε Φ. ϛʹ.

Ὅτι λέγεται διπλῆν καρδίαν ἔχειν ὁ Ἐλέφας, κ) περὶ τῆς καλυμένης Λυγγός.

ΛΕγεται δὲ κ) ἐλέφας διπλῆν ἔχειν καρδίαν, κ) διπλᾶ νοεῖν, κ) τῇ μὲν θυμῦσθαι, κ) πραΰνεσθαί γε μὴν τῇ ἑτέρᾳ· Μαυρυσίοις δὲ ἄρα μὴν ἕπομαι λόγοις, λέγων ταῦτα. Ἐπεί τοι κ) ἐκεῖνα οἱ αὐτοὶ ὑμνῦσι, λύγγας εἶναι· φασὶ δὲ αὐτὰς παρδάλεως μὲν ἔτι κ) πλέον σιμὰς, ἄκρα γε μὴν τὰ ὦτα λασίυς· θηρίον τῦτο ἀλκικὸν δεινῶς, κ) χαλασχεῖν βιαιότατά τε κ) ἐγκρατέστατα καρτερόν. Ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τύτῳ μαρτυρεῖν

Euripides hujus tanquam informis bestiae meminisse, cum ait:

Accedit ille vel humeris aprum ferens,
Lyncemve deformem malamque bestiam.

Cur autem δύστοκον [difficulter parientem] eam dicat, a criticis quaerendum.

C A P. VII.

De magna Struthione.

De magna struthione haec etiam quis dixerit. In ejus ventre a sordibus expurgato lapides inveniuntur, quos haec posteaquam devoravit, in omaso prope reticulum diu adservatos concoquit; ii sane ad efficiendam oculorum medicinam salutares sunt: atque illius adeps et nervi auxilium et salutem nervis hominum adferunt. Eadem in cursu deficiens lassitudine comprehenditur ab equitibus; etenim in orbem currit exterius, verum equites interiore et breviore orbe circumacti currendo tandem defessam adsequuntur. Ad hunc etiam modum capitur: Pedibus sane nidum ex sabulo architectans in solo humilem construit, cujus medium cavum est, labra ambientia alte exaggerat, ac tanquam muro circummunit, ne per labra defluens aqua pluvia in nidum influat, et pullos etiamnum teneros alluat. Amplius quidem octoginta ova ex sese parit, non tamen uno eodemque tempore ex ovis pullos excludit, sed ex his partim jam in lucem proferuntur, partim intra ova informantur, partim etiam foventur. Cum autem ipsam sic incubantem vir hujus venationis bene peritus animadverterit, peracuta hastilia mucronibus e ferro sursum erectis et resplendentibus circa nidum defigit; et alicubi prope in occulto latens ex insidiis rei eventum avide expectat. Struthio vero pullos suos vehementer amans, et eorum consortii quam maxime avida, a pastu revertitur;

μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσωπον οὖν, ὅταν που λέγῃ·

Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος,
Ἢ τὴν ἄμορφον λύγκα, δύστοκον δάκος.

Ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον τοὺς Κρητικοὺς ἐρέσθαι λῷον.

ΚΕΦ. ζ.

Περὶ τῆς Στρουθοῦ τῆς μεγάλης.

Περὶ στρουθοῦ δὲ τῆς μεγάλης, εἴποι τις ἂν καὶ ἐκεῖνα. Ἡ γαστὴρ αὐτῆς ἀνῃρημένης εὑρίσκεται καθαιρομένη λίθους ἔχουσα, οὕσπερ οὖν καταπιοῦσα ἡ στρουθὸς ἐν τῷ ἐχίνῳ φυλάττει, καὶ πέττει τῷ χρόνῳ· εἶεν δ' ἂν οὗτοι καὶ ἀνθρώπων ὄψεως ἀγαθοί· νεῦρα δὲ τὰ ταύτης καὶ λίπος ἀνθρωπείων νεύρων ἀγαθά εἰσιν. Ἁλίσκεται μὲν οὖν αὕτη ὑπὸ ἵππων ἀπειποῦσα τῷ δρόμῳ· θεῖ μὲν γὰρ εἰς κύκλον, ἀλλ' ἐξωτέρω περιθέουσα· οἱ δὲ ἱππεῖς τῷ ἐνδοτέρω ὑποτέμνονται κύκλῳ, καὶ ἔλαττον περιϊόντες ἀπειποῦσαν τῷ δρόμῳ ἀγρεύουσιν αὐτὴν χρόνῳ. Λαμβάνεται δὲ καὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Καλιὰν ἐργάζεται ταπεινὴν ἐν τῷ δαπέδῳ τὴν ψάμμον διαγλύψασα τοῖς ποσὶ, καὶ τὸ μὲν μεσαίτατον αὐτῆς κοῖλόν ἐστι, τὰ χείλη δὲ τὰ κύκλῳ ὑψηλὰ ἐργάζεται, ἀποτειχίζουσα τρόπον τινὰ, ἵνα τὸ ἐκ Διὸς ὕδωρ ἀποστάζῃ τὰ χείλη, καὶ μὴ εἰσρέῃ τῇ καλιᾷ, καὶ ἐπικλύζῃ τῆς στρουθοῦ τοὺς νεοττοὺς ὄντας ἁπαλούς· τίκτει δὲ καὶ ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα, οὐ μὴν ἀθρόα ἐκγλύφει, οὐδὲ ἐν ταὐτῷ χρόνῳ παρίασιν ἐς τὸ φῶς πάντα, ἀλλὰ τὰ μὲν ἤδη τέτεκται, ἄλλα δὲ ἔτι ἐν τοῖς ᾠοῖς ὑποπήγνυται μὲν, τὰ δὲ ὑποθάλπεται. Ὅταν οὖν ἐν τούτοις ᾖ ἐκείνη, θεασάμενος ἀνήρ τις, οὐκ ἄφρων, ἀλλὰ τῆς τοιαύτης θήρας πεπειραμένος, αἰχμὰς περὶ τὴν καλιὰν πήγνυσι τεθηγμένας, ὀρθὰς δὲ ἄρα κατὰ τοῦ σαυρωτῆρος πήγνυσι, καὶ ὁ σίδηρος ἐκλάμπει, καὶ ἀναχωρήσας ἐλλοχᾷ τὸ πραττόμενον. Ἐπάνεισιν οὖν ἐκ τῆς νομῆς ἡ στρουθὸς, ἐρῶσα τῶν νεοττῶν ἰσχυρῶς,

vertitur; ac nimirum priusquam in nidum introeat, huc illuc versans oculos circumspectat, quod metuat ne quis ipsam speculetur; deinde ardentissimo pullorum studio victa, et tanquam oestro percita, etsi ferrum splendescit, ita tamen alis, tanquam velis expansis, continuo cursu et cum stridore fertur, et intra nidum se recipit, et miserrime quidem; nam cuspidato ferro implicata et trasfixa moritur. Venator vero id animadvertens, simul cum matre pullos capit.

CAP. VIII.

De Anguillis in Pado, et quomodo eae capiantur.

In Italiae occidentem versus regionibus civitas est, Patavium nomine, quam ab Antenore Trojano conditam ferunt, cum Ilio patria capto in hanc terram venisset superstes, et dimissus a Graecis, eo quod Menelaum et Vlyssem propter Helenam legatione fungentes ipse servasset, quos Antimachus occidendos suaserat,

Amplis muneribus Paridis corruptus et auro,

ut canit Homerus. Non procul hac urbe Patavio distat alia, nomine Bitetia, quam fluvius Eretenus alluit, et terram non modicam praeterlapsus tandem in Eridanum influit. Ceterum in Eridano anguillae maximae et omnium pinguissimae nascuntur; capiunturque hoc modo: Piscator ad sinuosum locum, ubi latius confluens dilatatur, vel in saxo ex aqua eminente, vel in arbore radicitus ventorum turbinibus exstirpata, et jam putrescenti et ad ignem inutili, sedens perpinguis intestini ovilli recentis tria aut

ϗ διψῶσα αὐτῶν τῆς συνουσίας· ϗ τὰ μὲν πρῶτα περιβλέπει δεῦρο ϗ ἐκεῖσε, ϗ ἐλίττει τὸ ὄμμα, δεδοικυῖα μή τις αὐτὴν θεάσηται· εἶτα μέντοι νικωμένη ὑπὸ τοῦ ἱμέρου ϗ οἰστρουμένη, τὰς πτέρυγας ἁπλώσασα, ὡς ἱστίον δρόμῳ συντόνῳ φερομένη ϗ ῥοίζῳ, εἶτα εἰσήλατο εἰς τὴν ἑαυτῆς καλιὰν, ϗ οἴχεται· ταῖς γὰρ αἰχμαῖς ἐμπλεχθεῖσα ϗ περιπαρεῖσα ἀποθνήσκει. Ἐπίσταται οὖν ὁ θηρατὴς, ϗ ᾕρηκε σὺν τῇ μητρὶ τοὺς ἐκγόνους.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ τῶν ἐγχελύων τῶν ἐν τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ, ϗ ὅπως θηρῶνται.

ΠΟλις ἐστὶν ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν ἑσπέραν χωρίοις Ἰταλικοῖς, ϗ ὄνομα αὐτῇ Πατάβιον, Ἀντήνορος ἔργον εἶναι λέγουσι τοῦ Τρωὸς τὴν πόλιν· ταύτην δ' ᾤκησεν ἄρα γῆν οἴκοθεν σωθεὶς, ὅτε ἀπηλλάγη τῆς πατρίδος ἁλούσης τῆς Ἰλίου, αὐτὸν αἰδεσθέντων τῶν Ἑλλήνων, ἐπεὶ πρεσβεύοντα τὸν Μενέλεων σὺν τῷ Ὀδυσσεῖ ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἔσωσεν, Ἀντιμάχου συμβουλεύοντος ἀποκτεῖναι αὐτούς· ἔλεγε δὲ ἄρα ϗ οὗτος ταῦτα,

Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα,

ὡς Ὅμηρός φησιν. Οὐκοῦν τῷδε τῷ Παταβίῳ πόλις γειτνιᾷ ἑτέρα, ϗ Βιγητίαν καλοῦσιν αὐτὴν, ϗ παραῤῥεῖ ποταμὸς αὐτῇ, Ἠρετηνὸς ὄνομα, ϗ παραμείβεται οὗτος γῆν οὐκ ὀλίγην, εἶτα εἰς τὸν Ἠριδανὸν ἐμβάλλει, ϗ ἀνακοινοῦται τὸ ὕδωρ. Ἐν δὴ τῷ Ἠριδανῷ ἔγχελεις γίνονται μέγισταί τε, ϗ τῶν ἀλλαχόθεν πιόταται μακρῷ· ἁλίσκονται δὲ ἄρα τὸν τρόπον τοῦτον· Ἐπὶ πέτρας προβλῆτος κάθηται ὁ θηρατὴς ἔν τινι κολποειδεῖ χωρίῳ, ὅπου ϗ πλατύνεται τὸ ῥεῦμα ἔτι μᾶλλον, ἢ ϗ ἐπί τινος δένδρου κάθηται προῤῥίζου πλησίον τῆς ὄχθης ῥιφέντος ὑπὸ πνεύματος σκληροῦ, ὅπερ οὖν ὑποσήπεται μὲν, ἀχρεῖον δέ ἐστι κατακῆναί τε ϗ ἐκκαῦσαι αὐτό· οὐκοῦν ἑαυτὸν καθίσας ὁ τῶν ἐγχελύων τῶνδε ἁλιεὺς, ϗ λαβὼν ἔντερον νεοσφαγοῦς ἀρνὸς τριῶν

aut quatuor cubita patentis alterum caput in aquam dejicit, quod aquae vorticibus agitatum volutatur; idemque illius alterum extremum manibus tenet, in quod quidem ipſum arundinis fruſtum perinde longum, atque gladii capulus, inſertum eſt. Neque vero diu anguillas eſca latet, gaudent enim hoc inteſtino; et continuo earum prima quaeque, fame ſtimulata, hiante ore atque imminenti hamatos ac uncinatos dentes ſuos in idipſum inteſtinum defigit, atque hoc idem crebra inſultatione detrahere conatur. At piſcator anguillam intelligens ex fluctuatione inteſtino inhaereſcere, arundinem, ad quam alligatum eſt inteſtinum, ori ſuo admovet, et quoad poteſt inteſtinum vehementer inflat, quod quidem ipſum defluente hominis adſpiratione et impletur et intumeſcit; et ventus in anguillam illapſus illius caput et fauces flatu opplet, atque anhelitum eatenus obſtruit, ut ea non queat neque reſpirare, neque inteſtino infixos dentes detrahere; quare ſuffocatur, et a tribus velut adverſariis calamo, ſpiritu, et inteſtino capta ſubtrahitur. Hoc cum quotidie fiat, multae a multis capiuntur. Has autem iſtorum piſcium proprietates etiam referre mihi viſum fuit.

C A P. IX.

De marino Leone.

MARINVM leonem locuſtae ferme ſimilem eſſe ſcio; praeterquam quod corpore tenuior et gracilior apparet, et ex aliqua cruſtarum ſuarum parte caeruleus, item quod ignavus eſt; et forcipes illius maximae cancrorum forcipibus figura ſimiles ſunt. A piſcatoribus bene peritis membranas quaſdam habere dicitur appenſas ex teſtis et colligatas, ſub quas ſubjectae ſint molles caruneulae et tenerae, quae leonis adeps appellentur. Is ad hoc ipſum, aiunt, homines adjuvat, ut ſqualidam et infuſcatam faciem ad nitorem

μὲν ἢ τεττάρων πηχῶν, πεπιασμένον δ' ἰσχυρῶς, τὴν μὲν ἀρχὴν αὐτοῦ καθίησιν ἐς τὸ ὕδωρ, καὶ εἱλεῖται ἐν ταῖς δίναις στρεφόμενον· τόγε μὴν τέλος διὰ χειρῶν ἔχει, ἐμβέβληται δὲ εἰς αὐτὸ καλάμου τρύφος, ὅσον κώπην εἶναι τὸ μῆκος ξίφους. Οὐ μὴν λανθάνει τὰς ἐγχέλυς ἡ τροφὴ, χαίρουσι γὰρ τῷδε τῷ ἐντέρῳ· καὶ ἥγε πρώτη προσελθοῦσα, οἰστρουμένη ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ περιχανοῦσα, ἐμφύει τοὺς ὀδόντας, γυροὺς τε καὶ ἀγκιστρώδεις καὶ δυσελίκτους ὄντας, καὶ συνεχῶς ἐπισκαίρει τε, καὶ πειρᾶται καθέλκειν τὸ δέλεαρ. Ὁ δὲ κραδαινομένου τοῦ ἐντέρου συνεὶς ἔχεσθαι τὴν ἔγχελυν, τὸν κάλαμον, ᾧ τὸ ἔντερον προσήρτηται, ἐνθεὶς τῷ ἑαυτοῦ στόματι, καὶ οἷον σθένει καταπνέων, φυσᾷ τὸ ἔντερον καὶ μάλα γε ἰσχυρῶς, τὸ δὲ ἐκ τοῦ καταρρέοντος πνεύματος πίμπλαται καὶ οἰδαίνει· ὁ τοίνυν ἄνεμος κατολισθαίνει εἰς τὴν ἔγχελυν, καὶ πληροῖ μὲν τοῦ πνεύματος αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, πληροῖ δὲ τὴν φάρυγγα, καὶ ἐμφράττει τῷ θηρίῳ τὸ ἆσθμα· καὶ ἀναπνεῦσαι μὴ δυναμένη, μηδὲ μὴν ἐξελεῖν τοῦ σπλάγχνου τοὺς ἐμπεφυκότας ὀδόντας, ἀποπνίγεται, καὶ ἀνασπᾶται ἁλοῦσα ὑπὸ τοῦ ἐντέρου, καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ τοῦ καλάμου τρίτου. Καθ' ἑκάστην μὲν οὖν δρᾶται τοῦτο, ἁλίσκονται δὲ ὑπὸ πολλῶν πολλαί. Ἔστω δέ μοι καὶ ταῦτα τῶνδε τῶν ἰχθύων λεχθέντα ἴδια.

ΚΕΦ. θʹ.

Περὶ τοῦ θαλαττίου Λέοντος.

Λέοντα θαλάττιον ἐοικέναι καράβῳ ἀμηγέπη καὶ ἡμεῖς ἴσμεν· λεπτότερον δὲ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος ὁρῶμεν αὐτὸν, καὶ ὑπό τι καὶ κυανοῦ μέρη τῶν ὀστράκων προσβάλλοντα· νωθῆ δὲ, καὶ ἔχοντα χηλὰς μεγίστας, καὶ ταῖς τῶν καρκίνων προσεοικυίας κατὰ σχῆμα. Λέγεται δὲ ὑπὸ τῶν σοφωτέρων ἁλιέων ἔχειν τινὰς ὑμένας προσηρτημένους τοῖς ὀστράκοις, ὑφ' οἷς ὑμέσιν εἶναι σαρκία ἁπαλὰ, καὶ καλεῖσθαι ἐκείνου τοῦ λέοντος στέαρ ταῦτα. Ὀνίνασθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐξ αὐτοῦ ἐκεῖνα· προσ-

ώπου

torem adducat; et cum rosaceo in unguentum conformatus formae pulchritudinem conciliat, et venustum splendorem enitere facit. Id etiam auditione accepi, terrenum leonem summe timere marini adspectum, absurdum scilicet ac formidabilem; sed neque odorem ejus ferre. Quantopere gallinaceus quidem ab eodem timeatur, supra dixi. Illum ipsum leonem terrestrem dicunt marini contritarum crustarum pulverem ex aqua bibentem a ventris morbo liberatum iri. Haec de marini leonis natura peculiari mihi dicta sunto.

CAP. X.

De Asinis Mauritanis.

MAVRVSII asini cursu celerrimi, primum ut se in viam dederunt, velocissimi sunt, ut vento quodam aut avis alis ferri videantur; at cito delassantur, et ipsorum pedes fatiscunt, ac spiritus deficit, atque velocitatis suae obliviscuntur, tarditateque constricti insistunt, et acerrimas profundunt lachrymas, non tantopere, meo judicio, ob futuram mortem, quam ob pedum infirmitatem. Quare ab equis desilientes Mauritani illorum collo funem injiciunt, et sic alligatos ad suum quisque equum trahunt, tanquam captivos. Ceterum et equos et asinos Libycos corporibus esse exiguis, cursu vero pernicissimos, superius dixi.

CAP. XI.

De Libycis Bobus.

LIBYCORVM boum, qui feri solutique errant, multitudo innumera est, et tanta celeritas, ut unum insequentes venatores interdum fallantur; quod nimirum in alios feros incidant, et ille interim sub dumeta saltusve subiens se subducat; alii autem similes exoriantur, et venatorum oculos fallant. Horum quempiam

ὥπυ καθαίρυσι χρῶτα θολερόν· ϗ ἐλαίῳ ῥόδοις ἀνακραθέντι ἐμβληθένῖα, ϗ γενόμενα χρίσμα, εἰς ὥραν ϗ ἀγλαΐαν ϛυμμάχεσθαι. Προσακήκοα δὲ ϗ ἐκεῖνο, τὸν ἐπὶ τῆς γῆς λέονῖα δεδιέναι ἰσχυρῶς τῦ θαλατῖίυ τῆς ὄψεως τὸ ἐκῖράπελον, ϗ μὴ φέρειν αὐτῦ τὴν ὀσμήν. Ὡς δέδοικε δὲ ϗ ἀλεκῖρυόνα ὁ λέων αὐτὸς, ἀνωῖέρω μοι λέλεκῖαι. Λέγυσι δὲ ϗ ϛυνῖριβένῖων αὐτῦ τῶν ὀςράκων, ϗ ἐμβληθείσης τῆς κόνεως εἰς ὕδωρ, πιόνῖα τὸν χερσαῖον λέονῖα ἔξω ἂν γίνεσθαι νόσυ λυπύσης αὐτῦ τὴν κοιλίαν. Εἰρήσθω δέ μοι ϗ ταῦτα τῦ θαλατῖίυ λέονῖος ἴδια.

ΚΕΦ. ί.

Περὶ τῶν Ὄνων τῶν Μαυρυσίων.

ΟΝοι δὲ Μαυρύσιοι ὤκιςοι δραμεῖν, παρά γε τὴν πρώτην ὁρμήν εἰσιν ὀξύταῖοι, ἢ ὡς ϗ νὴ Δία αὔρας τινὸς ἐμβολὴν εἶναι, ἢ πῖερὸν αὐτόχρημα ὄρνιθος· ταχέως δὲ κάμνυσι, ϗ αὐτοῖς οἱ πόδες ἀπαγορεύυσι, ϗ τὸ πνεῦμα ἐπιλείπει, ϗ τῆς τε ὠκύτηῖος εἰλήφασι λήθην, ϗ ἑςᾶσι νωθεῖς πεπεδημένοι, ϗ ἀφιᾶσι δάκρυα θαλερὰ, ὃ μοι δοκεῖ ἐπὶ τῷ μέλλονῖι θανάτῳ τοσῦτον, ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ποδῶν ἀσθενείᾳ. Τῶν μὲν ὖν ἵππων ἀποπηδήσανῖες εἶτα μέντοι περιβάλλυσιν αὐτοῖς βρόχυς περὶ τὴν δέρην, ϗ τῷ ἵππῳ προσαρῖήσας ἕκαςος ἄγει ὡς αἰχμάλωῖον ἑαλωκότα. Ὅτι δὲ μικροὶ μὲν ἰδεῖν εἰσιν οἱ Λίβυες ἵπποι ϗ ὄνοι, δραμεῖν δ᾽ ὤκιςοι, ἀνωῖέρω εἶπον.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ Βοῶν.

ΒΟῶν δὲ Λιβύων πλῆθος ἦν ἄρα ϗ πλέον ἀριθμῦ, καί εἰσιν ὤκιςοι οἱ ἄγριοί τε ϗ ἐλεύθεροι· ϗ οἵγε θηραῖαὶ πολλάκις ϛφάλλονῖαι ἕνα διώκονῖες, ϗ ἐμπίπῖυσιν εἰς ἑτέρυς ἀκμῆτας· ϗ ὁ μὲν εἰσδὺς εἰς θάμνον ἢ νάπην ἠφανίσθη, ἕτεροι δὲ ἀναφαίνονῖαι ὅμοιοι, ϗ ἀπαῖῶσι τὴν ὄψιν. Καὶ εἴ γέ τις

piam ſi quis ingrediatur inſequi, primum cohibendus eſt equus, ſic enim feſſum longinquitate temporis comprehendet; ſin ab initio ſtatim equi habenas laxarit, illo demum defeſſo, bovem non capiet. Quamvis vero multi quotannis capiantur, et mactentur; ſobolis tamen eorum ſucceſſio perfoecunda eſt. Cum vitulis etiam tauri oberrant, et vaccae una, aliae foetae, aliae foetus expertes. Quod ſi quis vitulum adhuc tenerum ceperit, et non ſtatim occiderit, ex eo duplici commodo afficietur; nam cum vitulo ſimul matrem comprehendit, ſi ea fecerit, quae hic referre opportunum eſt: Poſtquam venator vitulum ſune alligavit, ab eo ſecedit: illa filii deſiderio inflammata, tanquam aſilo ſtimulata furit, et cupiens diſſoluta reſte eum abducere, cornua impingit, ut vinculum laxet et diſtrahat; at enim alterutro cornu in ſunis complicationem inſerto, una cum vitulo conſtricta tenetur, ſobolem ſuam non liberans, et ipſa inſuper vinculo indiſſolubili ſe implicans. Hujus venator cum jecur extraxit, et ubera turgentia lacte excidit, et pellem exemit, carnes devorandas relinquit avibus et feris; vitulum vero integrum domum fert, qui et in cibo ſuaviſſimus eſt, et lacti denſando coagulum praebet.

C A P. XII.

De marino Dracone.

MARINVS draco aliis piſcibus reliquo corpore ſimilis eſt, caput vero et oculorum magnitudo terreni draconis ſpeciem ſimilitudinemque gerunt, magni enim ſunt et venuſti: maxillae etiam ſimilitudinem quandam habent cum terreſtribus; et ejus pellis non procul abeſſe a terreni draconis pelle palpanti videtur, ſquamarum ſcilicet aſperitate; quin et infeſtis ac venenatis armatur aculeis, tactu noxiis.

C A P.

τις ὑπάρξοιτο τούτων διώκειν τινὰ, προσαπαίρειν αὐτῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ ἤδη καμόντα αἱρήσει τις τῷ χρόνῳ, τοὺς δὲ αὐτῶν ἀρχομένους δρόμου, προπονήσαντός οἱ τοῦ ἵππου, οὐχ αἱρήσει. Ἁλίσκονται δὲ ἀνὰ πᾶν ἔτος πολλοὶ, ϗ ἀποθνήσκουσιν· ἥγε μὴν ἐπιγονὴ αὐτῶν διαδέχεται, ϗ μάλα ἀφθόνως. Ἁλῶνται δὲ σὺν τοῖς μόσχοις ϗ οἱ ταῦροι κοινῇ, ϗ αἱ θήλειαι, αἱ μὲν κύουσαι, αἱ δὲ ἄτοκοι. Εἰ δὲ ἕλῃ τις μόσχον ἔτι νεαρὸν, ϗ μὴ παραχρῆμα ἀποκτείνῃ, διπλοῦν κέρδος ἕξει· συνήρηκε γὰρ ϗ τὴν τεκοῦσαν αὐτὸν, δράσας γε ἐκεῖνα, ἅπερ εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ἄτοπον. Τὸν μὲν καταδήσας σχοινίῳ ἀπολέλοιπε, ϗ ἀναχωρεῖ αὐτός· ἡ δὲ τῷ πόθῳ τοῦ τέκνου τηρεῖται, ϗ φλεγομένη οἰστρᾶται, ϗ βουλομένη λύσασα ἀπάγειν ἐμβάλλει τὰ κέρατα, ἵνα διαξάνῃ τε ϗ διαστήσῃ τὰ δεσμά· ὅτῳ δ' ἂν τῶν κεράτων ἐς τὴν τῆς σχοίνου συμπλοκὴν διείρῃ, κατέχεται, ϗ πεδηθεῖσα σὺν τῷ μόσχῳ καταμένει, ἐκεῖνον μὲν οὐκ ἀπολύσασα, ἑαυτήν γε μὴν ἀφύκτῳ τῷ δεσμῷ περιβαλοῦσα. Ταύτης οὖν ὁ θηρατὴς ἐξελὼν τὸ ἧπαρ αὐτὸ, ϗ τὰ οὔθατα σφριγῶντα ἔτι ἐκτεμὼν, ϗ τὴν δορὰν δείρας, τὰ κρέα ἀφῆκεν ὄρνισι ϗ θηρίοις δαῖτα· τὸν δὲ μόσχον οἴκαδε κομίζει πάντα, ἔστι γὰρ ϗ ἐδωδὴν ἥδιστος, ϗ πῆξαι γάλα παρέξει ὀπὸν δούς.

Κ Ε Φ. ιβʹ.

Περὶ Θαλαττίου Δράκοντος.

ΔΡάκων θαλάσσιός ἐστι μὲν παραπλήσιος τοῖς ἰχθύσι τοῖς ἄλλοις, ὅσα ἐς τὸ λοιπὸν σῶμα· τήν γε μὴν κεφαλὴν ἔοικε τῷ χερσαίῳ δράκοντι, ϗ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ μέγεθος, εἰσὶ γὰρ μεγάλοι ϗ καλοί· ϗ τοῦτο μέντοι, ϗ αἱ γένυς μὲν τοῖς χερσαίοις προσβάλλουσι τὴν ἑαυτῶν ἀμωσγέπως μορφήν· ἔχει δὲ ϗ φολίδας, ϗ τραχεῖαί εἰσι, ϗ τῆς δορᾶς τῆς δρακοντείου οὐ πόῤῥω δοκοῦσιν, εἴτις προσάψαιτο· ἐκπέφυκε δὲ ϗ κέντρα χαλεπὰ αὐτοῦ, ϗ ἰὸν φέρει τὰ κέντρα, ϗ ἔστι τῷ θίγοντι οὐ χρηστά.

CAP. XIII.

Quibus Animalibus Indorum rex secundis mensis vescatur.

Inter cetera animalium naturae propria hoc quoque non omiserim. Indorum rex secundis mensis et bellariis non iisdem delectatur quibus Graeci, qui palmarum pumilarum fructus expetunt; at ille vermem quendam in planta nascentem secundis mensis igne tostum adhibet, suavissimum quidem illum, ut Indi aiunt, et eorum, qui gustaverunt, nonnulli asserunt, quibus ego fidem habuerim. Eidem tragematum loco sunt, olorum, struthionum, et anserum ova. Ex his ut ipse cetera non reprehendo, ita ne cycnis quidem amici sunt Indi; quod illas quanquam Apollini sacras, et mire canoras aves, suae tamen pullitiei insidiari, et ova propria perdere, fama sit.

CAP. XIV.

De Dorcadibus Libycis.

De Libycis dorcadibus et cemadibus animus est mihi nunc dicere. Dorcades quanquam velocitate sunt mirabili, tamen cursu inferiores sunt equis Libycis. Capiuntur et retibus. Ventre sunt albo, qui color eis ad laparas usque adscendit; ad ventrem vero utrimque latera nigris vittis distinguuntur, reliqui corporis color ruffus aut flavus est; et pedes quidem eis longi sunt, oculi nigri, cornibus caput ornatur, et longissimas aures habent. Porro κεμὰς a poetis etiam nuncupata, turbinis instar, celerrime fertur; pilis est ruffis et perquam hirsuta, cauda vero albicat; ejus oculi cyaneo colore tincti videntur, ac aures densissimis pilis refertae; cornua antrorsum speciosa tendunt, quibus venatores invadit, simul ad iis metum incutiendum, et nocendum idonea.

Κ Ε Φ. ιγ΄.

Τίνα Ζῶα ἐπιδόρπια ἐσθίει ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεύς.

ΖΩων δ' ἂν εἴη με εἰπεῖν ϗ τὸ ἴδιον αὐτῶν. Ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς ἐπιδόρπια σιτεῖται ταῦτα, οἷα δήπε οἱ Ἕλληνες, ὅσα ἐντραγεῖν αἰτῦσι φοινίκων τῶν χαμαιζήλων· ἐκεῖνος σκώληκά τινα ἐν τῷ φυτῷ τικτόμενον ταθευτὸν ἐπιδειπνεῖ, γλύκιστον, ὡς Ἰνδοὶ λέγεσι λόγοι, καί φασιν οἱ τὴν ἡδονὴν τὴν τοσαύτην ἐκ τῦ σιτεῖσθαι, ϗ ἐμέ γε αἱρῦσι λέγοντες. Ἐπέκλα δέ οἱ ϗ ἐκεῖνά ἐστι· κύκνων τε ὠὰ, ϗ τὰ τῶν χερσαίων τρεθῶν ϗ χηνῶν. Τὰ μὲν ὖν ἄλλα ἐ μέμφομαί πω· ϗ κύκνων γε μὴν Ἀπόλλωνι μὲν λατρευόντων, ᾠδικωτάτων δὲ, ὡς ἡ φήμη διαῤῥεῖ, λέγεσα ἐπιβελεύειν ἐγγόνοις, ϗ διαφθείρειν τὰ ὠὰ, Ἰνδοὶ φίλοι ἐκ ἔτι.

Κ Ε Φ. ιδ΄.

Περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ Δορκάδων.

ΛΙβυστίνων γε μὴν περὶ δορκάδων ϗ κεμάδων τῶν ἐκεῖθι εἰπεῖν αἱρεῖ με θυμὸς τὰ νῦν ταῦτα. Ὤκισται μὲν ὖν εἰσιν αἱ δορκάδες, ϗ ὅμως τὲς ἵππες τὲς Λίβυας ἐ διαδιδράσκεσι. Λαμβάνονται δὲ ϗ ἄρκυσι. Καὶ οἷς μὲν ὖν ϗ τὴν γαστέρα, ϗ αὐταῖς ἥδε ἡ χρόα ἐς τὰς λαπάρας ἄνεισι· παρ' ἑκάτερα δὲ τῆς νηδύος μέλαιναι ταινίαι καθέρπεσιν αὐταῖς, ξανθαί γε μὴν τὸ λοιπὸν σῶμά εἰσι· μακραὶ τὲς πόδας, μέλαιναι τὸ ὄμμα, τὴν κεφαλὴν κέρασι κεκοσμημέναι, τὰ ὦτα αὐταῖς εἰσι μήκιστα. Ἥγε μὴν καλεμένη ϗ ὑπὸ τῶν Ποιητῶν κεμὰς δραμεῖν ὠκίστη, θυέλλης δίκην· ἰδεῖν δὲ ἄρα πυῤῥόθριξ ϗ λασιωτάτη, τὴν δὲ ὀρὰν λευκὴν ἔχει· εἴκασται δὲ τὲς ὀφθαλμὲς κυανῦ βαφῇ, τὰ δὲ ὦτα τριχῶν ἀνάπλεως βαθυτάτων· τὰ κέρατά τε αὐτῆς ἀντία ϗ ὡραῖα, ὡς ἐπιέναι μὲν τὴν θήραν, ἐν αὐτῷ δὲ ϗ φοβεῖν ἅμα ϗ βλάπτεσθαι καλήν. Αὕτη δὲ ἄρα ἡ

Neque modo in terra pedum celeritatem oſtendit; ſed etiam cum in fluvii confluentem incidèrit, biſulcis pedum, ut ita dicam, remigans ungulis fluctus perrumpit: et vero in lacubus natare gaudet, unde ſibi paſtum comparat, ſemperque viridia thrya et cyperum depaſcitur; unde et venter ei initio veris evacuatur, poſtquam jam ſuos foetus enutrivit.

C A P. XV.

De piſce, quem Myrum vel Myronem vocant.

PISCEM eſſe accepi nomine myron; unde nomen duxerit, haud equidem ſcio. Eum ipſum eſſe dicunt marinum ſerpentem. Si illius utercunque oculus erutus tanquam amuletum geſtetur, oculum improbe adfectum ex lippitudine ſicca curabit; et ſimul huic alterum renaſci loco eruti aiunt. Oportet autem vivum dimittere, vel fruſtra illius oculum geris amuletum.

C A P. XVI.

De feris Capris Libycis.

CAPRAE ferae in ſummis Libycorum montium verticibus commorantes ad boum magnitudinem accedunt. Ipſarum femora, pectus, cervix, et maxillae denſiſſimis pilis diffluunt; frons rotunda protuberat, tibiis brevibus, oculis ravis ſunt: cornibus poſt primum exortum a ſe invicem averſis, et aberrantibus, et ad latera incurvis: non enim ſimiliter atque aliarum caprarum montanarum recta exſiſtunt, ſed eatenus retorquentur tranſverſa, ut ad armos pertingant, adeo ſunt procera. Ex capris longe maxima ad ſaliendum habilitate ſunt; nam ex ſummis montium cacuminibus, quae paſtorales poetae ϑηιπλὰς appellare ſolent, facile in aliud cacumen tranſiliunt. Et tametſi ſaepe earum quaepiam dum

κεμὰς ἐκ ἐπὶ τῆς γῆς μόνης τὴν τῶν ποδῶν ὠκύτητα ἀποδείκνυται· ἀλλὰ ἐμπεσῦσα κ̀ εἰς ῥεῦμα ποταμῦ, ταῖς χηλαῖς τῶν ποδῶν, ὡς εἰπεῖν, ἐρέττυσα, εἶτα μέντοι διακόπτει τὸ ῥεῦμα· χαίρει δὲ κ̀ ἐν λίμνῃ νήξασθαι, κ̀ ἐνταῦθά τοι κ̀ τροφὴν ἔχει, τεθηλός τε ἀεὶ θρύον κ̀ κυπέρυ δειπνεῖ· ἐκῦν κ̀ τὴν γαςέρα ἦρος ἀρχομένυ πεπληρωμένην ὑπολαπάττει, κ̀ ταῦθ᾽ ὅτ᾽ ἂν καθῆκε, κ̀ μέντοι κ̀ ἐξέθρεψε τὰ ἑαυτῆς βρέφη ἡ κεμάς.

Κ Ε Φ. ιέ.

Περὶ τῦ ἰχθύος, ὃν καλῦσι Μύρον.

Μύρος δ᾽ ἄρα κ̀ ἰχθὺς πυνθάνομαί ἐςιν· ἐξ ὅτυ μὲν ϛπάσαντος τὴν ἐπωνυμίαν ἐκείνυ, εἰπεῖν ἐκ οἶδα, κέκληται γῦν ταύτῃ. Λέγυσι δὲ αὐτὸν εἶναι θαλάττιον ὄφιν. Ὀφθαλμὸς δὲ ἄρα ὁ τύτυ ὁπότερος ὦν ἐξαιρεθεὶς, κ̀ περίαπτον γενόμενος, ἀπαλλάττει ξηρᾶς ἄνθρωπον ὀφθαλμίας· ἔςι δέ φασι τῷδε ἄρα μύρῳ τόδε, ἀναφύεται ὀφθαλμὸς ἕτερος. Δεῖ δὲ αὐτὸν ἀπολῦσαι τὸν ἰχθὺν ζῶντα, ἢ μάτην τὸν ὀφθαλμὸν ἔχων φυλάττεις.

Κ Ε Φ. ιϛ΄.

Περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ ἀγρίων Αἰγῶν.

Αἶγες ἄγριοι τὰς Λιβύων ἄκρας ἐπιςείβοντές εἰσι κατὰ τὰς βῦς τὸ μέγεθος ἰδεῖν. Τύς γε μὴν μηρὺς, κ̀ τὰ ςέρνα, κ̀ τὺς τραχήλυς κομῶσι θριξὶ δασυτάταις, κ̀ ϛὺν τύτοις κ̀ τὴν γένυν τὰ μέτωπα μὲν αἴσκυλοι κ̀ περιφερεῖς, κ̀ τὰ ὄμματα χαροποὶ, ϛκέλη δὲ αὐτοῖς ἐςι κολοβά· κέρατα μετὰ τὴν πρώτην ϛυμφυὴν ἀλλήλων ἀπηρτημένα κ̀ πλάγια· ὐ γάρ τοι πυ κατὰ τὺς ὀρειβάτας αἶγας τὺς ἄλλυς ὀρθά ἐςι, κάτεισι δὲ ἐγκάρσια, κ̀ εἰς τὺς ὤμυς προήκοντα, ὕτως ἄρα μήκιςά ἐςιν. Ἐκ δὲ τῶν λόφων τῶν ὑπεράκρων, ὓς ἐπιπλὰς οἵγε νομευτικοὶ φιλῦσιν ὀνομάζειν ποιητῶν παῖδες, ῥᾳδίως εἰς ἕτερον πάγον πηδῶσιν· ἁλτικώτατοι γὰρ αἰγῶν ἁπάντων οἵδέ εἰσι. Εἴγε

μὴν

dum ex uno vertice in alterum saltare contendit, ob nimiam intervallorum distantiam per praerupta saxa praeceps agitur, nihil tamen laeditur; sic est adversus saxorum duritiem membrorum resistenti firmitate, ut nec cornua frangat, nec caput diminuat; est enim durities ipsorum ingens, et ipsarum aemula rupium. In summis montibus plurimas, solertia quadam captandi caprarii generis, nimirum vel jaculis, vel retibus, vel laqueis, a doctrina artis venaticae instructi comprehendunt. Iam in patentium camporum aequoribus quilibet vel tardus pedibus eas, quod ibidem non valent ad fugiendum, capere queat. Earum pelles et cornua aliquot commoditates habent: nam in frigidis tempestatibus ad vim frigorum atque hyemem excipiendam pastoribus, et fabris materiariis, pelles mirifice prosunt; cornua ad hauriendam de praeterfluentium rivorum confluentibus, aut e fontibus, potionem aestivo tempore ad depellendam sitim non minori usui habentur, quam calices etiam ampli; tanta enim capacitate sunt, ut ex calore anhelationem, aestumque omnem extinguant. Ab homine expoliendi bene perito cornu intrinsecus politum tres mensuras facile capere potest.

CAP. XVII.

De Testudine montana Libyca.

SVNT et testudines in Libya, eaeque montanae, et adspectu crispissimae, quarum testa barbitis est accommodata.

CAP. XVIII.

De Hippomane.

CVM equa peperit, carunculam una cum pullo enatam, alii in fronte insitam esse, alii ad lumbos, alii ad genitalia adhaerescere aiunt; quam sane hippomanes nuncupatam equa continuo

μὴν κ̀ πέσοι τις, πορρώτέρω τȣ̃ ὑποδεξομένȣ ὄντος αὐτὸν, ἢ ὡς ἐκεῖνον ἐφικέσθαι, τὸ δὲ ἄρα μελῶν παρίεσι τοσȣ̃τον κράτος, ὡς ἀσινῆ μένειν κατενεχθένα αὐτόν· θραύει γȣ̃ν ȣ̉δὲ ἒν, εἰ κ̀ πέσοι κατὰ ῥαγάδος, ȣ̉ κέρας, ȣ̉ βρέγμα· ἔςι δὲ καρτερὰ κ̀ προσομοία ταῖς πέτραις ἀντιτυπία. Οἱ πλεῖςοι μὲν ȣ̃ν τȣ́των ἐν ταῖς ἀκρωρείαις αὐταῖς ἄρκυσι, κ̀ ἀκοντίοις, κ̀ ποδάγραις αἱρȣ̃νται, σοφίᾳ δὲ ἄρα τῇτε ἄλλῃ κυνηγέταις ἀνδράσι, κ̀ γȣ̃ν κ̀ ἀποθηρίασιν. Θηρῶνται δὲ κ̀ ἐν πεδίοις, κ̀ φυγεῖν ἐνταῦθα ἀσθενεῖς εἰσιν· αἱρήσει γȣ̃ν αὐτȣ̀ς κ̀ ὅς τις ἐςὶ βραδὺς τȣ̀ς πόδας. Ἦν δὲ ἄρα ἀγαθὸν κ̀ δορά τε κ̀ κέρατα· ἡ μὲν δορὰ ἐν χειμῶσι τοῖς σφοδροτάτοις τὸν κρυμὸν ȣ̉ πελάζει κ̀ νομευτικοῖς ἄρα, κ̀ ὑλȣργοῖς ἀνδράσι· κέρατα δὲ ἐκεῖνα ἀρύσασθαι κ̀ πιεῖν ἐκ ποταμȣ̃ παραῤῥέοντος, ἢ πηγῆς τινος ἀνασελλȣ́σης, ἐν ὥρᾳ θερείῳ χρηςὰ, κ̀ δίψος ἀκέσασθαι λυσιτελῆ· παρέχει γὰρ ἀμυσὶ πιεῖν τῶν ἀδρῶν κυλίκων μεῖον ȣ̉δὲν, ἕως κ̀ αὔξειν τὸ ἆσθμα, κ̀ σβέσαι τὸ ὑπεκκαῖόν τε πᾶν κ̀ τὸ ἀναφλέγον. Οὐκȣ̃ν εἰ τὰ ἔνδον καθαρθείη ὑπό τινος ξέειν εἰδότος κερατοφόρȣ, κ̀ τρία μέτρα ῥᾳδίως αὐτοῖν δέξεται τὸ ἕτερον ἄν.

ΚΕΦ. ιζ'.

Περὶ τῆς ἐν τῇ Λιβύῃ Χελώνης τῆς ὀρείȣ.

ΕΙσὶ δὲ ἄρα κ̀ χελῶναι θρέμμα Λιβύης, ȣ̉λόταται ὅσα ἰδεῖν, ὄρειοι δὲ αὗται, κ̀ ἔχȣσι τὸ χελώνειον εἰς βάρβιτα ἀγαθόν.

ΚΕΦ. ιή.

Περὶ τȣ̃ καλȣμένȣ Ἱππομανȣ̃ς.

ΙΠπος ὅταν τέκῃ, τȣ̃ βρέφȣς ἐκπεφυκȣ̃αν σάρκα ȣ̉ πολλὴν, ἀλλὰ ὀλίγην, ἀπηρτῆσθαι οἱ μὲν κατὰ τȣ̃ μετώπȣ φασὶν, οἱ δὲ κατὰ τῆς ὀσφύος, ἄλλοι γε μὴν κατὰ τȣ̃ αἰδοίȣ· ταύτην ȣ̃ν ἀποτραγȣ̃σα ἀφανίζει, καλεῖται δὲ τὸ σαρκίον τȣ̃το ἱππομανές.

tinuo devorat. Id autem fit naturae quadam benignitate misericordi in equinam stirpem; ne si, ut ferunt, idipsum usque ad extremum vitae diem pullus semper insitum in se perseveraret habere, insana veneris cupidine, tam mas quam foemina accenderetur. Et forsan Equestris sive Neptuni sive Minervae munus hoc fuerit, ad conservandam equini generis successionem, ne libidinis rabie funditus periret. Quod quidem ipsum penitus cognitum pastores habent, ac si quando ad moliendas alicui amatorias insidias egeant, ut ipsum ad cupidinem veneris inflamment, diligenter observant, quando equa ventrem ferens pariat, atque statim a partu pullium a pullo abscindunt, et in equae ungulam injiciunt (nam in hanc solum abditum et conditum optime servatur) simul et pullum, quod ipsum postea non lactaret mater illo insigni et propria benevolentiae nota carentem, exorienti soli immolant; nam ideo pullum mater vehementer amare ingreditur, quod illam devorarit caruncul̄am. Iam quicunque per insidias carnem illam gustaverit, insana libidine constrictus tenetur, ardet, et vociferatur; atque effrenatus ad amores etiam turpissimos, et quantumvis deformem annosamque mulierem, cupiditatis adjicit oculos, ac morbum testans obviis omnibus, quemadmodum conflagret amoris flamma, exponit; tum ex eo illius corpus diffluit et extabescit, ac veneris insania animus exagitatur. Equam Olympiae ex aere excitatam esse accepi, ad cujus conspectum equi libidinose adhinniant, ac amoris furore incitati cum ea gestiant venereo complexu implicari, quod abstrusa quadam artificis machinatione hippomanes reconditum intra aeream statuam equos alliciat; neque enim esse tam diligentem fabricam, ut ex ea equi eatenus falli et induci possint, ut tantopere ad illius conspectum in venerem stimulari deberent. Quod sive verum sive falsum est, ita ut accepi, literis mandavi.

CAP.

μανές. Οἶκλῳ δ' ἄρα τῆς φύσεως, κ᾽ ἐλέῳ ἐς τὰς ἵππες, δρᾶται τῦτο· εἰ γὰρ ἀεί φασι κ᾽ διὰ τέλες προσήρηλο ἐκεῖνο, εἰς οἶςρον ἂν ἀκαλασχέτε μίξεως ἐξήπλονλο οὔτε ἄῤῥενες, κ᾽ αἱ θήλειαι αὐτῶν. Ἔςω δὲ κ᾽ εἰ δοκεῖ ἱππίε Ποσειδῶνος ἢ Ἀθηνᾶς Ἱππίας τῦτο δῶρον ἵπποις δοθὲν, ἵνα αὐτοῖς τὸ γένος διαμένῃ, μὴ δὲ ἀφροδισίων λύτλῃ διαφθείρηλαι. Ἴσασι δ' ἄρα ἱπποφορβοὶ τῦτο εὖ κ᾽ καλῶς, κ᾽ ἐάν ποlε δεηθῶσι τῦ προειρημένε Σαρκίε εἰς ἐπιβελήν τινος, ὡς ἐξάψαι οἱ ἔρωlα, τὴν ἵππον κύεσαν παραφυλάτlεσι, κ᾽ ὅταν τέκῃ παραχρῆμα ἁρπάζεσι τὸ πωλίον, κ᾽ ἀποκόπlεσι τὴν προειρημένην Σάρκα, κ᾽ εἰς ὁπλὴν ἐμβάλλεσιν ἵππε θηλείας (ἐνταυθοῖ γὰρ κ᾽ μόνως ἂν φυλαχθείη καλῶς κ᾽ ἀποθησαυρισθείη) τὸν δὲ πῶλον ἀνίσχονlι τῷ ἡλίῳ καlαθύεσιν· ἐ γὰρ ἔτι θηλάζει ἡ μήτηρ αὐτὸν τὸ γνώρισμα ἀφῃρημένον, κ᾽ τῆς εὐνοίας ἐκ ἔχονlα τὴν ὑπόθεσιν, ἐκ γάρ τοι τῦ καlαlραγεῖν τὴν Σάρκα ἡ μήτηρ φιλεῖν τὸ βρέφος ἰσχυρῶς ἄρχεlαι. Ὅςις δ' ἂν καlά τινα ἐπιβελὴν ἀνὴρ ἐκείνε γεύσηlαι τῦ Σαρκίε ἔρωlι κ᾽ μάλα γε ἀκραlεῖ Συνέχεlαι, κ᾽ ἐμφρύγεlαι, κ᾽ βοᾷ· κ᾽ ἀκαlασχέτως ὁρμᾷ κ᾽ ἐπὶ παιδικὰ αἴσχιςα, κ᾽ ἐπὶ γυναῖκα ἀφήλικα κ᾽ ἀπρόσωπον, κ᾽ μαρlύρεlαι τὴν νόσον, κ᾽ τοῖς ἐντυχῦσιν, ὅπως ἐξοίςρηlαι, λέγει· κ᾽ λείβεlαι μὲν τὸ Σῶμα κ᾽ φθίνει, ἐλαύνεlαι δὲ τὴν ψυχὴν ἐρωlικῇ μανίᾳ. Ἀκέω τοίνυν κ᾽ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὴν ἵππον τὴν χαλκῆν, ἧς ἐρῶσιν ἵπποι, κ᾽ ἐπιβαίνονlαι, κ᾽ ἐlχρίπlεσθαι ἐθέλεσι, κ᾽ χρεμεlίζεσι θεασάμενοι χρεμέτισμα ἐρωτικὸν, ἔχειν τὴν ἐκ τῦδε τῦ ἱππομανῦς ἐπιβελὴν τὴν ἐν τῷ χαλκῷ γεlοητευμένῳ λανθάνεσαν, κ᾽ κρυφίῳ τινὶ μηχανῇ τῦ τεχνίτε ἐπιβελεύειν ἐν τῷ χαλκῷ τοῖς ζῶσι· μὴ γὰρ εἶναι τοσαύτην ἀκρίβειαν, ὡς ἕτως ἐξ αὐτῆς ἀπαlᾶσθαι κ᾽ ἐξοιςρῦσθαι τὰς ἵππες τὰς ὁρῶνlας. Καὶ ἴσως λέγεσί τι οἱ λέγονlες, ἴσως δὲ ἐδὲν λέγεσι· ἃ δ' ἂν ἤκεσα, κ᾽ ὑπὲρ τέτων εἶπον.

CAP. XIX.

De lacu ferventi in Africa, et Pifces nutrienti.

In Africa ferventis aquae lacus effe dicitur, in quo pifces et vivere et natare, et ad objectum cibum adfilire aiunt; ac fi quis in frigidam eos injecerit, auditione accepi ipfos interire.

CAP. XX.

De ventre Hippocampi.

Rei pifcatoriae bene periti homines dicunt, hippocampi ventrem in vino decoctum fi quis dederit cuipiam bibere, eum multo aliter et infolentius quam ex aliis venenis adfici; primo ex ea potione acerrimo fingultu laborare, deinde tuffire, et ficca quidem tuffi vehementer torqueri, nihil interim excreare; fed et fuperiorem ei ventrem intumefcere, et calidas fluxiones in fummum caput efferri, et vero per nares rurfus tenues et aquofas defluere, ac pifculentum odorem reddere; fimul et oculos ejus fanguine fuffufos igneo colore flagrantes videri, et eorundem oculorum genas inflari, et vomendi quidem cupiditate ardere, verum nihil emittere ferunt. Quod fi natura etiam evicerit, id tamen mortis effe fignum, et hominem mox in oblivionem et dementiam incurrere: fin in ventrem inferiorem delapfum fuerit, nihil horum jam fieri, omnino tamen hominem e vita excedere. Ex morte porro qui evadunt, mente capti aquam fummo ftudio perfequuntur; hanc enim ipfam idcirco expetunt afpicere, tum ftillantem audire, quod fane eis aegritudinis levationem adferat, et fomnum conciliet. Itaque ad perennes fluvios, aut ad litora, aut juges fontes, aut lacus commorationes eis gratae funt et jucundae; cum tamen non magnopere defiderent bibere, fed natare, et pedes aqua madefacere, et abluere

Κ Ε Φ. ιθ'.

Περὶ τῆς ἐν τῇ Λιβύῃ ζεύσης Λίμνης, καὶ τρεφούσης Ἰχθῦς.

ΛΕγεται δὲ ἐν τῇ Λιβύῃ λίμνη εἶναι ζέοντος ὕδατος, καὶ ἐν τῷδε τῷ ὕδατί φασιν ἰχθύας ζῆν, καὶ νήχεσθαι, καὶ τροφῆς ἐμβληθείσης ἀναπάλλεσθαι πρὸς τὴν τροφήν· εἰ δέ τις αὐτοὺς εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃ ψυχρὸν, ὅτι ἀποθνήσκουσι, καὶ τοῦτο προσακήκοα.

Κ Ε Φ. κ'.

Περὶ τῆς τοῦ Ἱπποκάμπου γαστρός.

ΛΕγουσι δὲ ἄνδρες ἁλιεῖς ἐπιστήμονες, τὴν τοῦ ἱπποκάμπου γαστέρα εἴτις ἐν οἴνῳ καταλήξει ἕψων, καὶ τοῦτο δοίη τινὶ πιεῖν, φάρμακον εἶναι τὸν οἶνον ἄηθες ὡς πρὸς τὰ ἄλλα φάρμακα ἀντικρινόμενον· τὸν γάρ τοι πιόντα αὐτοῦ πρῶτα μὲν καταλαμβάνειν λυγγὶ σφοδροτάτῃ, εἶτα βήττειν ξηρὰν βῆχα, καὶ στρεβλοῦσθαι μὲν, ἀναπλεῖν δὲ αὐτῷ οὐδὲ ἓν, διογκοῦσθαι δὲ καὶ διοιδαίνειν τὴν ἄνω γαστέρα, θερμά τε κεφαλῆς ἐπιπολάζειν ῥεύματα, καὶ διὰ τῆς ῥινὸς καθιέναι λεπτὰ, καὶ ἰχθυηρᾶς ὀσμῆς προσβάλλειν· τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ὑφαίμους αὐτῷ γίνεσθαι καὶ πυρώδεις, τὰ βλέφαρα δὲ διογκοῦσθαι, ἐμέτων δὲ ἐπιθυμίαν ἐξάπτεσθαί φασιν, ἀναπλεῖ δὲ οὐδέν. Εἰ δὲ ἐκνικήσῃ ἡ φύσις, τὸ μὲν εἰς θάνατον σφαλερὸν παριέναι, εἰς λήθην δὲ ὑπολισθαίνειν καὶ παράνοιαν· ἐὰν δὲ εἰς τὴν κάτω γαστέρα διολισθῇ, μηδὲν ἔτι εἶναι, πάντως δὲ ἀποθνήσκειν τὸν ἑαλωκότα. Οἱ δὲ περιγενόμενοι εἰς παράνοιαν ἐξοκείλαντες, ὕδατος ἱμέρῳ πολλῷ καταλαμβάνονται, καὶ ὁρᾶν διψῶσιν ἀκούειν αὐτοὺς, καὶ ἀκούειν λειβομένου· καὶ τοῦτό γε αὐτοὺς καταβαυκαλᾷ, καὶ κατανυστάζει. Καὶ διατρίβειν φιλοῦσιν ἢ παρὰ τοῖς ἀεννάοις ποταμοῖς, ἢ αἰγιαλῶν πλησίον, ἢ παρὰ κρήναις, ἢ λίμναις τισί· καὶ πιεῖν μὲν οὐ πάνυ γλίχονται, ἐρῶσι δὲ νήχεσθαι, καὶ τέγγειν τὼ πόδε,

abluere manus, eis plurimum jucunditatis adfert. Sunt, qui non haec mala dicant hujus bestiae ventrem creare; sed hippocampum algam peramaram, ex qua ita adficiatur, depasci. Veruntamen solertia veterani piscatoris, et ad res maritimas bene prudentis, salutaris etiam repertus est hippocampus; is et Cretensis erat, et filios adolescentes piscatores etiam habebat. Accidit autem, ut hic piscator hippocampos simul cum aliis piscibus caperet, et adolescentes a rabida canicula morderentur; unus ex eis primum, deinde etiam ceteri, dum fratri adesse et opem ferre conantur. Cum vero eorum in Methymna Cretica (quem vicum esse aiunt) ad litus jacentium vicem dolentes spectatores interficiendam caniculam censerent, et illius jecur medicamentum ad rabiem edendum juvenibus dandum esse; alii consulerent a Diana Rhoccaea salutem petendam esse: senex piscator eos de consiliis, quae adferrent, laudatos dimisit, et hippocamporum diligenter exenteratorum, ventriculo et intestinis abjectis, alios assos eis comedendos dedit; alios cum aceto et melle contrivit, eoque cataplasmate morsus ulcera obligavit; atque filiorum adolescentium, excitato in ipsis per hippocampos aquae desiderio, rabiem vicit, eosque ad incolumitatem, quamvis sero, restituit.

CAP. XXI.

De Canibus fluviatilibus.

De canibus marinis non pauca in praecedentibus attuli. Fluviatiles vero caniculae specie referunt terrestres parvos, et caudam quoque hirsutam habent. Sanguis earum ex posca illitus intumescentes hominum nervos mitigare dicitur. Ex pelle calcei fiunt commodi, et ipsi utiles nervis, ut aiunt.

CAP.

ἢ ἀπονίπ]ειν τὼ χεῖρε. Οἱ δὲ ὀυκ αὐτὴν τὴν τοῦ ἱπποκάμπου γαστέρα τούτων αἰτίαν εἶναί φασιν· ἀλλὰ νέμεσθαί τι ψυχίον τὸ ζῶον πικρὸν δεινῶς, ἐξ οὗ τὴν ποιότη]α εἰς ἐκείνην με]αχωρεῖν. Εὑρέθη δὲ ἄρα καὶ εἰς σω]ηρίαν ἱππόκαμπος ἐπι]ήδειον ἀ]χινοίᾳ παλαιοῦ μὲν ἁλιέως, σοφοῦ δὲ τὰ θαλάτ]ια· ἦν Κράης ἁλιεὺς γέρων, καὶ παῖδας νεανίας εἶχε, καὶ τούτους ἁλιέας. Οὐκοῦν συνηνέχθη τὸν μὲν πρεσβύτην ἱπποκάμπους θηρᾶσαι με]ὰ καὶ ἄλλων ἰχθύων, τοὺς δὲ νεανίας δηχθῆναι ὑπὸ κυνὸς λυτ]ώσης, τῷ πρώτῳ δηχθέν]ι τῶν ἄλλων ἀμυνόν]ων, καὶ τῷ αὐτῷ πάθει περιπεσόντων. Οἱ μὲν οὖν ἐκειν]ο Μηθύμνης τῆς Κρη]ικῆς πρὸς ταῖς ἠϊόσιν (ἔστι δὲ αὕτη κώμη, ὥς φασιν) οἱ δὴ θεώμενοι συνήλγουν τῷ πάθει, καὶ τὴν κύνα ἀποκ]εῖναι προσέτατ]ον, καὶ τὸ ἧπαρ δοῦναι τοῖς νεανίαις ὡς φάρμακον τοῦ κακοῦ, κα]αφαγεῖν· οἱ δὲ ἐκ τῆς Ῥοκκαίας οὕτω καλουμένης Ἀρ]έμιδος ἄγειν, καὶ αἰτεῖν ἴασιν παρὰ τῆς θεοῦ· ὁ δὲ γέρων, καὶ μάλα ἀδεῶς τε καὶ ἀτρέπ]ως, ταῦτα μὲν ἐπαινῶν τοὺς συμβουλεύσαν]ας εἴα, τῶν δὲ ἱπποκάμπων τὰς γαστέρας ἐκκαθάρας, καὶ ἐκβαλὼν, τοὺς μὲν ὤπ]ησε καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς προσενέ]κασθαι· τοὺς δὲ συντρίψας εἰς ὄξος καὶ μέλι, καὶ τὰ ἕλκη περιπλάσας τούτοις τὰ τοῦ δήγμα]ος, εἶτα τῆς τῶν νεανιῶν ἐκράτησε λύτ]ης τῷ πόθῳ τοῦ ὕδα]ος, ὅνπερ οὖν οἱ ἱππόκαμποι αὐτοῖς ὑπεξῆπ]ον· καὶ τόνδε τὸν τρόπον τοὺς παῖδας ἰάσα]ο, ὀψὲ μέν τοι.

ΚΕΦ. κα.

Περὶ τῶν Κυνῶν τῶν πο]αμίων.

Ὑπὲρ οὖν θαλατ]ίων μὲν κυνῶν εἴρη]αι ἡμῖν καὶ πολλά. Κύνες δὲ οἱ πο]άμιοι ἰδεῖν μέν εἰσι κα]ὰ τοὺς κύνας τοὺς χερσαίους τοὺς μικροὺς, λάσιοι δέ εἰσι καὶ τὴν οὐράν. Λέγον]αι δὲ τῷ μὲν αἵμα]ι νεῦρα ἀνθρώπων διοιδαίνον]α πραΰνειν, ἢ ἔχειν ὕδατι καὶ ὄξει ἀναμιχθέν]ι. Ἡ δορὰ δὲ ὑποδήμα]α δίδωσιν ἀγαθὰ, καὶ ταῦτα νεύρων χρηστὰ, ὥς φασιν.

ΚΕΦ.

CAP. XXII.

De Thymallo pisce.

PISCEM thymallum, sic nuncupatum, Ticinus fluvius Italiae procreat; is ad cubiti magnitudinem accedit, et lupi et mugilis mediam speciem similitudinemque gerit. Ejus capti odor dignam admirationem habet; non enim ut ceteri pisces pisculentum quendam mittit odorem, existimes vero te ejus gentilem herbam recentem ex terra lectam manibus tenere. Tanta sane odoris suavitate fragrat, ut qui eum ipsum non videt, gratissimam apibus herbam, unde nomen duxit, intus latere putet. Retibus facillime capitur; non item hamatis escarum illecebris: non adipe suis, non serpho, non chama, non alterius piscis intestino, non denique strombi collo; sed solo culice, improba sane bestiola, et noctes diesque homini tum morsu tum strepitu suo molesta, quod hac sola delectetur esca, comprehenditur.

CAP. XXIII.

De Xiphia in Istro, et aliis piscibus.

INITIUM Europaeorum fluminum maximi Istri, ad septentriones ventos sub Alpium radices subjectum contra solis exortum, a non magno fonte nascitur, ubi gens rei equestris perita habitat; deinde simul permulti, tanquam stipantes indigenarum fluviorum regem exoriuntur, et eorum confluens continuatus et perennis est, quorum singulorum nomina eorundem accolae sciunt; ii postquam in Istrum influxerunt, primogenio nomine appellari desistentes Europae fluminum regi de suo nomine decedunt, atque ex eo nominati simul in Euxinum defluunt. In hoc flumine per-

ΚΕΦ. κβʹ.

Περὶ τȣ ἰχθύος τȣ καλȣμένȣ Θυμάλλȣ.

ΘΥμαλλον δὲ ἰχθὺν, ὅτω καλέμενον, τρέφει Τέκηνος, ποταμȣ δὲ ὄνομα τȣ Ἰταλȣ· κ̣ μέγεθος μὲν ὅσον κ̣ ἐπὶ πῆχυν προήκει, ἰδεῖν δὲ μεταξὺ λάβρακός ἐςι κ̣ κεφάλȣ. Ἄξιον δὲ αὐτȣ ἑαλωκότος θαυμάσαι τὴν ὀσμήν· ȣ γάρ τι πȣ προσβάλλει ἰχθυηρὸν ἀέρα κατὰ τȣς λοιπȣς, ἀλλὰ εἴποις ἂν διὰ χειρῶν κατέχειν θύμαλλον νεωςὶ τῆς γῆς τρυγηθέντα. Καὶ ȣ̃ν κ̣ εὔοσμός ἐςι, καί τις ȣκ ἰδὼν τὸ ζῶον, οἰήσεται πόαν ἔνδον εἶναι, τὴν μάλιςα μελιττῶν τροφὸν τὴν προειρημένην, ἔνθεν τοι κ̣ κέκληται. Λίνῳ μὲν αἱρεθείη ἂν ῥᾷςα, δελέατι δὲ κ̣ ἀγκίςρῳ ȣ̓χ αἱρήσεις αὐτὸν ῥᾷςα· ȣ̓χ ὑὸς πιμελῆ, ȣ ζέρφῳ, ȣ χήμη, ȣκ ἰχθύος ἑτέρȣ ἐντέρῳ, ȣ ςρόμβȣ τένοντι· κώνωπι δὲ αἱρεῖται μόνῳ, πονηρῷ μὲν ζώῳ, κ̣ μεθ' ἡμέραν κ̣ νύκτωρ ἀνθρώποις ἐχθρῷ κ̣ δακεῖν κ̣ βοῆσαι· αἱρεῖ δὲ τὸν θύμαλλον τὸν προειρημένον, φιληδεῖ γὰρ αὐτῷ μόνῳ.

ΚΕΦ. κγʹ.

Περὶ τȣ ἐν Ἴςρῳ Ξιφίȣ, κ̣ ἑτέρων Ἰχθύων.

ΥΠΟ τῷ ποδὶ δὲ τῶν Ἀλπέων ὀρῶν πρὸς ἄνεμον βοῤῥᾶν ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ ȣ̃τω κέκληται, γένος δὲ τοιȣ̃τον ἱππικοὶ ἄνδρες, ἐντεῦθέν τοι πρόεισιν ὁ τῶν Εὐρωπαίων ποταμῶν μέγιςος Ἴςρος, ἐκ πηγῆς μὲν ȣ πολλῆς, ταῖς δὲ τȣ ἡλίȣ προσβολαῖς ταῖς πρώταις ἀντίος· εἶτα οἱονεὶ δορυφορȣ̃ντες αὐτὸν, ἅτε τῶν ἐπιχωρίων ῥευμάτων βασιλέα, ζυνανίσχȣσιν οἱ πολλοὶ, κ̣ ἀένναον τὸ ῥεῦμα αὐτῶν ἐςι, κ̣ ἴσασι μὲν ἑκάςȣ τὸ ὄνομα οἱ περιοικȣ̃ντες αὐτȣ̀ς· ὅταν δὲ εἰς τὸν Ἴςρον ἐμβάλωσι, τοῖς μὲν ἡ ἀπὸ γενεᾶς ἐπωνυμία πέπαυται, ἀφίςαταί γε μὴν ἐκείνῳ τȣ ὀνόματος, κ̣ ἐξ αὐτȣ καλȣ̃νται πάντες, κ̣ ζυνεκβάλλȣσιν εἰς τὸν Εὔξεινον. Γίνονται δὲ ἐνταῦθα ἰχθύων γένη

multi et diverſi piſces naſcuntur, coracini, mulli, antacaei, et nigri colore cyprini, item porci, heſychi albi, percae, et gladii, qui convenientiſſimum nomen habent: cum enim omni reliquo corpore teneri ſunt, et tactu mites; tum dentes eorum nec admodum curvi, neque immanes ſpectantur; neque ſic horret ſpina in dorſo, quemadmodum delphinorum, nec in cauda: ſed quod magnam vel audientium vel videntium admirationem moveat, ſub ipſis naribus, qua reſpirant, et aqua ad branchias eis influit ac refluit, in mucronem roſtrum procedit, et in rectum porrigitur, ſenſimque et leniter in longitudinem et craſſitudinem augetur; et dum ad cetaceam magnitudinem piſcis excreſcit, illius etiam mucro tandem vel triremis roſtro comparari poteſt. Neque modo cum cibi inopia urgetur, mucronati roſtri incurſu piſces interficit atque exeſt; ſed etiam maxima cete propellit et ulciſcitur, non quidem armis ex ferro confectis, ſed natura comparatis; ut ii, qui magnitudine proceſſerunt, contra navem, mucronem in eam defigentes, venire audeant. Quidam gloriantur ſe ſpectaviſſe navem Bithynicam in litus extractam, ut carina ejus jam vetuſtate fatiſcens reſarciretur, atque in ea gladii caput adfixum inſpexiſſe, cujus cum in navem mucronem ſuum defixiſſet, et nullis viribus ipſum retrahere quiviſſet, corpus quidem reliquum a cervice avulſum fuerit, roſtrum vero infixum, ut a principio inhaeſerat, remanſerit. Capitur in mari et Iſtro, nam et ſalſa et dulci aqua delectatur.

CAP. XXIV.

De Alga marina magnitudine myricam referente.

CANICVLAE et alia maris alumna animalia, quibus audaciam natura inſevit, cum ſummus per aeſtatem calor viget, ad litora ſe recipiunt, et verſus praecipitia natant, et expoſita

γένη διάφορα, κορακῖνοί τε, κ̀ μυαλοὶ, κ̀ ἀντακαῖοι, κ̀ κυπρῖνοι μέλανες οὗτοι, κ̀ χοῖροί τε, κ̀ ἥσυχοι ἰδεῖν λευκοὶ, πέρκαι τε ἐπὶ τούτοις, κ̀ ξιφίαι· πρέπουσι δὲ τῷ ὀνόματι οἱ ἰχθύες οἵδε, κ̀ τὸ μαρτύριον, τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα ἀπαλοί τ' εἰσι, κ̀ ἄλυποι προσαπτομένῳ· κ̀ ὀδόντές οἱ οὐ πάντη σκολιοὶ, οὐδὲ ἀπηνεῖς ἰδεῖν· οὐκ ἄκανθα ἐπὶ τῷ νώτῳ ὀρθή τῳ τῶν δελφίνων ἐκπέφυκεν, οὐ κατὰ τὸ οὐραῖον· ὃ δέ ἐστι θαῦμα κ̀ ἀκούσαντι κ̀ ἰδόντι, ὑπ' αὐτὴν τὴν ῥῖνα, ἐξ ἧς κ̀ ἀναπνεῖ, κ̀ τὸ ῥεῦμα αὐτῷ διαῤῥεῖ ἐς τὰ βράγχια, κ̀ ἐκπίπτει, εἰς ὀξύ οἱ προήκει ἡ γένυς, κ̀ εὐθεῖά ἐστι, κ̀ αὐξάνεται κατ' ὀλίγον εἰς μῆκός τε κ̀ πάχος· κ̀ κτωμένῳ τῷ ἰχθῦϊ συνεπείγεται κ̀ ἐκείνη, κ̀ ἔοικε τριήρους ἐμβόλῳ. Καὶ διὰ πορείας ἐμπίπτων ὁ ξιφίας ἰχθῦσι, κ̀ ἀποκτείνας, εἶτα θοινᾶται, κ̀ ἀμύνεται δὲ τῷ αὐτῷ τὰ μέγιστα τῶν κητῶν· κ̀ ἀχάλκευτόν γε τοῦτο τὸ ὅπλον προσπέφυκέν οἱ, κ̀ τέθηκται φύσει· οὐκοῦν οἵδε οἱ ξιφίαι εἰς μέγεθος προήκοντες ἔρχονται κ̀ νεὼς ἀντίον. Καὶ νεανιεύονταί γέ τινες λέγοντες ναῦν Βιθυνίδα ἰδεῖν ἀνασπωμένην, ἵνα αὐτῇ πονήσασα ὑπὸ γήρως ἡ τρόπις τύχῃ τῆς δεούσης κομιδῆς, οὐκοῦν προσηλωμένην θεάσασθαι τὴν τοῦ ξιφίου κεφαλὴν, αὐτοῦ τοῦ θηρὸς ἐμπήξαντος μὲν τῷ σκάφει τὴν αἰχμὴν τὴν συμφυῆ, ἀποσπᾶσαί τε αὐτὸν πειρώμενον ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς πολλῆς, ἐνσχεθῆναι μὲν ὑπὸ τοῦ τένοντος τὸ πᾶν σῶμα, τὴν δὲ απομεῖναι πεπηγμένην, ὡς ἐνέπεσεν ἐξ ἀρχῆς. Θηρᾶται δὲ οὗτος ἄρα κ̀ ἐν τῇ θαλάττῃ κ̀ ἐν τῷ Ἴστρῳ, χαίρει δὲ κ̀ πικρῷ ὕδατι κ̀ γλυκεῖ ῥεύματι.

ΚΕΦ. κδʹ.

Περὶ τοῦ θαλαττίου φύκους τοῦ ἰσομεγέθους τῇ μυρίκῃ.

Θέρους ἐνακμάζοντος τοῦ σφοδροτάτου, οἱ θαλάττιοι κύνες κ̀ τὰ ἄλλα ζῶα, οἷσπερ οὖν ἐστι συμφυὴς ἡ τόλμα, ἔς τε τοὺς αἰγιαλοὺς παραβάλλει, κ̀ εὐθὺ τῶν κρημνῶν ἔρχεται, κ̀

ſita fluctibus promontoria ſubeunt, et anguſtis profundiſque fretis ſeſe inſinuant; refugiunt enim pelagus, et, quae in eo ſunt paſcua, eo tempore negligunt. Naſcitur autem genus quoddam algae [ſeu fuci] in petris profundis, quae magnitudine myricam, fructu papaver refert. Fructus reliquo anni tempore occluſus, ſoliduſque, et oſtrei inſtar durus eſt; dehiſcit autem ab aeſtivo ſolſtitio, ut calices roſarum. Exterior pars fructus, nempe cruſta quaedam ſive membrana, teſtae vel oſtrei modo dura, et viſu quam maxime flava, interiorem, cui color caeruleus, ſubſtantia mollis, et tanquam veſicae inflatae pellucida, valli modo ambit ac munit; et ex hac [interiore parte] noxium ſtillat venenum. Emittit autem noctu igneum quendam, et veluti ſcintillantem ſplendorem; et, oriente jam Sirio, veneni vehementia creſcit. Quamobrem piſcatorum natio omnis, quae pancynicum hanc ſtirpem appellat, a Canis ortu venenum hoc gigni arbitrantur. Porro canes marini ad igneum iſtum in hac marina myrica floris ſplendorem, tanquam inopinati alicujus lucri ſpe allecti, veneno partim adſperſi, partim devorato, et branchiis etiam hauſto, extincti fluitant. Vnde his in rebus exercitati homines venenum ſecundarium ex piſcium iſtorum tum ore, tum partibus ceteris, colligunt; idque utile eſt, quemadmodum etiam terreſtris aglaophotis, quam etiam cynoſpaſtum appellarunt: quare autem haec herba ita dicta ſit, ſi exponere meminerim, ex ſequentibus intelligetis.

CAP.

τὰς ῥοώδεις ἄκρας ὑποτρέχει, κ̣ ἐς τὰς στενὰς κ̣ βαθεῖς εἰσνήχονται πορθμούς· φεύγουσι δὲ τὰ πελάγια ἤθη, κ̣ τῆς ἐκεῖ νομῆς τηνικάδε τῆς ὥρας ὑπερορῶσι. Γίνεται δὲ ἄρα τι φῦκος ἐν τοῖς ἕρμασι τοῖς βαθέσι, κ̣ τὸ μέγεθος αὐτῷ κατὰ τὴν μυρίκην ἐστὶ, φέρει δὲ καρπὸν τῇ μήκωνι προσεμφερῆ. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ὡρῶν τοῦ ἔτους μέμυκε, κ̣ ἔστιν ἀντίτυπος κ̣ στερεὰ φύσει ὀστρέου· ἀπλοῦταί γε μὴν μετὰ τὰς τροπὰς τὰς θερινὰς, ὥσπερουν αἱ ἐν ῥοδωνιαῖς κάλυκες. Καὶ τὸ μὲν περικείμενον ἔλυτρον φρουρεῖ τὸ ἔνδον, κ̣ δίκην ἕρκους ὀστρακῶδες ὂν περιέρχεται, ἰδεῖν γε μὴν ξανθότατόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπὸ τούτῳ τῷ χιτῶνι κυάνεόν ἐστι χρόᾳ κ̣ χαῦνον, ὥσπερουν πεπρημένη κύστις, διαυγὴς ἄγαν· λείβεταί τε ἐξ αὐτῆς πονηρὸν φάρμακον. Καὶ νύκτωρ μὲν ἐκπέμπει τοῦτο αὐγὴν, πυρὶ ἐοικυῖαν, καί τινας ἀφίησι μαρμαρυγάς· ὑπανατέλλοντος δὲ τοῦ Σειρίου, ἔτι κ̣ μᾶλλον κατισχύει ἡ τοῦ φαρμάκου κακία. Καὶ ἐντεῦθεν ὅσον ἐστὶν ὑδροθηρικὸν παγκύνικόν οἱ ὄνομα θέμενοι, εἶτα οἴονται τὴν τοῦ ἄστρου ἐπιτολὴν τίκτειν αὐτό. Οἱ θαλάττιοι δ' οὖν κύνες πρὸς τὴν νύκτωρ τοῦ ἄνθους φαντασίαν τὴν φλογώδη εἶτα ἐμπεσόντες, ὥσπερουν εἰς ἕρμα τὴν ἔναλον μυρίκην τήνδε, τοῦ φαρμάκου τοῦ μὲν καταλούσαντος αὐτοὺς, τοῦ δὲ καταποθέντος, κ̣ ἑτέρου διὰ τῶν βραγχίων αὐτοῖς εἰσθορόντος, εἶτα μέντοι τεθνήκασι, κ̣ παραχρῆμα ἀναπλέουσιν. Οἱ τοίνυν δεινότατοι τὰ τοιαῦτα ἀνιχνεύειν τοῦδε τοῦ φαρμάκου ἐκ τῶν κητῶν τῶν προειρημένων, τὸ μὲν ἐκ τῶν μελῶν τῶν λοιπῶν, τὸ δὲ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρὸς, φάρμακον ἀθροίζουσι δεύτερον· κ̣ καλὸν τοῦτο τῆς καλουμένης χερσαίας ἀγλαοφώτιδος, ὄνομα δὲ αὐτῇ ἄρα ἔθεντο κ̣ κυνόσπαστον· κ̣ τίς ἡ αἰτία, ἐὰν ὑπομνησθῶ εἰπεῖν, εἴσεσθε εἰσαῦθις.

CAP. XXV.

De Piscium in Mysia captura.

Mysi, non ii qui Telephi Pergamum incolunt, ſed inferiores, qui ad Pontum, quique vicinorum Scytharum incurſiones propulſant, et ſuis viribus praedictam regionem defendunt; ea prope Heracleam eſt, et circa Naxium flumen prope Tomin civitatem; eodem in loco Medeam, Aeëtae filiam, impium illud adverſus Abſyrtum fratrem facinus perpetraſſe, nefarium ſane Colchidis veneficae inter alia crimen, incolae Myſi, Graecis commemorant: hi, inquam, piſcandi rationem obſervant hujuſmodi. Iſtrianus natione piſcator ad Iſtri ripam boum par impellit, non ad arandum iis opus habens. Nam quemadmodum, ut in ſermonem hominum venit, nulla bovi communitas cum delphino intercedit; ſic piſcatoris manibus unde amicitia cum aratro? Quod ſi equorum par adſit, iiſdem utitur; et jugum ipſe humeris gerens, iſtic accedit, ubi commodam ſibi et ſedem et piſcationem fore arbitratur; atque ad ripam jumentis pabulum apponit, unde interea haec complentur, dum ipſe funis bene firmi, et ad trahendum idonei, alterum caput ad medium jugum alligat; ex altero capite hamum appendit validiſſimum illum acutiſſimumque, quem aſſo tauri pulmone inſtructum ad illiciendum Iſtrianum ſilurum ſuaviſſimam ei eſcam dejicit; poſtquam ex linea, ad quam hamus alligatus eſt, quantum ſatis ſit plumbi, ad moderandum tractum appendit. Vbi ſilurus bubulae eſcae ſenſum percepit, ſtatim eſcam appetens, eaque, quae deſiderabat, abunde nactus, hamum incaute totis faucibus

Κ Ε Φ. κέ.

Περὶ τῆς τῶν Ἰχθύων θήρας τῶν ἐν Μυσίᾳ.

ΜΥσοὶ δὲ, ὐχ οἱ τῦ Τηλέφυ τὸ Πέργαμον καἱοικῦνἱες Μυσοὶ, ἀλλ' ἐκείνυς τὺς πρὸς τῷ Πόντῳ μοι νόει τὺς κάτω, οἵπερ ὖν καὶ τῇ γῇ τῇ Σκυθίδι προσοικῦσι, τὰς ἐκείνων ἐπιδρομὰς ἀνείργοντες, καὶ τῇ ῥώμῃ τὸν χῶρον τὸν προειρημένον φρυρῦνἱες πάνἱα· Ἡρακλείας πλησίον φημὶ, καὶ τῶν Ναξίυ ῥευμάτων τῦ καλυμένυ Τόμεως πλησίον· ἐνταῦθά τοι καὶ τὴν Αἰήτυ Μήδειαν οἱ ἐπιχώριοι ὑμνῦσι τὸ ἔργον ἐκεῖνο ταῖς τῶν Ἀψύρἱων τῶν ἀδελφῶν χερσὶ κακαῖς τολμῆσαι, ναὶ μὰ Δία δυςυχῆ φήμην ἐπὶ τῇ Κόλχῳ φαρμακεῖ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τοῖς Ἕλλησι τήνδε ᾄδονἱες οἱ Μυσοί· ἀλλ' ὗτοί γε θήραν ἰχθύων ἐκείνην θηρῶσιν. Ἀνὴρ Ἰςριανὸς γένος, τὴν τέχνην ἁλιεὺς, τῆς τῦ Ἴςρυ ὄχθης πλησίον ἐλαύνει βοῶν ζεῦγος, ὔτι πυ δεόμενος ἀρῦν ὗτος, Ὥσπερ γάρ φησιν ὁ λόγος, μηδὲν εἶναι βοῒ κοινὸν ἅμα καὶ δελφῖνι· ὕτω τοι φιλία χερσὶν ἁλιέων καὶ ἀρότρῳ πόθεν ἂν γένοιἱο; Εἰ γῦν οἱ καὶ ἵππων παρείη ζεῦγος, τοῖς ἵπποις χρῆται, καὶ τὸν μὲν ζυγὸν ὁ ἀνὴρ φέρει καἱὰ τῶν ὤμων, ἔρχεἱαι δὲ ἔνθά οἱ δοκεῖ καλῶς ἔχειν ἑαυἱὸν καθίσαι, καὶ ἐν καλῷ τῆς ἄγρας εἶναι πεπίςευκε· τῆς ὖν μηρίνθυ ςερεᾶς ὔσης καὶ ἀἱανακἱικῆς τὴν μὲν ἀρχὴν ἐξῆψε μέσυ τῶν ζώων τῦ ζυγῦ, ἄδδην δὲ τροφῆς παρατίθησιν ἢ τοῖς βυσὶν, ἢ τοῖς ἵπποις, οἱ δὲ ἐμπίμπλανἱαι· καὶ ἐκεῖνος τῇ μηρίνθῳ καἱὰ θάτερα προσῆψεν ἄἱκιςρον ἰσχυρὸν, καὶ μένἱοι καὶ τεθηἱμένον δεινῶς, περιείρας δὲ ἄρα αὐτῷ πνεύμονα ταύρυ τεθηραμένυ, αὐτὸ μεθῆκε τροφὴν Ἰςριανῷ Cιλύρῳ, καὶ μάλα γε ἡδίςην· ὑπὲρ τῦ Cυνδέονἱος τὸ ἄἱκιςρον λίνυ ἐξάψας τὸν ἀρκῦνἱα μόλυβδον, οἷον ἐς τὴν ἕλξιν εἶναι ἕρμα αὐτῷ. Ὁ τοίνυν ἰχθὺς ὁπόταν αἴσθηται τῆς ταυρείυ βορᾶς, παραχρῆμα καἱὰ τὴν ἄγραν ὁρμᾷ· εἶτα ὧν ἱμείρει τύτοις ἐνἱυχὼν ἀθρόως, καὶ περιχανὼν ἄδην καὶ ἀταμιεύτως, τὴν ἐμπεσῦσάν οἱ κακὴν δαῖτα εἰς ἑαυἱὸν Cπᾷ·

εἶτα

3

faucibus devorat; et nimia gulae aviditate transfixus imprudens, dum ex eo evadere cupit, omnibus viribus funem exagitat. Quod quidem ipſum animadvertens piſcator, cum ſummo gaudio quam mox a ſeſſione exſurgit, et boves equoſve admotis ſtimulis incitat, tanquam arator jam ex piſcatore factus (ut qui in fabulis ſubito perſonam mutant) ac jumentis cum cetaceo piſce bene robuſto luctatio eſt. Nam hic Iſtri alumnus omni virium contentione in altitudinem ſe deprimit, illa contra funem retrahunt; piſcis igitur vincitur ex amborum tractu, atque in ripam jugo extrahitur. Diceret ſane aliquis Homeri ſtudioſus mulos hoc pacto in Patrocli funere, quod poeta celebrat, quernos advexiſſe truncos.

CAP. XXVI.

De Piſcibus, qui in Iſtro conglaciante capiuntur; et de Antacaeo.

Est etiam in Iſtro ſinus admodum profundus et latus, et ſpatioſo ambitu mari ſimilis eſſe videtur; profundiſſimum autem eſſe ex eo demonſtratur, quod onerariae naves mare tranſmittentes ad uſum accolentium lacum circumnavigant. Itaque tempeſtatibus cum is quatitur, quemadmodum mare inhorreſcit. Sunt etiam in eo inſulae et receſſus quidam riparum, in quos refugere licet; et crepidines et colles longe eminentes, quibus, cum aeſtus reciprocatur, fluctus vehementes refringuntur; atque eodem velut in anguſtias compulſi, in mare redundantes aguntur. Hoc ipſum ineunte hieme fieri ſolet; tum enim hunc augeſcentem boreas

εἶτα ὑφ' ἡδονῆς ἐλιτ]όμενος ὅδε ὁ γάςρις ἑαυ]ὸν διαλέληθε τῷ προειρημένῳ περιπαρεὶς ἀγκίςρῳ, ϗ ἀποδρᾶναι τὸ ἐμπεσὸν κακὸν διψῶν τὴν μήρινθον, ὡς ἔχει δυνάμεως, ὑπο]αράτ]ει τε ϗ κινεῖ. Συνίησιν ἔν ὁ θηρα]ὴς, ϗ ἡδονῆς ὑπερεμπίπλα]αι, εἶτα τῆς ἕδρας ἀνέθορε, ϗ μεθῆκεν ἑαυ]ὸν πο]αμίων τε ϗ κυνηγεσίων ἐνύδρων, (ὥσπερ δὲ ἐν δράμα]ι ὑποκρι]ὴς ἀμείψας προσωπεῖον) ὅδε τὼ βόε ἐλαύνει ἢ τὼ ἵππω, ἀλκὴ δὲ ἄρα ϗ ἡ τῦ κήτυς ϗ ἡ τῶν ὑποζυγίων ἀν]ίπαλός ἐςιν. Ὁ μὲν γὰρ θὴρ ὁ τῦ Ἴςρυ τρόφιμος ἕλκει κάτω, ὅσον πο]ὲ ἄρα τῆς ἐν αὐτῷ ῥώμης ἔχει, ϗ μέντοι ζεῦγος τὸ ἀνθέλκον ἐκ]είνει τὴν μήρινθον· ἀλλά οἱ πλέον ὐδὲ ἕν, τῆς γῦν ἐπ' ἀμφοῖν ἕλξεως ἰχθὺς ἡττᾶται, ϗ ἀπειπὼν ἕλκε]αι κα]ὰ τῆς ἠϊόνος. Εἴποι ἂν Ὁμημηρίδης δρυῶν ςελέχη ἕλκειν ἡμιόνυς τινὰς, ὡς ἐπὶ τῇ Πα]ρόκλυ ταφῇ Ὅμηρος ᾄδει ταῦτα δήπυ τὰ ὑμνύμενα.

ΚΕΦ. κς'.

Περὶ Ἰχθύων τῶν ἐν τῷ κρυςάλλῳ τῦ Ἴςρυ θηρωμένων, ϗ περὶ τῦ καλυμένυ Ἀν]ακαίυ.

Ἔστι δὲ ἄρα τῷ Ἴςρῳ ϗ κόλπος οἷος βαθύτα]ος, ϗ ἔοικε τῇ θαλάτ]ῃ τὴν πολλὴν περίοδον· ϗ μέντοι βάθυς εὖ ἥκει ὅδε ὁ κόλπος, ϗ ἐκεῖνο τεκμηριῶσαι ἱκανόν· αἱ ναῦς αἱ φορ]ίδες, αἱ τὴν θάλασσαν περῶσαι, ϗ ἐνταῦθα κα]ακολπίζυσι, χρείᾳ τῶν περιοικύν]ων δηλονότι. Πεφρίκασι δὲ ϗ τῦτον, ὡς θάλατ]αν, ὅταν ἀγριαίνη]αι ὑπὸ τῶν κα]απνεόν]ων ἀνέμων εἰς κύμα]α ἐξαπ]όντων τε αὐτὸν ϗ ἐκμαινόν]ων. Πεφύκασι δὲ ἄρα ἐν αὐτῷ ϗ νῆσοι, καί τινες μέν]οι ϗ τῆς ὄχθης ὑποδρομαὶ, εἰς ἃς ἐςι κα]αφυγεῖν· ἀλλὰ ϗ ἀκ]αὶ ϗ ἄκραι προήκυσι, ϗ προσρήγνυ]αι αὐτοῖς, ϗ περισχίζε]αι κλύδων ἄγριος· ἡνίκα δ' ἂν ἑαυτῦ μάλιςα ὑποπλησθεὶς, εἶτα εἰς τὴν θάλασσαν οἱονεὶ ςενοχωρύμενος ὠθεῖται. Φιλεῖ δ' ἄρα δρᾶν τῦτο ἤδη τε]άρ]ης ὥρας φθινοπωρινῆς παραδραμύσης, ὑπαρχομένης δὲ τῆς χειμερίυ, ϗ ἀκμάσας αὐτὸς πρόεισι πλημμυρῶν·

reas impellit, et concitat: hic adeo duram glaciem defert, ut haec vecturas omneis fustineat; contra acerrimus boreas flans huic resistit, et undas suas magno motu, et, ut ita dicam, desiderio in mare exonerare festinantem non finit, et repulsum cedere cogit. Sic fit, ut glacies in altitudinem deprimatur, ut bene penitus congeletur aqua, ejusque confluens viis occultis infra delabatur; glacies vero campus esse videatur, ac per eam homines accolae vel equis insidentes, vel jugata jumenta agentes, tunc iter faciant. De vulpe, quomodo improba et dolosa haec bestia hujus fluvii, et Thracii Strymonis, glaciem ejusque firmitatem exploret, supra dixi. Porro Istri glacies etiam navem onerariam, inter navigandum ei adnascens, et in ipso confluente versantem tantopere circumligat, ut nec passa vela opus sint, nec proreta spectet antrorsum, nec gubernator navis gubernacula regat; omnia enim et instrumenta et navis ipsa glacie constricta tenentur, nec sane navis esse videtur; non enim amplius fluctibus verberatur; sed in magna planicie tumuli, aut hercle cujusdam speculae, vel promontorii similitudinem speciemque gerit. Tum vectores et nautae exsiliunt in flumine excurrentes, plaustrisque onera supra glaciem transvehunt; donec rursus, exacta hieme, et flumine ad pristinum reverso fluendi impetum, ipsum jam Istrum calcantes boves onera navibus reddant; quae interim in loco manent, cessantque, donec soluta fuerit glacies, et mirabile gelu adstringentis vinculum laxatum. Eo tempore piscatores glaciem in orbem ligonibus perfodientes, ubicunque libuerit, puteum excavant, ut vel putei vel maximi dolii os esse videatur. Permulti vero pisces lucis desiderio ex glacie, tanquam ex tecto incumbente, effugere cupientes

μυρῶν· πληθύοντα δ' ἄρα βορρᾶς ἐπωθεῖ αὐτὸν, ϗ ἐξάπτει κατιέναι ἄγριον· ϗ ὁ μὲν καταφέρει μάλα γε κρυμῶδες ϗ σκληρὸν, ὡς εἰς πλοῦν ἀγώγιμον τὸν καθ' ἑαυτοῦ κρύσταλλον· ὁ δὲ ἀντιπίπτει ὁ βορρᾶς αὐτῷ καταπνέων σκληρὸν, οὐκοῦν αὐτὸν ἐκβάλλειν εἰς τὸ πέλαγος ὠδῖνα, ὡς ἂν εἴποις, ἐπιτρέπει, ἀλλ' ἀναθέων ϗ ἀνωθούμενος ἵησιν. Ὁ κρύσταλλος οὖν ἐπινηχόμενός τε ϗ ἀνασελλόμενος ἐς βάθος χωρεῖ, ϗ ἁδρύνεται ἐς πολὺ, ϗ ἐντεῦθεν ὑπορρεῖ μὲν ὁ Ἴστρος τὸ γνήσιον ὕδωρ ὁδοῖς, ὡς ἂν εἴποις, κρυπταῖς· τὸ δὲ ἐπίκτητόν οἱ ϗ νόθον ἐπίκειται πεδίου δίκην, ϗ κατὰ τοῦτο τῆς ὥρας τηνικάδε ὁδοιποροῦσιν οἱ τῆδε ἄνθρωποι κατὰ ζεύγη ϗ μονίππους. Ὁπόσα μὲν οὖν ἐλέγχει τε ϗ βασανίζει τὴν πῆξιν τοῦ ποταμοῦ, ϗ τοῦδε τοῦ Θρακίου Στρυμόνος, τὸ πονηρόν τε ϗ δολερὸν θηρίον ἡ ἀλώπηξ, ἀνωτέρω εἶπον. Ὁ δ' οὖν κρύσταλλος ὁ ἐν τῷ Ἴστρῳ ϗ νηῒ φορτηγῷ κατὰ ῥοῦν φερομένῃ περιστραφεὶς, εἶτα ἐπέδησεν αὐτὴν, ϗ οὔτε ἱστίων ἁπλωμένων ἔτι δεῖ, οὔτε πρωράτης τὰ πρόσω βλέπει, οὔτε ὁ τῆς νεὼς ἄρχων ἐπιστρέφει τοὺς οἴακας· πεπήγασι γὰρ, ἐπεὶ ϗ τὸ πᾶν σκάφος τῷ περικειμένῳ κατείληπται δεσμῷ, ϗ ἔοικεν οὐ μὰ Δία νήσῳ· οὐ γὰρ ἔτι τοῖς κύμασι τύπτεται· ἀλλὰ ἐν πολλῷ πεδίῳ λόφῳ τινὶ ἀνεστῶτι, ἢ ϗ ναὶ μὰ Δία σκοπιᾷ, ἢ ἄκρᾳ. Ἐνταῦθά τοι ϗ οἱ περίνεῳ ϗ οἱ ναῦται ἐκπηδῶσι, ϗ κατὰ τοῦ ποταμοῦ θέουσι, ϗ ἁμάξας ἄγουσι, ϗ τὸν φόρτον μετῆραν ἐπὶ τοῦ τέως ὕδατος· ϗ πάλιν μετὰ τὴν χειμέριον ὥραν τοῦ αὐτοῦ φερομένου σφοδρῶς, παραφέρουσί τε ϗ ἄγουσι τὰ ἄχθη, ϗ τὸν Ἴστρον πατοῦσι βόες· μένει δὲ ἡ ναῦς, ἔς τ' ἂν ὑπανῇ μὲν τὰ τοῦ κρυμοῦ, καμῇ δὲ ὁ κρύσταλλος ϗ λυθῇ, ἐλευθέρα δὲ τοῦ παραδόξου πείσματος ἡ ὁλκὰς ἀπολυθῇ. Ἐντεῦθέν τοι τοῦ καιροῦ ϗ οἱ ἁλιεῖς μακέλλας λαβόντες, ἔνθα αὐτοὺς ἄγει θυμὸς διακόπτουσι τὴν πῆξιν τοῦ ὕδατος, ϗ τάφρον κυκλοτερῆ ἐργάζονται κατιόντες ἐς τὸ ὕδωρ, εἴποις ἂν ἢ φρέατος εἶναι στόμα, ἢ μεγίστου πίθου ϗ πάνυ γάστριδος. Οὐκοῦν ἰχθύες πολλοὶ τὸν κρυμὸν διαδρᾶναι θέλοντες, οἱονεὶ στέγην ἐπικειμένην, ϗ ποθοῦν-

cupientes in apertum os innatant, eodemque frequentes congregantur, ut inter se trudant; ubi ut in stricta scrobe cum permulti alii pisces facile capiuntur, tum plurimi cyprini, et coracini, et percae; et xiphiae, qui necdum confirmata aetate, nec mucronato rostro exsistunt; et antacaei, et ii quidem teneri, nam qui aetate processerunt, ad maximi thunni magnitudinem accedunt. Is sane pinguissimo est abdomine, ut ejus ventrem lactantis scrophae suos foetus ubera dicas; sicque aspero corio tegitur, ut eo perpoliantur hastae; ab illius capitis medio a medulla [cerebro] ipsius ad caudam mollis et stricta membrana pertinet, quam ad assum solem exsiccatam flagellum ad concitanda jumenta efficere possis, nihil enim fere a corio differt. Cum est justa magnitudine, nunquam ad cavum seu puteum glaciei pervenit; sed aut sub saxa subjicitur, aut in imam harenam ad vitandum frigus abditur. Nam id temporis cum gelidum est flumen, et perfrigida tempestas, nullis nec herbis, nec piscibus vesci necesse habet; tantum inertia laboris gaudet, et alitur ex pingui suo succo: et quemadmodum polypi, cum praeda destituuntur, brachia sua circumrodunt; sic is suam pinguitudinem exedens vivit. Ineunte rursus vere, jamque libere fluente Istro, odit ignaviam, itaque sese ex latibulis ad summam aquam incitans, aquae spuma abundante expletur. Vbi magno murmure rapidus fertur, ibi a piscatoribus ad hunc modum insidias ei molientibus facile capitur, ut hamus cum linea in spumam demissus sub alborem occultetur, et ferri splendor minime perspicuus sit; is tum ore hiante atque imminente liguriens insidiosam escam devorat, ex eoque perit, unde prius alebatur.

CAP.

τες τὸ φῶς, ἀσμένως εἰς τὸ ἀνεῳγμένον σόμιον εἰσνέουσι, καὶ γίνονται πλῆθος ἄμαχοι, καὶ ἐπωθοῦνται ἀλλήλοις, αἱροῦνται δὲ ἅτε ἐν βόθρῳ σενῷ ῥᾳδίως· καὶ πάρεσι λαβεῖν κυπρίνους τε, καὶ κορακίνους ἄδην, καὶ πέρκας, καὶ ξιφίαν, ἀλλ' οὔπω μέγαν, καὶ ἔτι τοῦ κέντρου τοῦ προμετωπιδίου ἄμοιρον· καὶ ἀνλακαῖον, καὶ τοῦτον ἁπαλὸν, ἐπεὶ οἵγε μεγάλοι, καὶ προήκοντες τὴν ἡλικίαν, γένοιντο ἂν καὶ κατὰ τὸν θύννον τὸν μέγισον. Οὗτός τοι καὶ πιόταλός ἐςι τὰς λαπάρας καὶ τὴν γασέρα, καὶ φαίης ἂν ὗος οὖθαρ εἶναι θηλαζούσης βρέφος· δορὰν δὲ ἔχει τραχεῖαν, καὶ μέντοι καὶ τὰ δόρατα λεαίνουσι ταύτῃ δορυξόοι· ὑπὸ δὲ τῷ μυελῷ τοῦδε τοῦ ζώου, ἀρξάμενος ἐκ μέσης τῆς κεφαλῆς, καὶ μέχρι τῆς οὐρᾶς καθήκων, ὑμὴν ὑγρὸς καὶ σενὸς ἔρχεται· τοῦτον οὖν πρὸς τὴν εἵλην αὖον ἐργασάμενος ἕξεις, εἰ θέλεις, καὶ μάσιγας ὡς ἐλαύνειν ζεῦγος ἵππων, ζεῦγος γὰρ ἤ τινι ἢ οὐδὲν διαφέρει. Εἰς μέγεθος δὲ ἤδη προήκων, οὐκ ἂν αὐτὸν θεάσαιτό τις ὑπεκδυόμενον τοῦ κρυςάλλου, καὶ ἐμπίπτοντα εἰς τὴν βόθρον· ἀλλ' ἢ πέτραν ὑπελθὼν πολυσκεπῆ εὗρε, καὶ ἐν ἄμμῳ βαθείᾳ ἑαυτὸν ἐγκρύψας εἶτα ὑποθάλπει, καὶ μάλα ἀγαπητῶς. Δεῖται δὲ οὔτε πόας τηνικάδε, οὔτε ἰχθύος εἰς βορὰν ἑτέρου· κρυμοῦ δὲ ὄντος, ἀργὸς εἶναι ἐθέλει, καὶ τρέφεται τῇ σχολῇ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ πιμελὴν ἐσθίει· ὥσπεροῦν καὶ οἱ πολύποδες ἐν ἀθηρίᾳ τῶν πλεκτανῶν τῶν ἰδίων παρατραγόντες, ἑαυτοὺς καὶ ἐκεῖνοι βόσκουσι. Χειμῶνος δὲ λήγοντος, καὶ ὑπαρχομένου ἦρος, καὶ ἐλευθέρου τοῦ Ἴςρου ῥέοντος, μισεῖ τὴν ἀργίαν καὶ ἀναπλεύσας, ἐμφορεῖται τοῦ κατὰ τὸ ὕδωρ ἀφροῦ, πολὺς δὲ οὗτός ἐςι. Μορμύροντος δὲ τοῦ ῥεύματος καὶ ὠθουμένου σφοδρότατα, ἐνταῦθά τοι καὶ ἁλίσκεται ῥᾳδίως, ἐλλοχώντων αὐτὸν τῶν ἁλιέων, καὶ τὸ ἄγκισρον εἰς τὸν ἀφρὸν καθιέντων σὺν τῇ ὁρμιᾷ, καὶ τὸ μὲν κρύπτεται ὑπὸ τῇ λευκότητι, καὶ αἴγλη τοῦ χαλκοῦ εὐσύνοπτον οἷον οὐκ ἔςι· καὶ διὰ ταῦτά τοι περιχανὼν καὶ λάβρως σπῶν τοῦ προειρημένου σιτίου, καταπίνει τὸν δόλον, καὶ ἀπόλωλεν ἐντεῦθεν, ὅθεν τὰ πρῶτα ἐτρέφετο.

C A P. XXVII.

Quomodo Cynoſpaſtum, quae etiam Aglaophotis dicitur, per canem eruant.

CYNOSPASTVS herba alio nomine aglaophotis dicitur (recordatus enim fidem liberare volo) haec per diem inter ceteras herbas, a quibus ne minimum quidem differt, deliteſcit, nec ullo modo agnoſcitur; nocte vero ſtellae inſtar lucens, et igneo ſplendore coruſcans, facile in conſpectum venit. Itaque ſigno ad radices ejus defixo diſcedunt, abſque eo neque colorem ejus interdiu, neque ſpeciem cognituri. Nocte jam exacta adventant, et herbam ex ſigno agnoſcunt; evellere vero, aut circumfodere tantum, cavent: primum enim, qui ejus naturae imperitus eam attigit, periiſſe ferunt. Canem igitur juvenem adducunt diei ſpatio famelicum, et funiculum validum arctiſſime ad inferiorem herbae ſtipitem vinctum cani etiam alligant, et carnes aſſas multas ei objiciunt, quam longiſſime interim poſſunt recedentes: canis nidore motus, impetu ad carnes fertur, et herbam radicitus eruit; cujus radices ſi ſol viderit, canis mox exſpirat, et ſecretis quibuſdam ceremoniis, utpote in ipſorum gratiam extinctus, ſepelitur. Tum demum herbam contingere, et ſecum domum ferre audent. Vſus ejus ad multa celebratur: et inter cetera, ad comitialem morbum remedium ex ea homini commendant;

ΚΕΦ. κζʹ.

Πῶς διὰ Κυνὸς ἀνασπῶσι τὴν καλουμένην Κυνόσπαστον, ἣ καὶ Ἀγλαοφῶτιδα.

Ὄνομα φυτοῦ κυνόσπαστος, καλεῖται δὲ ἄρα καὶ ἀγλαοφῶτις ἡ αὐτὴ (βούλομαι γὰρ ἐκτῖσαι χρέος ὑπομνησθεὶς) ὃ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τοῖς ἄλλοις διαλέληθε, καὶ οὐκ ἔστι πάντη σύνοπτον· νύκτωρ δὲ ἐκφαίνεται καὶ διαπρέπει, ὡς ἀστὴρ, φλογώδης γάρ ἐστι, καὶ ἔοικε πυρί. Οὐκοῦν σημεῖόν τι ταῖς ῥίζαις παραπήξαντες αὐτῆς ἀπαλλάττονται, οὔτε τὴν χρόαν ἔχοντες μεθ' ἡμέραν, εἰ μὴ τοῦτο δρᾶσαι ἐμνημόνευσαν, οὔτε μὴν τὸ εἶδος. Παρελθούσης δὲ τῆς νυκτὸς, ἥκουσι, καὶ θεασάμενοι τὸ σημεῖον, ὅπερ οὖν κατέλιπον, καὶ γνωρίσαντες, ἔχουσι συμβαλεῖν, ὅτι ἄρα τοῦτο ἐκεῖνό ἐστι, οὗ καὶ δέονται, ἐπεί τοι γε ἄλλως ὅμοιόν ἐστι τοῖς παρεστῶσι, καὶ οὐδὲ ὀλίγον διαλλάττει αὐτῶν· οὐκ ἀνασπάσουσι δὲ αὐτοὶ τὸ φυτὸν τόδε, ἢ οὐ χαιρήσουσι πάντως, οὐκοῦν οὔτε περισκάπτει τις, οὔτε ἀνασπᾷ· ἐπεὶ καί φασι, τὸν πρώτιστον ὑπ' ἀπειρίας τῆς κατ' αὐτοῦ φύσεως προσαψάμενον, οὐκ εἰς μακρὰν ἀπώλεσεν. Ἄγουσιν οὖν κύνα νεανίαν ἡμερῶν ἀτροφήσαντα καὶ λιμώττοντα ἰσχυρῶς, καὶ τούτου σπάρτον ἐξάψαντες εὖ μάλα στερεὸν, καὶ τῆς ἀγλαοφώτιδος τῷ κάτω στελέχει βρόχον τινὰ δύσλυτον προσαρτήσαντες, ὡς οἷοί τέ εἰσι μακρόθεν, εἶτα τῷ κυνὶ προτιθέασι κρέα πάμπολλα ὀπτὰ, κνίσσης προβάλλοντα· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ φλεγόμενος, καὶ στρεβλούμενος ὑπὸ τῆς κνίσσης, ἐπὶ τὰ προκείμενα ἔναντι κρέα καὶ ὑπ' ὀδύνης αὐτόῤῥιζον ἀνασπᾷ τὸ φυτόν· ἐὰν δὲ ὁ ἥλιος ἴδῃ τὰς ῥίζας, ὁ κύων ἀποθνήσκει παραχρῆμα, θάπτουσι δὲ ἐν αὐτῷ τῷ χωρίῳ αὐτὸν, καί τινας δράσαντες ἀποῤῥήτους ἱερουργίας, καὶ τιμήσαντες τοῦ κυνὸς τὸν νεκρὸν ὡς ὑπὲρ αὐτῶν τεθνεῶτος. Εἶτα μέντοι προσάψασθαι τολμῶσι τοῦ φυτοῦ τοῦ προειρημένου, καὶ κομίζουσιν οἴκαδε. Καὶ καταχρῶνται, φασὶν, εἰς πολλὰ καὶ λυσιτελῆ· ἐν δὲ τοῖς, καὶ τὴν ἐκ τῆς σελήνης νόσον ἐνσκήπτειν τοῖς ἀνθρώποις λεγομένην,

ἰᾶσθαί

2

mendant; item ad oculorum vitium, quod, delato in eos humore nimio, videndi facultatem adimit.

CAP. XXVIII.

De cochlea marina, quae vocatur Nerites.

COCHLEA marina magnitudine exigua, formae pulchritudine eximia spectatur; eo maris, ubi sordium vacuitas est, et tranquillitas viget, et in saxis tum tectis mari, tum eminentibus modice, quae choeradas vocant, nascitur. Haec nerites appellatur, et duplex super ea narratur fabula, quas, ut accepi, referam; nam in longo opere modice ad fabulas deflectere, tum animi recreandi, tum condiendi edulcandique sermonis gratia, nihil prohibet. Nereo [daemoni] marino, quem veracem et minime fallacem esse hactenus omnes praedicant, Doris Oceani filia, ut canit Hesiodus, filias peperit quinquaginta, quarum Homerus quoque in Megaris poemate meminit. Post tot vero filias etiam filium unicum ei natum esse, non illi quidem auctores sunt, sed vulgus piscatorum praedicat; cui nomen fuerit Nerites, hominum simul atque deorum formosissimo: quocum Venus etiam in mari se oblectarit, magno illum amore prosecuta. Cum vero jam tempus fatale advenisset, et Venerem diis coelestibus jussu patris inscribi oporteret; audio eam de mari exeuntem Neriten quoque delicias suas, secum abducere voluisse; illum vero recusasse, quod inter parentes ac sorores vivere, quam coelo potiri mallet. Et cum alas etiam, quandocunque libuisset, ad volandum sibi producere posset; hoc quoque munus a Venere, ni fallor, acceptum adspernatus neglexit. Quamobrem indignata Iovis filia illum in cochleam ejusdem nominis convertit; comitem vero et ministrum illius loco Cupidinem, ipsum quoque juvenem et formosum, sibi delegit: et alis, quas Nerites habuerat, eundem induit. Altera vero fabula Neptunum ait amasse Neriten, et pariter ab eodem

reda-

ἰᾶσθαί φασιν αὐτήν· ϗ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πάθος, ὅπερ ἦν, ὑγρȣ̃ ἐπικλύσαντος ϗ ῥαγέντος, ἀφαιρεῖται τὴν ὄψιν αὐτοῖς.

ΚΕΦ. κή.

Περὶ τȣ κόχλȣ τȣ̃ θαλατ]ίȣ, τȣ̃ καλȣμένȣ Νηρίτȣ.

ΚΟχλος ἐςὶ θαλάτ]ιος, μικρὸς μὲν τὸ μέγεθος, ἰδεῖν δὲ ὡραιότα]ος· ϗ ἐν θαλάτ]ῃ τίκ]ε]αι τῇ καθαρω]άτῃ, ϗ ἐν ταῖς ὑφάλοις πέτραις, ϗ ἐν ταῖς καλȣμέναις χοιράσιν. Ὄνομα δὲ νηρίτης ἐςὶν αὐτῷ, ϗ διαῤῥεῖ λόγος διπλȣ̃ς ὑπὲρ τȣ̃δε τȣ̃ ζώȣ, ϗ εἰς ἐμέ γε ἀφικέσθην ἄμφω τὼ λόγω· ϗ μέντοι ϗ διαμυθολογῆσαι μικρὰ ἄτ]α ἐν μακρᾷ τῇ ϛυ]γραφῇ ȣ̓δὲν ἄτοπον, ἀλλ' ἢ διαναπαῦσαί τε τὴν ἀκοὴν, ϗ ἐφηδῦναι τὸν λόγον. Τῷ Νηρεῖ τῷ θαλατ]ίῳ, ὅνπερ ȣ̃ν ἀληθῆ τε ϗ ἀψευδῆ ἀκȣ́ομεν δεῦρο ἀεὶ, πεντήκον]α μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν Ὠκεανȣ̃ Δωρίδα Ἡσίοδος ᾄδει· μέμνη]αι δὲ αὐτῶν ϗ Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑαυτȣ̃ Μεγάροις. Ἕνα δέ οἱ γενέσθαι παῖδα ἐπὶ ταῖς τοσαύταις θυγα]έρασιν, ἐκεῖνοι μὲν ȣ̃ν ȣ̃ φασι, λόγοι δὲ θαλάτ]ιοι ὑμνȣ̃σι· ϗ Νηρίτην αὐτὸν κληθῆναι λέγȣσι, ϗ ὡραιότα]ον γενέσθαι ϗ ἀνθρώπων ϗ θεῶν· Ἀφροδίτην δὲ ϛυνδιαιτωμένην ἐν τῇ θαλάτ]ῃ ἥσθηναί τε τῷ Νηρίτῃ τῷδε, ϗ ἔχειν αὐτὸν φίλον. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκε]ο χρόνος εἱμαρμένος, ἔδει τοῖς ὀλυμπίοις ἐγ]ραφῆναι ϗ τήνδε τὴν δαίμονα, τȣ̃ πατρὸς παρακαλȣ̃ντος· ἀνιȣ̃σαν αὐτὴν ἀκȣ́ω, ϗ τὸν ἑταῖρόν τε ϗ ϛυμπαίςην τὸν αὐτὸν ἐθέλειν ἄγειν· τὸν δὲ ȣ̓χ ὑπακȣ̃σαι λόγος ἔχει, τȣ̃ ὀλύμπȣ προτιμῶν]α τὴν ϛὺν ταῖς ἀδελφαῖς ϗ τοῖς γειναμένοις δια]ριβήν. Παρῆν δ' ἄρα αὐτῷ ϗ ἀναφῦσαι π]ερὰ, ϗ τȣ̃το ἐγῷμαι δῶρον τῆς Ἀφροδίτης δωρȣμένης· ὁ δὲ ϗ ταύτην παρ' ȣ̓δὲν ποιεῖται τὴν χάριν. Ὀργίζε]αι τοίνυν ἡ Διὸς παῖς, ϗ ἐκείνῳ μὲν εἰς τὸν κόχλον τόνδε ἐκ]ρέπει τὴν μορφήν· αὐτὴ δὲ αἱρεῖται ὀπαδόν τε ϗ θεράπον]α ἀντ' ἐκείνȣ τὸν Ἔρω]α, νέον ϗ τȣ̃τον ϗ καλόν· ϗ οἱ τὰ π]ερὰ τὰ ἐκείνȣ δίδωσιν. Ὁ δὲ ἄλλος λόγος ἐρασθῆναι βοᾷ Νηρίτȣ Ποσειδῶνα, ἀν]ερᾷν ϗ τȣ̃ Ποσειδῶνος,

ϗ

redamatum esse, unde nomen et celebritas Anterotis [h. e. amoris mutui] inter homines exorta sint. Et hunc Neptuni amasium tum alias familiariter cum ipso vivere solitum esse audio, tum currum ejus et equos, si quando per aequora veheretur, quam proxime semper secutum, marinis bestiis omnibus sua celeritate superatis: nam pisces cetacei, delphini, tritones etiam, aliique e penetralibus maris excitati, circumsiliendo currum, et tripudiando (quod eos facere Homerus etiam in Iliade testis est) omnes mox fessi desistebant, et relinquebantur a tergo; puer vero proxime eum comitabatur semper, fluctibus etiam ei ob reverentiam Neptuni se submittentibus, et locum aquarum divortio cedente mari; quod Neptunus voluisset tam praestantis formae puerum, tum ceteris in rebus excellere, tum corporis habitu et viribus prae cunctis florere. Solem igitur inquit fabula pueri celeritate commotum succensuisse, et in cochleam corpus ejus vertisse. Quam vero ob causam sol iratus hoc fecerit, ignoro, nec exprimit fabula; verisimile tamen est, si quid conjicere licet in rebus obscuris, hos deos fuisse rivales: et solem aegre tulisse, quod tam formosus puer in mari degeret, quem ipse digniorem inter sidera, quam inter belluas maris, numerari judicaret. Hic fabulam utramque finierim. Precor autem deos mihi propitios esse, et quae narravi in meliorem partem accipere; et si quid peccatum est, id omne fabulis vulgi adscribere.

CAP. XXIX.

Quomodo Eridano et Taenari fluviis Pisces capiantur.

VBI insignis Eridanus et parum nobilis Taenarus coitionem faciunt, ibi peculiaria hercle piscandi genera accolae exercent; quae ex Mitylenaei cujusdam viri, mihi etiam noti, carminibus didici, non indigna referri. Hiberno quidem tempore, dum

ϗ τοῦγε ὑμνουμένου Ἀντέρωντος ἐντεῦθεν τὴν γένεσιν ὑπάρξασθαι. Συνδιατρίβειν οὖν τάτε ἄλλα τῷ ἐραστῇ τὸν ἐρώμενον ἀκούω· ϗ μέντοι ϗ αὐτοῦ ἐλαύνοντος κατὰ τῶν κυμάτων τὸ ἅρμα, τὰ μὲν κήτη τὰ ἄλλα, ϗ τοὺς δελφῖνας, ϗ προσέτι ϗ τοὺς Τρίτωνας ἀναπηδᾶν ἐκ τῶν μυχῶν, ϗ περισκιρτᾶν τὸ ἅρμα, ϗ περιχορεύειν (ὃ ϗ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι λέγει ἡμῖν) ἀπολείπεσθαι γοῦν τοῦ τάχους τῶν ἵππων πάντας ϗ πάντα· μόνα δὲ ἄρα τὰ παιδικά οἱ παρομαρτεῖν ϗ μάλα πλησίον, στόρνυσθαι δὲ ἄρα αὐτοῖς ϗ τὸ κῦμα, ϗ διΐστασθαι ϗ τὴν θάλασσαν, αἰδοῖ Ποσειδῶνος· βούλεσθαι γὰρ τῇ τε ἄλλῃ τὸν θεὸν εὐδοκιμεῖν τὸν καλὸν ἐρώμενον, ϗ οὖν ϗ τὴν ἕξιν διαπρέπειν. Τὸν δὲ Ἥλιον νεμεσῆσαι τῷ τάχει τοῦ παιδὸς ὁ μῦθος λέγει, ϗ ἀμεῖψαί οἱ τὸ σῶμα εἰς τὸν κόχλον. Τὸν οὖν οὐκ οἶδα εἰπεῖν ὁπόθεν ἀγριάναντα, οὐδὲ γὰρ ὁ μῦθος λέγει· εἰ δέ τι χρὴ συμβαλεῖν ὑπὲρ τῶν ἀτεκμάρτων, λέγονται ἀντερᾶν Ποσειδῶν ϗ Ἥλιος· ϗ ἠγανάκτει μὲν ἴσως ὁ Ἥλιος, ὡς ἐν θαλάττῃ φερόμενος, ἐβούλετό τε αὐτὸν οὐκ ἐν τοῖς κήτεσιν ἀριθμεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἐν ἄστροις φέρεσθαι. Καὶ τὼ μὲν μύθω ἐς τοσόνδε ἐληξάτην. Ἐμοὶ δὲ ἐκ τῶν θεῶν ἵλεω ἔστω, ϗ τάγε παρ᾽ ἐμοῦ ἔστω πρὸς αὐτοὺς εὔστομα· εἰ δέ τι θρασύτερον εἴρηται τοῖς μύθοις, ἐκείνων τὸ ἔγκλημα.

ΚΕΦ. κθ΄.

Πῶς θηρῶσιν ἐν τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ ϗ τῷ Ταινάρῳ τοὺς ἰχθῦς.

Ἔνθα ὁ Ταίναρος ποταμὸς ϗ ὁ Ἠριδανὸς συμβάλλετον, οὗτος μὲν ϗ διὰ δόξης ἰὼν ϗ κλέους, ἐκεῖνος δὲ οὐ πάντη γνώριμος· ἐνταῦθά τοι θῆραι ναὶ μὰ Δία ἰχθύων ἴδιαι, ϗ εἰς ἐμὲ ἥκουσαι μέτροις Μιτυληναίου ἀνδρὸς, ὃν ᾔδειν ϗ αὐτὸς, μηδὲ ἐξ ἡμῶν ἀγέραστοι γενέσθωσαν τῷ λόγῳ τῷδε. Πεπεδημένων αὐτοῖς ὑπὸ κρυστάλλου τῶν ῥευμάτων, ὅσοι περιοικοῦσιν

5 M αὐτοὺς

5

dum glacies adſtringit aquam, ſationi operam dant; fertilem enim regionem colunt. Deinde, ineunte vere, nondum confluente frigoribus conglaciare deſinente, qui antea agricolae eſſent, nunc piſcatores facti, ſinuoſum locum deligunt; quem peracutis ſecuribus circumcidunt, ut figurae rotunditate quiddam lacui vel paludi ſimile efficiant: non tamen glaciem prope ripam ſecant, ſed in ſuo ſtatu conſiſtere ſinunt; atque locum a glacie nudatum circundant amplo verriculo, quod fune valido ambitur. Tum rete piſcatores, aliique in ripa conſiſtentes, trahunt; ac nimirum permulti, etiam piſcatoriae artis imperiti, piſcium captionem animi oblectandi cauſa ſpectant. Cum autem ii, qui adducunt, prope ripam venerunt, tum piſcatores alii extrinſecus glaciem ripae continentem frangunt; detinetur enim rete in lacu, quem diximus, et promoveri ultra non poteſt. Ita igitur circumcidunt glaciem, ut pars ejus in medio jam libera abſolutaque, et inſulae fluitantis inſtar, cui inſiſtunt, qui rete trahunt, ab reti piſcibus pleno, dum trahitur, verſus ripam agatur ac impellatur. Hoc quidem illo in loco piſcandi genus, uſitatis piſcationibus aliis longe diſſimile, hujuſmodi eſt. De piſcatoribus vero illis Homerice dixerim, eos duplicem fructum percipere, alterum ex terra, alterum ex flumine, ut iidem et nautae et agricolae cenſendi ſint.

αὐτοὺς, τῇ μὲν ὥρᾳ χειμερίῳ ἀροῦσί τε ϗ σπείρουσι· ϗ γάρ πως ϗ εὔγεω χῶρον κεκλήρωνται. Εἶτα ὑπαρχομένου τοῦ ἦρος, τῶν ῥευμάτων τῶν προειρημένων, δι᾽ ἣν αἰτίαν εἶπον, ἔτι ἑστώτων, κολπώδη τινὰ τόπον προαιροῦνται οἱ γεωργοὶ τέως, νῦν δὲ ἁλιεῖς· ϗ περιτέμνουσι τοῦτον εὖ μάλα τεθηγμένοις πελέκεσι, ϗ τὸ ὕδωρ ἀναφαίνεται, περιφερὲς κατὰ τέλμα· οὐ μὴν πλησίον ἔτι τῆς ὄχθης κόπτουσιν, ἀλλὰ ἐῶσι τὸν κρύσταλλον, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐνετράφη· περιβάλλουσιν οὖν τῷ χώρῳ τῷ γεγυμνωμένῳ πλατὺ δίκτυον, ϗ μέντοι ϗ περιβάλλουσιν αὐτὸ κάλων ἁδρότερον. Καὶ τοῦτό γε τὸ δίκτυον ἐπισπῶσιν ἄνδρες ἐπὶ τῆς ὄχθης ἑστῶτες, ϗ ἁλιεῖς ϗ ἄλλοι· ϗ μέντοι τὴν τῶν ἰχθύων ἅλωσιν θεῶνται πολλοὶ, τῆς τέχνης οὐκ ἐπαΐοντες, ψυχαγωγία δέ τις ὕπεισιν αὐτούς. Ὅταν γε μὴν ἀγόμενοι τῆς ὄχθης πλησίον ἀφίκωνται, τηνικαῦτα ϗ τὸν ἐντεῦθεν τέμνουσι κρύσταλλον οἱ ἔξωθεν ὑδροθῆραι· τῇ γάρ τοι θήρᾳ ἐνέχονται, ϗ ἀναστέλλονται τοῖς ἰχθύσι τὸν ἔξω πόρον. Τούτου δὲ οὕτω γενομένου, πλῆρες ἰχθύων τὸ δίκτυον ἐκεῖνο τὴν περιτμηθεῖσαν ἐπωθεῖ τοῦ κρυστάλλου πέτραν, ϗ συνεπάγη, ϗ οἵγε ἐφεστῶτες ἁλιεῖς αὐτῇ ἐοίκασιν ἐπὶ νήσου φέρεσθαι πλωτῆς. Ἴδια μὲν δὴ ϗ ταῦτα ἰχθύων τῶν ἐκεῖσε, ϗ θήραις ἑτέραις οὐκ ἂν εἰκασμένα. Δώσει δὲ Ὅμηρος εἰπεῖν μοι, ὅτι ϗ διπλοῦν αἱροῦνται μισθὸν οἵδε οἱ ἄνδρες, τὸν μὲν ἐκ τοῦ ποταμοῦ, τὸν δὲ ἐκ τῆς γῆς, ὡς τοὺς αὐτοὺς εἶναι ϗ ναύτας ϗ γεωργούς.

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XV.

CAPVT I.
Piscium captura in Macedonia non admodum usitata.

HVIVSCEMODI Macedonicam piscandi rationem auditione accepi. In fluvio, nomine Astraeo, qui inter Beroeam et Thessalonicen medius fluit, distincti variis coloribus pisces gignuntur; quorum nomen ab incolis Macedonibus melius interroges. Hi autem indigenis muscis in fluvio volitantibus pastum sibi comparant, quae nec simile de specie quicquam aliarum muscarum habent, nec ad apum similitudinem accedunt, nec vesparum, nec denique anthedonum [crabronum] speciem gerunt; harum tamen aliquam cujusque propriam particulam referunt. Nam in audacia quiddam simile ceterarum muscarum habent, tum magnitudine anthedoni similes sunt, tum vesparum colorem reddunt, et similiter quidem atque apes bombo strepunt. Eas hippuros appellant indigenae. Ad summam autem aquam versantes sui gratia alimenti piscium nationem non latent. Vt ex his igitur quispiam earum aliquam per summa apparentem conspexit, silentio sub aquas subit, metuens ne praedam aquae agitatione loco moveat: et proxime ad illius umbram accedens,

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΕ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ α'.

Θήρα Ἰχθύων ἐν Μακεδονίᾳ ἐ πάνἰη ζυνήθης.

ΘΗΡΑΝ ἰχθύων Μακέτιν οἶδα ἀκέσας, ϗ ἥδε ἡ θήρα ἐςί. Βεροίας τε ϗ Θεσσαλονίκης μέσος ῥεῖ πόταμὸς ὄνομα Ἀςραῖος, εἰσὶν ἐν ἐνταῦθα ἰχθύες τὴν χρόαν καἰάςικἰοι· τίνας αὐτὲς οἱ ἐπιχώριοι καλέσι, Μακεδόνας ἔρεσθαι λῷόν ἐςιν. Οὐκὲν ἔτοι ποιἔνἰαι τροφὴν μύιας ἐπιχωρίες ἐν τῷ ποἰαμῷ πεἰομένας, ἐδέν τι ταῖς ἀλλαχόθι μύιαις προσεικασμένας, ἐδὲ μὴν ζφηκῶν ὄψει παραπλησίας, ἐδ' ἂν εἴποι τις ταῖς καλεμέναις ἡμέρεσι τὴν μορφὴν εἰκότως ἂν ἀντικρίνεσθαι τἔτο τὸ ζῶον, ἐδὲ ταῖς μελίσσαις αὐταῖς· ἔχεσι δέ τινα τῶν προειρημένων ἑκάςε μοῖραν ἰδίαν. Ἐοίκασιν ἐν τὸ μὲν θράσος μυίᾳ, τὸ δὲ μέγεθος εἴποις ἂν ἀνθηδόνα, ζφηκὸς δὲ τὴν χρόαν ἀπεμάξαἰο, βομβεῖ δὲ ὡς αἱ μέλιτἰαι. Καλέσι δὲ ἵππ[illegible]ρον αὐτὸν, πᾶν ὅσον εἰσὶν ἐπιχώριον. Ἐκδιαιτῶσιν ἐν ἐπικείμενοι τῷ ῥεύμαἰι τροφὴν τὴν ἑαυἰοῖς φίλην, ἐ μὴν ἐ δύνανἰαι τὲς ἐπινηχομένες λαθεῖν ἰχθύας. Ὅταν γἔν αὐτἔ ἐπιπολάζεσαν τὴν μυῖαν θεάσηἰαί τις, ἡσυχῆ ϗ ὕφυδρος νέων ἔρχεἰαι, κινῆσαι τὸ ἄνω δεδοικὼς ὕδωρ, ἵνα μὴ ζοβήσῃ τὸ θήραμα· εἶτα ἐλθὼν πλησίον καἰὰ τὴν ζκιὰν αὐτῆς, ὑπο-

dens, quemadmodum vel de grege ovem lupus, vel anserem ex cohorte aquila rapit; sic is ore hianti atque imminenti eam devorat, et mox sub aquae superficiem denuo mergitur. Quod quidem ipsum etsi piscatores haudquaquam ignorant, non iis tamen muscis ad inescandos pisces utuntur; simul enim ac hominis manu continguntur, et nativum colorem perdunt, et pennae evanescunt, et inepti ad escam piscium omnino redduntur. Quae causa est, cur earum odio incensi ipsas a se detestentur. Verumtamen qui piscandi scientiam cognitionemque praeclare tenent, captiosa quadam machinatione atque solertia ejusmodi pisces circumveniunt. Purpurascente enim lana hamum circumvestiunt, et ad eandem lanam gallinacei pennas duas e barba seu palleis, cerei coloris speciem similitudinemque gerentes, accommodant; quaternum cubitorum est arundo, et ejusdem longitudinis linea. Has ergo abstrusas insidias in flumen demittunt; pisces vero colore illecti cupide pergunt contra venire, ac nimirum lautum cibum se habituros ex pulchro adspectu arbitrantes, ore hiantes hamatis escis configuntur, iisdemque acerbis captivi fruuntur.

C A P. II.

De marinis Arietibus, et quomodo Vitulos marinos iidem capiant.

MARINI arietes, quorum quidem nomen apud multos pervagatum est, sed non tamen historia omnino explicata, nisi quatenus a pictoribus et fictoribus ostenditur, circa Corsicum et Sardoum fretum hibernant, atque ex summa aqua eminentes spectantur, et maximi delphini circum eos natant. Mas aries frontem alba vitta redimitam habet; ut vel hanc Lysimachi, vel Antigoni, vel alterius cujuspiam regum Macedoniae diadema dicas. Aries vero femina, quemadmodum barbae appendiculas gallinacei quasdam possident, sic ipsa cirros ex imo collo pendentes habet. Neque modo eorum uterque cadavera cibum sibi facit, sed et viva corpora corripit. In natando magnos fluctus faciens tempe-

ὑποχανὼν κατέπιε τὴν μυῖαν, ὡς οἶν ἐξ ἀγελῶν λύκος ἁρπάσας, ἢ χῆνα ἐξ αὐλῆς ἀετός· ϗ τοῦτο δράσας ὑπεισῆλθε τὴν φρίκα. Ἴσασιν οὖν οἱ ἁλιεῖς τὰ πραττόμενα, ϗ ταῖσδε μὲν ταῖς μυίαις εἰς δέλεαρ τῶν ἰχθύων χρῶνται οὐδέν· ἐὰν γὰρ αὐτῶν προσάψηται χεὶρ ἀνθρωπίνη, ἀφῄρηνται μὲν τὴν χρόαν τὴν συμφυῆ, μαραίνεται δὲ αὐτοῖς τὰ πτερὰ, ϗ ἄβρωτοι γίνονται τοῖς ἰχθύσι. Καὶ διὰ ταῦτα οὐ προσίασιν αὐτοῖς, ἀποῤῥήτῳ φύσει τὰς εἰρημένας μεμισηκότες. Σοφίᾳ δ' οὖν περιέρχονται ὑδροθηρικῇ, δόλον αὐτοῖς ἐπινοήσαντες. Οἷον τῷ ἀγκίστρῳ περιβάλλουσιν ἔριον φοινικοῦν, ἥρμοσταί τε τῷ ἐρίῳ δύο πτερὰ ἀλεκτρυόνος ὑπὸ τοῖς καλλέοις πεφυκότα, ϗ κηρῷ τὴν χρόαν παρεικασμένα· ὀργυιὰ δὲ ὁ καλαμός ἐστι, ϗ ὁρμιὰ δὲ τοσοῦτον ἔχει τὸ μῆκος. Καθίησιν οὖν τὸν δόλον· ἑλκόμενος δὲ ὑπὸ τῆς χρόας ὁ ἰχθὺς, ϗ οἰστρούμενος, ἀντίος ἔρχεται, ϗ θοίνην ὑπολαμβάνων ἐκ τοῦ κάλλους τῆς ὄψεως ἕξειν θαυμαστὴν, εἶτα μέντοι περιχανὼν ἐμπλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ, ϗ πικρᾶς τῆς ἑστιάσεως ἀπολέλαυκεν ᾑρημένος.

ΚΕΦ. β΄.

Περὶ τῶν θαλαττίων Κριῶν, ϗ ὅπως θηρῶσι τὰς Φώκας.

ΟΙ θαλάττιοι κριοὶ, ὧνπερ οὖν ὄνομα μὲν ἐς τοὺς πολλοὺς διαῤῥεῖ, ἱστορία δὲ οὐ πάνυ σαφὴς, ἢ ὅσον γραφῇ χειρουργίας ϗ πλάσματι δείκνυται, χειμάζουσι μὲν περὶ τὸν Κύρνειόν τε ϗ Σαρδῷον πορθμὸν, ϗ φαίνονταί γε ϗ ἔξαλοι, περινήχονται δὲ ἄρα αὐτοὺς ϗ δελφῖνες μεγέθει μέγιστοι. Ὁ τοίνυν ἄῤῥην κριὸς λευκὴν τὸ μέτωπον ταινίαν ἔχει περιθέουσαν· εἴποις ἂν Λυσιμάχου τοῦτο διάδημα, ἢ Ἀντιγόνου, ἤ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλέων ἄλλου. Κριὸς δὲ θῆλυς, ὡς οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλεα, οὕτω τοι ϗ οὗτος ὑπὸ τῇ δέρῃ ἠρτημένους πλοκάμους ἔχει. Ἁρπάζει δὲ ἄρα τοῖνδε τοῖν κριοῖν ἑκάτερος ϗ νεκρὰ σώματα, ϗ ποιεῖται τροφὴν αὐτὰ, ϗ ζῶντας ἁρπάζει. Ἀλλὰ ϗ τῷ τῆς νήξεως κλύδωνι πολὺς ὢν ϗ ὑπέρογκος, ϗ ναῦς περι-

tempeſtate, quam ex ſua agitatione ciet, naves funditus evertit; ac eos, qui ſecundum mare verſantur, rapit. Qui Corſicam incolunt, dicunt virum, qui ex tempeſtate naufragium feciſſet, natandi bene peritum, ubi permultum maris natando tranſmiſiſſet, circa Corſicam crepidinem quandam adſecutum adſcendiſſe, ibique conſtitiſſe, tanquam periculo jam omni exemptum atque ſecurum; poſt vero quam aries famelicus eum oculis comprehendiſſet, convolutum agitatumque poſteriore ſui parte plurimum mare concitaſſe; deinde ab intumeſcente aeſtu ſurſum elatum, inſtar procellae et turbinis, hominem corripuiſſe. Haec de ariete circa Corſicam. Ceterum oceani accolae fabulantur veteres Atlantidis reges, qui genus ad Neptunum referunt, in capitibus ſuis arietum marium taenias geſtaſſe, imperii inſigne; et reginas ſimiliter cirros feminarum arietum. Tanto narium robore praedita eſt hujuſmodi bellua, ut permultum aëra reſpiratione ad ſe attrahat, eaque adſpiratione marinos vitulos ad hanc rationem comprehendat: Cum arietem illi noverunt vicinum eſſe ad moliendas ipſis inſidias, in terram celerrime enatantes in ſpecus ſaxorum conduntur; is, cognita fuga, inſequitur; et contra antrum ſtans ex corporis odore praedam intus eſſe percipit, et narium illecebra quadam acri inter ſe et vitulos aërem intermedium attrahit: hi, tanquam vel ſagittam vel ſpiculum, ſic ſane ſpirationis illius appulſum declinant et refugiunt; tandem tamen violentiſſimo anhelitus ductu inviti, et tanquam loris quibuſdam aut funibus conſtricti, ex latebra extrahuntur, et ſtrident, et ab ariete devorantur. Ex earum naribus enatos pilos harum rerum periti magnos uſus adferre teſtantur.

C A P.

περιτρέπει, χειμῶνα αὐταῖς ἐξ ἑαυτοῦ τοῦτον ἐργασάμενος· ἀρπάζει δὲ καὶ ἀπὸ γῆς ἑστῶτας τῆς πλησίον. Λέγουσι δὲ οἱ τὴν Κύρνον κατοικοῦντες, νεὼς διεφθαρμένης ἐν χειμῶνι, ἄνδρα εὖ μάλα νηκτικὸν πολλὴν θάλατταν διανύσαντα λαβέσθαι τινὸς ἄκρας σφίσιν ἐπιχωρίου, καὶ ἀνελθόντα ἑστάναι καὶ μάλα ἀδεῶς, ἤδη κινδύνων ἁπάντων ἐλεύθερον γενόμενον, καὶ ἐν ἀδείᾳ τοῦ ζῆν καὶ ἐξουσίᾳ ὄντα· κριὸν οὖν παρανηχόμενον θεάσασθαι τὸν ἑστῶτα καὶ ἀναφλεχθέντα ὑπὸ λιμοῦ ἑλίξαι τε ἑαυτὸν καὶ κυρτῶσαι, καὶ τῷ οὐραίῳ μέρει πολλὴν ἐλάσαι θάλασσαν· εἶτα ἑαυτὸν μετεωρίσαι ἀρθέντα ὑπὸ τοῦ οἰδήσαντος κύματος, καὶ ἐπὶ τὴν ἄκραν φθάσαι ἀνατεθέντα, καὶ δίκην καταιγίδος ἢ στροβίλου ἁρπάσαι τὸν ἄνθρωπον. Καὶ τὸ μὲν Κύρνειον ἅρπαγμά τε καὶ θήραμα τοῦ κριοῦ ἐστι τοιοῦτον. Μυθοποιοῦσι δὲ οἱ τὸν ὠκεανὸν οἰκοῦντες, τοὺς πάλαι τῆς Ἀτλαντίδος βασιλέας, τοὺς ἐκ τῆς Ποσειδῶνος σπορᾶς, ἐπιφέρειν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τὰς τῶν κριῶν τῶν ἀῤῥένων ταινίας, γνώρισμα τῆς ἀρχῆς τοῦτο· καὶ τὰς ἐκείνων γαμετὰς τὰς βασιλίδας τοὺς πλοκάμους τῶν ἑτέρων, καὶ ἐκείνας φορεῖν τῆς ἀρχῆς ἔλεγχον. Ἔστι δὲ ἄρα τοὺς μυκτῆρας τὸ ζῶον τοῦτο καρτερὸν δεινῶς, καὶ πολὺ πνεῦμα εἰσπνεῖ, καὶ ἕλκει ἀέρα ἐφ' ἑαυτὸν πάμπολυν, θηρᾷ δὲ καὶ τὰς φώκας τὸν τρόπον τοῦτον· Αἱ μὲν συνιεῖσαι πλησίον που κριὸν εἶναι, καὶ φέρειν σφίσιν ὄλεθρον, ὡς ὅτι τάχιστα ἐκνήχονται, καὶ παρελθοῦσαι εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰς ὑπάντρους πέτρας ὑπελθοῦσαι καταδύονται· οἱ δὲ αἰσθόμενοι τὴν φυγὴν μεταθέουσιν, καὶ ἀντίοι στάντες τοῦ ἄντρου κατὰ τὴν τοῦ χρωτὸς ὀσμὴν ἔνδον εἶναι σφίσι τὴν ἄγραν συνιᾶσι, καὶ ὡς ἴυγγί τινι βιαιοτάτῃ ἕλκουσι ταῖς ῥισὶ τὸν μεταξὺ ἑαυτῶν καὶ τῆς φώκης ἀέρα· ἡ δὲ, ὡς βέλος ἢ δόρατος αἰχμὴν, ἐκκλίνει τὴν τοῦ πνεύματος προσβολὴν, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπαναχωρεῖ· τελευτῶσα δὲ ὑπὸ τῆς βιαιοτάτης ἕλξεως ἐκσπᾶται τοῦ ἄντρου, καὶ ἄκουσα ἀκολουθεῖ, ὥσπερ οὖν ἱμᾶσί τισιν ἢ σχοίνοις κατατεινομένη, καὶ τέτριγε, καὶ γίνεται τῷ κριῷ δεῖπνον. Τάς γε μὴν ἐκπεφυκυίας τῶν μυκτήρων τοῦ κριοῦ τρίχας οἱ ταῦτα ἐξετάζειν δεινοὶ λέγουσιν εἰς πολλὰ ἀγαθάς.

CAP. III.

De Thynnis ad promontorium Bubonicum.

AD promontorium Bubonicum innumeri thynnorum greges versantur. Eorum maximi, similiter ut sues, solitarii sunt, et separatim natant; alii, more luporum, bini pabulantur; alii gregatim, quemadmodum caprae, in latis pastionibus pascuntur. Exoriente canicula, et ingravescente aestivo calore, in Euxinum natare contendunt; et marinis fluctibus e fervide radiato sole calescentibus, inter se velut conserti contextique confertis turmis natant, et corporum conjunctione umbra quodammodo perfruuntur.

CAP. IV.

De pisce, quem Lunam vocant.

DEMOSTRATVS vir rei piscatoriae peritissimus, simul et disertus, piscem quendam esse affirmat specie perpulchrum, et appellari lunam, exigua magnitudine, lata figura; idemque ait, cyanei coloris speciem similitudinemque gerere, et in dorso pinnas habere molles ac lenes; easdemque in natando explicare, et ad similitudinem lunae semicirculum efficere: atque haec se vidisse Cyprii piscatores aiunt. Proinde dicit Demostratus, cum est plena luna, tum impleri hunc piscem, tum arbores implere, si ex his illum appenderis; decrescente vero luna exsiccari atque interire, ac si ad plantas admoveris, eas marcescere et evanescere: item si jam plena vel crescente luna in id aquae, quod in perfossis puteis reperitur, quis hunc piscem injecerit, aquam jugem et perennem fore; sin extrema aut decrescente luna, aquam exarescere: quod si hunc eundem in fontem scatu-

ΚΕΦ. γ΄.

Περὶ τῶν Θύννων τῶν ἐν τῷ ῥίῳ τῷ Βιϐωνικῷ.

ΕΝ δὲ τῷ ῥίῳ τῷ Βιϐωνικῷ θύννων ἔθνη μυρία. Καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονίαι, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νήχονται μέγιστοι ὄντες· οἱ δὲ συνδυασθέντες, καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον· ἄλλοι δὲ κατ' ἀγέλας, ὥσπερ οὖν τὰ αἰπόλια, πλατείας νομὰς νενεμημένοι. Ἐπιτέλλοντος δὲ τοῦ Σειρίου, καὶ τῆς ἀκτῖνος ἐνακμαζούσης ὀξύτατα, ἐπὶ τὸν Εὔξεινον στέλλονται· καὶ τοῦ κύματος αὐτοῦ ἐμπύρου δοκοῦντος, ἀλλήλοις συνυφασμένοι νήχονται, καὶ τῇ τῶν σωμάτων συναφῇ σκιᾶς τινος ἁμωσγέπως μεταλαγχάνουσι.

ΚΕΦ. δ΄.

Περὶ τοῦ ἰχθύος, ὃν καλοῦσι Σελήνην.

ΛΕγει δὲ Δημόστρατος, ἀνὴρ ἁλιευτικῆς σοφίας ἐπιστήμων, ναὶ μὰ Δία καὶ ἑρμηνεῦσαι χρηστὸς, εἶναί τινα ἰχθὺν ὡραῖον τὸ εἶδος, καὶ καλεῖσθαι σελήνην τοῦτον, τὸ μέγεθος βραχὺν, κυανοῦν τὸ εἶδος, πλατὺν τὸ σχῆμα· τὸν νῶτον δέ οἱ λοφιὰς ἔχειν, καὶ τάσδε ἀνατείνειν, ὁ αὐτός φησι, μαλακὰς δὲ εἶναι αὐτὰς, καὶ οὔτε ἀντιτύπους, οὔτε τραχείας· ταύτας οὖν, ὅταν ὁ ἰχθὺς οὗτος ὑπονήχηται, διαιρεῖσθαι καὶ ἀποδεικνύναι κύκλου ἡμίτομον, καὶ εἶναι σελήνης τῆς διῃρημένης σχῆμα· καὶ ταῦτα μὲν ὅσα ἰδεῖν Κύπριοι δὴ ἁλιεῖς φασιν. Δημοστράτου δὲ καὶ οὗτος ὁ λόγος, πληρουμένης μὲν τῆς σελήνης τὸν ἰχθὺν τόνδε ᾐρημένον, πεπληρῶσθαί τε αὐτὸν, καὶ πληροῦν καὶ τὰ δένδρα, ἐὰν τούτοις προσαρτήσῃς φέρων αὐτόν· ληγούσης δὲ ἄρα ὑποτετῆχθαι καὶ ἐκλείπειν, καὶ φυτοῖς προσαχθέντα αὐχμεῖν αὐτά· ὀρυττομένων τε φρεάτων, ἐὰν μὲν τοῦ μηνὸς ὑποφαινομένου εἰς τὸ εὑρεθὲν ὕδωρ ἐμϐάλῃ τις τὸν ἰχθὺν τοῦτον, ἀέναον ἔσται τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἐπιλείψει ποτέ· εἰ δὲ ὑπολήγοντος, οὐχ ἕξει τὸ ὕδωρ· καὶ

ſcaturientem conjeceris, quomodo dixi de puteo, is ad rationem lunae vel evaneſcet, vel implebitur.

CAP. V.

De Thynnis in Ponto.

QVEMADMODVM in Propontidem thynni innatant, et enatant, ſupra ſcripſi: jam porro qui Heracleam, Tion, Amaſtriam, Ponticas urbes incolunt, plane ſciunt, quo anni tempore ejuſmodi piſces eo accedant. Quare tum ad mare ſe conferunt, habentque permulta contra eos inſtrumenta parata, naves, retia, ſpeculam in excelſum excitatam, quam in litoris eminenti loco, et circumſpectum facilem habenti, defigunt; cujus conficiendi rationem moleſtum mihi non erit explicare, nec tibi audire injucundum. Tigna bina proceriſſima abiegna excitant intercepta et juncta inter ſe, trabibus latis et crebris immiſſis, et facilem aſcenſum ſpeculatori praeſtantibus: ſingulae naves utrinque ſex remos ac juvenes expedite remigantes habent: retia bene longa ſunt, non admodum levia, et quae magis deprimantur plumbo, quam ſurſum attollantur ſuberibus; copioſi autem iſtorum piſcium greges in ea feruntur. Itaque verno ſole illucente, ventis placide et tranquille flantibus, coelo laeto et quaſi ridente, conquieſcente a tempeſtatibus mari, jam propinquare thynnos ſimul ut ex ſpecula prudenter et acute ſpeculator proſpexit, piſcatoribus unde veniant, denunciat. Hi ad vocis ſignificationem retia tendunt: jam ſi intra retia ingrediantur, ſicut dux exercitus, vel choro praefectus, hoc ipſum ſigno dato edocet; itaque ſaepe totum gregem capit, et non aberrat a ſcopo, nec deſiderio fruſtratur. Cum vero thynnorum cohortes in altum ſeſe incitaverint, is qui ex ſpecula acerrima

oculorum

μέντοι ϰ̀ εἰς πηγὴν ὑπανατέλλȣσαν εἰ τὸν αὐτόν γε ἐμβάλλῃς ἰχθὺν, ἕξεις ἢ πεπληρωμένην αὐτὴν, ἢ κενὸν τὸν χῶρον τὸ ἐνἶεῦθεν.

Κ Ε Φ. έ.

Περὶ τῶν ἐν Πόνἶῳ Θύννων.

ΟΠως μὲν ȣ̂ν εἰσνέȣσί τε εἰς τὴν Προπονἶίδα, ϰ̀ ὅπως ἐκνέȣσιν ἄρα οἱ θύννοι, οἶδα εἰπὼν ἄνω πȣ τὸν λόγον τόνδε· νοείτω δέ μοί τις ἐνταῦθα Ἡράκλειαν, ϰ̀ Τῖον, ϰ̀ Ἀμάςρειαν, πόλεις Ποντικὰς, ȣ̂κȣ̂ν οἱ τόνδε τὸν χῶρον πάνἶα οἰκȣ̂ντες τὴν τῶν θύννων ἐπιδημίαν ἴσασι κάλλιςα. Καὶ μέντοι ϰ̀ ἀφικνȣ̂νται τȣ̂ ἔτȣς τηνίκα, ϰ̀ ὅπλα κατ᾽ αὐτῶν εὐτρέπιςαι πολλὰ, ναῦς, ϰ̀ δίκἶυα, ϰ̀ Ϛκοπιὰ ὑψηλὴ, Ϛκοπιὰ δὲ αὕτη ἐπί τινος αἰγιαλȣ̂ παγεῖσα ἀνέςηκεν ἐν περιωπῇ Ϛφόδρα ἐλευθέρᾳ· ϰ̀ γὰρ αὐτῆς τὸ ποίημα περιηγήσασθαι ἐμοὶ μὲν ȣ̓κ ἔτι μόχθος, Ϛοὶ δὲ τῷ ἀκȣ́ονἶι τῆς τῶν ὤτων τρυφῆς τῶν ἐκείνȣ φεῦ. Δύο πρέμνα ἐλάτης ὑψηλὰ δοκίσι πλαἶείαις διειλημμένα ἔςηκε πυκναῖς ταύταις διυφασμέναις, ἀνελθεῖν τῷ Ϛκοπῷ ϰ̀ ἐπιβῆναι μάλα ἀγαθαῖς· αἱ δὲ ναῦς ἐρέτας ἑκάςη ϰ̀ ἓξ ἔχει παρ᾽ ἑκάτερα νεανίας εὖ μάλα ἐρέἶἶοντας· δίκτυα δὲ προμήκη, ȣ̓ κȣ̂φα λίαν, ϰ̀ ἀνεχόμενα τοῖς φελλοῖς, μολίβῳ γεμὴν βριθόμενα μᾶλλον· ἀθρόαι δὲ ἄρα αἱ τῶνδε τῶν ἰχθύων ἀγέλαι εἰσνέȣσιν. Ἦρος δὲ ὑπολάμπονἶος, ϰ̀ τῶν ἀνέμων εἰρηναῖον ἤδη καἶαπνεόνἶων, ϰ̀ τȣ̂ ἀέρος φαιδρȣ̂ τε ὄνἶος ϰ̀ οἱονεὶ μειδιῶνἶος, ϰ̀ τȣ̂ κύμαἶος κειμένȣ, ϰ̀ λείας ȣ̂σης τῆς θαλάἶἶης, ὁ Ϛκοπὸς ἰδὼν Ϛοφίᾳ τινὶ ἀποῤῥήτῳ, ϰ̀ φύσει ὄψεως ὀξυωπεςάτῃ, λέγει μὲν τοῖς θηραἶαῖς, ὁπόθεν ἀφικνȣ̂νἶαι οἵδε. Οἵγε μὴν πρὸς τὴν φωνὴν παραἶεῖναι τὰ δίκἶυα, ϰ̀ τȣ̂το ἐκδιδάσκει· εἰ δὲ ἐνδοἶέρω, δίδωσιν ὡσπερȣ̂ν ςραἶηγὸς τὸ Ϛύνθημα, ϰ̀ χοϱολέκτης τὸ ἐνδόσιμον· αἱρεῖ γε μὴν πολλάκις ϰ̀ τὸν πάνἶα ἀριθμὸν, ϰ̀ ȣ̓χ ἁμαρἶήσεἶαι τȣ̂ Ϛκοπȣ̂. Ἐκεῖνα δὲ ὁποῖα, ὅταν ἑαυἶὰς ὠθήσωσιν εἰς τὸ πέλαγος ἡ τῶν θύννων ἴλη,

ὁ τὴν

oculorum acie horum actiones obſervat, contenta voce exclamat recta ad altum remigationem contendendam, illucque inſequendos eſſe. Hi porro, alligato ad alterum tignum, quod ſpeculam ſuſtinet, perlongo retium fune, naves ordine remis propellunt, ita ut invicem non ſeparentur (nam et rete in ſingulas diſtributum eſt naves) et prima navis, ubi ſuam retis partem ejecit, diſcedit; hoc idem facit deinceps ſecunda, et tertia, et quarta; qui quintam remis impellunt, interim ſeparant, ut mox ejecturi videantur; reliqui vero nunquam laxare debent: deinde alii alio remigant, et pro ſe quiſque retis partem trahit, poſtea quieſcunt. Thynni vero circumvallati per ignaviam et timiditatem non ſe loco movent, itaque conferti comprehenduntur; et remiges, tanquam civitate aliqua in poteſtatem redacta, totum piſcium, ut poeta diceret, populum capiunt. Norunt haec, o amici Graeci, tum Eretrienſes, tum Naxii, hac piſcatione inſignes, ut Herodotus et alii referunt. Ejus autem reliqua audietis ab aliis.

CAP. VI.

Cur Thynnos piſcantes Neptuno vota nuncupent, item de Gladio et Delphino.

Non vero in Ponto tantum capiuntur thynni, ſed in Sicilia etiam, ut mihi videtur (cum Sophron ſuavis thynnorum piſcatoris meminerit) imo et alibi quoque piſcatores eorum eſſe conſtat. Cum autem jam circumretiti tenentur, Neptuno malorum depulſori omnes omnino vota faciunt. Cujus rei cauſam dum mecum ſtudioſe inquiro, invenio illos hoc daemone maris domino opus habere, ne vel gladius piſcis, vel delphinus, huic thynnorum

ὁ τὴν σκοπιὰν φυλάττων, ϗ ἀκριβῶν τὴν τῶν προειρημένων ἱστορίαν, ϗ μάλα ὀξὺ ἐμβοήσας, λέγει διώκειν ἐκεῖθι, ϗ τοῦ πελάγους ἐρέττειν ἰθύ. Οἱ δὲ ἐξαρτήσαντες ἐλάτης τῶν τὸν σκοπὸν ἀνεχουσῶν τῆς ἑτέρας σχοῖνον εὖ μάλα μακρὰν τῶν δικτύων ἐχομένην, εἶτα ἐπαλλήλαις ταῖς ναυσὶν ἐρέττουσι κατὰ στοῖχον, ἔχονταί τε ἀλλήλων (ἐπεί τοι ϗ τὸ δίκτυον ἐφ᾽ ἑκάστῃ διῄρηται) ϗ ἥγε πρώτη τὴν ἑαυτῆς ἐκβαλοῦσα μοῖραν τοῦ δικτύου ἀναχωρεῖ, εἶτα ἡ δευτέρα δρᾷ τοῦτο, ϗ ἡ τρίτη, ϗ δεῖ καθεῖναι τὴν τετάρτην, οἱ δὲ τὴν πέμπτην ἐρέττοντες ἔτι μέλλουσι, τοὺς δὲ ἐπὶ ταύτῃ οὐ χρὴ καθεῖναί πω· εἶτα ἐρέττουσιν ἄλλοι ἄλλῃ, ϗ ἄγουσι τοῦ δικτύου τὴν μοῖραν, εἶτα ἡσυχάζουσι. Νωθεῖς δὲ ἄρα ὄντες οἱ θύννοι, ϗ ἔργον τι τόλμης ἐχόμενον ἀδυνατοῦντες δρᾶσαι, πεπιεσμένοι μένουσί τε ϗ ἀτρεμοῦσιν· οἱ δὲ ἐρέται, ὡς ἁλούσης πόλεως, αἱροῦσιν ἰχθύων, ποιητὴς ἂν εἶπε, δῆμον. Οὐκοῦν, ὦ φίλοι Ἕλληνες, ϗ Ἐρετριεῖς ἴσασι ταῦτα, ϗ Νάξιοι, κατὰ κλέος τῆς θήρας τῆς τοιαύτης παθόντες ὅσα Ἡρόδοτός τε ϗ ἄλλοι λέγουσι. Τὰ δὲ ἔτι λοιπὰ τῆς θήρας ἀκούσεσθε ἄλλων.

ΚΕΦ. ϛ'.

Διὰ τί εὔχονται τῷ Ποσειδῶνι οἱ θηρῶντες τοὺς Θύννους, ϗ περὶ Ξιφίου ϗ Δελφῖνος.

Θύννων δὲ ἄρα ᾐρημένων τῇ θήρᾳ τῇ Ποντικῇ, ἐγὼ δ᾽ ἂν φαίην ὅτι ϗ Σικελικῇ (τί ϗ βουλόμενος ἂν τὸν ἡδὺν θυννοθήραν ὁ Σώφρων ἔγραψε;) πάντως δὲ ϗ ἀλλαχόθι ἄγραι τῶνδε τῶν θύννων εἰσί. Τῷ δικτύῳ ἤδη περιπλακέντων, αὐτῷ Ποσειδῶνι πάντες εὔχονται πάντως ἀλεξικάκῳ τηνικάδε. Καὶ ὁπόθεν ϗ τοῦδε τοῦ δαίμονος ἀξιῶ τὸ ὄνομα εἰπεῖν, ἐμαυτὸν ϗ μάλα γε ἀπαιτῶν τε ϗ βουλόμενος ἐπευφήμησα τοῦτο· οἱ δέονται τοῦ Διὸς ἀδελφοῦ τοῦ θαλάττης κρατοῦντος, μήτε τὸν ξιφίαν τὸν ἰχθὺν τῇδε τῇ ἴλῃ συνέμπορον ἀφι-

thynnorum agmini captivo accedat. Nam ſaepe ſtrenuus aliquis gladius, lacerato reti, thynnorum gregi irretito ad ſe exuendum ex laqueis facultatem dedit; delphinus etiam, ad moliendas retibus inſidias acerrimus, dentibus ea conficere novit.

CAP. VII.

Quomodo Lac apud Indos dulceſcat.

In India, et maxime in Praſiorum regione, liquido melle pluit, quod in herbas, ac paluſtrium arundinum comas, decidens mirificas paſtiones ovillo et bubulo pecori praeſtat; quod quidem ipſum a paſtoribus eo, ubi dulcis plus roris de coelo delapſum eſt, agitur; et ſic illis paſtionibus tanquam epulis jucunde recipitur, paſtoreſque viciſſim ſuavi epulo compenſat; nam ex pecore illi ſuaviſſimum lac exprimunt, nec ei, ſicut Graeci faciunt, mel miſcere habent neceſſe.

CAP. VIII.

De Margarita Indica.

Indica margarita, de Erythraea enim ſupra dixi, hoc modo capitur. Vrbs eſt nomine Perimuda, cui eo tempore, cum in Bactris Eucratides regnaret, Soras ex generis regii ſtirpe natus imperavit. Hanc quidem ipſam Ichthyophagi incolentes margaritas, retibus in orbem circa litus ampliſſimum extenſis, comprehendunt. Margaritiferae conchae magnorum ſtromborum ſimilitudinem gerentes gregatim natant; et quemadmodum apum examina reges, ſic eae habent, tum coloris pulchritudine, tum magnitudine praeſtantes. Summa autem contentione urinatores ideo certant ad capiendum gregis ducem; quod, eo capto, cunctum

ἀφικνεῖσθαι, μήτε μὴν δελφῖνα. Ὁ γοῦν γενναῖος ξιφίας πολλάκις τὸ δίκτυον διέκειρε, καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον διεκπεσεῖν τὴν ἀγέλην· καὶ δελφὶς τὸν ἐπίβουλον δικτύῳ ζῶον, διατραγεῖν γάρ τοι δεινός ἐστι.

Κ Ε Φ. ζ'.

Πῶς γλυκὺ γίνεται τὸ ἐν Ἰνδοῖς Γάλα.

ΥΕται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἦρος μέλιτι ὑγρῷ, καὶ ἔτι καὶ πλέον ἡ Πρασιίων χώρα, ὅπερ οὖν ἐμπίπτον ταῖς πόαις, καὶ ταῖς τῶν ἑλείων καλάμων κόμαις, νομὰς τοῖς βουσὶ καὶ τοῖς προβάτοις παρέχει θαυμαστὰς, καὶ τὰ μὲν ζῶα ἑστιᾶται τήνδε τὴν ἡδίστην· μάλιστα γὰρ ἐνταῦθα οἱ νομεῖς ἄγουσιν αὐτὰ, ἔνθα καὶ μᾶλλον ἡ δρόσος ἡ γλυκεῖα κάθηται πεσοῦσα, ἀντεφεστιᾶ δὲ καὶ τὰ ζῶα τοὺς νομέας· ἀμέλγουσι γὰρ περιγλύκιστον γάλα, καὶ οὐ δέονται ἀναμίξαι αὐτῷ μέλι, ὅπερ οὖν δρῶσιν Ἕλληνες.

Κ Ε Φ. ή.

Περὶ τοῦ ἐν Ἰνδοῖς Μαργάρου.

Ο Δὲ Ἰνδὸς μάργαρος, ἄνω γὰρ εἶπον περὶ τοῦ Ἐρυθραίου, λαμβάνεται τρόπῳ τοιῷδε. Πόλις ἐστὶν, ἧς ἦρχε Σώρας ὄνομα, ἀνὴρ γένους βασιλικοῦ, ὅτε καὶ Βάκτρων ἦρχεν Εὐκρατίδης, ὄνομα δὲ τῇ πόλει Περιμούδα. Κατοικοῦσι δὲ αὐτὴν ἄνδρες Ἰχθυοφάγοι, ὅθεν ὁρμωμένους σὺν τοῖς δικτύοις φασὶ τούσδε τοὺς προειρημένους περιλαμβάνειν ἀγκῶσι μεγάλοις αἰγιαλοῦ κύκλον εὐμεγέθη. Γίνεσθαι δὲ τὸν προειρημένον λίθον ἐκ κόγχης στρόμβῳ ἐμφεροῦς μεγάλου, νήχεσθαί τε κατὰ ἀγέλας τοὺς μαργάρους, καὶ ἔχειν ἡγεμόνας, ὡς ἐν τοῖς σμήνεσιν αἱ μέλιτται τοὺς καλουμένους βασιλέας· ἀκούω δὲ εἶναι καὶ τοῦτον διαπρεπῆ καὶ τὴν χρόαν, καὶ τὸ μέγεθος. Ἀγώνισμα δὲ ἄρα ποιοῦνται συλλαβεῖν αὐτὸν οἱ κολυμβηταὶ οἱ ὕφυδροι·

ctum gregem rectione orbatum, nec loco se moventem, assequuntur; quamdiu vero rex fugiendo elabi potest, sapienter eas regit et conservat. Iam porro captas in parvulis doliis sale condiunt, ubi cum contabuerit caro et defluxerit, unio solus relinquitur. Optimus Indicus, et in mari Rubro procreatus, existimatur. Idem in occiduo oceano, ubi insula Britannia est, nascitur; sed is magis fulvi coloris est, minusque splendidus. Iuba in Bosporo etiam freto nasci scribit, qui et Britannicis inferiores sint, et cum Indicis ac Erythraeis nullo modo comparandi. Indicus terrenus dicitur naturam habere non propriam, sed foetura esse crystalli, non gelu concrescentis, sed fossitii.

CAP. IX.

De Grue marino.

De gruibus volucribus jam prius me verba fecisse probe novi; sed gruem quoque piscem marinum, Corinthiaci pelagi alumnum, esse audivi. Declinabat autem ea pars Corinthiaci maris, qua grus piscis captus est, Atticam versus, juxta latus isthmi, quod Athenas respicit. Procedebat hic piscis ad quindecim justae mensurae pedum longitudinem; crassitudine anguillam, non tamen maximam, ut audio, aequabat. Ejus et caput et os alitis gruis speciem similitudinemque gerit, squamae pennis gentilis avis ei similes sunt. Natat autem non convoluto in spiras corpore, ut alii pisces anguillarum instar angusti et oblongi; tanto vero robore saliendi est, ut tanquam emissum a contento nervo telum feratur. In sermonem Epidauriorum venit hoc animal

τέτε γὰρ ἡρημένε, ϗ τὴν ἀγέλην αἱρᾶσι πᾶσαν ἐρήμην, ὡς ἂν εἴποι τις, ϗ ἀπροςάτευτον ἔσαν· ἀτρεμεῖ γὰρ, ϗ ἐκ ἔτι πρόσεισιν, οἷα δήπε ποίμνη τὸν νομέα ἀφηρημένη, κατά τινα τύχην ἐχθράν· ἕως δὲ διαφεύγει, ϗ μάλα γε σοφῶς ἐξελίττει, ϗ προηγεῖται, ϗ σώζει τὸ ὑπήκοον. Τὰς δὲ ληφθέντας ἐν πιθάκναις λέγονται ταριχεύειν, ὅταν δὲ ἡ σὰρξ μυδήσῃ ϗ περιῤῥυῇ, καταλείπεται ἡ ψῆφος. Ἄριςος δὲ ἄρα ὁ Ἰνδικὸς γίνεται, ϗ ὁ τῆς θαλάττης τῆς Ἐρυθρᾶς. Γίνεται δὲ ϗ κατὰ τὸν ἑσπέριον ὠκεανὸν, ἔνθα ἡ Βρεττανικὴ νῆσός ἐςι· δοκεῖ δέ πως χρυσῷ ὁπότερος ἰδεῖν εἶναι, τάς τε αὐγὰς ἀμβλυτέρας ἔχων ϗ σκοτωδεςέρας. Γίνεσθαι δέ φησιν Ἰόβας ϗ ἐν τῷ κατὰ Βόσπορον πορθμῷ, ϗ τᾶ Βρεττανικᾶ ἡττᾶσθαι αὐτὸν, τῷ δὲ Ἰνδῷ ϗ τῷ Ἐρυθραίῳ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἀντικρίνεσθαι. Ὁ δὲ ἐν Ἰνδίᾳ χερσαῖος ἐ λέγεται φύσιν ἔχειν ἰδίαν, ἀλλὰ ἀπογέννημα εἶναι κρυςάλλε, ἐ τᾶ ἐκ τῶν παγετῶν συνιςαμένε, ἀλλὰ τᾶ ὀρυκτᾶ.

ΚΕΦ. θ'.

Περὶ Γεράνε θαλαττίας.

ΓΕράνων μὲν ἔν περὶ τῶν πτηνῶν ἐν τοῖς πρεσβυτέροις λόγον εἰπεῖν ἐμαυτὸν καλῶς οἶδα· θαλάττιον δὲ γέρανον ἰχθῦν, Κορινθίῳ πελάγει ἔντροφον, ἀκᾶσαί φημι. Ἀπέκλινε δὲ ἄρα τᾶτο τὸ πέλαγος, ἔνθα ὁ γέρανος ἀνιχνεύθη ἆτος, ἐν τῷ πρὸς τὰς Ἀθήνας πελάγει, τᾶ ἰσθμᾶ κατὰ τὴν πλευρὰν τὴν εἰς αὐτὰς ὁρῶσαν. Μῆκος μὲν ἦν ἔν προήκων εἰς πεντεκαίδεκά πε πόδας μεμετρημένες δικαίῳ μέτρῳ· ἐγχέλυος δὲ, ὡς ἀκέω, εἶχεν ἐ μέντοι τῆς μεγίςης πάχος. Κεφαλὴ δὲ ἄρα ἐκείνη ϗ ςόμα γεράνε ἐςὶ τᾶ πτηνᾶ, λεπίδες δὲ αὐτῷ, γεράνε πτερὰ ϗ ταῦτα εἴπες ἄν. Ἔρχεται δὲ ἐχ ἑλικτὴν τὴν νῆξιν, ὥσπερᾶν οἱ τῶν ἰχθύων κατὰ τὰς ἐγχέλυς ςενοὶ ϗ μακροί· ἔχει δὲ ῥώμην, ϗ μάλα ἁλτικὴν, πηδᾷ γᾶν ὥσπερ ἀπὸ νευρᾶς οἰςὸς ἀφεθείς. Λέγεσιν ἔν οἱ λόγοι οἱ μὲν Ἐπιδαύριοι

mal ex nullo piſce generari: ſed dum volucres grues Thracium frigus, et reliquum ad occidentem, fugiunt, obvio vento, tum feminas ad coitum exardeſcentes, tum mares veneris libidine conflagrantes, inter ſe complexu venereo jungi cupere; feminas vero ſuſpenſum coitum ſuſtinere non poſſe, idcircoque mares ſemen temere emittere, quod voti compotes fieri non poſſint: ac ſi ſupra terram volent, id ipſum ad nihilum recidere, et perire; ſin ſupra mare id delapſum, tanquam theſaurum per manus traditum, ſic a mari hunc foetum adſervari, animantemque effici, neque velut in alvum ſterilem illapſum perire. Haec Epidaurii. Sed et Demoſtratus vir genere mihi ignotus, cujus ante mentionem feci, Hunc, inquit, piſcem vidi, et magnopere conſideravi, cumque, ut aliis oſtendere poſſem, exſiccare vellem, atque coquis ipſum ſecantibus viſcera inſpicerem; tum ex utroque latere ſpinas exortas rurſum inferius inter ſe ſuis extremis coire, et ſimiliter atque tabulas legum triangulas eſſe; tum ejus jecur in longitudinem procedere adſpexi, et jecori ſubjectum fel longum, inſtar manticae aut bulgae, ut faba recens videretur: ubi vero primum jecur et fel exempta fuiſſent, ambo ſtatim intumuiſſe; ut jecur inſtar hepatis maximi piſcis videretur, fel vero lapidem, ſuper quem forte poſitum fuerat, liquefeciſſe. Hic et Epidauriorum et Demoſtrati ſermones finierim.

CAP.

τοῦτο τὸ ζῷον οὐδενὸς ἰχθύων ἔγγονον· ἀλλὰ καὶ τὰς γεράνους πτηνὰς φευγούσας τὸν Θρᾴκιον κρυμὸν, καὶ τὸν ἑσπέριον τὸν ἄλλον, ἐμπίπτειν μὲν τῷ πνεύματι, τάς γε μὴν θηλείας εἰς μίξιν οἰστρεῖσθαι, τοὺς δὲ ἄρρενας αὐταῖς ἐπιφλέγεσθαι, καὶ μέντοι καὶ ἐς τὴν πρὸς αὐτὰς ὁμιλίαν κυμαίνειν, καὶ διὰ ταῦτά τοι καὶ διαβαίνειν αὐτὰς ἐθέλειν· τὰς δὲ, οὐχ ὑπομένειν γὰρ οἷόν τε εἶναι μετέωρον μίξιν, φέρειν οὐδὲ ἑτέραν, τοὺς δὲ ἐγκρατεῖς οὐκ ἔχοντας γενέσθαι τοῦ πόθου, ἐκβάλλειν τὴν γονήν· καὶ εἰ μὲν τύχοιεν ὑπὲρ γῆς φερόμενοι, τήνδε ἐκπίπτειν εἰς οὐδὲ ἓν, ἀλλ' ἀπόλλυσθαι ἄλλως· εἰ δὲ ὑπὲρ τοῦ πελάγους πέτοιντο, ἐνταῦθά τοι τὴν θάλατταν, ὥσπερ οὖν θησαύρισμα παραλαβοῦσαν φυλάττειν ἔμβρυον, καὶ γεννᾷν τὸ ζῷον τοῦτο, ἀλλ' οὐ διαφθείρειν ὥσπερ εἴς τινα ἄγονον καὶ στερίφην γαστέρα ἐμπεσόν. Καὶ τούτων μὲν τῶν λόγων ἄτερος καὶ δὴ διηνύσθη ὁ Ἐπιδαύριος. Λέγει δὲ καὶ ἄλλος, οὗ τὸ γένος οὐκ οἶδα, ἑτέραν ὁδὸν τρεπόμενος (εἶτα μέντοι οὐ ταὐτὰ ὁμολογεῖ, ὡς ἂν μὴ δοκῇ μὴ ἀμαθὴς εἶναι αὐτοῦ) λελέξεται μέντοι καὶ ἐκεῖνος Δημόστρατος, οὗπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην· Εἶδον τὸν ἰχθῦν, ἦ δ' ὅς, καί μοι εἰσῆλθεν αὐτοῦ θαῦμα, καὶ ἐβουλήθην αὐτὸν ποιῆσαι τάριχον, ἵνα ᾖ καὶ ἄλλῳ βλέπειν· οὐκοῦν ἐνεργῶν ὄντων καὶ ἀνοιγνύντων τῶν μαγείρων αὐτὸν, καὶ τεμνόντων τὴν γαστέρα, ἐπεσκόπουν τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ· ἀκάνθας εἶδον ἐξ ἑκατέρας τῆς πλευρᾶς συνιούσας τε καὶ ἐκκλινούσας τὰ πέρατα εἰς ἀλλήλας, τρίγωνοι δὲ, φησὶ, ἦσαν ὥσπερ οὖν αἱ κύρβεις· ἧπάρ τε ἐνέκειτό οἱ προῆκον εἰς μῆκος, ὑπέκειτο δὲ αὐτῷ καὶ χολὴ μακρὰν ἔχουσα τὴν φύσιν κατὰ τὰ φασκώλια, εἶπες δ' ἂν ἰδὼν τὴν χολὴν κύαμον ὑγρὸν εἶναι· ἐξαιρεθέντα οὖν ἄμφω, καὶ ἡ χολὴ καὶ τὸ ἧπαρ, οὐ μεθ' ὕστερον μέντοι διογκωθῆναι· καὶ ἐῴκει ἰχθύος ἧπατι μεγίστου, διατήξασα δὲ ἡ χολὴ τὸν λίθον, καὶ γάρ πως ἔτυχε τεθεῖσα ἐπὶ λίθου, εἶτα ἠφανίσθη. Ἄμφω δὲ τὼ λόγω τώδε ἐνταῦθα ὁρίζομεν.

ΚΕΦ.

CAP. X.

De captura Pelamydum.

RATIONEM piſcandi pelamydes, haud ſane pervulgatam, non a ſeria conſideratione alienum eſt explicare. Decem juvenes, ad ſummum aetatis vigorem floreſcentes, expeditam navem et celerem conſcendunt; et ſimulatque ſe cibo expleverint, pariter continuo aequaliterque in utrumque navis latus diſtributi remigare contendunt, atque huc illuc errant. Eorum unus aliquis ad puppim ſedens, armatas hamis lineas binas, quibus et aliae adnectuntur, ad utramque navis partem demittit; tum ad ſingulos hamos eſcam ex purpura Lacaena confectam ſtricte religat, tum lari [marinae avis] pennam ad hamum quemque alligat, ut ab occurrente aqua ſenſim et leviter agitetur. Pelamydes autem eſcae ſic inſtructae illecebra delinitae in hamos innatant; et cum ex iis aliqua liguritione apprime ſtimulata os in eſcam impegerit, tum reliquae conſequentes hamis configuntur, ut hami ob multitudinem uno eodemque tempore transfixorum piſcium vexentur. Iuvenes vero remigare deſiſtentes, de tranſtris ſurgunt ad ſubtrahendas lineas multitudine piſcium onuſtas: quos poſteaquam in navem ſubduxerunt, fecundiſſima piſcatio ex permagno piſcium numero aperte oſtenditur.

CAP. XI.

De Muſtela terreſtri et marina.

MVSTELAM terreſtrem aliquando mulierem fuiſſe audivi, eodemque nomine vocatam, quo nunc a Graecis quadrupes vocatur gale, incantationum ac veneficiorum peritam, immodice protervam, et inceſta libidine laborantem; nec illud me latet, quod ab Hecate irata in hanc feram converſa dicitur. Sed haec dea

Κ Ε Φ. ί.

Περὶ θήρας Πηλαμύδων.

Θήραν δὲ πηλαμύδων εἰπεῖν, μὴ πάνῃ ȣ̓͂ν συνειθισμένην, ȣ̓κ ἔςιν ἔξω τῆσδε τῆς σπȣδῆς. Δέκα νεανίαι τὸ ἀκμαιότατον ἀνθȣ͂ντες ἀναβαίνȣσι ναῦν ἐλαφρὰν, ϗ διὰ ταῦτα μέντοι ϗ ταχυτάτην· διανέμοντες δὲ αὐτȣ̀ς εἰς ἑκατέραν ἴσȣς τὴν πλευρὰν, ϗ κορεσθέντες εὖ μάλα τροφῆς, εἶτα μέντοι τοῖς ἐρετμοῖς ϗ ἕκαςος ἐπιχειρȣ͂σι, πλανώμενοι δεῦρο κᾀκεῖσε. Κάθηται δὲ εἷς ἐπὶ τῆς πρύμνης, ϗ ἐντεῦθέν τε ϗ ἐκεῖθεν παρασείρȣς καθίησιν ὁρμιὰς, ἤρτηνται δὲ τȣ́των ϗ ἄλλαι, ϗ συνῆπται πάσαις τὰ ἄγκιςρα· ϗ ἕκαςον ἄγκιςρον δέλεαρ φέρει Λακαίνης πορφύρας μᾶλλον κατειλημμένον, ϗ πτερὸν μέντοι λάρȣ ἑκάςῳ ἀγκίςρῳ προσήρτηται ἡσυχῆ, ὥςε διασείεσθαι ὑπὸ τȣ͂ προσπίπτοντος ὕδατος. Τȣ́των ȣ̓͂ν ἱμέρῳ προσνέȣσιν αἱ πηλαμύδες· μία δὲ ἡ πρωτένθης ὅταν τὸ ςόμα ἐναπερείσῃ, προσίασι ϗ αἱ λοιπαὶ, ϗ δονεῖται τὰ ἄγκιςρα ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν περιπαρέντα τοῖς ἰχθύσιν. Οἱ ἄνδρες ȣ̓͂ν τȣ͂ μὲν ἐρέττειν ἔτι ἀπέςησαν, παρῆκαν δὲ τὰς κώπας, ἐξαναςάντες δὲ ἀνασπῶσι τὰς μηρίνθȣς εὐαγρȣ́σας, ϗ μέντοι ϗ βριθομένας τοῖς ἰχθύσιν· ὅταν δὲ ἐς τὴν ναῦν ἐμπέσωσι, διαφαίνεται τῆς εὐθηρίας τὸ μαρτύριον ἐκ τȣ͂ πλήθȣς τῶν ἰχθύων τῶν ἑαλωκότων.

Κ Ε Φ. ιά.

Περὶ Γαλῆς χερσαίας τε ϗ θαλαττίας.

Η Χερσαία γαλῆ ὅτι ἦν ἄνθρωπος ἤκȣσα, ϗ ὅτι τȣ̃το ἐκαλεῖτο, ϗ ὅτι ἦν γόης ϗ φαρμακὶς, ϗ ὅτι δεινῶς ἀκόλαςος ἦν, ϗ ἀφροδίτην παράνομον ἐνόσει, ϗ ταῦτα εἰς ἀκοὴν τὴν ἐμὴν ἀφίκετο· ϗ ὡς εἰς τȣ̃το τὸ ζῶον τὸ κακὸν ἔτρεψεν αὐτὴν Ἑκάτης τῆς θεȣ͂ μῆνις, οὐδὲ αὐτό με λέληθεν. Ἡ μὲν οὖν

dea mihi benigna ſit, ego hujuſmodi fabulas aliis relinquo. Hanc beſtiam inſidioſiſſimam eſſe conſtat, inque defunctos homines invadere, et, niſi arceatur, eorum oculos diripere et exſorbere. Teſticulos ejus mulieri ſive dolo, ſive ſponte, appenſos omnes conceptus, et fecunditatis vim, abolere dicunt. Ejuſdem viſcera, neſcio quo modo praeparata, harum rerum artificibus cognito, et inſidioſe immiſſa vino, amicitiam dirimunt, et benevolentiam prius coalitam diſſolvunt, ut quidam aiunt. Verum haec magis et veneficis, quibus Martem ſuum inimicitiae principem colant, cedamus. Eſt et parvus piſcis, muſtela nomine, qui nullam cum muſtelo dicto piſce communitatem habet. Hic enim cartilagineus eſt, et pelagius, et magnitudine praeſtans, ſimul et caniculae piſcis ſpeciem ſimilitudinemque gerit: muſtelam vero diceres eſſe hepatum; nam piſcis eſt parvus, et oculis conniventibus, pupillae oculorum ad cyaneum colorem accedunt; ejus barba quam hepati major eſt, et minor quam chremetis; algas depaſcitur, et ſaxatilis eſt, atque ſimiliter ut terrena omnium cadaverum, in quae incurrit, oculos exeſt et conficit, ut audio. Qui Epirum incolunt piſcatores quidam veneficiis dediti ad eadem hac marina muſtela utuntur, ad quae alii terrena. Porro cum plerique piſces carnivori ſint, homines urinatores, qui maris interiora ſcrutantur, manuum volas et pedum veſtigia denigrant, ut partium iſtarum ſplendor obſcuretur; hae enim prae ceteris humani corporis partibus in aqua reſplendere, et piſces ad ſe allicere ſolent.

CAP.

οὖν θεὸς, ἵλεως ἔστω· μύθους δὲ ἐῶ καὶ μυθολογίαν ἄλλοις. Ὅτι δέ ἐστι θηρίον ἐπιβουλότατον, καὶ νεκροῖς ἀνθρώποις ἐπιτίθενται γαλαῖ, καὶ μὴ φυλαττόμεναι ἐπιτιθεῖσι, καὶ συλῶσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκροφοῦσι, δῆλόν ἐστι. Φασὶ δὲ καὶ ὄρχεις γαλῆς γυναικὶ κατ᾽ ἐπιβουλὴν, ἢ ἑκούσῃ, περιαφθέντας ἐπισχεῖν τὸ ἔτι μητέρας γίνεσθαι, καὶ ἀναστέλλειν αὐτῶν. Σπλάγχνα δὲ γαλῆς, σκευασίαν δέ τινα προσλαβόντα, ἣν ἴσασιν οἱ σοφοὶ τὰ κατὰ ταῦτα, καὶ εἰς οἶνον ἐμβληθέντα κατ᾽ ἐπιβουλὴν, φιλίαν, ὡς λόγος, διΐστησι, καὶ ἡνωμένην τέως εὔνοιαν διακόπτει. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων τοὺς γόητάς τε καὶ φαρμακέας Ἄρει φίλῳ κολάζειν καὶ διακαίειν καταλείπωμεν. Εἴη δ᾽ ἂν καὶ ἰχθὺς γαλῆς, μικρὸς οὗτος, καὶ οὐδέν τι κοινὸν πρὸς τοὺς καλουμένους γαλεοὺς ἔχων. Οἱ μὲν γάρ εἰσι σελάχιοι, καὶ πελάγιοι, καὶ μέγεθος προήκοντες, εἶτα μέντοι καὶ κυνὶ ἐοίκασιν· ἡ γαλῆ δὲ, φαίην ἂν αὐτὴν εἶναι τὸν καλούμενον ἧπατον· ἰχθὺς δέ ἐστιν αὕτη βραχὺς, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐπιμέμυκε· κόρας δὲ ἔχει κυανοῦ χρόᾳ προσεικασμένας· καὶ τὸ μὲν γένειον ἔχει τοῦ ἥπατος μεῖζον, ἡττᾶται δὲ αὖ πάλιν τοῦ χρέμητος κατάγε τοῦτο· πετραίαν δὲ οὖσαν τὴν γαλῆν, καὶ νεμομένην φυκία, ἀκούω πάντων σωμάτων, οἷς ἂν νεκροῖς τύχῃ, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ταύτην ὡς τὴν χερσαίαν ἐσθίειν. Χρῶνται δὲ αὐτοῖς ἐς τὰ ὅμοια ἁλιεῖς, ὅσοι κατὰ τοὺς Ἠπειρώτας φαρμακεύουσι, πονηροὶ καὶ οὗτοι σοφισταὶ κακῶν. Ἐπεὶ δὲ ὠμοβόρον ἐστὶ τὸ τῶν ἰχθύων φῦλον πᾶν, τὸ ταῖς ὑδροθηρίαις γένος συμβιοῦν, καὶ τὰς ἀποδύσεις τὰς κατωτάτω μετιὸν, μελαίνουσι τὰς ἑαυτῶν βάσεις, καὶ τὰ κοῖλα τῶν χειρῶν, ἀφανίζειν πειρώμενοι τὴν ἐξ αὐτῶν αὐγήν· τὰ γάρ τοι τῶν ἀνθρωπίνων μελῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἐκλάμποντα ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ἐφολκὰ τῶν ἰχθύων ταῦτά ἐστιν.

CAP. XII.
De Chamis marinis.

CHAMAE marinae et variae et multiplices ſunt: aliae aſperae, aliae laeves; quaedam digitorum compreſſu confringuntur; aliae vel ſaxo aegre conteruntur; et hae quidem nigerrimae ſunt, nonnullae argentei coloris ſimilitudinem gerere videntur, illae utroque colore mixto inſignes. Ac quemadmodum earum eſt varium et multiplex genus, ſic multas et diverſas ſedes habent; quaedam enim in litoribus diſperſae jacent in arena, vel in limo quieſcunt, nonnullae ſub algam ſubjiciuntur, aliae in limo commorantur, aliae ſaxis tanquam mordicus adhaerent. Aeſtivo tempore, cum incipit meſſis, in Iſtrico mari gregatim ſupernatant, et leviter feruntur: cum ante id tempus ſua ſibi mole graves efferri non poſſent. Euri, boreae, et auſtri idcirco fugientes ſunt, quod eos ventos ferre non poſſint. Contra ex tranquillo mari mirifica voluptate adficiuntur, et favonii mollibus auris adflari gaudent; eamque ob rem in latebras abditae, et ſuis conniventes teſtis, cum a tempeſtatibus mare ſentiunt conquieſcere, et favonium flare, tum relictis ſedibus, ad ſummam maris aquam natant, et apertis teſtis eminent, et tanquam vel ſponſae e thalamis prodeunt, vel roſae ad ſolis radios exporrectae ex involucris ſeu calycibus ſuis erumpunt; quieſcentes igitur ventum expectant placidum ac ſecundum; qui ſi contigerit, alteram concham ſubſternentes, alteram erigentes, hac pro velo, illa pro navi ad navigandum utuntur; ut ſi eas procul videas ſic per tranquillum mare natantes, claſſem navium exiſtimes. Quod ſi navem ad ſe accedere ſentiunt, aut belluae impetum

ΚΕΦ. ιβ΄.

Περὶ τῶν θαλατλίων Χημῶν.

Χῆμαι δὲ θαλάτλιαι ζῶόν εἰσι ϗ αὗται διάφορον· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν τραχεῖαι πεφύκασιν, αἱ δὲ λεῖαι πάνυ· ϗ τὰς μὲν τοῖς δακλύλοις πιέσας συνθλάσεις, τὰς δὲ συντρίψεις λίθῳ, ϗ μόγις· ϗ αἱ μὲν αὐτῶν μελάνλαλαι τὴν χρόαν εἰσὶν, αἱ δὲ ἀργύρῳ φαίης ἂν αὐτὰς προσεοικέναι, αἱ δὲ ἀνακραθεῖσαι περίκεινλαι τὰς χρόας ἁπάσας τὰς προειρημένας. Γένη δὲ αὐταῖς διάφορα, ϗ εὐναὶ πάνυ ποικίλαι· αἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς ψάμμοις κεῖνλαι διεσπαρμέναι ταῖς τῶν αἰγιαλῶν, διαναπαύονλαί τε καλὰ τῆς ἰλύος, αἱ δὲ ὑπόκεινλαι βρύῳ, αἱ δὲ εἰλημμέναι τῶν σπιλάδων εἶτα αὐταῖς προσέχονλαι μάλα ἐγκραλῶς. Ἐν δὲ τῇ καλεμένῃ Ἰσριάδι θαλάτλῃ αἵδε αἱ χῆμαι καλὰ τὴν ὥραν τὴν θέρειον, ὑπαρχομένε τε ἀμήτε, δίκην ἀγέλης ἀλλήλαις συμφέρονλαι, ϗ ἀναπλέεσι κέφως· τάγε πρῶτα ἑαυλαῖς βαρεῖαί τε ϗ ἐπαχθεῖς ἔσαι, ϗ ἐκ ἀναπλεύσασαι, ἀλλ᾽ αἱ τηνικάδε ἐκ ἔτι τοιαῦται. Ἀποδιδράσκεσι δὲ τὸν νότον, ϗ φεύγεσι τὸν βορρᾶν, ϗ τὸν εὖρον ἐδὲ ἀνέχονλαι. Χαίρεσι δὲ ἀκύμονι θαλάτλῃ, ϗ ζεφύρε καλαπνεέσαις αὔραις ἡδείαις τε ϗ μαλακαῖς· ὑπὸ ταύταις ἐν τὰς ἑαυλῶν εἰλεὰς ἐκλιπεσαι, μεμυκυῖαί τε ϗ καλάκλεισοι ἔτι, ἀνιᾶσιν ἐκ τῶν μυχῶν, ϗ ἀκύμονος ἔσης τῆς θαλάτλης νέεσι, ϗ τότε ἀνοίξασαι τὰς ἑαυλῶν στέγας ἐκκύπλεσιν, ὡς ἐκ τῶν ἰδίων θαλάμων αἱ νύμφαι, ἢ τὰ ῥόδα πρὸς τὴν εἵλην ὑπαλεσθένλα ϗ ἐκκύψανλα τῶν καλύκων· ἐκεν ϗ αἱ κόγχαι καλὰ μικρὰ ὑποθαρσεσαι, μάλα γε ἀσμένως ἡσυχάζεσι ϗ ἀτρεμεσι τὸν ἕτερον ἄνεμον προσδεχόμεναι, ϗ τὸν μὲν ὑπεστόρεσαν χιτῶνα, τὸν δὲ ὤρθωσαν, ϗ πλέεσι τῷ μὲν ἱστίῳ χῆμαι, τῷ δὲ σκάφει χρώμεναι· ϗ προΐασι μὲν τὸν τρόπον τῦτον, ἡσυχίας ἔσης ϗ εὐδίας, ἐδὲν φαίης ἂν μακρόθεν ἰδὼν, ἢ νηΐτην στόλον ἰέναι. Ἐὰν δὲ αἴσθωνλαι

petum, aut valentioris piscis natationem, metu percussae, contractis uno impetu testis, frequentes delabuntur et occultantur.

CAP. XIII.

De Vipera, quam Haemorrhoum vocant.

HAEMORRHOVS e genere viperarum in saxorum cavernis domesticam sedem habet; pedem unum tum longus est, tum a capite in tenuitatem ejus corporis habitus procedit; colore est partim flammeo, partim nigro; ejus caput tanquam cornibus quibusdam inhorrescit. Lente serpit, et ventris squamis terram premens, tortuosa via progreditur; gradiendo etiam leniter substrepit, unde ejus segnities et infirmitas ostenditur. Primum ut momordit, statim punctus cyanei coloris exoritur; percussus stomachi doloribus affligitur; venter copiose fluit et exhauritur; et prima statim nocte sanguis per nares, fauces, et aures, cum biliosa sanie emittitur; vesica quoque sanguineam urinam reddit; cicatrices vero, si quae sint in percussi corpore, etiam si consenuerunt, tamen recrudescunt et rumpuntur. At si haemorrhois femina morsum alicui inflixerit, sanguis etiam per summos ungues emanat, et gingivae quoque veneno inficiuntur, et sanguis ab eis fluit copiosus, et eliduntur dentes. In hanc feram incidisse aiunt Canobum Menelai gubernatorem in Aegypto, Thonide regnante; et Helenam, cum vim veneni intellexisset, serpentis spinam confregisse, et pharmacum exemisse; in quem vero usum hoc eximere et reservare voluerit, ignoro.

CAP.

νεὼς ἐπιπλοῦν, ἢ ἔφοδον θηρίου, ἢ νῆξιν ἰχθύος ἀδροῦ, ἑαυτὰς ὑφ' ἑνὶ κρότῳ τῶν ὀστράκων πτύξασαι, καταλισθόν τε ἀθρόαι, ϗ ἠφανίσθησαν.

ΚΕΦ. ιγ'.

Περὶ τοῦ ἔχεως, ὃν Αἱμόῤῥουν καλοῦσιν.

Ὁ Δὲ αἱμόῤῥους, εἴη δ' ἂν γένος ἔχεως, οὗτος μάλιστα ἐν τοῖς πετρώδεσι χηραμοῖς ἤθη τε ἔχει ϗ διατριβάς· μῆκός τε σώματος εἴληχε πόδα, πλάτος δὲ ἐξ εὐρείας τῆς κεφαλῆς μείουρος κάτεισιν ἔς τε ἐπὶ τὴν οὐράν· ϗ πῆ μὲν φλογώδης ἰδεῖν ἐστι, πῆ δὲ δεινῶς μέλας· φρίττει δὲ τὴν κεφαλὴν οἱονεὶ κέρασί τισιν. Ἕρπει δὲ ἥσυχος ἐπιθλίβων τὰς τῆς νηδύος φολίδας, λοξὸν δὲ οἶμον πρόεισιν· ἠρέμα γοῦν ὑπηχεῖ, ὡς καταγνῶναι νωθείαν αὐτοῦ ϗ οὐδένειαν. Δακὼν δὲ νύγμα ἐργάζεται ϗ τοῦ τόγε ἰδεῖν ἐστι παραχρῆμα κυανοῦν· καρδιώττει γε μὴν ὁ πληγεὶς, ἀλλὰ ἥκιστα· ἐκκρίνει δὲ ἡ γαστὴρ ὀχετούς· νὺξ δὲ ἀφίκετο ἡ πρώτη, ϗ αἷμα ἐκρεῖ διά τε ῥινῶν, ϗ αὐχένος, ϗ μέντοι ϗ δι' ὤτων σὺν ἰῷ χολώδει· οὖρα δὲ ἀφίησιν ὕφαιμα ἡ κύστις· εἰ δὲ ϗ ὠτειλαί εἰσί τινες παλαιαὶ περὶ τὸ σῶμα, ῥήγνυνται ϗ αὗται. Οἱ δὲ θήλεις αἱμόῤῥους κρούσει τινὶ, μεθίασιν ἐκ τῶν ὀνύχων ἄκρων, ϗ εἰς τὰ οὖλα ὁ ἰὸς ἀναθεῖ, ϗ αἷμα ἐκχεῖται πάμπολυ, ϗ ἐκθλίβονται τῶν οὔλων οἱ ὀδόντες. Τούτῳ φασὶ τῷ θηρίῳ περιπεσεῖν ἐν Αἰγύπτῳ τὸν τοῦ Μενέλεω κυβερνήτην Κάνωβον, Θώνιδος βασιλεύοντος· ϗ συνεῖσαν τὴν Ἑλένην τοῦ δακέτου τὴν ἰσχὺν, κατάξαι μὲν αὐτοῦ τὴν ῥάχιν, ἐξελεῖν δὲ τὸ φάρμακον· ἐς τίνα δὲ ἄρα χρείαν ἔσπευσε λαβεῖν τὸ θησαύρισμα, τοῦτο οὐκ οἶδα.

CAP. XIV.

De animalibus, quae ſuo regi adferant Indi, ut Tigrides, et Pardos, et reliqua.

ADFERVNT regi ſuo Indi animantes diverſas, ut tigrides cicures, pardos manſuetos, oryges quadricornes: item boum genera duo, quorum alii ad curſum velociſſimi ſunt, alii perquam feri: et ex his bubus [eorum caudis] etiam muſcaria faciunt, qui corpore omnino nigri ſunt, caudas vero egregie albas habent. Columbas quoque luteas adferunt, quas unquam manſuefieri aut cicurari negant; et aves, quas cerciones nominant; et canes generoſos, de quibus ſupra dixi:, et ſimias albas, et alias nigerrimas; ruffas enim, tanquam nimium libidinoſas et incontinentes erga mulieres, non ferunt in civitates; et ſi forte in eis reperiantur, tanquam adulteros exoſi occidunt.

CAP. XV.

De cornigeris apud Indos certantibus Beſtiis.

MAGNVS Indorum rex quotannis uno die certamen non modo hominibus proponit, ut alibi dixi, ſed etiam beſtiis cornutis; quae ſane inter ſe cornibus appetentes, mirabili natura quadam eatenus ſtrenue decertant, quoad adverſarium funditus vicerint; ſicque omni nervorum contentione, quemadmodum athletae, ut aut maximo adficiantur praemio, aut gloriam capiant certaminis luculentam, nituntur. Rationis quidem expertes ſunt luctatores iſti: tauri feri, arietes manſueti, et qui vocantur μέσοι, et aſini uno armati cornu, denique hyaenae; quod animal capreis minus eſſe aiunt, ſed cervis animoſius multo et cornibus ferociens: poſtremi in certamen veniunt elephanti, qui inter ſe vulnerant,

Κ Ε Φ. ιδ΄.

Περὶ ζώων, ἃ κομίζουσιν οἱ τῶν Ἰνδῶν ὑπήκοοι βασιλεῖ τῷ σφετέρῳ, οἷον Τίγρις τε, καὶ Πάνθηρας, καὶ τὰ λοιπά.

Κομίζουσι δὲ ἄρα τῷ σφετέρῳ βασιλεῖ οἱ Ἰνδοὶ, τίγρις πεπωλευμένους, καὶ τιθασσοὺς πάνθηρας, καὶ ὄρυγάς τετράκερως· βοῶν δὲ γένη δύο, δρομικούς τε, καὶ ἄλλους ἀγρίους δεινῶς· ἐκ τούτων γε τῶν βοῶν καὶ τὰς μυοσόβας ποιοῦνται, καὶ τὸ μὲν σῶμα παμμέλανές εἰσιν οἵδε, τὰς δὲ οὐρὰς ἔχουσι λευκὰς ἰσχυρῶς. Καὶ περιστερὰς ὠχρὰς κομίζουσιν, οἵασπερ οὖν καὶ λέγουσι μήτε ἡμεροῦσθαι, μήτε ποτὲ πραΰνεσθαι· καὶ ὄρνιθας δὲ, οὓς κερκορώνους φιλοῦσιν ὀνομάζειν· καὶ κύνας γενναίους, ὑπὲρ ὧν ἄνω μοι λέλεκται· καὶ πιθήκους λευκοὺς, καὶ μελαντάτους ἄλλους καὶ τούτους πιθήκους· τοὺς γάρ τοι πυρσοὺς, ὡς γυναιμανεῖς, εἰς τὰς πόλεις οὐκ ἄγουσι· ἀλλὰ καὶ ποθὲν ἐπιπηδήσαντας ἀναιροῦσιν, ὡς μοιχοὺς μεμισηκότες.

Κ Ε Φ. ιέ.

Περὶ Ζώων κερατοφυῶν τῶν ἐν Ἰνδοῖς ἀγωνιζομένων.

ΙΝδῶν δὲ ὁ μέγας βασιλεὺς μιᾶς ἡμέρας ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀγωνίαν προτίθησι, τοῖς τε ἄλλοις, ὅσοις εἶπον ἑτέρωθι, ἐν δὲ δὴ τοῖς, καὶ ζώοις ἀλόγοις, ἀλλ' ἐκείνοις ὧν ἐκπέφυκε κέρατα. κυρίττει δὲ ταῦτα ἄλληλα, καὶ φύσει τινὶ θαυμαστῇ μέχρι νίκης ἁμιλλᾶται, ὥσπερ οὖν ἀθληταὶ, ἢ ὑπὲρ ἄθλων μεγίστων ἰσχυριζόμενοι, ἢ ὑπὲρ κλέους σεμνοῦ, καὶ φήμης τινὸς ἀγαθῆς. Εἰσὶ δὲ οἱ ἀγωνισταὶ οἵδε οἱ ἄλογοι· ταῦροί τε ἄγριοι, καὶ κριοὶ ἥμεροι, καὶ οἱ καλούμενοι μέσοι, καὶ ὄνοι μονόκερῳ, καὶ ὕαιναι· φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο τὸ ζῷον, δορκάδος μὲν ἧττον, ἐλάφου δὲ πολλῷ θρασύτερον, καὶ θυμούμενον εἰς κέρας· εἶτα ἐπὶ πᾶσιν οἱ ἐλέφαντες ἀγωνισταὶ παρίασι, προχωροῦσι δὲ οὗτοι, καὶ μέχρι

θανάτου

rant, et alter saepe alterum vincit atque adeo interimit, saepe etiam uterque vulneribus confectus simul decumbit.

CAP. XVI.

Quid Theophrastus sentit de partu Viperarum.

VIPERAE catulos Theophrastus scribit parentis uterum non exedere, atque conficere; neque sane, ut quiddam ludens dicam, foribus effractis, obstructum exitum perrumpere; at enim feminae uterum angustiis compulsum non amplius reniti posse, ut Homerice dicam, sed disrumpi. Cujus sententia ita rem habere mihi ad veritatem plane persuadet; siquidem et marinae acus, quia tenues sunt, et haudquaquam sinuosam et capacem alvum habeant, idcirco similiter a suis foetibus adficiuntur, ut jam ante scripsi. Interim vero Herodotum rogo, ne mihi succenseat, si ea, quae super viperarum partu ipse adfert, ego fabulosa censeam.

CAP. XVII.

Naturalis Leonis affinitas cum Delphinis.

NATVRALIS quaedam communitas et occulta affinitas leoni est cum delphino; non ex ea parte solum, quod uterque imperat, ille quidem terrenis bestiis, hic vero aequoreis; sed etiam quod senectute ambo tabescunt; et cum sunt aegroti, illi terrestris simia medetur, huic marina quoque simia remedio est. Simiam enim in mari quoque esse alias dixi, quae similiter huic, ut illi terrena, medicinam morbi adfert.

CAP.

θανάτȣ τιτρώσκοντες ἀλλήλȣς τοῖς κέρασι, ϗ πολλάκις μὲν ὁ ἕτερος κρατεῖ ϗ ἀποκτείνει τὸν ἀντίπαλον, πολλάκις δὲ ϗ συναποθνήσκȣσι.

ΚΕΦ. ιϛ´.

Τί φρονεῖ περὶ τῆς τῶν Ἔχεων ὠδῖνος ὁ Θεόφραστος.

ΘΕόφραστος ȣ̓ φησι τȣ̃ ἔχεως τὰ βρέφη διεσθίειν τῆς μητρὸς τὴν γαστέρα, ὥσπερȣ̃ν θυροκοπȣ̃ντα, ἵνα τι ϗ παίξω, ϗ ἐξαράττοντα πεφραγμένην ἔξοδον· ἀλλὰ τὸν θῆλυν θλιβόμενον αὐτὸν, ϗ τῆς γαστρός οἱ στεινομένης, Ὁμηρείως δὲ εἶπον, τήνδε ȣ̓κ ἀντέχειν, ἀλλὰ διαῤῥήγνυσθαι. Καί με πείθει λέγων· ἐπεί τοι ϗ θαλάττιαι βελόναι ἄκολποί τε ȣ̓̃σαι ϗ λεπταὶ, ὅτι τὰ αὐτὰ πάσχȣσιν ὑπὸ τῶν σφετέρων βρεφῶν, ϗ ἐκεῖνα ἄνω πȣ τῶν λόγων εἶπον. Ἡρόδοτον δὲ ἀξιῶ μή μοι μηνιεῖν, εἰ μύθȣς ἐγγράφω, ὅσα ὑπὲρ τῆς τῶν ἔχεων ὠδῖνος λέγει.

ΚΕΦ. ιζ´.

Φυσικὰ κοινὰ Δελφίνων ϗ Λεόντων.

ΦΥσικὴ δ' ἄρα ἦν κοινωνία τις ϗ συγγένεια λέοντι ϗ δελφῖνι ἀπόῤῥητος· ȣ̓ γὰρ ὅτι βασιλεύȣσιν, ὁ μὲν τῶν χερσαίων, ὁ δὲ τῶν ἁλίων, τȣ̃το ἀπόχρη· ἀλλὰ γάρ τοι ϗ τήκονται προϊόντες εἰς γῆρας, ϗ ἄλλως νοσήσαντες, ὁ μὲν τὸν χερσαῖον πίθηκον ἔχει φάρμακον, ὁ δὲ ἀναζητεῖ τὸν συμφυῆ. Ὡς γάρ ἐστι ϗ ἐν θαλάττῃ πίθηκος, εἶπόν πȣ· ϗ ἔστι ϗ τῷδε ȣ̓̃τος ἀγαθὸν, ὡς ἐκείνῳ ἐκεῖνος.

CAP. XVIII.

Quod Sepedon e genere serpentum sit.

INTER feras, quae propter ingentem illarum numerum describi nequeunt, sepedon est, perniciosus serpens; quem tum figura haemorrhoo cognatum, tum colore similem esse, Nicander cecinit: sed celerior esse videtur, et quoniam per gyros et flexiones graditur, parva apparet; quod quidem causa est, quamobrem inspectantes nesciant de ejus magnitudine judicare. Vulnus, quod infert, acerbitatis plurimum habet, et bene penitus intrat, et putrefacit; qua ex vi nomen traxit. Inexpiabili celeritate ipsius venenum in universum corpus transitionem facit; capillus enim tabe quadam putrescit et funditus interit, tum superciliorum et palpebrarum pili defluunt, oculi offusi tenebris obscurantur; et corpori maculae, tanquam adusta a sole cute, superveniunt.

CAP. XIX.

De libidine Testudinum.

TERRESTRIS testudo animal est libidinosissimum, sed mas; femina enim non nisi invita coit. Cujus rei causam inquirit Demostratus, senator Romanus, nec ideo tamen hac in re fide dignior, nisi pariter rei etiam piscatoriae exquisitam notitiam sibi comparasset, et quaecunque cognovit, dictione etiam venusta ornasset; condidit autem, ni fallor, et alia quaedam, et argumento graviore ingenii doctrinaeque suae specimen edidit admirabile. Hic, inquam, scribit, si quid aliud in causa sit, cur femina maris coitum aversetur, non satis sibi exploratum esse; hanc vero suam esse conjecturam: Feminam, dum coit, humi stratam, ait, supinam jacere; deinde, expleto coitu, propter testae magnitudinem, et corporis in terram nisum, cum se convertere non queat,

ΚΕΦ. ιή.

Ὅτι γένος ἐςὶ δακέτε ϰ ἡ καλεμένη Σηπεδών.

Ἔστι δὲ ἄρα ἐν τοῖς ἀδιηγήτοις, ϰ ἀριθμε περιττοτέροις, ϰ Σηπεδὼν κακὸν ἑρπετόν· ὁμόχρεν τε εἶναι τῷ αἱμόῤῥῳ ϰ τήνδέ φησι Νίκανδρος, ϰ ἀδελφὴν κατὰ σχῆμα ϰ τετο ἐκεῖνος λέγει· ἀκυτέρα δὲ εἶναι δοκεῖ, ἀφίησι δὲ καί τινος μικρὰν φαντασίαν· γυρὸν γὰρ ϰ πέριξ ϰ ἑλικτὸν πρόεισι τὸν οἶμον, ϰ μάλιςα ἐν τέτῳ διαψεύδεται τὲς ὁρῶντας, ὅση τὸ μέγεθός ἐςι. Δεινὸν δὲ ἄρα τὸ ἐξ αὐτῆς τραῦμα, πρόεισι γεν, ϰ ὑποσήπει, ϰ τήνγε θῆρα τὴν προειρημένην ἀποδείκνυσι φερώνυμον. Ὁ γεν ἰὸς ἐπὶ πᾶν ὠθεῖται τὸ σῶμα τῷ τάχει ἀμάχῳ· ϰ μέντοι ϰ ἡ θρὶξ ϰ ἐκείνη μυδῶσα ἀφανίζεται, λείβονται δὲ αἱ ὀφρῦς, ϰ αἱ βλεφαρίδες, ϰ τὲς ὀφθαλμὲς ἀχλὺς κατέχει, ϰ ἔφηλοι γίνονται.

ΚΕΦ. ιθ΄.

Περὶ τῆς τῶν Χελωνῶν λαγνείας.

Χερσαία χελώνη ζῶον λαγνίςατον, ἀλλὰ ὅγε ἄῤῥην· ὁμιλεῖ δὲ ἡ θήλεια ἄκεσα. Καὶ λέγει Δημόςρατος, ἀνὴρ ὃς ϰ τετο λέγει τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης τῆς βελῆς γενόμενος, ϰ ἔ τί πε διὰ τετο ἤδη τεκμηριῶσαι ἱκανός· δοκεῖ δέ μοι ἐπιςήμης τῆς ἁλιευτικῆς ἐς ἄκρον ἐλάσαι, ϰ ὅσα ἔγνω, εἰπεῖν κάλλιςα· εἰ δέ τι οἱ ϰ ἄλλο ἐσπέδασαι τεδε σοβαρώτερον, ϰ σοφίας τῆς περὶ τὴν ψυχὴν προσέψαυσε θαυμάσια αὐτε. Λέγει δὲ ὅδε ἀνήρ, ὑπὲρ ὅτε μὲν ϰ ἑτέρε τὴν ὁμιλίαν ἀναίνεται ἡ θήλεια, ἐκ ἔχειν σαφῶς εἰδέναι, τεκμαίρεσθαι δὲ ἐκεῖνό φησιν· Ἡ θήλεια ἐκ ἄλλως ὁμιλεῖ, ἢ πρὸς τὸν ἄρσενα ὁρῶσα· ϰ ὁ μὲν ἐξέπλησε τὴν ἐπιθυμίαν, κατὰ ἀπαλλαγὴν δὲ ἑαυτὴν ἐπιςρέψαι ἡκίςη ἐςί, τῷ τε ὄγκῳ τε χελωνίε, ϰ ἐρεισθεῖσα εἰς τὴν γῆν, δεῖπνον ὖν ἕτοιμον ὑπὸ τε γαμέτε κατα-

queat, escam paratam a marito relinqui cum aliis animalibus, tum aquilae; unde fit, ut mares eas ad coitum ideo illicere non possint, quod feminae magna moderatione libidines contineant, et salutem voluptati anteponant. At enim mares mirabili quadam natura illecebram amatoriam, et omnis metus oblivionem adferentem, feminis injiciunt; neque tamen hujuscemodi illecebrae sunt cantiunculae, quales Theocritus pastoritiae lusionis compositor nugatur; sed occulta herba, cujus neque ille nomen se scire dicit, neque alium cognoscere confitetur. Itaque mares eam ore continentes ad libidinem feminas alliciunt, et jam illi amorem dissimulant: feminae vero, quae hactenus fugiebant, nunc exardescunt ad coitum, et securae de se nullo amplius timore adficiuntur.

CAP. XX.

De Gallinaceis in Niba.

NIBAS locus est vicinus Thessalonicae civitati Macedoniae, in quo gallinacei familiari sibi cantu destituuntur, atque omnino muti sunt. Inde profluxit proverbium, de re impossibili, quo dicitur, *Tunc illud habebitis, cum Nibas cucuriverit.*

CAP. XXI.

De Dracone, quem in India invenit Alexander Macedo.

ALEXANDER dum Indiae loca alia oppugnat aut vastat, alia etiam capit, cum alia pleraque animalia invenit, tum draconem; quem, quia sacrum in antro quodam Indi existimarent, et summa religione colerent, idcirco summis precibus Alexandrum obsecrarunt, ne illum ipsum invaderet: quod quidem ipsum ille annuit.

καταλέλειπται τοῖς τε ἄλλοις ζώοις, καὶ οὖν καὶ τοῖς ἀετοῖς· αἱ μὲν οὖν ταῦτα ὀῤῥωδοῦσιν, ὡς ἐκεῖνος λέγει, οἵγε μὴν ἄῤῥενες οἴδε σωφρονούσας αὐτὰς, καὶ τιθεμένας πρὸ τοῦ ἡδέος τὸ σωτήριον οὐκ ἔχουσιν ἀναπείθειν. Οἱ δὲ φύσει τινὶ ἀμάχῳ ἴυγγα ἀποῤῥήτως προϊᾶσι ἐρωτικὴν, καὶ δέους ἐπίληθον παντός· ἦσαν δὲ ἄρα ἐρωτικῶς ἐχούσης χελώνης ἴυγγες οὐκ ᾠδαὶ μὰ Δία, ὁποίας Θεόκριτος ὁ τῶν νομευτικῶν παιγνίων συνθέτης ληρεῖ, ἀλλὰ ἀπόῤῥητος πόα, ἥπερ οὖν οὔτε ἐκεῖνος ὄνομα εἰδέναι φησὶ, οὐδ᾽ ἄλλον ἐγνωκέναι ὁμολογεῖ· ἐοίκασι δὲ τῇ πόᾳ καλλωπίζεσθαι καί τινας καὶ ἀποῤῥήτους παλιώρας. Εἰ γοῦν ἐκείνην διὰ στόματος ἔχοιεν, ἔμπαλιν γίνεται τὰ τῶν προειρημένων, θρύπτεται γὰρ ὁ ἄῤῥην ἐρῶν ὡς οὐκ ἐρῶν· μεταθεῖ δὲ ἡ θήλεια ἡ τέως φεύγουσα νῦν φλεγομένη, καὶ ἐξοιστρεῖται, καὶ ἱμείρει τῆς συνόδου, δέος δὲ ἐκεῖνο φροῦδόν ἐστι, καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν ὀῤῥωδοῦσιν ἥκιστα.

ΚΕΦ. κ᾽.

Περὶ τῶν ἐν Νίβᾳ ἀλεκτρυόνων.

Θεσσαλονίκῃ τῇ Μακεδονίτιδι χῶρός ἐστι γειτνιῶν καὶ καλεῖται Νίβας, οὐκοῦν οἱ ἐνταῦθα ἀλεκτρυόνες, ᾠδῆς τῆς συμφυοῦς ἀμοιροῦσι, καὶ σιωπῶσι πάντα πάντη. Καὶ διαῤῥεῖ λόγος παροιμιώδης ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, ὃς λέγει, Τότε ἂν ἔχοιτε τόδε τι, ὅταν Νίβας κοκκύσῃ.

ΚΕΦ. κά.

Περὶ τοῦ ἐν Ἰνδοῖς δράκοντος, ᾧ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐνέτυχε.

ΟΤΕ Ἀλέξανδρος τὰ μὲν ἐδόνει τῆς Ἰνδῶν γῆς, τὰ δ᾽ ᾕρει, πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ζώοις ἐνέτυχεν, ἐν δὲ τοῖς καὶ δράκοντι· ὅνπερ οὖν ἐν ἄντρῳ τινὶ νομίζοντες ἱερὸν Ἰνδοὶ, μετὰ πολλοῦ τοῦ θειασμοῦ προσετρέποντο, οὐκοῦν παντοῖοι ἐγένοντο οἱ Ἰνδοὶ δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδένα ἐπιθέσθαι τῷ ζώῳ· ὁ δὲ

annuit. At enim draco cum praetereuntis exercitus ſtrepitum ſenſit (quod ſit animal tum audiendi tum videndi acerrimo ſenſu praeditum) maximo ſibilo et ingenti afflatu edito, omnes exterruit et perturbavit. Septuaginta cubita longus eſſe dicebatur; non tamen eis totus apparuit, ſed illius ſolum caput ex antro eminuit; oculi vero ejus ad magni et rotundi clypei Macedonici magnitudinem acceſſiſſe dicuntur.

CAP. XXII.

De contentione Aquilae et Cornicis.

CORNICIBVS ſtudium eſt irritare aquilas; hae vero illas praeclare contemnunt, et deorſum ferri ſinunt; ipſae ſurſum ſubvolantes aethereum locum celeri alarum remigio ſecant: quod quidem ipſum non cornicum timore agunt (quiſnam hoc dicat, qui plane ſciat aquilarum vim?) ſed propria quadam animi magnitudine earum infra ſe volantium lapſus facile patiuntur.

CAP. XXIII.

De Piſcibus, qui Pompili vocantur.

POMPILVM piſcem dicunt non modo Neptuno, ſed etiam diis in Samothracia ſacrum et charum eſſe. Ob eamque cauſam piſcatorem olim nomine, ſicut dicitur, Epopeum, in Icaro inſula natum, cui filius erat, quod aliquando cum nihil aliud piſcium praeter pompilos cepiſſet, eoſdem cum filio comediſſet, protinus huic piſci meritas poenas perſolviſſe; etenim cetacea bellua, facto in ejus piſcatoriam impetu, ipſum in conſpectu filii devoravit. Pompilum hoſtili odio delphinos perſequi aiunt, neque eos tamen hoc impune facere; cum enim hunc guſtaverunt, diſcruciantur et convelluntur continuo; et quod furore inflammati conſi-

ſtere

ὁ δὲ κατένευσε. Παριόντος οὖν τὸ ἄντρον τῆς στρατιᾶς, καὶ κτύπου γενομένου, εἶτα ὁ δράκων ᾔσθετο (ὀξυηκοώτατον δὲ ἄρα τῶν ζώων ἐστὶ, καὶ ὀξυωπέστατον) συριγμὸν μὲν οὖν ἀφῆκε μέγιστον, καὶ φύσημα, ὡς ἐκπλῆξαί τε πάντας καὶ ἐκταράξαι. Ἐλέγετο δὲ ἄρα πηχῶν ὀ εἶναι, καὶ ἐφάνη μὲν οὐ πᾶς, μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν· καὶ οἵγε ὀφθαλμοὶ ᾄδονται αὐτοῦ τὸ μέγεθος ἔχειν Μακεδονικῆς περιφεροῦς ἀσπίδος μεγάλης.

ΚΕΦ. κβ΄.

Περὶ ἔριδος Ἀετοῦ καὶ Κορώνης.

ΤΑῖς κορώναις ἔργον τοὺς ἀετοὺς ἐρεσχελεῖν ἐστιν· οἱ δὲ ὑπερφρονοῦσιν αὐτῶν, καὶ ἐκείνας μὲν ἀπολείπουσι τὴν κάτω φέρεσθαι πτῆσιν, αὐτοὶ δὲ τὸν αἰθέρα ὑψηλότερον ὄντα τοῖς ὠκίστοις τέμνουσιν αὐτῶν πτεροῖς· οὐ δή που δεδιότες (πῶς γὰρ ἂν τοῦτο εἴποι τις, τὴν τῶν ἀετῶν ἀλκὴν καλῶς ἐπιστάμενος;) ἀλλ' ἰδίᾳ τινὶ μεγαλονοίᾳ ἐῶσιν ἔῤῥειν ἐκείνας κάτω.

ΚΕΦ. κγ΄.

Περὶ τῶν ἰχθύων τῶν καλουμένων Πομπίλων.

ΤΟΝ ἰχθὺν τὸν πομπίλον οὐ μόνον Ποσειδῶνος λέγουσιν εἶναι ἱερὸν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ θεῶν φίλον· ἁλιέα γοῦν τινα ἐν τοῖς ἄνω τοῦ χρόνου τιμωρίαν ὑποσχεῖν τῷδε τῷ ἰχθύϊ. Καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἦν, ὡς λόγος, τοῦ ἁλιέος Ὀπωπεὺς, ἦν δὲ ἐξ Ἰκάρου τῆς νήσου, καὶ υἱὸς αὐτῷ ἦν· ἀθηρίας οὖν ποτε γενομένης ἰχθύων, ἀνήγαγε τὸν βόλον, μόνους θηράσαντα τοὺς πομπίλους, οὕσπερ οὖν καὶ δεῖπνον σὺν τῷ παιδὶ ὁ Ὀπωπεὺς ἔθετο· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ δίκη τιμωρὸς μετῆλθεν αὐτὸν, τῇ γὰρ ἁλιάδι αὐτοῦ κῆτος ἐπελθὸν ἐπ' ὄψει τοῦ παιδὸς τὸν Ὀπωπέα κατέπιε. Λέγουσι δὲ καὶ τοὺς δελφῖνας πολεμίους τῷ πομπίλῳ εἶναι, οὐ μὴν οὐδὲ ἐκείνους καλῶς ἀπαλλάττειν ὅταν αὐτοῦ γεύσωνται· σφαδάζουσι γὰρ παραχρῆμα, καὶ ἐκμαίνονται, καὶ ἀτρεμεῖν ἀδυνα-

ſtere non queunt, idcirco in litora expelluntur, atque fluctu ejecti a cornicibus maritimis gaviiſque exeduntur et conficiuntur. Apollonius Rhodius, ſive Naucratites, dicit hunc aliquando hominem fuiſſe portitorem: et cum puellae, inquit, Apollo amore teneretur, quacum etiam complexu venereo jungi conaretur, haec effugiens Miletum venit, et Pompilum quendam precibus obſecravit, ut ſe trajiceret: is quidem paruit; at vero Apollo ſeſe oſtendens hanc quidem rapuit, navem autem in lapidem, Pompilum in piſcem convertit.

C A P. XXIV.

De certamine curſus Boum apud Indos.

In bubulo pecore, quod incitato curſu valet, curam Indi ponunt; et ſimul de eorum velocitate rex et permulti principes decertant, neque turpe ducunt pro hujuſcemodi animalium genere auro argentove ſponſionem facere; adjungunt autem ipſos bigis, et fortunae aleam ſuper victoria periclitantur. Equi igitur in medio jugati currunt, at boves utrinque loris annexi, donec ad metam, quae a carceribus ſtadiis abeſt triginta, perventum ſit. Aequales ſane ac pares boves equis currunt, neque velocitate alteros ab alteris internoſcas. Quod ſi quando rex de ſuis bobus cum quopiam ſponſionem fecerit, in tantum contentionis ſtudium procedit, ut is ipſe in curru ſequatur, atque aurigam incitet. Is ſane quidem equos ſtimulis cruentat, a bubus vero manus abſtinet, ſiquidem ii nullis admotis ſtimulis incitato curſu ſponte feruntur. Ac nimirum tam ambitioſa eſt bubuli certaminis contentio, ut non divites modo et domini, magno pretio depoſito, inter ſe certent; ſed etiam ſpectatores, ut apud Homerum Idomeneus Cretenſis, et Ajax Locrus, inter ſe certantes repraeſentantur. Sunt item apud Indos alii boves, maximorum hircorum magnitudine; ii quoque per ſe conjugati velociſſime currunt, nec minus ſtrenue quam Getici equi curſum conficiunt.

C A P.

ἀδυνατοῦντες ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκφέρονται, καὶ ἅπαξ ἐκβρασθέντες ὑπὸ τοῦ κύματος κορώναις τε ἐναλίαις καὶ λάροις δεῖπνόν εἰσι. Λέγει δὲ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, ἢ Ναυκρατίτης, ὅτι καὶ ἄνθρωπός ποτε οὗτος ἦν, καὶ ἐπόρθμευεν· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἠράσθη κόρης, καὶ ἐπειρᾶτο αὐτῇ ὁμιλῆσαι· ἡ δὲ ἀποδιδράσκουσα ἦλθεν εἰς Μίλητον καὶ ἐδεήθη Πομπίλου τινὸς θαλαττουργοῦ, ἵνα αὐτὴν διαγάγῃ τὸν πορθμόν· ὁ δὲ ὑπήκουσεν· ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων τὴν μὲν κόρην ἁρπάζει, τὴν δὲ ναῦν λίθον ἐργάζεται, τὸν δὲ πομπίλον εἰς τὸν ἰχθῦν τόνδε μετέβαλε.

ΚΕΦ. κδ'.

Περὶ τῆς ἁμίλλης τῶν ἐν Ἰνδοῖς βοῶν τῶν δρομικῶν.

Ινδοὶ δὲ ἄρα καὶ περὶ τοὺς βοῦς τοὺς δρομικοὺς τίθενται σπουδήν· καὶ ὑπὲρ τῆς ὠκύτητος τῆς ἐκείνων ἁμιλλῶνται βασιλεύς τε αὐτὸς καὶ τῶν ἀρίστων πολλοί, καὶ ποιοῦνται ῥήτρας ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ καὶ ἀργυρίῳ, καὶ οὐχ ἡγοῦνται αἰσχρὸν εἶναι ἐρείδεσθαι ὑπὲρ τῶνδε τῶν ζώων· συνωρίζουσι δὲ αὐτοὺς ἄρα, καὶ ὑπὲρ τῆς νίκης κυβεύουσιν. Οἱ μὲν οὖν ἵπποι ζύγιοι θέουσιν, οἱ δὲ βοῦς παράσειροι, καὶ ἐγχρίμπτει τῇ νύσσῃ ὁ ἕτερος, καὶ δεῖ δραμεῖν σταδίους τριάκοντα. Ἴσοι δὲ τοῖς ἵπποις οἱ βόες συνθέουσι, καὶ οὐκ ἂν ἀποκρίναις τὸν ὠκύτερον οὔτε βοῦν οὔτε ἵππον. Ἐὰν δέ ποτε ὁ βασιλεὺς πρός τινα ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ βοῶν συνθῆται, ἐς τοσαύτην προχωρεῖ φιλονεικίαν, ὡς αὐτὸς ἐφ' ἅρματος ἕπεσθαι, καὶ παρορμᾶν τὸν ἡνίοχον. Ὁ δὲ ἄρα τοὺς μὲν ἵππους ἐξαιμάττει τῷ κέντρῳ, τῶν δὲ βοῶν τὴν χεῖρα ἀνέχει, ἄκεντροι γὰρ θέουσι. Τοσαύτη δέ ἐστι περὶ τὴν βοεικὴν ἅμιλλαν ἡ φιλοτιμία, ὡς μὴ μόνους τοὺς πλουσίους ὑπὲρ αὐτῶν ἐπὶ πολλῷ φιλονεικεῖν, μηδὲ τοὺς δεσπότας· ἀλλὰ καὶ τοὺς θεωμένους, οἱαδήπου καὶ ὁ Ἰδομενεὺς ὁ Κρής, καὶ ὁ Λοκρὸς Αἴας παρὰ τῷ Ὁμήρῳ φιλονεικοῦντες ἀποδείκνυσθον. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι παρ' αὐτοῖς βόες, ἰδεῖν κατὰ τοὺς μεγίστους τράγους· αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυτοὺς ζεύγνυνται, καὶ τρέχουσιν ὤκιστα, καὶ τῶν ἵππων γε τῶν Γετικῶν οὐκ εἰσι νωθέστεροι.

5 R ΚΕΦ.

CAP. XXV.

De Equis, qui bibunt e Cossinito fluvio et fonte Potnio; item de aliis Equis, Bubus, et Ovibus, qui piscibus vescuntur.

EQVOS efferari et tanquam rabie inflammari ferunt, bibentes ex Cossinito flumine Thraciae, qui defluit in Abderitarum regionem, et in Bistonicum stagnum influit; ubi Diomedis Thracis, qui immanes illos equos habebat, quos Hercules expugnavit, regia olim fuit. Ex eodem morbo laborare dicunt equos bibentes de fonte Potnio; is est in loco, quem Potnias vocant, non longe ab urbe Thebis. Item Oritas et Gedrosios fama est, tanquam foenum, pisces equis edendos objicere. Celtas quoque audio boves et equos piscibus alere. Apud eosdem aiunt equos odore hominum offensos ad meridianas Europae regiones perfugere, praesertim austro flante. Nonnulli quoque testantur Macedones et Lydos piscibus equos suos pascere, quin et oves Lydiae et Macedonicae ex eisdem pinguescere dicuntur. Apud Mysos cum equinum genus coit, quidam velut hymenaeum quendam nuptiis praecinunt: unde cantus suavitate permulsae equae mox gravidae fiunt, et formae pulchritudine eximios pullos ex sese pariunt. Istud vero etiam audivi, equos aetate adfectos pullos cum ceteris in rebus debiles, tum pedibus infirmos, procreare solere. Quod ad aetatem et vitam equorum, mares aiunt ad annos triginta quinque vivere.

CAP.

Κ Ε Φ. κέ.

Περὶ τῶν Ἵππων τῶν ἐκ τοῦ Κοσσινίτου ποταμοῦ, καὶ τῆς Ποτνιάδος κρήνης πινόντων· καὶ περὶ Ἵππων ἑτέρων, βοῶν τε, καὶ Προβάτων ἰχθυοφάγων.

ΛΟγος ἔχει τοὺς ἵππους τοὺς πίνοντας ἐκ τοῦ Κοσσινίτου ποταμοῦ· ἔστι δὲ οὗτος ἐν Θράκῃ, δεινῶς ἐκθηριοῦσθαι· ἐκδίδωσι δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἐς τὴν Ἀβδηριτῶν, καὶ ἀναλίσκεται εἰς τὴν βιστονίκην λίμνην· ἐνταῦθά τοι καὶ τὰ βασίλεια γενέσθαι ποτὲ Διομήδους τοῦ Θρᾳκός, ᾧ καὶ αὗται αἱ ἀνήμεροι ἐκεῖναι ἵπποι κτῆμα ἦσαν Ἡράκλειος ἆθλος. Τὸ δὲ αὐτό φασι πάσχειν καὶ τοὺς ἵππους τοὺς ἐκ τῆς Ποτνιάδος κρήνης πίνοντας· αἱ δὲ Πότνιαι τὸ χωρίον, ἔνθα ἡ κρήνη, οὐ μακρὰν, ἀπὸ Θηβῶν ἐστιν. Ὀρώτας δὲ λέγουσι καὶ Ἀδρασίους ἰχθῦς παραβάλλειν τοῖς ἵπποις χόρτον. Κελτοὺς δὲ ἀκούω καὶ τοῖς βουσὶ καὶ τοῖς ἵπποις ἰχθῦς διδόναι δεῖπνον. Ἐνταῦθά τοι λέγουσι καὶ τοὺς ἵππους τὴν ἀποπνοὴν τὴν ἐκ τῶν ἀνθρώπων φεύγοντας, εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Εὐρώπης φέρεσθαι, μάλιστα ὅταν οἱ νότοι καταπνέουσι. Καὶ Μακεδόνας δὲ καὶ Λυδοὺς ὁμολογοῦσί τινες καὶ αὐτοὺς ἰχθῦσι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους τρέφειν, καὶ τὰ πρόβατα δὲ τὰ Λύδια καὶ τὰ Μακεδονικὰ ἐκ τῶν αὐτῶν πιαίνεσθαι λέγουσιν. Ἐν Μυσοῖς δὲ τῶν θηλειῶν ἵππων ἀναβαινομένων, ἐπηύλουν τινὲς οἷον ὑμέναιόν τινα τοῦτον τοῖς τῶν ἵππων γάμοις ἐπᾴδοντες· τάς τε ἵππους ὑπὸ τοῦ μέλους θελγομένας τάχιστα ἐγκύμονας γίνεσθαι, καὶ οὖν καὶ καλοὺς τοὺς πώλους ἀποτίκτειν. Καὶ ἐκεῖνο δὲ περὶ ἵππων ἤκουσα· τοὺς πρεσβυτέρους ἤδη φασὶ καὶ προήκοντας τὴν ἡλικίαν ἀσθενῆ γεννᾷν τὰ ἐξ αὐτῶν ἔκγονα, τά τε γὰρ ἄλλα, καὶ τοὺς πόδας ἀγεννεῖς ἔχειν. Βίον δὲ ἵππων καὶ χρόνον ἀριθμοῦσιν εἰς τοσάδε ἔτη, τῶν μὲν γὰρ ἀῤῥένων εἰς πέντε καὶ λ΄ ἔτη διαβιῶναι ἵππον.

CAP. XXVI.

De Scorpiis inter Mediam et Susidem; et de Muribus Aegyptiacis bipedibus.

In secunda mansione eorum, qui a Persicis Susis in Mediam proficiscuntur, permagna scorpiorum multitudo nasci dicitur; idcirco Persarum rex, quum eo suscepit iter, triduo ante omnibus imperat ut eos venentur, et ei, qui plurimos confecerit, donat munera: nisi enim hoc fit, locus transiri non potest; nam subter omnem lapidem et cespitem abditus scorpius manet. Rhytienses aiunt a scolopendris pulsos esse, cum infinita earum vis in illos ingruisset. In Cyrene diversa tum colore, tum forma, murium genera nasci tradunt; ac quosdam ipsorum, quemadmodum mustelae, ita lata facie esse; alios echini speciem similitudinemque gerentes acutas spinas habere, quos indigenae echenatas appellant. In Aegypto audio bipedes mures maxima magnitudine esse, et prioribus pedibus tanquam manibus uti; eos enim breviores esse posterioribus. Hos videre memini, Libyci sunt; recti duobus pedibus nitentes gradiuntur, cum autem ab insequentibus urgentur, saliunt. Haec Theophrastus prodit.

CAP. XXVII.

Quod libertatem in volando amat Attagen.

Attagenes aves ferunt ex Lydia in Aegyptum transportatas, et in sylvam demissas, primo coturnicis vocem edidisse; post cum fluvio non ex ripis suis excedente, coelum pestilens factum esset, quo multi passim mortales perierunt, ejusmodi aves non intermisisse longe clarius et articulatius, quam quemvis explanatissimae linguae puerum loqui, et dicere, Τρὶς τοῖς κακοῖς τὰ κακά, id est, *Ter mala malis.* Itemque aiunt eas captas non solum

ΚΕΦ. κϛ΄.

Περὶ τῶν Σκορπίων τῶν μεταξὺ Μηδίας τε καὶ Σούσιδος, καὶ περὶ Αἰγυπτίων μυῶν τῶν διπόδων.

Ἐκ Σούσων τῶν Περσικῶν εἰς Μηδίαν ἀπιόντων, ἐν τῷ δευτέρῳ σταθμῷ πάμπολύ τι λέγεται Σκορπίων πλῆθος γενέσθαι· ὥστε τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, ὁπότε δέοι, πρὸ τριῶν ἡμερῶν προστάττειν πᾶσι θηρεύειν αὐτοὺς, καὶ τῷ πλείστους θηράσαντι, δῶρα διδόναι· εἰ γὰρ τοῦτο μὴ γένοιτο, ὁ χῶρος ἄβατός ἐστι, ὑπὸ παντὶ γὰρ λίθῳ καὶ βώλῳ πάσῃ Σκορπίος ἐστί. Λέγουσι δὲ καὶ ὑπὸ Σκολοπενδρῶν ἐξαναστῆναι Ῥυτιεῖς, τοσοῦτο πλῆθος αὐτοῖς ἐπεφοίτα τούτων. Φασὶ δὲ καὶ ἐν Κυρήνῃ μυῶν διάφορα γενέσθαι γένη, οὐ μόνον ταῖς χρόαις, ἀλλὰ καὶ ταῖς μορφαῖς· ἐνίους γὰρ αὐτῶν πλατυπροσώπους εἶναι, καθάπερ τὰς γαλάς· καὶ αὖ πάλιν ἄλλους ἐχινώδεις ὀξείας ἀκάνθας ἔχοντας, οὕσπερ οὖν καὶ οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσιν ἐχινάτας. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ἀκούω δίποδας εἶναι μῦς, καὶ μεγίστους μεγέθει φύεσθαι, τοῖς γε μὴν ἐμπροσθίοις ποσὶν ὡς χερσὶ χρῆσθαι· εἶναι γὰρ αὐτοὺς τῶν ὄπισθε βραχυτέρους. Εἶδον τούτους, Λιβυκοί εἰσι· βαδίζουσι δὲ ὀρθοὶ ἐπὶ τοῖν δυοῖν ποδοῖν, ὅταν δὲ διώκωνται, πηδῶσι. Θεόφραστος λέγει ταῦτα.

ΚΕΦ. κζ΄.

Ὅτι φιλεῖ τὴν ἐλευθέραν πτῆσιν ὁ Ἀτταγᾶς.

Λόγος τις λέγει τοὺς ὄρνιθας τοὺς ἀττάγας μετακομισθέντας εἰς Αἴγυπτον ἐκ Λυδίας, καὶ ἀφεθέντας εἰς τὰς ὕλας, τὰ μὲν πρῶτα ὄρτυγος φωνὴν ἀφιέναι· χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥέοντος, λοιμὸς ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀπώλλυντο· οὐ διέλιπον οὖν οἱ ὄρνιθες οὗτοι πολλῷ σαφέστερον καὶ ἐναρθρότερον παιδίου μεῖζον φθέγμα ἀφιέντες, καὶ λέγοντες, Τρὶς τοῖς κακοῖς τὰ κακά. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι

ſolum non manſueſcere, ſed neque idcirco amplius priſtinam vocem edere; quia arctior cuſtodia ipſis ſilentium infert. Quod ſi in libertatem volandi dimittantur, et in ſuas ſedes perveniant, rurſum vocales fieri, pariterque cum libertate vocem recipere.

CAP. XXVIII.

Quod Scopes etiam aves ſaltatione capiuntur.

SCOPES aves (quarum Homerus in Odyſſea mentionem facit, cum earum multas circum Calypſus antrum verſari ſcribit) ſaltatione etiam comprehendi dicunt viri ſaltandi periti; quae, ſi adhibenda illis fides ſit, σκὼψ appellatur. Nam quod iis avibus jucundiſſimum ſit quoſdam ridicule imitari et illudere, ex eo profectum eſt verbum σκώπτειν, id eſt, effingere, et non aberrare ab eis imitandis, quos ludicra adſimulatione imitantur. Minor eſt haec avis quam noctua; plumbei coloris ſaturati ſimilitudinem ejus pennae gerunt, et albicantibus maculis diſtinguuntur; a ſuperciliis ſecundum utraque tempora duae plumae exſiſtunt. Callimachus duo genera ponit, σκῶπας et ἀείσκωπας; quorum alterum vocale ſit, alterum mutum. Ariſtoteles dicit apud Homerum non σκῶπας per ſigma, ſed κῶπας legi oportere; et peccare illos adverſus Homeri de hac ave ſententiam, qui ſigma praefixerint; et aliis quidem anni temporibus non comeduntur, autumno vero uno alterove die capti comedi poſſunt. Differunt autem ſcopes a perennibus illis corpulentia, et turturi et palumbis ſimiles ſunt.

CAP.

ὅτι συλληφθέντες ϗ ἀγρευθέντες ȣ μόνον ȣ τιθασσεύονται, ἀλλὰ ȣδὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν, ἣν πρότερον ἠφίεσαν· ἡ δȣλεία δὲ αὐτῶν ϗ ἡ κάθειρξις καταψηφίζεται σιωπήν. Ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, ϗ ἐλεύθερον ἁπλώσωσι τὸ πτερὸν, ϗ εἰς ἤθη τὰ ἑαυτῶν ἀφίκωνται, πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, ὁμȣ ϗ τὸ φθέγμα ϗ τὴν παῤῥησίαν ἀναλαβόντες.

ΚΕΦ. κή.

Ὅτι ϗ οἱ Σκῶπες οἱ ὄρνιθες ὀρχήσει ἁλίσκονται.

Λέγȣσι δὲ ϗ τȣς σκῶπας (ὧν ϗ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ μέμνηται, λέγων πολλȣς αὐτȣς περὶ τὸ ἄντρον τὸ τῆς Καλυψȣς εὐνάζεσθαι) ϗ ἐκείνȣς ἁλίσκεσθαι ὀρχήσει· ἄνδρες ὀρχηστικοί φασι, ϗ ὀρχήσεως εἶδός τι ἐξ αὐτῶν κεκλῆσθαι· ϗ εἴγε αὐτοῖς χρὴ πιστεύειν, ἡ ὄρχησις αὕτη σκὼψ κέκληται. Καὶ τὸ μιμεῖσθαι δέ τινας ἐπὶ τὸ γελοιότερον, ϗ διαπαίζειν, ἥδιστον δοκεῖ τοῖσδε τοῖς ὄρνισιν· ἔνθεν τοι ἐτράπη ὁ λόγος, ϗ ἡμεῖς τὸ σκώπτειν ȣτω καλȣμεν. Λέγεται δὲ ὁ σκὼψ οὗτος μικρότερος ἀεὶ εἶναι γλαυκός· ϗ τὴν χρόαν ἔχει μολίβῳ προσεοικυῖαν βαθύτατα, ἔχειν δὲ τὰ πτερὰ αὐτȣ φασι ϗ στίγματα ὑπόλευκα· ἀναφέρει τε δύο ἀπὸ τῶν ὀφρύων παρ' ἑκάτερον τὸν κρόταφον πτερά. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη σκωπῶν· ϗ τȣς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ· ϗ τȣς μὲν αὐτῶν λέγεσθαι σκῶπας, τȣς δὲ ἀείσκωπας. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης τȣς παρ' Ὁμήρῳ διὰ τȣ σίγμα μὴ λέγεσθαι, ἀλλὰ ἁπλῶς ὀνομάζεσθαι κῶπας· τȣς ȣν τιθέντας τὸ σίγμα ἁμαρτάνειν τῆς κατὰ τὸ ὄνομα ἀληθείας, ϗ τῆς Ὁμήρȣ περὶ τὸν ὄρνιν κρίσεώς τε ϗ γνώσεως· ϗ ταῖς μὲν ἄλλαις ὥραις τȣ ἔτȣς μὴ ἐσθίεσθαι αὐτȣς, ἐν δὲ τῷ μετοπώρῳ δύο ἡμέραις ἢ μιᾷ τοὺς θηρωμένȣς, ἀλλὰ τȣτȣς γε ἐδωδίμȣς εἶναι. Τῶν δὲ ἀεισκώπων διαφέρȣσιν οἱ κῶπες τῷ πάχει, παραπλήσιαι δέ εἰσι τὴν ἰδέαν τρυγόνι τε ϗ φάττῃ,

ΚΕΦ.

CAP. XXIX.
De Pygmaeis, et fabula de iisdem.

Pygmaeorvm gentis proprium et peculiare regnum esse audio, et cum masculum genus regium aliquando defecisset, mulierem, Geranam nomine, ipsis imperitasse; quae, cum a Pygmaeis, supra quam deceret, divinis prope honoribus adficeretur, inde animo inflata ipsas etiam deas contemnebat; maxime vero Iunonem, Minervam, Dianam, et Venerem, ne tantillum quidem cum forma sua comparandas esse dictitabat. At hunc suae jactantiae morbum non impune tulit; nam a Iunone irata ex homine in avem adspectu turpem protinus conversa est, quae nunc geranos [grus] nominatur, et Pygmaeis infesta est eam ob causam, quod illi, immodicis honoribus ei delatis, ad insaniam et exitium eam adegerint.

AELIANI

Κ Ε Φ. κθ'.

Περὶ τῶν καλουμένων Πυγμαίων, καὶ τοῦ κατ' αὐτοὺς μύθου.

Ἀλλὰ τόγε τῶν Πυγμαίων ἔθνος ἀκούω καὶ ἐκεῖνο καθ' ἑαυτὸ βασιλεύεσθαι, καὶ οὖν καὶ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, ἐκλείποντος τοῦ γένους τοῦ τῶν ἀῤῥένων βασιλέως, βασιλίδα τινὰ, καὶ κρατῆσαι τῶν Πυγμαίων, Γεράναν ὄνομα· ἥνπερ οὖν ἐκθεοῦντες οἱ Πυγμαῖοι Σεμνοτέραις, ἢ κατ' ἄνθρωπον, ἐτίμων ταῖς τιμαῖς· ἐκ τούτων οὖν ἐκείνη, φασὶ, τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη, καὶ τὰς θεὰς παρ' οὐδὲν ἐτίθετο· μάλιστα δὲ τὴν Ἥραν, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ τὴν Ἄρτεμιν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην, οὐδὲ ἴκταρ ἔλεγε βάλλειν πρὸς τὸ αὐτῆς κάλλος. Οὐκοῦν ἔμελλε ἀμαρτήσεσθαι κακοῦ νοσοῦσα τοιαῦτα· κατὰ γὰρ τὸν τῆς Ἥρας χόλον εἰς ὄρνιν αἰσχίστην τὸ εἶδος τὸ ἐξ ἀρχῆς ἤμειψε, καὶ ἔστιν ἡ νῦν γέρανος, καὶ πολεμεῖ τοῖς Πυγμαίοις, ὅτι αὐτὴν ἐξέμηναν τῇ πέρα τιμῇ, καὶ ἀπώλεσαν.

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XVI.

CAPVT I.
De Purpura animali.

PVRPVRARIVS piscator, si postquam purpuram non in hominum cibum, sed ad tingendas lanas comprehenderit, inexhaustum, constantem et genuinum velit fieri colorem, et perfecte tinctum, uno saxi ictu purpuram una cum testa interimit. Quod si levior plaga inferatur, et etiam nunc spirans relinquatur, atque iterum lapide percutiatur, ad tincturam fit inutilis; nam ex eo dolore tincturam amittit, sive illa per ejus corpus dispersa imbibatur, sive aliter effluat. Quod quidem ipsum praeclare Homerum intellexisse dicunt; idcircoque uno ictu celeriter morientes purpurea morte affici ait, pervulgatum suis versibus illud canens:

Purpurea illum mors, violentaque Parca peremit.

CAP.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ιϛʹ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ αʹ.

Περὶ Πορφύρας τȣ̃ ζώȣ.

ΑΝΗΡ πορφυρεὺς ὅταν θηράσῃ πορφύραν, ȣ̓κ εἰς ἀνθρώπων τροφὴν, ἀλλ᾽ εἰς ἐρίων βαφὴν, εἰ μέλλει μένειν ἡ ἐκ τȣ̃ ζώȣ χρόα δευσοποιὸς, ϗ δυσέκνιπτος, ϗ οἵα τε ἔςαι τὴν βαφὴν ἐργάσασθαι γνησίαν, ἀλλ᾽ ȣ̓ δεδολωμένην, μιᾷ λίθȣ καταφορᾷ διαφθείρει τὴν πορφύραν αὐτοῖς ὀςράκοις. Ἐὰν δὲ κȣφοτέρα ἡ πληγὴ γένηται, καταλειφθῇ δὲ τὸ ζῶον ἔτι ἔμπνȣν, ἀχρεῖός ἐςιν εἰς τὴν βαφὴν ἡ δεύτερον βληθεῖσα τῷ λίθῳ πορφύρα· ὑπὸ γὰρ τῆς ὀδύνης ἐξανάλωσε τὴν βαφὴν, ἀναποθεῖσαν εἰς τὸν τῆς σαρκὸς ὄγκον, ἢ ἄλλως ἐκρυεῖσαν. Τȣ̃τό τοι ϗ Ὅμηρος οἶδε, φασί· ϗ τȣ̀ς ἀποθνήσκοντας ἀθρόως μιᾷ πληγῇ τῷ τῆς πορφύρας θανάτῳ καταλαμβάνεσθαί φησι, τὸ ᾀδόμενον ἐν τοῖς ἑαυτȣ̃ μέτροις ἀναμέλπων ἐκεῖνος·

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, ϗ μοῖρα κραταιή.

CAP. II.

Quot genera Indicorum Pſittacorum reperiantur; item de Pavonibus, Palumbis lividis, et Gallinaceis.

APVD Indos intelligo pſittacos aves naſci, quorum ſupra etiam mentio a nobis facta eſt; ea vero, quae ante praetermiſi, nunc commode addam. Tria eorum genera eſſe audio: hi omnes verba, quae didicerint, tanquam pueri, reddunt, et ſermonis imitatione humani loquaces evadunt. At in ſylvis avibus proprium edunt ſonum; nullum vero articulatum et ſignificantem exprimunt, indocti adhuc, et nondum loquaces. Sunt et pavones in India maximi omnium, et palumbi quidam parvi [quibus a livido colore apud Graecos factum eſt nomen] virides pennas habentes; ut is primo adſpectu, qui ſit rudis in ſcientia avium, pſittacum, non palumbum dicat; earum labra et crura colore Graecis perdicibus ſunt ſimilia. Naſcuntur et gallinacei maximi; nec rubram habent criſtam, ut noſtri, ſed ita variam et floridam, quemadmodum coronam ex floribus contextam; pennas poſteriores non inflexas habent, neque in orbem revolutas, ſed latas, quas cum non erigunt, ut pavones trahunt; eorum pennae partim auri, partim coerulei vel ſmaragdi colorem gerunt.

CAP. III.

De Cercione Indica.

NASCITVR in India etiam alia avis ad ſturni magnitudinem accedens, variis coloribus picta, quae et humanam vocem effingit, et pſittacis vocalior, et majore eſt docilitate ac ingenio; non tamen ab hominibus ali libenter ſuſtinet, ſed libertatis aliarumque avium, cum quibus una paſci conſuevit, deſiderio famem potius

ΚΕΦ. β′.

Πόσα γένη τῶν Ἰνδικῶν Σιττακῶν· καὶ περὶ Ταώνων, Πελειάδων τε, καὶ Ἀλεκτρυόνων.

ΕΝ Ἰνδοῖς μανθάνω σιττακοὺς ὄρνις γίνεσθαι, ὧνπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην· ἃ δὲ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν οὐκ εἶπον, ταῦτά μοι λεχθῆναι νῦν δοκεῖ πρεπωδέστατα. Γένη τρία αὐτῶν ἀκούω· οἱ πάντες δὲ οὗτοι μαθόντες, ὡς παῖδες, οὕτω καὶ αὐτοὶ γίνονται λάλοι, καὶ φθέγγονται φθέγμα ἀνθρωπικόν. Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ἀφίησιν ἦχον· φωνὴν δὲ εὔσημόν τε καὶ εὔστομον οὐ προΐενται, ἀλλ᾽ εἰσὶν ἀμαθεῖς, καὶ οὔπω λάλοι. Γίνονται δὲ καὶ ταὼς ἐν Ἰνδοῖς τῶν πανταχόθεν μέγιστοι, καὶ πελειάδες χλωρόπτιλοι· φαίη τις ἂν πρῶτον θεασάμενος, καὶ οὐκ ἔχων ἐπιστήμην ὀρνιθογνώμονα, σιττακὸν εἶναι, καὶ οὐ πελειάδα· χείλη δὲ ἔχουσι καὶ σκέλη τοῖς Ἕλλησι πέρδιξι τὴν χρόαν προσεοικότα. Ἀλεκτρυόνες δὲ γίνονται μεγέθει μέγιστοι· καὶ ἔχουσι λόφον οὐκ ἐρυθρὸν, κατά γε τοὺς ἡμεδαποὺς, ἀλλὰ ποικίλον κατὰ τοὺς ἀνθινοὺς στεφάνους· τὰ δὲ πτερὰ τὰ πυγαῖα ἔχουσιν οὐ κυρτὰ, οὐδὲ εἰς ἕλικα ἐπικαμφθέντα, ἀλλὰ πλατέα, καὶ ἐπισύρουσιν αὐτὰ, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ ταὼς, ὅταν μὴ ὀρθώσωσί τε καὶ ἀναστήσωσιν αὐτά· χρόαν δὲ ἔχει τὰ πτερὰ τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρυόνων, χρυσωπὸς τε καὶ κυαναυγεῖς κατὰ τὴν σμάραγδον λίθον.

ΚΕΦ. γ′.

Περὶ Κερκίωνος ἐν Ἰνδοῖς ὄρνιθος.

ΓΙνεται ἐν Ἰνδοῖς καὶ ἄλλο ὄρνεον, καὶ ἔχει τὸ μέγεθος κατὰ τοὺς ψᾶρας, καὶ ἔστι ποικίλον, καὶ μουσωθὲν ἀνθρώπου φωνὴν, εἶτα μέντοι τῶν σιττακῶν ἐστι λαλίστερόν τε καὶ θυμοσοφώτερον· οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀνθρώπων τροφὴν ἡδέως ὑπομένει, ἀλλ᾽ ἐλευθερίας πόθῳ, καὶ παῤῥησίας τῆς κατὰ τὴν συντροφίαν ἐπιθυμίᾳ, ἀσπάζεται

potius, quam ſervitutem deliciis ciborum refertam, amplectitur. Vrbium, quas Alexander Philippi filius in India excitavit, et Macedonibus incolendas dedit, ut Bucephalorum et adjacentis agri, et Cyropolis aliarumque incolae, ideo cercionem appellant; quod ſimiliter caudam, atque cinclus, movet.

CAP. IV.

De ave, quam Indi Celam vocant.

CELAM avem praeterea in India naſci accepi, magnitudine triplo majorem otide, ore permagno, et longis cruribus, ingluvie etiam maxima, perae ſimilitudinem habente, abſonum quiddam ſonare, ejuſque ſummas alas pallidas, ceteras vero pennas cinericias eſſe.

CAP. V.

De Vpupa Indica.

INDICAM upupam duplo majorem noſtra, et adſpectu formoſiorem eſſe audio. Et quemadmodum Homerus regum Graecorum decus et oblectamentum eſſe ſcribit frenum, et reliquum ornatum equi; ita Indorum rex amores et delicias ſuas upupam habet, manibus illam geſtat, ea ſe oblectat, et nativam ejus venuſtatem ſumma admiratione frequenter intuens magnam inde laetitiam voluptatemque capit. Brachmanes vero fabulam hujuſmodi de ea narrant: Regi Indorum, inquiunt, olim filius fuit minimus natu, quem fratres ceteri majores, cum plane improbi et iniqui eſſent, propter aetatem contempſerunt; cum vero parentes quoque jam ſenectute graves contumelioſe ab eis tractarentur, ut improbitatem eorum declinarent, aſſumpto filio minimo, diſcedunt ac fugiunt. Et illi quidem magnis laboribus in itinere conſumpti moriuntur; defunctos vero filius minime neglexit, ſed in capite ſuo, quod enſe diſſe-

ζεται λιμὸν μᾶλλον, ἢ δουλείαν μετὰ τρυφῆς. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ οἱ Μακεδόνων Ἰνδοῖς ἐποικίσαντες, ἔν τε Βουκεφάλοις πόλει καὶ τῇ περὶ ταύτην, καὶ τῇ καλουμένῃ Κυροπόλει, καὶ ταῖς ἄλλαις, ἃς ἀνέστησεν Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, κερκιόνα· ἔσχε δὲ ἄρα τὸ ὄνομα τήνδε τὴν γένεσιν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ διασείει τὸν ὄῤῥον, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ κίγκλοι.

ΚΕΦ. δ΄.

Περὶ τοῦ ὄρνιθος, ὃν καλοῦσι Κήλαν οἱ Ἰνδοί.

Γίνεσθαι δὲ καὶ κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν, καὶ τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστὶ, καὶ τὸ στόμα ἔχει γενναῖον δεινῶς, καὶ μακρὰ τὰ σκέλη, φέρει δὲ καὶ προηγορεῶνα καὶ ἐκεῖνον μέγιστον προσεμφερῆ κωρύκῳ, φθέγμα δὲ ἔχει καὶ μάλα ἀπηχὲς, καὶ τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσίν ἐστι τεφρὸς, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρός ἐστι.

ΚΕΦ. έ.

Περὶ τοῦ ὄρνιθος, ὃν καλοῦσιν Ἔποπα.

Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα διπλασίονα τοῦ παρ' ἡμῖν, καὶ ὡραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μὲν λέγει βασιλεῖ κεῖσθαι ἄγαλμα Ἕλληνι χαλινὸν, καὶ κόσμον ἵππου· ὁ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, καὶ ἥδεται αὐτῷ, καὶ συνεχὲς ἐνορᾷ τὴν ἀγλαΐαν τεθηπὼς τοῦ ὄρνιθος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφυές. Ἐπᾴδουσι δὲ ἄρα τῷδε τῷ ὀρνέῳ καὶ μῦθον Βραχμᾶνες, καὶ ὅγε μῦθος ὁ ᾀδόμενος οὗτός ἐστιν· Βασιλεῖ παῖς ἐγένετο Ἰνδῶν, καὶ ἀδελφοὺς εἶχεν, οἵπερ οὖν ἀνδρωθέντες ἐκδικώτατοί τε γίνονται, καὶ λεωργότατοι, καὶ τούτου μὲν ὡς νεωτάτου καταφρονοῦσι· τὸν δὲ πατέρα ἐκερτόμουν, καὶ τὴν μητέρα, τὸ γῆρας αὐτῶν ἐκφαυλίσαντες· ἀναίνονται οὖν ἐκεῖνοι τὴν σὺν τούτοις διατριβὴν, καὶ ᾤχοντο φεύγοντες, ὅ, τε παῖς καὶ οἱ γέροντες. Συντόνου δὲ ἄρα αὐτοὺς πορείας διαδεξαμένης, οἱ μὲν ἀπεῖπον καὶ ἀποθνήσκουσιν· ὁ δὲ παῖς οὐκ ὠλιγώρησεν αὐτῶν,

ἀλλ'

diffecuerat, fepelivit. Infigni hac ejus pietate motus fol omnia luftrans puerum in avem formofam admodum, et vita longaevam, convertit; crifta in capitis vertice erecta, veluti rei geftae, cum fugeret, monumento. Talia quaedam de alauda etiam fabulantur Athenienfes, ut in Avibus Ariftophanis comici poetae apparet ita fcribentis:

Indoctus nimirum natus es, et minime curiofus, neque Aefopum trivifti;
Qui dicit alaudam avem omnium primam fuiffe,
Ante terram natam: et deinde patrem ejus morbo interiiffe,
Cum terra hactenus effet nulla; illum autem ad quintum diem infepultum jacuiffe, hanc vero confilii expertem
Prae rei difficultate patrem fuum in capite contumulaffe.

Hanc de upupa Indorum fabulam cum audiviffent Graeci, ad aliam avem ab eis tranflatam verifimile eft. Ante multa quidem fecula Brachmanes ab epope Indo, homine adhuc, et aetate puero, hanc in parentes pietatem declaratam aiunt.

CAP. VI.

De Indico animali, quod Phattages vocatur.

In India nafcitur beftia, quae crocodili terreni fpeciem fimilitudinemque gerit; magnitudine eft Melitenfis catelli; pellis adeo afpero denfoque cortice munitur, ut detracta limae ufum praebeat, et vel aes diffecet, ac ferrum exedat et conficiat: eam Indi Phattagen vocant.

CAP.

ἀλλ᾽ ἔθαψεν αὐτὰς ἐν ἑαυτῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν διατεμών. Ἀγασθέντα δὲ τὸν πάντα ἐφορῶντα ἥλιον οἱ αὐτοί φασι τῆς εὐσεβείας τὴν ὑπερβολὴν, ὄρνιν αὐτὸν ἀποφῆναι, κάλλιστον μὲν ὄψει, μακραίωνα δὲ τὸν βίον· ὑπανέστηκε δέ οἱ καὶ λόφος ἐκ τῆς κορυφῆς, οἱονεὶ μνημεῖον τοῦτο τῶν πεπραγμένων, ὅτε ἔφευγεν. Τοιαῦτα ἄττα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τοῦ κορύδου τερατευόμενοι προσεῖχον μύθῳ τινὶ, ᾧπερ οὖν ἀκολουθῆσαί μοι δοκεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Ὄρνισι λέγων·

> Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ᾽ Αἴσωπον πεπάτηκας·
> Ὃς ἔφασκε λέγων Κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
> Προτέραν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ᾽ αὐτῆς ἀποθνήσκειν,
> Γῆν δὲ οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, τὴν δὲ ἀποροῦσαν
> Ὑπ᾽ ἀμηχανίας τὸν πατέρ᾽ αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

Ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ᾽ ἄλλου μὲν ὄρνιθος, ἐπιρρεῦσαι δ᾽ οὖν καὶ τοῖς Ἕλλησι. Ὠγύγιον γάρ τι μῆκος χρόνου λέγουσι Βραχμᾶνες, ἐξ οὗ ταῦτα τῷ Ἔποπι τῶν Ἰνδῶν ἔτι ἀνθρώπῳ ὄντι, καὶ παιδὶ τήνγε ἡλικίαν, ἐς τοὺς γειναμένους πέπρακται.

ΚΕΦ. ς´.

Περὶ τοῦ ἐν Ἰνδοῖς, ὃς καλεῖται Φαττάγης.

ΕΝ Ἰνδοῖς γίνεται ζῶον, κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν· μέγεθος δὲ αὐτῷ κυνιδίου Μελιταίου ἂν εἴη· περίκειται δὲ φολίδα τραχεῖαν ἄρα οὕτω καὶ πυκνὴν, ὥστε, ὅταν δαρῇ, ῥίνης αὐτοῖς ἔργα παρέχει· διατέμνει δὲ καὶ χαλκὸν, καὶ τὸν σίδηρον ἐσθίει· καλοῦσι δὲ φαττάγην αὐτό.

CAP. VII.
De Syroperdice Phrygio.

Syroperdix circa Antiochiam Pisidiae nascitur, et lapides comedit; perdice minor est, et niger, excepto rostro, quod russum spectatur; non mansuescit neque cicuratur, ut alius perdix, sed semper perseverat ferus esse; ejus carnes et densiores sunt quam ceterorum, et suaviorem cibi usum praestant.

CAP. VIII.
De marinis Hydris et Serpentibus in India.

Indicum mare hydros gignit marinos caudis latis, lacus etiam hydros maximos producunt; ceterum marini isti serpentes asperum potius serratis dentibus, quam venenosum os videntur habere.

CAP. IX.
De mulis feris in India.

In India equorum ferorum et asinorum similiter greges sunt; et asinos equae facillime admittunt, et coitu eorum delectantur, et rufos mulos pariunt, ad currendum praestantissimos, sed contrectationis impatientes, quos compedibus captos ad Prasiorum regem adducunt. Ex iis qui bimi comprehenduntur domari possunt, contra vetuli ab immanibus et carnivoris feris nihil differunt.

CAP.

ΚΕΦ. ζ΄.

Περὶ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Συροπέρδικος.

ΣΥροπέρδιξ γίνεται περὶ τὴν Ἀντιόχειαν τὴν Πισιδίας, καὶ σιτεῖται καὶ λίθους· μικρότερος δέ ἐστι τοῦ πέρδικος, καὶ μέλας τὴν χρόαν, πυῤῥὸς τὸ ῥάμφος· οὐχ ἡμεροῦται δὲ κατὰ τὸν ἄλλον, οὐδὲ γίνεται τιθασσὸς, ἀλλ᾽ ἄγριος εἰς τὸ ἀεὶ διαμένει· ἔστι δὲ οὐ μέγας, βρωθῆναί τε ἡδίων τοῦ ἑτέρου, καὶ τὴν σάρκα πως δοκεῖ πυκνότερος.

ΚΕΦ. η΄.

Περὶ τῶν θαλαττίων Ὕδρων καὶ Ὄφεων τῶν ἐν Ἰνδοῖς.

Η Δὲ Ἰνδῶν θάλαττα ὕδρους θαλαττίους τίκτει πλατεῖς τὰς οὐρὰς, τίκτουσι δὲ λίμναι μεγίστους ὕδρους· οἱ δὲ θαλάττιοι ὄφεις οἵδε κάρχαρον ἐοίκασι μᾶλλον ἔχειν τὸ δῆγμα, ἤπερ οὖν ἰῶδες.

ΚΕΦ. θ΄.

Περὶ τῶν Ἡμιόνων τῶν ἐν Ἰνδοῖς τῶν ἀγρίων.

ΕΝ Ἰνδοῖς ἵππων τε ἀγρίων καὶ ὄνων τοιούτων εἰσὶν ἀγέλαι· οὐκοῦν ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππους, ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσι, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκτειν ἡμιόνους πυρσοὺς τὴν χρόαν, καὶ ἄγαν δρομικοὺς, δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως· ποδάγραις δὲ τούτους αἱροῦσι, εἶτα ἀνάγεσθαι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ φασι· καὶ διετεῖς μὲν ἑαλωκότας μὴ ἀναίνεσθαι τὴν πώλευσιν, πρεσβυτάτους δὲ μὴ διαφέρειν τῶν καρχάρων θηρίων καὶ σαρκοφάγων μηδὲ ἕν.

CAP. X.

De Simiis Prasiorum Indiae.

IN Prasiis Indicis simiarum genus esse ferunt humanis sensibus, et magnitudine Hyrcanorum canum; tum earum comam etsi naturalem, artificio tamen homini veritatis imperito elaboratam videri; tum barbam ipsarum speciem satyricae similitudinemque gerere, caudamque leoninae similem spectari; reliquo corpore albas, capite et extrema cauda flavas esse: neque vero quod vivendi ratione et genere ipso sylvestres sint (avibus enim agrestibus pascuntur) propterea feras esse; imo natura cicures et moderatas. Ad suburbium Latages, Indicae urbis, frequentes proficiscuntur, quibus coctam oryzam rex comedendam objicit, ac quotidie cibaria eis projiciuntur; expletae ad sylvestres sedes decenter redire, neque obvium quicquam laedere dicuntur.

CAP. XI.

De Poëphagis animalibus Indicis pulcherrimas caudas habentibus.

INDICVM animal poëphagus, duplo quam equus major, spississimam caudam et nigerrimam habet; humani pili subtilitatem ejus setae vincunt, quas permagni idcirco Indicae mulieres aestimant, quod eis ipsis crines suos pulcherrime implicent et devinciant. Ad bina cubita singulae ipsius setae longitudine procedunt, et ex una radice circiter triginta simul fimbriarum instar exoriuntur. Omnium animalium timidissimus est; nam si a quopiam animalium videatur, seque conspectum sentiat, e vestigio,

quanta

Κ Ε Φ. ί.

Περὶ τῶν Πιθήκων τῶν ἐν Πρασίοις τοῖς Ἰνδικοῖς.

ΕΝ Πραισίοις δὲ τοῖς Ἰνδικοῖς εἶναι γένος πιθήκων φασὶν ἀνθρωπόνυν, κ̀ ἰδεῖν δέ εἰσι καλὰ τὰς Ὑρκανὰς κύνας τὸ μέγεθος· προκομία τε αὐτῶν ὁρᾶται συμφυὴς, εἴποι δ᾽ ἂν ὁ μὴ τὸ ἀληθὲς εἰδὼς, ἀσκητὰς εἶναι αὐτάς· γένειον δὲ αὐτοῖς ὑποπέφυκε σατυρῶδες, ἡ δὲ ὀρὰ κατὰ τὴν τῶν λεόντων ἀλκαίαν ἐςί· κ̀ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα πεφύκασι λευκοὶ, τὴν δὲ κεφαλὴν κ̀ τὴν ὀρὰν ἄκραν εἰσὶ πυρσοί· σώφρονες δὲ κ̀ φύσει τιθασσοί· εἰσὶ δὲ ὑλαῖοι τὴν δίαιταν κ̀ τὸ γένος, κ̀ σιτᾶνται τῶν ὀρνέων τὰ ἄγρια. Φοιτῶσι δὲ ἀθρόοι εἰς τὸ τῆς Λαταγῆς προάςειον (πόλις δέ ἐςιν Ἰνδῶν ἡ Λαταγὴ) κ̀ τὴν προτεθειμένην αὐτοῖς ἐκ βασιλέως ἑφθὴν ὄρυζαν σιτᾶνται· ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἡμέραν ἡ δαὶς αὐτοῖς εὐτρεπὴς πρόκειται· ἐμφορηθέντας δὲ ἄρα αὐτὰς ἀναχωρεῖν αὖθις ἐς ἤθη τὰ ὑλαῖά φασι σὺν κόσμῳ κ̀ σίνεσθαι τῶν ἐν ποσὶν ὀδὲ ἕν.

Κ Ε Φ. ιά.

Περὶ τῶν ποηφάγων ζώων τῶν Ἰνδικῶν τῶν ἐχόντων τὰς ὀρὰς τὰς ὡραιοτάτας.

ΠΟηφάγον Ἰνδοῖς ζῶόν ἐςι, κ̀ πέφυκέ γε διπλάσιον ἵππυ τὸ μέγεθος· ὀρὰν δὲ ἔχει δασυτάτην, κ̀ μελαίνης ἀκροτάτως χρόας· καί εἰσιν αὗται αἱ τρίχες κ̀ τῶν ἀνθρωπείων λεπτότεραι ἂν, κ̀ ἐν μεγάλῳ τίθενται ταύτας ἔχειν Ἰνδῶν αἱ γυναῖκες· κ̀ γάρ τοι παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν, κ̀ κοσμᾶνται μάλα ὡραίως ταῖς πλοκαμῖσι ταῖς συμφύτοις, κ̀ ταύτας ὑποδέυσαι. Προήκει δὲ κ̀ εἰς δύο πήχεις ἑκάςης τὸ μῆκος τριχὸς, ἐκ μιᾶς δὲ ῥίζης ὁμᾶ τι κ̀ τριάκοντα θυσανηδὸν ἐκπεφύκασι. Ζώων δὲ ἄρα ἀπάντων τᾶτο δειλότατον ἦν· ἐὰν γὰρ ὑπό τινος ὀφθῇ, κ̀ αἴσθηται βλεπόμενον, ᾗ ποδῶν ἔχει φεύγει,

κ̀

quanta poteſt maxima celeritate, ſeſe in fugam properat conjicere; in quam majori animi alacritate, quam velocitate ſe impellit. Ac ſi, cum inſequentibus canibus et equitibus ad curſum promptiſſimis urgetur, intelligat ſe captum iri; prius occultata cauda in aliquo fruteto, frontem obvertens ſtat, et venatores exſpectat, ex timore colligens ſe, et quadam fiducia nitens; neque enim jam, cauda abdita, ſe ullius precii putat amplius viſum iri, quod praeclare ſcit in ea pulchritudinem ſuam ſitam eſſe. Verum tali imaginatione ſe deludit; nam quiſpiam venenato telo illum ferit, et ab occiſo caudam praemium praedae abſcindit; et pelle, quae utilis eſt, ex toto corpore detracta, cadaver abjicit; quod ejuſmodi carnium uſum nullum Indi habent.

CAP. XII.

De Cetis Indici maris, et Lupis piſcibus, et Amiis, Auratiſque.

CETE in mari Indico quintupla ad elephantum vel maximum magnitudine degunt; nam una etiam coſta ceti ad viginti cubita accedit, labrum habet quindecim cubitorum, pinnam ad utranque branchiam ſeptem cubitos longam. Purpurae etiam et buccina hujus maris tanta ſunt, ut facile congium capiant; quemadmodum et echinorum teſtae ſive cruſtae. Sunt et piſces magnitudine immenſa, praeſertim lupi, amiae, et auratae. Fertur autem, quo tempore fluvii augentur, et majore jam profluentes impetu in agros exundant, hos piſces etiam ſimul abreptos inundationem ſequi, et per agros in pauca et tenui aqua ferri et oberrare; poſtquam vero imbres, ex quibus augentur fluvii, ceſſarint, et confluentes ad ſuos redierint alveos, in humilibus, planis, paluſtribus, et ſinuoſis locis, ubi et enneae, ut vocant, reperiri ſolent, piſces vel octo cubitorum relicti, quippe qui non in profundo

ϗ πρόεισι, ϗ κέχρηται προθυμίᾳ μᾶλλον, ἢ Ϲκελῶν ὠκύτητι. Καὶ διώκεται μὲν ὑπὸ ἱππέων, ϗ κυνῶν ἀγαθῶν δραμεῖν· ἐὰν μέντοι Ϲυνίδῃ ὅτι ἄρα ἁλίσκεσθαι μέλλει, τὴν ȣ̓ρὰν ἀπέκρυψεν ἔν τινι δάσει· αὐτὸ δὲ ἀντιπρόσωπον ἕϛηκε, ϗ δοκεύει τȣ̀ς θηρατὰς, ϗ ὑποθαῤῥεῖ πως, ϗ οἴεται μηκέτι φανεῖσθαι περισπȣ́δαϛον, τῆς ȣ̓ρᾶς μὴ βλεπομένης· ἐκείνην γὰρ οἶδεν εἶναι τὸ κάλλος. Κενὴν δ' ἴσχει τὴν ὑπὲρ τȣ̃δε φαντασίαν· βάλλει γάρ τις αὐτὸ βέλει πεφαρμαγμένῳ, ϗ ἀποκτείνας ἀποκόψει τὴν ȣ̓ρὰν, τὸ ἆθλον τῆς ἄγρας· ϗ δείρας τὸ πᾶν σῶμα (ἀγαθὴ γὰρ ϗ ἡ δορὰ) ἀφῆκε τὸν νεκρόν· Ϲαρκῶν γὰρ τῶν ἐκείνȣ δέονται Ἰνδοὶ ȣ̓δὲ ἕν.

ΚΕΦ. ιϐ´.

Περὶ τῶν Κητῶν τῶν ἐν τῇ θαλάτῃ τῇ Ἰνδικῇ, Λαβράκων τε, ϗ Ἀμιῶν, ϗ Χρυσοφρύων.

ΚΗτη δὲ ἦν ἄρα ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν θαλάτῃ πενταπλασίονα μέγεθος ἐλέφαντος τȣ̃ μεγίϛȣ· πλευρὰ γȣ̃ν μία κήτȣς ϗ εἰς τȣ̀ς εἴκοσι πήχεις πρόεισι, χελήνην δὲ πηχῶν πεντεκαίδεκα ἔχει, τὸ δὲ πτέρωμα βραγχίȣ ἑκατέρȣ πηχῶν τὸ εὖρος ϗ ἑπτά. Κήρυκες δὲ ϗ πορφύραι ὡς ϗ χȣ̃ν ῥᾳ̃ϛα δέξασθαι, ϗ μέντοι ϗ τῶν ἐχίνων τὰ χελώνια δύναιτο ἂν τοσȣ̃τον ϛέγειν. Μεγέθη δ' ἰχθύων ἄπειρα, λαβράκων μάλιϛα, ϗ ἀμίαι, ϗ χρύσοφροι. Ἀκȣ́ω δὲ τȣ́τȣς κατὰ τὴν ὥραν, ὅταν ἐπιῤῥέωσιν οἱ ποταμοὶ, ϗ λάβροι κατιόντες ἐκ τῆς πλημμύρας ϗ ἐς τὴν γῆν ἀναχέωνται, ϗ αὐτȣ̀ς ὑπερχεῖσθαι, ϗ κατὰ τὰς ἀρȣ́ρας, ϗ ἐν ὕδατι λεπτῷ φέρεσθαί τε ϗ ἀλᾶσθαι· παυσαμένων δὲ τῶν ὑπερπιμπλάντων τȣ̀ς ποταμȣ̀ς ὑετῶν, ϗ ἀναχωρȣ́ντων ὀπίσω τῶν ῥευμάτων, ϗ ἐς τὰς ὁδȣ̀ς τὰς κατὰ φύσιν ὑποϛρεφόντων, ἐν τοῖς καθειμένοις χωρίοις, ϗ τοῖς τεναγώδεσι ϗ ἀπέδοις, ἔνθα δήπȣ φιλȣ̃σι ϗ ἐννέαι καλȣ́μεναι κόλπȣς τινὰς ἔχειν, ἰχθῦς ἀπομένȣσι ϗ ὀκτὼ πηχῶν· ϗ αἱρȣ̃σιν οἱ γεωργȣ̃ντες αὐτȣ̀ς, ἀσθενεῖ τῇ

3

profundo maris, ſed in ſuperficie feruntur, et vitam utcunque ſuſtinentes, ab agricolis capiuntur.

C A P. XIII.
De Raiis et Squillis Indicis.

INDICIS piſcibus haec etiam peculiaria ſunt. Non minores Argolico clypeo raiae gignuntur in India, itemque ſquillae locuſtis majores Indicae ſunt. Harum quae ex mari veniunt in Gangem, forcipes maximas et tangentibus aſperas habent; quae vero ex mari Rubro in Indum excidunt, laeves audio habere ſpinas, ſed oblongos et implicatos ab eis dependentes cirros, et forcipibus carere.

C A P. XIV.
De fluviatili et terrena Teſtudine.

TESTVDO Indica fluviatilis etiam maxima eſt, et teſtam habet non minorem ſcapha juſtae magnitudinis; decem enim leguminum medimnos capit. At illic quoque terrenae teſtudines gignuntur, magnitudine maximarum glebarum, quae in altis arationibus terrae non difficilis excitantur, bene penitus intrante aratro, et ſulcum facillime proſcindente, et glebas in excelſum excicitante. Ejuſmodi teſtudinum genus aiunt teſtas exuere; ac ſane eaſdem ab agricolis ſic ligonibus abſtrahi, quemadmodum vermes ex verminoſis plantis; eaedemque non amarae, ut marinae ſunt; ſed et ſuaves et pingues habentur earum carnes.

C A P.

τῇ νήξει χρωμένους, ἅτε μὴ ἐν βυθῷ φερομένους, ἀλλὰ ἐπιπολῆς, καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας.

ΚΕΦ. ιγ΄.

Περὶ Βατίδων καὶ Καρίδων Ἰνδικῶν.

ΙΝδῶν δὲ ἰχθύων ἴδια καὶ ἐκεῖνα. Βατίδες γίνονται παρ᾽ αὐτοῖς οὐδέν τι μείους Ἀργολικῆς ἀσπίδος ἑκάστη, καρίδες τε καὶ μείζους καράβων αἱ Ἰνδῶν εἰσίν· αἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς θαλάττης ἀναθέουσαι διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Γάγγου χηλὰς μεγίστας ἔχουσι, καὶ τραχείας θίγειν αὐτῶν· τάς γε μὴν ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς ἐκπιπλούσας εἰς τὸν Ἰνδὸν λείας ἔχειν πέπυσμαι τὰς ἀκάνθας, προμήκεις γε μὴν καὶ βοστρυχώδεις τὰς ἀπηρτημένας ἕλικας· χηλὰς δὲ οὐκ ἔχειν ταύτας.

ΚΕΦ. ιδ΄.

Περὶ Χελώνης ποταμίας τε καὶ χερσαίας.

ΧΕλώνη δὲ ἐν Ἰνδοῖς ποταμία, μεγίστη τε αὕτη, καὶ τὸ χελώνειον ἔχει σκάφης οὐ μεῖον τελείας, χορηγοῦν ἕκαστον μεδίμνους δέκα ὀσπρίων. Γίνονται δὲ καὶ χερσαῖαι χελῶναι, καὶ εἶεν ἂν τὸ μέγεθος κατὰ τὰς βώλους τὰς μεγίστας, αἵπερ οὖν ἐπανίστανται ἐν τοῖς βαθέσιν ἀρόμασιν, εὐπειθοῦς μὲν οὔσης τῆς γῆς, εἰς πολὺ δὲ κατιόντος τοῦ ἀρότρου, καὶ τὴν αὔλακα σχίζοντος ῥᾷστα, καὶ ἐγείροντος τὰς βώλους ὕψου. Ταύτας δὲ καὶ ἀποδύεσθαι τὸ ἔλυτρόν φασιν· οἱ τοίνυν ἀρόται, καὶ πᾶν τὸ περὶ τοὺς ἀγροὺς ἐργατικὸν, ταῖς μακέλλαις ἀνασπῶσιν αὐτὰς, καὶ ἐξαιροῦσιν ὥσπεροῦν ἐκ τῶν θριπηδεστάτων φυτῶν τὰς εὐλάς· εἰσὶ δὲ γλυκεῖαι τὴν σάρκα καὶ πίονες, οὐ μὴν κατὰ τὰς θαλαττίας, πικραὶ καὶ αὗται.

C A P. XV.

Animalia Indica solertia, et de Formicis.

NATVRALI quodam ingenio et prudentia valent etiam apud nos animalia, non totidem tamen quot sunt in India. Illic enim ejusmodi sunt, elephantus, psittacus, sphinges, et nuncupati satyri; sed et Indica formica etiam solers. Nostrates quidem formicae cavernas et latibula quaedam effodiunt, sub terra habitantes, et veluti in fodinis metallicis cuniculisque eruendis sese exercent; at Indicae domunculas commodas in excelsis locis construunt, non in devexis et planis, qui facile inundari queant. In eis ambitus, et, ut ita dicam, fossas Aegyptias, vel Creticos labyrinthos, ineffabili sapientia effodientes domesticas sedes constituunt, non rectas quidem et pervias, aut in quas quippiam influere possit, sed sinuosis foraminibus obliquas; in quarum superficie foramen unum relinquunt, per quod quidem ipsum ingrediantur ipsae, et semina, quae colligunt, in suos thesauros inferant. In excelsis quidem locis latibula machinantur, ut fluminum eluvies et inundationes effugiant. Itaque hac sua industria veluti in speculis habitare possunt, aut etiam insulis, cum scilicet adjuncta colliculis illis humiliora loca circumquaque stagnant. Ipsorum vero aggeres quanquam congesti, tantum abest alluente aqua ut solvantur ut confirmentur magis; primum enim ex matutino rore admixto pulveri tunica quadam vestiuntur, ut ita dicam, tenui, sed valida; deinde parte inferiori de fluviatili coeno cortex muscosus adnascens aggerem adstringit. Sed de formicis Indicis etiam iterum dicam, haec in praesentia dicta sufficiant.

C A P.

ΚΕΦ. ιέ.

Θυμόσοφα Ἰνδικὰ ζῶα, καὶ περὶ Μύρμηκος.

Θυμόσοφα δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ζῶά ἐστιν, οὐ μὴν ὅσα ἐν Ἰνδοῖς ἐστιν, ἀλλ' ὀλίγα. Ἐκεῖ δὲ ὅ, τε ἐλέφας τοιοῦτός ἐστι, καὶ ὁ ψιττακὸς, καὶ αἱ σφίγγες, καὶ οἱ καλούμενοι σάτυροι· σοφὸν δὲ ἄρα ἦν καὶ ὁ μύρμηξ ὁ Ἰνδός. Οἱ μὲν οὖν ἡμεδαποὶ τὰς ἑαυτῶν χειὰς καὶ ὑποδρομὰς ὑπὸ τὴν γῆν ὀρύττουσι, καὶ φωλεὺς τινας κρυπτοὺς ἀποφαίνουσι γεωρυχοῦντες, καὶ μεταλλείας, ὡς εἰπεῖν, τισὶν ἀποῤῥήτοις καὶ λανθανούσαις καταξαίνονται· ἀλλὰ οἵγε Ἰνδοὶ μύρμηκες οἰκίσκους τινὰς συμφορητοὺς ἐργάζονται, καὶ τούς γε αὐτοὺς οὐκ ἐν χωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις καὶ ἐπικλυζομένοις ῥᾶστα, ἀλλὰ μετεώροις καὶ ὑψηλοῖς. Ἐν αὐτοῖς δὲ περιόδους τινὰς, καὶ, ὡς εἰπεῖν, σύριγγας Αἰγυπτίας, ἢ λαβυρίνθους Κρητικοὺς, σοφίᾳ τινὶ ἀποῤῥήτῳ διατρήσαντες οἰκεῖα ἑαυτοῖς ἀπέφηναν, οὐκ εὐθυτενῆ καὶ ῥάδια παρελθεῖν ἢ εἰσρεῦσαί τι, ἀλλ' ἑλιγμοῖς καὶ διατρήσεσι λοξά· καὶ ἀπολείπουσί γε ἐπιπολῆς μίαν ὀπὴν, δι' ἧς εἰσίασί τε αὐτοὶ, καὶ τὰ σπέρματα, ὅσα ἐκλέγονται, εἶτα ἐς τοὺς ἑαυτῶν θησαυροὺς εἰσκομίζουσι. Παλαμῶνται δὲ ἄρα τὰς ἐν ὕψει φωλεύσεις, ὑπὲρ τοῦ τὰς ἐκ τῶν ποταμῶν ἀναχύσεις τε καὶ ἐπικλύσεις διαδιδράσκειν. Καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆσδε τῆς σοφίας περιγίνεται ὥσπερ ἐν σκοπιαῖς τισιν, ἢ νήσοις κατοικεῖν, ὅταν τῶν λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλῳ περιλιμνάσῃ. Τὰ δ' οὖν χώματα ἐκεῖνα καί τοι συμπεφορημένα, τοσοῦτον ἀποδεῖ τοῦ λύεσθαί τε καὶ διαξαίνεσθαι ὑπὸ τῆς περικλύσεως, ὡς καὶ κρατύνεσθαι αὐτά· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῆς ἑῴας δρόσου, ὑπαμφιέννυται γὰρ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης καὶ πάτου τινὰ χιτῶνα ὑπόλεπτον, πλὴν καρτερόν· εἶτα μέντοι δεσμεύεται κάτω βρυώδει τῆς ποταμίας ἰλύος φλοιῷ. Καὶ μυρμήκων μὲν Ἰνδῶν πέρι ἵεμαι πάλαι, ἐμοὶ δὲ νῦν ἐς τοσοῦτον λελέχθω.

CAP. XVI.

De Animalibus, quae in Plutonis hiatum dejiciuntur.

APVD Arianos Indos hiatus Plutonis eſt, in cujus profundo occultae cavernae, et viae abſconditae, et hominibus incognitae ac profundae, et in immenſum ſpatium porrectae; quemadmodum autem ſint in tantam altitudinem depreſſae, neque Indi explicant, neque id ego cognoſcere admodum laboro. Amplius triginta millia diverſorum animalium, ovium, caprarum, boum, et equorum, eo agunt Indi; ac quiſquis vel ſomnio, vel voce divina, aut oſtento perculſus fuerit, malive auſpicii avem inſpexerit, is pro facultatibus ſuis ſe ſuamque ſalutem redimens, dejici curat animal. Iſta autem nec conſtricta vinculis, nec alio modo adacta, ſed ſua ſponte viam conficiunt, tanquam ſecretis illecebris quibuſdam allecta; poſtea vero quam ad barathri fauces acceſſerunt, non invita deſiliunt, neque ſane poſtquam in hiatum immenſum et caecum inciderunt, amplius hominibus comparent. Boum tamen mugitus, ovium balatus, hinnitus equorum, et caprarum vox ſupra exaudiuntur; ac ſi quis ſuperne inceſſerit, et aures illius faucibus admoverit, diutiſſime ejuſmodi voces audiet; neque enim ſane promiſcuus ille ſonus ceſſat reſonare, quod eo quotidie ad ſalutem ſuam redimendam praecipites beſtias agunt Ariani. Anne vero ſolae recentes dejectae exaudiantur, an etiam ex primis quaedam, haud equidem ſcio; exaudiuntur vero. Et hoc ſingulare animalium, quae illic ſunt, dictum quoque eſt mihi.

ΚΕΦ. ιϛ΄.

Περὶ τῶν ἐν τῷ Πλέτωνος χάσμαλι ἐμβαλλομένων Ζώων.

ΠΑρὰ τοῖς Ἀρειανοῖς τοῖς Ἰνδικοῖς χάσμα Πλέτωνός ἐςι, ϗ κάτω τινὲς ἀπόῤῥηλοι σύριγγες, ϗ ὁδοὶ κρυπλαὶ, ϗ διαδρομαὶ ἀνθρώποις ἀθέαλοι, βαθεῖαι δ᾽ ἔν, ϗ ἐπὶ μήκιςον προήκεσαι· γενόμεναι δέ πως ϗ ὀρωρυγμέναι, τρόπῳ τῷ ἔτε Ἰνδοὶ λέγεσιν, ἔτε ἐγὼ μαθεῖν πολυπραγμονῶ. Ἄγεσι γἒν Ἰνδοὶ ϗ ὑπὲρ τὰ τρισμύρια ἐνταῦθα κλήνη διάφορα, προβάτων τε, ϗ αἰγῶν, ϗ βοῶν, ϗ ἵππων· ϗ ἕκαςος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπνιον, ἢ ὄτλαν τινὰ, ἢ φήμην, ἢ ὄρνιν ἐκ εὔεδρον ὑφορωμένων, ἀντὶ τῆς ἑαυλἒ ζωῆς ἐμβάλλει καλὰ τὴν οἴκοθεν αὐτἒ δύναμιν, ἑαυλὸν λυλρέμενος, ϗ διδὲς ὑπὲρ τῆς ἑαυλἒ ψυχῆς τὸ ζῶον. Τὰ δὲ ἄγεται ἔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, ἔτε ἐλαυνόμενα ἄλλως, ἑκόντα δὲ τὴν ὁδὸν τήνδε ἀνύει, ἕλξει τινὶ ϗ ἴϋγγι ἀποῤῥήτῳ· εἶτα ἐπιςάνλα τῷ ςομίῳ ἑκόντα ἐμπηδᾷ, ϗ ὄψει μὲν ἀνθρωπίνῃ οὐκ ἔςιν οὐκ ἔτι σύνοπλα, εἰς γῆς χάσμα ἀπόῤῥηλόν τε ϗ ἀφανὲς ἐμπεσόνλα. Ἀκέονλαι γἒν ἄνω βοῶν μὲν μυκηθμοὶ, τῶν δὲ οἴων βληχὴ, χρεμετισμὸς δὲ τῶν ἵππων, ϗ μηκασμοὶ τῶν αἰγῶν· ϗ εἴ τις ἐπιπολῆς βαδίζοι, ϗ προσχωροῖ τὸ οὖς παραβαλὼν, ἀκούσελαι ἐπὶ μήκιςον τῶν προειρημένων· ἐδὲ ἐκλείπει ποτὲ ὁ συμμιγὴς ἦχος, ἐπιπεμπόνλων ὁσημέραι τὰ ὑπὲρ ἑαυλῶν ζῶα. Εἰ μὲν ἒν τὰ πρόσφαλα ἐξακέελαι μόνα, ἢ ϗ τῶν πρώτων τινὰ, ἐκ οἶδα· ἀκέελαι δ᾽ ἒν. Καὶ εἴρηλαί μοι ζώων τῶν ἐκεῖ ϗ τἒτο ἴδιον.

C A P. XVII.

De Testudinibus maris magni.

In nuncupato mari magno insulam esse maximam, nomine Taprobanam, pervagatum est, eandemque longissimam atque excelsam; longitudine septem millium stadiorum, latitudine vero quinque millium; urbes autem non habere, sed quinquaginta et septingentos vicos; domos, in quibus incolae degunt, e ligno factas esse, aut arundinibus. Maximae testudines in eo mari procreantur, quarum superficies integrum tectum praestare potest; nam singulae testae ad quindecim cubitorum magnitudinem procedunt, ut sub eis non pauci habitare queant; ac nimirum vehementissimos solis ardores defendant, et prolixam umbram efficiant; sicque ad perferendos imbres resistunt, ut melius quam ullae tegulae pluviarum vim repellant; nec aliter illisa eis aqua coelestis perstrepit, quam si in tegulas illaberetur. Neque vero sic eas habitatores, quemadmodum tegulas fractas, sarcire habent necesse; nam totum tectum ex solida testa constat, ut suffosso saxo et cavernoso, et nativum tectum efficienti, similis esse videatur.

C A P. XVIII.

De Elephantis Indicis, et Cetis ferarum speciem habentibus, et Balaenis, atque Delphinis.

In magni maris insula Taprobane palmeta in ordinem sic mirifice plantantur, quemadmodum in elaboratis hortis a peritis artificibus opacantes arbores feruntur. Itemque permultorum et valde grandium elephantorum pastiones in ea insula vigent. Ac nimirum hi insulani elephanti animi robore, et ingenii indole, et corporis magnitudine, eis, qui in continenti degunt, praestantiores omnino existimantur. Hos magnis navibus (nam et sylvas insula

ΚΕΦ. ιζʹ.

Περὶ τῶν Χελωνῶν τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάσσῃ.

ΕΝ δὲ τῇ καλουμένῃ μεγάλῃ θαλάττῃ καὶ νῆσον ᾄδουσι μεγίστην, καὶ ὄνομα αὐτῆς ἀκούω Ταπροβάνην· πάνυ δὲ δολιχὴν πυνθάνομαι, καὶ ὑψηλὴν τὴν νῆσον εἶναι· καὶ μῆκος μὲν ἔχειν σταδίων ζʹ, πλάτος δὲ εʹ· καὶ ἔχειν οὐ πόλεις, ἀλλὰ κώμας πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας· στέγας δὲ ἔχουσιν, ὅθεν καταγονται οἱ ἐπιχώριοι, ἐκ ξύλων πεποιημένας, ἤδη δὲ καὶ δονάκων. Τίκτονται δὲ ἄρα ἐν ταύτῃ τῇ θαλάττῃ καὶ χελῶναι μέγισται, ὧνπερ οὖν τὰ ἔλυτρα ὄροφοι γίνονται· καὶ γάρ ἐστι καὶ πεντεκαίδεκα πηχῶν ἓν χελώνειον, ὡς ὑποικεῖν οὐκ ὀλίγους· καὶ τοὺς ἡλίους πυρωδεστάτους ἀποστέγει, καὶ σκιὰν ἀσμένοις παρέχει· πρός γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφορὰς ἀντίτυπόν ἐστι, καὶ κεράμου παντὸς κρατερώτερον, τάς τε ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν ἀποσείεται· καὶ κροτούμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποικοῦντες, ὡς εἴς τι στέγος ἐμπιπτόντων τῶν ὑδάτων. Οὐ δέονταί γε μὴν, ὡς κέραμον ῥαγέντα, ἀμεῖψαι· σκληρὸν γὰρ τὸ χελώνειον, καὶ ἔοικεν ὑπορωρυγμένῃ πέτρᾳ, καὶ ὑπάντρῳ τε καὶ αὐτορόφῳ στέγῃ.

ΚΕΦ. ιηʹ.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς ἐλεφάντων, καὶ Κητῶν θηριομόρφων, Φαλαινῶν τε, καὶ Δελφίνων.

Η Τοίνυν νῆσος ἡ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, ἣν καλοῦσι Ταπροβάνην, ἔχει φοινικῶνας μὲν θαυμαστῶς πεφυτευμένους εἰς στοῖχον, ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς ἄλσεσι τῶν παραδείσων οἱ τούτων μελεδωνοὶ φυτεύουσι τὰ δένδρα τὰ σκιαδηφόρα. Ἔχει δὲ καὶ νομὰς ἐλεφάντων πολλῶν, καὶ μεγίστων. Καὶ οἵδε γε νησιῶται ἐλέφαντες τῶν ἠπειρωτῶν ἀλκιμώτεροί τε τὴν ῥώμην, καὶ μείζους ἰδεῖν εἰσι, καὶ θυμοσοφώτεροι δὲ πάντα πάντῃ κρίνοιντο ἄν. Κομίζουσί τε οὖν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον ναῦς μεγάλας τεκτη-

insula habet) in continentem transportantes Calingarum regi vendunt. Insulae quidem magnitudo ea est, ut mediterranei ejus incolae mare incognitum habeant; et tanquam in continenti viventes mare, quod eos circumcingit atque ambit, solum auditione accipiant. Maritimi autem elephantorum venationis ignari sint, nisi fama eandem cognorint; omne igitur studium atque operam ad piscium et cetorum capturam conferunt. Id mare magnum eam insulam ambiens, immensam multitudinem piscium et cetorum procreare ferunt: et eorum quaedam habere capita leonum, pantherarum, et arietum, aliorumque animalium; et, quod magnam admirationem habet, satyrorum speciem similitudinemque cete nonnulla gerunt. Alia exsistunt muliebri facie, eisque pro crinibus spinae dependent. Addunt et alia reperiri absurda, quorum genera tam monstrosa exacte explicari ne a peritissimis quidem pictoribus possent; caudae eis oblongae et involutae, pro pedibus forfices aut pinnae. Ac in eodem mari belluas in utraque sede viventes audio, et noctu segetes et herbas depasci, instar gregalium et seminibus victitantium animalium; quodque palmarum fructu jam maturo gaudeant, idcirco eas arbores amplexu suo molli flexilique concutere, et excussas violento impetu palmulas comedere; easdemque crepusculo matutino, cum jam incipit dilucescere, in mare redire abdique mersas. Tum etiam multas balaenas ibidem esse aiunt, quae thynnis insidientur, nec exeant in terram. Tum duo delphinorum genera illic nasci: alterum ferum, dentibus serratis et inexpiabili immanitate, piscatoribus infestum; alterum natura mansuetum, circum homines natare, et more catelli blandiri, et se contrectari sustinere, atque objectum cibum libenter sumere.

CAP.

τεχνησάμενοι (ἔχει γὰρ δήπου καὶ δάση ἡ νῆσος) πιπράσκουσί τε διαπλεύσαντες τῷ βασιλεῖ τῷ ἐν Κωλίγγαις. Διὰ μέγεθος δὲ ἄρα τῆς νήσου οὐδὲ ἴσασιν οἱ τὰ μέσα αὐτῆς οἰκοῦντες τὴν θάλατταν, ἀλλὰ ἠπειρώτην μὲν βίον τρίβουσι· τὴν περιεχομένην δὲ αὐτοὺς καὶ κυκλουμένην πυνθάνονται θάλατταν. Οἱ δὲ τῇ θαλάττῃ πρόσοικοι τῆς μὲν ἄγρας τῆς τῶν ἐλεφάντων ἀμαθῶς ἔχουσιν, ἀκοῇ δὲ αὐτὴν ἴσασι μόνῃ· περί γε μὴν τὰς τῶν ἰχθύων, καὶ τὰς τῶν κητῶν ἄγρας, τίθενται τὴν σπουδήν. Τὴν γάρ τοι θάλατταν, τὴν περιεχομένην τὸν τῆς νήσου κύκλον, ἄμαχόν τι πλῆθος καὶ ἰχθύων καὶ κητῶν ἐκτρέφειν φασί· καὶ ταῦτα μέντοι καὶ λεόντων ἔχειν κεφαλὰς, καὶ παρδάλεων, καὶ ἄλλων, καὶ κριῶν δὲ, καὶ τὸ ἔτι θαῦμα, Σατύρων μορφὰς κήτη ἐστὶν, ἃ περιφέρει. Καὶ γυναικῶν ὄψιν ἔχουσιν, αἷσπερ ἀντὶ πλοκάμων ἄκανθαι προσήρτηνται. Ἔχειν δὲ καὶ ἄλλας τινὰς ὑμνοῦσιν ἐκτόπους μορφὰς, ὧν τὰ εἴδη μήδ᾽ ἂν τοὺς ἐνταῦθα δεινοὺς γράφειν, καὶ κράσει σωμάτων συμπλέκειν ἐς τερατείαν ὄψεων, ἀκριβῶσαι ποτὲ καὶ σοφίᾳ γραφικῇ παραστῆσαι δύνασθαι ἄν· προμήκη δ᾽ ἔχει τὰ οὐραῖα καὶ ἑλικτὰ, πόδας γε μὴν χηλὰς ἢ πτερύγια. Πυνθάνομαι δὲ αὐτὰ καὶ ἀμφίβια εἶναι, καὶ νύκτωρ μὲν ἐπινέμεσθαι τὰς ἀρούρας· πόαν μὲν γὰρ οὖν ἐσθίειν τῶν ἀγελαίων τε καὶ σπερμολόγων δίκην, χαίρειν δὲ καὶ τῷ φοίνικι τῷ δρυπετεῖ, διασείειν τε ἐκ τούτου τὰ δένδρα ταῖς σπείραις περιβάλλοντα αὐτὰ ὑγραῖς οὔσαις, καὶ οἵαις περιπλέκεσθαι· τοῦτον οὖν τὸν φοίνικα ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ βιαίου καταῤῥέοντα ἐπινέμεσθαι· ὑπολήγει δὲ ἄρα ἡ νὺξ καὶ σαφὴς οὔπω ἡ ἡμέρα, καὶ ἐκεῖνα ἠφανίσθη καταδύντα εἰς τὸ πέλαγος, ἕως μέλλοντος ὑπολάμπειν αὐτό. Εἶναι δὲ καὶ φαλαίνας φασὶ πολλὰς, οὐ μὴν εἰς τὴν γῆν προϊέναι αὐτὰς, τοὺς θύννους ἐλλοχώσας. Καὶ δελφίνων δὲ γένη δύο φασὶν εἶναι· τῶν μὲν ἀγρίων, καὶ καρχάρων, καὶ ἀφειδεστάτων εἰς τοὺς ἁλιέας, καὶ σφόδρα ἀνοίκτων· τῶν δὲ πράων τε καὶ τιθασσῶν φύσει περισκιρτᾷ γοῦν καὶ περινήχεται, καὶ ἔοικε κυνιδίῳ αἰκάλλοντι· καὶ ψηλαφήσεις, ὁ δὲ ὑπομένει· καὶ τροφὴν ἐμβαλεῖς, καὶ ἀσμένως λήψεται.

CAP. XIX.

De Lepore marino.

MAGNI maris lepus (nam alterum, qui in alio mari nafcitur, ante dixi) ex omni parte ad terreni fimilitudinem accedit praeter pilos. Nam terreftris pili et molles funt, et ad tactum haudquaquam refiftentes; contra, illius fpinofi et erecti, et qui contigerit, laeditur. Hunc in fumma aqua maris natare, non in profundum demergi dicunt; celeri autem et concitata natatione uti; et vivum eo difficillimum ad capiendum effe, quod neque in rete incidit, neque ad lineae efcam accedit. Cum aegritudine afficitur, ita ut natare nequeat, et in litus ejiciatur; quifquis manu eum tetigerit, nifi medicina adhibetur, perit: ac fi hunc bacillo tetigerit, hoc idem periculum ei procreatur, quod bafilifci contactus affert. Radicem ad idem mare in infula quadam nafci ferunt, haudquaquam in vulgus ignotam, quae animi defectionibus illius, qui fic adfectus fuerit, medetur; ea enim animo deficientis naribus admota, facit ut is revivifcat, et recreetur. Sin negligitur, tam fane robufta pernicie hic lepus praeditus eft, ut ad mortem ufque homini morbus procedat.

CAP. XX.

De Feris montium Indiae interiorum, et de Cartazono.

MONTES effe dicunt in intimis regionibus Indiae, inacceffos hominibus, et feris refertos; ubi, quae apud nos beftiae domefticae funt, feras aiunt effe, ut oves, canes, capras, boves, et per fe, et fua fponte errare, ab omni cura paftoritia exfolutas. Earum

ΚΕΦ. ιθ'.

Περὶ Λαγωῦ θαλασσίυ.

ΛΑγὼς θαλάτ]ιος τῆς μέντοι μεγάλης (τὸν γὰρ ἕτερον εἶπον τὸν ἐκ τῆς ἑτέρας) ἀλλ' ὗτός γε ἔοικε τῷ χερσαίῳ πάν]α πάν]η, πλὴν τῶν τριχῶν. Τῦ μὲν γὰρ ἠπειρώτυ ἡ λάχνη ἔοικεν ἁπαλή τε εἶναι, ϗ ἐπαφωμένη μὴ ἀντίτυπος· ἔχει δὲ ὗτος ἀκανθώδεις τὰς τρίχας ϗ ὀρθὰς, ϗ εἴ τις προσάψε]αι, ἀμύσσε]αι. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐπ' ἄκρα τῇ φρίκῃ τῆς θαλάσσης νήχεσθαι, ϗ μὴ κα]αδύνειν εἰς βάθος· ὤκιςον δὲ εἶναι τὴν νῆξιν· ζῶν δ' ὐκ ἂν ἁλῴη ῥᾳδίως, τὸ δὲ αἴτιον, ὐκ ἐμπίπ]ει πο]ὲ εἰς δίκ]υον, ὐ μὴν ὐδὲ καλάμυ πρόσεισιν ὁρμιᾷ ϗ δελέα]ι. Ὅταν δ' ἄρα νοσήσας ὅδε ὁ λαγὼς, εἶτα ἥκιςος ὢν νήχεσθαι ἐκϐρασθῇ· πᾶς ὅςις ἂν αὐτῦ προσάψη]αι τῇ χειρὶ, ἀπόλλυ]αι ἀμεληθείς· ἀλλὰ ϗ τῇ βακ]ηρίᾳ ἐὰν θίγῃ τῦ λαγὼ τῦδε, ϗ δι' αὐτῆς πάσχει τὸ αὐτὸ, ὥσπερῦν ϗ οἱ τῦ βασιλίσκυ προσαψάμενοι. Ῥίζαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ τῇ κα]ὰ τὴν μεγάλην θάλατ]αν φύεσθαί φασι, ϗ εἶναι πᾶσιν εὔγνωςον, ἥπερ ὗν τῇ λειποθυμίᾳ ἀντίπαλός ἐςι· προσενεχθεῖσα γῦν τῇ τῦ λειποψυχῦν]ος ῥινὶ, ἀναϐιώσκε]αι τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν δὲ ἀμεληθῇ, ϗ μέχρι θανάτυ πρόεισι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ πάθος· τοσαύτην ἄρα ἐς τὸ κακὸν ὅδε ὁ λαγὼς ἔχει τὴν ἰσχύν.

ΚΕΦ. κ'.

Περὶ τῶν ἐνδο]έρω τῶν ὀρῶν τῆς Ἰνδικῆς ζώων, ϗ περὶ τῦ λεγομένυ Καρ]αζώνυ.

ΕΝ τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδίᾳ, λέγω δὴ τοῖς ἐνδο]άτω, ὄρη φασὶν εἶναι δύσϐα]ά τε, ϗ ἔνθηρα· ϗ ἔχειν ζῶα, ὅσα ϗ ἡ καθ' ἡμᾶς τρέφει γῆ, ἄγρια δέ· ϗ γάρ τοι ϗ τὰς ὄϊς τὰς ἐκεῖ φασιν εἶναι ϗ ταῦτα θηρία, ϗ κύνας, ϗ αἶγας, ϗ βῦς, αὐτόνομά τε ἀλᾶσθαι ϗ ἐλεύθερα, ἀφειμένα νομευ]ικῆς ἀρχῆς.

Earum quidem ferarum multitudinem innumeram, et hiſtorici, et Indorum ſapientes teſtantur; inter quos Brachmanes etiam numerandi, qui hoc idem ſentiunt. In iis unicornem, quem vocant cartazonon, numerant; eumque magnitudine ad confirmatae aetatis equum accedere dicunt, jubaque praeditum, et pilis fulvis eſſe, pedum bonitate, et totius corporis celeritate excellere, atque ſimiliter ut elephantos pedibus inarticulatis eſſe, apri caudam habere; inter ſupercilia cornu unum, idemque nigrum exſiſtere, non laeve quidem, ſed verſuras quaſdam naturales habens, atque in acutiſſimum mucronem deſinens, omnium maxime animalium abſonam vocem et contentam mittere, et ad alias quidem beſtias ad ſe accedentes manſueſcere, cum ſuis vero gregalibus pugnare. Neque modo mares inter ſe naturali quadam contentione diſſidere, ſed contra etiam feminas certare, pugnamque uſque ad mortem victi ingraveſcere; nam et reliqui corporis maximo robore praeditus eſt, et cornu imprimis inexpugnabili armatur. Deſertiſſimas regiones perſequitur, ſimul et ſolitarius errat. Coitus tempore ad feminam ſuam manſuete adſueſcit, et pariter paſcuntur; cum hoc tempus tranſierit, et ventrem femina ferre coeperit, rurſus efferatur, et ſolus vagatur. Ad Praſiorum regem illius pullos etiamnum teneros aiunt deportari, eoſdemque feſtis et panegyricis diebus ad pugnam committi ad robur oſtendendum; nam integrae aetatis et perfectae nullum unquam quiſquam meminit captum fuiſſe.

CAP.

Πλήθη δὲ αὐτῶν ϗ ἀριθμȣ̃ πλείω φασὶν οἱ τȣ́των ζυγγραφεῖς, ϗ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγιοι· ἐν δὴ τοῖς ϗ τȣ̀ς Βραχμᾶνας ἀριθμεῖν ἄξιον, ϗ γάρ τοι ϗ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶνδε ὁμολογȣ̃σι τὰ αὐτά. Λέγεται δὲ ϗ ζῶον ἐν τȣ́τοις εἶναι μονόκερων, ϗ ἀπ' αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρτάζωνον· ϗ μέγεθος μὲν ἔχειν ἵππȣ τȣ̃ τελείȣ, ϗ λόφον, ϗ λάχνην ἔχειν ξανθὴν, ποδῶν δὲ ἄριςα εἰληχέναι, ϗ εἶναι ὤκιςον, ϗ τȣ̀ς μὲν πόδας ἀδιαρθρώτȣς τε ϗ ἐμφερεῖς ἐλέφαντι ζυμπεφυκέναι, τὴν δὲ ȣ̓ρὰν ζυός· μέσον δὲ τῶν ὀφρύων ἔχειν ἐκπεφυκὸς κέρας, ȣ̓ λεῖον, ἀλλὰ ἑλιγμȣ̀ς ἔχον τινὰς ϗ μάλα αὐτοφυεῖς, ϗ εἶναι μέλαν τὴν χρόαν, λέγεται δὲ ϗ ὀξύτατον εἶναι τὸ κέρας ἐκεῖνο· φωνὴν δὲ ἔχειν ἀκȣ́ω τὸ θηρίον τȣ̃το πάντων ἀπηχεςάτην τε ϗ γεγωνοτάτην, ϗ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζώων προσιόντων, φέρειν ϗ πρᾷον εἶναι, λέγȣσι δὲ ἄρα πρὸς τὸ ὁμόφυλον δύσεριν εἶναί πως. Καὶ ȣ̓ μόνον φασὶ τοῖς ἄῤῥεσιν εἶναί τινα ζυμφυῆ κύριξίν τε πρὸς ἀλλήλȣς ϗ μάχην, ἀλλὰ ϗ πρὸς τὰς θηλείας ἔχȣσι θυμὸν τὸν αὐτὸν, ϗ προάγειν τε τὴν φιλονεικίαν ϗ μέχρι θανάτȣ ἡττηθέντα ἐξάγȣσαν· ἔςι μὲν ȣ̃ν ϗ διὰ παντὸς τȣ̃ ζώματος ῥωμαλέον, ἀλκὴ δέ οἱ τȣ̃ κέρατος ἄμαχός ἐςι. Νομὰς δὲ ἐρήμȣς ἀσπάζεται, ϗ πλανᾶται μόνον. Ὥρᾳ δὲ ἀφροδίτης τῆς ζφετέρας συνδυασθεὶς πρὸς τὴν θήλειαν πεπραΰνται, ϗ μέντοι ϗ ζυννόμω ἐςόν· εἶτα ταύτης παραδραμέσης, ϗ τῆς θηλείας κυέσης, ἐκθηριȣ̃ται αὖθις, ϗ μονίας ἐςὶν ὅδε ὁ Ἰνδὸς καρτάζωνος. Τȣ́των ȣ̃ν πάνυ νεαρȣ̀ς πώλȣς κομίζεσθαί φασι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ, ϗ τὴν ἀλκὴν ἀλλήλοις ἀποδείκνυσθαι κατὰ τὰς θέας τὰς πανηγυρικάς· τέλειον δὲ ἁλῶναί ποτε ȣ̓δεὶς μέμνηται.

ΚΕΦ.

CAP. XXI.

De Indicis animalibus Satyrorum ſimilitudine.

FINITIMOS Indiae montes tranſmittenti, ad intimum latus denſiſſimas convalles videri aiunt, et Corudam locum nominari; ubi beſtiae Satyrorum ſimilitudinem formamque gerentes, et toto corpore hirſutae verſantur, atque equina cauda praeditae dicuntur. Eae cum non a venatoribus agitantur, in opacis et ſpiſſis ſylvis ſolent ex frondibus et fructibus vivere; cum autem venantium ſtrepitum ſentiunt, et canum latratus exaudiunt, in montium vertices incredibili celeritate recurrunt: nam per montes iter conficere aſſuetae ſunt. Contra eos qui ſe inſequuntur pugnant, de ſummis montibus ſaxa devolventes, quorum impetu ſaepe multi deprehenſi pereunt. Itaque difficillime capiuntur; et ex iis nonnullae, ſed aegerrime tandem, aut aegrotantes nimirum, aut gravidae comprehenduntur; illae quidem propter morbum, hae vero ob graviditatem. Captae autem ad Praſios deferuntur.

CAP. XXII.

De Sciratis gente ultra Indiam, et maximis apud eos Serpentibus.

SVNT et Sciratae gens ultra Indiam, ſimi naribus, ſive ita nati, ſive a teneris aſſueti in mari degere [et urinando offendere naſum ad ſaxa.] Apud hos ſerpentes maximi naſcuntur; quorum alii greges pecorum rapiunt, et vorant; alii ſanguinem tantum exſugunt, quemadmodum [lac] aves caprimulgi a Graecis dictae, quarum ſuo loco mentio a nobis facta eſt.

CAP.

ΚΕΦ. κά.

Περὶ τῶν Ἰνδικῶν ζώων τῶν τοῖς Σατύροις προσεοικότων.

Τ Περελθόντι τὰ ὄρη τὰ γειτνιῶντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἐνδοτάτην πλευρὰν φανῆναί φασιν αὐλῶνες δασύτατοι, ϰ καλεῖταί γε ὑπ' Ἰνδῶν ὁ χῶρος Κόρυδα· ἀλῶνται δὲ ἄρα φασὶν ἐν τοῖσδε τοῖς αὐλῶσι ζῶα Σατύροις ἐμφερῆ τὰς μορφὰς, τὸ πᾶν σῶμα λάσια, ϰ ἔχει κατὰ τῆς ἰξύος ἵππουριν. Καὶ καθ' ἑαυτὰ μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρίβειν ἐν τοῖς δρυμοῖς ὑλοτραγοῦντα· ὅταν δὲ αἴσθωνται κυνηγετῶν κτύπου, ϰ ἀκούσωσι κυνῶν ὑλακῆς, ἀναθέουσιν εἰς τὰς ἀκρωρείας αὐτὰς ἀμηχάνῳ τῷ τάχει· ϰ γάρ εἰσι ταῖς ὀρειβασίαις ἐντριβεῖς. Καὶ ἀπομάχονται πέτρας τινὰς κυλινδοῦντες κατὰ τῶν ἐπιόντων, ϰ καταλαμβανόμενοί γε πολλοὶ διαφθείρονται. Καὶ ἐκ τούτων εἰσὶν ἐκεῖνοι δυσάλωτοι· ϰ μόλις ποτὲ, ϰ διὰ μακροῦ, τινὰς αὐτοὺς εἰς Πραισίους κομίζεσθαι λέγουσι· ϰ τούτων μέντοι ἢ τὰ νοσοῦντα ἐκομίσθη, ἢ θήλεά τινα ϰ κυοῦντα· ϰ συνέβη γε θηραθῆναι τοῖς μὲν διὰ τὴν νωθείαν, ταῖς δὲ διὰ τὸν τῆς γαστρὸς ὄγκον.

ΚΕΦ. κβ΄.

Περὶ Σκιράτων πέρα τῆς Ἰνδικῆς, ϰ τῶν παρ' αὐτοῖς Ὄφεων μεγίστων.

Ε Στι δὲ ϰ Σκιρᾶται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος ϰ τοῦτο, ϰ εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥῖνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν ἁπαλῶν ἐνθλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες, εἴτε ϰ τοῦτον τὸν τρόπον τίκτονται. Γίνονται δὲ ὄφεις παρ' αὐτὰ μεγέθει μέγιστοι, ὧν οἱ μὲν ἁρπάζουσι τὰς ποίμνας, ϰ σιτοῦνται· οἱ δὲ ἐκθηλάζουσι τὸ αἷμα, ὥσπερ οὖν παρὰ τοῖς Ἕλλησι οἱ αἰγοθῆλαι, ὧνπερ οὖν ϰ ἀνωτέρω οἶδα ποιησάμενος μνήμην εὐκαιροτάτην.

CAP. XXIII.

De docilitate Equorum, qui apud Sybaritas ad tibiam saltare edocti sunt.

DOCILITATEM equo peculiarem esse istud etiam argumento est. Sybaritas in Italia luxuriae nimium addictos fuisse, et reliquarum rerum studium negligentes ignorasse, et vitam in otio et sumptuoso luxu transegisse audio. Sed referre singula prolixum foret, istud vero unum supremum eorum luxum testatur. Equi eis instituti erant, ut inter epulas ad tibiarum numeros saltarent. Quod cum scirent Crotoniatae, et bellum adversus eos gererent, tubam et omnem vehementiorem et adhortatorium ad arma sonum silere jusserunt: tibiam vero et tibicines secum in acie adductos, cum jam intra sagittae ictum ab hoste abessent, numeros saltationi aptos canere praeceperunt; quibus auditis, Sybaritarum equi, saltationis domesticae memoria, tanquam in mediis versarentur conviviis, excussis sessoribus, saltare et tripudiare coeperunt, et confuso Sybaritarum ordine, stragis et cladis causa suis fuerunt dominis.

CAP. XXIV.

De Lycospadibus equis.

DE equis illis, quos lycospades nominant, supra etiam dixi; et nunc, quae insuper audivi, addam. Rostrum habent, breve, bene compactum, et simum. Quin et Graecorum hominum cum studiosi esse dicuntur, tum de hujuscemodi hominum genere mirificam notionem habere, ut naturali quodam sensu ad eos amandos afficiantur; neque enim accedentibus, et palpantibus, aut cava manu applaudentibus se offenduntur, neque resiliunt; sed, tanquam constricti tenerentur, totum diem cum iis traducunt, atque

Κ Ε Φ. κγ΄.

Περὶ τῆς τῶν Ἵππων εὐμαθείας, τῶν παρὰ Συβαρίταις πρὸς αὐλὸν ὀρχεῖσθαι δεδιδαγμένων.

ΙΠπου δὲ ἄρα ϗ τὸ εὐμαθὲς ἴδιον ἦν, ϗ τούτου μαρτύριον ἐκεῖνο. Συβαρίτας τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ τρυφῆς ἀκούω ποιήσασθαι φροντίδα ὑπερβάλλουσαν, ϗ τῶν μὲν ἄλλων ἔργων τε ϗ σπουδασμάτων ἀμαθῶς ἔχειν, ταῦτα δὲ τὸν ἑαυτῶν βίον διάγειν ἐκσωνεύοντας ἐν ἀργίᾳ ϗ πολυτελείᾳ. Περιηγεῖσθαι μὲν οὖν ἕκαστα τῶν ἐν Συβάρει μακρὸν ἂν εἴη νῦν, ἐκεῖνο δ᾽ οὖν ὁμολογεῖ τρυφὴν ἄμαχον. Δεδιδαγμένοι ἦσαν αὐτοῖς ἵπποι παρὰ τὸν τῆς εὐωχίας καιρὸν ὀρχεῖσθαι πρὸς αὐλὸν τῷ ῥυθμῷ. Τοῦτο οὖν εἰδότες οἱ Κροτωνιάται ἐπολέμουν αὐτοῖς, σάλπιγγα μὲν ϗ ἦχον σύντονον, ϗ παρακλητικὸν εἰς ὅπλα καθεσίγασαν· αὐλοὺς δὲ ϗ αὐλητὰς παραλαβόντες, ἐπεὶ ὁμοῦ ἦσαν, ϗ τόξευμα ἐξικνεῖτο ἤδη, ἐνέδοσαν ἐκεῖνοι τὸ μέλος τὸ ὀρχηστικόν· ὅπερ οὖν ἀκούσαντες οἱ τῶν Συβαριτῶν ἵπποι, κατὰ τὴν οἴκοι μνήμην, ὡς ἐν μέσοις ὄντες τοῖς συμποσίοις (ἀπεσείσαντο μὲν τοὺς ἀναβάτας, ἐσκίρτων δὲ ϗ ἐχόρευον, ϗ τῇ γε ἄλλῃ τὴν τάξιν συνέχεαν, ϗ τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο.

Κ Ε Φ. κδ΄.

Περὶ τῶν ἵππων τῶν καλουμένων Λυκοσπάδων.

ΥΠὲρ τῶν ἵππων τῶν καλουμένων λυκοσπάδων εἶπον ϗ ἀνωτέρω, ϗ νῦν εἰρήσεται, ὅσα προσακήκοα ἴδια. Τὴν ὄψιν ἔχουσι συνεσταμμένην ϗ βραχεῖαν, ἔτι δὲ σιμήν. Λέγουσι δὲ αὐτοὺς εἶναι ϗ φιλέλληνας, ϗ ἔχειν τοῦ γένους τοῦδε σύνεσίν τινα ἀπόῤῥητον, ϗ συμφυῆ πρὸς αὐτοὺς ἀποσώζειν φιλίαν· ϗ προσιόντων τε, ϗ ἐπαγωμένων, ϗ κοίλῃ τῇ χειρί πως ἐπικροτούντων μὴ ἄχθεσθαι, μηδὲ ἀποσκιρτᾷν· ϗ συνδιημερεύειν μὲν αὐτοὺς, ὥσπερ οὖν δεδεμένους, καθευδόντων δὲ, καθεύ-

que somnum prope eosdem capiunt. Sin ad ipsos barbarus accedit, quemadmodum ex vestigiis sagaciter odorantes canes feras percipiunt, sic eum equi illi cognoscunt, et clamorem tollunt, et, tanquam sane feram bestiam extimescentes, dant se in fugam. Iam porro iis, ad quos adsueverunt, et pabulum objicientibus mirifice oblectantur, maxime vero aurigis formosi videri student: quod quidem ipsum, cum natant, ostendunt; tum enim in aquam lacus, maris, aut fontis bene penitus procedunt, ut et nitidum os efficiant, et ne sordidum quippiam ex praesepi, aut de via, illitum deformet nitorem. Quin et odorati unguenti suavitatem, sicut puella, in amore et deliciis habere existimantur hoc genus; quanquam Homerus equos omnes natura unguentis delectari testatur, cum canit:

Auriga egregio privati, saepius illis
Qui solitus liquido fuerat perfundere olivo
Cervicem atque jubas ablutis flumine puro.

Quin et Simonides, canens ex diversis bestiis natas et conformatas esse mulieres, nonnullis earum ornatus et unguentorum studium ex equorum natura innatum esse scribit his versibus:

At delicatus mulier quam genuit equus,
Labore abhorret et operibus servilibus;
Nec attigisse vellet aut cribrum, aut molam,
Non expurgare et verrere scopis domum,
Non juxta furnum, ne trahat fuliginis
Quidquam, sedere; sponte non sua virum,
Coacta sed amat; corpus in die suum
Bis terve lavat, et ungitur, pectit comas,
Alitque, et ornat se superba floribus.

Talis

δειν πλησίον. Ἐὰν δὲ προσέλθῃ βάρβαρος, ὥσπερ ἂν αἱ ῥινηλατοῦσαι κύνες ἐκ τῶν ἰχνῶν συνιᾶσι τὰ θηρία ἐκεῖνα, οὕτω τοι κ̀ αἱ ἵπποι γινώσκουσι τὸ γένος, κ̀ χρεμετίζουσι, κ̀ φεύγουσιν οἷα δήπου δεδοικυῖαι θηρίον. Τοῖς μὲν οὖν συνήθεσι, κ̀ χιλὸν ἐμβάλλουσι, κ̀ τὴν ἄλλην κομιδὴν προσφέρουσι πάνυ ἥδονται, κ̀ βούλονται ὡραῖαι φαίνεσθαι, κ̀ ἔτι κ̀ μᾶλλον τοῖς ἑαυτῶν ἡνιόχοις· κ̀ τὸ μαρτύριον, ὅταν νήχωνται, ἐνδοτέρω προχωροῦσιν ἢ τῆς λίμνης, ἢ τῆς θαλάττης, ἢ τῆς κρήνης, κ̀ τὸ πρόσωπον φαιδρύνειν βουλόμεναι, ἵνα μή τι ἄμορφον ἢ ἀκαλλὲς ἐκ τῆς φάτνης, ἢ ἐκ τῆς ὁδοῦ προσπεσὸν, εἶτα ἐπιθολώσῃ τὸ κάλλος. Λυκοσπάδι δὲ ἄρα ἵππῳ καὶ ἀλοιφαὶ εὐώδεις, ὡς νύμφῃ, φίλαι, κ̀ μύρων ὀσμή· κ̀ Ὅμηρος δὲ τὸ φιληδεῖν ἵππους χρίσμασι φύσει πάντας ὁμολογεῖ λέγων·

Τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο
Ἠπίου· ὅς σφῶϊ μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.

Καὶ ὁ Σιμωνίδης δὲ, ἐκ παντοδαπῶν θηρίων λέγων τὰς γυναῖκας γενέσθαι τε κ̀ διαπλασθῆναι, φησὶν ἐνίαις ἐκ τῶν ἵππων τό,τε φιλόκοσμον κ̀ φιλόμυρον συντεχθῆναι κατ' ἐκείνους φύσει· ἃ δὲ λέγει, ταῦτά ἐστι·

Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο,
Ἣ δοῦλ' ἔργα κ̀ ἄτην περιτρέπει·
Κοῦτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
Ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
Οὔτε πρὸς ἱπνὸν ἀσβόλην ἀλευμένη
Ἵζοιτ'· ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον·
Λοῦται δὲ πάσης ἡμέρας ἀπὸ ῥύπον
Δὶς, ἄλλοτε τρὶς, κ̀ μύροις ἀλείφεται.
Ἀεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
Βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.

Talis quidem uxor praebet se spectaculum
Aliis jucundum, sed viro nocet suo;
Nisi ille fuerit aut rex, aut vir praepotens,
Hujusmodi uxor oblectare quem queat.

CAP. XXV.

Quemadmodum Persae Equos, quibus in bello utuntur, audaces efficiunt.

Haec etiam equorum propria sunt. Eos ad aeris sonitum et strepitum adsuefaciunt Persae, ne armorum in bello fremitum, et gladiorum ad clypeos resonantium crepitum extimescant; armataque cadaverum simulachra paleis farta eis subjiciunt, ut caesorum calcationem in bello ferre consuescant, et ne rerum terribilium metu affecti ad rem militarem, cum necessitas postulat, inutiles sint. Non latuit vero Homerum neque hoc, ut ipse ostendit. Quod igitur occisus sit Rhesus Thrax, et cum eo socii, audivimus in Iliade a pueris; quae vero audivimus, haec sunt: Diomedes quidem Thraces jugulat; Vlysses vero interfectos pedibus subtrahit, ne in cadavera incurrentes Thraces equi, qui nuper advenerant, formidine perterrerentur, atque ad haec ipsa insueti, ut per formidolosa quaedam ingredientes, praecipiti effrenatione efferrentur. Equi autem artem, quam didicerunt, nunquam oblivioni dant; adeo ad discendum dociles sunt res utiles quasvis. Iidem quomodo, et quantopere homines ament, in praecedentibus explicavi.

CAP.

Καλὸν μὲν ὖν θέημα τοιαύτη γυνὴ
Ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίνεται κακόν·
Ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπῖὖχος ᾖ,
Ὅςις τοιἑτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

Κ Ε Φ. κέ.

Πῶς τὲς Ἵππες τὲς πολεμικὲς Πέρσαι ἀδεεῖς ἐργάζονται.

Ιδια δὲ ἵππων κ̀ ἐκεῖνα δήπε. Οἱ Πέρσαι, ἵνα μὴ ὦσιν αὐτοῖς οἱ ἵπποι καταπλῆγες, ψόφοις αὐτὲς κ̀ ἤχοις χαλκοῖς προσεθίζεσι, κ̀ κωμῳδἕσιν, ὡς μή ποτε ἐν τῷ πολέμῳ δείσωσι τὲς τῶν πανοπλιῶν ἀράβες, κ̀ τῶν ξιφῶν τὸν πρὸς τὰς ἀσπίδας δἕπον· εἴδωλά τε νεκρῶν δὴ σεσαγμένα ἀχύροις ὑποβάλλεσιν αὐτοῖς, ἵνα προσεθισθῶσι νεκρὲς ἐν τῷ πολέμῳ πατεῖν, κ̀ μὴ δεδιότες ὥς τι ἐκπληκτικὸν, εἶτα μέν τοι δυσωπέμενοι ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς ὁπλιτικοῖς ἀχρεῖοι ὦσιν. Οὐκ ἐλελήθει δὲ Ὅμηρον ἐδὲ τἕτο, ὡς αὐτὸς δείκνυσιν. Ὅτι γἕν ἀνηρέθη μὲν ὁ Θρᾷξ Ῥῆσος, σὺν αὐτῷ δὲ κ̀ οἱ ἑταῖροι, ὓς ἀκέομεν ἐν Ἰλιάδι ἐκ παίδων· ἃ δὲ ἀκέομεν, ταῦτά ἐςιν· Ἀποσφάττει μὲν ὁ τἕ Τυδέως τὲς Θρᾷκας· ὁ δὲ τἕ Λαέρτε τὲς ἀνῃρημένες ὑπάγει τῶν ποδῶν, ἵνα μή ποτε νήλυδες ὄντες οἱ Θρᾷκες ἵπποι, εἶτα μέντοι ἐκπλήττωνται τοῖς νεκροῖς ἐμπαλαττόμενοι, κ̀ ἀήθως κατ' αὐτῶν, ὥς τινων φοβερῶν βαίνοντες, ἀποσκιρτῶσιν. Οἱ δὲ ἅπαξ μαθόντες, ἐκ ἄν αὐτὲς λάβοι τἕ μαθήματος λήθη· ἕτως εἰσὶν ἀγαθοὶ μαθεῖν ὁτιἕν τῶν λυσιτελῶν οἱ ἵπποι. Φιλεῖν δὲ οἷοί ποτέ εἰσι, κ̀ εἰς ὅσον, ἐμοὶ μὲν εἴρηται ἐν λόγοις τοῖς ἄνω.

CAP. XXVI.

Quemadmodum in gelidis locis Oves fellis expertes sunt.

In regionibus perfrigidis, cum nive et hieme vehementi anni tempus infestum est, fellis expers est ovillum pecus; intra enim ovilia compulsum novo pabulo non utitur; deinde, ineunte vere, cum ad pastiones proficiscitur, felle impletur. Hoc autem Scythicis ovibus usu maxime evenire solere aiunt.

CAP. XXVII.

De hominibus in Africa, qui Psylli dicuntur.

Agatharchides dicit in Africa nationem esse, Psyllos nuncupatam; et nihil quidem quoad vivendi rationem a reliquis hominibus differre, veruntamen cum aliis nationibus peregrinum eorum corpus comparatum admirationem habere: non enim venenatas bestias, quae vel ictu vel morsu venenum relinquunt, eis quippiam nocere posse; neque aut serpentis morsu, aut phalangiorum mortiferis vulneribus, ut ceteros homines, affici; neque scorpiorum aculeis laedi solere. Cum enim venenatum quiddam ad eos accesserit, et vel eorum corpus attigerit, vel aliquem odorem exhauserit, veluti soporiferam bibisset potionem, stupore adfectum ac sensu privatum sopitur; et tamdiu debilitatur, quoad ab eo Psyllus recesserit. Porro natos sibi infantes quomodo, germani an spurii sint, experiantur, serpentibus admotis, ut auri puritatem igne explorant aurifabri, supra narravi.

ΚΕΦ. κϛ΄.

Πῶς ἐν τοῖς κρυμώδεσι χωρίοις τὰ Πρόβατα ἄχολά ἐστι.

ἘΝ τοῖς κρυμώδεσι τόποις τὰ πρόβατα, τῆς χιόνος ἐπιῤῥεούσης, καὶ τοῦ κρύους ἐνακμάζοντος, ἄχολά ἐστι· καθειργμένα δ' ἄρα, καὶ τοῦ χιλοῦ τοῦ νέου μὴ μεταλαμβάνοντα, εἶτα μὲν τοιαῦτα εὑρίσκεται· ὑπαρχομένου δὲ τοῦ ἦρος, καὶ προϊόντα ἐπὶ τὰς νομὰς, τῆς χολῆς ὑποπίμπλαται. Τοῦτο δὲ ἄρα ἔτι καὶ μᾶλλον φιλεῖ παρακολουθεῖν τοῖς Σκυθικοῖς προβάτοις, φασί.

ΚΕΦ. κζ΄.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Λιβύῃ ἀνθρώπων, τῶν καλουμένων Ψύλλων.

ἈΓαθαρχίδης φησὶν εἶναι γένος ἐν τῇ Λιβύῃ τινῶν ἀνθρώπων, καὶ μέν τοι καὶ καλεῖσθαι αὐτοὺς Ψύλλους· καὶ ὅσα μὲν κατὰ τὸν ἄλλον βίον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων διαφέρειν οὐδὲ ἕν, τὸ δὲ σῶμα ἔχειν ξένον τε καὶ παράδοξον ὡς πρὸς τοὺς ἑτεροφύλους ἀντικρινόμενον· τὰ γάρ τοι ζῶα τὰ δακετὰ, καὶ τὰ ἐγχρίμπτοντα πάμπολλα ὄντα, μηδὲν αὐτοὺς μόνους ἀδικεῖν· οὔτε γοῦν ὄφεως δακόντος ἐπαΐουσιν, οὔτε φαλαγγίου νύξαντος, ὡς τοὺς ἄλλους, εἰς θάνατον· οὔτε μὴν σκορπίου κέντρον ἀπερείσαντος. Ἐπὰν δὲ ἄρα τούτων προσπελάσῃ τι ἅμα καὶ παραψαύσῃ τοῦ σώματος, καὶ ἅμα τι καὶ ὀσμῆς τῆς ἐκείνων ψαύσῃ ἢ σπάσῃ, ὥσπερ οὖν φαρμάκου γευσάμενοι ὑπνοποιοῦ, κάρωσίν τινα ἑλκτικὴν εἰς ἀναισθησίαν ἐμποιοῦντος, ἐξασθενεῖ καὶ παρεῖται, ἔστ' ἂν παραδράμῃ ἄνθρωπος ἐντός. Ὅπως δὲ ἐλέγχωσι τὰ ἑαυτῶν βρέφη, εἴτε ἐστὶ γνήσια, εἴτε καὶ νόθα, ἐν τοῖς ἑρπετοῖς βασανίζοντες, ὡς ἐν τῷ πυρὶ τὸν χρυσὸν οἱ βάναυσοι χρυσουργοὶ, ἀνωτέρω εἶπον.

ΚΕΦ.

CAP. XXVIII.

Pfylli quomodo morfis opem ferant.

CALLIAS libro decimo hiftoriae, quam confcripfit De Syracufano Agathocle, ceraftas inquit peftiferum morfum infligere folere, et beftias ratione carentes, et homines interficere; nifi Libycus vir, natione Pfyllus, ad curandum acceſſerit. Hic fane five evocatus, five fortuito advenerit, et plagam adhuc tolerabiliter dolentem viderit, folam falivam ictui morfuive infpuens dolorem mitigat, et perftringit. Sin percuffum offenderit aegerrime dolentem, intra dentes permultam aquam haurit, et os fuum primo ex ea colluit, poft vero eam in poculum injectam vulnerato exforbendam tradit. Quod fi veneni acerbitas acrius invalefcit, hic aegrotanti nudo nudus accumbit, et proprio fuo corpore morbi vim frangit, et malo hominem liberat. Hoc autem ita fe habere idoneus teftis etiam Nicander Colophonius fuerit, cujus verfus adfcribam:

Audivi Libycos Pfyllos, quos afpera Syrtis
Serpentumque ferax patria alit populos,
Non ictu inflictum diro, morfuve venenum
Laedere; quin laefis ferre et opem reliquis,
Non vi radicum, proprio fed corpore juncto:

Et quae fequuntur.

CAP.

Κ Ε Φ. κή.

Πῶς ἐπαμύνουσιν οἱ Ψύλλοι τοῖς δηχθεῖσι.

Καλλίας ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Περὶ τὸν Συρακούσιον Ἀγαθοκλέα λόγων φησὶ τοὺς κεράστας ὄφεις δεινοὺς εἶναι τὸ δῆγμα· ἀναιρεῖν γὰρ καὶ ζῶα ἄλογα, καὶ ἀνθρώπους, εἰ μὴ παρείη Λίβυς ἀνὴρ, Ψύλλος ὢν τὸ γένος. Οὗτος γοῦν ἐάν τε κλητὸς ἀφίκηται, ἐάν τε καὶ παρῇ κατὰ τύχην, καὶ θεάσηται πρᾴως ἔτι ἀλγοῦντα τὴν πληγὴν, ἢ τὸ δῆγμα, μόνον προσπτύσας εἶτα μέντοι τὴν ὀδύνην ἐπράϋνε, καὶ κατεγοήτευσε τὸ δεινὸν τῷ σιάλῳ. Ἐὰν δὲ εὕρῃ δυσανασχετοῦντα, καὶ ἀτλήτως φέροντα, ὕδωρ ἀθρόον σπάσας εἴσω τῶν ὀδόντων, καὶ χρησάμενος αὐτῷ τοῦ στόματος κλύσματι, εἶτα τοῦτο εἰς κύλικα ἐμβαλὼν δίδωσι ῥοφῆσαι τῷ τρωθέντι. Ἐὰν δὲ περαιτέρω καὶ τοῦδε τοῦ φαρμάκου κατισχύῃ τὸ δεινὸν, ὅδε τῷ νοσοῦντι παρακλίνεται γυμνῷ γυμνὸς, καὶ τοῦ χρωτός οἱ τοῦ ἰδίου προσανατρίψας τὴν ἰσχὺν τὴν συμφυῆ, εἶτα μέντοι τοῦ κακοῦ πεποίηκε τὸν ἄνθρωπον ἐξάντην. Ἀπόχρη δὲ ἄρα ὑπὲρ τούτου εἴη ἂν μάρτυς καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος λέγων·

Ἔκλυον ὡς Λίβυες, Ψύλλων γένος, οὔτέ τι θηρῶν
Αὐτοὶ κάμνουσι μυδαλέαισι τυπαῖς,
Οὓς Σύρτις βόσκει θηροτρόφος· εὖ δὲ καὶ ἄλλοις
Ἀνδράσιν ἤμυναν τύμμασιν ἀχθομένοις,
Οὐ ῥίζας ἕρδοντες, ἐοῦν δ' ἀπὸ σύγχροα γύων.

Καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις.

CAP. XXIX.

De bigeneribus et insititiis vel biformibus Animalibus.

EMPEDOCLES physicus De animalium proprietate scribens, auctor est nasci quaedam bigenera, in unum scilicet corpus natura duplici coalita. Ea autem, quae canit, haec sunt:

Multa genus duplex referunt animalia membris,
Pectore vel capite, aut alio; sicut videatur
Ante viri retroque bovis forma, aut vice versa:
In pecore humanae quondam vestigia formae
Insunt, et pecoris humano in corpore contra.

CAP. XXX.

De Capris in Lycia.

CALLISTHENES Olynthius capras scribit in Lycia tonderi, ut ubique locorum oves; sunt enim densissimo et prolixissimo hirsutae pilo, ut ab iis cincinni, et capillorum quasi capreoli, implexi ab eis dependere videantur; ex eisdemque navium fabri rudentes contexunt.

CAP. XXXI.

De Cynamolgis Indiae populo, et Canibus apud eosdem.

IN libris, quos Cnidius Ctesias De rebus Indicis conscripsit, Cynamolgorum gentem ait canes permultos, magnitudine Hyrcanis canibus pares, alere solere. Quamobrem vero sit haec natio tam canum studiosa, causam idem adfert. Cum ab aestivo solstitio ad mediam hiemem, tanquam apum examina, aut concitata

ΚΕΦ. κθ΄.

Περὶ διφυῶν κ̔ Συγκεκραμένων Ζώων.

Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικός φησι Περὶ ζώων ἰδιότητος λέγων κ̔ ἐκεῖνος δήπε, γίνεσθαί τινα Συμφυῆ κ̔ κράσει μορφῆς μὲν διάφορα, ἑνώσει δὲ Σώματος Συμπλακέντα. Ἃ δὲ λέγει, ταῦτά ἐςι·

Πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα, κ̔ ἀμφίςερνα φύεσθαι,
Βεγενῆ, ἀνδρόπρωρα, τὰ δ᾽ ἔμπαλιν ἐξανατέλλειν
Ἀνδροφυῆ βέκρανα· μεμιγμένα τῆ μὲν ὑπ᾽ ἀνδρῶν
Τῆ δὲ γυναικοφυῆ Σκιεροῖς ἠσκημένα γύοις.

ΚΕΦ. λ΄.

Περὶ τῶν ἐν Λυκίᾳ Αἰγῶν.

Ἐν Λυκίᾳ λέγει Καλλισθένης ὁ Ὀλύνθιος κείρεσθαι κ̔ τὰς αἶγας, ὥσπερὖν πανταχῆ τὰ πρόβατα· γίνεσθαι γὰρ δασυτάτας κ̔ εὔτριχας δεινῶς τὰς αἶγας, ὡς εἰπεῖν βοςρύχες, ὥς τινας ἕλικας κόμης, ἐξηρτῆσθαι αὐτῶν· κ̔ μέντοι κ̔ τὲς τεχνίτας τῆς τῶν νεῶν ἐργασίας καταχρῆσθαι αὐταῖς τὰς Σειρὰς Συμπλέκοντας, ὡς κ̔ τὲς κάλως ἄλλοι.

ΚΕΦ. λά.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Κυναμολγῶν καλεμένων, κ̔ τῶν παρ᾽ αὐτοῖς Κυνῶν.

Λέγει δὲ ἄρα Κτησίας ἐν Λόγοις Ἰνδικοῖς τὲς καλεμένες Κυναμολγὲς τρέφειν κύνας πολλὲς, κατὰ τὲς Ὑρκανὲς τὸ μέγεθος. Καὶ εἶναί γε ἰσχυρῶς κυνοτρόφες, κ̔ τὰς αἰτίας ὁ Κνίδιος ἐκείνας λέγει. Ἀπὸ τῶν θερινῶν τροπῶν εἰς μεσἕντα χειμῶνα ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς ἀγέλαι βοῶν, οἱονεὶ με-

citata vefparum vis, fic armenta numero ampliora boum ferorum eos cornibus vehementer incitata appetant; hi non aliter haec retundere valentes canes, quos magna cura aluerunt, in ipfos immittunt, qui facile boves debellant et interimunt. Deinde ante commemorati homines, quas efculentas carnes exiftimant, fibi auferunt; reliquas canibus impertiunt, libenterque communicant, tanquam pro accepto beneficio grati. Reliquo anni tempore, cum non amplius eo boves accedunt, ad venandas alias feras fecum ducunt. Idcircoque Cynamolgi appellantur, quod a canibus lac exprimunt mulctra; tum vero fic idipfum, quemadmodum nos vel ovillum, vel caprinum, bibunt.

C A P. XXXII.

De Ovibus in Cio, et Cafeo e fpinis.

AESCHYLIDES in libris De re ruftica in Cio infula prodit agricolas fingulos oves poffidere paucas, eo quod folum perquam macrum fit, et pafcua non habeat; itaque eos ovibus cytifum, folia fici et oleae decidua objicere, et paleas leguminum variorum, quibus illae in pabulo acquiefcant. Sed fpinas etiam quafdam ab eis feri ait, e quibus quod emanarit lac coagulari, et in optimum cafeum converti, quem Cynthium nominant; ejufque talentum venire drachmis [centum] et nonaginta. Addit et agnos hujus infulae egregios haberi, et majore quam ceteros pretio vendi.

λιτῶν σμῆνος, ἢ σφηκία κεκινημένη, πλῆθος ἀριθμοῦ κρείττους οἱ βόες, εἰσὶ δὲ ἄγριοι ϗ ὑβρισταί, ϗ εἰς κέρας θυμοῦνται δεινῶς· οὐκ οὖν ἔχοντες αὐτοὺς ἀναστέλλειν ἑτέρως οἵδε, τοὺς τροφίμους αὐτῶν κύνας ἐπ' αὐτοὺς ἀφιᾶσιν, ἐς τοῦτο ἀεὶ τρεφομένους, οἵπερ οὖν καταγωνίζονταί τε ϗ διαφθείρουσιν αὐτοὺς ῥᾷστα. Εἶτα τῶν μὲν κρεῶν τὰ δοκοῦντά σφισιν εἰς ἐδωδὴν ἐπιτήδεια ἐξαιροῦσι· τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς κυσὶν ἀποκρίνουσι, ϗ μάλα γε ἀσμένως κοινωνοῦντες αὐτοῖς, ὥσπερ οὖν εὐεργέταις ἀπαρχόμενοι. Κατὰ τὴν ὥραν δὲ, καθ' ἣν οὐκ ἔτι φοιτῶσιν οἱ βόες, συνήθεις αὐτοὺς ἐπὶ τοῖς ζῴοις τοῖς ἄλλοις ἔχουσιν. Καὶ τῶν θηλειῶν ἀμέλγουσι τὸ γάλα, ϗ ἐκ τούτου κέκληνται· πίνουσι γὰρ αὐτὸ, ὥσπερ οὖν ἡμεῖς τὸ τῶν οἰῶν τε, ϗ τῶν αἰγῶν.

ΚΕΦ. λβ΄.

Περὶ τῶν ἐν Κίῳ Προβάτων, ϗ τοῦ ἐξ ἀκανθῶν Τυροῦ.

Αἰσχυλίδης ἐν τοῖς Περὶ γεωργίας κατὰ τὴν Κίων γῆν πρόβατα γίνεσθαι ὀλίγα ἑκάστῳ τῶν γεωργῶν φησι· τὸ δὲ αἴτιον, λεπτόγεών τε εἶναι τὴν Κίον ἰσχυρῶς, ϗ νομὰς οὐκ ἔχειν· κύτισον δὲ ϗ θρία ἐμβάλλειν, ϗ τῆς ἐλαίας τὰ ῥεύσαντα φύλλα, ϗ μέντοι ϗ τῶν ὀσπρίων ἄχυρα ποικίλα τε ϗ ποικίλων ἐκείνοις ἀγαθὰ εἶναι ταῦτα δεῖπνον. Παρασπείρειν δὲ ϗ ἀκάνθας, γίνεσθαι δὲ ἐξ αὐτῶν γάλα, ϗ τοῦτο τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν Κύνθιον, ὁ αὐτὸς λέγει· ϗ μέντοι ϗ τὸ τάλαντον αὐτοῦ πιπράσκεσθαι δραχμῶν ϗ ἐννενήκοντα. Γίνεσθαι δὲ ϗ ἄρνας τὴν ὥραν διαπρεπεῖς, ϗ πιπράσκεσθαι οὐ κατὰ τοὺς ἑτέρους, ἀλλὰ ϗ σοβαρωτέρᾳ τῇ τιμῇ.

ΚΕΦ.

CAP. XXXIII.

De Vaccis Phoeniciae, et de Bobus et Capris Libycis; item de Bobus Leuctricis.

PHOENICUM libri teſtantur indigenas vaccas ea eſſe magnitudine, ut vel proceriſſimi paſtores, cum mulgent, ſtare, aut etiam in ſcabellum adſcendere habeant neceſſe, ubera ut poſſint pertingere. In Libya Indis finitima retroverſus paſcentium boum eſſe armenta auditione accepi; cujus rei cauſa eſt, quod non rite collocata a natura ante oculos cornua habent, et quae ante pedes ſunt, videre non queant; ex quo fit, ut ingreſſionem ad caudam retorquentes herbam depaſcantur. Ariſtoteles ait Leuctricorum boum cornua atque aures ex una ſtirpe cognata et ſimul contexta eſſe. Idem auctor eſt, in loco quodam Libyae caprarum ubera a pectore dependere; et apud Budianos Cariſci accolas albam ovem nullam naſci, ſed nigras omnes eſſe.

CAP. XXXIV.

De Capris Sardiniae.

SARDINIAM pecudum optimam eſſe parentem Nymphodorus ſcribit: capraſque procreare, quarum pellibus pro veſtimentis indigenae utantur; tamque mirifica naturae vi eſſe, ut hiberno tempore calefaciant, aeſtivo refrigerent; ſimulque in iis ipſis pellibus cubiti magnitudine pilos innaſci: atque ei, qui iis indutus fuerit, ſi commodum videatur, cum eſt frigida tempeſtas, pilos ad corpus convertit, ut ab iis caleſcat; cum autem eſt aeſtas, invertit, ne calore vexetur.

CAP.

ΚΕΦ. λγ'.

Περὶ τῶν ἐν Φοινίκῃ Βοῶν, ϗ τῶν ἐν Λιβύῃ Βοῶν ϗ Προβάτων· ἔτι δὲ ϗ τῶν ἐν Λεύκτροις Βοῶν.

Φοίνικες λέγουσι λόγοι τὰς βοῦς τὰς ἐπιχωρίους τοσαύτας εἶναι τὸ μέγεθος, ὡς ἑστάναι τοὺς ἀμέλγοντας ὄντας μεγίστους, ἢ δεῖσθαι θρανίου, ἵνα ἀναβάντες ἐφίκωνται τῶν μαζῶν. Λιβύων δὲ ἄρα τῶν γειτνιώντων Ἰνδοῖς ὀπισθονόμων βοῶν ἀγέλας εἶναί τινας ἀκούω· τὸ δὲ αἴτιον, ἡ φύσις ὡς ἐξήμαρτε τὸ πρῶτον, ἢ ὠλιγώρησεν, ἐπεὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῖς ἐστι τὰ κέρατα, ϗ ὁρᾶν οὐκ ἐᾷ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν· ἡ δὲ εἰς οὐρὰν ἐπανάγει τὴν βάδισιν αὐτοῖς, εἶτα ἐπικύπτοντες κείρουσι τὴν πόαν. Ἀριστοτέλης γε μήν φησι τῶν βοῶν τῶν ἐν Λεύκτροις ἐκπεφυκέναι τὰ κέρατα ϗ τὰ ὦτα, ἔκφυσιν τὴν αὐτὴν, ϗ εἶναι συνυφασμένα. Ὁ δὲ αὐτὸς ἐν χώρῳ τινὶ Λιβύων τὰς αἶγας τοῦ στήθους φησὶ τοὺς μαζοὺς ἔχειν ἀπηρτημένους. Εἴη δ' ἂν τοῦ παιδὸς τοῦ Νικομάχου ϗ ταῦτα, ἐν τοῖς περὶ τὸν Σκαρίσκον Βουδιανοῖς οἰκοῦσιν οὐ γίνεσθαί φησι πρόβατον λευκὸν, ἀλλὰ μέλανα πάντα.

ΚΕΦ. λδ'.

Περὶ τῶν ἐν Σαρδοῖ Αἰγῶν.

Νυμφόδωρος λέγει τὴν Σάρδον εἶναι θρεμμάτων μητέρα ἀγαθήν. Θαυμάσαι δὲ ἄξιον τίκτει ζῶον τὰς αἶγας αὕτη· τὰς γάρ τοι δορὰς τοῖς ἐπιχωρίοις ἠσθῆσθαι, ϗ εἶναι ταῦτα σκέπην· ϗ διὰ χειμῶνος μὲν ἀλεαίνειν, ψύχειν δὲ ἐν τῷ θέρει, φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ· συμπεφυκέναι δὲ ἄρα ταῖς δοραῖς ϗ πήχεως τὴν τρίχα· τοῦ φορήματος δὲ ἄρα τούτου ἔοικε χρῆναι διὰ μὲν τοῦ κρυμοῦ τὰς τρίχας ἐς τὸν χρῶτα ἀποστρέφειν, διὰ τοῦ θέρους δὲ ἔξω· εἰ μέλλοι ὁ ἠσθημένος διὰ μὲν τοῦ κρυμοῦ θάλπεσθαι, διὰ δὲ τοῦ θέρους μὴ ἀποπνίγεσθαι.

ΚΕΦ.

CAP. XXXV.

De Capris in Coytha Indiae vico.

CUR filentio praeterirem Orthagoram? Is in libris, quos confcripfit De rebus Indicis, inquit in Coytha, vico fic nuncupato ab indigenis, pifces aridos capris in ftabulis comedendos objici.

CAP. XXXVI.

De Elephantorum cum Suibus diffidio.

ELEPHANTUM a fuillo timere pecore jam dixi: nunc explicare placet, quod ad Megaram accidit. Cum ab Antipatro Megarenfes circumfederentur, acerrimeque Macedones incumberent, primo in fues pice liquida oblitos incendium Megarei excitarunt, deinde fic incenfos in hoftes immiferunt. Ii itaque furore inflammati, cum in elephantorum agmina incurrerunt, tum clamantes, nempe igni flagrantes, quafi quibufdam furiis elephantos incitarunt, et graviter perturbarunt. Itaque nullum neque ordinem tenebant, neque amplius, quamvis a primo aetatis tempore domiti fuiffent, manfuefacti erant; five quod fua quadam natura a fuibus abhorreant, five etiam quia horum abfonum vocis acumen perhorreant. Cujus rei non ignari educatores generis elephantini una cum fuibus pullos alunt, ex confuetudine eos ut minus horreant.

CAP. XXXVII.

De Indicorum Pfyllorum jumentis, et pecoribus, et reliquis animalibus, eorumque magnitudine; quodque Sues in India non nafcantur, et deteftabiles habeantur.

APUD Indos Pfyllos (nam funt etiam alteri Africi) arietibus non majores equi gignuntur; itemque oves, quae magnitudine

Κ Ε Φ. λέ.

Περὶ τῶν ἐν Κωύθᾳ τῇ κώμῃ Αἰγῶν.

ΤΙ δαὶ Ὀρθαγόραν μνήμης ἄμοιρον ἐάσομεν; ὅσπερ ἒν ἐν Ἰνδοῖς λόγοις φησί. Κώϋθα μὲν, ἒτος εἶναί φησι κώμην τόδε ὄνομα λαχἒσαν, ταῖς δὲ αἰξὶ ταῖς ἐπιχωρίοις ἔνδον ἐν τοῖς σηκοῖς παραβάλλειν τὲς νομέας ἰχθῦς ξηρὲς χιλόν.

Κ Ε Φ λϛ'.

Περὶ τῆς τῶν Ἐλεφάντων πρὸς τὰς Σῦς ἀπεχθείας.

ΟΤΙ δέδοικεν ἐλέφας ῦν ἀνωτέρω εἶπον· τὸ δὲ ἐν Μεγάροις γενόμενον, Μεγαρέων ὑπ' Ἀντιπάτρε πολιορκεμένων, ἐθέλω εἰπεῖν, ϗ μέντοι εἰρησόμενον τἒτό ἐςι. Τῶν Μακεδόνων βιαίως ἐγκειμένων, ῦς πίττῃ χρίσαντες ὑγρᾷ, ϗ ὑποπρήσαντες αὐτὰς, ἀφῆκαν ἐς τὲς πολεμίες. Ἐμπεσἒσαι δὲ ἄρα ἐκεῖναι οἰςρημέναι ταῖς τῶν ἐλεφάντων ἴλαις, ϗ βοῶσαι, ἅτε ἐμπιπράμεναι, ἐξέμαινον τὲς θῆρας, ϗ ἐτάραττον δεινῶς. Οὔτε γἒν ἔμενον ἐν τάξει, ἒτε ἦσαν ἔτι πρᾶοι, καίτοι ϗ ἐκ νηπίων πεπωλευμένοι· εἴτε φύσει τινὶ οἱ ἐλέφαντες ἰδίᾳ μισἒντες τὰς ῦς ϗ μυσαττόμενοι, εἴτε ϗ τῆς φωνῆς αὐτῶν τὸ ὀξὺ ϗ ἀπηχὲς πεφρικότες ἐκεῖνοι. Συνειδότες ἒν ἐκ τέτων οἱ πωλοτρόφοι τῶν ἐλεφάντων ῦς παρατρέφεσιν αὐτοῖς, ὡς φασὶν, ἵνα ϗ ἐκ τῆς συνηθείας ἧττον ὀῤῥωδῶσιν αὐτάς.

Κ Ε Φ. λζ'.

Περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἰνδικοῖς Ψύλλοις ἵππων τε, ϗ προβάτων, ϗ λοιπῶν ζώων, πηλίκα τὸ μέγεθός εἰσι· ϗ ὅτι παρ' Ἰνδοῖς ῦς ἐ γίνεται, ϗ ὡς βδελύσσονται ἐκείνης κρέα.

ΠΑρά γε τοῖς Ψύλλοις καλεμένοις τῶν Ἰνδῶν (εἰσὶ γὰρ ϗ Λιβύων ἕτεροι) ἵπποι γίνονται τῶν κριῶν ἐ μείζες, ϗ τὰ

 πρόβατα

tudine agnos non ſuperant; aſini quoque tales naſcuntur, et ſimiliter muli, boves, et quod illic cunque beſtiarum perparvulum eſt. Porro apud Indos nullum ſuem, neque ferum neque cicurem, naſci aiunt; et ſuilli generis uſum Indos deteſtari, et tantopere ab eo veſcendo, quam ab humanis carnibus abhorrere.

C A P. XXXVIII.

De metropoleos Epheſiae Serpentibus, et Cancris earundem hoſtibus.

Ad paludem, quae juxta Epheſiam metropolim eſt, aiunt cavernam eſſe ſerpentium plenam maximarum, quae magnum acerbitatis virus habent in mordendo. Hae tametſi ex caverna prodeuntes uſque ad proximam paludem ſerpunt; natando tamen trajicere, ut in oppoſitam ripam exeant, cancrorum, qui eas extenſis forcipibus comprehenſas interficiunt, metu non audent. Conquieſcunt igitur, atque a tranſmittendo ſe ſuſtinent, cancrorum cuſtodias formidantes, et poenarum metum exhorreſcentes: ac niſi mirabili naturae dono paludis ripas cancri incolerent, et tuta illic omnia praeſtarent; dudum peſtiferis ſerpentium morſibus incolae periiſſent.

C A P. XXXIX.

De diverſorum locorum Draconibus et Aſpidibus.

Onesicritus Aſtypalaeus duos in India ſcribit dracones fuiſſe, quos Apoſiſares Indus nutriverit, alterum ſex et quadraginta, alterum octoginta cubitorum; eoſdemque Alexandrum, Philippi filium, ardenter videre expetiviſſe. Regnante Philadelpho

πρόβαλα ἰδεῖν μικρὰ κατὰ τὰς ἄρνας, ϗ οἱ ὄνοι δὲ τοσοῦτοι γίνονται τὸ μέγεθος, ϗ οἱ ἡμίονοι, ϗ οἱ βοῦς, ϗ πᾶν κτῆνος ἕτερον ὁτιοῦν. Ὗν δὲ ἐν Ἰνδοῖς οὐ φασι γίνεσθαι, οὔτε ἥμερον, οὔτε ἄγριον· μυσάττονται δὲ ϗ ἐσθίειν τοῦδε τοῦ ζώου Ἰνδοί, ϗ οὐκ ἂν γεύσαιντό ποτε ὑείων, ὥσπερ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπείων οἱ αὐτοί.

ΚΕΦ. λή.

Περὶ τῶν ἐν μητροπόλει τῇ Ἐφεσίᾳ Ὄφεων, ϗ τῶν ἀντιπάλων αὐτοῖς Καρκίνων.

ΕΝ μητροπόλει ἀκούω τῇ Ἐφεσίᾳ λίμνην εἶναι, ϗ πρὸς αὐτῇ Σπήλαιον, ἔχει δὲ ἄρα τὸ ἄντρον ὄφεων πλῆθος ἄμαχον, ϗ εἶναι τούτους μεγίστους φασί, ϗ δεινοὺς τὸ δῆγμα. Προϊέναι μὲν οὖν αὐτοὺς τοῦ ἄντρου λόγος ἔχει, ὅσον ἐς τὴν λίμνην ἐξερπύσαι τὴν παρακειμένην, ϗ νήχεσθαι· πειρωμένους δὲ περαιτέρω τοῦ ὕδατος προελθεῖν, οὐ δύνασθαι· μέλλοντας γὰρ ἐπιβαίνειν τῆς γῆς ἐλλοχᾶν καρκίνους μεγάλους, οἵπερ οὖν ἀνατείναντες τὰς χηλὰς συλλαμβάνουσιν ἐς πνίγμα αὐτοὺς ϗ ἀναιροῦσι. Δεδοικότες οὖν οἱ ὄφεις τοὺς ἐχθροὺς ἡσυχάζουσι, ϗ εἰς τὴν γῆν αὐτοῖς ἄβατά ἐστι· πεφρίκασι γὰρ τὴν ἐκ τῶν καρκίνων φρουρὰν, ϗ κόλασιν· ἢ πάντως ἂν ἀπολώλασιν οἱ περὶ τὸν χῶρον ἐκ πολλοῦ, εἰ μὴ φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ περιειληφότες οἱ προειρημένοι καρκίνοι τῆς λίμνης τὰ χείλη, ϗ ἀνείργοντες, εἶτα εἰρηναῖα ἀπέφαινον τὰ ἐν τῷ τόπῳ πάντα.

ΚΕΦ. λθ΄.

Περὶ τῶν ἐν διαφόροις τόποις Δρακόντων τε ϗ Ἀσπίδων.

Ο Νησίκριτος ὁ Ἀστυπαλαιεὺς λέγει ἐν Ἰνδοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ παιδὸς Φιλίππου γενέσθαι δράκοντας δύο, οὓς Ἀποσεισάρης ὁ Ἰνδὸς ἔτρεφεν, ὧν ὁ μὲν ἦν πηχῶν μ΄ ϗ ρ΄, ὁ δὲ π΄· καί φησιν ἐπιθυμῆσαι δεινῶς Ἀλέξανδρον θεάσασθαι αὐτούς. Λέγουσι δὲ Αἰγυπτίων λόγοι ϗ ἐπὶ τοῦ Φιλ-

ladelpho, duos item ex Aethiopia dracones in Alexandriam deportatos fuisse vivos Aegyptiorum libri testantur, alterum magnitudine quatuordecim, alterum tredecim cubitorum. Euergetis regis temporibus tres etiam advectos fuisse, unum novem, alterum septem cubitorum, tertium magna cura in Aesculapii templo nutritum fuisse aiunt Aegyptii. Atque etiam aspides quatuor cubitorum magnitudine nasci iidem referunt. Haec super horum animalium peculiari natura, et incrementi eorum magnitudine, adferre volui. Iam qui de Chiorum rebus historiam conscripserunt, ad quandam in ea insula Pelinnaei montis vallem, proceris arboribus frequentem atque opacam, maxima magnitudine draconem inquiunt procreatum fuisse, cujus sibilum Chii vehementer perhorrescerent. Magnitudinem autem cum nulli neque agricolae, neque pastores, accedendo propius considerare auderent, sed ex solo sibilo ingentem quandam et formidolosam feram bestiam esse suspicarentur, moles ejus tandem mirabili quadam machinatione atque solertia cognita fuit. Vento enim vehementissimo vallis arbores concussae, et violenter collisi rami ignem conceperunt, et simul inde ingens incendium excitatum locum omnem comprehendit, feramque circumdedit; quae cum intercepta elabi non posset, ardore flammae conflagravit. Itaque nudato loco, omnia conspicua facta fuere; et vero Chii metu liberati cum spectatum venissent, inusitata magnitudine ossa, et immane caput offenderunt; ut ex iis, qualis quantusque vivus ille fuisset, conjici posset.

CAP. XL.

De serpente, qui Seps nuncupatur.

SEPS e genere serpentum ex eo magnam admirationem excitat, quod colorem in eorum, quae contingit, similitudinem immutat.

ἀδέλφε ἐξ Αἰθιοπίας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρε πόλιν κομισθῆναι δράκοντας δύο ζῶντας, κ̀ τὸν μὲν αὐτῶν πηχῶν ιδ΄, τὸν δὲ ιγ΄. Ἐπί γε μὴν τε Εὐεργέτε τρεῖς κομισθῆναι, κ̀ τὸν μὲν εἶναι πηχῶν θ΄, τὸν δὲ ζ΄, τὸν δὲ τρίτον ἐναπολείπεσθαί γε κ̀ τρέφεσθαι ἐν Ἀσκληπιε, σὺν πολλῇ τῇ κομιδῇ αὐτὲς οἱ Αἰγύπτιοί φασι. Καὶ ἀσπίδας δὲ τετραπήχεις γίνεσθαι πολλάκις οἱ αὐτοὶ λέγεσι. Μνήμην δ' ἄρα τέτων ἐποιησάμην, τὸ ἴδιον τῶν ζώων ἐπεξελθὼν, κ̀ εἰς ὅσον πέφυκε μῆκος προϊέναι, δεῖξαι βεληθείς. Λέγεσι γεν κ̀ οἱ τὰς ὑπὲρ τῆς Χίε συγγράψαντες ἱσορίας γενέσθαι ἐν τῇ νήσῳ, περὶ τὸ ὄρος τὸ καλέμενον Πελινναῖον, ἐν αὐλῶνί τινι δασεῖ κ̀ δένδρων ὑψηλῶν πεπληρωμένῳ, δράκοντα μεγέθει μέγισον, ὅπερ ἐν κ̀ τὸν συριγμὸν ἐπιπεφρίκασιν οἱ τὴν Χῖον κατοικεντες. Οὐκεν ἐδὲ ἐτόλμων τινὲς ἢ τῶν γεωργέντων, ἢ τῶν νεμόντων, πλησίον γενόμενοι καταγνῶναι τὸ μέγεθος, ἀλλὰ ἐκ μονῆς τῆς σύριγγος πελώριόν τι κ̀ ἐκπληκτικὸν τὸ θηρίον εἶναι ἐπίςευον· ἐγνώσθη δ' ἐν, ὅσος ποτὲ τὸ μέγεθος ἦν, δαιμονίᾳ τινὶ κ̀ θαυμασῇ μηχανῇ, ναὶ μὰ Δία. Σφοδρε γὰρ ἀνέμε κ̀ σκληρε προσπεσόντος, ἐτρίφθη πρὸς ἄλληλα τὰ ἐν τῷ αὐλῶνι δένδρα, κ̀ οἱ κλάδοι βιαίως ἀρατλόμενοι τίκτεσι πῦρ, κ̀ αἴρεται μεγίςη φλὸξ, κ̀ παραλαμβάνει τὸν πάντα χῶρον, κ̀ κυκλεται τὸν θῆρα· ὁ δὲ ἀποληφθεὶς, κ̀ ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, καταπίμπραται. Οὐκεν, γυμνωθέντος τε τόπε, γίνεται κάτοπτα πάντα· κ̀ οἱ Χῖοι ἐλευθερωθέντες τε δέες ἧκον ἐπὶ θέαν, κ̀ καταλαμβάνεσι τὰ ὀςᾶ μεγέθει μέγιςα, κ̀ κεφαλὴν ἐκπληκτικήν· ὡς ἐκ τέτων ἔχειν συμβαλεῖν, ὅσος τε ἐκεῖνος ἦν, κ̀ ὁποῖος ἔτι περιών.

Κ Ε Φ. μ΄.

Περὶ τε ὄφεως ᾧ ὄνομα σήψ.

Ὄφεως ὄνομα σήψ, κ̀ ἔχει θαυμάσαι ἄξιον ἐκεῖνο· τὴν χρόαν ἐκτρέπει τὴν ἑαυτε, κ̀ ἔοικε τοῖς τόποις, καθ' ὓς

immutat. Ejus imi quatuor dentes cavi ſunt, et tuniculis quibuſdam occultantur; ex iis venenum emittens, celeriter putrefacit, et interimit.

C A P. XLI.

De alatis Scorpiis in India; item de Serpentibus, et Lacertis.

MEGASTHENES in India ſcorpios dicit alatos eoſdemque maximos procreari, et ſimiliter aculeis atque Europaeos pungere; et ibidem ſerpentes gigni volucres, non die ſed noctu infeſtas, quae urinam quoque reddant, cujus contactu animalium partes illico putreſcant. Haec Megaſthenes. Ceterum Polycletus maximos ait lacertos in eadem regione, tum valde vario colore naſci; ut pellis floridis quibuſam picturis maxime diſtincta, et ad tactum mollis, et tenera ſit. In Arabia quidem lacertos naſci, et ad duorum cubitorum magnitudinem accedere, ſcribit Ariſtoteles.

C A P. XLII.

De Scorpiis alatis et duplicis aculei in Aegypto, et de Serpentibus bicipitibus.

PAMMENES in eo opere, quod De feris venenatis ſcripſit, alatos tradit ſcorpios in Aegypto naſci, duplici aculeo armatos: et id quidem ipſum ait ſe non auditione accepiſſe, ſed ex ſeſe hanc hiſtoriam profiteri: item bicipites ſerpentes binis pedibus ad caudam praeditas eſſe. Porro Cteſias Cnidius refert in flumine, cui nomen Argades, quod ad Perſicam Sittacen eſt, ſerpentes abunde gigni, capite albas, reliquo corpore nigras; quatuor

ὓς ἔρχεται. Ὀδόντας δ' ἄρα τέτταρας τὰς κάτω φέρει κοίλους, ἐφ' ὧν ὑμνώδεις ἐπίκεινται χιτῶνες, καλύπτοντες τὰ κοιλώματα· ἐκ τούτων οὖν πατάξαν τὸ θηρίον, εἶτα ἀφίησι τὸν ἰόν· σήπει δὲ παραχρῆμα, καὶ ἀναιρεῖ τάχιστα.

ΚΕΦ. μα'.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς πτερωτῶν Σκορπίων· ἔτι δὲ καὶ περὶ Ὄφεων τε, καὶ Σαυρῶν.

ΜΕγασθένης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γίνεσθαι πτερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγχρίπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως· γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις αὐτόθι, καὶ τούτους πτηνούς· ἐπιφοιτᾶν δὲ οὐ μεθ' ἡμέραν, ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀφιέναι ἐξ αὐτῶν οὖρον, ὅπερ οὖν ἐὰν κατά τινος ἀποστάξῃ σώματος, σῆψιν ἐργάζεται παραχρῆμα. Καὶ τὰ μὲν τοῦ Μεγασθένους ταῦτα. Πολύκλειτός γε μήν φησιν ἐν τῇ αὐτῇ γῇ σαύρους γίνεσθαι μεγίστους, καὶ πολυχρόους, καὶ βαφαῖς τισιν εὐανθέσι τὰς δορὰς πεποικίλθαι δεινῶς, εἶναι δὲ καὶ ἅψασθαι ταύτας ἁπαλωτάτας. Σαύρους δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀράβων γῇ τίκτεσθαί φησι, καὶ δύο πήχεις ἔχειν αὐτούς.

ΚΕΦ. μβ'.

Περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Σκορπίων πτερωτῶν καὶ δικέντρων, καὶ περὶ Ὄφεων.

ΠΑμμένης ἐν τῷ Περὶ θηρίων σκορπίους λέγει γίνεσθαι πτερωτοὺς καὶ δικέντρους ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ οὐ φησιν ἀκοὴν λέγειν, ἀλλὰ ἑαυτοῦ τήνδε τὴν ἱστορίαν ὁμολογεῖ· καὶ ὄφεις δικεφάλους, καὶ ἔχειν δύο πόδας κατὰ τὸ οὐραῖον τούτους. Κτησίας γε μὴν ὁ Κνίδιός φησι περὶ τὴν Περσικὴν Σιττάκην ποταμὸν εἶναι, Ἀργάδην ὄνομα· ὄφεις δὲ ἐν αὐτῷ γίνεσθαι πολλούς, μέλανας τὸ σῶμα, πλήν γε τῆς κεφαλῆς, εἶναι δὲ

αὐτοῖς

quatuor cubitorum longitudinem habere, et quos morſu percuſſerint interimere; interdiu eas haudquaquam videri ſolere, ſub aqua natantes; noctu vero vel aquantibus, vel lintea lavantibus (quod non pauci faciunt, vel propter aquae deficientis neceſſitatem, vel quod impediti negotiis interdiu veſtes non abluerint) perniciem inferre.

AELIANI

αὐτοῖς λευκὴν ταύτην· προϊέναι δὲ εἰς ὀργυιὰν τὸ μῆκος τοὺς ὄφεις τούσδε, τοὺς οὖν ὑπὸ τούτων δηχθέντας ἀποθνήσκειν· καὶ μεθ᾽ ἡμέραν μὲν μὴ ὁρᾶσθαι, ὑφύδρους δὲ νήχεσθαι· νύκτωρ δ᾽ ἢ τοὺς ὑδρευομένους, ἢ τοὺς τὴν ἐσθῆτα ϛκιδρύνοντας διαφθείρειν· πολλοὺς δὲ ἄρα πάσχειν τοῦτο, ἢ χρείᾳ ὕδατος ἐπιλείποντος, ἢ μεθ᾽ ἡμέραν ἀσχοληθέντας, καὶ ἀποπλῦναι τὴν ἐσθῆτα μὴ δεδυνημένους.

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XVII.

CAPVT I.
De Serpentibus, quos vidit Alexander; et de Cancris.

IN navigatione maris Rubri Alexander dicit ſe ſerpentes vidiſſe longitudine quadraginta cubitorum, et craſſitudine pro rata longitudinis portione: item genus cancrorum, quorum teſtae circumferentia undique pedis menſuram implebat, et chelae maximae prominebant; neminem vero iis inſidiari, quia ſacri habentur Neptuno, et deo conſecrantur, ut quaſi donaria ſint ejus ab omni noxa et omnibus inſidiis tuta.

CAP. II.
De Serpentibus Indicis.

CLITARCHVS ait circa Indiam ſerpentem ſedecim cubitorum gigni. Atque etiam aliud ſerpentium genus non ſpeciem ſimilitudinemque aliorum gerere, ſed magnitudine multo inferiores eſſe, et tanquam pigmentis diſtinctos, ſic verſicolores ſpectari; vittas enim a capite ad caudam pertinentes habere, alias aerei, alias

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΖ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ α΄.

Περὶ Ὄφεων τῶν τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὀφθένλων, ϗ περὶ Καρκίνων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐν τῷ περίπλῳ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάτ]ης λέγει ὕτως· ὄφεις ἑωρακέναι μ΄ πηχῶν μῆκος, πλάτος ϗ πάχος καλὰ τὸ μῆκος δηλονότι· ϗ γένος καρκίνων, οἷς τὸ μὲν ὄςρακον τὴν περιφέρειαν εἶχε πανταχόθεν πόδα, ϗ χηλαὶ δὲ ἠρ]ημέναι μέγισαι· προχεῖχον τὸ ἐπηρ]ημένον· ἐπιβυλεύεσθαι δὲ ὑπ᾽ ὐδενὸς αὐτὺς, τὸ δὲ αἴτιον· ἱεροὶ λέγονλαι Ποσειδῶνος, ϗ ἀφιέρωνλαι τῷ θεῷ, οἷον ἀναθήμαλα εἶναι ἐκείνυ ἀσινῆ τε ϗ ἀνεπιβύλευλα, οἱ καρκίνοι.

ΚΕΦ. β΄.

Περὶ Ὄφεων τῶν περὶ τὴν Ἰνδικήν.

ΚΛείταρχος ἐν τῇ περὶ τὴν Ἰνδικὴν φησι γίνεσθαι ὄφιν πηχῶν ἑκκαίδεκα. Γίνεσθαι δὲ ϗ ἄλλό τι γένος ὄφεων ὑμνεῖ, ὐ καλὰ τὺς ἑτέρυς τὸ εἶδος· βραχυλέρυς μὲν γὰρ εἶναι τῷ μεγέθει πολλῷ, ποικίλυς γε μὴν τὴν χρόαν ὁρᾶσθαι, ὡσπερεῦν φαρμάκοις καλαγραφέντας· τὺς μὲν γὰρ χαλκοειδεῖς ταινίας ἔχειν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐς τὴν ὐρὰν καθερπύσας, τὺς δὲ

lias argentei, nonnullas rubri, alias aurei coloris; eosdemque morsu celerrime interimere posse, idem refert.

CAP. III.

De Troglodyticis Viperis et Testudinibus.

NYMPHIS libro De Ptolemaeis nono ait viperas in Troglodytide, si cum aliis conferantur, ingenti nasci magnitudine, ad cubita quindecim quandoque; porro testudinum tegmenta reperiri tanta, ut singula senos medimnos Atticos capiant.

CAP. IV.

De Presteribus serpentibus.

PRIMVM ut morsu prester, e genere serpentium, affecit, statim ignavos et immobiles reddit; paullo post menti oblivio et tenebrae offunduntur, ut neque notionem habeant morsus, neque respirare, neque meiere queant; simul et percussos a pilis jam nudatos suffocatio sequitur, cum convulsionibus, et morte acerrimis doloribus referta.

CAP. V.

Quemadmodum Aspides ab Aegyptiis mansuefiunt.

PHYLARCHVS libro duodecimo in vulgus edidit, aspides ab Aegyptiis vehementer coli; easdemque ex eo cultu prorsus mansuescere, ciboque cicures fieri; neque simul cum pueris infantibus viventes eis quippiam nocere, et vero appellatas ex cavis prodire, atque ad appellantem accedere; digitorum autem crepitu vocantur. Aegyptii in aspidum nationem hospitalissimi: primum enim ut pransi sunt, statim temperatas vino et melle farinas

in

δὲ ἀργυρίῳ προσεικασμένους, πεφοινιγμένους ἄλλους, καὶ μέντοι καὶ χρυσοφανεῖς τινας· δακεῖν δ' ἄρα καὶ ἀποκτεῖναι ὤκιστα δεινοὺς αὐτοὺς λέγει οὗτος.

ΚΕΦ. γ'.

Περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ τῇ Τρωγλοδύτιδι Ἔχεων καὶ Χελωνῶν.

ΕΝ τῷ θ' τῶν Περὶ Πτολεμαίων λόγῳ λέγει Νύμφις ἐν τῇ γῇ Τρωγλοδύτιδι γίνεσθαι ἔχεις ἄμαχόν τι μέγεθος, εἰ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔχεις ἀντικρίνοιντο, εἶναι γὰρ πηχῶν καὶ πεντεκαίδεκα· τάς γε μὴν χελώνας εἶναι τοσαύτας τὸ χελώνειον, ὡς χωρεῖν μεδίμνους Ἀττικοὺς καὶ ἓξ αὐτό.

ΚΕΦ. δ'.

Περὶ ὄφεων Πρηστήρων.

ΕΣτι δὲ καὶ πρηστὴρ ὄφεων γένος, ὅσπερ οὖν εἰ δάκοι, τὰ μὲν πρῶτα νωθεῖς ἀπεργάζεται, καὶ ἥκιστα κινητικούς· εἶτα μέντοι κατ' ὀλίγον αἰτιωμένους, καὶ ἀναπνεῖν ἀδυνάτους· καὶ μέντοι καὶ λήθην καταχεῖ τῇ γνώμῃ τὸ δῆγμα, καὶ τὴν κύστιν ἐπέχει, καὶ λιπότριχας ἀποφαίνει, εἶτα ἔπεται πνιγμὸς, καὶ σπᾶσθαι ποιεῖ, καὶ τὸ τέλος τοῦ βίου ἀλγεινότατον.

ΚΕΦ. έ.

Ὅπως πραΰνονται αἱ Ἀσπίδες ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων.

ΦΥλαρχος ἐν τῇ ιϛ' ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων ἀσπίδων ᾄδει τοιαῦτα· τιμᾶσθαί φησιν αὐτὰς ἰσχυρῶς, καὶ ἐκ ταύτης γε τῆς τιμῆς ἡμερωτάτας τε καὶ χειροήθεις γίνεσθαι, τὰς ἐκ τῆς τροφῆς πεπωλευμένας· τοῖς παιδίοις οὖν συντρεφομένας μηδὲν ἀδικεῖν, καὶ καλουμένας δὲ ἐξέρπειν τῶν φωλεῶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι· κλῆσις δὲ αὐτῶν ὁ τῶν δακτύλων ἐστὶ κρότος. Προτείνουσι δὲ ἄρα οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ξένια αὐταῖς· ἐπὰν γὰρ ἀπὸ δείπνου γένωνται, ἄλφιτα οἴνῳ καὶ μέλιτι ἀναδεύσαντες κατὰ τῆς τραπέζης τιθέασι,

in menſam, in qua pranſi ſunt, exponunt; poſtea crepitu digitorum eas, tanquam convivas, ad prandium vocant: illae vero velut ad condictam coenam invitatae, aliae aliunde prorepentes, accedunt, et menſam circumſtant; ac reliqua omni ſpira humi relicta, caput allevantes circumlambunt, ſenſimque atque moderate farina explentur, eamque conſumunt. Cum autem Aegyptii de nocte habent neceſſe ſurgere, ne ipſas in tenebris conculcent, iterum percuſſione digitorum utuntur, eis, ut de via decedant, ſignum dantes; illae ſane ſonitus diſcrimen, et cur fiat, intelligentes, confeſtim ſe ſubducunt, et in latibula abſtruduntur; itaque is, qui de lecto ſurgit, poſtea in nullas ipſarum incurrit.

CAP. VI.

De Crocodilis, Cetis, Scorpiis, et Gobiis.

In tantam ſaepe magnitudinem excreſcit crocodilus, ut Pſammitici Aegyptiorum regis tempore viginti quinque cubitorum dicant viſum fuiſſe; regnante vero Amaſide, palmorum quatuor ſupra ſex et viginti cubita. In Laconico mari accepi ingentia cete naſci, eamque ob cauſam criticorum quidam Homerum dicunt *Lacedaemonem cetoſam* appellaſſe. Circa Cythera inſulam cete praedicant majori granditate generari, eorumque nervos accommodatos eſſe ad conficiendas non ſolum pſalteriorum, et muſicorum aliorum organorum fidiculas; ſed ad bellica etiam inſtrumenta ex his confectae chordae cenſentur optimae. Ceterum in Rubro mari, praeter jam dictos, gignuntur etiam ſcorpii et gobii, partim duum, partim trium cubitorum. Amometus in quadam Libyca urbe dicit ſacerdotes ex lacu quodam cantionum illecebris praeſtrictos crocodilos ſedecim cubitorum educere. Theocles libro quarto in Syrti ait cete procreari triremibus majora. Circa Gedro-

ασι, ἐφ' ἧς ἔτυχον δεδειπνηκότες· εἶτα μέντοι κροτήσαντες, οἱονεὶ δαιτυμόνας καλοῦσι· καὶ ἐκεῖναι ὥσπερ οὖν ὑπὸ συνθήματι παραγίνονται, καὶ ἄλλη ἀλλαχόθεν ἐξέρπει· καὶ περιστᾶσαι τὴν τράπεζαν, τὴν μὲν λοιπὴν σπεῖραν ἐῶσι κατὰ τοῦ δαπέδου, ἄρασαι δὲ τὴν κεφαλὴν περιλιχμῶνται, καὶ ἡσυχῇ καὶ κατ' ὀλίγον ἐμπίπλανται τῶν ἀλφίτων, καὶ καταναλίσκουσιν αὐτά. Νύκτωρ δὲ ἐὰν ἐπείγῃ τι τοὺς Αἰγυπτίους, κροτοῦσι πάλιν· ὑποσημαίνει δὲ ἄρα ὅδε ὁ ψόφος ἐξίστασθαί τε αὐτὰς, καὶ ἀναχωρεῖν· οὔκουν συνίασι καὶ ἐκεῖναι τὴν τοῦ κτύπου διαφορὰν, καὶ ἐφ' ὅτῳ τοῦτο δρᾶται, καὶ παραχρῆμα ἀναστέλλονται, καὶ ἀφανίζονται, εἰς τοὺς χηραμοὺς τε καὶ φωλεοὺς ἕρπουσαι· ὁ γοῦν ἀνιστάμενος οὔτε ἐμβαίνει τινὶ αὐτῶν, οὔτε περιπίπτει.

ΚΕΦ. ς'.

Περὶ Κροκοδείλων, καὶ Κητῶν, Σκορπίων τε, καὶ Καβιῶν.

Ὁ Κροκόδειλος γίνεται μήκιστος πολλάκις, ἐπὶ γοῦν Ψαμμιτείχου τοῦ Αἰγυπτίων βασιλέως πέντε καὶ κ' πηχῶν κροκόδειλον φανῆναί φησιν· ἐπὶ δὲ Ἀμάσιδος πλαιστῶν δ' καὶ πηχῶν ς' καὶ κ'. Κήτη δὲ περὶ Λάκαιναν θάλατταν ἀκούω γίνεσθαι μεγέθει μέγιστα, καὶ τινές γε τῶν κριτικῶν τὸν Ὅμηρον ἐντεῦθεν εἰπεῖν φασι, Λακεδαίμονα κητώεσσαν. Περὶ τὰ Κύθηρα δὲ ἔτι καὶ μείζω τὰ κήτη ὑμνοῦσι γίνεσθαι· ἔοικε δ' αὐτῶν καὶ τὰ νεῦρα λυσιτελῆ εἶναι εἰς τὰς τῶν ψαλτηρίων, καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων χορδοστροφίας· καὶ μέντοι καὶ ἐς τὰ πολεμικὰ ὄργανα αἱ τούτων νευραὶ δοκοῦσι λυσιτελέσταται. Ἐν δὲ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, πρὸς τοῖς ἤδη προειρημένοις, γίνονται καὶ σκορπίοι καὶ καβιοὶ β' πήχεων, καὶ μέντοι καὶ γ'. Ἀμώμητος δέ φησιν ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν εἶναί τινα, ἐν ᾗ τοὺς ἱερέας ἔκ τινος λίμνης ἐπαοιδαῖς καταγοητεύοντας εὖ μάλα ἐκτικαῖς ἐξάγειν κροκοδείλους πηχῶν ις'. Θεοκλῆς δ' ἐν τῇ δ' περὶ τὴν Σύρτιν λέγει γίνεσθαι κήτη τριήρων μείζονα. Περὶ δὲ τὴν Γεδρωσίαν χώραν,

Gedrosiam, Indiae regionem non ignobilem, Onesicritus atque Orthagoras scripserunt, cete longitudine dimidiati stadii, et latitudine pro rata longitudinis portione nasci; tantoque robore septa esse, ut saepe cum naribus respirarint, tantopere in sublime marinos fluctus jactent, ut haec imperitis maximae maris tempestates ac turbines esse videantur.

CAP. VII.
De Elephantis.

ARISTOTELES libro octavo De animalibus ait, elephantos novem hordei medimnos Macedonicos ad summum comedere (quae tamen quantitas periculosa est) et insuper polentae quinos, aut etiam septenos si dederis; et simul arborum frondes ac turiones. Metretas vero, inquit idem, Lacedaemonicas quatuordecim bibere possunt, et rursus ad ejusdem diei vesperam octo. Ducentos autem annos vivunt, nonnulli etiam trecentos. Clarae aquae potio elephanto inimicissima est, turbulentam et sordidam suavissimam ducit; ac si ad flumen aut ad lacum accesserit, non prius, quam coenum pedibus perturbarit, et pulchritudinem aquae disformarit, ad hauriendam aquam se inclinat. Sine potione vel octo dies fert.

CAP. VIII.
De animali Cepo nuncupato.

TERRESTRE quoddam animal Pythagoras scribit in libro De mari Rubro circa idem mare procreari, et cepum [h. e. hortum] apposite idcirco nominari, quod tanquam hortus variis coloribus distinguatur; et cum aetate est confirmata, pari magnitudine est cum Eretriensibus canibus. Iam porro hujus colorum varietatem, sicut ille scribit, animus nobis est explicare. Ejus caput,

χώραν, ἔςι δὲ μοῖρα τῆς γῆς τῆς Ἰνδικῆς ἐκ ἄδοξος, Ὀνησίκριτος λέγει ϗ Ὀρθαγόρας γίνεσθαι κήτη ἥμισυ ἔχοντα ςαδίε τὸ μῆκος, πλάτος δὲ κατὰ λόγον τῦ μήκες ϗ τῦτο δηλονότι· τοσαύτην δέ φασιν ἔχειν δύναμιν αὐτὰ, ὡς πολλάκις ὅταν ἀναφυσήσῃ τοῖς μυκτῆρσιν, ἐς τοσῦτον ἀναῤῥίπτειν τῆς θαλάττης τὸ κλυδώνιον, ὡς δοκεῖν τοῖς ἀμαθέσι ϗ ἀπείροις πρηςῆρας εἶναι ταῦτα.

ΚΕΦ. ζ´.

Περὶ Ἐλεφάντων.

ΑΡιςοτέλης ἐν τῷ ή Περὶ ζώων φησὶ, τὲς ἐλέφαντας ἐσθίειν κριθῶν μεδίμνες Μακεδονικὲς ἐννέα πλεῖςον (ἐπικίνδυνον δὲ τοσῦτον πλῆθος) ἀλφίτων δὲ ἐπὶ τέτοις ἓξ, εἰ δὲ δοίης ϗ ζ´, ϗ χειλῶν φύλλα ϗ κλάδες ἀπαλές· πίνειν δ' αὐτὲς, ὁ αὐτὸς λέγει, μητρητὰς Λακεδαιμονικὲς ιδ´, ϗ πάλιν τῆς δείλης ἐπιπίνειν ή. Βιῦν δ' ἐλέφαντας ἔτη σ´ φησὶ, προϊέναι δέ ἐςιν ὲς ϗ εἰς τρεῖς ἑκατοντάδας. Διειδὲς δ' ὕδωρ ϗ ἀκραιφνὲς ἐλέφαντι πιεῖν ἔχθιςόν ἐςι, τεθολωμένον δὲ ϗ ῥυπαρὸν ἥδιςον πομάτων ἡγεῖται· ϗ μέντοι ϗ ἐς ποταμὸν ἐὰν ἀφίκηται, ἢ λίμνην, ἐ πρότερον ἐπικύπτει πιεῖν, πρὶν ἢ τοῖς ποσὶν ἐπιταράξῃ τὴν ἰλὺν, ϗ ἀφανίσῃ τὸ κάλλος τῦ ὕδατος. Ἐὰν δὲ ἄποτος μείνῃ, διακαρτερεῖ ϗ ὀκτὼ ἡμέρας.

ΚΕΦ. ή.

Περὶ ζώε τῦ καλεμένε Κήπε.

ΠΥθαγόρας ἐν τοῖς Περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης λέγει ζῶόν τι γίνεσθαι χερσαῖον περὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο, τὸ καλέμενον κῆπον· φερώνυμον δὲ εἶναι, ϗ εἰκότως, ἔχει γὰρ χρόας πολλάς· ϗ μέγεθος μὲν εἰληχέναι τὸν τέλειον κατὰ τὲς κύνας τὲς Ἐρετρικές. Περιελθεῖν δὲ αὐτῦ τὸ ποικίλον ἐθέλω, ϗ δεῖξαι τῷ λόγῳ, ὡς ἐκεῖνος γράφει. Τὰ μὲν δὴ

 περὶ

put, et dorſum, et ſpina, ad caudam uſque prorſus valde igneo colore ſunt, tum aurei quidam pili diſſeminati ſpectantur; facies alba ad genas uſque, inde ad collum auro ſimiles vittae pertinent; colli inferiores partes uſque ad pectus, et anteriores pedes omnino albi coloris ſunt; mammae duae manum implentes coeruleo colore viſuntur, venter candidus, pedes poſteriores nigri ſunt; roſtri formam ſi cynocephalo comparaveris, non aberrabis a vero.

CAP. IX.

De Onocentaura.

ANIMAL quoddam onocentauram vocant, eamque quiſquis vidit, non incredibile ducet, quod fama pervagatum eſt, Centaurorum nationes fuiſſe, neque fictores atque pictores in eorum deſcriptione mendaces fuiſſe; ſed eos quoque a tempore productos, et gemina diverſae naturae corpora in unum coaluiſſe, non negabit. Verum ſive revera fuerint, ſive omni cera flexibilior, et ad fingendum habilior, fama illos finxerit, tanquam dimidiato hominis et altero equi corporibus permixtis, et una conciliatis anima, praetereo. De onocentaura quidem mihi nunc eſt animus explicare, quae auditione et fama accepi: Eam ipſam ſcilicet homini ore ſimilem eſſe; et pilis prolixis faciem ejus ambiri; collum et pectus humanam ſpeciem ſimilitudinemque gerere; mammas quoque turgidas in pectore; humeros, brachia, cubitos, manuſque, ac pectus uſque ad lumbum, humanam figuram habere; dorſum, latera, ventrem, poſteriores pedes, aſininis perſimiles eſſe, et quemadmodum aſinum cinereo colore eſſe, at imum ventrem [ad latera] leviter exalbeſcere: duplicem uſum ei manus praeſtare; nam celeritate ubi ſit opus, eae praecurrunt ante poſteriores pedes, ex

quo

περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῷ, καὶ τὸν νῶτον, καὶ τὴν ῥάχιν εἰς τὴν ὀρὰν τελευτῶντα, ἀκράτως πυρσά ἐστι, θεάσαιο δ' ἂν καὶ τρίχας χρυσοειδεῖς τινας διεσπαρμένας· λευκὸν δὲ τὸ πρόσωπόν οἱ μέχρι τῶν παρειῶν αὐτῶν, ἐντεῦθέν γε μὴν ταινίαι χρυσοειδεῖς καθίασιν ἐς τὴν δέρην· ταύτης δὲ τὰ κάτω μέχρι τῶν στέρνων, καὶ οἱ πόδες δὲ οἱ πρόσθιοι, λευκανθίζει πάντα· μαζοὶ δὲ χειροπληθεῖς δύο κυανοῖ, γαστὴρ δὲ λευκή, πόδες δέ οἱ κατόπιν μέλανές εἰσι· προσώπου δὲ μορφὴν ἐκείνου, κυνοκεφάλῳ παραβαλὼν αὐτήν, ἀληθεύσεις εὖ ἴσθι.

ΚΕΦ. θ'.

Περὶ Ὀνοκενταύρας.

ΟΝοκενταύραν καλοῦσι ζῶόν τι, καὶ ταύτην ὅς τις εἶδεν, οὐκ ἂν ἠπίστησεν, ὡς λόγος, ὅτι καὶ Κενταύρων φῦλα ἦν, καὶ οὐ κατεψεύσαντο οἱ χειρουργοὶ περὶ πλαστικὴν τε καὶ γραφικὴν τῆς φύσεως· ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ἤνεγκεν ὁ χρόνος κράσει σωμάτων οὐχ ὁμοίων ἑνωθέντας. Καταλείπω μὲν δὴ αὐτοὺς, εἴτε ἐγένοντο ὄντως ἐπιδημίᾳ πάντες μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ· εἴτε ἡ φήμη, κηροῦ παντὸς οὖσα εὐπλαστοτέρα τε καὶ εὐπειθεστέρα, διέπλασεν αὐτοὺς, καὶ ἀνέμιξεν ἵππου καὶ ἀνθρώπου δαιμονίᾳ τινὶ συναφῇ ἡμίτομα, καὶ ἔδωκε μίαν ψυχήν. Αὕτη δὲ, ὑπὲρ ἧς ὥρμηται λέγειν ὅδε ὁ λόγος, εἰς ἀκοὴν τὴν ἐμὴν τοιάδε ἀφίκετο. Ἀνθρώπῳ τὸ πρόσωπον εἴκασαι· περιέρχονται δὲ αὐτοῦ βαθεῖαι τρίχες· τράχηλός τε ὑπὸ τῷ προσώπῳ, καὶ στέρνα, καὶ ταῦτα ἀνθρωπικά· μαζοὶ δὲ ἠρμένοι, καὶ κατὰ τοῦ στήθους ἐφεστῶτες· ὦμοι δὲ, καὶ βραχίονες, καὶ πήχεις, ἔτι δὲ χεῖρες, καὶ στέρνα εἰς ἰξὺν, καὶ ταῦτα ἀνθρωπικά· ῥάχις δὲ, καὶ πλευραὶ, καὶ γαστὴρ, καὶ πόδες οἱ κατόπιν, ὄνῳ καὶ μάλα ἐμφερῆ, καὶ τεφρώδης κατ' ἐκείνους ἡ χρόα, τὰ δὲ ὑπὸ ταῖς λαπάραις ἡσυχῇ λευκανθίζει· αἱ χεῖρες τῷδε τῷ ζῴῳ διπλῆν παρέχουσι χρείαν· ἔνθα μὲν γὰρ τάχους δεῖ, προθέουσι τῶν ὀπίσω σκελῶν, καὶ τῶν λοιπῶν

quo fit, ut ceterorum quadrupedum curſu non ſuperetur; ac rurſus ubi habet neceſſe vel cibum capere, vel quicquam tollere, ponere, apprehendere, aut conſtringere, qui antea pedes eſſent, manus efficiuntur, tumque non graditur, ſed ſedet. Animal eſt gravi animi acerbitate; nam ſi capiatur, non ferens ſervitutem, libertatis deſiderio ab omni cibo abhorret, et fame ſibi mortem conſciſcit. Haec de onocentaura Pythagoram narrare teſtatur Crates ex Myſio Pergamo.

CAP. X.

De Talpis, aliiſque animalibus, quibus locis ea naſcantur, et quibus non naſcantur.

BOEOTIAE terrae ſolum talpis caret agro Lebadico; ac ſi importentur aliunde, non fodiunt, ſed moriuntur: ad ejus vicinam vero Orchomenum permultae procreantur. In Africa nulli ſunt neque apri, neque cervi. In Ponto neque mollia neque teſtacea, niſi raro et perpauca, gignuntur. Vnicornes aves in Aethiopia naſci, et ſues quadricornes, itemque ovillum pecus a lana quidem inops, verumtamen pilis camelorum hirſutum, auctor eſt Dinon.

CAP. XI.

De Phalangiis in Zacyntho.

IN Zacyntho phalangiorum morſu percuſſis, bene periti harum rerum homines dicunt, non ea modo accidere, quae alibi ictis uſu evenire ſolent; ſed eadem ipſa etiam omnia acerbiora fieri. Primum enim ut quis morſus ſit, totum ejus corpus obtorpeſcere, et tremore affici, et frigidiſſimum eſſe, et vomitum cum convulſione ſubſequi, et membrum genitale eis intendi; dolent et auribus vehementer, et ex utriuſque pedis vola. His autem partibus,

τετραπόδων οὐχ ἥτλᾶται τὸν δρόμον· δεῖ δὲ πάλιν τροφῆς, ἢ ἀφελεῖν τι, ἢ καταθέσθαι, ἢ συλλαβεῖν, καὶ σφίγξαι, καὶ οἱ πόδες οἱ τέως, χεῖρες ἐγένοντο καὶ οὐ βαδίζει, κάθηται δέ. Βαρύθυμον δὲ ἰσχυρῶς τὸ ζῶόν ἐστιν· ἐὰν γοῦν ἁλῷ, δουλείαν μὴ φέρον, καὶ τῆς τέως ἐλευθερίας γλιχόμενον, τροφὴν ἀπέστραπται πᾶσαν, καὶ ἀποθνήσκει λιμῷ. Πυθαγόρας λέγει καὶ ταῦτα, ὥσπερ οὖν τεκμηριοῖ Κράτης ὁ ἐκ τοῦ Μυσίου Περγάμου.

ΚΕΦ. ί.

Περὶ Ἀσπαλάκων, καὶ ἑτέρων ζώων, ἔνθα τε γίνεται, καὶ ἔνθα οὔ.

Η Βοιωτῶν γῆ ἀσπαλάκων ἀφεῖται, καὶ αὐτὴν οὐ διορύττει τὸ ζῶον τοῦτο κατὰ Λεβαδίαν· ἐὰν δέ πως καὶ ἀλλαχόθεν εἰσκομισθῶσιν, ἀποθνήσκουσι· περὶ μὲν οὖν τὴν Ὀρχωμενίων γίνονται καὶ πολλοί. Ἐν δὲ Λιβύῃ συῶν ἀγρίων ἀπορία ἐστὶ, καὶ ἐλάφων. Ἐν δὲ τῷ Πόντῳ οὔτε μαλάκια οὔτε ὀστρακόδερμα γίνεται, εἰ μὴ σπανίως καὶ ὀλίγα. Λέγει δὲ Δίνων ἐν Αἰθιοπίᾳ γίνεσθαι τοὺς ὄρνιθας τοὺς μονόκερως, καὶ ὗς τετράκερως, καὶ πρόβατα ἐρίων μὲν ψιλὰ, τρίχας δὲ καμήλων ἔχοντα.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ τῶν ἐν Ζακύνθῳ Φαλαγγίων.

ΕΝ Ζακύνθῳ λέγουσιν οἱ δεινοὶ τὰ τοιαῦτα βασανίσαι τε καὶ ἀνιχνεῦσαι, τοῖς ὑπὸ τῶν φαλαγγίων δακνομένοις μὴ μόνον ταῦτα ἀπαντᾶν, ὅσα καὶ τοῖς ἀλλαχόθι δηχθεῖσιν· ἀλλὰ ἐκεῖνα πάντα πλείω. Ὅλα γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα γίνεται νάρκης ἀνάπλεα καὶ μεστὰ, καί πως ὑπότρομα, καὶ ψυχρὰ ἰσχυρῶς, καὶ ἔμετοι σπασμὸν ἀναφύοντες, καὶ ὀρθοῦται τὸ σκεῦος αὐτοῖς· ἀλγοῦσι δὲ καὶ τὰ ὦτα ἰσχυρῶς, καὶ τοῦ ποδὸς ἑκατέρου τὸ θέναρ καὶ τοῦτο ὀδυνῶνται. Ἐνδείκνυνται δὲ ἄρα ταῦτα καὶ ἀλγοῦντες,

tibus, quas dixi, se dolere ostendunt, admotis ad eas manibus. Iam porro quod audientibus magnum terrorem injicit, et videntibus majorem admirationem movet, exponam: Cum ab eorum morsu quidam integri atque intacti balneas, quarum lavatione phalangio vulnerati fuissent usi, subiissent, aut hercle pedes abluissent, (ut saepe fieri solet, vel fortuito, vel ex inimicorum insidiis) omnibus doloribus, quibus torquentur morsi, adfecti fuerunt.

C A P. XII.
De rana Rubeta.

RVBETARVM genus esse audio, cujus non modo potus est perniciosus, sed illius etiam adspectus adspicientibus infestissimus exsistit. Nam si quis ex iis, qui malas artes ingeniose factitare sciunt, eam primo contriverit, deinde ejus sanguinem sive ad vinum, sive ad aliam potionem, quam homines venefici idoneam existimarint, admistum cuipiam per insidias bibendum dederit; is sane sine mora perit. Ejus vero adspectus hanc improbitatem habet, ut eam adversam si quis acriter intueatur, et illa contra improbo obtutu suo respiciat, ac suam adspirationem sibi familiarem, sed humano corpori hostilem, anhelans emittat, pallore inficiat, unde aliquis rei ignarus, vel primum superveniens, hominem ex colore aegrotum esse conjiceret; qui tamen ad dies non multos durat, deinde evanescit.

C A P. XIII.
De Charadrio.

CHARADRII avis hoc beneficium est, minime hercle contemnendum; nam si quis ictericus eum acerrime intueatur, ille contra oculis fixis, tanquam vicissim ei succensens, respiciat; ejusmodi mutuus adspectus hominem morbo, quem dixi, liberat.

C A P.

ἀλγοῦντες, ὅσα εἶπον, ἕκαστος, τὰς χεῖρας ἐπιβάλλοντες αὐτῶν. Ὃ δέ ἐστι καὶ ἀκοῦσαι ἐκπληκτικὸν, καὶ μέντοι καὶ θαυμασιώτερον ἰδεῖν· ὅταν τινὲς τῶν ἀδήκτων ἢ ἐμβῶσι τοῖς ἀπολουτρίοις τῶν δηχθέντων, ἢ καὶ νὴ Δία ἀπονίψωνται τοὺς πόδας (οὐκ δήπου γίνεσθαι φιλεῖ πολλὰ, ἤδη δ' ἄρα ἀπαντᾷ τὰ τοιαῦτα καὶ κατά τινας ἐπιβουλὰς ἐχθρῶν) πάντα καὶ ἐκείνοις γίνεται τὰ ἀλγήματα, ὅσα καὶ τοῖς δηχθεῖσι δήπου.

ΚΕΦ. ιβʹ.

Περὶ Φρύνης τοῦ ζώου.

Γένος τι φρύνης ἀκούω καὶ πιεῖν δεινὸν, καὶ πικρὸν ἰδεῖν. Πιεῖν μέν· εἴ τις αὐτὴν συντρίψας, εἶτα μέντοι τὸ αἷμα δοίη τῳ πιεῖν, κατ' ἐπιβουλὴν ἐμβαλὼν εἴτε εἰς οἶνον, εἴτε εἰς ἄλλο πόμα τι, ὧνπερ οἱ τούτων κατάρατοι σοφισταὶ, τὴν πονηρὰν ἀκριβοῦντες σοφίαν, ἐπιτήδειον ἥγηνται τὴν πρὸς ἐκεῖνο τὸ αἷμα κρᾶσιν· καὶ ποθὲν ἀπέκτεινεν οὐκ εἰς ἀναβολὰς, ἀλλὰ παραχρῆμα. Ἰδεῖν δὲ ἡ φρύνη κακόν ἐστι τοιοῦτον· ἐάν τις θεάσηται τὴν θήραν, εἶτα αὐτῇ ἀντίος ὁρῶν προσβλέψῃ δριμὺ, καὶ ἐκείνη κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν ἰταμὸν ἀντιβλέψῃ, καί τι φύσημα ἐμπνεύσῃ, ἑαυτῇ μὲν σύμφυες, χρωτὶ δὲ ἐχθρὸν ἀνθρωπίνῳ, ὠχρὸν ἐργάζεται, ὡς εἰπεῖν τὸν οὐκ εἰδότα, ἀλλὰ ἐντυχόντα πρῶτον, ὅτι νοσήσαντα εἶδεν ἄνθρωπον· μένει τε ἡ ὠχρότης ἡμερῶν οὐ πολλῶν, εἶτα ἀφανίζεται.

ΚΕΦ. ιγʹ.

Περὶ Χαραδριοῦ.

Χαραδριοῦ δὲ ἦν ἄρα δῶρον τοῦτο, ὃ οὐ μὰ Δία ἀτιμάζειν ἄξιον. Ἦν γοῦν ὑπαναπλησθεὶς τὸ σῶμα ἰκτέρου τις, εἶτά οἱ δριμὺ ἐνορῴη· ὁ δὲ ἀντιβλέπῃ, καὶ μάλα τε ἀτρέπτως, ὥσπεροῦν ἀντιθυμέμενος· καὶ ἡ τοιάδε ἀνάβλεψις ἰᾶται τοῦ προειρημένου πάθους τὸν ἄνθρωπον.

ΚΕΦ.

CAP. XIV.

De Avibus maximis, quas deſcripſit Eudoxus.

EVDOXVS ait, cui ego hac in re fidem non habeo, alios non prohibeo, ſe cum Herculis columnas ſuperaſſet, aves quaſdam in ſtagnis ſeu lacubus vidiſſe, bubus majores. Hoc etſi mihi, ut dixi, non veriſimile eſt; quod audivi, tamen omittere nolui.

CAP. XV.

De Perdicibus et rana Rubeta.

ARISTOTELES ſcribit perdicem feminam, ſi contra marem ſteterit, aura ab eo flante, mirabili quadam naturae vi concipere. Septem diebus perdix nidum contexit, ſeptem conſumit in pariendo, ſeptenis deinde pullos nutricatur. Timaeus et Neocles medicus rubetas dicunt duo jecora habere; quorum alterum occidat, alterum illi adverſans ſalutem adferat.

CAP. XVI.

De muneribus, quibus Veneti Monedulas excipiunt.

THEOPOMPVS Venetos inquit Adriam accolentes, cum arationis tertiae et ſementis faciendae tempus adeſt, monedulis placentas quaſdam, ſive mazas, ex farina cum oleo et melle temperata muneri mittere; qui quidem idcirco proponunt, ut velut placamenta monedulis ſint, et induciae cum iis pactae, ne Cereris fructum terrae commiſſum refodiant, aut ſublegant. Lycus cum haec vera eſſe fatetur, tum eoſdem addit loros etiam rubros eis proponere, et his propoſitis diſcedere; monedularum vero greges

ΚΕΦ. ιδ΄.

Περὶ Ὀρνίθων μεγίστων, ὧν ἱστορεῖ Εὔδοξος.

ΕΓΩ μὲν ὁ πεπίστευκα, εἰ δὲ ἕτερος Εὐδόξῳ πείθεται, πιστευέτω ὅ φησιν Εὔδοξος, ὑπερβαλὼν τὰς Ἡρακλείους στήλας ἐν λίμναις ἑωρακέναι ὄρνιθάς τινας καὶ μείζους βοῶν. Καὶ ὅτι μὲν ὁ πείθει με ὁ λέγων, ἤδη εἶπον· ἃ δ᾽ οὖν ἤκουσα, οὐκ ἐσίγησα.

ΚΕΦ. ιε΄.

Περὶ Περδίκων, ἐν ᾧ καὶ περὶ Φρύνης.

ΑΡιστοτέλης λέγει πέρδικα θῆλυν, ὅταν κατὰ νώτου γένηται τοῦ ἄῤῥενος, ἐγκύμονα γίνεσθαι φύσει τινὶ ἀῤῥήτῳ. Διαπλέκει δὲ ἄρα ὁ ὄρνις οὗτος ἐν ἡμέραις τὴν νεοττείαν ἑπτὰ, καὶ ἐν ἑπτὰ μέντοι τίκτει, ἐν δὲ ταῖς τοσαύταις καὶ ἐκτρέφει τὰ νεόττια. Τίμαιος δὲ καὶ Νεοκλῆς ὁ ἰατρὸς λέγουσι τὰς φρύνας δύο ἥπατα ἔχειν· καὶ τὸ μὲν ἀποκτείνειν, τὸ δὲ ἐκείνου πεφυκέναι ἀντίπαλον, σώζειν γάρ.

ΚΕΦ. ιϛ΄.

Περὶ τῶν πρὸς τοὺς Κολοιοὺς παρὰ τοῦ ἔθνους τῶν Ἐνετῶν γινομένων.

ΘΕόπομπος λέγει τοὺς περὶ τὸν Ἀδρίαν οἰκοῦντας Ἐνετοὺς, ὅταν περὶ τὸν ἄροτον τρίτον καὶ σπόρον ἡ ὥρα ᾖ, τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα, εἴη ἂν τὰ δῶρα ψαιστὰ ἄττα, καὶ μεμαγμέναι μᾶζαι καλῶς τε καὶ εὖ· βεβούλευται δὲ ἄρα ἡ τῶνδε τῶν δώρων πρόθεσις μειλίγματα τοῖς κολοιοῖς εἶναι, καὶ σπονδῶν ὁμολογίαι, ὡς ἐκείνους τὸν καρπὸν τὸν Δημήτρειον μὴ ἀνορύττειν καταβληθέντα ἐς τὴν γῆν, μηδὲ παρεκλέγειν. Λύκος δὲ ἄρα καὶ ταῦτα μὲν ὁμολογεῖ, καὶ ἐκεῖνα δὲ ἐπὶ τούτοις προστίθησι, καὶ φοινικοῦς ἱμάντας τὴν χρόαν, καὶ τοὺς μὲν προθέντας

ges extra fines manere: ac nimirum duos aut tres, tanquam legatos, ex urbibus ab iis mitti ſolere, exploraturos hoſpitum multitudinem; qui ut eam perſpexerunt, revertuntur, et invitant eo modo, quo hi quidem vocare, illi intelligere ſolent. Eae autem invitatae gregatim, inſtar nubium, accedunt, ac ſi offas objectas comederint, ſe cum iis pacem et foedus habere Veneti intelligunt; ſin contempſerint, et tanquam vilia non dignentur comedere, indigenae ſibi perſuaſum habent illorum contemptum famem minari. Nam veluti homines muneribus incorrupti, ſic illae nihil ex objectis eſcis guſtantes in arationes involant, et maximam ſatorum partem acerbiſſime praedantur, animo irato effodientes et inveſtigantes.

C A P. XVII.

De Bobus, Muribus, et Vulpibus in Caſpia regione.

AMYNTAS in Manſionibus, quas ſic inſcripſit, in terra Caſpia tradit boum et equorum greges eſſe innumerabiles; et certis temporibus infinitam murium multitudinem accedere. Ejuſque rei teſtimonium adfert, inquiens in perennibus fluviis rapide praecipitantibus intrepide eos innatare, et caudas inter ſe mordicus tenentes hoc firmamento uti, eoque ceu validiſſimo vinculo fluvios tranſmittere. Cum autem in arationes tranſierint, ſegetes ſuccidunt, et in arbores adſcendentes fructus edunt; et, quos vorare nequeunt, ramos frangunt. Quibus Caſpii ubi reſiſtere non queunt, hoc modo infeſtas eorum incurſiones moliuntur ulciſci, ut habentibus uncinatas ungues avibus non quicquam noceant; quae quidem ipſae tantis gregibus, ut nubes eſſe videantur, eo advolantes mures corripiunt, et ſuo proprio quodam naturae munere a Caſpiis

ταῦτα εἶτα ἀναχωρεῖν· ϗ τὰ μὲν τῶν κολοιῶν νέφη τῶν ὄρων ἔξω καταμένειν· δύο δὲ ἄρα ἢ τρεῖς προηρημένους, κατὰ τοὺς πρέσβεις, τοὺς ἐκ τῶν πόλεων πέμπεσθαι, κατασκεψομένους τῶν ξένων τὸ πλῆθος· οἵπερ οὖν ἐπανίασι θεασάμενοι, ϗ καλοῦσιν αὐτοὺς, ᾗ πεφύκασιν οἱ μὲν καλεῖν, οἱ δὲ ὑπακούειν. Ἔρχονται μὲν κατὰ νέφη, ἐὰν δὲ γεύσωνται τῶν προειρημένων, ἴσασιν οἱ Ἐνετοὶ ὅτι ἄρα αὐτοῖς πρὸς τοὺς ὄρνιθας τοὺς προειρημένους ἔνσπονδά ἐστιν· ἐὰν δὲ ὑπερίδωσι, ϗ ἀτιμάσαντες ὡς εὐτελῆ μὴ γεύσωνται, πεπιστεύκασιν οἱ ἐπιχώριοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ὑπεροψίας ἐστὶν αὐτοῖς λιμὸς τὸ τίμημα. Ἄγευστοι γὰρ ὄντες οἱ προειρημένοι, ϗ ἀδέκαστοί γε, ὡς εἰπεῖν, ἐπιπέτονταί γε ταῖς ἀρούραις, ϗ τόγε πλεῖστον τῶν κατεσπαρμένων συλῶσι πικρότατά γε ἐκεῖνοι, σὺν τῷ θυμῷ ϗ ἀνορύττοντες ϗ ἀνιχνεύοντες.

ΚΕΦ. ιζ΄.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Κασπίᾳ γῇ Βοῶν τε, ϗ Μυῶν, ϗ Ἀλωπέκων.

Ἀμύντας ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις οὕτως ὑπ' αὐτοῦ Σταθμοῖς, κατὰ τὴν γῆν τὴν Κασπίαν ϗ βοῶν ἀγέλας λέγει πολλὰς, ϗ κρείττονας ἀριθμοῦ εἶναι, ϗ ἵππων· ἐπιλέγει δὲ ἄρα ϗ ἐκεῖνα ἐν ὡρῶν τισι περιτροπαῖς μυῶν ἐπιδημίας γίνεσθαι πλῆθος ἄμαχον. Καὶ τὸ μαρτύριον ἐπάγει, λέγων, τῶν ποταμῶν τῶν ἀεννάων σὺν πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερομένων, τούσδε ϗ μάλα ἀτρέπτως ἐπινήχεσθαί τε αὐτοῖς, ϗ τὰς οὐρὰς ἀλλήλων ἐνδακόντας ἕρμα τοῦτο ἴσχειν, ϗ τοῦ διαβάλλειν τὸν πόρον σύνδεσμόν φησιν ἰσχυρότατον ἀποφαίνειν τόνδε. Ἐς τὰς ἀρούρας δὲ ἀπονηξάμενοι, φησὶ, ϗ τὰ λήϊα ὑποκείρουσι, ϗ διὰ τῶν δένδρων ἀνέρπουσι, ϗ τὰ ὡραῖα δεῖπνον ἴσχουσι· ϗ τοὺς κλάδους δὲ διακόπτουσιν οἵδε, ἐκείνους κατατραγεῖν ἀδυνατοῦντες. Οὐκοῦν ἀμυνόμενοι οἱ Κάσπιοι τὴν ἐκ τῶν μυῶν ἐπιδρομήν τε ἅμα ϗ λύμην, φείδονται τῶν γαμψωνύχων· οἵπερ οὖν ϗ αὐτοὶ κατὰ νέφη πετόμενοι, εἶτα αὐτοὺς ἀνασπῶσι, ϗ ἰδίᾳ τινὶ φύσει τοῖς

Caſpiis famem depellunt. Porro vulpium Caſpiarum ea eſt multitudo, ut non modo agreſtia ſtabula adeant, ſed urbes quoque ac domos ingrediantur; nihil tamen hercle nocentes, neque rapientes, ſed ita cicures Caſpiis tanquam caniculae adulantur. Mures autem Caſpiis infeſti neque magnitudine inferiores, quam Aegyptii ichneumones, itemque feri ſunt et acerbi, et robore dentium non aliter ferrum diſſecare ac devorare poſſunt, quam mures in Teredone Babyloniae; quorum pelles molles inſtitores ad Perſas vehunt, quibus veſtes conſuuntur, et corpus optime fovetur; hoſque ſuo ſermone canautanas appellant. Hoc etiam in muribus admiratione dignum eſt; ſi mus praegnans capta diſſecetur, et eximatur foetus, in eo quoque diſſecto foetus reperietur alter.

C A P. XVIII.

De Paſtinaca marina.

De paſtinacae marinae natura hoc etiam cognovi. Paſtinacam ſubnatantem piſcator intuitus ridiculum quiddam in piſcatoria navicula ſaltat, et dicteria aut convitia aliqua jactat; et inſuper tibia, ſi norit, quam tanquam illecebram fert, canere incipit: haec ex ea re magnam voluptatem capit (etenim, ſicut ferunt, tum aures habet muſicae, tum ſaltationis oculos intelligentes) atque hac permulſione illecta ſenſim ad ſummam aquam natat. Interea vero, dum hic cantu et ſaltatione illecebras egregie machinatur, alter quiſpiam naſſa imprudentem ſubducit; itaque praeter omnem ſpem, dum voluptate tota mulcetur, et nihil metuit, capitur.

C A P.

Κασπίοις ἀνασέλλουσι τὸν λιμόν. Ἀλώπεκες δὲ αἱ Κάσπιαι, τὸ πλῆθος αὐτῶν τοσοῦτόν ἐστιν, ὡς καὶ ἐπιφοιτᾶν οὐ μόνον τοῖς αὐλίοις τοῖς κατὰ τοὺς ἀγροὺς, ἤδη γε μὴν καὶ ἐς τὰς πόλεις παριέναι, καὶ ἐν οἰκίᾳ ἀλώπηξ φανεῖται· οὐ μὰ Δία ἐπὶ λύμῃ, οὐδὲ ἁρπαγῇ, ἀλλὰ οἷα τιθασσὸς, καὶ ὑποσαίνουσί γε οἱ Κάσπιοι καὶ ὑπαικάλλουσι τῶν παρ᾽ ἡμῖν κυνιδίων. Οἱ δὲ μῦς οἱ τοῖς Κασπίοις ἐπίδημοι ὄντες κακῶν, μέγεθος αὐτῶν ὅσον κατά γε τοὺς Αἰγυπτίων ἰχνεύμονας ὁρᾶσθαι, ἄγριοι δὲ καὶ δεινοὶ, καὶ καρτεροὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ διακόψαι τε καὶ διατραγεῖν οἷοί τε εἰσὶ καὶ σίδηρον· τοιοῦτοι δὲ ἄρα, καὶ οἱ μῦς οἱ ἐν τῇ Τερηδόνι τῆς Βαβυλωνίας εἰσίν· ὧνπερ οὖν καὶ τὰς δορὰς ἴσασιν οἱ τούτων κάπηλοι, καὶ ἐς Πέρσας ἄγουσι φόρτον· εἰσὶ δὲ ἁπαλαὶ καὶ συνεῤῥαμμέναι, χιτῶνές τε ἅμα γίνονται, καὶ ἀλεαίνουσιν αὐτούς· καλοῦνται δὲ ἄρα οὗτοι καυνακῶνες, ὡς ἐκείνοις φίλον. Θαυμάσαι δὲ τῶν μυῶν τῶνδε ἄξιον ἄρα καὶ τοῦτο· Ἐὰν ἁλῷ μῦς κύουσα, κᾆτα ἐξαιρεθῇ τὸ ἔμβρυον, αὐτῆς δὲ διατμηθείσης ἐκείνης, εἶτα μέντοι καὶ αὐτὸ διανοιχθῇ, καὶ ἐκεῖνο ἔχει βρέφος.

ΚΕΦ. ιή.

Περὶ τῆς θαλαττίας Τρυγόνος.

ΤΗΣ θαλαττίας τρυγόνος ἴδιον καὶ τοῦτο προσακήκοα. Ἐπὶ τῆς ἁλιάδος νεὼς ὀρχεῖταί τις, ὅταν αὐτὴν ὑπονέουσαν θεάσηται, καὶ μέντοι καὶ ἀπέσκωψέ τι κέρτομον· καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις, ἐάν πως αὐλητικὸς, καὶ τὸν αὐλὸν ὡς δέλεαρ φέρει, καὶ ὑπαυλεῖ· ἡ δὲ ὑπερήδεται (καὶ γάρ τοι καὶ ὦτα ἔχει μουσικῆς ἐπαΐοντα, ὥς φασι, καὶ ὄμματα συνιέντα ὀρχηστικῆς) εἶτα κηλουμένη ἡσυχῇ προσαναπλεῖ. Καὶ ὁ μὲν τὰς ἴυγγας τὰς προειρημένας ἐνεργότατός ἐστιν, ἔθηκε δὲ τὸ φερνίον τις ἕτερος, καὶ τὸν ἰχθὺν ἀνάγει· καὶ τοῦτο δήπου τὸ καινότατον, κηλουμένη εἶτα ἑαυτὴν διαλέληθεν ᾑρημένη.

CAP. XIX.
De Parnopibus apud Galatas.

EVDOXVS ait Galatas, qui ad orientem ſolem pertinent, ejuſmodi facere, quae, ſi cui credibilia videntur, fidem adhibeat; ſin minus, rejiciat. Cum parnopum greges, ut nubes eſſe videantur, in Galatiae agros involantes fruges infeſtant, tum Galatae quibuſdam precibus et obſecrationibus utuntur, ſimul et ſacra conficiunt, quibus aves implorant; eae autem illorum precibus obſequentes frequentes veniunt, et parnopes perdunt. Ac ſi quis e Galatis earum aliquam comprehenderit, hoc ſupplicium in eum ex legibus illius gentis conſtitutum eſt, ut morte mulctetur. Ac ſi huic, qui eas ceperit, ignotum fuerit, aves tantopere offenduntur, ut iterum invocatae, propter impunitatem illius, non ipſorum precationibus obtemperent.

CAP. XX.
De Hirundine in Samo.

ARISTOTELES in Samo ait albam naſci hirundinem, cujus oculos ſi quis pupugerit, ſtatim quidem excaecatur; poſt vero viſum recipit; et, ſicut ille dicit, ſic acute quemadmodum a principio videt.

CAP. XXI.
De Cinnamomo ave.

CINNAMOMVM avem auditione accepi ex plantae gentilis ſuae ſurculis, e paludibus collectis, iis in locis, ubi Herodotus et alii ſcribunt, nidos conſtruere, ac inter ſe contexere. Qui ejuſmodi igitur ramulos ambiunt, ſagittas graves, robuſto et contentiſſimo

ΚΕΦ. ιθ΄.

Περὶ τῶν ἐν Γαλάταις Παρνόπων.

ΓΑλάτας Εὔδοξος τὰς ἑώας λέγει δρᾷν τοιαῦτα, καὶ εἰ φανεῖταί τῳ πιςὰ, πιςευέτω· εἰ δὲ ἧτ]ον τοιαῦτα, μὴ προσεχέτω. Ὅταν αὐτῶν τῇ γῇ νέφη παρνόπων ἐπιφοιτήσαν]α εἶτα λυπήσῃ τὰς καρπὰς, οἵδε οἱ Γαλάται εὐχάς τινας εὔχον]αι, καὶ ἱερεργίας καλαθύασιν ὀρνίθων ἐςὶν ὡς κατακλη]ικάς· οἱ δὲ ὑπακάασι, καὶ ἔρχον]αι ςόλῳ κοινῷ, καὶ τὰς πάρνοπας ἀφανίζασιν. Ἐὰν δὲ τάτων τις θηράσῃ]αι Γαλάτης, τίμημά οἱ ἐκ τῶν νόμων τῶν ἐπιχωρίων θάνα]ός ἐςιν. Ἐὰν δὲ συγγνώμης τύχῃ τινὸς, καὶ ἀφεθῇ, εἰς μῆνιν ἐμβάλλει τὰς ὄρνιθας, καὶ τιμῶντες τῷ ἑαλωκότι, ἀκ ἀξιᾶσιν ὑπακᾶσαι, ἐάν γε καλῶνται αὖθις.

ΚΕΦ. κ΄.

Περὶ τῆς ἐν Σάμῳ Χελιδόνος.

ΑΡιςο]έλης λέγει γίνεσθαι ἐν Σάμῳ λευκὴν χελιδόνα· ταύτης γε μὴν ἐάν τις κεν]ήσῃ τὰς ὀφθαλμὰς, γίνεσθαι μὲν αὐτὴν παραχρῆμα τυφλήν· με]ὰ ταῦτα δὲ ἐξομμαλᾶται, καὶ τὰς κόρας λελάμπρυ]αι, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ὁρᾷ, ὡς ἐκεῖνός φησι.

ΚΕΦ. κά.

Περὶ τᾶ Κινναμώμα ὄρνιθος.

ΤΟΝ κιννάμωμον ὄρνιν ἀκάω εἶναι, καὶ μέντοι καὶ κομίζειν κάρφη φυ]ᾶ τᾶ ὁμωνύμα ἐκ τῶν τῆς γῆς τελμάτων, καὶ καλιὰς ὑποπλέκειν, ἔνθα Ἡρόδο]οί τε ᾄδασι, καὶ ἄλλοι· φιλᾶσι δέ πως οἵδε οἱ ὄρνιθες τὰς ἑαυ]ῶν εὐνάς τε καὶ κα]αγωγὰς ὑφαίνειν. Οὐκᾶν οἷς μέλει τῶνδε τῶν καρφῶν, οἵςὰς βαρεῖς

ὀϊςῷ

tentiſſimo nervo expulſas, magno impetu contra ramos, quibus nititur nidus, mittunt; itaque rumpuntur, et feſtucae decidunt, quae vulgo cinnamomi nomine celebrantur.

C A P. XXII.

De Horione ave.

CLITARCHVS, quem hic laudabimus, in India ſcribit volucrem amatorio adfectu flagrantem, nomine horionem, ſi bene memini, naſci. Eam magnitudine parem ardeae eſſe dicit, rubris ſimiliter cruribus, oculis, aliter quam illae, coeruleis; ſic a muſica inſtructam, ut naturae munere tam ſuaviter canat, ut ipſas referat Sirenes, et dulcedine ſua ad ſuaviſſimos hominum cantus, qualis imprimis eſt hymenaei nuptialis, accedat.

C A P. XXIII.

De Catreo ave, et aliis Avibus Indicis.

AVEM Indicam Catreum nuncupatam, cum eximia formae pulchritudine Clitarchus ait, tum pavonis magnitudine eſſe, tum pennarum ejus extremitates ſmaragdi ſimilitudinem gerere. Quod ſi quid aliud intueatur, ejus oculi neſcias quo colore ſint; ſin te adſpiciat, cinnabarin te videre in ejus oculis diceres, excepta pupilla, cui color melinus, et acies acuta: quod in aliorum oculis album, in illis pallidum eſt: capitis plumae guttis quibuſdam croceis ſparſis diſtinctae ſunt: pedibus color ſandaracae: vox canora, et ſicut luſciniae, ſic eadem acuta et arguta eſt. Indi ſane ſuas delicias

ῥοίζῳ βιαιοτάτῳ, καὶ νευρᾶς ἐντάσει σφοδρᾷ ἰσχυρᾶς, κατὰ τῶν κλάδων ἀφιᾶσιν· αἱ δὲ ῥήγνυνται, καὶ κατολισθαίνει τὰ κάρφη, καὶ μέντοι καὶ τὸ ᾀδόμενον δήπου κιννάμωμον ταῦτά ἐστι.

ΚΕΦ. κβ΄.

Περὶ ὄρνιθος τοῦ Ὠρίωνος καλουμένου.

ΚΑΙ Κλειτάρχῳ χῶρον δῶμεν. Λέγει δὲ Κλείταρχος ἐν Ἰνδοῖς γενέσθαι ὄρνιν, καὶ εἶναι σφόδρα ἐρωτικὸν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ λέγει ὠρίωνα οἶμαι. Φέρε δὲ καὶ γράψωμεν αὐτὸν τῷ λόγῳ, ὡς ἐκεῖνος διδάσκει· τοῖς μὲν κάλλεσιν ἐρωδιὸν ὅμοιος τὸ μέγεθος ὅδε ὠρίων ἐστίν· ἔστι δὲ καὶ τὰ σκέλη, ὡς ἐκεῖνοι, φοῖνιξ· ὀφθαλμοὺς δὲ κυανοῦς ἔχει, τοῦτο μὲν οὐχ ὡς ἐκεῖνοι· μέλος δὲ μουσικὸν ὑπὸ τῆς φύσεως πεπαίδευται, οἷα δήπου μέλη ταῦτα ὑμνεῖται γλυκέα, καὶ πρὸς τὸν ᾀδόμενον ὑμέναιον βλέπει, θέλγοντα γονὴν ὕπνῳ τινὶ γαμικῷ, προσιόντα Σειρῆνας.

ΚΕΦ. κγ΄.

Περὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦ καλουμένου Κατρέως, καὶ ἑτέρων Ἰνδικῶν Ὀρνίθων.

ΚΑτρέα ὄνομα Ἰνδὸν γένος τῇ φύσει ὄρνιν λέγει Κλείταρχος εἶναι τὸ κάλλος ὑπερήφανον, τὸ μέγεθος γὰρ εἶεν πρὸς τὸν ταὼν, τὰ δὲ ἄκρα τῶν πτερῶν ἔοικε σμαράγδῳ. Καὶ ὁρῶν μὲν ἄλλως, οὐκ οἶδας, οἵους ὀφθαλμοὺς ἔχει· εἰ δὲ εἰς σὲ ἀπίδοι, ἐρεῖς κιννάβαριν εἶναι τὸ ὄμμα, πλὴν τῆς κόρης· ἐκείνη δὲ μήλῳ τῇ χρόᾳ παρείκασται, καὶ βλέπει ὀξύ· τόγε μὴν τοῖς ἁπάντων ὀφθαλμοῖς λευκὸν, ἀλλὰ τοῖς τοῦ κατρέως τοῦδε ὠχρόν ἐστι· τὰ τῆς κεφαλῆς πτίλα γλαυκωπὰ, καὶ ἔχει ῥανίδας οἱονεὶ κρόκῳ παρεικασμένας, εἶτα ἄλλην ἄλλῃ διεσπαρμένας· πόδες δὲ αὐτῷ σανδαράκινοι· ἔχει δὲ καὶ φώνημα εὔμουσον, καὶ κατὰ τὴν ἀηδόνα τορόν. Ἰνδοὶ δὲ ἄρα καὶ τὴν ἐξ ὀρνίθων τρο-

delicias etiam ex avibus habent, et earum adſpectu oculos paſcunt. Sunt inter ceteras quaedam undiquaque purpureae, et puriſſimae flammae adſimiles; quae gregatim tantopere volant, ut nubes eſſe videantur. Sunt et alia avium genera varia, quarum ſpecies non ſatis deſcribi poteſt; cantandi ſuavitate et oris expreſſione tanta, ut comparatio nulla reperiatur, niſi Sirenes quaſdam eas dixeris. Nam has quoque virgines alatas, et pedibus aves fuiſſe, poetarum fabulae canunt, et pictores oſtendunt.

CAP. XXIV.
De Cycnis.

CYCNIS ſedes et commorationes ſunt in lacubus, paludibus, ſtagnis, et perennibus fluviis, quorum confluens moderate et ſedate fertur. Suapte natura pacati ſunt, ad ſenectutemque perveniunt non ſibi gravem. Robore, quo magno praediti ſunt, confidentiores exſiſtunt, non ut injuriam ipſi inferant priores, ſed ut laceſſiti eam propulſent; itaque facile aquilas etiam provocati vincunt. De pugna autem ſupra dixi.

CAP. XXV.
De Simiis in India.

CLITARCHVS tradit in India eſſe ſimiarum genera colore varia, et magnitudine praeſtantia oriri: tantamque earum in montibus multitudinem eſſe, ut Alexandrum Philippi filium magnis copiis ſeptum eae frequentes perterreſecerint, quod arbitraretur ſe collectum et ſibi inſidiantem exercitum videre. Nam cum Alexandro ſe oſtenderunt caſu, excelſo et recto corpore erant. Non capiuntur retibus, neque ſagacium canum venandi ſolertia, ſed cum ſit animal ſaltationis avidum, ſi ſaltantem viderit, ſaltare cupit; et tibia canere meditatur, ſi vim et numeros inflandi adſequi poſſit. Si item quempiam viderit calceos induentem,

φὴν εἶχον, ἵνα ϗ οἱ ὁρῶντες ἑςιᾷν τὴν ὄψιν δύνωνται. Ἰδεῖν γῦν αὐτοῖς πάρεσι ϗ ὅλως πορφυρᾶς, ϗ τῇ καθαρωτάτῃ φλογὶ προσεοικότας· ϗ τύτων αἱ πλήσεις κατὰ πλῆθός εἰσιν, ὡς νομίζειν νέφη. Καὶ ἄλλα μὴν ποικίλα, ϗ ἐ πάνλη τὸ εἶδος εὔρητα, μελῳδίαν τε ϗ εὐςομίαν ϗ εὐγλωττίαν ἄμαχα, ὡς εἶναι, μή πη ϗ παχύτερόν ἐςι, Σειρῆνάς τινας, ἢ ϗ τύτων γε ἐγγύθεν. Καλάπτεροι γὰρ ὡς ἦσαν ϗ τῦ μύθυ κόραι, ϗ τὺς πόδας ὄρνιθες ἐδόκυν, ποιηλαί τε ᾄδυσι, ϗ ζωγράφοι δεικνύυσι.

Κ Ε Φ. κδ´.

Περὶ Κύκνων.

ΚΥκνυ δὲ ἤθη ϗ διαιτῶαι, λίμναι τε ϗ ἕλη ϗ τενάγη, ϗ ἀένναοι ποταμοὶ πρᾴως ϗ ἡσυχῇ ῥέοντες. Εἰρηναῖοι δέ εἰσι, ϗ εἰς γῆρας προΐασιν ἑαυτοῖς κῦφον. Εἰσὶ δὲ ϗ πρὸς ῥώμην ἄλκιμοι, ϗ θαῤῥῦσιν αὐτῇ, ἐ μὴν ὥςε ἄρχειν ἀδίκων, ἀλλ᾽ ἀμύνασθαι τὸν ἄρξαντα· ῥᾳδίως γῦν ϗ τῶν ἀετῶν περιγίνονται, ὅταν ἐκεῖνοι τολμήσωσιν ἐπιθέσθαι αὐτοῖς. Καὶ εἶπον ἀνωτέρω τῆς μάχης τρόπον.

Κ Ε Φ. κέ.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Πιθήκων.

ΛΕγει δὲ Κλείταρχος πιθήκων ἐν Ἰνδοῖς εἶναι γένη ποικίλα τὴν χρόαν, μεγέθει δὲ μέγιςα· ἐν δὲ τοῖς χωρίοις τοῖς ὀρείοις τοσῦτον αὐτῶν τὸ μέγεθος εἶναι, ὡς Ἀλέξανδρόν φησι τὸν Φιλίππυ ϗ πάνυ καταπλαγῆναι σὺν ϗ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, οἰόμενον ἀθρόως ἰδόντα τινα ςρατιὰν ὁρᾶν συνειλημμένην, ϗ ἐλλοχῶσαν αὐτόν. Ὀρθοὶ δὲ ἄρα ἦσαν οἱ πίθηκοι κατὰ τύχην, ἡνίκα ἐφάνησαν. Θηρῶνται δὲ ὔτοι ὔτε δικτύοις, ὔτε κυνῶν ῥινηλατέντων σοφίᾳ, ϗ μάλα ἀγρευτικῇ· ἔςι δὲ τὸ ζῶον ὀρχηςικὸν, εἰ θεῷτο ὀρχέμενον· ϗ θέλει γε αὐλεῖν, εἰ καταπνεῖν μάθοι εἰδέναι. Πρὸς τύτοις εἰ θεάσαιτό

tem, imitatur; et si quem viderit oculos rubrica pingentem, hoc idem facere studet. Itaque pro his ex plumbo factos graves calceos proponunt, et laqueos subjiciunt, ut pes quidem inseri possit, sed interim firmo vinculo retineatur. Itemque visco decipiuntur. Speculo etiam Indus venator in simiarum conspectu utitur; cujus loco discedens aliud relinquit, et laqueum subtus addit validum. Simia vero accedens, et fixo obtutu in speculum intenta imitatione hominis, radiis e speculo reflexis ita adficitur oculis, ut hebetati illi palpebris tanquam agglutinatis conniveant; itaque caecutiens facillime capitur, ut quae fuga sibi consulere jam nequeat. Haec et alia de simiis tum Indicis, tum non Indicis, nobis commemorata, digna profecto ingenii liberalis cognitione videntur.

CAP. XXVI.
De Leonibus Indiae.

LEONES in India nasci maximos, ne tenuissima quidem mihi dubitatio est; terra enim India mater optima aliorum animalium in causa est. Hi erga obvios immanissimi dicuntur; eorum pelles nigrae sunt, et pilis horridae, et adspectu formidolosae. Si capiantur, mansuescunt quidem, modo ne maximi sint: tum vero adeo adsuefiunt loro, ut facile similiter atque canes ad venandos hinnulos, cervos, apros, tauros, et asinos sylvestres duci queant: sagacissime enim, sicut audio, odorantur.

CAP.

τινα ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περιτιθέντα, μιμεῖται τὴν ὑπόδεσιν· καὶ ὑπογράφοντα τὼ ὀφθαλμὼ μίλτῳ, καὶ τοῦτο δρᾶσαι θέλει. Οὐκοῦν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων μολίβδου πεποιημένα κοῖλα καὶ βαρέα ὑποδήματα περιτιθέασι, καὶ βρόχους αὐτοῖς ὑποβαλόντες, ὡς εἰσβαλεῖν μὲν τὼ πόδε, ἔχεσθαι δὲ τῇ πάγῃ καὶ μάλα ἀφύκτῳ. Δέλεαρ δὲ αὐτοῖς ὀφθαλμῶν πρόκειται ὑπὲρ τούτου ἰξός. Κατόπτρῳ δὲ χρησάμενος ὁ Ἰνδός, ὁρώντων ἐκείνων, οὐκ εἰσὶ δ' ἔτι τὰ κάτοπτρα, ἀλλ' ἕτερα προσιθέντες· εἶτα καὶ τούτοις ἕρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσιν, καὶ μέντοι καὶ τοιαῦτά ἐστιν. Οἱ μὲν ἔρχονται, καὶ ἀγεννῶς ὁρῶσι, κατὰ τὴν μίμησιν ἣν εἶδον, ἐκπηδᾷ δὲ ἰσχύς τις κολλητικὴ βλεφάρων ἐκ τῆς πρὸς τὴν αὐγὴν ἀντιτυπίας, ὅταν ἴδωσιν ἀτενές· εἶτα οὐχ ὁρῶντες αἱροῦνται ῥᾷστα, φυγεῖν γὰρ ἔτι εἰσὶν ἥκιστοι. Εἴρηται μὲν ὑπὲρ πιθήκων καὶ ἄλλα, Ἰνδῶν τε καὶ οὐκ Ἰνδῶν· καὶ ταῦτα δὲ ἔχειν τινὰ τῷ συνιέντι οὐκ ἀσπούδαστον, οὐ μὰ Δία.

ΚΕΦ. κϛʹ.

Περὶ τῶν Ἰνδῶν Λεόντων.

Λέοντας ἐν Ἰνδοῖς οὐ γίνεσθαι μεγίστους οὐ διαπορῶ· τὸ δὲ αἴτιον, τῶν ζώων τῶν ἑτέρων ἤδε ἡ γῆ μήτηρ ἐστὶν ἀγαθή. Ὅσα δ' ἐντυχεῖν κατὰ πρόσωπον εἰσὶν οἵδε ἀγριώτατοι καὶ θηριωδέστατοι· δέρη ἐκείνων λεόντων μέλαινά τε ἰδεῖν, καὶ φρίξασα ὀρθή τε ἀνίσταται, καὶ συνεκπέμπει δέος οἷον ἐκπληκτικόν. Εἰ δὲ ἁλῶναι δυνηθεῖεν, πραΰνονταί γε, ἀλλ' οὐχ οἱ μέγιστοι· καὶ ἡμεροῦνταί γε, καὶ γίνονταί γε ῥᾷστα τιθασσοί, ὡς ἄγειν τε ὑπὸ ῥυτῆρος, καὶ κατὰ κυναγωγοὺς ἐπὶ θήραν κεμάδων, καὶ ἐλάφων, καὶ συῶν, καὶ ταύρων, καὶ ἀγρίων ὄνων· εἰσὶ γὰρ καὶ ῥινηλατῆσαι, ὡς ἀκούω, δεινοί.

CAP. XXVII.

De gente in Africa a Leonibus extincta.

In Africa gens fuit, ut fertur, Nomea [id est, pastoralis] dicta, et regionem sortita pascuis abundantem, et fortunatam; sed tandem cum leones plurimi, et maximi, et audacia invicti supervenissent, penitus est extincta, ita ut nihil ejus reliquum sit factum. Leones enim confertim advenientes expugnari nequeunt.

CAP. XXVIII.

De feris animalibus in Samo, quae Neades vocantur.

Euphorion in Commentariis scriptum reliquit, Samum cum olim desertissimam fuisse, tum in ea bestias feras, et infestas obviis, maxima magnitudine, nomine Neades fuisse, quarum sola voce terra discederet; indeque profectum esse id proverbium, quod vulgo Samii dicunt: *Majus vi Neadum.* Idemque adfert earum ossa maxima vel sua aetate extitisse.

CAP. XXIX.

De vi Elephantorum.

Indorum regem hostibus bellum inferentem bellatorum centum mille elephantorum antecedunt; tum vero aliorum maximorum et fortissimorum ter mille subsequuntur, ad hostiles muros ipso incursu evertendos institutorum, cum rex jubet: evertunt autem pectorum suorum vi et impetu. Hoc se audivisse Ctesias scribit. Idemque Babylone se vidisse dicit palmas ab his eodem

modo

ΚΕΦ. κζʹ.

Περὶ τȣ̃ ἐν Λιβύῃ ἔθνȣς τȣ̃ ὑπὸ Λεόντων ἀπολωλότος.

ΕΝ τῇ Λιβύων χώρᾳ ἔθνος ἦν, φασὶ, τὸ καλȣ́μενον Νόμαιον, ϗ τὰ μὲν ἄλλα διευτυχȣ̃ν τῆς εὐνόμȣ μάλα, ϗ εὐδαίμονος ναὶ μὰ Δία λήξεως· εἶτα ἠφανίσθη τελέως, λεόντων αὐτοῖς ἐπελθόντων, πλήθει τε παμπόλλων, ϗ μεγέθει μεγίςων, ϗ τὴν τόλμαν ἀμάχων, ὑφ᾽ ὧν πανδημεί τε ϗ παγγενεὶ διαφθαρέντες, εἶτα ἐς τὸ παντελὲς ἀπώλοντο τὸ ἔθνος. Λεόντων γὰρ ἀθρόων ἐπιδημία χρῆμα ἀπρόσμαχον.

ΚΕΦ. κή.

Περὶ τῶν ἐν Σάμῳ Θηρίων τῶν καλȣμένων Νηάδων.

ΕΥφορίων δὲ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι λέγει τὴν Σάμον ἐν ταῖς παλαιοτάταις τȣ̃ χρόνȣ ἐρήμην, γενέσθαι τε ἐν αὐτῇ θηρία μεγέθει μὲν μέγιςα, ἄγρια δὲ, ϗ προσπελάσαι τῳ δεινὰ, καλεῖσθαι δὲ μὴν νηάδας, ἅπερ ȣ̃ν ϗ μόνῃ τῇ βοῇ ῥηγνύναι τὴν γῆν· παροιμίαν ȣ̃ν ἐν τῇ Σάμῳ διαῤῥεῖν τὴν λέγȣσαν· Μεῖζον βίᾳ τῶν νηάδων. Ὀςᾶ δὲ ἔτι ϗ νῦν αὐτῶν δείκνυσθαι μεγάλα ὁ αὐτός φησι.

ΚΕΦ. κθʹ.

Περὶ τῆς τῶν Ἐλεφάντων ἰσχύος.

ΤΟΥ Ἰνδῶν βασιλέως ἐλαύνοντος ἐπὶ τȣ̀ς πολεμίȣς, δέκα μυριάδες ἐλεφάντων προηγȣ̃νται μαχίμων· ἑτέρȣς δὲ ἀκȣ́ω τρισχιλίȣς τȣ̀ς μεγίςȣς τε ϗ ἰσχυροτάτȣς ἕπεσθαι, οἵπερ ȣ̃ν εἰσι πεπαιδευμένοι τὰ τείχη τῶν πολεμίων ἀνατρέπειν, ἐμπεσόντες ὅταν κελεύσῃ βασιλεύς· ἀνατρέπειν δὲ τοῖς ςήθεσι. Καὶ λέγει μὲν ταῦτα ϗ Κτησίας, ἀκȣ̃σαι γράφων. Ἰδεῖν δ᾽ ἐν Βαβυλῶνι ὁ αὐτὸς λέγει τȣ̀ς φοίνικας αὐτοῤῥίζȣς ἀνατρεπομένȣς

modo impetu violentiſſimo exſtirpatas; idque facere ſolent, cum domitor illud ipſis juſſerit.

C A P. XXX.
De Piſcibus in palude Paeonide.

Zenothemis ſcribit in Paeonide palude quoſdam piſces procreari, quibus adhuc palpitantibus, ſi eos bubulo pecori edendos objicias, expletur non minus libenter, quam ceteri boves foeno; contra ab eorundem mortuorum uſu, ſicut idem ait, tantopere abhorret, ut non attingat.

C A P. XXXI.
De Piſcibus in Armenia.

In Armenia excelſum ſaxum auditione accepi permultam aquam emittere, atque ſub ipſum ſubjici fontem undiquaque quadratum tres paſſus profundum, ſingulaque ejus latera ſtadii dimidium occupare; et ſimul cum aqua piſces frequentes excidere, cubiti magnitudine, tum majores, tum non multo minores; et ex iis partim delabi ſemimortuos, partim adhuc palpitantes emori. Et pervagatum eſt eos colore eſſe nigerrimos, nec adſpectu inſuaves. Veruntamen ſi quid eorum vel homo vel fera beſtia guſtarit, ſtatim mori. Propterea vero Armenios, quod illorum regio ferarum multitudine redundet, primum eos collectos ad ſolis radios exſiccare; deinde ne hauſta piſcium adſpiratione gravi et peſtilenti, aut excitato inde pulvere hauſto pereant, ore et naribus obturatis hoc piſcium genus contundere, et in farinam redigere;

tum

τρεπομένους ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐμπιπτόντων αὐτοῖς θηρίων βιαιότατα· δρῶσι δ', ἂν ἄρα ὁ Ἰνδὸς ὁ πωλεύων αὐτοῖς κελεύσῃ δρᾶσαι τοῦτο αὐτοῖς.

ΚΕΦ. λ'.

Περὶ τῶν ἐν Παιονίδι τῇ λίμνῃ Ἰχθύων.

ΖΗνόθεμις λέγει περὶ Παιονίδα λίμνην τινὰς φέρειν ἰχθῦς, ὥσπερ οὖν εἰ παραβάλλοι τις ἀσπαίροντας τοῖς βουσὶν, οἵδε ἐμφορεῖνται αὐτῶν μάλα ἀσμένως, ὡς οἱ λοιποὶ τοῦ χόρτου· νεκρῶν δὲ τῶν ἰχθύων, οὐκ ἂν πάσαιντο ἔτι οἱ βόες, ἐκεῖνος λέγει.

ΚΕΦ. λα'.

Περὶ τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ Ἰχθύων.

ΠΑρὰ Ἀρμενίοις ἀκούω πέτραν εἶναι ὑψηλὴν, εἶτα ταύτην ὕδωρ ἐκβάλλειν πάμπολυ· ὑποκεῖσθαι δὲ τῇ πέτρᾳ πυνθάνομαι κρήνην τετράγωνον πάντη, καὶ ἑκάστην πλευρὰν σταδίου ἥμισυ ἔχειν, βάθος δὲ τριῶν ὀργυιῶν εἶναι· συνεκπίπτειν δὲ τῷ ὕδατι προσακούω τῷ προειρημένῳ καὶ ἰχθύας πολλάκις ἔχοντας τὸ μῆκος καὶ πήχεως, καὶ ἔτι μείζους, καὶ μέντοι καὶ ἐλάττονας, ἀλλ' οὐ κατὰ πολύ· καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν καταολισθάνειν ἡμιθνῆτας, τοὺς δὲ ἀσπαίροντας καὶ μάλα γε ἰσχυρῶς ἀποθνήσκειν. Εἶναι δὲ αὐτοὺς ἡ φήμη λέγει πάνυ σφόδρα μέλανας, καὶ ἰδεῖν οὐκ ἀηδεῖς. Ἂν δέ τι τούτων γεύσηται ἢ ἄνθρωπος ἢ θηρίον, παραχρῆμα ἀπόλλυται. Τοὺς μὲν οὖν Ἀρμενίους, διὰ τὸ ἔνθηρον αὐτοῖς εἶναι καὶ πολύθηρον τὴν γῆν, ἀθροίζειν αὐτοὺς, καὶ αὐαίνειν ὑπὸ τῇ εἵλῃ τοῦ ἡλίου· εἶτα κόπτειν ὑποδήσαντάς τι κάτω ταῖς ῥισὶ καὶ τῷ στόματι, ἵνα μὴ τῷ ἄσθματι ἐκσπάσαντες τὸν ἐκπλυσσόμενον ἀέρα, ἢ τὴν ἐγειρομένην ἐκ λεπτῶν τινων κόνιν ἀλφίτων, εἶτα ἀποθάνωσι· ποιήσαντες οὖν ἄλευρα τοὺς ἰχθῦς ἐν τοῖς μάλιστα θηριωδεστάτοις χωρίοις καταπείρουσιν αὐτὰ, ὧν

tum ad ficus admiſtam in ea loca, quae maxime abundant feris, diſſeminare. Beſtiae primum ut eas attigerunt, ſtatim moriuntur; atque ſic apri, dorcades, cervi, urſi, aſini ſylveſtres, feraeque caprae necantur; nam ejuſmodi animalia ficuum et farinarum avidiſſima ſunt: perimuntur autem hoc modo, quod nimium abundent. Iam vero alio modo tollunt leones, pardales, lupos, quippe qui carnivori ſunt. Nam in domeſticarum ovium et caprarum diſciſſo latere, quatenus manus inſeri queat, earum carnibus farinam infarciunt, et infelicem hercle eſcam praedictis feris objiciunt; cum enim ejuſmodi quippiam pardalis, leo, lupus guſtarint, continuo moriuntur. Eſt autem cum omnis Armenia mater et nutrix ferarum, tum praecipue campeſtris circa fluvium.

C A P. XXXII.

De Oxyrynchis piſcibus in Caſpia regione.

In Caſpia regione audio ingentem lacum eſſe, et in eo maximos piſces naſci, qui oxyrynchi vocantur, videlicet a roſtri forma; eoſque ad magnitudinem octo cubitorum excreſcere. Eos Caſpii captos ſale ſpargunt, et ex illis ſalſamenta conficiunt, eoſdemque exſiccatos camelis doſſuariis Ecbatana vehunt. Item adipe detracto, farinas ex iis conficiunt; et hujuſmodi ſalſamenta quidem vendunt; oleo vero pinguiſſimo et non graveolenti ungunt. Atque etiam exempta ex iis viſcera excoquunt, unde ad permultos uſus accommodatum fit glutinum: nam non modo ad quaecunque applicatum fuerit, adhaereſcit, viſu perlucidum; ſed et firmiſſime retinet, ut et decem diebus madefactum non tamen diſſol-

γευσάμενα τὰ ζῶα ἀποθνήσκει, ϗ ϛῦκα δὲ παραμίγνυται τοῖς ἀλεύροις ἔτως ἔχεσιν. Οὕτω μὲν ἔν διαφθείρονται οἵτε ϛῦς οἱ ἄγριοι, ϗ αἱ δορκάδες, ϗ οἱ ἔλαφοι, ϗ οἱ ἄρκτοι, ϗ οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι, ϗ αἶγες, ἄγριοι μέντοι ϗ ἔτοι· ϛυκοτράγα γὰρ ταῦτα ϗ ἀλφιτοφάγα τὰ ζῶά ἐϛιν· ἀναιρεῖται δὲ τὸν τρόπον τῦτον διὰ τὸ πλῆθος. Λέοντας δὲ, ϗ παρδάλεις, ϗ λύκες, ϛαρκοφάγα ὄντα, ἑτέρως ἀναιρῦσι. Τῶν γὰρ οἴων τῶν ἡμέρων ϗ τῶν αἰγῶν παρασχίσαντες τὴν πλευρὰν, εἰς ὅσον καθεῖναι τὴν χεῖρα, ἐμπλάττεσι τῶν αὐτῶν κρεῶν προκεῖσθαι, κακὸν ναὶ μὰ Δία δέλεαρ τοῖς προειρημένοις· ὅταν ἔν ἢ λέων, ἢ πάρδαλις, ἢ λύκος, ἢ ἄλλό τι τοιῦτον ἐντύχῃ ϗ γεύσηται, τέθνηκε παραχρῆμα. Καὶ πᾶσα μὲν ἔν ἡ Ἀρμενία θηρίων ἀγρίων τροφός τε ἅμα ϗ μήτηρ ἐϛίν· ἡ δὲ πεδιὰς ἔτι ϗ μᾶλλον ἡ πρὸς τῷ ποταμῷ.

ΚΕΦ. λβʹ.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Κασπίᾳ ἰχθύων Ὀξυρύγχων.

ΕΝ τῇ Κασπίᾳ γῇ λίμνην ἀκέω μεγίϛην εἶναι, ϗ ἰχθῦς ἐν αὐτῇ γίνεσθαι μεγάλες, ϗ ὀξύρυγχοι καλῦνται, κατὰ τὸ ϛχῆμα τῦ προσώπε δηλονότι· ϗ προϊέναι μὲν ἐς μῆκος ϗ ὀκτὼ πηχῶν. Οὐκῦν οἱ Κάσπιοι θηρῶσιν αὐτὲς, ϗ διαπάσαντες ἁλσὶ ϗ ταρίχες ἐργασάμενοί τε ϗ ἀποφήναντες αὔες, ἐπισάξαντες καμήλοις κομίζεσιν εἰς Ἐκβάτανα. Καὶ ποιῦσιν ἄλφιτα ἐκ τῶνδε τῶν ἰχθύων, ἀφελόντες τὴν πιμελήν· ϗ τῦ μὲν ταρίχε πιπράσκεσι, τῷ δὲ ἰχθυΐνῳ ἐλαίῳ χρίονται, λιπαρῷ ϛφόδρα ϗ ἐ δυσώδει. Τὰ δὲ ἔντερα ἐξαιρῦσιν αὐτῶν, ϗ ἕψεσι, ϗ ἐξ αὐτῶν ποιῦσιν κόλλαν, ϗ μάλα γε ἐν χρείᾳ γίνεσθαι δυναμένην· ϛυνέχει γὰρ πάντα ἐγκρατῶς, ϗ προσέχεται οἷς ἂν προσπλακῇ, ϗ ἰδεῖν ἐϛι λαμπροτάτη· ἔτω δὲ ϛυνέχει πᾶν ὅτι ἂν ϛυνδήσῃ τε ϗ ϛυνάψῃ, ὡς ϗ δέκα ἡμερῶν αὐτὴν βρεχομένην μήτε λύεσθαι, μήτε μὴν ἀφίσα-

diffolvatur, neque remittat: itaque etiam artifices, qui circa ebur laborant, eo utuntur, et opera conficiunt pulcherrima.

C A P. XXXIII.

De Ave quadam Caspia; item de altera Caspia, vel potius Indica.

FAMA quaedam venit in fermonem hominum apud Cafpios avem procreari magnitudine maximi gallinacei; verficolore varietate florentem; atque auditione accepi eam fupinam volare, et fub collum extenfis cruribus fe veluti fublevare; tum catelli vocem mittere; neque in fublime, fed circum terram idcirco volare, quod in altum non queat fefe attollere. Eft et altera avis Cafpia, vel potius Indica (nam in India etiam nafci dicitur) anferis magnitudine: lato quidem fed tenui capite, cruribus parvis eft: vario colore diftinguitur; nam ejus dorfum purpureum eft, venter maxime coccineus, caput et cutis exalbefcunt: vocem caprinam mittit.

C A P. XXXIV.

De Cafpiis Capris et Camelis.

CASPIAE caprae et albiffimae funt, et cornibus mutilae, corpore parvae ac fimae. Cameli quoque Cafpiis abundant, quarum maximae ad equorum maximorum accedunt magnitudinem. Eorum villi adeo funt molles, cum Milefiis lanis ut mollitudine comparari poffint; ex iifque facerdotes et Cafpiorum ditiffimi praecipuique veftes conficiant.

CAP.

σθαι· ἀλλὰ καὶ τοὺς τὸν ἐλέφαντα χειρῶντας χρῆσθαί τε αὐτῷ, καὶ τὰ ἔργα ἐκπονεῖν κάλλιστα.

ΚΕΦ. λγ´.

Περὶ τοῦ Ὄρνιθος τοῦ Κασπίου, καὶ ἑτέρου ἔτι Κασπίου, ἢ μᾶλλον Ἰνδοῦ.

ΛΕγει τις λόγος ἐν Κασπίοις ὄρνεον γίνεσθαι, τὸ μὲν μέγεθος κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας τοὺς μεγίστους, ποικίλον γε μὴν τοῖς πτεροῖς, καὶ πολυχροίᾳ διηνθισμένον· καὶ πέταται ὕπτιον, ὡς ἀκούω, ὑποτείναν τῷ τραχήλῳ τὰ σκέλη, καὶ οἷον ἀνέχων αὐτοῖς αὐτόν· κλαγγὴν δὲ προΐεσθαι σχυλακίου· ποιεῖσθαι δὲ τὴν πτῆσιν οὐκ ἐν ἀέρι βαθεῖαν, ἀλλὰ περὶ τὴν γῆν, ἐλαφρίζειν εἰς ὕψος ἑαυτὸν μὴ δυνάμενον. Κάσπιος δὲ ἄρα καὶ οὗτος ὄρνις, ἢ Ἰνδὸς μᾶλλον (λέγεται γὰρ καὶ ἐκείνη τὸ γένος οἱ καὶ ταύτῃ) καὶ εἴη τὸ μέγεθος κατὰ χῆνα ἄν· καὶ ἔχει κεφαλὴν πλατεῖαν μέν, λεπτὴν δέ, καὶ τὰ σκέλη οἱ μικρά· καὶ κεκραμένη χρόα οἱ καὶ μικτή, τὸ μὲν γὰρ νῶτον αὐτῷ πορφυροῖς ἠγλάϊσται, τὸ δὲ ὑπὸ τῇ γαστρὶ κόκκῳ γνησιωτάτῳ καὶ καλλίστῳ προσείκασται, κεφαλὴ δὲ καὶ δέρμα λευκὰ ἄμφω· φθέγγεται δὲ κατὰ τὴν αἶγα.

ΚΕΦ. λδ´.

Περὶ τῶν Κασπίων Αἰγῶν, καὶ Καμήλων.

ΑΙγες δὲ Κάσπιαι γίνονται λευκαὶ ἰσχυρῶς, καὶ κεράτων δὲ ἄγονοι, μικραὶ τὸ μέγεθος καὶ σιμαί. Κάμηλοι δ' ἀριθμοῦνται πλείους, αἱ μέγισται κατὰ τοὺς ἵππους τοὺς μεγίστους, εὔτριχες ἄγαν. Ἁπαλαὶ γάρ εἰσι σφόδρα αἱ τούτων τρίχες, ὡς καὶ τοῖς Μιλησίοις ἐρίοις ἀντικρίνεσθαι τὴν μαλακότητα· οὐκοῦν ἐκ τούτων οἱ ἱερεῖς ἐσθῆτα ἀμφιέννυνται, καὶ οἱ τῶν Κασπίων πλουσιώτατοί τε καὶ δυνατώτατοι.

CAP. XXXV.

De apibus, quae Chalcoides cognominantur.

ANTENOR in Libris rerum Creticarum in Rhauciorum urbem ait divino quodam impulsu apum, quae vocantur Chalchoides, examen acceffiffe, et defixis aculeis obvios vehementer vexaffe: illos earum impetum non fuftinentes e patria migraffe, et in alium perveniffe locum, ibique condidiffe oppidum, quod fimiliter matriae, ut Cretice loquar, amore Rhaucum in ipfa Creta nominarunt; ut quamvis patria vi fatali effent depulfi, nomen tamen illius retinerent. Ait autem Antenor in Ida monte Cretae etiamnum harum apum paucas quafdam effe reliquias, quae fimiliter, ut illae, obvios acriter pungant.

CAP. XXXVI.

Quemadmodum Leo carnes cameli appetit.

CAMELI carnes a leonibus comedi folere teftimonio eft Herodotus; cum in Xerxis camelos, qui commeatum portarent, dicit leones invafiffe, et ex aliis animalibus nulla, neque jumenta, neque homines attigiffe. At mihi Herodotus paucarum in natura rerum peritus videtur, qui leones Thracios miratur voluptatem in cibo unam alteri praepofuiffe; nam camelos quantopere appetant, Arabes fciunt, et quicunque regionem leonum fimul et camelorum parentem atque nutricem habitant. Itaque non admiror, fi leo vi quadam naturali et occulta cameli carnem expetit, et in hoc animal etiam nunquam prius vifum fui fatiandi caufa irruit. Appetitus enim naturalis eos, etiam cum primum vident, ut fuaviffimum inde fibi futurum parent alimentum, incitat.

CAP.

ΚΕΦ. λέ.

Περὶ τῶν μελισσῶν καλȣμένων Χαλκοειδῶν.

ΕΝ Λόγοις Κρητικοῖς Ἀντήνωρ λέγει τῇ τῶν καλȣμένων Ῥαυκίων πόλει ἔκ τινος δαιμονίας προσβολῆς ἐπιφοιτῆσαι μελιττῶν σμῆνος, αἵπερ ȣ̃ν καλȣ̃νται χαλκοειδεῖς· ἐγχρίμπτȣσαι δὲ ἄρα αὐτοῖς τὰ κέντρα, εἶτα μέντοι πικρότατα λυπεῖν ὥσπερ ȣ̃ν· ἐκείνȣς δὲ τὴν προσβολὴν ȣ̓ φέροντας ἀναστῆναι τῆς πατρίδος, καὶ μέντοι καὶ εἰς χῶρον ἐλθεῖν ἄλλον, καὶ οἰκίσαι φιλίᾳ τῆς μητρίδος, ἵνα Κρητικῶς εἴπω, Ῥαῦκον ἐν αὐτῇ τῇ Κρήτῃ· εἰ καὶ τȣ̃ χωρίȣ ὁ δαίμων ἤλαυνεν αὐτȣ̀ς, ἀλλὰ γȣ̃ν τελείως ἀποσπασθῆναι τȣ̃ ὀνόματος ȣ̓χ ὑπομείναντας. Λέγει δὲ ὁ Ἀντήνωρ καὶ ἔτι κατὰ τὴν Ἴδην τὴν Κρῆσσαν ἐκείνȣ τȣ̃ γένȣς τῶν μελιττῶν εἶναι ἰνδάλματα, ȣ̓ πολλὰ μὲν, εἶναι δ' ȣ̃ν καὶ πικρὰς ἐντυχεῖν, ὡς ἐκεῖναι ἦσαν.

ΚΕΦ λϛ΄.

Ὅπως ἔχει πρὸς τὸ τῆς καμήλȣ κρέας ὁ Λέων.

ΚΑμήλȣ κρέας ἥδεται λέων ἐσθίειν· καὶ τὸ μαρτύριον Ἡρόδοτος λέγει, ταῖς Ξέρξȣ καμήλοις ταῖς τὸν σίτον φερȣ́σαις ἐπιθέσθαι λέοντας· τὰ δὲ ἄλλα ȣ̓κ ἐσίνοντο, ȣ̓χ ὑποζύγια, ȣ̓κ ἄνθρωπον, ἦδ' ὅς. Ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ᾔδει, ἐξετάζων τροφὴν τήνδε καὶ τήνδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρᾳκίων· ἴσασι δὲ καὶ Ἄραβες ταῦτα, καὶ ὅσοι λῷον καὶ καμήλων μητέρα τε ἅμα καὶ τροφὸν γῆν ἔχȣσιν. Οὐκ ἂν γȣ̃ν θαυμάσαιμι, εἰ φύσει τινὶ ἀπορρήτῳ λέων ἥδεται καμήλȣ κρέας, καὶ μὴ θεασάμενος φαγεῖν, εἴ ποτε ἐντύχῃ καὶ πρῶτον. Ἡ γὰρ φυσικὴ ἐπιθυμία καὶ τȣ̀ς ȣ̓κ εἰδότας ἐς τὴν τῆς τροφῆς ἐπιθυμίαν ἀναφλέγει.

ΚΕΦ.

CAP. XXXVII.

Quemadmodum Aquila ab homine auxilium adſecuta ſtatim ei beneſactum retribuerit.

DECEM et ſex viri triturantes, et in maximis ſolis ardoribus ſiti preſſi, unum ex ſuis, ut aquam de proximo hauriret fonte, miſerunt. Is abiens meſſoriam falcem manu tenebat, et in humeris ſitulam geſtabat; ubi vero ad fontem venit, offendit aquilam quam ſtrictiſſime cauteque ſerpente circumplicatam, jamjamque ſuffocandam. In eam enim aquila involaverat, verum non compos voti neque inſidias evadere, neque pullis, juxta Homericum illud, epulas adferre poterat; ſed ſpiris illius, ceu laqueis, circumventa vicina erat ad pereundum, non perdendum. Agricola, vel quod non ignoraret, vel quod auditione accepiſſet, aquilam Iovis nunciam et miniſtram eſſe, et quod noſſet feram et improbam beſtiam eſſe ſerpentem, falce eam diſſecuit; et vinculis aquilam, unde effugere non poterat, exſolvit. Cumque his obiter geſtis revertiſſet, atque hauſta aqua vinum temperatum omnibus miniſtraſſet; ii quidem avidiſſime copioſeque in prandio bibere ingrediuntur: is autem qui aquam hauſiſſet, jam poſt illos bibiturus erat; nam hactenus pocillator, non compotor erat. Ad labra igitur poculum cum admoviſſet, ſervata ab eo aquila circum locum illum etiam nunc felici ejus fortuna verſans, ut hanc mercedem obtentae ſalutis perſolveret, ſic in poculum involavit, ut potio effunderetur. Ille quia ſitiebat, indignatus ait: Hancne gratiam, cum ſis illa (nam avem recognoſcebat) tuo conſervatori refers? at

ΚΕΦ. λζʹ.

Ὅπως Ἀετὸς βοηθείας ὑπ' ἀνθρώπου τυχὼν εὐθὺς ἤμειψε τὴν ὠφέλειαν.

ἈΛοῶντες ἄνθρωποι τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος, δίψῃ πιεζόμενοι, τὸν ἀριθμὸν ἑκκαίδεκα, ἕνα ἑαυτῶν ἀπέστειλαν ἐκ πηγῆς γειτνιώσης κομίσαι ὕδωρ. Οὐκοῦν ὁ ἀπιών, τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει αἰετὸν ὑπό τινος ὄφεως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ αὐτὸν ὁ ἀετὸς, οὐ μὴν κρείττων γενόμενος, οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν· ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπείραις περιπεσὼν ἕρμασιν ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολέσθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργὸς, ἢ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄγγελον καὶ ὑπηρέτην, εἰδώς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ τῷ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα· καὶ μέντοι καὶ τῶν ἀφύκτων ἐκείνων εἰργμῶν τε καὶ δεσμῶν τὸν ἀετὸν ἀπολύει. Ὁδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ δὴ διεπέπρακτο, ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἧκε, καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας ὤρεξε πᾶσιν· οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον, καὶ ἀμυστὶ καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνοις πίεσθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπηρέτης κατ' ἐκεῖνό πως τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπότης ὤν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χείλεσι τὴν κύλικα προσῆγεν, ὁ σωθεὶς ἀετὸς ζωάγρια ἐκτίνων οἱ, καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι, καὶ ἐκταράττει αὐτήν, καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ δὲ ἠγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· Εἶτα μέντοι σὺ μὲν ἐκεῖνος ὢν (καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώριστε)

at quomodo haec decora? itane quis ſtudium ſuum in alterum conferret ob Iovis gratiarum praeſidis atque inſpectoris reverentiam? Cum haec eloqueretur ſitiens, et ſe ad alios converteret, videt ex venenata potione palpitantes extremum ſpiritum efflare. Serpens enim, ut conjicere licebat, ſuo veneno fontem imbuerat. Itaque redemptionis praemium ei, qui ſe conſervaſſet, aquila cum pari ſalute compenſavit. Crates Pergamenus tradit Steſichorum etiam in quodam poemate, in vulgus haudquaquam pervulgato, hujus rei mentionem facere, gravem ſane illum meo judicio et antiquum teſtem citans.

CAP. XXXVIII.

De Avibus, quae in inſulis Caſpii maris naſcantur.

In maris Caſpii inſulis cum alias aves peculiares naſci ferunt, tum maxime unam ea vi et natura adfectam, ut magnitudine quidem anſeribus eam ſimilem eſſe dicant, imo vero egregium anſerem ſuperet; pedes vero habeat grui perſimiles; dorſo ſit vehementer rubro, ventre viridi, collo albo, et diſſeminatis maculis croceis diſtincto, non minus quam duo cubita longo; capite item tenui et longo, roſtro nigro; et vocem ranis ſimilem mittat.

CAP.

γνώρισε) τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτῆρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἔτι ταῦτα καλά; πῶς δ' ἂν ἢ ἄλλος σπουδὴν καταθέσθαι θελήσει εἴς τινα αἰδοῖ Διὸς χαρίτων ἐφόρου τε ἢ ἐπόπτου; Καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρητο, ἢ ἐφρύγετο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πιόντας, ἀσπαίροντάς τε ἢ ἀποθνήσκοντας. Ἦν δὲ ἄρα, ὡς συμβαλεῖν, ἐμημεκὼς εἰς τὴν πηγὴν ὁ ὄφις, ἢ κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ. Ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβῇ τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν. Λέγει δὲ Κράτης ὁ Περγαμηνὸς ὑπὲρ τούτων καὶ τὸν Στησίχορον ᾄδειν ἔν τινι ποιήματι οὐκ εἰσφοιτήσαντί που εἰς πολλοὺς, σεμνόν τε ἢ ἀρχαῖον, ὥστε κρίνειν ἐμὲ, τὸν μάρτυρα εἰσάγων.

ΚΕΦ. λή.

Περὶ τῶν ἐν ταῖς Κασπίαις νήσοις γινομένων Ὀρνίθων.

ΕΝ θαλάσσῃ τῆς Κασπίας εἰσὶ νῆσοι, φασὶ, ἢ γίνονται ἐν αὐταῖς ὄρνιθες διάφοροι μὲν ἢ ἄλλοι, εἷς δὲ εἰληχὼς τοιαύτης ἰδιότητος· εἶναι μὲν γὰρ κατὰ τοὺς χῆνας τὸ μέγεθός φασιν αὐτὸν, ἀλλὰ ἢ τὸν εὐγενῆ χῆνα ἢ τοὺς ἄλλους ἰδεῖν ὑπερέχοντα, πόδας δὲ ἔχει ἐμφερεῖς γεράνῳ· ἢ τὰ μὲν νῶτα κοκκοβαφῆ καὶ σφόδρα ἀκραιφνῆ, τὰ δὲ ὑπὸ τὴν γαστέρα πράσινα, τὴν δὲ δέρην λευκὴν εἶναι, καί τινας ἢ ῥανίδας οἱονεὶ διασπαρείσας κροκοειδεῖς ἔχειν, μῆκος δὲ εἰληχέναι οὐ μεῖον πηχῶν δύο· κεφαλὴν δὲ ἄρα λεπτήν τε ἅμα ἢ μακρὰν, τὸ ῥάμφος μέλαν, φωνήν τε ἀφιέναι ἐμφερῆ τοῖς βατράχοις.

CAP. XXXIX.
De Simiis in India.

IN Prasiana Indorum regione Megasthenes simias scribit maximis canibus non inferiores esse magnitudine; quinque cubitorum caudam habere; tum ex earum fronte comas propendere, easdemque barbam promittere; tum facie alba esse, corpore vero nigro; neque malitia ceteris simiis ingenita, sed mansuetudine et humanitate imbutas esse.

CAP. XL.
De Culicibus Indicis et Scorpiis, item de Phalangiis Tetragnathis.

INDICA regio est circa Astaboram fluvium, ubi Rhizophagi habitant. Illic, oriente Sirio, culicum nubes quaedam terribiles, magna vi occupare aërem visae, subito superventu civitatem quandam infestarunt. Circa lacum etiam Arrhatan (qui et ipse in India est prope fluvium jam dictum) feros istos culices abundare aiunt, ubi locus desertus et est et appellatur. Eum accolae et finitimi circumquaque negant ab initio, et perpetuo, habitatoribus caruisse; sed scorpiorum copias infestas supervenisse, et nimium phalangiorum exstitisse proventum, illorum quae Tetragnatha nominant. Hanc bestiolarum diritatem ex corrupta aqua pluvia generatam aiunt; et incolas primum hujus mali impetum aliquandiu magna patientia tolerasse; sed cum illud jam inexpugnabile esset, et passim omnis aetatis homines interirent, tandem consilii inopia, cum nulla ratione adversus tantam luem tueri

ΚΕΦ. λθ΄.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Πιθήκων.

ΕΝ τῇ Πραξιακῇ χώρᾳ, Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐςὶ, Μεγασθένης φησὶ πιθήκους εἶναι τῶν μεγίςων κυνῶν ἐ μείους· ἔχειν δὲ καὶ οὐρὰς πηχῶν έ· προσπεφυκέναι δὲ ἄρα αὐτοῖς καὶ προκόμια, καὶ πώγωνας καθειμένους καὶ βαθεῖς· καὶ τὸ μὲν πρόσωπον πᾶν εἶναι λευκοὺς, τὸ σῶμα δὲ μέλανας ἰδεῖν· ἡμέρους δὲ καὶ φιλανθρωποτάτους, καὶ τὸ τοῖς ἀλλαχόθι πιθήκοις συμφυὲς οὐκ ἔχειν τὸ κακόηθες.

ΚΕΦ. μ΄.

Περὶ Κωνωπίων Ἰνδῶν καὶ Σκορπίων, ἔτι δὲ καὶ περὶ φαλαγγίων τῶν καλουμένων Τετραγνάθων.

ΕΝ Ἰνδοῖς ἐςι χώρα περὶ τὸν Ἀςαβόραν ποταμὸν ἐν τοῖς καλουμένοις Ῥιζοφάγοις. Κατὰ τὴν τοῦ Σειρίου τοίνυν ἐπιτολὴν κωνώπων νέφη τινὰ ἐκπληκτικὰ, καὶ οἷά τινα τὸν ἀέρα πολλὰ καταλαβεῖν ἐπιφανέντα, εἶτα μέντοι ἐλύπησέ τινα πόλιν. Κατὰ μέντοι τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Ἀῤῥάταν (Ἰνδῶν δ' ἄρα καὶ αὕτη πλησίον ἐςὶ τοῦ προειρημένου ποταμοῦ) καὶ τοῦτο μὲν τὸ θηρίον τὸν κώνωπα ἐπιπολάζειν· ἔρημον δὲ καὶ εἶναι τὸν χῶρον καὶ καλεῖσθαι. Τὴν δὲ αἰτίαν ἐκείνην Ἰνδοί φασιν οἱ κύκλῳ περιοικοῦντες τὸν χῶρον τὸν προειρημένον, οὐκ ἄνωθεν, οὐδὲ ἐξ ἀρχῆς, ἄγονον ἀνθρώπων γενέσθαι· σκορπίους δὲ ἐπιπολάσαι πλῆθος ἄμαχον, καὶ φαλαγγίων τινὰ ἐπιφοιτῆσαι φοράν, φαλαγγίων δὲ ἃ καλοῦσι τετράγναθα. Τεκεῖν δ' ἄρα τὰ κακὰ ταὐτά φασιν ὄμβρων πονηρίαν· καί πως μὲν ἐγκαρτερεῖν τοὺς ἐκεῖθι τλημόνως τοῦ κακοῦ τὴν προσβολὴν καὶ φιλοπόνως ὑπομείναντας· ἐπεὶ δὲ ἦν παντελῶς ἄμαχον, καὶ διεφθείροντο ἡλικίαι πᾶσαι, εἶτα μέντοι τελευτῶντες ὑπ' ἀπορίας

τοῦ

tueri se possent, deserta regione, gratam prius et optimam patriam reliquerunt solitariam: nec forte peccarim, si eandem μηλείδα appellaverim.

CAP. XLI.
De Muribus, et Ranis, aliisque Animalibus, quae gentes quasdam patriis sedibus expulerunt.

De patriis sedibus quosdam Italiae populos incursio murium agrestium perniciosa expulit, atque in fugam compulit; quod sane sic segetes et plantas, tanquam summa siccitas, aut teterrimum frigus, aliave intempestiva tempestas vastarent, non modo seminibus et superficie arrosis, sed radicibus quoque succisis. Et alia quaedam animalcula, cum Medicam regionem invasissent, perditis et vastatis frugibus, incolas ad emigrationem adegerunt. Autoriatas Indorum gentem plurimae ranae et imperfectae de coelo lapsae in alium locum demigrare coegerunt. Et quandam nationem Libycam, cujus et supra memini, leones de patria terra depulerunt.

CAP. XLII.
De Formicis in Babylonia.

In Babyloniorum terra formicae nascuntur, quarum genitale membrum retro aversum est, contrario quam in aliis modo.

CAP.

τȢ ἀμύνεσθαι τὴν καταβολὴν τῆς ἐπιμελείας τῆς προειρημένης, ἐξέλιπον τὴν χώραν, ϗ ἐρήμην εἴασαν τὴν φίλην πρότερον ϗ πατρίδα ἀρίστην· Ȣχ ἁμαρτήσομαι δὲ ἴσως Ȣδὲ μητρίδα εἰπὼν τὴν αὐτήν.

ΚΕΦ. μα΄.

Περὶ Μυῶν ϗ Βατράχων, ϗ ἑτέρων Ζώων, τῶν αἰτίων τισὶ μεταναστάσεως γενομένων.

ΜΥῶν ἀρȣραίων ἐπιφοίτησις ϗ στόλος, Ȣ μὰ τȢς θεȢς χρηστὸς, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τινὰς ἐξήλασαν τῆς πατρῴας γῆς, ϗ φυγάδας ἀπέφηναν· λυμαινόμενοι ϗ λήϊα ϗ φυτὰ, δίκην αὐχμῶν, ἢ κρυμῶν, ἤ τινος ἀκαιρίας ὡρῶν ἑτέρας, τὰ μὲν διακείροντες, διακόπτοντες δὲ τὰς ῥίζας. Τῇ Μηδικῇ δὲ ἐπιφοιτήσαντες τῇ φορᾷ, ἐξήλασαν ϗ ἐκεῖνοι τȢς κατοικȢντας, διαφθείροντες τὰ σπέρματα, ϗ ἀφανίζοντες αὐτά. Βάτραχοι δὲ ἡμιτελεῖς πολλοὶ πεσόντες ἐξ ἀέρος Αὐτωριάτας Ἰνδῶν μετῴκισαν εἰς χῶρον ἕτερον. Καὶ γένος μέντοι Λιβυστινὸν, Ȣ καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην, ἐπιφοιτησάντων αὐτοῖς λεόντων, εἶτα τȢτȢς ἀναστῆναι τῆς πατρῴας γῆς ἐξενίκησαν.

ΚΕΦ. μβ΄.

Περὶ Μυρμήκων ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ.

ΕΝ τῇ Βαβυλωνίᾳ γῇ γίνονται μύρμηκες, ϗ ἔχȢσι τὸ παιδοποιὸν σῶμα ἐς τȢπίσω μετεστραμμένον, ἀντίως τοῖς ἄλλοις ϗ ἔμπαλιν.

CAP. XLIII.

De Pantheris Cariae et Lyciae.

PANTHERA in Caria et Lycia non eſt iracunda, neque ſaltu admodum valet; corpus ei oblongum, et quanquam haſtilibus et lanceis vulneretur, reſiſtit tamen, nec facile concedit ferro, juxta illud Homeri:

Quae, quamvis ferro fuerit transfixa, repugnat.

CAP. XLIV.

De Rhinocerote, et quemadmodum pugnat contra Elephantum.

RHINOCEROTIS figuram nimis frivolum eſſet deſcribere, quum permulti ex Graecis et Romanis, qui illum viderunt, ejus formam plane ſciant; at enim vim illius et naturam actionum non alienum eſt exponere. Quod in ſumma nare cornu gerit, cujus mucro acutus exſiſtit, ex eo nomen traxit; neque ipſum illud de robore concedit ferro. Quod quidem ipſum, cum eſt contra elephantum pugnaturus, ſaxis exacuit et limat: cetera non ei paria cum elephanto, utpote qui proceriſſimus eſt, et fortiſſimus; cornu igitur cuſpidato elephanti crura ſubiens alvum diſcerpit, et lacerat; iſque, effuſo ſanguine, decumbit. Pugna autem eorum eſt de paſtionibus, multoſque elephantos ita periiſſe evenit. At ſi alvum non praeoccuparit rhinoceros, ſed inter hunc conatum ab elephanto praeveniantur, illius promuſcide apprehenſus attrahitur, ac retinetur, et dentibus ceu ſecuribus conſcinditur. Tametſi enim ejus pellis ea exſiſtat firmitate, ut aegre jaculo penetrari queat; tamen tam violentus eſt elephanti impetus, ut eam trajiciant.

CAP.

Κ Ε Φ. μγʹ.

Περὶ Παρδάλεων Καρικῶν τε καὶ Λυκιακῶν.

Πάρδαλις Καρικὴ καὶ Λυκιακὴ οὐκ ἔστι μὲν θυμική, οὐδὲ οἵα σφόδρα ἁλτικὴ εἶναι, τὸ σῶμα δὲ μακρά· τιτρωσκομένη δὲ καὶ δόρασι καὶ αἰχμαῖς ἀντίτυπός ἐστι, καὶ οὐ ῥᾳδίως τῷ σιδήρῳ εἴκει, τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν δρῶσα·

Ἡ ῥά γε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει.

Κ Ε Φ. μδʹ.

Περὶ Ῥινοκέρωτος, καὶ ὡς ἀγωνίζεται πρὸς Ἐλέφαντα.

Ῥινοκέρωτος εἶδος γράφειν τρισέωλόν ἐστιν, ἴσασι γὰρ καὶ Ἑλλήνων πολλοὶ καὶ Ῥωμαίων οἱ τεθεαμένοι· τὰ δὲ ἴδια αὐτοῦ κατὰ τὸν βίον εἰπεῖν οὐ χεῖρόν ἐστιν. Ἐπ' ἄκρας τῆς ῥινὸς τὸ κέρας φέρει, ἔνθεν τοι κέκληται· καὶ ἔστι μὲν ὀξύτατον ἐπ' ἄκρου, σιδήρῳ δὲ τὸ καρτερὸν αὐτοῦ προσείκασαι. Ταῖς πέτραις γε μὴν αὐτὸ παρατρίβων, εἶτα ἐπιθήσει ἐλέφαντι ὁμόσε ἰών· τὰ δὲ ἄλλα οὐκ ὢν ἀξιόμαχος, διά τε τὸ ἐκείνου ὕψος, καὶ τὴν ῥώμην τὴν τοῦ θηρὸς τὴν τοσαύτην· ὕπεισιν οὖν αὐτοῦ τὰ σκέλη καὶ τὴν νηδὺν ὑποτέμνει τε, καὶ ὑποσχίζει τῷ κέρατι· ὁ δὲ οὐ μετὰ μικρὸν ἐκρυέντος οἱ τοῦ αἵματος καταλισθαίνει. Μάχη δὲ ῥινοκέρωτος πρὸς ἐλέφαντα ὑπὲρ τῆς νομῆς ἐστι, καὶ πολλοῖς ἐλέφασιν ἐντυχεῖν ἐστι τεθνεῶσι τοῦτον τὸν τρόπον. Ἂν δὲ μὴ φθάσῃ ὁ ῥινόκερως δράσας τοῦτο, ἀλλὰ ὑποτρέχων πως ὑποπεσόντος πιεσθῇ, περιβαλλόμενος τὴν προβοσκίδα καὶ κατέχει, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἕλκει, ἐμπίπτων τοῖς κέρασι κατακόπτει ὡς πελέκυσιν. Εἰ γὰρ καὶ φορίνην ὁ ῥινόκερως ἔχει στερεάν, καὶ δυσδιακόντιστον, ἀλλ' ἡ βία τοῦ ἐμπίπτοντος μάλα καρτερά.

CAP. XLV.

De Tauris Aethiopicis, et quemadmodum capiantur.

TAVRI Aethiopici, qui carnivori nominantur, animalium ferociſſimi ſunt; et ſi cum Graecorum bobus conferantur, duplam habent magnitudinem, ac velocitate corporis excellunt: tum rufis pilis veſtiuntur, tum caeſiis ſunt oculis, idque magis quam leones. Et alias quemadmodum aures, ſic cornua mobilia habent; at in pugna ea ita exſerunt, ut, poſtquam prae ira erecta ſunt, flecti nequeant. Ejus etiam tergora tanto robore ſunt, ut nullis neque ſpiculis, neque telis penetrari poſſint; inhorreſcens enim taurus cutis rigore ferrum elidit. In equorum et boum armenta, et pecorum greges, et feras omneis invadunt. Itaque paſtores, ad tuendum ſuum pecus occultas foveas in magnam altitudinem depreſſas machinantes, moliuntur eis inſidias. Hi cum inciderunt, atroci animi excandeſcentia ſuffocantur. Iudicatur autem apud Troglodytas jure praeſtantiſſimum hoc animal; ut quod viribus praeditum ſit leonis, velocitate equi, robore tauri, et ferro ſit impenetrabile.

CAP. XLVI.

De Gallinaceo genere, cujus meminit Mnaſeas.

MNASEAS in libro De Europa ſcribit eſſe templum quoddam Herculis et uxoris ejus, quam ceu Iunonis filiam poetae celebrant. In hujus templi conſepto cicures aves multas nutriri ait, nempe gallos et gallinas. Compaſcuntur autem, et gregatim

Κ Ε Φ. μέ.

Περὶ ταύρων Αἰθιοπικῶν, ϰ὚ ὅπως θηρῶνται.

ΑΓριώταλον δὲ ἄρα ἦσαν τῶν ζώων οἱ τῶν Αἰθιόπων ταῦροι, ϰ὚ καλέμενοι Σαρκοφάγοι· καί εἰσι μὲν τὸ μέγεθος τοῖς παρὰ τοῖς Ἕλλησι διπλασίες, ὤκισοι δὲ τὸ τάχος· εἰσὶ πυῤῥότριχες, γλαυκοὶ τὲς ὀφθαλμὲς, ϰ὚ ὑπὲρ τὲς λέονlας ἔτως. Τὰ κέραlα δὲ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κινἕσιν, ὡς ϰ὚ τὰ ὦτα· ἐν δὲ ταῖς μάχαις σπείρεσιν αὐτὰ, ϰ὚ ἀνασήσανlες αὐτὲς ἰσχυρῶς εἶτα ἐ μάχονlαι, τὰ δὲ ἐ κλίνονlαι ὑπὸ τἕ θυμἕ ἀνεσῶτα, φύσει ναὶ μὰ Δία θαυμασῆ. Ἄτρωlοι δέ εἰσι ϰ὚ λόγχαις ϰ὚ βέλει παντὶ, ὁ γάρ τοι σίδηρος ἐκ εἰσδύεlαι· ὁ γὰρ ταῦρος φρίξας ἐκβάλλει αὐτὸν μάτην προσπεσόνlα. Ἐπιlίθεται δὲ ϰ὚ ἵππων ἀγέλαις, ϰ὚ ποίμναις, ϰ὚ θηρίων ἄλλων. Οἱ τοίνυν νομεῖς ἐπαρκεῖν ταῖς ἑαυlῶν ἀγέλαις βελόμενοι, τάφρες αὐταῖς κρυπlὰς ἐργάζονlαι βαθείας, ϰ὚ ταύταις αὐτὲς ἐλλοχῶσιν. Οἱ δὲ ὅταν ἐμπέσωσιν, ὑπὸ τἕ θυμἕ ἀποπνίγονται. Κέκριlαι δὲ παρὰ τοῖς Τρωγλοδύταις δικαίως ἄρισον τἕτο τὸ ζῶον· ἔχει μὲν γὰρ λέονlος τὴν ἀλκὴν, τὴν δὲ ὠκύτηlα ἵππε, ῥώμην ταύρε, σιδήρε δὲ κρεῖτlόν ἐσι.

Κ Ε Φ. μς'.

Περὶ Ἀλεκlρυόνων τε ϰ὚ Ἀλεκlορίδων, ὧν μέμνηlαι Μνασέας.

ΛΕγει ὁ Μνασέας ἐν τῇ Εὐρώπῃ Διὸς, Ἱερακλέες ἱερὸν εἶναι ϰ὚ τῆς τέτε γαμεlῆς, ἣν ᾄδεσιν οἱ ποιηlαὶ τῆς Ἥρας θυlατέρα. Οὐκἕν ἐν τῷ τἕ νεὼ περιβόλῳ τιθασσὲς ὄρνιθας πολλὲς τρέφεσθαί φησι, ϰ὚ τἕτο δὲ εἶναι ἀλεκlρυόνας τε ϰ὚ ἀλεκlορίδας τέσδε τὲς ὄρνις. Νέμονlαι δὲ, ϰ὚ συναγελάζονταί

gregatim pro ſui generis ſexu degunt, et ſumptu aluntur publico, diis, quos diximus, conſecrati. Gallinae in aede Hebes, gallinacei in Herculis paſcuntur. Fluit autem in medio rivus perennis et limpidae aquae. Gallinarum igitur nulla ad Herculis templum accedit; at ſuo tempore mares ſtimulati libidine rivum tranſvolant, et poſtquam impleverint feminas, ad deum ſuum et ſuas redeunt ſedes, luſtrati purgatique interfluente rivo, quo ſexus uterque diſpeſcitur. Natis igitur, ut conſentaneum eſt, ovis gallinae incubant, pulloſque excludunt; ac mares genitoribus, feminae novellae matribus accedunt et aluntur.

E P I-

ζονταί σφισι κατὰ γένος, καὶ δημοσίας ἔχουσι τροφὰς, καὶ τῶν θεῶν ἀναθήματά εἰσι τῶν προειρημένων. Αἱ μὲν οὖν ἀλεκτορίδες ἐν τῷ τῆς Ἥρας νέμονται νεῷ, οἱ δὲ ἐν Ἱερακλέους οἱ τῶνδε γαμέται. Ὀχετὸς δὲ ἄρα ἀεννάου τε καὶ καθαροῦ ὕδατος διαῤῥεῖ μέσος. Θῆλυς μὲν οὖν οὐδὲ εἷς εἰς Ἡρακλέους πάρεισιν· οἱ δὲ ἄῤῥενες, ὅταν ᾖ καιρὸς ὑποθόρνυσθαι, ὑπερπέτονται τὸν ὀχετόν· εἶτα ὁμιλήσαντες ταῖς θηλείαις ἐπανίασιν εἰς τὰ σφέτερα αὖθις περὶ τὸν θεὸν, ᾧ λατρεύουσι, καθηράμενοι τῷ διείργοντι τὰ γένη τῶν ὀρνίθων ὕδατι. Τίκτεται οὖν, οἷα εἰκὸς, πρῶτα ἐκ τῆς ὁμιλίας ᾠά· εἶτα ὅταν αὐτὰ θάλψωσι καὶ ἐκλέψωσι τοὺς νεοττοὺς αἱ μητέρες, τοὺς υἱεῖς οἱ ἄῤῥενες παρ' ἑαυτοὺς ἄγουσι καὶ ἐκτρέφουσι, αἱ δὲ ὄρνις κἀκείναις ἐστὶ τρέφειν τὰς θυγατέρας.

ΕΠΙ-

EPILOGVS AVCTORIS,

Quo rationem reddit sui in describenda animalium natura collocati studii.

DIXI hactenus, quantumcunque studio, cura, labore, ingenio, et aemulatione quadam honestorum et eruditorum hominum, qui ante me hoc argumentum veluti certatim excoluerunt, diligentiam superandi, indagare ac invenire potui; et ne quid eorum, quae adsecutus eram, omitterem, operam dedi: nam sapientiae amor, quo nihil ingenio hominis liberalis cognatum aut familiare magis est, omni pigritia excussa, animantium etiam brutarum mutarumque contemplationem ne aut contemnerem, aut negligerem, me excitavit. Non equidem ignoro homines tum avaros et pecuniae mancipatos, tum ambitiosos, et gloriae potentiaeque cupidos omnes, hoc mihi vitio daturos, quod in hujusmodi rebus tempus et otium meum occupare voluerim; cum ad multo majora adspirare, gravitatem auctoritatemque apud hominum vulgus mihi comparare, ac inter potentes in aulis principum viros censeri, denique magnas divitias mihi conquirere licuisset. Ego vero ingenium vulpis, naturam ac vim lacerti, scarabaei, serpentis, et leonis, quid agat panthera, quae pietas commendet ciconiam, quam suaviter arguteque suos meditetur et edat cantus luscinia, quam ingeniosus sit elephas, item piscium genera, et gruum migrationes, et draconum naturas, et reliqua, quae hoc volumine comprehensa observavi, indagare malui; copiosis et locupletibus hominum adnumerari, et ex illorum ordine censeri, non libet. Quod si de numero hominum naturae studiosorum, inter quos et poetae sunt eruditi, et philosophi ingeniosi, et alii scriptores rerum naturalium experientia clari, etiam ipse unus esse cupio, et enitor; multo sane honestiore loco, et dignitate majori, quam pro illorum judicio, futurum

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὑπὲρ τῆς εἰς ταῦτα σπουδῆς τοῦ φιλοσοφήσαντος.

ΟΣΑ μὲν οὖν σπουδῇ τῇ ἐμῇ ϗ φροντὶς, ϗ πόνος, ϗ ἐς τὸ πλεῖον μαθεῖν ϗ ἐν τοῖσδε ἡ γνώμη προχωροῦσα, ἀνίχνευσέ τε ϗ ἀνεῦρε, δοκίμων δὲ ἀνδρῶν ϗ φιλοσόφων ἀγώνισμα θεμένων τοῖς ἐπ' αὐτοῖς ἐμπειρίαν, ϗ δὴ λέλεκταί μοι, ὡς οἷόν τε ἦν εἰπεῖν· μὴ περιλιπόντα ἅπερ ἔγνων, μὴ βλακεύοντα, ὡς ἀλόγου τε ϗ ἀφανοῦς ἀγέλης ὑπεριδόντα, ϗ ἀτιμάσαντα, ἀλλὰ κἀνταῦθα ἔρως με σοφίας ὁ σύνοικός τε ϗ ὁ συμφυὴς ἐξέκαυσεν. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ἄρα, ὅτι ϗ τῶν εἰς χρήματα ὁρώντων ὀξὺ, ϗ τεθηγμένων ἐς τιμάς τε ϗ δυνάμεις τινὲς, ϗ πᾶν τὸ φιλόδοξον, δι' αἰτίας ἕξουσιν, εἰ τὴν ἐμαυτοῦ σχολὴν κατεθέμην ϗ εἰς ταῦτα· ἐξὸν ϗ ὀφρυοῦσθαι, ϗ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐξετάζεσθαι, ϗ ἐπὶ μέγα προήκειν τοῦ πλούτου. Ἐγὼ δὲ ὑπέρ τε ἀλωπέκων, ϗ σαυρῶν, ϗ κανθάρων, ϗ ὄφεων, ϗ λεόντων, καὶ τί δρᾷ πάρδαλις, καὶ ὅπως πελαργὸς φιλόστοργον, ϗ τί ἀηδὼν εὔστομον, ϗ πῶς φιλόσοφον ἐλέφας, ϗ εἴδη ἰχθύων, ϗ γεράνων ἀποδημίας, ϗ δρακόντων φύσεις, ϗ τὰ λοιπὰ, ὅσα ἥδε ἡ συγγραφὴ πεπονημένως ἔχει, ϗ φυλάττει, περιέρχομαι· ἀλλ' οὔ μοι φίλον σὺν τοῖσδε τοῖς πλουσίοις ἀριθμεῖσθαι, ϗ πρὸς ἐκείνους ἐξετάζεσθαι. Εἰ δὲ ὧν ϗ ποιηταὶ σοφοὶ, ϗ ἄνδρες φύσεως ἰδεῖν τε ἅμα ϗ κατασκέψασθαι δεινοὶ, ϗ συγγραφεῖς ἐκ πείρας ἐς τὸ μήκιστον προελθόντες ἑαυτοὺς ἠξίωσαν, τούτων τοι ϗ ἐμαυτὸν ἀμωσγέπως ἕνα πειρῶμαι ἀριθμεῖν ϗ ἐθέλω· δῆλον ὡς ἀμείνων ἐμαυτῷ σύμβουλός εἰμι

turum me confido. Ita enim ſentio, ut vel unam alicujus egregiae diſciplinae portiunculam potius, quam celeberrimas ditiſſimorum quorumvis opes atque poſſeſſiones, mihi accedere optarim. Haec de ſtudiis meis et animi inſtituto hactenus. Iam porro reprehenſum hoc iri a nonnullis non dubito, quod non de ſingulis animalium, quae dici poterant, omnia unum in locum collecta conjunxerim, neque ſeparatim ſingulorum proprietates in unum locum congeſſerim; ſed mixta narratione varias variorum animalium proprietates enarraverim, de multis etiam per ſingulas partes diſſerens; ita ut alicubi ab hoc vel illo animante digreſſus, rurſus alibi ad idem redierim, et alia quaedam ſuper ejus natura attulerim. His reſpondeo, primum me hominem eſſe meae ſpontis, nec ab alieno arbitrio aut conſilio pendere. Deinde, voluiſſe me varietate argumenti lectorem allicere, et taedium, quod ex earundem aut ſimilium rerum narratione oboritur, evitare; atque ideo e diverſis animantibus per intervalla digeſtis veluti floribus hoc volumen, ceu ſertum quoddam aut corollam elegantem et multicolorem, concinnandum mihi contexendumque propoſuiſſe. Quod ſi venationis ſtudioſi homines, vel una quapiam fera deprehenſa, ſibi gratulantur, et lucrum exiſtimant: multo magis tantae animalium multitudinis non veſtigia inveniſſe, non corpora cepiſſe; ſed facultates illas, quibus natura eas dignata eſt, inveſtigaſſe, rem longe pulcherrimam et praeclaram eſſe dixerim. Nihil huc fecerint Cephali, et Hippolyti, aut ſi qui alii ferarum in montibus venationes egregie exercuerunt. Nihil rei piſcatoriae etiam peritiſſimi, ut Metrodorus Byzantius, aut filius ejus Leonides, aut Demoſtratus, aut alii piſcatores, quales profecto non pauci fuerunt. Nihil eximii pictores, etſi quidam illorum magnam ſibi ſua arte gloriam pepererunt; nam artificioſa equi pictura Aglaophontem nobilitavit, et Apellem hinnulus, Myronem vero ſtatuarium vacca ceu bucula ex aere facta, et alios alia opera. Nam ſi unus aliquis non unius, non paucorum, ſed majoris, quae natura produxit, partis animalium mores, formam,

τῆς ἐξ ἐκείνων κρίσεως. Βουλοίμην γὰρ ἂν μάθημα ἓν γοῦν πεπαιδευμένον περιγενέσθαι μοι, ἢ τὰ ᾀδόμενα τῶν πάνυ πλουσίων χρήματά τε ἅμα καὶ κτήματα. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων ἱκανὰ νῦν. Οἶδα δὲ, ὅτι καὶ ἐκεῖνα οὐκ ἐπαινέσουσί τινες, εἰ μὴ καθ' ἕκαστον τῶν ζώων ἀπέκρινά μοι τὸν λόγον, μηδὲ ἰδίᾳ τὰ ἑκάστων εἶπον ἀθρόα· ἀνέμιξα δὲ καὶ τὰ ποικίλων ποικίλα, καὶ ὑπὲρ πολλῶν διεξῆλθον· καὶ πῆ μὲν ἀπέλιπον τὸν περὶ τῶνδε λόγον τῶν ζώων, πῆ δὲ ὑπέστρεψα ὑπὲρ τῆς αὐτῶν φύσεως ἕτερα εἴρων. Ἐγὼ δὲ πρῶτον μὲν, τὸ ἐμὸν ἴδιον, οὐκ εἰμὶ τῆς ἄλλου κρίσεώς τε καὶ βουλήσεως δοῦλος, οὐδέ φημι δεῖν ἕπεσθαι ἑτέρῳ, ὅπη μ' ἂν ἀπάγῃ. Δεύτερον δὲ τῷ ποικίλῳ τῆς ἀναγνώσεως τὸ ἐφολκὸν θηρῶν, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὁμοίων βδελυγμίαν ἀποδιδράσκων, οἱονεὶ λειμῶνά τινα ἢ στέφανον ὡραῖον ἐκ τῆς πολυχροίας, ὡς ἀνθοφόρων τῶν ζώων τῶν πολλῶν, ᾠήθην δεῖν τήνδε ὑφάναι τε καὶ διαπλέξαι τὴν συγγραφήν. Εἰ δὲ τοῖς θηρατικοῖς καὶ ἓν ζῷον εὑρεῖν δοκεῖ πως εὐερμία· ἀλλὰ τό γε τῶν τοσούτων οὐ τὰ ἴχνη, οὐδὲ τὰ μέλη συλλαβεῖν, ἐγώ φημι γενναῖον, ὁπόσα ἡ φύσις ἔδωκέ τε αὐτοῖς, καὶ ὅσων ἠξίωσεν, ἀνιχνεῦσαι. Τί πρὸς ταῦτα Κέφαλοί τε, καὶ Ἱππόλυτοι, καὶ εἴ τις ἐν ὀρείαις ἄγραις θηρία μετελθεῖν δεινὸς ἕτερος· ἢ αὖ πάλιν τῶν ὑδροθηριῶν οἶδεν, ὡς ἢ Μητρόδωρος ὁ Βυζάντιος, ἢ Λεωνίδης ὁ τούτου παῖς, ἢ Δημόστρατος, ἢ ἄλλοι τινὲς θηραταὶ ἰχθύων οἱ δεινότατοι, πολλοὶ ναὶ μὰ Δία; Καὶ γραφικοὶ δὲ ἄνδρες, μέγα αὐτοὺς φρονεῖν ἀνέπειθεν, ἢ ἵππος γραφεὶς κάλλιστα, ὡς Ἀγλαοφῶντα· ἢ νεβρὸς, ὡς Ἀπελλῆν· ἢ τὸ πλασθὲν βοΐδιον, ὡς Μύρωνα· ἢ ἄλλό τι. Εἰ δὲ εἰς τὰ τῶν τοσούτων ἐκδεικνύοι, καὶ ὑπ' αὐγὰς ἄγοι, καὶ ἤθη, καὶ πλάσεις, καὶ σοφίαν, καὶ ἀγχίνοιαν,

mam, ingenium, induſtriam, juſtitiam, temperantiam, fortitudinem, adfectum et amorem innatum erga ſuos, ac pietatem, veluti venando indagandoque deprehenderit; maxima medius fidius admiratione dignus fuerit. Hic vero res ipſa et inſtitutum ſermonis me admonet, ut aegre feram et indoleſcam brutorum animalium pietatem commendari, in hominibus vero taxari impietatem. Sed hac de re in praeſentia non dicam plura; hoc tantum, ut par eſt, monebo lectorem, cujus ab initio quoque hujus ſcripti mentionem feci, non mereri me reprehenſionem, ſi eadem fere, quae omnes vel plerique, ſcripſerim: nova enim animalia creare non potui; eorum vero, quae natura produxit, permulta mihi cognita eſſe deſcribendo oſtendi. Inter cetera autem peculiaria quaedam, aliis hactenus in eadem hiſtoria verſatis indicta, protuli; et cum in aliis, tum in his quoque, veritatem me maximi facere declaravi. Ceterum de diligentia mea, et cura ſtyli, hoc eſt, elocutione, compoſitione, et vocabulorum totiuſque dictionis proprietate ac honeſtate, judicium penes illos eſto, quos judices ac cenſores minime iniquos nactus fuero.

F I N I S.

καὶ δικαιοσύνην, καὶ σωφροσύνην, καὶ ἀνδρείαν, καὶ στοργὴν, καὶ εὐσέβειαν θηράσας· πῶς οὐκ ἤδη καὶ θαυμάσαι ἄξιος; Ἥκων δὲ ἐνταυθοῖ τοῦ λόγου καὶ πάνυ ἄχθομαι, εἰ ζώων μὲν εὐσέβειαν ἀλόγων ᾄδομεν, ἀνθρώπων δὲ εὐσέβειαν ἐλέγχομεν. Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐνταῦθα ἀποδείξομεν· ἐκεῖνο δὲ προσέτι εἰπεῖν δικαιότατον, ὅπερ οὖν καὶ ἐναρχόμενος τῶνδε τῶν λόγων μνήμην ἐποιησάμην, εἰ ταῦτα εἶπον, ὅσα πάντες, ἢ οἵγε πλεῖστοι, οὔπω δίκαιον αἰτιᾶσθαι· ζῶα γὰρ αὐτὸς ἄλλα πλάσαι οὐκ ἐδυνάμην· ὅτι δὲ ἔγνων πολλὰ, ἐπεδειξάμην. Ἤδη μέντοι καὶ εἶπόν τινα, ὧν οὐκ ἄλλος εἶπε διά γε τῆς πείρας τῆσδε αὐτὸς ἐλθών· φίλη δὲ ἡ ἀλήθειά μοι, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ ἐνταῦθα οὐχ ἥκιστα. Ὅπως δὲ αὐτὰ εἶπον, καὶ σὺν ὅσῳ πόνῳ, τό,τε εὐγενὲς τῆς λέξεως, ὁποῖον καὶ τῆς συνθήκης, τῶν τε ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων τὸ κάλλος, ὁπόσοις ἂν μὴ χρήσωμαι πονηροῖς κριταῖς, ἐκεῖνοι εἴσονται.

ΤΕΛΟΣ.

E R R A T A

in ſeptem poſterioribus libris ſic emendentur.

Pag.	Lin.	Lege
652.	3.	loligo
716.	7.	Taenarium
771.	27.	*dele* μὲν
802.	14.	conglaciante
818.	21.	iidem
837.	11.	ἰδ' ἂν
841.	24.	Ἑλένην
855.	17.	καλάπτουσι
867.	21.	συνεχὲς
879.	24.	διαξαίνεσθαι
885.	18.	δὲ γένη
891.	10.	κοινῶν
907.	15.	ἀπηρτημένας
936.	9.	fovetur

ANIMADVERSIONES
CONRADI GESNERI,
DANIELIS WILHELMI TRILLERI,
ET
ABRAHAMI GRONOVII,
IN
AELIANI
LIBROS XVII.
DE
NATVRA ANIMALIVM.

ANIMADVERSIONES CONRADI GESNERI, DANIELIS WILHELMI TRILLERI, ET ABRAHAMI GRONOVII, IN AELIANI LIBROS XVII. DE NATVRA ANIMALIVM.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ.] Geſnerus Suidam ſecutus ediderat: ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟ ΠΡΑΙΝΕΣΤΟΥ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ.

PRAEF. καὶ ὅπως ἐσπουδάσθη οὐ μεῖον τῶν ἀνθρώπων [ἕκαστον] τῶν ἀλόγων ζώων,] Τὸ ἕκαστον Geſneri eſt, non Aeliani. In Mediceo legitur, οὐ μεῖον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν. Hinc putem Aelianum ſcripſiſſe, καὶ ὅπως ἐσπουδάσθη οὐ μεῖον τῶν ἀνθρώπων τὰ τῶν ἀλόγων ζώων.

LIBER I.

CAP. I. ἐρωδιοὺς] *Diomedeas aves* vocat Plinius lib. x. cap. 44. Ovidius lib. xiv. Metamorph. ℣ 508. de iiſdem canit:

Si volucrum quae ſit ſubitarum forma requiris,
Ut non cycnorum, ſic albis proxima cycnis.

Confer Lycophronem Alexandra ℣ 595. et Philen Carm. v.

ἐπὶ ξενία κληθέντες.] Lege ἐπὶ ξένια. Infra lib. ii. cap I. εἶτα ἀκλητοι ξενίων μεταλαγχάνουσιν. Theophraſtus Charact. cap. II. καὶ (βδελυρὸς) ἀπὸ τῶν ξενίων τὸ μέρος τὸ αὐτοῦ ἀπαιτήσας ἀποδόσθαι.

ὗτοι Διομήδους ἑταῖροι] Vide Strabonem lib. vi. pag. 435. Auctorem libelli Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων pag. 722. Antoninum Liberalem cap. 37. Antigonum Carystium cap. 189. Servium ad Virgilium lib. xi. Aeneid. ℣ 270. Stephanum Byzant. in Διομήδεια. Tzetzen ad Lycophronem Alex. ℣ 603.

Cap. II. ἐπιλιθοῦνταί οἱ τὸν τρόπον τοῦτον.] Plinius lib. xxxii. cap. 11. Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 40.

Cap. III. Ὁ ἰχθὺς ὁ κέφαλος] Athenaeus lib. vii. cap. 16. Εὐθύδημος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ ταρίχων, εἴδη κεστρέων εἶναι σφηνέα, καὶ δακτυλέα, καὶ κεφάλους μὲν λέγεσθαι, διὰ τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 523. Philes Carm. lxxv.

διὰ τῆς οὐρᾶς κινῆσαι.] Mſ. cl. Bardonii, τῇ οὐρᾷ κινῆσαι.

Cap. IV. ὥσπερ ἀνθίας] Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 324. Tzetzes Chil. iv. 126. ℣ 135.

προσίασι γοῦν,] Ovidius Halieut. ℣ 9. Plinius lib. xxxii. cap. 2. Plutarchus in libello Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα p. 977. Philes Carm. lxxiv.

Cap. V. Ὁ ἰχθὺς ὁ τρώκτης·] Philes Carm. lxxiii. Eustathius ad Homerum, Odyss. Ξ. pag. 1757. Τὸν δ' αὐτὸν Φοίνικα καὶ ὁμωνύμως ἰχθύϊ τῷ παρὰ Αἰλιανῷ τρώκτην καλεῖ, ὅ ἐστι φάγον, φιλοκερδῆ, φιλάργυρον, ἐκ παντὸς ἐθέλοντα τρώγειν, ὅ ἐστι κερδαίνειν· κατὰ τοὺς παλαιοὺς δὲ καὶ ἀπατεῶνα, παραλογιστήν. Adde Aristotelem lib. ix. Hist. Anim. cap. 37. pag. 437. Oppianum lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 144.

Cap. VI. οἱ δὲ οὐ κύνα, ἀλλὰ κριόν·] Infra lib. v. cap. 29. καὶ ἐν Χίῳ Γλαύκης τῆς κιθαρῳδοῦ ὡραιοτάτης οὔσης, εἰ μὲν ἤρων ἄνθρωποι, τοῦτο μέγα οὔπω· ἠράσθησαν δὲ καὶ κριός, καὶ χήν, ὡς ἀκούω, τῆς αὐτῆς. Et viii. 11. εἰ δὲ Γλαύκης τῆς κιθαρῳδοῦ κριὸς ἤττητο, καὶ Πτολεμαίῳ γε τῷ Φιλαδέλφῳ ἀντήρα. Item lib. ix. Var. Hist. cap. 39. Γλαύκης δὲ τῆς κιθαρῳδοῦ οἱ μέν φασιν ἐρασθῆναι κύνα, οἱ δὲ κριόν, οἱ δὲ χῆνα.

ἄλλου δὲ ὡραίου] Doctiſſimus Kuhnius in notis ad V. H. loc. laud. malebat ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου, quam conjecturam recte refellit cl. Perizonius; ſiquidem ipſe auctor vulgatam ſcripturam tueatur infra lib. xii. cap. 37. ἠράσθη δὲ ἀετὸς καὶ κολοιὸς ὡραίου παιδός.

Cap. VII. τὸν θῶα] Philes Carm. l. Adde Ritterſhuſium ad Oppianum, lib. iii. Κυνηγ. ℣ 336. et Bochartum P. 1. Hieroz. lib. iii. cap. 12.

περιτύχῃ] mſ. cl. Bardonii, περιτυγχάνει.

Cap. VIII. ἐπὶ τὸ πάθος,] Quanquam τὸ πάθος hic optime locum habere poſſit, ſicuti infra lib. ii. cap. 10. in fine, καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμνῆσθαι τοῦ πάθους, et alibi; mallem tamen hic legere βάθος, unica mutata littera homogenea, ita ut ad camini profunditatem, in quam delapſus narratur Nicias, reſpiceretur. Triller.

Cap. IX. Ὁ κηφὴν ὁ ἐν μελίτταις γινόμενος,] Plinius lib. xi. cap. 11 et 16. Philes Carm. xxviii.

ἐν τοῖς θελγκίοις] Al. ἐν τοῖς ἀθερηνίοις. Gesner. Codex Mediceus et mſ. cl. Bardonii, ἐν τοῖς ἀνθρηνίοις: quam vocem conjectura adſecutus fuit cl. Pauwius in notis ad Philen v. 7. Heſychius, Ἀνθρήνιον, τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα. Vide Suidam in Ἀνθρήνη.

λυμαίνονται τοὺς ζιμβλους.] Iidem mſs. λυμαίνεται τοῖς ζίμβλοις, ut cap. ſeq. οὐ γὰρ λυμαίνονται τοῖς κηρίοις. Suidas, Λυμαινόμενον τοῖς μελισσίοις, ἀντὶ τοῦ, Μελίσσια συνεβρίζοντα· οὕτω δὲ αὐτοῖς [leg.

[leg. Ἀττικοῖς] συνηθὲς οὐχί, Τὰ μεταίχμια λυμαινόμενον. Alibi tamen quartum caſum huic verbo junxit auctor, ut lib. x. cap. 16. λυμαίνονται γὰρ τὰ λήϊα.

καὶ χρηματίζων ἐκεῖνον τὸν θησαυρὸν τῶν μελιττῶν] Iidem mſs. ἐκεῖνος.

οὐδ᾽ ὡς εἰς φυγὴν τρέψαι,] τρέψουσαι. Gesner. Iidem mſs. οὐδ᾽ ὅσον εἰς φυγὴν τρέψαι. Infra lib. xiii. cap. 1. οὐκ ἀτιμαστέον τῶν θεῶν, ὅσον οὐ διὰ τῶν ἀλόγων τῷ μὲν τὴν βασιλείαν προδηλῶσαι. Et lib. iii. Var. Hiſt. cap. 9. ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι μὲν ἐξ ἑνὸς περιειλημμένοι δαίμονος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνίζονται τοσοῦτον, ὅσον ἐνθυσιᾶν αὐτοὺς ἅπαξ. Et xiii. 1. ὕδατά τε διαφανῆ καὶ εἰσρέοντα, καὶ καθαρὰ ἰδεῖν, καὶ ψυχρά, ὅσον τε ἀψάμενον τεκμήρασθαι, καὶ κατάγνωναι πιόντι, χύδην καὶ ἀφθόνως ἐπέρρει.

Cap. x. Εἰσὶ δέ τινες] Philes Carm. xxix. Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. xl. pag. 445. Antigonus Caryſtius cap. 58.

ἀργαὶ μέλιτται,] Uterque mſ. ἀργοὶ μέλιττοι. Ἀττικῶς.

Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν] Mediceus, Αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν.

καὶ οὐκ ἀνέχονται νεκρὸν] Virgilius lib. iv. Georg. ℣ 255.

tum corpora luce carentum
Exportant tectis, et triſtia funera ducunt.

Ἀλλὰ καὶ νύκτωρ φρουροῦσιν,] Gyllius legit, ἄλλαι δὲ νύκτωρ φρουροῦσιν. Gesner. Cum Gyllio conſentit Philes v. 15.

Ἄλλη δέ τις ἄγρυπνον εἰσφέρει πόνον
Τῇ τῆς φυλακῆς ἀκριβεῖ παρασκευῇ.

Cap. xi. Μελιττῶν δὲ ἡλικίαν] Plinius lib. xi. cap. 10.

Αἱ δὲ πρεσβύτεραι τραχεῖαι] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 40. pag. 444. et ſeqq.

ἅψασθαι] Mſ. cl. Bardonii, προσψαῦσαι.

ῥυσαὶ] Idem, ῥυασαί.

ὑετὸν ἢ κρύους ἐπιδημίαν] Mediceus, ὑετῶν.

περιλαθύρουσιν.] περιλαθύρουσι, *circumludunt*. Gesner. Mediceus et mſ. cl. Bardonii, περιθυροῦσιν: quomodo hic legendum conjecerant Avus, qui margini Genevenſis editionis adſcripſit, " Forte περιθυροῦσιν;" et cl. Pauwius ad Philen Carm. xxxv. ℣ 30. Heſychius, Περιθυρεῖν, τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἵστασθαι.

μελιττουργοὶ] Mſ. cl. Bardonii, οἱ μελιττουργοί.

καὶ τρόπον τινὰ τοῦτο ἕρμα ἑαυταῖς ἐπιτεχνῶνται] Infra lib. v. cap. 13. εἰ δὲ αὐτὴ (μελίττη) παρὰ δόξαν γένοιτο τὸ τοῦ πνεύματος, ὄψει φέρουσαν λίθον ἑκάστην ἄκροις τοῖς ποσὶν ἕρμα εἶναι, καὶ μὴ ἀνατρέπεσθαι.

Cap. xii. κέφαλος·] Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. v. 128.

ὀξέος] ὀξέως. Gesner.

φυλάττει φιλοπόνως· ὁ δικτυεὺς οὗτος οὐκοῦν ὁ μὲν ἄγεται·] Hunc locum ita interpungendum cenſeo: φυλάττει φιλοπόνως ὁ δικτυεὺς οὗτος· οὐκοῦν ὁ μὲν (nempe θῆλυς κέφαλος) ἄγεται.

Cap. xiii. Αἰτναῖος] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 512. Philes Carm. li.

οὐ δεῖται συμβολαίων εἰς πίστιν, οὐ προικός.] Cl. Pauwius ad Philen correxit, οὐ δεῖται συμβολαίοις εἰς πίστιν, οὐδὲ προικί: *non conſtringitur pactis nuptialibus, neque dote.*

καὶ πόλεις σεμναί,] Idem vir cl. legit, καὶ πόσεις σεμνοί.

Cap. xiv. Κοσσύφῳ δὲ τῷ θαλαττίῳ] Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 375. Philes Carm. lxxxiv.

τὴν αἰνὴν νενεμημένην] Al. τὴν ὁρμὴν νενεμημένην. Gesner. eandemque ſcripturam repraeſentat Mediceus.

ἐν

ἐν παιδιᾷ] Al. σὺν παιδιᾷ. GESNER. nec aliter Mediceus.

ὅταν αἱ νύμφαι τίκτωσιν] Mediceus, τίκτωσιν.

CAP. XV. Ἐπιβαλλόων θῆρα κοσσύφου] Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 217.

Εὐάδνην τὴν Ἴφιδος] Uxorem Capanei, quae in mariti ardentem rogum se conjecit. Vide Apollodorum lib. iii. pag. 157. et Hyginum Fab. 243.

Ἄλκηστιν τὴν Πελίου] Eandem laudat auctor lib. xiv. V. H. cap. 45. ubi videndae notae cl. Perizonii.

παῖδα ἐνδόξως θρηνοῦντες;] Mediceus, πάλαι ἐνδόξως θρηνοῦντες;

CAP. XVI. ὁ γλαῦκος] Glaucum oviparum, non viviparum et galeum cognominatum, hoc loco intelligendum esse ostendit ex Oppiano lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 759. cl. Pauwius ad Philen Carm. lxxvi. Junge etiam Tzetzen Chil. iv. 126. ℣ 141.

οὐδὲ χανὼν εἰσεδέξατο] Apud Apostolium Cent. viii. prov. 69. corrupte legitur περὶ οὐδὲ χανὼν εἰσεδέξατο.

καταφυγόντα] Forte καταφαγόντα. GESNER. καταφαγόντα etiam in suo codice reperit Gyllius, idemque participium exhibet Apostolius.

CAP. XVII. Κύων δὲ θαλαττία] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 734. Philes Carm. lxxvii. ℣ 1——4. Tzetzes Chil. iv. 126. ℣ 145.

ἄρθρον·] Id est, κατ' εὐφημισμὸν, *membrum genitale*; ut infra lib. iii. cap. 47. quomodo et Lucianus dixit in Eunucho pag. 845. ἄρθρα ἐν ἀρθροις ἔχειν, ἀντὶ τοῦ ζωογονεῖν. Confer Herodotum in Thalia et Melpomene, item Aristotelem lib. i. Hist. Anim. cap. 1. Ea de re plura notavimus ad Gillium lib. ix. cap. 10. et ad Epist. ad Romanos. Conf. Grotius in Adject. ad Daniel. cap. xiii. pag. 722. tom. 1. Oper. Theolog. TRILLER.

CAP. XVIII. Δελφὶν ὁ ἄρρην θῆλυς] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 12. Plinius lib. ix. cap. 7. Oppianus lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 525. Philes Carm. lxxii. ℣ 20—29.

ἡ μὲν ἀκίς] Doctissimus Gesnerus hanc figuram in margine editionis suae expresserat:

ὑπό τε βίας] Mediceus, ὑπὸ τῆς βίας.

δύω κακά] Mediceus, δύω κακώ.

νοήσει ἐντετρῶσθαι] Aliter τιτρῶσθαι. GESNER. Mediceus, νοήσει τετρῶσθαι.

CAP. XIX. Ὁ βοῦς ὁ θαλάττιος] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 141. Philes Carm. lxxxv.

καὶ ἔστιν ἐξ ὠδίνων βραχυτάτων] Al. βραχυτάτου. GESNER. idemque exhibet Mediceus.

ἔστι δὲ μήκιστος] Mediceus, ἔστι δὲ καὶ μήκιστος.

κωλύει] Al. κωλύων. GESNER.

CAP. XX. τῶν Ἰνδικῶν] τῶν ὠδικῶν legit doctissimus Bochartus Part. 1. Hieroz. lib. ii. cap. 45. pag. 508.

Οἱ δὲ τέττιγες] Philes Carm. xxv.

ἡλίκα δὲ ὑπαρχούσης τῆς ἀκμῆς] Adi cap. xx. lib. ii.

καὶ τοῦτο μὲν τὸ Φιλήμονος ἔδωκε τοῖς ἄρρεσιν] Infra lib. xi. cap. 16.

CAP. XXI. Argum. Περὶ τοῦ Ἀράχνης.] Lege, Περὶ τῆς Ἀράχνης.

Τὴν δὲ ἀράχνην ἡ φύσις] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 39. Infra lib. vi. cap. 53. et i. Var. Hist. 2. Georgius Pisides De opificio mundi ℣ 1152. Philes Carm. lxvii.

Καὶ φιλοτεχνεῖ κατὰ νῆμα,] Οὐ φιλοτεχνεῖ

τεχνῆ κατὰ νῆμα, Gyllius. GESNER. Mediceus, καὶ φιλοτεχνεῖ οὐ κατὰ νῆμα.

CAP. XXII. τῇ γὰρ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τῇ νέᾳ,] Antigonus Caryftius cap. cxl.

CAP. XXIII. Οἰκία τῷ σαργῷ] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 132. et iv. ℣ 267. Philes Carm. lxxxvi.

βράχης,] Thucydides βραχέα dixit. GESNER.

Φιλοῦσι δέ πως τῶν ἀλόγων αἶγας] Confer Oppianum lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 311. et ii. Κυνηγ. ℣ 434.

Θηρῶνται δὲ καὶ ἀπὸ χειρὸς,] Adde eundem lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 597.

CAP. XXIV. Ὁ ἔχις] Herodotus lib. iii. cap. 109. Ariftoteles lib. v. Hift. Anim. cap. 29. Plinius lib. x. cap. 62. Auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 739. Horapollo lib. ii. cap. 59. et feqq. Infra cap. 16. lib. xv.

αὐτῇ τῇ κεφαλῇ] σὺν αὐτῇ τῇ κεφαλῇ magnus legit Bochartus in Hierozoic. P. ii. lib. iii. cap. 1. pag. 363. TRILLER. Αὐτῇ τῇ κεφαλῇ elegans eft, et vere Atticum. Infra lib. xvi. cap. 1. μία λίθου καλλιφορᾷ διαφθείρει (πορφυρεὸς) τὴν πορφύραν αὐτοῖς ὀστράκοις. Vide notas ad i. Var. Hift. cap. 3.

τὴν μητέρων νηδὺν,] Mediceus, τὴν μητρῶν νηδύν. Philes, μητρικὴν νηδύν.

κατ' αὐτὰ] κατὰ τοῦτο. GESNER.

οἱ Ὀρέσται καὶ οἱ Ἀλκμαίωνες] Anacreon Od. xxxi.

> Ἔμαινετ' Ἀλκμαίων τε,
> Χ' ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
> Τὰς μητέρας κτανόντες.

CAP. XXV. Τὴν ὕαιναν] ὄφιν hic inferendum docet Bochartus Hierozoic. Part. i. lib. iii. cap. 7. p. 367. TRILLER. Hanc cl. Bocharti conjecturam refellit cl. Pauwius ad Horapollinem lib. ii. cap. 69. Porro de hyaena fexum quotannis mutante agunt Ariftoteles lib. vi. cap. 32. Hift. Anim. et lib. iii. De gener. Anim. cap. vi. ubi id diferte negat. Adde Plinium lib. viii. cap. 3. Oppianum lib. iii. Κυνηγ. ℣ 289. et Philen Carm. xlix.

τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν] Vide Antoninum Liberalem cap. 16.

ἀλλ' ἔργοις αὐτοῖς] Mediceus, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς.

CAP. XXVI. ὡς ὑπὲρ ὡραίων] Apoftolius Cent. xix. prov. 57. ὥσπερ ὡραίων.

οἱ ταῦροι πρὸς ταύρους,] Virgilius lib. iii. Georg. ℣ 220. Ovidius lib. ix. Met. ℣ 46. Oppianus lib. ii. Κυνηγ. ℣ 44.

Γίνονται δὲ ἐν τοῖς χαλκυμβίοις ἀσπρέοις χωρίοις,] Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 338.

> Ἄλλους δ' αὖ βρώμῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι δολώσας
> Ἀγρώσσει ἁλιεύς· ἀγαθὸς δέ οἱ ἔσσεται ἰχθὺς
> Κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λεπρῇσι μέμηλε.

καὶ ἔστιν ὁ ἀγὼν ὑπὲρ πολλῶν,] καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἀγὼν ὑπὲρ πολλῶν. GESNER. Mediceus et Apoftolius, καὶ ἔστιν ὁ ἀγὼν οὐχ ὑπὲρ πολλῶν.

ὡς τοῖς σαργοῖς ὁ πόλεμος,] Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 375.

> Ἄλλοις δ' αὖ σαργοῖσι μέλει πόθος εἴαρος ὥρῃ
> Ἀλλήλων· οὕνεκα γάμων πέρι δηριόωνται.
> Πολλαῖς δ' εἰς ἀλόχοις πέρι μάρναται· ὃς δέ κεν ἀλκῇ
> Νικήσῃ, πάσῃσιν ἐπάρχιος ἔπλετ' ἀκοίτης.

Ceterum pro τοῖς σαργοῖς apud Apoftolium legitur τοῖς Ἀργείοις, ubi cl.

cl. Pantinus notat: "Infra ὡς τοῖς "Ἀργείοις, male in Aeliano ὡς τοῖς "ζαργοῖς, niſi forte ex eodem lib. "cap. 4. ζχάροις legendum ſit, qui "pro gregalibus ſuis pugnant."

τῷ Μενελάῳ] Mediceus, τῷ Μενέλεῳ.

Cap. XXVII. Ἑστιᾶται μὲν καὶ ἄλλαις] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 1. Philes Carm. lxxxvi. ℣ 8—12. Apoſtolius Cent. xvi. prov. 25.

Γέννηται] Apoſtolius, Γέννηται. Mediceus, Γένοιτο.

τῆς γαστέρα] Apoſtolius, τῆς αὐτοῦ γαστέρα.

ἠκέσατο] Apoſtolius, ἠρέσατο.

ἑτοίμως τὸ δεῖπνον] Mediceus et Apoſtolius, ἕτοιμον τὸ δεῖπνον.

Cap. XXVIII. Ἵππος ἐρριμμένος σφηκῶν γένεσίς ἐστιν] Nicander Ther. ℣ 738.

> Ἀλλό γε μὴν δύσδηρι, τὸ δὲ σφηκεῖον ἔπουσι,
> Πυρσὸν ἅλις σφηκὶ πανάλιγκιον ὠμοβορῆι,
> Ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου.
> Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

Confer Antigonum Caryſt. cap. 23. et Servium ad Virgilium lib. i. Aeneid. ℣ 439.

Ὁ μὲν γὰρ ὑποσήπεται,] Mſ. cl. Bardonii, Ὁ μὲν γὰρ ἵππος σήπεται.

Cap. XXIX. Αἱμύλον ζῶον,] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 1. Philes Carm. xxii.

Περιάγνυσιν ἐν αὐτὴν] Mediceus, Περιάγνυσι γὰρ αὐτήν.

θρέπτρα ἵτερα τοῖς ὄρνισι προσήει] Forte προσφέρει, vel προσῆκει. Gesner. προσφέρει malebat doctiſſimus Bochartus P. ii. Hierozoic. lib. ii. cap. 23. et προσάγει cl. Pauwius ad Philen: προσίει Mediceus.

περιμύουσιν] Mediceus, παραμύουσιν. Philes ℣ 6.

> Σαίνει τὰ μικρὰ τῶν ὑποπλεύρων γένη,
> Ἃ καὶ παραμυθοῦντα μίχεις ἱστορεῖς,
> Ὅταν ἔχῃ τὴν ὄψιν ἀσφαλεστέραν.

ἠρεμοῦσι δίει, καὶ μάλα γε ἰσχυρῶ,] Al. ἰσχυρῶς. Gesner. Vir ſummus loco laud. Hierozoic. legit, ἠρεμοῦσι θέᾳ καὶ αἱμυλίᾳ γε ἰσχυρῶς, et cl. Pauwius, ἠρεμοῦσι ἤδη καὶ μάλα γε ἰσχυρῶ.

Cap. XXX. Ὁ λάβραξ] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 130. Philes Carm. lxxxviii.

καρίδος] Καρὶς in obliquis iota vel acuto, vel circumflexo ſcribi poteſt. In teſtimoniis quidem poëtarum ab Athenaeo citatis plerumque iota producit, rarius corripit. Gesner.

τοὺς ἐλεοὺς ἐλλοχῶσιν] Mediceus, τὰς ἐλεοὺς ἐλλοχῶσιν. Τὰς ἐλεοὺς, nempe καρίδας.

Εἰσὶ γὰρ τῷ γένει τεῦτλαι·] Lege, Εἰσὶ δὲ αἱ καρίδες τῷ γένει τευτλαί. Gesner.

Ἀμυνάσθαι δὲ αὐτάς] Mediceus, Ἀμύνασθαι δὲ αὐτὰς, nempe λάβρακας. Oppianus lib. ult. ℣ 132.

> ταῖς δ' οὔτι φυγεῖν δέος, οὐδὲ μάχεσθαι·
> Ὀλλύμεναι δ' ὀλίκουσι, καὶ οὓς πέφνουσι φονῆας.

Κέχηνε δὲ ὁ λάβραξ καὶ μέγα, ἔστιν οἱ τὰ τῆς δέρης ἁπαλά.] Cl. Pauwius ad Philen, tranſpoſita vocula καὶ, hunc locum ita conſtituendum cenſet: Κέχηνε δὲ ὁ λάβραξ μέγα, καὶ ἔστιν οἱ τὰ τῆς δέρης ἁπαλά: cui eleganti conjecturae ſuffragatur ſcriptura Medicea.

Cap. XXXI. Τῆς δὲ ὕστερον] Infra lib. xii. cap. 26. Plinius lib. xii. cap. 26.

ϰ) ϛοχῷ βάλλει] Forte εὐϛόχως. Gesner. Mallem aut ϛκοπῷ aut ϛκοπόν: phrafis ipfa occurrit apud Lucianum in Hermotimo, et in libello Adverf. indoct. multos libros coëmentem, et alibi. Triller. Εὐϛόχως exhibet Apoftolius Cent. x. Prov. 33. neque dubitem, quin ita fcripferit Aelianus. Cl. Pauwius ad Philen malebat ϛίχῳ, vel ϛοίχῳ.

Cap. xxxii. Ἡδονὸν κακὸν] Ex Oppiano lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 252. Gesner.

ὅπερ ἐν ϰ) τοῖς ἀλόγοις ἐντέτηκε, ϰ) αὐτοῖς ἐϛι δυσέκνιπτον.] Mediceus, εἴπερ ϰ) τοῖς ἀλόγοις ἐντέτηκε, ϰ) αὐτοῖς ἐϛι δυσέκνιπτα.

Μύραινα γοῦν πολύποδα μισεῖ,] Plinius lib. ix. cap. 62. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 389. Philes Carm. xxxv. 27.

πολύπους καράβῳ πολέμιος,] Infra lib. x. cap. 38. Ariftoteles lib. viii. Hift. Anim. cap. 2.

ϰ) μύραινα καράβῳ ἐχθίϛη ἐϛί.] Mediceus, ὁ μυραίνῃ κάραβος ἐχθιϛός ἐϛι. Philes,

Ὁ κάραβος δὲ τῆς μυραίνας ἄχθεται.

Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 321.

Κάραβος αὖ μύραιναν ἀπηνέα περ μαλ' ἐοῦσαν
Ἐσθίει, αὐτοφόνοισιν ἀγηνορίῃσι δαμεῖσαν.

τῆς ἀκωκαῖς τῶν ὀδόντων] Al. ἀκμαῖς. Gesner. atque ita etiam habet Mediceus. Hefychius, Ἀκμαῖς, ὀξύτησιν. Et paullo poft muraena dicitur ἑαυτὴν ἐλίττειν ϰ) περιβάλλειν τῷ ὀρεγχων τῆς ἀκμαῖς. Et cap. praeced. Ἀκμαῖς ὀνύχων, ϰ) ὀδόντων διαλόμαις θαῤῥεῖ ϰ) ἄρχει.

ἔοικεν αὐτῷ τὸ ζέφισμα αἱρεῖν οὐδ' ἐν τοῦτο.] Pro αἱρεῖν forte ὀνεῖν, vel ὠφελεῖν. Gesner. Propius ad fcripturam vulgatam accederet ἀρκεῖν. Hefychius, Ἀρκεῖ, προσαρκεῖ, βοηθεῖ. Εὐεπίδης, τελεῖ.

ὥσπερ οὖν εἰς αὐτὴν] ὧν περ οὖν εἰς αὐτὴν legit cl. Pauwius.

Cap. xxxiii. Τὴν ζφύραιναν] μύραιναν. Ovidius in Halieutico *muraenae* hoc attribuit, cui corpus lubricum: et fic legendum conjecerim. Vicinae quidem dictiones *fmyraena* et *fphyraena* facile permutari potuerunt. Quanquam et apud Oppianum lib. iii. Halieut. fphyraenae hoc attribuitur; fed in argumento Graeco *muraenae* hic, non *fphyraenae* mentio fit. Vide in muraena A. in libro De Aquatilibus. Gesner. Μύραιναν etiam hoc loco legiffe videtur Philes Carm. lxxxix. ubi vide notata a cl. Pauwio: ζφυραίνης autem mentionem duobus locis facit Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 372. et iii. 117. quem poftremum locum ante oculos habuiffe videtur Aelianus.

δραιὸν] δ' ἐρωὼ Oppianus. Gesner.

ϰ) ἐντυχοῦσα τούτῳ] Al. τούτων. Gesner.

Cap. xxxiv. Τὴν ζηπίαν] Plinius lib. ix. cap. 29. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 156. ubi confule Ritterfhufium. Philes Carm. xc.

τὸ ἐξ αὐτῆς ἀπόσφαγμα] Θολὸν vocat Ariftoteles lib. ix. Hiftor. Anim. cap. 37. pag. 436. et lib. iv. cap. 5. De partibus Anim. pag. 545. atque Athenaeus lib. vii. cap. 21. qui haec etiam addit: Ἱππώναξ δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις εἶπεν ζηπίας ἀπόσφαγμα, οἱ ἐξηγησάμενοι ἀπέδωκαν τὸ τῆς ζηπίας μέλαν· ἐϛι δὲ ἀπόσφαγμα, ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν ἐν Ὀψαρτυτικῷ, ἀπότεμμα. Μέλαν etiam dicitur a Numenio apud Eufebium lib. xiv. Praepar. Evang. cap. 6. de Arcefila

ſila ſcribente, ὥσπερ γὰρ τὸ μέλαν τῆς ζηπίας προβαλέσθαι πρὸ ἑαυτῆς τῆς ἐποχῆς: et *atramentum* a Cicerone lib. ii. de Nat. D. cap. 50. *Aliae fuga ſe, aliae occultatione tutantur; atramenti effuſione ſepiae.* Plutarchus in libello Πότερα τῶν ζώων Φρονιμ. pag. 978. Τὴν γὰρ καλουμένην μύσιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα (ἡ σηπία) πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος, ἣν θολὸν καλοῦσι, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίησιν ἔξω τεχνωμένη τῆς θαλάττης διαθολωθείσης, ποιήσασα περὶ αὑτὴν σκότος ὑπεκδῦναι καὶ ἀποδρᾶναι τὴν τοῦ θηρεύοντος ὄψιν, ἀπομιμουμένη τοὺς Ὁμήρου θεοὺς, κυανέῃ νεφέλῃ πολλάκις, οὓς ἂν σῶσαι θέλωσιν, ὑφαιρουμένους καὶ διακλέπτοντας. Ubi pro μύσιν reſcribendum μύτιν, cujus ſitum demonſtrat Ariſtoteles lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 1. Σπλάγχνον δ' οὐδὲν ἔχει τῶν μαλακίων, ἀλλ' ἣν καλοῦσι μύτιν, καὶ ἐπὶ ταύτῃ θολόν· τοῦτον δὲ ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν καὶ μέγιστον ζηπία ἔχει. Ἀφίησι μὲν οὖν ἅπαντα, ὅταν φοβηθῇ· μάλιστα δὲ ἡ ζηπία. Ἡ μὲν οὖν μύτις κεῖται ὑπὸ τὸ στόμα, καὶ διὰ ταύτης τείνει ὁ στόμαχος, ᾗ δὲ εἰς τὸ ἔντερον ἀνατείνει κάτωθεν ὁ θολὸς, καὶ τῷ αὐτῷ ὑμένι ἔχει περιεχόμενον τὸν πόρον τῷ ἐντέρῳ, καὶ ἀφίησι κατὰ ταυτὸν τόν τε θολὸν καὶ τὸ περίττωμα.

καὶ καταχεῖται αὐτῆς,] ὃ καταχεῖται αὐτῆς. Gesner. Mſ. Bardon. καὶ καταχεῖται τοῦτο αὐτῆς. Et paullo ante, οἱ τῶν πιόντων ἀγαθοὶ θηρευταί.

ὡς Ὅμηρος λέγει.] Iliad Υ ☧ 321. ubi poeta canit caliginem oculis Achillis, non vero Aeneae, a Neptuno offuſam fuiſſe:

> Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν
> Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ.

Cap. xxxv. τὰς φάττας,] Zoroaſtres apud ſcriptores Geopon. lib. xv. cap. 1. Horapollo lib. ii. cap. 46.

Ἰκτῖνες] Al. Ἰκτῖνοι. Gesner. quomodo habet etiam Mediceus.

κίρκοι δὲ πικρίδα,] Zoroaſtres, κίρκοι ἀγρίαν θριδακίνην.

τῆς ἴρεως καρπὸν,] τῆς ἴρεως καυλὸν legit cl. Pauwius ad Philen Carm. xxx. ☧ 77.

οἱ δὲ ἔποπες τὸ ἀδίαντον] Zoroaſtres, ἔποπες ἀμίαντον. Corrige ἀδίαντον. Nicander in Theriacis ☧ 846.

> Ἀχραές τ' ἀδίαντον, ὃ οὐκ ὄμβροιο ῥαγέντος
> Λεπταλέη πίπτουσα νοτὶς πετάλοισιν ἐφίζει.

Ubi ſcholiaſtes notat: τὸ δὲ ἀχραὲς οὕτω καλεῖται διὰ τὸ καθαρὸν καὶ ἄχραντον· ἐν ἀνύδροις γὰρ τόποις φύεται· καλεῖται δὲ καλλίτριχον, καὶ πολύτριχον, καὶ τριχομανές· τὸ δὲ ἀδίαντον, διότι οὐ διαίνεται καὶ βρέχεται ὑπὸ ὑετοῦ καὶ δρόσου. τοῖς φύλλοις γὰρ αὐτοῦ ῥανὶς οὐκ ἐφιζάνει, ἤγουν οὐδέποτε συμπίνει.

Ἀριστερεῶνα] Al. ἀριστεῶνα. Forte περιστερεῶνα, *verbenam*. Gesner. Recte. Zoroaſtres, κορῶναι περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον.

ἀετοὶ τὸν λίθον,] Plinius lib. x. cap. 3. Philoſtratus lib. ii. De vita Apoll. cap. 14.

Λέγεται δὲ οὗτος ὁ λίθος καὶ γυναιξὶ κυούσαις ἀγαθὸν εἶναι, ταῖς ἀμβλωσεσι πολέμιον.] Mediceus, πολέμιος ὤν: quare etiam pro ἀγαθὸν reſcribendum exiſtimavi ἀγαθός.

Cap. xxxvi. Ὁ ἰχθὺς ἡ νάρκη] Infra lib. ix. cap. 14. Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 37. Antigonus Caryſt. cap. xliii. Plinius lib. xxi. cap. 4. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ☧ 62. et iii. 149.

Ἡ δὲ ἐχενηΐς] Infra lib. ii. cap. 17.

Κυούσης δὲ ἀλκυόνος] Ariſtoteles lib. v. Hiſt. Anim. cap. 8 et 9. Columella lib. xi. cap. 2. Plinius lib.

lib. x. cap. 32. Plutarchus in libello Πότερα τῶ ζώων φρονιμ. pag. 982. aliique ſcriptores, quos plena manu collegit Cerda ad Virgil. lib. i. Georg. ℣ 499.

δίδωσι ζωπυρίαν. Ἀλκυονείαν τηνικάδε τῆς ὥρας ἄγομβυ ἡμέραν.] Mediceus, δίδωσι ζωπυρίαν ἀλκυονείας τηνικάδε τῆς ὥρας ἄγειν ἡμέρας. ut ζωπυρίαν dictum ſit pro κατὰ ζωπυρίαν.

Ἴχνος δὲ λύκυ] Plinius lib. xxviii. cap. 20. Geopon. lib. xv. cap. 1. pag. 398.

Λέων δὲ φύλλοις] Geopon. ibid.

παλῶν δὲ καὶ ὁ λύκος,] Geopon. ibid.

καὶ ἀλώπεκες] Mediceus, καὶ αἱ ἀλώπεκες.

Cap. xxxvii. Οἱ πελαργοὶ] Zoroaſtres lib. xv. Geopon. cap. 1.

αἱ δὲ νυκτερίδες,] Sextus Empiricus lib. i. Pyrrhon. Inſtit. cap. 13. ἔχιδνα δὲ θίγοντος αὐτῆς μόνυ φηγῦ κλάδυς, καρῦται· καθάπερ καὶ νυκτερὶς πλατάνυ φύλλυ.

ἔδωκεν οἷον] Al. ὅμοιον. Gesner.

Πολύποσι] Philes Carm. lxxxviii. ℣ 34.

Ὄφεως δὲ εἰ καθίκοιο καλάμω,] Idem Carm. lxvi. ℣ 10. et Zoroaſtres loco laud. ubi pro ἔχις e mſ. lege ὄφις.

ἐλαίας θαλλῦ] Athenaeus lib. vii. cap. 19. pag. 317.

πιμελὴ ἐλέφαντος] ἐλάφυ ſcribendum ſuſpicatur Aldrovandus lib. i. cap. 9. De quadrup. ſoliped. pag. 469.

Cap. xxxviii. καὶ χοίρυ βοὴν] Infra lib. viii. cap. 28. et xvi. 36. Seneca lib. ii. De ira cap. xii. Georgius Piſides ℣ 949.

Καὶ αἰλέρα,] Plinius lib. viii. cap. 5. Plutarchus in libello Πότερα ζώων φρονιμ. pag. 972.

Ἀγαπᾷ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ εὐωδίας πάσης] Mediceus, Ἀγαπᾷ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ εὐωδίαν πᾶσαν.

λυκοσπάδα εἶν] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 10. τῶν δὲ λυκοβρώτων προβάτων τὰ κώδια, καὶ τὰ ἔρια, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἱμάτια φθειρωδέστερα γίνεται πολὺ μᾶλλον τῶν ἄλλων.

ὀδαξησμὸν] Scholion mſ. Medicei, ὀδαξησμὸς κνησμὸς καὶ ὀδόντων τριγμός. Leg. κνηθμὸς καὶ ὀδ. τρισμός.

Κανθάροις] Infra lib. iv. cap. 18. et vi. 46.

ἀπῃρράνη] Mediceus, ἀπῃρράναι.

κἀγὼ τὰς ὄφεις πάντας ἴσασιν πέρα δεδιέναι.] Infra lib. x. cap. 29. Theophylact. Simoc. Quaeſt. Phyſ. cap. 14.

Cap. xxxix. Περὶ τρυγόνων θαλαττίων.] Vide etiam lib. xvii. cap. 18. Gesner. Vocem θαλαττίων eliminandam cenſui, quia neque Philes Carm. xxi. neque Gyllius lib. xv. cap. 49. Hiſt. Anim. eam agnoſcunt. Vide cl. Pauwium ad Horapoll. lib. ii. cap. 54.

τὰς τρυγόνας,] Apoſtolius Cent. xix. prov. 6. addit θαλαττίας, male.

ὁ δόλος] Hanc vocem ignorat Apoſtolius.

Cap. xl. Ὄρκυνος] Plinius lib. xxxii. cap. 11. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 136. et 335.

Cap. xli. Δηλόταλος ἰχθύων ὁ μελάνυρος,] Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 443. Philes Carm. lxxviii.

ἀπὸ τῆς ἄμμυ μόνης ἁλιεύυσι,] Cl. Pauwius pro ἁλιεύυσι in notis ad Philen correxit ἀλύυσι.

Ὅπως δὲ ἁλίσκονται, ἐρῶ ἄλλος.] Vide Oppianum ℣ 464. et ſeqq.

Cap. xlii. Αἰετὸς δὲ ὀρνίθων ὀξυωπέστερος.] Mediceus, ὀξυωπέστατος. Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 34.

Καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ Πατροκλείᾳ,] Seu ἐν Ἀριστείᾳ Μενελάυ, nempe Iliad. P. ℣ 673—678.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος·
Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπερανίων πετεηνῶν·
Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ,
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔσσυτο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.

ἀναγκαῖον] Glossa marginalis codicis Medicei, *ἀναγκαῖον, χρήσιμον.*

ὃν ἐξέπεμψε] Iliad. Π. ℣ 125.

CAP. XLIII. *Ἡ ἀηδὼν*] Infra lib. iii. cap. 40. et v. 38. Philes Carm. xviii. ℣ 12.

ἐρημαίων χωρίων] Mediceus, *τῶν ἐρημαίων χωρίων.*

ὡς Ὅμηρος λέγει.] Iliad, Ξ. ℣ 233.

Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων.

CAP. XLIV. *Τῶν γεράνων*] Infra lib. vii. cap. 7.

ἱκανοί] Gyllius, *εἰ ἱκανοί.* GESNER.

CAP. XLV. *Γυπῶν πτερὰ εἰ θυμιάσαι τις,*] Plinius lib. xxix. cap. 4. Philes Carm. iii. ℣ 21, 22.

δρυοκολάπτης,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 9. *ὁ δὲ δρυοκολάπτης οὐ καθίζει ἐπὶ τῆς γῆς· κόπτει δὲ τὰς δρῦς τῶν σκωλήκων καὶ σκνιπῶν ἕνεκεν, ἵν' ἐξίωσιν.* Plinius lib. x. cap. 18.

καὶ οἰκοδομίας οὐδέν.] Mediceus, *οὐδὲ ἕν.*

CAP. XLVI. *Οἱ συνόδοντες*] *συνόδοντας* hos pisces etiam nominari docet Athenaeus lib. vii. pag. 322.

ἧλιξ ἥλικα] Apostolius Cent. ix. prov. 78. *ἧλιξ ἥλικα τέρπει. παλαιὸς λόγος· ἡ γὰρ ἰσότης τοῦ χρόνου, φησὶν ὁ Πλάτων, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα, δι' ὁμοιότητα φιλίας παρέρχεται.* Leg. cum cl. Pantino *παρέχεται.*

Ὅταν ἁλιεῦς] Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 613.

καὶ κύκλος γινόμενοι] Mediceus, *καὶ κύκλοσε γινόμενοι.*

ἐκ δὲ] Leg. *εἰ δέ.*

CAP. XLVII. *Φεύγει δὲ διὰ τοῦ θέρους ὁ κόραξ*] Plinius lib. x. cap. 12. Theophylactus Simocatta cap. 12. Philes Carm. vi.

καὶ μένει] Ad ficum consedisse corvum narrat Ovidius lib. ii. Fast. ℣ 255.

CAP. XLVIII. *καὶ Ἀπόλλωνος ἀκόλουθον*] Confer Aldrovandum lib. xii. Ornithol. pag. 709. Bochartum P. ii. Hieroz. lib. iii. cap. 12.

μαντικῆς συμβόλοις] Mediceus, *μαντικοῖς συμβόλοις.*

βοὴν] Al. *φωνήν.* GESNER. Receptam scripturam firmant illa capitis praec. *καὶ βοᾷ τὴν αἰτίαν μαρτυρόμενος.*

ὡς κόρακος μελαίνειν τρίχας.] Plinius lib. xxix. cap. 6.

CAP. XLIX. *Ὁ μέροψ*] De hac ave agit auctor infra lib. xi. cap. 30.

τὰ μὲν γὰρ εἰς τοὔμπροσθεν ἵπταται καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς] Uterque mſ. et Apostolius Cent. xvi. prov. 98. *καὶ κατ' ὀφθαλμούς.*

CAP. L. *Ἡ μύραινα*] Infra lib. ix. cap. ult. Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 10. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 554. Philes Carm. lxx. ℣ 10.

Ἤδη δὲ, φασὶ, καὶ ὁ ἔχις οἰστρήσας] Plinius lib. ix. cap. 23. Athenaeus lib. vii. pag. 312.

CAP. LI. *Ῥάχεως ἀνθρώπου νεκροῦ*] Confer Plutarchum Vit. Cleomen. pag. 719. TRILLER. et Ovidium lib xv. Met. ℣ 389.

Sunt

Sunt qui, cum clauso putrefacta est spina sepulchro,
Mutari credant humanas angue medullas.

Ad quem locum vide nobilissimi Heinsii notam. Ceterum Mediceus, Ῥάχις ἀνθρώπου, et τρέπει εἰς ὄφιν pro vulg. τρέπειν εἰς ὄφιν.

μετὰ βίον] Mediceus, μετὰ τὸν βίον.

ὑπωπί] Forte ὀρθῶς. GESNER.

CAP. LII. καὶ ὅτε οἱ φίλον, καὶ ἔχει καλῶς, ἀπαλλάττεται.] Avo legendum videbatur, καὶ ὅτι οἱ φίλον καὶ ἔτει, καλῶς ἀπαλλάττεται, *quumque ipsi placet et anni tempori, secura discedit.*

κατὰ τὸν τῆς Ὁμηρικῆς ξενίας θεσμόν.] Homer. Odyss. O. ℣ 72.

Ἶσόν τοι κακόν ἐσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκῃ·
Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

ἰέναι] Ms. cl. Bardonii, ἀπιέναι.

CAP. LIII. Ἀναπνεῖ γὰρ καὶ διὰ τῶν ὤτων,] Idem ex Alcmaeone tradit Aristoteles lib. i. Hist. Anim. cap. 11. at Varro lib. ii. De re rustica cap. 3. et Plinius lib. viii. cap. 5. ex Archelao.

αἰσθητικώτατον] αἰσθηματικώτατον correxit cl. Pauwius ad Horapollinem lib. ii. cap. 68.

sensuque] Gyllius addit *audiendi*, ut et Orus habet. GESNER.

CAP. LIV. καὶ ὅπως, ἀλλ' οὐ φασιν] Leg. ἀλλ' οὖν φασιν. GESNER. καὶ ὅπως ἄλλοι φασίν. Mediceus.

ἐπῳδαί] Al. ἐπαοιδαί. GESNER. atque ita etiam Mediceus.

Ἀσπὶς δὲ ἀκούω] Philes Carm. lxvi. ℣ 23. Apostolius Cent. iv. prov. 65.

δῆγμα ἀνίατον] Nempe ἐὰν βαρέχου φάγῃ, ut scribit auctor lib. ix. cap. 15. Confer etiam lib. ii. cap. 5. et ix. 11 et 62.

θηκυρίας] Apostolius, θηκυρίων.

οἷον ἀκούομεν] Apostolius, οἵας ἀκούομεν.

τὴν Μηδείαν] Hyginus Fab. xxv. Philostratus Epist. xxxviii. Apollodorus lib. i. cap. 2.

καὶ τὴν Κίρκην] Homerus Odyss. K. ℣ 318.

CAP. LV. Κυνῶν θαλαττίων] Supra cap. 17. Philes Carm. lxxvii. ℣ 5.

κεντρίτην] Lego κεντρίνην ex Oppiano, qui eadem fere canit Halieut. i. ℣ 378. GESNER. κεντρίτην sive κεντρίνην legas, perinde est. Sed prius tuentur Mediceus et Philes Carm. lxxvii. ℣ 5. atque etiam cl. Pauwius in notis ad eundem. Posterius Athenaeus lib. xiii. cap. 12.

οὐκ ἂν διαμάρτοις.] Mediceus, οὐκ ἂν διαμαρτάνοις.

καὶ τὴν δορὰν ἀεὶ μαλακώτεροι,] Mediceus, καὶ τὴν δορὰν εἰσι μαλακώτεροι.

οἱ δὲ ἕτεροι, μικροί τε] Paullo ante dixerat omnes caniculas minores ad cubiti mensuram accedere: melior etiam oppositio hic foret, si pro μικροὶ legeretur ἐμόχθου. Ceteri enim κατεστιγμένοι et ποικίλοι sunt; sed Rondeletius quoque *centrinas* minores esse scribit. GESNER.

σκληροὶ τὴν δορὰν] Mediceus, σκληροὶ τὴν δορὰν μόνοι.

καὶ τὴν χρόαν εἰς τὸ λευκόν] Forte legendum εἰς τὸ κίλλαινον. Oppianus lib. iv. ℣ 242.

Καὶ μὴν δὴ φιλότητι καὶ ἀλλήλων ἐπαγωγῇ
Ὄλλυνται γαλεοί τε κύνες, καὶ φῦλα κιλλαινῶν
Κεντροφόρων.

τὸ

τὸ μὲν τῆς κεφαλῆς κατὰ λοφιάν.] Mediceus, κατὰ τὴν λοφιάν. Confer Aldrovandum lib. iii. De Piscibus cap. 41.

καὶ ἰὸν τι προσβάλλει.] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 460.

ἑκατέρωθεν] Leg. ἑκάτερον. Gesner.

ἀποζυγήσαντος] Mediceus, ἀποσυλήσαντος: probe. Pindarus Pyth. Od. iv. ℣ 195.

Πεύθομαι γάρ μιν Πελίαν ἄθεμιν
Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσὶν
Ἁμέτερον ἀποσυ-
λᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων.

Cap. LVI. Τῆς τρυγόνος τῆς θαλαττίας] Infra lib. ii. cap. 36 et 50. viii. 26. xvii. 18. Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 3. Antigonus Carystius cap. xxii. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 462. Hesychius v. Τρυγών. Eustathius in Homerum Odyss. Λ. ℣ 133. Philes Carm. xci.

οὔτε γὰρ ἄλλος ἰάσηται τὸ τραῦμα, οὔτε ἡ τρώσασα·] Utrumque hoc falsum esse ex medicorum libris patet. Nam et alia quaedam ejus remedia traduntur, et ex ipsa pastinaca. Gesner.

μόνη γὰρ τῇ Πηλεῖτιδι βολῇ] De qua canit Ovidius in Remedio Amoris ℣ 48.

Vulnus in Herculeo quae quondam fecerat hoste,
Vulneris auxilium Pelias hasta tulit.

Adde Hyginum Fab. ci. atque istic notas cl. Munckeri, qui pro Πηλεΐτιδι hoc loco corrigit Πηλειάδι.

Cap. LVII. Λευκὸν θηρίον ὁ κεράστης.] Infra lib. xvi. cap. 28. Nicander Theriacis ℣ 258. Plinius lib. viii. cap. 23. Philes Carm. lxvi. ℣ 28.

ὡς ἐκεῖνα] Malim, ὡς ἐκεῖνοι.

Ψύλλους] Antigonus Carystius cap. xix. Lucanus lib. ix. ℣ 893. Silius Italicus lib. i. ℣ 611. Plinius lib. vii. cap. 2. Dion Cassius lib. li. Sextus Empiricus lib. i. Pyrrhon. Instit. cap. 14.

εἶτα μὲν τὸ σῶμα ὕδατι ἐπικλύσηται, ἀπονίψει δὲ τὰς χεῖρας] Mediceus, ἐπικλύσηται, ἀπονίψῃ δέ.

εἰ ταῦτα περιΐδωνται Λίβυες] Mediceus, καὶ ταῦτά γε εἰ περιΐδωνται Λίβυες.

Cap. LVIII. Μελισσῶν δὲ ἐπίβουλοι] Infra lib. v. cap. 11. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 443. Virgilius lib. iv. Georg. ℣ 10 et 242. Philes Carm. xxx. ℣ 1—7.

Phalaenae] id est, blattae quaedam noctu lucernis advolantes. Gesner.

καὶ αἱ φάλαγγες, καὶ αἱ λύγγαι·] Cl. Pauwius ad Philen legit, καὶ αἱ φάλαιναι αἱ καὶ λυχναῖαι, et mox pro καταστήσαντες ἢ καταστρώσαντες, καταπρήσαντες.

ὄλεθρον δὲ καὶ τούτοις ἐπιτελίχνηται ἐκεῖνοι] Mediceus, ὄλεθρος δὲ καὶ τούτοις ἐπιτελίχνηται ἐκεῖνος.

ἢ τιθυμάλλου ὀπὸν ὑπεχέοντες] ἢ τιθυμάλλου ὀπῷ ὑπεχέοντες.

τοὺς γυρίνους] τοὺς ἐκ τελμάτων βατράχους infra lib. v. cap. 11.

vel nucibus] Tithymalli alterius nimirum. Gesner.

φάλαγγες] Forte, φάλαιναι. Gesner. atque ita legendum monuit cl. Pauwius ad Philen Carm. xxx. ℣ 1.

καὶ μύρῳ ὁμοίως,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 443. Auctor Mirab. Auscult. pag. 716. Mediceus, καὶ μύρῳ ὁμοίως δή.

Cap. LIX. Περσαιπόλει,] Vide Dio-

Diodorum Siculum lib. vii. pag. 543. et Strabonem lib. ix. pag. 730.

οἵαπερ] Al. ἅπερ. GESNER.

καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἐν Σούσοις] Confer Briffonium De regno Perfarum lib. i. pag. 45.

Κῦρος δὲ ὁ δεύτερος] Junge Xenophontem lib. v. Ἀπομνημον. pag. 850.

πρὸς τὴν Λυδίαν] Mediceus, εἰς τὴν Λυδίαν.

τὰς δὲ τῶν μελισσῶν οἰκοδομὰς σοφωτέρας] Cl. Pauwius ad Philen Carm. xxix. ℣ 73. legit: αἱ δὲ τῶν μελισσῶν οἰκοδομαὶ σοφώτεραι εἰσὶ κατὰ πολὺ καὶ τεχνικώτεραι.

οὐδὲν δὲ ἄρα ἦν μελιττῶν] Philes Carm. xxix. ℣ 73—81. Tzetzes Chil. iv. 125. ℣ 120.

Πρῶτον μὲν γὰρ ἐργάζονται τὰς θαλάμους] Mediceus, Πρώτους μὲν γὰρ ἐργ. τ. θ.

τὴν οἴκησιν τὴν βασιλικήν.] Mediceus, τὴν οἴκησιν τὴν βασίλειον.

καὶ παλαιότατα] Mediceus, καὶ αἱ παλαιότατα.

CAP. LX. Λέγει μὲν τις λόγος ἀκέντρους εἶναι] Philes Carm. xxix. ℣ 63—65. et 84, 85.

τούτων] Leg. αὐτῶν. GESNER. τούτων fubintellige ζώων.

ἀποπεπλάσθαι] Al. συμπεπλάσθαι. GESNER. nec aliter habet Mediceus.

καὶ τὰς λοιπὰς] Mediceus, καὶ τὰς μελίττας δὲ τὰς λοιπάς.

Ἀποκλίνειν τὰ κέντρα] Mediceus, ἀποκλίνειν τὰ κέντρα.

LIBER II.

CAP. I. καὶ τοὺς κρυμοὺς ἀπολείπουσι —— ἀθροίζονται μὲν ἐς τὸν Ἕβρον] Mediceus, καὶ τοὺς κρυμοὺς ἀπολιποῦσαι —— ἀθροίζωνται μὲν ἐς τὸν Ἕβρον.

αἱ γέρανοι,] Infra lib. iii. cap. 13. Ariftoteles lib. viii. Hift. Anim. cap. 12. et ix. 11. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 621. Philes Carm. xi.

ὡς ἔχειν καὶ δεῖπνον,] Pro δεῖπνον Bochartus P. ii. Hierozoic. lib. i. cap. 11. corrigit δι' ὕπνον, minus recte, ut puto. Vide infra lib. iii. cap. 13.

καὶ πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν ἀνέμων] Mediceus, καὶ πρὸς τὰς ἐμβολὰς τὰς ἐκ τῶν ἀνέμων.

καὶ τὸ ἐπὶ τὸν Νεῖλον ὁρμῆς,] Ariftoteles lib. viii. Hift. Anim. cap. 12. Lucanus lib. v. ℣ 712. et vii. 832. Statius lib. xii. Thebaid. ℣ 515.

φεύγονται] Al. φέρονται. GESNER. et fic quoque Mediceus.

Σπείροντας δὲ τοὺς Αἰγυπτίους] Mediceus, σπείροντας δὲ τοὺς Αἰγυπτίους.

CAP. II. καὶ ἐν ἀέρι καὶ θαλάττῃ] Mediceus, καὶ ἐν ἀέρι καὶ ἐν θαλάττῃ.

πυρογόνους,] Philes Carm. xxiv. ℣ 3.

τίκτεσθαι μὲν πυρί, ἀέριον δὲ ἀπόλλυσθαι] Mediceus, τίκτεσθαι μὲν πυρί, ἀέρι δὲ ἀπόλλυσθαι.

CAP. III. αἱ δὲ χελιδόνες] Philes Carm. xix. ℣ 14.

ὅτι πεφείκασι τὸν Τηρέα,] Adi Apollodorum lib. iii. pag. 198. et cl. Munckerum ad Hyginum Fab. 45.

καὶ νῦν.] Gyllius in fuo codice legiffe videtur καινήν.

τί οὖν τὸν Τηρεσίαν ᾄδομεν;] Mediceus, τί οὖν ἔτι τὸν Τηρεσίαν ᾄδομεν;

ὡς Ὅμηρος λέγει.] Odyss. K. ℣ 490.

> Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἱκέσθαι
> Εἰς αἴδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
> Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,
> Μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν.

Cap. iv. Ζῶα ἐφήμερα] Aristoteles lib. i. Hist. Anim. cap. 5. Ὅσα δὲ ἄναιμα ὄντα πλείους πόδας ἔχει, εἴτε πτηνὰ, εἴτε πεζὰ, σημείοις κινεῖται τελείοσιν, οἷον τὸ καλούμενον ζῶον ἐφήμερον τέτρασι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς· τοῦτο γὰρ οὐ μόνον κατὰ τὸν βίον σημαίνει τὸ ἴδιον, ὅθεν καὶ ἐπωνυμίαν ἔχει, ἀλλ' ὅτι καὶ πτηνόν ἐστι, τετράπουν ὄν.

τὸ δὲ ἐν αὐτῷ] Apostolius Cent. ix. prov. 41. τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς: prave.

ἡσθημένοις, — γεγηθημένοις.] Idem, ἡσθημένα — γεγηθημένα: quae scriptura idonea est, si praecedens interpunctio tollatur, et pro μάγλνσι, μάγλυρας legatur.

Cap. v. longo tempore quispiam sanus fieri possit,] Vel, *olim aliqui sanati sunt*. Gesner.

ἰάσαντο,] ἰάσαντο, Gyllius. Gesner.

ἀναγκαίοις] Al. ἢ ἀναγκαίοις. Gesner. idemque exhibet Mediceus.

αὖός ἐστιν·] Doctissimus Bochartus Tom. ii. Hierozoic. lib. iii. cap. 9. citat αὐτὸς ex editione Genevensi, proque eo legit καυστὸς vel καυτὸς, quae utraque vox rejicula est: αὖος enim idem valet, quod ξηρός. Infra h. l. cap. 36. αὖον δένδρον, et lib. i. cap. 47. αὖον λῄιον. Vide etiam cl. Pauwium ad Horapoll. pag. 275.

εἰ δὲ ἄνθρωπος κατέχοι ῥάβδον,] Lucanus lib. ix. ℣ 830.

> *Quid prodest miseri basiliscus cuspide Mauri*
> *Transactus? velox currit per tela venenum*
> *Invaditque manum.*

Cap. vi. Αἰγύπτιοι,] Infra lib. vi. cap. 15. Πυνθάνομαι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρου πόλει κατὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν δεύτερον ἐρασθῆναι δελφῖνα ἔρωτα παραπλήσιον. Sed hoc minus ad rem: nam pro Αἰγύπτιοι legendum putem Κορίνθιοι ex Herodoto lib. i. cap. 23. Ἐτυράννευε δὲ ὁ Περίανδρος Κορίνθου, τῷ δὴ λέγουσι Κορίνθιοι (ὁμολογέουσι δέ σφι Λέσβιοι) ἐν τῷ βίῳ θῶυμα μέγιστον παραστῆναι. Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον, πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. Et cap. xxiv. fin. ταῦτα μέν νυν Κορίνθιοί τε καὶ Λέσβιοι λέγουσι.

τὰ μὲν Ἀρίονος] Infra lib. xii. cap 45. Herodotus lib. i. cap. 24. Dio Chrysostomus Orat. xxxvii. pag. 455. Oppianus lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 448. Tzetzes Chil. i. ℣ 17.

Τηίῳ] Forte Τίῳ. Gesner.

καὶ τῆς μίξεως αὐτοῦ καὶ τοῦ δελφῖνος] Mediceus, καὶ τῆς νήξεως αὐτοῦ καὶ τοῦ δελφῖνος.

ἐν τῇ καλουμένῃ Πληρεσσελήνῃ] Πορδοσελήνη vel Πορoσελήνη Stephano et Pausaniae. Vide Onomasticum nostrum. Gesner. Ποροσελήνη vel Πορδοσελήνη legit cl. Holstenius ad Stephanum Byzant. pag. 260. Πωροσελήνη etiam repraesentat Mediceus a manu secunda. Ceterum eandem historiam, quam hic refert Aelianus, paullo aliter narrat Pausanias lib. iii. cap. 25. Ita enim ille:

ille: τὸν ἐν Ποροσελήνῃ δελφῖνα τῷ παιδὶ σῶστρα ἀποδιδόντα, ὅτι συγκοπέντα ὑπὸ ἁλιέων αὐτὸν ἰάσατο· τοῦτον τὸν δελφῖνα εἶδον, καὶ καλοῦντι τῷ παιδὶ ὑπακούοντα, καὶ φέροντα ὁπότε ἐποχεῖσθαί οἱ βούλοιτο.

ἐλαθέτην εἰς ἔρωτα ἀλλήλων ὑπελθόντες] Mediceus, ὑπελθόντε.

καὶ τοῦτο τὸ ᾀδόμενον μὲν, καὶ μάλα ὑπέρσεμνος ἀντέρως ἐτιμᾶτο] Mediceus, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ᾀδόμενον μὲν καὶ μάλα ὑπέρσεμνον ἀντέρως ἐτιμᾶτο.

καὶ δὴ τὰ τροφεῖα] Mediceus, καὶ δὴ καὶ τὰ τροφεῖα.

καὶ τούτων] Mediceus, καὶ τούτων γε.

τὸν ἐξ αὐτοῦ φύρον] Mediceus, τὸν ἐξ αὐτοῦ φόρον.

ἐκεκήρυκτο] Mediceus, κεκήρυκτο.

CAP. VII. Ἀρχίλαος] Cherronesites. Vide Meursium Biblioth. Gr.

ἀπειπόντας ἀπὸ δίψους] Mediceus, ὑπὸ δίψους.

τῶν κρεῶν ἐσθίειν] Mediceus, τῶν νεκρῶν ἐσθίειν.

ἐπὰν ἢ βασιλίσκου συρίγματος ἀκούσῃ,] Nicander Ther. ℣ 399. Lucanus lib. ix. ℣ 725. Plinius lib. viii. cap. 21.

τὸ ἐντεῦθεν τὸ δὲ λόγου τοῦτο ἄσεροις.] Forte τὸ ἐντεῦθεν ἀπολείπεσθαι τοῖς ἄλλοις. GESNER. Legendum mihi videtur, διὰ δὲ ψόγου τούτου τοῖς ἄλλοις: sensu plano et perspicuo, si praecedentia consulantur. TRILLER. Pro ἄσεροις cl. Pauwio legendum videbatur γάστρισι, *gulosis*, quia paullo ante praecessit τῶν κρεῶν ἐσθίειν.

CAP. VIII. Λόγοι φασὶν Εὐβοέων] Oppianus lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 425.

ἐσχαρίδας] Margini codicis Medicei haec glossa adscripta erat: Ἐσχαρίδας νῦν οὗτος λέγει ἀσυνήθως τὰ φανάρια ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐσχαρῶν, ἐν αἷς τὸ πῦρ ἅπτεται. Vocem φανάρια illustrat Eustathius ad Homer. Odyss. H. ℣ 101. καὶ τὸ φανίον ἢ τὸ ἐκ φανοῦ παράγωγον, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ· οὐ φανὸς τὸ ὑποκόρισμα παράγει καὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον φανάριον.

ἰπνοὺς καλοῦσιν αὐτάς] Suidas, ἰπνιὰ καὶ ἰπνοὶ, οἱ λαμπτῆρες, οἱ φανοὶ, οἱ λύχνοι. Ἰπνὸς ὁ φοῦρνος, ἡ κάμινος, ἢ ὁ φανός· καταχρηστικῶς ἢ ἡ ἐσχάρα.

ὅ,τι ἐστὶ τὸ ὁρώμενον,] Al. ὅ,τι βούλεται τὸ ὁρώμενον. GESNER. atque ita Mediceus.

οὕτω γε μὴν διακειμένοις ῥᾷστόν ἐστιν ἤδη καὶ τελαίνῃ παλάξαι] Mediceus, διακειμένους.

ἐπικαρπίαν] Mediceus, τὴν ἐπικαρπίαν.

CAP. IX. Ἔλαφος ὄφιν νικᾷ,] Nicander Ther. ℣ 140. Plinius lib. viii. cap. 32. Plutarchus tractatu Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 976. Oppianus lib. ii. Κυνηγ. ℣ 236. et lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 289. Philes Carm. lvi.

κατά τινος φύσεως δωρεὰν θαυμαστῆς] Mediceus, κατά τινα φύσεως δωρεὰν θαυμαστήν.

ὧν ἰχθύς] Mediceus, ὧν ὁ ἰχθύς.

τῇ καταδρομῇ τοῦ δόμου] καταρωχμῇ legendum esse valide docet Bochartus Part. i. Hieroz. lib. iii. cap. 17. pag. 886. sed minore negotio legi quoque posset κατατρήμῃ, aut καταπομῇ, sensu eodem. TRILLER.

CAP. X. ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ὄνους αὐτῆς] Mediceus, αὐτήν.

ὅπερ οὖν συνειδότες] Xenophon Περὶ ἱππικῆς pag. 939. Plinius lib. x. cap. 63.

ἀποθραύσαντες] Al. ἀποθρίσαντες. GESNER. Felicius Bochartus Part. i. Hieroz. lib. ii. cap. 8. pag. 121. legendum conjicit ἀποθριάσαντες, *pi-*

los evellentes. TRILLER. Mediceus etiam legit ἀποθερίσαντες.

CAP. XI. ἀλλαχόθι,] Infra lib. viii. cap. 10 et 15. item lib. ix. cap. 56.

περὶ τῆς θήρας] Infra lib. vi. cap. 56. et vii. 6.

ὀλίγα ἐκ πολλῶν, ἃ ἔφασαν ἄλλοι.] Mediceus, ὧν ἔφασαν ἄλλοι.

Θέαν ἐπέδειξε] Plinius lib. viii. cap. 2. *Germanici Caesaris munere gladiatoris quosdam etiam inconditos motus edidere, saltantium modo. Vulgare erat per auras arma jacere non auferentibus ventis, atque inter se gladiatorios congressus edere, aut lasciviente pyrrhiche colludere: postea et per funes incessere, lecticis etiam ferentes quaterni singulos puerperas imitantes: plenisque hominum tricliniis accubitum iere per lectos ita libratis vestigiis, ne quis potantium attingeretur.*

μελαγχειρισάμενος.] Al. χρησάμενος. GESNER. nec aliter Mediceus.

λιγύζειν τι τῶν μελῶν] Mediceus, λυγίζειν τι τῶν μελῶν.

Δάμωνα] Atheniensem. Ejusdem meminerunt Cornelius Nepos in Epaminonda cap. 3. et Plutarchus de Musica pag. 1136.

Σπίνθαρον] Al. Ἐπίθαρον. GESNER.

Ἀριστόξενον] Spinthari, qui etiam Mnesias dictus fuit, filium, patria Tarentinum. De eo scribit Suidas in v. Ἀριστόξενος. Συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλοσοφικά, καὶ ἱστορίας, καὶ παντὸς εἴδους παιδείας καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλία υνγ΄. Ex iis hactenus supersunt ἁρμονικῶν στοιχείων βιβλία γ΄ ab eximio viro Joanne Meursio olim edita, qui titulos librorum ab aliis scriptoribus memoratorum diligenter collegit in notis ad Aristoxenum pag. 135. Eundem vero τῷ γέλωτι ἀνὰ κράτος πολέμιον γενέσθαι refert auctor noster lib. viii. Var. Hist. cap. 13.

Ξενόφιλον.] Patria Chalcidensem, et secta Pythagoricum. Valer. Max. lib. viii. cap. 14. eumque centum et quinque annis vixisse sine ullo corporis incommodo tradit Plinius lib. vii. cap. 50.

Φιλόξενον] Eundem memorat Aelianus lib. xii. Var. Hist. cap. 44.

τυλίας,] τυλίον forte diminutivum a τύλη. an *lectus tomento fartus?* GESNER.

καὶ τερέπιζαί τε] Mediceus, τερέπιζαί τε.

τὰς προβοσκίδας ὡς χεῖρας κεκολασμένας προὔτεινον] Mediceus, κεκολασμένως.

ὡς ὁ Πέρσης ὁ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι τῷ χρυσῷ.] Vide an pro χρυσῷ legendum sit Γρύλλου, ut infra lib. vi. cap. 25. GESNER. In Arcade, quod sciam, non vero in Persa voracitatem taxavit Xenophon lib. iii. de Exped. Cyri scribens: Ἀρκὰς δέ τις Ἀρύστας ὄνομα, φαγεῖν δεινὸς, τὸ μὲν διαῤῥίπτειν εἴα χαίρειν, λαβὼν δὲ εἰς τὴν χεῖρα ὅσον τριχοίνικον ἄρτον καὶ κρέα θέμενος ἐπὶ τὰ γόνατα ἐδείπνει.

ἀπέχεαψαν] Al. ἀπεχέαψαντο. GESNER. nec aliter Mediceus.

τὸ ζῶον. ὁ δὲ ἀτενὲς ἑώρα κάτω] Mediceus, τὸ ζῶον τόδε ἀτενὲς ἑώρα κάτω.

CAP. XII. τρώγλας τινὰς ὑποφαίνων·] Varro lib. iii. De re rustica cap. 12. *Itaque de his* (leporibus) *Archelaus scribit, annorum quot sint, si quis velit scire, inspicere oportet foramina naturae, quae sine dubio alius alio habet plura.*

φέρει δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ νηδύϊ] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 33.

et

et lib. iv. De gener. anim. cap. 5. Plinius lib. viii. cap. 55. et xi. 37. Oppianus lib. iii. Κυνηγ. ℣ 520. Theophylactus Simoc. cap. 11. Quaest. Natur. Philes Carm. lviii.

Cap. xiii. Τὰ κήτη τὰ μεγάλα] Confer Oppianum lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 62, et seq. atque istic notas doctissimi Rittershusii.

μακρός] Forte μικρός. Gesner. Vide cl. Pauwium ad Philen Carm. lxxi. ℣ 5.

καὶ ἡγεμών] ἡγητὴρ Oppiano.

καὶ ὡς εἰπεῖν οἴαξ] Plutarchus in libello Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 981. Ἔπειτα γὰρ αὐτοῦ τὸ κῆτος, ὥσπερ οἴακι ναῦς, περιαγόμενον εὐπειθῶς.

τῶν πόπων] Leg. τοὺς τόπους. Gesner.

τοῦ κήτους ἔρημος,] Forte τούτου κήτους ἔρημον. Idem.

Cap. xiv. Χαμαιλέων] Infra lib. iv. cap. 33. Aristoteles lib. v. de Part. Anim. cap. 12. Plinius lib. viii. cap. 33. Philes Carm. lix.

καὶ περιτρέπων τὴν τῶν ὁρωμένων ὄψιν.] Mediceus et Apostolius Cent. xx. prov. 45. ὁρώντων, iisque adstipulatur Michael Glycas Part. i. Annalium pag. 62. qui hunc Aeliani locum istic laudat: ὁ μὲν οὖν Αἰλιανὸς λέγει τὸν χαμαιλέοντα ποικίλον φαίνεσθαι τῇ μορφῇ, ἅτε τὰς τῶν ὁρώντων ὄψεις ἐκκρουόμενον κατὰ μίμησιν τοῦ εἰς ἄγγελον φωτὸς μεταχηματιζομένου Σατάν.

περιτύχοις] Mediceus et Apostolius, περιτύχοις.

μέλανι] Apostolius, μέλαν.

λευκότητα] Cl. Pauwius in notis ad Philen legit γλαυκότητα.

ὑποχελιδὴς] Apud Apostolium prave editur ὑποχειθεὶς.

καθεψήσαν.] Forte καταψῶσαν, vel καταψήσασαν. Gesner. Cl. Kuhnius in indice Var. Hist. v. Τείχεις πολιαὶ corrigit καθεψῶσαν; sed vulgatam scripturam merito tuetur cl. Pauwius ad Philen.

ὥσπερ οὖν ἢ Μήδειάν τινα, ἢ Κίρκην,] Vide Hyginum Fab. xxiv. et cxcix.

Cap. xv. Πόμφυλοι] Alii πόμπιλοι scribunt, et ipse Aelianus infra lib. xv. cap. 23. Gesner. Item Nicander apud Athenaeum lib. vii. cap. 7. et Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 186.

φιληδοῦντα] Al. φιληδοῦντα. Gesner. atque ita etiam Mediceus.

προσνέοντες] Al. περινέοντες. Gesner.

οὐ δέον] Al. οὐ δέον γάρ. Forte οὐδὲν legendum. Idem. Mediceus, οὐ δέον γάρ.

καὶ οὐκ ἐς ποσοῦτον αὐτοὺς ἔρως νεὼς καταλαμβάνει] Mediceus, καὶ οὐκ ἔτι τοσοῦτος αὐτοὺς ἐ. ν. κ.

ἀπιόντες] Leg. ἀπίασι. Gesner.

Cap. xvi. Τάρανδος] Antigonus Carystius cap. 31. Plinius lib. viii. cap. 34. Auctor Mirab. auscult. pag. 717. Philes Carm. lv.

καὶ τὰ νῶτα παραπλήσιος ταύρῳ,] Hesychius, Τάρανδος, ζῷον ἐλάφῳ παραπλήσιον.

Cap. xvii. Πελάγιος ἰχθὺς] Supra lib. i. cap. 36. Aristoteles lib. ii. Hist. Anim. cap. 17. Plinius lib. ix. cap. 25. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 223. Georgius Pisides ℣ 983. Philes Carm. ci.

τὰ ἱστία πάντα] Al. τὰ ἱστία μέσα. Gesner. μέσα etiam habet Mediceus: Homerus Iliad. Α. ℣ 481.

Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης.

Cap. xviii. Ὁμήρῳ] Iliad. Λ. ℣ 830. ubi Eurypylus vulneratus Patroclum alloquitur:

Νίζ᾽ ὕδασι λιαρῷ· ἐπὶ δ᾽ ἤπια φάρμακα πάσσε,
Ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.

καὶ φαρμάκων δεομένων] Mediceus, καὶ φαρμάκου δεομένων.

ἐν ἥρωσί τε καὶ θεοῖς] Forte ſcribendum, οὐκ ἐν ἥρωσί τε καὶ θεοῖς.

ἐλαίας] Vide Ariſtotelem lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 26. Gesner. et Plinium lib. viii. cap. 10.

Cap. xix. Καὶ τόδε τὸ θαῦμα,] Infra lib. vi. cap. 30. Ariſtoteles lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 30. Plinius lib. viii. cap. 36. Oppianus lib. iii. Κυνηγ. ỳ 163.

Cap. xx. Βόες δὲ Ἐρυθραῖοι] Antigonus Caryſt. cap. 81. ἐν Φρυγίᾳ δὲ βόες εἶναι, οἳ κινοῦσι τὰ κέρατα ὡς ὦτα. Idem ait Ariſtoteles lib. iii. Hiſt. mnim. cap. 9.

Cap. xxi. ὁ Ὅμηρος] Iliad. Α. ỳ 423. et Hymno ad Lunam ỳ 7.

Λέγουσι δὲ Φρύγιοι λόγοι,] Plinius lib. viii. cap. 14. *Metrodorus, circa Rhyndacum amnem in Ponto, ut ſupervolantes quamvis alte perniciterque alites hauſtu raptas* (ſerpentes) *abſorbeant*. Ceterum Philes Carm. lxvi. de Aethiopicis draconibus narrat eadem quae de Phrygiis hoc capite refert auctor.

ἀτρέμα] Al. ἀτρέπτως.

εἰς ἐκείνων εἰσπίπτει γαστέρας] Mediceus, εἰς τὰς ἐκείνων εἰσ. γασ.

Cap. xxii. Ταῖς ἀφύαις] Ariſtoteles lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 15. Plinius lib. xxxi. cap. 8. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ỳ 776. Athenaeus lib. vii. cap. 8. et cap. 21. ubi ſcribit ἀφύας vocari, ὡς ἂν ἀφυεῖς οὔσας, τουτέστιν δυσφυεῖς — καὶ τὸν θαλάττιον γόνον, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, ἄλλοι δὲ ἄφρον.

ὑφ᾽ ἡδονῆς] Cl. Pauwius ad Philen Carm. xcix. ỳ 1. reſtituit ἐφ᾽ ὠδῖνας.

τοῖς μυσαροῖς] Al. τοῖς σαπροῖς. Gesner. Vulgatum agnoſcit Mediceus. Infra lib. xii. cap. 1. Εἰ δὲ ταῖς χερσὶ αὐτὰ εἰς τὴν γῆν ἐκβάλλοιεν, ὥσπερ οὖν ἀτιμάσαντες, καὶ μυσαρὰ κρίναντες, τοῦτο δὴ τοῦ θεοῦ μῆνις εἶναι πεπίστευται. Heſychius, Μυσαρά, μιαρά, μεμιασμένα, μυσαρά.

ἀπέχρησε μὴν] Mediceus, ἀπέχρη γε μήν.

Cap. xxiii. Τὸν σαῦρον] Philes Carm. lx. ubi pro παίσαις cl. Pauwius legendum monuit παίσας.

κατὰ τὸ μέσον,] Al. κατὰ τοῦ βρέγματος. Gesner. nec aliter Mediceus. Quae vero hoc capite narrat auctor fabulis adnumeranda ſunt, et poetarum figmentis; et longe veriſimilius eſt, quod ait Philoſophus lib. ii. Hiſt. Anim. cap. 17. pag. 233. καὶ κέρκοι δὲ ἀποτεμνόμεναι τῶν τε σαύρων καὶ τῶν ὄφεων φύονται.

Cap. xxiv. ὀδυνάς, καὶ ἀφανίζειν.] Mediceus, καὶ ἀφανίζειν πικρὰς ὀδυνάς. Gyllius etiam vertit, *ad liberandum ab illis ipſis doloribus acerrimis*.

ἐν ἀνθρώπῳ τις ἰὸς ἀπόρρητος,] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 29. Nicander Theriacis ỳ 85. Plinius lib. iv. cap. 4. et vii. 2. Adde cl. Severinum in Vipera Pythica pag. 381.

Cap. xxv. Ἐν ὥρᾳ θερείᾳ] Plinius lib. xi. cap. 30. Georgius Piſides ỳ 1186.

καὶ ἄνθεσιν·] Al. καὶ ἀναθήλῃ. Gesner. idemque praefert Mediceus.

ὡς ἄλλα.] Vide infra lib. iv. cap. 43. et vi. 43.

Cap.

CAP. XXVI. Οὐδέποτε αἰετὸς οὔτε πηγῆς] Philes Carm. i. Pisides apud Suidam v. Αἰετός. Apostolius Cent. i. prov. 62.

τὸν ἀέρα τέμνει πολλῷ,] Apostolius, πολύ.

ὅμως κατέπληξεν ὁ δράκων] Aristoteles lib. ix. cap. 1. pag. 411. ἔστι δ' αἰετὸς καὶ δράκων πολέμια· τροφὴν γὰρ ποιεῖται τὰς ὄφεις ὁ αἰετός.

ἀντίως τῇ αὐγῇ τοῦ ἡλίου ἵστησιν] Plinius lib. x. cap. 3. et xix. 6. Lucianus in Revivisc. pag. 420. tom. ii. ed. Salm. Tzetzes Chil. xii. 438. ỷ 709.

ἐξεώσθη τῆς καλιᾶς,] Id ab haliaeeto fieri tradit Plinius lib. x. cap. 3. Aristoteles vero lib. ix. Hist. Anim. cap. 34. et Antigonus cap. 52. Aquilam pullos adversus solis radios nictantes ἀποκλείειν scribunt.

καὶ ἄπρακτος ἀληθῶς] Al. ἄγραπτος: quod magis placet. GESNER. nec aliter Mediceus. Cl. Pauwio in notis ad Philen Carm. i. ỷ 16. rescribendum videbatur, ὁ δὲ γῦψ ἀδίκαστός τε καὶ πρακτικὸς [vel ἀτάρακτος] ἀληθῶς ἔγγραφός ἐστιν: vel, ἡ δὲ γῦψ ἀδίκαστός τε καὶ ἄπρακτος ἀληθῶς ἐγγραφή ἐστιν.

CAP. XXVII. Ἡ στρουθὸς ἡ μεγάλη] Ab Aristotele lib. iv. De partibus anim. cap. 14. στρουθὸς Λυβικὸς vocatur. Adde infra lib. iv. cap. 37. et xiv. 7. item Philen Carm. iv. init.

δίκην ἱστίων] Xenophon lib. i. De exped. Cyri pag. 256. στρουθὸν δὲ οὐδεὶς ἔλαβεν· οἱ δὲ διώξαντες τῶν ἱππέων ταχὺ ἐπαύοντο· πολὺ γὰρ ἀπέσπα φεύγουσα τοῖς μὲν ποσὶ δρόμῳ, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασα ὥσπερ ἱστίῳ χρωμένη.

CAP. XXVIII. Τὴν ὠτίδα] Infra lib. v. cap. 24.

CAP. XXIX. Μυῖα] Plinius lib. ii. cap. 36.

καὶ γὰρ εἰ ζώων ἐστὶ θρασυτάτη] MS. Bardon. καὶ γὰρ ἡ ζώων ἐστὶ θρασ.

εἰ δὲ αὐτῆς] Legendum potius αὖτις, aut, quod idem, αὖθις, *rursum, iterum*. TRILLER. Nihil hoc loco mutandum: ὁ νεκρὸς αὐτῆς eodem modo dictum, quo ὁ νεκρὸς τοῦ κυνὸς infra lib. xiv. cap. 27. Καὶ τιμήσαντες τοῦ κυνὸς τὸν νεκρὸν, ὡς ὑπὲρ αὐτῶν τεθνεῶτος. Et lib. iv. Var. Hist. cap. 7. Λακεδαιμόνιοι γοῦν Παυσανίαν μηδίσαντα οὐ μόνον λιμῷ ἀπέκτειναν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν ὅρων.

CAP. XXX. ἐθέλων ἀριθμεῖν] Mediceus, ἐθέλοις ἀριθμεῖν.

ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια.] Odyss. Θ. ỷ 274.

οἰκέταις] Al. οἰκείαις, GESNER. Ἠθάδαις eodem sensu infra dixit noster cap. 7. lib. vii. et alibi. TRILLER. οἰκείοις agnoscit Mediceus.

CAP. XXXI. Ἡ σαλαμάνδρα] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 19. fine. Nicander Alexiph. ỷ 535. Plinius lib. x. cap. 67. Georgius Pisides ỷ 1027. Philes Carm. xvii.

πυρίγονοι·] De quibus supra h. l. cap. 2. egit auctor.

ἐνακμάζει τὸ πῦρ, καὶ συνεργὸν αὐτοῖς τῇ τέχνῃ] Mediceus, ἐνακμάζει αὐτοῖς τὸ πῦρ, καὶ συνεργὸν τῇ τέχνῃ.

CAP. XXXII. Κύκνος,] Infra lib. v. cap. 34. et lib. i. Var. Hist. cap. 14. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 13. Plinius lib. x. cap. 23. Oppianus lib. ii. Κυνηγ. ỷ 548. Philes Carm. x.

θεράποντα Ἀπόλλωνος ἔφησαν] Al. ἔδοσαν. GESNER. Mediceus, θεράποντα Ἀπόλλωνι ἔδοσαν.

καὶ θρηνοῦσιν ἐκεῖνοι· ἄλλοι δὲ εἴτε τοῦτο θέλοις,] Lego, καὶ θρηνοῦσιν ἄλλοι· ἐκεῖνοι δὲ, εἴτε τοῦτο θέλοις. GESNER.

CAP.

Cap. xxxiii. Κροκόδειλος] Infra lib. x. cap. 21. Plinius lib. viii. cap. 25. Horapollo lib. ii. Hierogl. cap. 50.

ἐκλεφθεὶς] Al. ἐκγλυφθείς. Gesner. atque ita etiam Mediceus.

καὶ θάτερον τῇ ἑτέρᾳ προσάγει] Solinus cap. 32. Ammianus Marcellinus lib. xxii. cap. 15.

ὅτι τίκτει μὲν τοσαῦτα ᾠὰ, ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις] Alibi tradit hic auctor, sexagenarium numerum tum ovorum numero, quae crocodilus parit, tum dierum, quibus incubat, convenire. Gesner. Vide lib. x. cap. 21.

ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις ἐπωάζουσιν ὄρνεις,] Forte ᾠοῖς. Gesner. Cl. Pauwius in notis ad Horapollinem hunc locum legendum atque interpungendum censebat hoc modo: ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις ἐπωάζῃ, ὄρνις εἶτα, ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια, hoc est, *avis dein cum pullos excludat.* Quum vero in Mediceo exstet, ἐπωάζουσα ὄρνις, εἶτα ὅταν ἐκγλύψῃ τὰ νεόττια, crediderim Aelianum scripsisse, ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις ἐπωάζῃ ὡς ὄρνις, ἐς τ' ἂν ἐκγλύψῃ τὰ νεόττια.

ὅταν γλύψῃ] Al. ἐκλέψῃ, Al. ἐκγλύψῃ. Gesner. Ἐκλέψῃ legendum recte ad marginem notat Gesnerus: addam locum perspicuum e cap. 37. lib. iv. καὶ ἐκ μὲν τούτων τοὺς νεοττοὺς ἐξέλεψεν. Triller.

σκορπίον ἐξ αὐτοῦ τίκτεσθαι] ἐξ αὐτῶν, i. e. *ex ipsis oris.* Philes. Gesner. Carm. lxv. ℣ 3. ubi vulgo legitur:

Μετὰ δὲ τὴν ἔκλεψιν εὐθὺς τῶν τόκων
Ἐγκέντρος ἐξέρπει τις αὐτῶν σκορπίος.

Sed e mſ. Bodleiano pro αὐτῶν scribendum αὐτοῦ. Adde Antigonum Carystium cap. 23.

Cap. xxxiv. τοῦ παιδὸς τοῦ Νικομάχου] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 13. Φασὶ δὲ καὶ τὸ κιννάμωμον ὄρνεον εἶναι οἱ ἐκ τῶν τόπων ἐκείνων, καὶ τὸ καλούμενον κιννάμωμον φέρειν, ποθὲν τοῦτο τὸ ὄρνεον καὶ τὴν νεοττίαν ἐξ αὐτοῦ ποιεῖσθαι· νεοττεύει δ' ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καὶ ἐν τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων· ἀλλὰ τοὺς ἐγχωρίους μόλυβδον πρὸς τοῖς οἰστοῖς προσαρτῶντας τοξεύοντας καταβάλλειν, καὶ οὕτω συνάγειν ἐκ τοῦ φορυτοῦ τὸ κιννάμωμον. Vide infra cap. 21. lib. xvii. et Plinium lib. x. cap. 33.

ἐκεῖθεν] ἔκαθεν legit cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. xxvii.

εἰδέναι δὲ τοὺς ἀνθρώπους] Mediceus, εἰδέναι δὲ ἄρα τοὺς ἀνθρώπους.

Cap. xxxv. διδάσκαλον δέ σφισι] Plinius lib. viii. cap. 27. Plutarchus Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 974. Philes Carm. xvi. 5.

Σελήνης δὲ αὔξησιν] Infra cap. 38.

Cap. xxxvi. κίνδυνον φέρον] Mallem una voce κινδυνοφόρον: sed hoc leve. Triller.

ἡ τρυγὼν ἡ ἐκ τῆς θαλάττης] Supra lib. i. cap. 56. et h. l. cap. 40. Scholiastes Nicandri ad Theriaca ℣ 828. Vide cl. Olearium ad Philostratum lib. ii. De vita Apoll. Tyan. cap. 31.

Cap. xxxvii. Ἡ μυγαλῆ,] Nicander Ther. ℣ 815. Plinius lib. viii. cap. 57. xxix. 7. xxx. 3. Serenus Samonicus cap. 47. ℣ 885. Philes Carm. lxiv.

πέπλασται] Forte, καὶ ἀλᾶται. Gesner. ἐπιπλεῖστα, *diutissime*, legendum conjecit cl. Pauwius in notis ad Philen.

ἐπεπλάσθη τῷ δήγματι] Mediceus, ἐπεπάσθη τῷ δήγματι. Philes,

Καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῆς δυστυχῶς δεδηγμένους
Ἐκεῖθεν ὀρθεὶς ἐξιᾶται χοῦς μόνος,
Καὶ γὰρ τὸ λυποῦν εὐμαρῶς ὑπεξάγει

Βρόχους

Βραχὺς ἐπ' αὐτῆς τῆς τομῆς πεπασμένος.

Cap. xxxviii. Καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῆς Αἰγυπτίας ἴβεως] Confer cap. 35. h. l.

ἐπιθέμενος αὐτῇ τὸ καρτερὸν] Mediceus, κατὰ τὸ καρτερόν.

προϊοῦσαν ἴδοι τις.] Mediceus, προϊοῦσαν θεάσαιτό τις.

καὶ τούτων αἱ μέλαιναι] Plinius lib. xii. cap. 25. Philes Carm. xvi. ✝ 11.

Cap. xxxix. Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 32.

αὐτὸν θηρᾶν καὶ νεβρούς,] Infra lib. ix. cap. 10. Plinius lib. x. cap. 3. Philes Carm. i. 12, 13.

καὶ λαγώς] καὶ λαγωούς, Mediceus.

καὶ λέγουσί γε καὶ εἰς] Mediceus, καὶ λέγουσί γε εἰς.

ἀπτεται.] Al. ἄρχεται, Gesner. et sic Mediceus cum Apostolio.

γεγονημένον] Apostolius, γενόμενον.

Θήρας δὲ ἀλλοτρίας οὐχ ἅπτεται] Philes Carm. i. ✝ 23.

δυσωδέστατον καταπνεύσας,] Theophylactus Simocatta Quaest. Phys. cap. 2.

ὑπὲρ τοῦ μὴ διαφθείρεσθαι] Hinc emendandus Apostolius, apud quem vulgo legitur, διαφθείρεσθαι.

Cap. xl. ὥσπερ οὖν καὶ ὁ τοῦ Πύῤῥου] Tzetzes Chil. iv. 134. v. 297.

καὶ ἀνδρὸς ἰδιώτου] Hunc παῖδα vocat Auctor infra lib. vi. cap. 29.

οἱ δὲ οὐκ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γυναικὸς, τὸ θρέμμα εἶναί φασι.] Inter quos est Plinius, qui lib. x. cap. 5. scribit: *Est percelebris apud Seston urbem aquilae gloria: educatam a virgine retulisse gratiam, aves primo, mox deinde venatus aggerentem: defuncta postremo in rogum accensum ejus injecisse sese, et simul conflagrasse. Quam ob causam incolae, quod vocant, Heroum eo loco fecere, appellatum Iovis et virginis, quoniam illi Deo ales adscribebatur.*

περὶ τὰ νεόττια] Apostolius Cent. ii. Prov. 6. πρὸς τὰ νεόττια.

ἐὰν γοῦν θεάσηται] Confer Philosophum lib. ix. Hist. Anim. cap. 32.

ἀπελθεῖν] Al. ἐπελθεῖν. Gesner.

Cap. xli. τρίγλη] Infra lib. x. cap. 2. et xii. 42.

λεπρώδεις] Λεπρὰς Eustathio saxum est, cui λεπάδες, id est, *patellae* innascuntur. Gesner. Vide Aldrovandum lib. ii. De piscibus pag. 124.

λεπτὰς καὶ ἀραιάς] Mediceus, λεπτάς τε καὶ ἀραιάς.

Φάγοι δ' ἂν τρίγλη] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ✝ 343. Philes Carm. c.

Cap. xlii. Θηρᾶσαι καὶ μάλα γε ἱκανὸν,] Mediceus, ἱκανοί.

ἱέρακες] Philes Carm. xxvi.

Ἀκούω δὲ ὅτι ἐν τῇ Θρᾴκῃ] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 36. Antigonus Carystius cap. 34. Auctor θαυμ. ἀκουσμ. pag. 731. Plinius lib. x. cap. 8.

ἐν τοῖς ἑλείαις ἄγραις,] Al. ἑλείοις. Gesner. nec aliter Mediceus.

καὶ ἴχνοι καὶ αὐτοὺς] Mediceus, καὶ ἴχνουσιν αὐτούς.

καὶ τοῦτο μὲν οὐ κελεύει αὐτοὺς ὁ Σόλων,] Auctor lib. v. Var. Hist. cap. 14. simpliciter νόμον Ἀττικὸν, *legem Atticam* vocat, quae mortuos sepeliri jubebat. Ad quem locum vide cl. Kuhnium.

ὡς Ἀθηναίους ἐκέλευσε δρᾶν.] Mediceus, ὡς Ἀθηναίους ἐπαίδευσε δρᾶν.

Εἰ δὲ σῶμα τῷ ἄψεται,] Videtur abundare: deinde legendum, μένει δὲ ἄγευστος etc. Gesner.

Cap. xliii. κέγχρις,] Infra lib. xiii. cap. 25. κέγχρις scribitur, atque etiam apud Aristotelem lib. iii.

De

De gener. Anim. cap. i. pag. 342. ubi Gaza *tinnunculum* Latine reddit.

πότε δέξαι οὐδέν] Suidas in voce Ἐπιεικχίδα.

Καμόντες δὲ τὴν ὄψιν] Georgius Pisides ℣ 918.

καὶ τὸν ὀπὸν αὐτῆς πικρὸν ὄντα] καὶ δριμὺν addit Mediceus.

ἡ ἴασις] Quid si legatur ἡ χρίσις, *collyrium*. Certe ita videtur. TRILLER.

ὑπὲρ τῆς ἀποδημίας τοῖς ἐν Λιβύῃ] Mediceus, τῆς ἐν Λιβύῃ.

εἰς οἰκεῖα πατρῷα] Mediceus, εἰς τὰ οἰκεῖα πατρῷα.

CAP. XLIV. Αἱ ἰουλίδες] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 434.

ἰοῦ στόμα ἔμπλεων] Legendum videtur ἔμπλεον, nam τὸ στόμα praecessit. TRILLER. Mediceus, ἰοῦ τὸ στόμα ἔμπλεον.

ἤδη δὲ καὶ ἁλιεῖς] Mediceus, ἤδη δὲ καὶ οἱ ἁλιεῖς.

ὑπὸ πενίας] Legendum haud dubie ὑπὸ πείνας, sive πείνης, i. e. *fame*; satis apposite. TRILLER.

στρέφεσθαι.] Legendum omnino στροφοῦσθαι: στροφοῦσθαι autem dicitur, quando tormina in ventre excitantur, inde στρόφοι ipsa *tormina*. Saepius occurrit apud Hippocratem, Galenum, Dioscoridem, aliosque medicos veteres Graecos. IDEM.

CAP. XLV. Λαγὼς δὲ θαλάττιος] Infra lib. ix. cap. 51. Plinius lib. ix. cap. 48. et xxxii. 1.

πάντως δὲ] Cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. xciii. ℣ 11. transpositis particulis legit, πάντως γὰρ τὴν γαστέρα ὀδυνῆσαι. τίκτεται δὲ ἐν πηλῷ.

CAP. XLVI. Γύψ] Philes Carm. iii.

τῶν ἐνδήμοις στρατιαῖς ἕπονται γῦπες, καὶ μάλα μαντικῶς] Talia passim de vulturibus narrantur. Vide Aristotelem, et Theophrastum. Plinius quoque lib. x. cap. 6. ait triduo ante aut biduo volare eos ubi cadavera futura sunt. Et Plautus in Truculento:

> *quasi vulturii triduo prius*
> *Prius praedivinant, qua die esuri sient.*

Imprimis Poeta meus Pharsal. lib. vii. ℣ 823 et seqq.

> *Iamque diu volucres civilia castra sequutae*
> *Conveniunt* ——
> —— *nunquam tanto se vulture caelum*
> *Induit.*

Ad quem locum nos in commentario nostro proxime plura. TRILLER.

καὶ κύουσι τριῶν ἐτῶν.] Idem veteres sensisse referunt Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 42. et Theophylactus Simocatta cap. 6. atque auctor Geopon. lib. xv. cap. 24. ex Aristotele: γῦπας δὲ μὴ συγγίνεσθαι, ἀλλὰ ἀντιπρώρους τῷ νότῳ πετομένους ἐγκυμονεῖν, καὶ διὰ τριῶν ἐτῶν τίκτειν: quem locum Philosopho falso adscribi censeo cum Aldrovando lib. iii. Ornithol. cap. 1. Ea vero, quae Aelianus, aliique eum sequuti tradunt, ex Aegyptiorum hieroglyphicis, non ex certa naturae lege hausta crediderim. Vultures enim, sicut et reliqua animalia, utroque sexu gaudent, ovis incubant, et pullos excludunt, nidosque in rupibus struunt, (vide Aristotelem lib. ix. Hist. Anim. cap. 11. et Antigonum Carystium cap. 48.) vel in arboribus, ut leporarii, quos indigitare videtur Ovidius lib. i. Amorum El. 12. ℣ 19. canens de arbore, ex cujus ligno confectas fuisse

isse tabellas fingit, quas ad amicam miserat:

Illa dedit turpes raucis bubonibus umbras,
Vulturis in ramis et strigis ova tulit:

et Iuvenalis Sat. xiv. ℣ 79.

Vultur, jumento et canibus crucibusque relictis,
Ad foetus properat, partemque cadaveris adfert.
Hinc est ergo cibus magni quoque vulturis, et se
Pascentis, propria cum jam facit arbore nidos.

Ceterum cl. Pauwius in Observ. ad Horapoll. lib. i. cap. 11. pro διὰ τριῶν ἐτῶν legit τρίτον ἔτους.

πέπεισμαι,] πέπυσμαι. Gesner. Conjecturam doctissimi viri firmat Mediceus.

Cap. XLVII. τῶν δὲ ἐκ τοῦ τοῦ Διὸς ἱερουργίας,] Id de milvis, qui in Elide degunt, tradit Auctor. Mirab. Auscult. pag. 732. atque Apollonius ex Theopompo cap. 10. Hist. Mir. Ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Ὀλυμπίων πολλῶν ἐπιπολαζόντων ἰκτίνων ἐν τῇ πανηγύρει, καὶ διασυριζόντων, τὰ διαφερόμενα κρέα τῶν ἱεροθυτῶν ἀθιγῆ μένειν.

Ἡ δὲ ὄρειος ἅρπη] Quae etiam ex genere milvino est. Vide Tzetzen Chil. v. 8. ℣ 413.

Cap. XLVIII. Λίβυες δὲ κόρακες,] Apostolius Cent. x. prov. 64.

ψῆφους κομίζουσι] Apostolius, κομίζωσι: prave.

καὶ τοῖς ὄνυξι,] Particulam copulantem ignorat Apostolius.

Cap. XLIX. Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 31. οἱ δὲ κόρακες ἐν τοῖς μικροῖς χωρίοις, καὶ ὅπου μὴ ἱκανὴ τροφὴ πλείοσι, δύο μόνοι γίνονται· καὶ τοὺς ἑαυτῶν νεοττοὺς, ὅταν οἷοί τ᾽ ὦσιν ἤδη πέτεσθαι, τὸ μὲν πρῶτον ἐκβάλλουσιν, ὕστερον δὲ καὶ ἐκ τόπου ἐκδιώκουσι.

λυπρᾶς,] Apostolius, λυπηρᾶς.

κατά τε ἀγέλας] Idem, κατά γε ἀγέλας.

Cap. L. κωβιὸς, καὶ δράκων, καὶ χελιδὼν,] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 458, 459. κωβιὸν seu γωβιὸν a Siculis κώθωνα appellari a Nicandro tradit Athenaeus lib. viii. cap. 17.

καὶ λέγει] Mediceus, καὶ λέγει γε: et mox ἐκ τοῦ δικτύου pro vulg. ἐκ δικτύου.

τρυγόνα] Adde lib. i. cap. 56. atque ibidem notas.

ψῆτταν] Hunc piscem describit auctor infra lib. xiv. cap. 5.

ἐμβαλεῖν,] Apostolius Cent. xix. prov. 61. βαλεῖν.

καὶ βαδίζει,] Idem, βαδίζειν: et mox ἔχει.

Cap. LI. Ὁ κόραξ,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 9. pag. 411.

αἰσάλωνι·] Antigonus Carystius cap. 64. Plinius lib. x. cap. 74. *Aesalon vocatur parva avis, ova corvi frangens, cujus pulli infestantur a vulpibus. Invicem haec catulos ejus ipsamque vellit. Quod ubi viderunt corvi, contra auxiliantur, velut adversus communem hostem.*

Ἦν δὲ ἄρα πολυκλαγγώτατος] Apostolius Cent. x. prov. 64.

εἰ δὲ ἀποκρίνοιτο] Apostolius, εἰ δὲ ὑποκρίνοιτο.

Cap. LII. Ἀριστοτέλης] Lib. i. Hist. Anim. cap. 5.

σκώληκας·] Aristoteles loco laudato scribit, Σκώληξ δέ ἐστιν, ἐξ οὗ ἄλλο γίνεται ὅλου ὅλον ζῶον διαρθρουμένου καὶ αὐξανομένου τοῦ κυήματος. Et lib. ii. De gener. anim. cap. i. Σκώληξ δὲ, ἐξ οὗ τὸ γινόμενον ὅλου ὅλον γίγνεται.

τῶν ἐνύδρων.] Idem addit, οἷον ἐγχέλεις, καὶ τὰ καλούμενα σελάχη.

Τούτων δὲ τὰ μὲν αὐλὸν, τὰ δὲ βράγχια οὐκ ἔχειν,] Mediceus, τούτων δὲ τὰ μὲν αὐλὸν, βράγχια δὲ οὐκ ἔχειν. Ariſtoteles, τούτων δὲ τὰ μὲν αὐλὸν ἔχει, βράγχια δ' οὐκ ἔχει.

Cap. LIII. οὐκ ἔστι φασὶ κρύος,] Al. οὐκέτι διὰ κρύος. Gesner. Eandem ſcripturam praefert Mediceus.

ἰδία φύσις,] Lege, ἰδίαν φύσιν.

παρὰ πόδας,] Al. κατὰ πόδας. Gesner. atque ita etiam Mediceus.

ἐπαΐειν τε] Al. δέ. Gesner.

Ἡροδότῳ] Ejus verba haec ſunt lib. v. cap. 10. Ὡς δὲ Θρήικες λέγουσι· μέλισσαι κατέχουσι τὰ πέρην τοῦ Ἴστρου, καὶ ὑπὸ τουτέων οὐκ εἶναι διελθεῖν τὸ προσωτέρω· ἐμοὶ μὲν νυν ταῦτα λέγοντες, δοκέουσι λέγειν οὐκ οἰκότα· τὰ γὰρ ζῶα ταῦτα φαίνεται εἶναι δύσριγα.

ποιῶν] Al. εἰπών. Gesner. atque etiam Mediceus.

Cap. LIV. τὸν σκάρον] Vide Ritterſhuſium ad Oppiani Ἁλιευτ. lib. i. ℣ 134.

τὴν τροφὴν ἀναπλεύσαν ἐπεσθίειν·] Malim, ἀναπολήσαντα ἐπεσθίειν. Suidas, Ἀναπολεῖ, ἀναμιμνήσκεται· τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μηρυκίζεσθαι. Αἰλιανός· Μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητὰ, ἃ δὴ μηρυκᾶται. Et, Σκάρος, ὄνομα ἰχθύος. Αἰλιανός· Μόνος ὁ θ. σ. τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ τὰ β. ἃ δὴ μηρυκᾶται. ἀναπολεῖ οὖν, ἀναπλύσσει, μηρυκίζεται. Ubi pro ἀναπλύσσει eruditiſſimus Bochartus P. i. lib. i cap. 6. pag. 43. Hierozoici legit ἀναπλύει.

Cap. LV. Ὁ γαλεὸς] Γαλεὸν muſtelum Latine reddidit Geſnerus; at Gloſſas γαλεὸν catellum melius exponere docet Caſaubonus ad Athenaeum lib. xii. cap. 12.

ὠδίνει διὰ στόματος] Hoc fabuloſum, et a naturae lege prorſus alienum. Veritati autem longe magis conſentaneum eſt, quod ipſe Auctor profert lib. ix. cap. 65. οὐ δὲ (στόματι) τίκτειν τὸν γαλεὸν ἔνιοι λέγουσιν, ἀλλὰ δείσαντά τι τῶν ἐπιβουλευόντων τὰ σκυλάκια καταπίνειν καὶ ἀποκρύπτειν, εἶτα τοῦ φοβήσαντος παραδραμόντος ζῶντα αὖθις ἀνεμεῖν.

τῶν αὐταῖς] Al. αὐτῶν. Gesner.

Cap. LVI. Μυὸς ἧπαρ] Plinius lib. xi. cap. 37. *Murium jecuſculis fibrae ad numerum lunae in menſe congruere dicuntur totidemque inveniri, quotum lumen ſit: praeterea bruma increſcere.* Adde Antigonum Caryſt. cap. cxxxvi. et Plutarchum lib. v. Sympoſ. cap. 4.

χαλάζης πεζούσης] Iſtud Nilo adtribuunt alii, ut Mela lib. i. cap. 9. et Plinius lib. ix. cap. 58.

ὕσθην βατράχοις,] Hic locus aciem effugit viri eruditiſſimi Iſaaci Voſſii in Obſervationibus ad Pomponium Melam lib. i. cap. 9. ſcribentis: "Verum ut ad propoſitum "redeamus, ſcire velim, quomodo, "cum tot locis ranis pluiſſe ſcri"bant viri eruditi, nemo tamen "unquam fuerit, qui eas labentes "conſpexerit, ſed demum lapſas."

Cap. LVII. Τὸ τῶν βοῶν ἄρθρον] Philes Carm. lix. Adde Cerdam ad Virgil. lib. ii. Georg. ℣ 537.

καὶ γάλακτος ἐμπλῆσαι βοῦς ἀγαθὸν ἐστι,] Mediceus, ἀγαθός ἐστι.

μέλιτται γοῦν ἐκ τῶν ἐκείνου λειψάνων ἐκφύονται,] Philotas apud Antigonum Caryſtium cap. xxiii.

> Βουγενέας φάμενος προσεβήσαο μακρὰ μελίσσας.

Et Poeta anonymus in Stratonis Μοῦσα Παιδικῇ, epig. ccxxxvii. quod, quia nondum editum eſt, integrum hic exhibebo:

Βουποί-

Βυποίηϛε μέλισσα, πόθεν μέλι τεῦμὸν ἰδῦσα
Παιδὸς ἐφ' ὑαλέην ὄψιν ὑπερπέτασαι;
Οὐ παύσῃ βομβεῦσα καὶ ἀνθολόγοισι θέλγυσα
Ποσσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς ἀκηροτάτυ;
Ἔῤῥ' ἐπὶ σὰς μελιπαῦδας, ὅποι ποτὲ δρεπέτι σίμβλοις,
Μή σε δάκω· κἠγὼ κέντρον ἔρωτ᾽ ἔχω.

LIBER III.

CAP. I. ἐπαίει δὲ ἄρα λέων φωνῆς Μαυρυσίας.] Plinius lib. viii. cap. 16. *Credit Libya intellectum pervenire ad eos precum; captivam certe Gaetuliae reducem audivi, multorum impetum a se mitigatum alloquio, ausam dicere se feminam profugam, infirmam, supplicem animalis generosissimi, ceterisque imperantis, indignam ejus gloria praedam.*

Μαυρυσίυς οὐκ ἂν θαυμάσαιμι λέοντας, ὄντας ζωτρόφυς] Mediceus, Μαυρυσίυς οὐκ ἂν θαυμάσαιμι λεόντων ὄντας ζωτρόφυς.

οἰκέτῃ καὶ ἰδίει] Mediceus, ἰλέῳ.

CAP. II. Ἵππυς δὲ τῆς Λιβύσσης περὶ Λιβύων λεγόντων ἀκύυ τοιαῦτα] Mediceus, Ἵππυς δὲ τῆς Λιβύσσης πέρι Λ. λ. α. τοιαῦτα. Junge Oppianum lib. i. Κυνηγ. ℣ 250.

ὅτε ὖν] Mediceus, ὅτε γῦν.

ἴσασι.] Al. ἴωσι. GESNER.

Θυμικώτατ᾽ δὲ κυνῶν Μολοσσός·] Legendum potius, θυμικωτάτυς δὲ τῶν κυνῶν μολοσσὺς, ita ut construantur haec verba cum antecedentibus, καὶ ᾄδει ἡ φήμη. TRILLER.

Καρμανὸς] Al. Καρμάνιος. GESNER. Nec aliter Mediceus. *Carmanii*, et *Carmanios* etiam exhibent mss. codices Pomponii Melae lib. iii. cap. 8.

ἀμφότεροι ἀγελαῖοι καὶ μειλιχθῆναι ἄτακτοί φασιν] Mediceus, ἀμφότεροι ἀγελαῖοι καὶ μειλιχθῆναι ἄτεγκτα φύσιν. Ἀτέγκτυς et ἀτέγκτως ex Aeliano adfert Suidas v. Ἀτέγκτως.

ἄτακτοι] Al. ἄτεγκτα. GESNER.

φασί] Rectius legatur φαίνεσι. TRILLER.

CAP. III. ὗν ὅτι ἄγριον] Infra lib. xvi. cap. 37. Apostolius Cent. xx. prov. 6. In Arabia suillum genus non vivere refert Plinius lib. viii. cap. 52.

Κτησίας] In Indicis apud Photium in Biblioth. pag. 147.

CAP. IV. διενέχθοιεν] Al. διέλθοιεν. GESNER. atque etiam Mediceus.

Κάμπυλιν] Al. Καμπύλινον. GESNER. idemque exhibet Mediceus.

Ἰσσηδόνες] Plinius *Essedones* facit Asiae populos super Maeotin habitantes in utraque Scythia. GESNER.

CAP. V. Φαγῦσα ὄφεως χελώνη,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. apud quem ἔχεως legitur, quemadmodum infra lib. vi. cap. 12. Auctor Mirab. Auscult. pag. 715. Antigonus Carystius cap. 40. Apostolius Cent. xx. prov. 66.

Περιστερὰν δὲ ὀρνίθων σωφρονεστάτην,] Confer lib. i. Var. Hist. cap. 13. et Plinium lib. x. cap. 34.

Πέρδικες δὲ ἀκρατεῖς εἰσιν] Vide infra h. l. cap. 16. Antigonum Carystium, cap. 45. et Athenaeum lib. ix. cap. 10.

CAP. VI. Λύκοι ποταμὸν διανέοντες,] Tzetzes Chil. iv. 121. ℣ 80.

ἔρμα ἴδιον αὐτοῖς ἡ φύσις ἐμπλάσασα] Mediceus, ζυμπλάσασα.

Cap. vii. Βρῶσιν] Lego Βρώμησιν. Gesner.

Κυνὰς δ' ἀφώνους] Infra lib. vii. cap. 22.

Εὐωδία δ' ἐ μύρον γυψὶν αἰτία θανάτου.] Infra lib. iv. cap. 18.

Κάμηλον δ' ὡς δέδοικεν ἵππος,] Infra lib. xi. cap. 36. Ariſtoteles lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 17. Plinius lib. viii. cap. 18.

Ἔγνω Κόρὸς τε ἐ Κροῖσος,] Confer Herodotum lib. i. cap. 80.

Cap. viii. Τὰ βρέφη τὰ τῶν ἵππων] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 4. Plinius lib. viii. cap. 42. Tzetzes Chil. iv. 124. ✱ 108.

Cap. ix. Κορῶναι ἀλλήλαις] Horapollo lib. i. cap. 8. et ii. 40.

οἱ τὰ περὶ τούτων ἀκριβοῦντες] Mediceus, οἱ ὑπὲρ τούτων ἀκριβοῦντες.

τὴν κορώνην καλεῖν,] Athenaeus lib. viii. cap. 15.

ἐπὶ παιδοποιΐα διδόντες] Mediceus, ἐπὶ τῇ παιδοποιΐα διδόντας.

ἡ γλαῦξ ἐστιν αὐτῇ πολέμιον,] Infra lib. v. cap. 48. Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 1. pag. 411. Antigonus Caryſtius cap. 62. Plinius lib. x. cap. 73. Philes Carm. xxx. ✱ 38.

Cap. x. Ἐχῖνον τὸν χερσαῖον] Plinius lib. viii. cap. 37. Philes Carm. lxii.

ταμιείαν τὴν ἐπὶ τὴν χρείαν] Al. ταμιείας τῆς ἐς τὴν χρείαν. Gesner. τὸ ἐς quoque agnoſcit Mediceus.

ἐν τῶν τρωγιακῶν] Al. τρωγίαις: ſed ultima melius circumflectitur, τρωγιαῖς. Vide Varinum. Gesner. Cl. Pauwius in notis ad Philen correxit ἐν τῶν τρωγίαις οὖν, e qua ſcriptura ortum videtur mendoſum iſtud τρωγιακῶν. In Mediceo legitur ἐν τῶν τρωγιαῖς, adſcripto σχολίῳ in margine, Τρωγιὰ λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τρωγαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαρέῳ ἐπὶ τῶν ἄλω ἐτίθη τὴν λέξιν.

Cap. xi. Ὁ γοῦν κροκόδειλος] Confer lib. viii. cap. 25. Herodotum lib. ii. cap. 68. Ariſtotelem lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 6. Diodorum Siculum lib. i. Apoſtolium Cent. xix. prov. 52. Antigonum Caryſt. cap. 39. et Philen Carm. lxxxiii.

νήχεται ἅμα] Apoſtolius et Mediceus, νήχεταί τε ἅμα.

αἱ βδέλλαι] Auctor Mirab. Auſcult. pag. 715. narrat trochilum καθαίρειν αὐτῶν τοὺς ὀδόντας, τὰ σαρκία τὰ ἐξερχόμενα τοῖς ῥύγχεσιν ἐξέλκοντας.

ἐς αὐτὸν, ἐ λυποῦσιν,] Apoſtolius, ἐ λυποῦσιν αὐτόν.

Ἐμβαλὼν τὸ ῥάμφος] Apoſtolius, ἐκβαλὼν τὸ ῥάμφος: male.

μισθόν.] Apoſtolius, μισθός.

Cap. xii. Κολοιοὺς δὲ εὐεργέτας] Infra lib. xvii. cap. 16.

Λήμνιοι] Plinius lib. xi. cap. 29.

Cap. xiii. Αἱ γέρανοι] Supra lib. ii. cap. 1. Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 10. Philes Carm. xi.

χωρίων] Apoſtolius Cent. vi. prov. 8. χωρίον.

μέσον] Al. μέσαι. Gesner. Nec aliter Mediceus, atque Apoſtolius.

τρίγωνον ὀξύγωνον] Mediceus et Apoſtolius, τρίγωνον ὀξυγώνιον. Tzetzes:

> Τρίγωνον ὀξυγώνιον ποιοῦνται τούτων πλῆσιν.

ἀποφήνασαι,] Al. ἀποφαίνουσι. Gesner.

πηγῆς] Al. σιγῆς. Locus videtur depravatus. Gesner. Σιγῆς etiam exhibet Mediceus. Cl. Pauwius in notis

notis ad Philen Carm. xi. 16. malebat πλήσει, cui conjecturae favet Tzetzes:

> Ἐν γῇ δὲ καταπλάμεναι καιρῷ τῷ τοῦ ἐαπέρας
> Αἱ πλεῖους μὲν καθεύδουσι, φυλάττουσι δ' ὀλίγαι.

προφυλάττουσαι] Idem vir cl. legit προφυλάττουσι, adstipulante Mediceo.

κοιμωμένη] Ita perperam legitur, ut conjicio: Gyllius πιλουμένη legisse videri potest; quid si πλησσομένη, vel ἀποπλησσομένη, vel προνοουμένη? GESNER. Alii πιλομένη, nimis longe a veteris scripturae vestigiis. Legendum potius videtur ἀμειβομένη, *locum mutans, transiens*, quam vocem antecedentia omnino desiderant. TRILLER. Πιλομένη etiam habet Mediceus, quod verbum cur loco moveri debeat, non video. Cl. Pauwius ad Philen hunc locum ita constituendum censebat: λίθος δὲ ὅνπερ οὖν γέρανος καταπίνει κομιουμένη.

CAP. XV. Περιστεραὶ δὲ ἐν μὲν τῇ] Mediceus et Apostolius, Περιστεραὶ μὲν ἐν ταῖς.

ἐρήμοις] Apud Apostolium prave legitur, ἐρήμους.

καὶ ἔτι μηδὲν πείσονται] Apostolius, ὡς οὐδὲν πείσονται.

ὀρνιθοθῆραι,] Idem, ὀρνιθοθῆρες.

ἐπιβουλαί] Idem, ἐπιβουλεύονται.

Εὐελπίδῃ.] Ione ℣ 1196.

> Κἂν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς εἰσπίπτει δόμοις
> Κῶμος πελειῶν. Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις
> Ἄτρεστα ναίουσ'.

CAP. XVI. Ὅταν μέλλωσι πέρδικες] Adde supra cap. 5. h. l. et lib. x. cap. 45. Aristotelem lib. ix. Hist. Anim. cap. viii. et Plinium lib. x. cap. 33.

ἐκχέαντες] ἐγχέαντες. GESNER. Hanc conjecturam firmat Philes Carm. xii. ℣ 47.

> Κἀνταῦθα λαβὼν ἐγκαθίζει τοὺς τόκους,
> Οἷς καὶ κόνιν μάλιστα λεπτὴν ἐγχέων
> Τῆς φύσεως τὸ κάλλος ἀναφαιδρυνεῖ.

Ubi pro οἷς, οἳ reponit cl. Pauwius.

σπαργάνοις τοῖς] Forte σπαργάνοις τισί. GESNER.

ἑαυτὸν πρὸ τῶν ποδῶν κυλίει] Junge Athenaeum lib. ix. cap. 10. et Plutarchum in libello Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 971. et Περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι pag. 982. item Antigonum Carystium cap. 45.

καὶ τοὺς νεοττοὺς καταλαβών,] Forte legendum, καταχρυβών.

οὐκ ἐᾷ τῇ παιδοποιΐᾳ] Al. παιδοτροφίᾳ. GESNER. eamque vocem agnoscit Mediceus. Supra cap. 5. ἵνα μὴ ἄγωσιν αἱ θήλειαι παιδοτροφοῦσαι τὴν πρὸς αὐτοὺς ὁμιλίας ἀσχολίαν.

καὶ ὅ γε ἡττηθεὶς ὀχεύεται, ὡς ὄρνις.] Cl. Pauwius in notis ad Philen legit, καὶ ὅ γε νικητὴς ὀχεύει ὡς ὄρνις.

ἐς τ' ἂν ὑφ' ἑτέρου καὶ αὐτὸς ἡττηθείς,] Lego, ἐς τ' ἂν καὶ ἕτερός τις ἡττηθείς. GESNER.

CAP. XVII. Λέγει μὲν οὖν Εὐριπίδης δυσώνυμον ὄντα τὸν φθόνον·] In tragoedia, quam Ino inscripsit, teste Stobaeo Serm. cxxxix.

> Τίς ἆρα μήτηρ, ἢ πατὴρ κακὸν μέγα
> Βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;

ὥς φησι Θεόφραστος,] Fragm. pag. 474. Adde Aristotelem lib. viii. Hist. Anim. cap. 23. et Plinium lib. viii. cap. 31. et xxx. 10.

ὅταν ἀποδύηται] Mediceus, ὅταν ἀποδύσηται. Theophrasti verba sunt, ὁ γαλεώτης καταπίνει τὸ δέρμα, ὅταν ἐκδύηται. Auctor Mirab. Ausc. pag. 721. scribit, ὅταν ἐκδύσηται τὸ δέρμα.

τὸ

τὸ δεξιὸν κέρας ἔχων εἰς πολλὰ ἀγαθόν,] Theophrastus, πρός τε τὰ τῆς φρωνῆς φάρμακα, καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ χρήσιμον.

πεσοῦπόν τινα] Lego, ἄνθρωπόν τινα. GESNER.

ἱππόμανες] De quo prolixe agit Auctor lib. xiv. cap. 18. Ovidius lib. i. Amor. El. 7. *virus amantis equae* vocat. Columella lib. vii. cap. 27. *venenum.* Lucanus lib. vi. ỿ 456. *fucum frontis.* Theocritus φυτὸν Idyll. ii. ỿ 48.

φθονοῦσαν.] Mediceus, φθονοῦσαν. οὐ γάρ·

CAP. XVIII. ὑπὸ σήψεως] Doctissimus Pauwius ad Philen lxxxi. legit ὑπὸ πρήσεως. Gyllius vertit *prae siti*, ὑπὸ δίψεος: Gesnerus *prae putredine (prae inflatione.)*

εἰ ἢ αὐτὸν ἐθέλει] Mediceus, ἐθέλοι.

CAP. XIX. ἐκρόφεῖ,] ἐξεμεῖ Aristoteles in Admirandis. Vide Corollarium nostrum de Phoca D. Plinius etiam habet *evomit*, quod placet. GESNER. ἐξεμεῖ quoque legit Aldrovandus lib. i. De cetis, cap. x. ex Theophrasto.

CAP. XX. Οἱ πελεκᾶνες] Adde cap. 24. hujus libri, et 35. Vide et Antigonum Carystium cap. 47. apud quem vulgo legitur τὰς θηλείας κόγχας pro τὰς λείας κόγχας. Ita enim emendandum ex Aristotele lib. ix. Hist. Anim. cap. 10. οἱ δὲ πελεκᾶνες καταπίνουσι κόγχας τὰς λείας καὶ μεγάλας. Adde etiam Philen Carm. ix. Apostolium Cent. xv. prov. 93. Georgium Pisiden ỿ 1072.

Εὔδημος] Qui vixit ante bellum Peloponnesiacum, Paro, vel Naxo oriundus, et artis astrologicae scientia clarus. Adi J. G. Vossium De histor. Graecis, pag. 365.

CAP. XXI. ἐν Παγγαίῳ Θρᾳκίῳ] Virgilius lib. iv. Georg. 462.

Altaque Pangaea, et Rhesi Mavortia tellus.

μικρὸς εἶναι ἔτι] Mediceus, μικρός τε εἶναι ἔτι.

ἤλαῦο] Forte ἠλᾶτο. GESNER.

CAP. XXII. καὶ ὁ μὲν ἰχνεύμων] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. Nicander Theriacis ỿ 190. Antigonus Carystius cap. 38. Plinius lib. viii. cap. 24. Philes Carm. lxxxiii.

ὑγρὸν ἔτι ἐμβαλών,] Mediceus, ὑγρόν, quomodo legendum conjecit cl. Pauwius in notis ad Philen, qui pro ἀπόρων malebat εὐπόρων.

σπάσας] Al. σπείσας. GESNER.

ἢ οὐρὰν ὑποκάμψας] Mediceus, ἐπικάμψας.

Νικᾷ ἢ ὁ φθάσας.] Mediceus, Νικᾷ ὁ πρῶτος φθάσας.

CAP. XXIII. πελαργοί] Infra lib. x. cap. 16. Plinius lib. x. cap. 23. Philes Carm. vii. Apostolius Cent. xv. prov. 93.

κελεύει ἢ αὐτοὺς νόμος ἀνθρωπικὸς οὐδὲ εἰς τοῦτο,] Mediceus, αὐτοῖς.

τὰ ἑαυτῶν ἔγονα] Mediceus et Apostolius, ἔκγονα.

ἀπαλοῖς] Apostolius, ἁπλοῖς.

γινομένης] Idem, γνωμένης.

Καὶ τοὺς ἱερωδιοὺς ἀκούω] Confer cap. 35. lib. v.

ἐπεὶ] Forte οὐχ addendum. GESNER.

CAP. XXIV. Ἡ χελιδών,] Plinius lib. x. cap. 33. Antigonus Caryst. cap. 43. Philes Carm. xix. ỿ 10—13.

ὅτε εὐποροίη] Mediceus, ὅτ' ἂν εὐποροίη.

ὡς Ἀριστοτέλης λέγει,] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 7.

CAP.

Cap. xxv. τὸ ἰσότιμον αὐτοῖς] Ariſtoteles ibidem.

ὀλίγα ὅσα ἄγει.] Mediceus, ὀλίγα ἐςὶν, ὅσα ἄγει.

κοιλία] Lego καλιᾷ. Gesner.

πόαν δὲ κομίζει] Philes Carm. xix. init. *Chelidoniam* vocat Plinius lib. viii. cap. 27. qui herbae iſtius vires deſcribit lib. xxv. cap. 8. et lib. xxvi. cap. 5 et 14. et Georgius Piſides ℣ 1292.

> Πόθεν χελιδὼν ἐξ αἰσμμάτων θέας
> Τελήμερος προόεισιν ὀμματουμένη
> Πόαν προσεπιγράψασα τῆς κόρης μίαν,
> Ἣν καὶ ἀκόμψως καὶ χελιδόνιον λέγειν
> Τὴν ἀξίαν λαβοῦσαν ἐκ τῶν πραγμάτων;

διψῶσι] Πεινᾶν καὶ διψᾶν, ſicuti et Latinorum *eſurire*, et *ſitire* ab affectu corporis ad ardentiſſima animi deſideria elegantiſſime transferri, nemini non conſtat. Ita noſter Var. Hiſt. lib. iii. cap. 7. κακῶς ἀγορεύειν διψῶντας dixit, et Lucianus De amoribus pag. 873. διψῶν ἀνέσεως: quid quod ipſe Salvator Matth. v. 6. διψῶντες τὴν δικαιοσύνην dixit, ut alia multa praeteream, quae larga manu dabunt Grotius ad Matthaeum pag. 57. Gatakerus De ſtylo N. T. cap. xx. pag. 119. Lamb. Bos in Obſerv. Crit. Miſcell. cap. xxi. pag. 96. Raphelius in not. Xenophont. pag. 15. Elſnerus in Obſerv. Sacr. pag. 21. et noſmetipſi in Obſerv. Philol. in N. T. ad laudatum Matthaei loc. ubi nec hujus loci Aeliani obliti fuimus. Triller.

Cap. xxvi. ἀπληνίςατοι,] Mediceus, ἀπηνίςατοι, quam ſcripturam firmat Aeſchylus apud Ariſtotelem lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 49.

> Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν
> Πεποικίλωκε, κἀποδηλώσας ἔχει
> Θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ.

Item Ovidius lib. vi. Met. ℣ 671.

> *Ille dolore ſuo, poenaeque cupidine velox,*
> *Vertitur in volucrem, cui ſtant in vertice criſtae,*
> *Prominet immodicum pro longa cuſpide roſtrum.*
> *Nomen Epops volucri: facies armata videtur.*

Et Cornelius Severus in Aetna ℣ 585.

> *ſolis Tereus ferus exſulat agris.*

τῶν προτέρων τῶν ἀνθρωπικῶν] Tereus enim in upupam transformatus fuit. Vide Pauſaniam lib. x cap. 4. Apollodorum lib. iii. pag. 198. et Antoninum Liberalem cap. 11.

πλαγίοις] Lego πάγοις. Gesner. Recte. Eandem vocem Aeſchylo loco ſup. laud. reſtituit illuſtris Scaliger Comment. in Severi Aetnam pag. 152.

> Ἀεὶ δὲ μέσει τοῦδε Παλλήνης τόπου
> Δρυμοὺς ἐρήμους, ἢ πάγους ἀποικίσας.

Atque etiam ὁ πάνυ Salmaſius in Exercit. Plin. pag. 239. qui eoſdem Aeſchyli verſus in hunc modum correxit:

> Ἄςη δὲ μισεῖ τῆς δὲ Παλλήνης τόπων
> Δρυμοὺς ἐρήμους καὶ πάγους ἀποικέσας.

Apud Ariſtotelem vulgo leguntur hi verſus:

> Ἀεὶ δὲ μισεῖ τόνδ' ἐπ' ἄλλον εἰς τόπον
> Δρυμοὺς ἐρήμους ὑπὸ πάγους ἀποικίσας.

Vocem πάγος etiam uſurpavit auctor lib. iii. Var. Hiſt. cap. 1. et Sophocles

Sophocles in Antigone ℣ 363. atque Aeschylus Prometh. ℣ 20. eamque usitatissimam esse ostendit Xylander ad Plutarchum in vita Alexandri pag. 673. Quare Gesnero obsecutus πάγοις pro πλαγίοις, vel πλάγοις, quod Mediceus exhibet, in contextum recepi.

χείουσι τῶν καλιῶν,] Mediceus, χρίουσι τὰς καλιάς.

Ἀποπάτημα ἀνθρώπου περιβαλόντες·] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 15.

πόαν ἰκόμιζε] Mediceus, πόαν ἐκόμισε.

Cap. xxvii. Ὅμηρος] Odyss. Z. ℣ 103.

Cap. xxviii. ἐπὶ τὴν γαστέρα] Al. εἰς τὴν γαστέρα. Gesner.

εἶπον ἀλλαχόθι.] Ego nusquam alibi piscis hujus mentionem ab hoc auctore factam invenio. Gesner.

Cap. xxix. Ἡ πίννη] Philes Carm. xcv. Adde Rittershusium ad Oppianum lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 186.

ὅταν τις τῶν ἰχθύων] Mediceus et Apostolius Cent. xi. prov. 11. ὅταν τι τῶν ἰχθύων.

ἐπίνυξεν] Apostolius, ὑπένυξεν: et mox αὐτὴν cum Mediceo pro αὐτόν.

consumit.] Gyllius addit, *partemque cancro socio tribuit.* Gesner.

Cap. xxx. καὶ πλέκειν ὑπέρους] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 29. et lib. iii. De gener. anim. cap. 1. pag. 642. Philes Carm. xxiii.

Διὰ ψυχρότητα] Michael Glycas part. i. Annal. pag. 46.

εἰς καταγώγιον ὀρνίθων,] Al. εἰς καταγωγὴν ὀθνείαν. Gesner. idemque praefert Mediceus. Infra lib. xvii. cap. 21. Φιλοῦσι δέ πως οἵδε οἱ ὄρνιθες τὰς ἑαυτῶν εὐνάς τε καὶ καταγωγὰς ὑφαίνειν. Et cap. 44. h. l. Καὶ οὐκ ἂν ὀθνείου λέχους οὐδέτερος ἅψαιτο τῶν ὀρνίθων τῶνδε.

πάππου·] Hesychius, πάππος· σημαίνει δὲ καὶ ὀρνέου εἶδος.

τούτοις συνεπίσταται] Mediceus, τούτοις γὰρ συνεπίσταται.

Ἐὰν δὲ ἦν πολλὰ] Mediceus, ἐὰν δὲ ᾖ πολλά.

περιλυθέντων,] Forte, περιχυθέντων. Gesner. vel περιφυθέντων.

ἦρος γὰρ ὑπαρχομένου] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 49. ἀφανίζεται δὲ ὑπὸ κύνα· φανερὸς δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔαρος ἀρχομένου. Adde Tzetzen Chil. viii. 163. ℣ 50.

Cap. xxxi. Ἀλεκτρυόνα δὲ φοβεῖται ὁ λέων,] Infra lib. vi. cap. 22. et xiv. 9. Particula δὲ abest a Mediceo.

καὶ βασιλίσκος] Infra lib. viii. cap. 28.

Cap. xxxii. Ἡ Κρήτη καὶ τοῖς λύκοις,] Auctor Mirab. auscult. pag. 725. addit καὶ ἄρκτος.

καὶ ἐν τῷ Μακεδονικῷ Ὀλύμπῳ] Plinius lib. viii. cap. 58. *In Olympo monte non sunt lupi, nec in Creta insula.*

Αἶγες δὲ ἄρα Κεφαλληνίδες] Mediceus, αἱ Κεφαλληνίδες.

οὐ πίνουσιν.] Auctor Mirab. auscult. pag. 715. Αἱ δὲ ἐν Κεφαλληνίᾳ αἶγες οὐ πίνουσιν, ὡς ἔοικεν, ὥσπερ τὰ ἄλλα τετράποδα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πνεῦμα αἰτία τὰ πρόσωπα ποιήσασαι, χάσκουσιν εἰσδεχόμεναι τὰ πνεύματα.

εἰς δὲ Ἀβδηρὰς] Infra lib. xvi. cap. 33. Εἴη δ' ἂν τοῦ παιδὸς τοῦ Νικομάχου καὶ ταῦτα· ἐν τοῖς περὶ τὴν Σκαρίσκον Βοδιανοῖς οἰκοῦσιν οὐ γίνεσθαί φησι πρόβατον λευκόν, ἀλλὰ μέλανα πάντα. Alteruter igitur locus vitio non caret.

Cap.

CAP. XXXIII. Ἡ Λιβυσσα ᾗ ἀσπὶς —— ἀποκτείνει δὲ ῥᾷστα.] Haec periodus postremum capitis praecedentis, in quo Auctor τὰς τῶν ζώων διαφόρους ἀντιπαθείας descripsit, membrum olim constituisse videtur.

βόες Ἠπειρωτικαὶ] Quarum singulas βδάλλεσθαι ἀμφορέα, καὶ τούτου τὸ ἥμισυ κατὰ τοὺς δύο μαστοὺς scribit Aristoteles lib. iii. Hist. Anim. cap. 21.

καὶ αἶγες αἱ Σκύριαι,] Apostolius Cent. i. prov. 83. Ἀὶξ Σκυρία. πολυγάλακτοι δὲ αὗται· ἐν τῷ καιρῷ δὲ τῆς ἀμολγῆς ἀνατρέπουσι τὰ ἀγγεῖα.

καὶ τοῖς ἐρίφοις ἔτι μᾶλλον] Al. καὶ ταῖς στερίφαις γε ἔτι μᾶλλον. GESNER. Nec aliter Mediceus.

CAP. XXXIV. Πτολεμαίῳ τῷ δευτέρῳ] Apostolius Cent. v. prov. 77.

καὶ τρεῖς ἀμφορέας ἐχώρησεν.] Plinius lib. viii. cap. 45. *Bubus Indicis camelorum altitudo traditur: cornua in latitudinem quaternorum pedum.*

Οἷος ἄρα βοῦς ἦν,] Mediceus et Apostolius, οὗτος ἄρα.

CAP. XXXV. Ὁ Κορυδαλέων δῆμος] Pagi Attici tribus Hippothoontidis ea via, qua in Boeotiam ibatur. Casaubonus in Animadv. ad Athenaeum pag. 670.

καὶ οἱ ἐπέκεινα] καὶ οἱ ἐπὶ τάδε, Athenaeus. GESNER.

Θεόφραστος.] Cujus fragmentum ab Aeliano laudatum exstat apud Athenaeum lib. ix. cap. 9. Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, οἱ Ἀθήνῃσι, φησί, πέρδικες ἐπὶ τάδε τοῦ Κορυδαλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσιν· οἱ δ' ἐπέκεινα τιττυβίζουσιν. Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 9. Ἡ δ' ἐν τοῖς ἄρθροις, ἣν ἄν τις ὥσπερ διάλεκτον εἴπειεν, καὶ τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει, καὶ τῶν ἐν ταὐτῷ γένει ζώων κατὰ τόπους· οἷον τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσι. leg. οἷον τῶν περδίκων, ὧν οἱ μὲν κακκ. Idem lib. ix. cap. 8. οὐ μόνον δὲ ὁ πέρδιξ ᾄδει, ἀλλὰ καὶ τρυγμὸν ἀφίησι, καὶ ἄλλας φωνάς. Antigonus Carystius cap. 6. Πίστει δ' ἂν γένοιτο τῆς ἐκλογῆς εἰς λεγομένους [leg. γινομένους] ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ πέρδικας, ὧν τοὺς μὲν εὐφώνους, τοὺς δὲ τελείως ἰσχνοφώνους ὁμολογεῖται γίγνεσθαι.

Ἄφωνοι δέ εἰσι τὸ παράπαν ἐν Κυρήνῃ μόνοι βάτραχοι.] Apostolius Cent. v. prov. 45. Κυρηναῖον δὲ βάτραχον τὸ τῶν ὑδάτων πικρὸν ἄλαλον ἀπεργάζεται. Adde et Plinium lib. viii. cap. 58.

ἐν Μακεδονίᾳ δὲ ὗς,] Auctor Mirab. auscult. pag. 721. eadem sectione, in qua de ranis Seriphiis egerat, scribit, καὶ ἐν Μακεδονίᾳ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἠμαθιωτῶν χώρᾳ τοὺς ὗς εἶναι μώνυχας.

CAP. XXXVI. καὶ περιφανής.] Leg. περιφερής. GESNER. Mediceus, περιφερές.

μακρὸς·] Leg. μικρὸς, i. e. *brevissimos* Aëtio, id quod figurae rotundae convenit. GESNER.

CAP. XXXVII. Ἐν Σερίφῳ βάτραχοι,] Idem tradunt auctor Mirab. ausc. Antigonus Carystius cap. 4. Plinius lib. viii. cap. 58. Theophylactus Simocatta Quaest. Phys. cap. 18. Tzetzes Chil. viii. 167. 94. Apostolius Cent. v. prov. 42. Σέριφος autem insula est, una Cycladum.

Ἐν Πιέρῳ δὲ τῆς Θετταλίας λίμνη ἐστὶν] Plinius loco laudato: *Eaedem* (ranae in Seripho insula) *alio translatae canunt: quod et accidere in lacu Thessaliae Sicendo* [mss. *Licendo* vel *Sicandro*] *tradunt.*

CAP. XXXVIII. Ἐν τοῖς ὑγροῖς χωρίοις,] Apostolius Cent. ii. prov. 43.

Ἐν ᾗ Φινεῷ λίμνη] Mediceus, Ἡ ᾗ ἐν Φινεῷ λίμνη.

Ψυχροὶ δὲ ἄγαν ὄντες] Supra lib. i. cap. 20.

Cap. xxxix. Αἰγοθήλας.] Al. αἰγιθήλα. Gesner. αἰγοθήλας etiam vocatur infra lib. xvi. cap. 22. αἰγιθος mendose scribitur apud Antigonum cap. 51. et αἰγιθαλὸς apud Apostolium Cent. ii. Ad. 4.

Cap. xl. Μητροδίδακτον μὲν τὸ τῆς Ἀρήτης, οἷον τὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀριστίππου ὑμνοῦσιν οἱ πολλοί.] Cum viris doctissimis, Isaaco Casaubono ad Diogenem Laertium lib. ii. segm. 86. et Ioachimo Kuhnio ad lib. xii. Var. Hist. cap. 47. hunc locum ita emendandum putem: Μητροδίδακτον μὲν τὸ τῆς Ἀρήτης υἱόν, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀρισ. Verba autem Diogenis Laertii haec sunt: Ἀριστίππου διήκουσεν ἡ θυγάτηρ Ἀρήτη, καὶ Αἰθίοψ Πτολεμαεύς, καὶ Ἀντίπατρος Κυρηναῖος· Ἀρήτης δὲ Ἀρίστιππος ὁ μητροδίδακτος ἐπικληθείς, οὗ Θεόδωρος ὁ ἄθεος, εἶτα θεός.

Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης] Lib. iv. Hist. Anim. cap. 9. versus finem: Ἤδη δὲ ὦπται καὶ ἀηδὼν νεοττὸν προδιδάσκουσα, ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι. Confer Philen Carm. xviii.

καὶ ᾠδῆς ἀπέχεται,] Infra lib. v. cap. 38. de Luscinia scribit: ὅταν δὲ ἀλῷ, καὶ τῶν ἀκουόντων μὴ διαμαρτάνοι, ποικίλον τι ἀναμέλπειν, καὶ ταχέως ἐλίττειν τὸ μέλος.

ὅπερ οὖν ἄνθρωποι πεπαιδευμένοι] Mediceus, ὅπερ οὖν ἄνθρωποι πεπαιδευμένοι.

Cap. xli. Καὶ γίνεται καί γε ἐκ τῶν κεράτων τῶνδε ἐκπώματα,] Infra lib. iv. cap. 52.

Cap. xlii. Ὁ πορφυρίων] Plinius lib. x. cap. 46. Athenaeus lib. ix. cap. 10. S. Epiphanius Physiol. cap. 10. Georgius Pisides ℣ 998.

Φερωνυμώτατόν ἐστι ζῶον,] Mediceus et Apostolius, Φερωνυμώτατος ἐστι ζῶον.

οὐ πρότερον] Apud Apostolium prave legitur καὶ πρότερον.

καὶ σιτούμενος δέ] Mediceus, σιτούμενος δέ.

Ζηλότυπος] Apostolius, ζηλοτυπώτατος.

ἀνάνδρους] Ὑπάνδρους habet Athenaeus. Gesner. nempe lib. ix. cap. 9.

ἀπάγχει ἑαυτόν.] Huc respicit Tzetzes Chiliad. ix. 256. ℣ 111.

Τοῦ γὰρ ὄρνιθος τὰ πτερά] Mediceus et Apostolius, οὗ γὰρ ὄρνιθος τὰ μὲν πτερά.

ἐπὶ δεῖπνον,] Apostolius, ἐπὶ δεῖπνον.

Καλλίαν] De quo egit auctor lib. iv. Var. Hist. cap. 16 et 25.

Κτήσιππον] Hunc inter ἀσώτους etiam recenset Athenaeus lib. iv. cap. 18. scribens, Καὶ ὁ Κτήσιππος δ' ὁ Χαβρίου υἱὸς εἰς τοσοῦτον ἦλθεν ἀσωτίας, ὡς καὶ τοῦ μνήματος τοῦ πατρὸς, εἰς ὃ Ἀθηναῖοι χιλίας ἀνήλωσαν δραχμὰς, τοὺς λίθους πωλῆσαι εἰς τὰς ἡδυπαθείας.

Ἄκολον,] Lego Ἀπίκιον. Gesner. Quis sit ille, me fugit, et forte alios quoque. In margine est Ἀπίκιον, sed longius recedens a prisca scriptione. Forte legendum, ἀκόλαστον, ita ut *Apicius* κατ' ἐξοχὴν subaudiatur, altissimus ille nepotum gurges. Confer Plinium lib. x. cap. 48. adde lib. ix. cap. 17. Triller. De Apicii luxu librum conscripsisse Appionem Grammaticum testatur Athenaeus lib. vii. cap. 12. Ceterum ad τὸ Ἄκολον, quod certe vitio non caret, proxime accederet τὸ Ἀδόκολλον.

Ὀρνί-

Ὀρλήσιον] Ejusdem meminit auctor infra lib. v. cap. 21.

Cap. xliii. Ὁ κόραξ] Philes Carm. vi. ℣ 11. Apostolius Cent. x. prov. 64.

γέρων] Apostolius, γέρων ὤν.

Cap. xliv. αἱ φάτλαι] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 7. Philes Carm. xx. Apostolius Cent. ix. prov. 82.

καὶ ὁ θῆλυς] Apostolius, καὶ ὁ θηλυκός.

ἅψειαι τῶν ὀρνίθων] Mediceus, ἅψαιτο τῶν ὀρνίθων.

τὸν θῆλυν] Apostolius, τὸν θηλυκὸν, ut paullo ante.

καὶ ἐς τὰς τρυγόνας] S. Epiphanius Physiol. cap. 10. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 41.

καὶ ἐς τὰς περιστερὰς τὰς λευκὰς,] Nigris columbis id adtribuit Horapollo lib. ii. cap. 32.

Cap. xlv. Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 7. Ἔστι δὲ περὶ τὴν ὠδῖνα δεινὴ ἡ τοῦ ἄῤῥενος θεραπεία καὶ συναγανάκτησις· ἐάν τε ἀπομαλακίζηται πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς νεοττίας, διά τε τὴν λοχείαν τύπτει καὶ ἀναγκάζει εἰσιέναι· γενομένων δὲ τῶν νεοττῶν φροντίζει τῆς ἁρματτούσης [Gaza rectius legit ἁλμυριζούσης] τροφῆς, ἧς διαμασησάμενος εἰσπτύει τοῖς νεοττοῖς διοιγνὺς τὸ στόμα, προπαρασκευάζων πρὸς τὴν τροφήν. Adde Plinium lib. x. cap. 34. et Athenaeum lib. ix. cap. 16.

Ὅταν μὲν αὐτὰς διώκῃ ὁ μελάγριος] Vide Aristotelem lib. ix. cap. 36.

καὶ ὑπὲρ αὐτῶν πειθόμεναι θαῤῥοῦσιν ἀνωτέρω ἀΐξαι μὴ δυνάμεναι] δυναμένων. Gesner. In Mediceo legitur, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν πειθόμεναι θαῤῥοῦσιν, ἀνωτέρω ἀΐξαι μὴ δυναμένου, leg. δυνάμενον, nempe τὸν ἱέρακα.

Cap. xlvi. ὡς ἐρώμενος ζηλοτυπῶν,] Apud Apostolium Cent. viii. prov. 13. legitur ἐρώμενον.

καὶ πέμπει κατ' αὐτοῦ τοὺς ὑφαιρησομένους, καὶ ἅμα τὸν Ἰνδὸν] Mediceus et Apostolius, τοὺς ἀφαιρησομένους, καὶ ἅμα καὶ τὸν Ἰνδόν.

πεῖραν] βίαν. Gesner. In margine est βίαν, non incommode; mallem tamen πεῖραν, aut ποινὰν, sive ποινὴν, licet prius magis placeat. Triller.

συνηρμώσατο.] Mediceus et Apostolius, συνηρμόσατο, quod magis idoneum est, quia paullo ante praecesset ἔβαλλεν.

καὶ τὰ πρῶτα ἦν τοιαῦτα.] Apostolius, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἦν τοιαῦτα.

καὶ τὴν εὔνοιαν ἐδείκνυτο.] Mediceus, καὶ τὴν εὔνοιαν ἐπεδείκνυτο: ut lib. xiv. Var. Hist. cap. 24. Χρημάτων κατεφρόνησαν, καὶ μεγαλοφροσύνην ἐπεδείξαντο.

τραχήλου ψόφον ἀεὶ,] Optime quidem; legi tamen etiam satis apte loco τοῦ ἀεὶ posset ἀΐται, *amici*, aut ἄζοι, *famuli*, apud Athenaeum, atque Eustathium. Triller.

Cap. xlvii. τοῦ παιδὸς τοῦ Λαΐου] Junge Sophoclem Oedipo Tyranno ℣ 790.

τοῦ Τηλέφου] Auges ex Hercule filii. Hyginus fab. c.

καταναισθέντος,] Al. κατανοῆσαι. Gesner.

οὐδὲ τοῦ ἐκτεθέντος εἰς τὸν Κιθαιρῶνα,] Sophocles ibid. ℣ 1146 et seqq.

ὁ γάρ τοι νομεὺς τῆς ἀγέλης κατακαλύψας] Haec mutuatus est auctor ab Aristotele, qui lib. ix. Hist. Anim. cap. 47. scribit: οἱ δὲ κάμηλοι οὐκ ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τὰς μητέρας, ἀλλὰ κἂν βιάζηταί τις, οὐ θέλουσιν. Ἤδη γάρ ποτε ἐπειδὴ οὐκ ἦν ὀχεὺς, ὁ ἐπιμελητὴς περικαλύψας τὴν μητέρα, ἐφῆκε τὸν πῶλον· ὡς δὲ ὀχεύοντος ἀπέπεσε, τότε μὲν ἀπετέλεσε τὴν συνουσίαν· μικρὸν δ' ὕστερον δακὼν τὸν καμηλίτην ἀπέκτεινε. Ubi notandum,

quod pro ὡς δὲ ὀχλέσαντος ἀπέπτει apud scriptorem Mirabilium auscultationum legatur, ὡς δὲ ὀχλέσας ἀπέβη. Adde Georgium Pisidem ẏ 910.

ἀλλὰ πηρώσας τὴν ὄψιν,] Sophocles ibid. ẏ 1293.

LIBER IV.

CAP. I. καὶ τῶν θηλειῶν] Apostolius Cent. xv. prov. 19. καὶ τῶν θηλυκῶν.

τὴν θήλειαν παρεστάναι ποιοῦσιν] Philes Carm. xii. ẏ 79.

παρ' ἧς βούλεται εὐδοκιμεῖν.] Mediceus et Apostolius, παρ' ᾗ.

Ἀκούω γοῦν] Apostolius, ἀκούω δέ.

καὶ τὰ ἐμπολέμια εἶναι] Al. πολέμια. GESNER. atque ita habent Apostolius et Mediceus, qui τὸ εἶναι etiam ignorant.

ἔχειν οὖν] ἔχειν δὲ, Apostolius: ἔχειν μὲν, Mediceus.

εἰς ἡλικίαν] δι' ἡλικίαν. GESNER.

ἀθρόον] Al. ἀθρόας. GESNER. ἀθρόας etiam exhibet Mediceus, atque Apostolius.

ἀναλκιν] Apostolius, ἀνάλκη.

αἰτία] Mediceus et Apostolius, ἀντίαν.

δειλίας] Iidem, δειλίαν.

Ἀριστόδημος] Aristocratis filius, Cumarum in Italia tyrannus. Dionysius Halic. lib. vii. pag. 418.

Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς Πείσανδρος,] Apostolius, ῥίψασπις. Vide Suidam in Κλεώνυμος, et Πεισάνδρου δειλότερος.

CAP. II. Ἐν Ἐρύκῃ] Eruditissimus Holstenius ad Stephanum Byzant. v. Ἔρυξ, corrigit Ἐν Ἐρυκὶ, nec male; nisi forte olim scriptum fuerit ἐν Ἐρυκίνῃ, quomodo legitur in mss. lib. i. Var. Hist. cap. 15.

οὐχ οἵαν κατὰ τὰς ἀγελαίας πελειάδας τὰς λοιπὰς εἶναι] Cl. Pauwius ad Anacreontis Fragm. xxi. venuste correxit, οὐ χροιὰν κατὰ τ. ἀ. π. τ. λ. οὖσαν.

πορφυρή πη λέγων,] πορφυρῆν legit idem vir cl. cujus conjecturam firmat Mediceus.

κατὰ τὸν Ὁμήρου θεὸν] Iliad. X. ẏ 470. et Hymno in Venerem ẏ 93.

CAP. III. εἶτα οὐ δεῖται] Apud Apostolium Cent. xii. prov. 21. legitur, οὐ γὰρ δεῖται.

CAP. IV. Οὐ ῥᾳδίως] Apostolius Cent. xii. prov. 18.

ἀλλ' ἐν ἡμέραις δώδεκα] Hoc fabulis accenset Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 35. Adde Antigonum Carystium cap. 61. et infra lib. x. cap. 26.

CAP. V. Ζῶα ἀλλήλοις πολέμια] Philes Carm. xxx. ẏ 29.

κελεὸς πρὸς αἴθυιαν] κρὲξ Philes. GESNER. Mediceus, κρέξ.

ἅρπη καὶ ἐρωδιὸς πρὸς λάρον.] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 1. pag. 411. ἔτι οἱ ἀπὸ τῆς θαλάττης ζῶντες (πολέμιοι) ἀλλήλοις, οἷον βρένθος, καὶ λάρος, καὶ ἅρπη.

Τρυγόνι πρὸς πύῤῥαν] Cl. Pauwius legit Τρυγόνι πρὸς πυῤῥίαν.

Ἰκτῖνος] Infra lib. v. cap. 48. et Aristoteles loco laudato.

Σειρὴν, μελίσσης ὄνομα,] Infra lib. v. cap. 42.

Χάνη δὲ ἰχθὺς] Al. χάννη. Eustathio χάννος. GESNER. Χάννη etiam vocatur ab Athenaeo lib. vii. cap. 24.

μύρμηκας

μύρμηκας] In Graeco legerim non μύρμηκας: sed κοσσύφους, et ἐν Φενεῷ τῆς Ἀρκαδίας, non autem Λακωνικῆς. Eſt enim *Pheneus* oppidum in Cyllene Arcadiae monte: in quo merulas albas reperiri auctores habeo, Ariſtotelem, Pauſaniam, Plinium. Forte κοσσύφους aliquis *merulas* interpretatus eſt, idque vocabulum in textu repoſitum, et in μύρμηκας depravatum eſt. GESNER.

CAP. VI. Ὅμηρος] Iliad. Υ. ℣ 221. ubi editiones pro τῷ —— καταβουκολέοντο rectius habent τοῦ —— κάτα βουκολέοντο.

τὸν αὐτὸν ποιητὴν] Ibid. ℣ 223. ubi Βορέης ſcribitur, quemadmodum etiam in Mediceo, non Βορέας.

Ἀριστοτέλης] Lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 18. θέουσι οὔτε πρὸς ἕω, οὔτε πρὸς δυσμὰς, ἀλλὰ πρὸς ἄρκτον ἢ νότον.

CAP. VII. Ἀκούω τὸν Σκυθῶν βασιλέα] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 47. Varro lib. ii. De re ruſt. cap. vii. Plinius lib. viii. cap. 41.

οὔτε ἐκεῖνον ἐπαγαγεῖν] Videtur addendum ἄλλῃ τῇ. GESNER.

ἐγχείπτεσθαι] Mediceus, ἐγχείμπτεσθαι.

πηδήσαντες] Mediceus, πηδήσαντι.

CAP. VIII. καὶ ἐν τῷ χωρίῳ ὑπερκωτέρους πασῶν.] Mediceus, καὶ τῶν ἐν τῷ χωρίῳ ὑπερκωτέρας πασῶν.

CAP. IX. Τῶν ἰχθύων διὰ τὸ ἦρος] Confer Cerdam ad Virgilium lib. iii. Georg. ℣ 243.

καὶ ἀποκρίνουσί γε αὐτοὺς εἰς τὸν Πόντον] Ariſtoteles lib. viii. cap. 13. et infra lib. ix. cap. 42.

μικρῶν δὲ ἰχθύων οὐδε ὄλεθρός ἐστιν.] Lege, οὐδὲ ὄλεθρός εἰσιν.

CAP. X. ζελλιώνης ὑφαινομένης] Plinius lib. viii. cap. 1.

CAP. XI. Μόνας ἀκούω τῶν ζώων τὰς ἵππους,] Ariſtoteles lib. iv. De gener. Anim. cap. 5.

καλεῖσθαι ἵππους.] Idem lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 18. αἱ μὲν οὖν ἵπποι αἱ θήλειαι ἱππομανοῦσιν· ὅθεν καὶ ἐπὶ τὴν βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπιφέρουσιν ἀπὸ μόνου τῶν ζώων, τὴν ἐπὶ τῶν ἀκολάστων περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι.

CAP. XII. Οἱ πέρδικες ἐν τοῖς ὠοῖς] Philes Carm. xii. ℣ 53—61.

καταπεπληγμένοι περιπεφυκόσι σφίσι ὀστράκοις] Mediceus, καταπεπληγμένοι τοῖς περ. σ. ὀ.

καὶ τὸ τοῦ ὠοῦ λέμμα περιῤῥήξαντες,] Lib. x. Var. Hiſt. cap. 3.

CAP. XIII. ἔτι πρὸς τοὺς θηρῶντας] ἧττον πρὸς τ. θ. Gyllius. GESNER. nec aliter Mediceus.

καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ Κιῤῥαῖοι,] Athenaeus lib. ix. cap. 10. pag. 360. οἱ δὲ περὶ τὴν Κίῤῥαν πέρδικες ἄβρωτον ἔχουσι τὸ κρέας διὰ τὰς νομάς.

CAP. XIV. πήγανον διατραγοῦσα] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 6. Antigonus Caryſt. cap. 41. Plinius lib. viii. cap. 27. Theophylactus Simocatta cap. 6. Quaeſt. Phyſ.

τὸ πήγανον πρὸς ὄφιν ἐχθιστόν ἐστιν.] Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 50.

CAP. XV. οὐκ ἂν τοῦ] Apoſtolius Cent. xii. prov. 23. οὐδ' ἂν τοῦ.

ἐπιγδούσαιτο.] ἀπογδούσαιτο, Apoſtolius.

ἐπιβουλεύσαι] ἐπιβουλεῦσαι legit magnus Bochartus Hierozoic. P. i. lib. iii. cap. 10. pag. 824. Recte: mallem tamen minore negotio ἐπιβουλεύσει. TRILLER. ἐπιβουλεύσαιτο. Apoſtolius.

μέσος.] Al. μέσον. GESNER.

ἡσυχῶς] Al. ἡσυχῇ. GESNER. idemque exhibent Mediceus et Apoſtolius.

CAP. XVI. Ἀλεκτρυόνες] Supra lib.

lib. iii. cap. 16. Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 8. Plinius lib. x. cap. 33.

ἰλλεχῶν] Confer Athenaeum lib. ix. cap. 10.

Cap. xvii. ἰχῖνος ὁ χερσαῖος] Theophraſtus Fragm. pag. 475. Plinius lib. viii. cap. 37. Apoſtolius Cent. ix. prov. 44. Philes Carm. lxii.

Καὶ ἡ λύγξ] Theophraſtus ibid. et De lapid. pag. 395. Plinius lib. xxxvii. cap. 3. Auctor lib. Περὶ τῶν θαυμ. ἀκουσμ. pag. 722.

λίθος] Qui λυγγύριον a Theophraſto, *Lyncurium* a Plinio appellatur.

διὰ τὸ γλυφῆς.] Cl. Pauwius in notis ad Philen ſuſpicabatur legendum διὰ τὸ τρυφῆς.

Cap. xviii. λεοντοφόνυ] Nempe ζῶυ. Auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκυσμ. pag. 737. Plinius lib. viii. cap. 38. Solinus cap. 27.

γυπῶν γε μλω] Supra lib. iii. cap. 7. Philes Carm. iii. ὖ 9.

Cap. xix. ἱερῶ ἀλλαχόθι.] Infra lib. viii. cap. 1.

Cap. xx. ἡ τροφὴ ἁπλῆ.] Forte ἡ τροφὴ ὐχ ἁπλῆ. Gesner.

ὔτε ὐρεῖ,] Avis quidem nulla meiere ſolet, cum veſica omnes careant: bibunt tamen ceterae praeter uncungues fere. Gesner. Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 3. Ἔστι δὲ τὸ τῶν ὀρνίθων γένος πᾶν μὲν ὀλιγόποτον· οἱ δὲ γαμψώνυχες, καὶ ἄποτοι πάμπαν, εἰ μή τι ὀλίγον γένος καὶ ὀλιγάκις· μάλιστα δὲ τούτων ἡ κέγχρις· καὶ ἰκτῖνος ὀλιγάκις μὲν, ὦπται δὲ πίνων.

Cap. xxi. μαρτιχόρας] Al. μαντιχώρας. Gesner. Vulgatum tuetur Photius in Bibl. ex Cteſia pag. 145. et Philoſtratus lib. iii. De vita Apoll. cap. 45. nec non Pauſanias lib. ix. cap. 21. ubi corrupte legitur μαρτιόρας. Verum apud Ariſtotelem lib. ii. Hiſt. Anim. cap. 1. pag. 219. et Philen Carm. xxxviii. μαντιχώρας ſcribitur, et *manticbora* apud Plinium et Solinum.

οἷυς] ἐμεῖνς. Gesner.

καὶ ὐ καθ' ἕνα] μόνον addit Gyllius. Idem.

φωνὴν δὲ σάλπιγγος] Vide Salmaſium in Exerc. Plin. pag. 1011.

Cap. xxii. Σκολόπενδρα θαλαττία] Infra lib. vii. cap. 27.

Cap. xxiii. Καρπὸν δὲ ἰτέας θλιβέντα εἰ δοίης] Mediceus, Καρπὸν δὲ ἰτέας θλιβέντα εἰ δοίη τις.

τὸ ἄγονον τὸ παιδοποιόν τε] Idem ex Democrito tradit auctor Geopon. lib. xi. cap. 13. et ex Theophraſto Euſtathius ad Homerum Odyſſ. κ. verſu 510. quem mox laudat auctor. At veritati magis conſentaneum eſt, quod Plinius ſcribit lib. xvi. cap. 27. *Ocyſſime autem ſalix amittit ſemen, antequam omnino maturitatem ſentiat, ob id dicta Homero frugiperda; ſecutaque aetas ſcelere ſuo interpretata eſt hanc ſententiam, quando ſemen ſalicis mulieri ſterilitatis medicamentum eſſe conſtat.*

ὗς δὲ κωνείυ] Quod de ſue hic profert auctor, id de capris teſtatur Lucretius lib. v. ὖ 597.

Quippe videre licet pingueſcere
ſaepe cicuta
Barbigeras pecudes, homini quae
eſt acre venenum.

Et de ſturno Galenus lib. iii. Simpl. med. cap. 18.

Cap. xxiv. τοῖς ἤθεσι] Leg. τοῖς ἔλεσι.

ἑλειός ἐστιν.] Ariſtoteles lib. ii. De part. anim. cap. 16. τὸ γὰρ φύσιν ἑλώδεις

λῶδες ἅμα τὸ ζῶόν ἐστι καὶ πεζόν.

ζωιᾶσι γὰρ] Infra lib. xi. cap. 14. Dion Caſſius lib. xlviii. Ἤδη καὶ ἐκεῖνο εἶπον, τῆς φωνῆς τῆς παλευτρίδος αὐτοὺς ἐπαΐειν.

Cap. xxv. τοῦτο γὰρ ζῶον] Mediceus, τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον.

Cap. xxvi. καὶ λαβόντες ἢ τὸν ἢ τὴν] Mediceus, καὶ ἑλόντες ἢ τὸν ἢ τὴν.

ὡς λέγει Κτησίας.] Apud Photium in Biblioth. pag. 147. Λαγωούς τε καὶ ἀλώπεκας θηρεύουσιν, οὐ τοῖς κυσὶν, ἀλλὰ κόραξι καὶ ἰκτῖσι καὶ κορώναις καὶ ἀετοῖς.

Cap. xxvii. Τὸν γρύπα] Philes Carm. ii.

καὶ τούτους μέντοι τῶν λεόντων παραπλησίους·] Mediceus, καὶ τούτους μέντοι τοῖς τῶν λ. παρ.

καὶ τούτων τῶν πτερῶν] τῶν πτερῶν hoc loco abundare ſuſpicatur cl. Pauwius ad Philen, qui paullo poſt pro δέρην malebat δέῤῥιν, quam vocem retinuit Philes.

Κτησίας ἱστορεῖ·] Apud Photium Biblioth. pag. 148.

νεοττοὺς δὲ αἱροῦσι. Βάκτριοι μὲν] Mediceus, νεοττοὺς δὲ αἱροῦσιν. Καὶ Βάκτριοι μέν.

Ἐὰν μὲν γὰρ λάθωσι] Mediceus, Ἐὰν μὲν οὖν λάθωσι.

χρυσωρυχεῖν] χρυσοχοεῖν. Gesner.

Cap. xxviii. ΚΕΦ. κη.] Hoc caput ſequenti poſtponitur in mſ. Mediceo.

ἀλλὰ βλέπει] Mediceus, ἀλλὰ καὶ βλέπει.

καὶ καταμύει τὴν χεῖρα προσάγοντος.] Mediceus, καὶ καταμύει τὴν χεῖρα προσάγοις. Hinc legendum putem, καὶ καταμύει, εἰ τὴν χεῖρα προσάγοις.

χρυσίῳ καὶ ὅρμοις ἐπιτίθενται.] Mediceus, ἐπιτίθενται.

Cap. xxix. Τῆς δὲ ὄρνιθος ἀπωλείας,] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 14. Plinius lib. x. cap. 55.

Ἐν μάχῃ ἀλεκτρυὼν] Plinius lib. x. cap. 21. Philes Carm. xiii.

κρατήσας δὲ γαῦρός ἐστι, καὶ ὑψαυχενεῖν, καὶ κυδρομένῳ ἔοικεν. Θαυμάσαι δὲ ζώου ὑπερέξειεν καὶ ἐκεῖνο] Mediceus, κρατήσας δὲ γαυρός ἐστι, καὶ ὑψαυχενεῖ, καὶ κυδρομένῳ ἔοικεν. Θαυμάσαι δὲ τοῦ ζ. υ. κ. ἐ.

θύραν γὰρ ὑπιὼν,] Athenaeus lib. ix. cap. 10. pag. 391.

Cap. xxx. Οἱ κολοιοὶ] Athenaeus lib. ix. cap. 11. Tzetzes Chil. iv. 119. ℣ 45.

αὐτὸ ὂν γλίσχρον,] αὐτῷ ὂν γλ. Gesner.

Cap. xxxi. καὶ καθ' ἕκαστον πόδα δακτύλους πέντε,] Ariſtoteles lib. ii. De part. anim. cap. 16. pag. 508. οἱ δ' ἐλέφαντες τῶν πολυδακτύλων εἰσὶ, καὶ οὔτε διχήλους ἔχουσιν, οὔτε μώνυχας τοὺς πόδας.

προόθια τῶν κατόπιν] Lego τὰ κατόπιν τῶν προσθίων, ex Ariſtotele, Oppiano, Plinio. Gesner. Mediceus, τὰ πρόσθια τῶν κατόπιν.

μαζοὶ δὲ αὐτῷ πρὸς τῶν μασχάλαις εἰσί.] Ariſtoteles lib. iv. De part. anim. cap. 10. pag. 562.

μυκτῆρα] Idem lib. i. Hiſt. Anim. cap. 11. τοῖς δὲ ἐλέφασιν ὁ μυκτὴρ γίνεται μακρὸς καὶ ἰσχυρός· καὶ χρῆται [leg. χρῶνται] αὐτῷ ὥσπερ χειρί.

καὶ γλῶτταν βραχεῖαν] Idem lib. ii. cap. 6.

Κύειν δὲ πυνθάνομαι δύο ἐτῶν] Idem lib. v. cap. 14. et vi. 27. et lib. iv. De gener. anim. cap. 10. pag. 693. Item auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 739.

ἰσήλικα τὸ μέγεθος μόσχῳ ἐνιαυσιαίῳ] Idem lib. v. cap. 14. et lib. iv. De gener. anim. cap. 5. pag. 685.

Φερί-

φερόμενος] Al. φλεγόμενος. GESNER. idemque praefert Mediceus.

πίνει δὲ ὕδωρ] Infra cap. 7. lib. xvii.

κατακλῖναι] Al. κατακλινῆναι. GESNER.

ἀκμὴ δὲ ἐλέφαντος,] Aristot. lib. ix. Hist. Anim. cap. 72. Plinius lib. viii. cap. 10.

ἑξηκονταετῆ] Al. ἑξήκοντα ἔτη. GESNER. atque ita Apostolius Cent. viii. prov. 14.

κρυμῷ δὲ ὁμιλεῖν ἥκιστός ἐστιν.] Plinius lib. viii. cap. 10. Pro ἥκιστος apud Apostolium corrupte legitur μήκιστος.

Διατείνει δὲ τὸν βίον καὶ εἰς διπλῆν ἑκατοντάδα.] Infra lib. ix. cap. 58. et xvii. 7. Aristoteles lib. ix. H. A. cap. 46.

CAP. XXXII. τὰς αἶγάς τε καὶ τὰς οἶς] Ctesias apud Photium in Biblioth. pag. 148. Mediceus, καὶ αἶγας δὲ καὶ τὰς οἶς.

καὶ ἀποκύειν τέτταρας] Mediceus, τέτταρα.

CAP. XXXIII. τὸν χαμαιλέοντα] Supra lib. ii. cap. 13.

κάρφος πλατὺ] Apostolius Cent. xx. prov. 53.

CAP. XXXIV. εἰ δέ τις τὰ ὀστᾶ] Aristoteles lib. ii. De part. anim. cap. 9. pag. 500. Antigonus Caryst. cap. 80.

μυελοὺς δὲ οὐκ ἔχει·] Aristot. ibid. cap. 6. pag. 494.

Μίξεως δὲ αὐτὸν οὐδεμία] Dissentit auctor ab Aristotele, qui lib. vi. Hist. Anim. cap. 31. scribit, ὀχεύει δὲ καὶ τίκτει οὐ πᾶσαν ὥραν καθ' ἕκαστον μέντοι τὸν ἐνιαυτόν.

Foetus ei intra duos menses] *sex* Philostratus. GESNER.

δεύτερα τέτταρα,] Mediceus, δεύτερα δὲ τέτταρα.

βαδίστεως δὲ ὑπάρχοντα,] Aristoteles d. l. et Plinius lib. viii. cap. 16.

Διαξαίνειν αὐτοὺς τὰς μητέρας, μυθώδές ἐστι.] Vide cl. Schefferum ad lib. x. Var. Hist. cap. 3. et cl. Olearium ad Philostratum De vita Apoll. lib. i. cap. 22.

Λιμώττων] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 44. pag. 449.

ὑπόβρυχον.] ὑποβρύχων, Gyllius. GESNER.

καὶ ὑπὸ τὰ αὔλια ἔρχεται] Mediceus, καὶ ἐπὶ τὰ αὔλια ἔρχεται. Philosophus ibid. pag. 450. scribit, πρὸς δὲ τὰς πόλεις ἔρχονται μάλιστα.

καὶ ἐπὶ τὰς οἰκήσεις τὰς τῶν νομέων τὰς ὑπαύλους.] Mediceus addit, καὶ εἰκότως.

πῦρ δὲ ὀρρωδεῖ] Homerus Iliad. Λ. ℣ 553.

καὶ χαίτην λασιώτερος,] Mediceus, καὶ τὴν χαίτην λασιώτερος.

βρύχων] Mediceus, βρύκων, quomodo etiam scribendum monuit cl. Pauwius ad Philen Carm. xxxiii. ℣ 13.

ἔς τ' ἂν ἀναλωθῇ τὰ πρῶτά οἱ] Mediceus, ἔς τ' ἂν ὑπαναλωθῇ τὰ πρῶτά οἱ.

CAP. XXXVI. Περὶ τοῦ πορφύρου] Al. πορφυροῦ. GESNER.

ὥνπερ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ὄφεως] Mediceus, ὧν ἕνπερ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ὄφεως.

ἔστι δὲ ἄρα οὗτος ὁ ὄφις] Ctesias apud Photium Biblioth. pag. 149.

ἐν τοῖς πυροδεστέροις τῆς Ἰνδικῆς χωρίοις] Mediceus, ἐν τοῖς πυρωδεστάτοις τῆς Ἰνδικῆς χωρίοις.

ἀπ' ἀμφοῖν] ἐπ' ἀμφοῖν. GESNER.

ὁ γὰρ ἐγκέφαλος] Mediceus, ὁ δὲ ἐγκέφαλος.

ἀφύλακτα] Mediceus, ἄφικτα. Lege, ἄφυκτα: quod adjectivum usurpavit auctor lib. ii. cap. 8. et lib. viii. cap. 27.

CAP. XXXVII. Ἡ στρουθὸς ἡ μεγάλη,]

γάλης,] De qua agit auctor lib. ii. cap. 27. et xiv. 7. Adde Philen Carm. iv. ℣ 6.

οὐ πάντα δὲ ἀποκύει] Mediceus, οὐ πάντα δὲ ἀποτρέφει.

ἤδε ἐπιτολμᾷ] Gyllius legit, οὐκ ἐπιτολμᾷ. GESNER. Mediceus, ἤδε οὐκ ἐπιτολμᾷ.

CAP. XXXVIII. Οἱ στρουθοὶ] Cassiodorus in Psalm. ci. 8. *Passer est avis parva, quae propter infirmitatem suam, ne aut ipsa a praedatore capiatur, aut foetus ejus serpentinis devorentur insidiis, inter aves unica cautione munita, ad domorum fastigia celsa concurrit.*

κλαδὶ] Per metaplasmum pro κλάδῳ: ut infra lib. xi. cap. 14. Vide Eustathium in Homer. Iliad. Λ. pag. 58.

CAP. XXXIX. ἀναπλησθῶσιν αὐτῶν,] Apostolius Cent. ii. prov. 52. ἀναπλησθῶσιν αὐτοῦ. Idem etiam paullo ante cum Mediceo legit, αὗται μὲν ἀποστρέφονται, τὸν χρησμὸν ἐκδύουσαι, καὶ τὰς ἐκ τῶν κέντρων. Vulg. αὗται μὲν ἀποστρέφονται τῶν χρησμῶν ἐκδύουσαι, καὶ τὰς τῶν κέντρων.

ἢ τοίχῳ] Mediceus addit, ἢ αἱμασιᾷ, atque etiam Apostolius.

αὐτὸν] Hoc pronomen restituendum est Apostolio.

ὅταν ἐννοήσωσι] Apostolius, ὅταν δὲ ἐννοήσωσι.

CAP. XL. ἀμβλεῖς οἱ ὀδόντες] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 20.

ὡς μήτ' ἂν ὀπτοῦ] Mediceus, ὡς μήποτ' ἂν ὀπτοῦ.

Τρεῖς δὲ ἄρα νόσοι κυνῶν] Idem lib. viii. Hist. Anim. cap. 22.

πλείω] πλείους. GESNER.

Κυνία δὲ ποδαγρῶσαν σπανίως ἀναῤῥωσθεῖσα ὄψει αὐτήν.] τὸ ἀναῤῥωσθεῖσα peccat contra syntaxin. Mediceus, κύνα δὲ ποδαγρῶσαν, σπανίως ἀναῤῥωσθεῖσαν ὄψει αὐτόν: quae scriptura vere Aelianea est.

κυνὶ βίος, φασὶ, μήκιστος] Philosophus lib. vi. cap. 20. τῶν δὲ ἄλλων κυνῶν αἱ πλεῖσται περὶ ἔτη τεσσαρεσκαίδεκα, ἢ πεντεκαίδεκα· ἔνιοι δὲ καὶ εἴκοσι ζῶσι, διὸ καὶ Ὅμηρόν τινες οἴονται ὀρθῶς ποιῆσαι τῷ εἰκοστῷ ἔτει ἀποθανόντα τὸν κύνα τοῦ Ὀδυσσέως.

Ἄργος δὲ ὁ Ὀδυσσέως] Homerus Odyss. Ρ. ℣ 326.

> Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
> Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ.

CAP. XLI. Ἔθνος ὀρνίθων Ἰνδικῶν] Ctesias apud Photium in Bibl. pag. 149. Philes Carm. xxxii.

λιτταῖς.] Λισσὸν interpretantur *asperum, altum, acclive, praeruptum*, ἡσυχῆ φαλακρὸν, *laeve politum*, et λισσάδα πέτραν similiter. GESNER. Mediceus a secunda manu, λισσαῖς. Philes:

> Καὶ ταῖς γε πέτραις, ἃς καλοῦσι λισσάδας,
> Φιλεῖ νεοττοῖς τὰς καλιὰς ἐμπλέκειν.

ζαργνδάκλην] Mediceus et Philes, ζανδαργίκλην.

τούτου τὸ ἀποπάτημα] Adde ἔωθεν. Ctesias, τούτου τὸ ἀπόπατον κατορύσσει, ἵνα μὴ εὑρεθῇ· εὑρισκόμενον δὲ ἂν ποθῇ αὐτοῦ ὅσον σησάμου, ἔωθεν ὕπνος ἐπιλαμβάνει· καὶ καθεύδει μηδὲν αἰσθανόμενος, καὶ δυόντος τοῦ ἡλίου τελευτᾷ.

οἷον οἱ ποιηταὶ τὸν λυσιμελῆ] Homer. Odyss. Υ. ℣ 57. et Ψ. ℣ 343.

καὶ τοῦ Αἰγυπτίου] Nimirum *nepenthis*, de quo canit Homerus Odyss. Δ. ℣ 220.

> Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·

Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον
Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.
Ὃς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,
Οὔκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
Οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε,
Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
Χαλκῷ δηιόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο.

Adde Theophrastum lib. ix. cap. 15. et Plinium lib. xxiv. cap. 1.

ἡ φύσεως ἀπορρήτων δεσμῶν τῶν ὄντων βαρυτάτων ἀπολύσεις] Mediceus, ἀπορρήτως.

ὅταν ἐθέλουσιν.] Mediceus, ὅταν ἐθέλωσιν.

CAP. XLII. Ὄρνις ὁ Ἀτλαγᾶς,] Infra lib. vi. cap. 45. et xv. 27.

Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι] Ver. 250, 298, 762.

Μελεαγρίδες] Infra lib. v. cap. 27. Plinius lib. x. cap. 26. Antoninus Liberalis Metamorph. cap. 2.

πάθους] Al. πένθους. GESNER. atque ita Mediceus.

καὶ μᾶλλον οἱ τῆς Ἀρτέμιν,] Clytus Milesius apud Athenaeum lib. xiv. cap. 5. Περὶ δὲ τὸ ἱερὸν τῆς παρθένου ἐν Λέρῳ εἰσὶν οἱ καλούμενοι ὄρνιθες μελεαγρίδες· ὁ δὲ τόπος ἐστὶν ἑλώδης, ἐν ᾧ τρέφονται.

τὴν νῆσον τὴν Λέρον,] Sporadum unam.

CAP. XLIII. ὑπὲρ τῶν μυρμήκων] Supra lib. ii. cap. 25. et infra lib. vi. cap. 43. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 38. Apostolius Cent. i. prov. 8.

ὡς καὶ τῆς] Mediceus a secunda manu, ὡς κἂν ταῖς: κἂν pro καὶ ἐν.

Διονύσια] Hujus festi meminit auctor lib. ii. Var. Hist. cap. 13. et 30.

Λήναια] Festum Bacchi, quod in agris celebrabatur.

Χύτροι,] Hoc festum quoque in honorem Bacchi agebatur die decimo tertio mensis Anthesterionis.

Γεφυρισμοὶ,] *Pontana convitia* vertit doctissimus Meursius in Eleusin. cap. 27.

CAP. XLIV. καὶ οἱ ἰχνεύμονες,] Infra lib. x. cap. 47. σέβουσι αὐτοὺς Αἰγύπτιοι Ἡλιοπολῖται.

καὶ οἱ κροκόδειλοι,] Infra lib. viii. cap. 4.

καὶ τὸ τῶν ἱεράκων ἔτι φῦλον.] Infra lib. vii. cap. 9.

CAP. XLV. καὶ φίλα νοεῖν] Mediceus, καὶ φίλα νοεῖν σφισι.

Ὅμηρός μὲν φησιν·] Odyss. Γ. ℣ 196.

CAP. XLVI. Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται θηρία] Ctesias apud Photium Biblioth. pag. 152.

Cantbari] Infra etiam haec ipsa *cantbaros* nominat. GESNER.

ἐκτρέψαι] Al. ἐκτρίψαι. GESNER. nec aliter Mediceus.

Σαρδιανικῶν] Hesychius, Βάμμα Σαρδιανικὸν, τὸ φοινικοῦν, leg. Σαρδιανικόν. Aristophanes Acharn. ℣ 111.

Ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονὶ
Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.

ὠρύονται δέ.] Ὠρύεσθαι proprie luporum est. GESNER. Ctesias apud Photium ibid. αὐτοὶ δὲ οὐ δύνανται διαλέγεσθαι, ἀλλὰ τῇ ὀρυγῇ καὶ ταῖς χερσὶ, καὶ τοῖς δακτύλοις σημαίνουσιν, ὥσπερ οἱ κωφοὶ καὶ ἄλαλοι. Adde Plinium lib. vii. cap. 2.

CAP.

CAP. XLVII. Χλωρὶς ἐισμα ὄρνιθος,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 13. Ἡ δὲ χαλκυδὼν χλωρὶς διὰ τὸ τὰ κάτω ἔχειν ὠχρά· ἔστι μέγεθος ἡλίκον κορυδός.

ξυμφύτε] Gaza *alum* interpretatur.

ὁ δὲ ἄῤῥην, χλωρίωνα καλοῦσιν αὐτόν] Χλωρίδα et χλωρίωνα, genere differre scribit Philosophus lib. ix. Hist. Anim. cap. 22.

ἐπιπλαί,] Repetendum ὅταν ὑπάρχωνται. GESNER.

CAP. XLVIII. καί πως λύει τὸ ὁρμῆς,] Mediceus, καὶ παραλύει τὸ ὁρμῆς. Supra cap. 44. Τοῦ θυμοῦ δὲ ξυμφυοῦς καὶ ξυγγενοῦς ἅπαξ παραλυθέντα.

τὸ δεξιὸν αὐτοῦ γόνυ διασφίγξας ταινίᾳ,] αὐτοῦ. GESNER. Pronomen istud postulant sequentia, καὶ ἐντυχὼν αὐτῷ. Ad ferocientem taurum enim hominem accedere oportuit, priusquam dextrum ipsius genu fascia deligaret; quod omnino absurdum foret. Horapollo lib. ii. Hierogl. cap. 78. scribit Aegyptios hominem in temperantia haud perseverantem innuentes, ταῦρον ζωγραφεῖν παραδεδεμένον τὸ δεξιὸν γόνυ· τοῦτον γὰρ ἐὰν δήσῃς τῷ δεξιῷ γόνυϊ καρποδεσμίῳ παρακολουθοῦντα εὑρήσεις. Nulius igitur dubitem, quin τὸ αὐτοῦ probum sit, et mendum contraxerint τὰ καὶ ἐντυχὼν αὐτῷ, pro quibus olim scriptum fuisse putem, καὶ ἐκράτει αὐτοῦ, *atque eum subigit*.

CAP. XLIX. ἡ δὲ θήλεια] Philostratus lib. ii. De vita Apoll. cap. 14. τάς τε παρδάλεις ὡσαύτως, αἳ διὰ θερμότητα χαίρουσι τῷ γίγνεσθαι μητέρες· δεσπόζειν γὰρ δὴ τότε βούλονται τῶν ἀῤῥένων καὶ τοῦ οἴκου ἄρχειν· εἰ δὲ ἀνέχονται τὸ ἐξ αὐτῶν πᾶν, ἡττῶνται τοῦ τόκου.

παρδαλιάγχου,] Malim, παρδαλιάγχες ex Aristotele lib. ix. cap. 6. Hist. Anim. et Dioscoride lib. iv. cap. 77.

CAP. L. ἀλλὰ Νίκαια.] Leg. Μίκηια, quomodo etiam apud Tzetzen Chil. xii. 427. & 560. atque etiam infra lib. vii. cap. 38. referibendum docuit doctissimus Meursius lib. i. Att. Lect. cap. 12.

CAP. LI. Τὸν οἶστρον] Infra lib. vi. cap. 37.

CAP. LII. τὸ μέγεθος] Apostolius Cent. xiv. prov. 57. et Mediceus, τὰ μεγέθη.

ἐπὶ τοῦ μετώπου,] Iidem, ἐπὶ τῷ μετώπῳ.

τὸ δὲ ἀνωτέρω,] Apostolius, ἄνω.

δεινῶς.] Idem, δεινόν.

καί φασι νόσων ἀφύκτων] Vide supra lib. iii. cap. 41. et Philostratum lib. iii. De vita Apollonii cap. 2.

μήτε γὰρ σπασμῷ λυθῆναι] Mediceus, ληφθῆναι. Ctesias apud Photium pag. 153. ἐκ τούτων (κεράτων) οἱ πίνοντες σπασμῷ φασιν, οὐ λαμβάνονται, οὔτε τῇ ἱερᾷ νόσῳ, ἀλλ' οὐδὲ φαρμάκοις ἁλίσκονται.

ἀστραγάλους ἔχειν] Aristoteles lib. ii. Hist. Anim. cap. 1. καὶ ἀστράγαλον δὲ ὁ Ἰνδικὸς ὄνος ἔχει τῶν μωνύχων μόνος.

λέγονται δὲ μέλανες] Accuratius Ctesias apud Photium, τὸν δὲ ἀστράγαλον κάλλιστον ὧν ἐγὼ ἑώρακα, οἷόνπερ βοὸς καὶ τὸ εἶδος, καὶ τὸ μέγεθος· βαρὺς δ' ὡς μόλιβδος, τὴν δὲ χρόαν, ὥσπερ κιννάβαρι καὶ διὰ βάθους.

ὤκιστοι οὐ μόνον τῶν ὄνων, ἀλλὰ καὶ ἵππων καὶ ἐλεφάντων] Legendum proculdubio ἐλάφων. Ita lib. iv. 21. πέφυκε δὲ κατὰ τὸν ἔλαφον ὤκιστος. Vide etiam Not. in lib. xi. cap. 25 et 26. Hanc emendationem erroris sane lepidissimi debeo typographo nostro, eandemque conjecturam

ſturam per literas mihi exhibuit eruditiſſimus Wardus.

καὶ εἴ τις αὐτοὺς συντρίψει, εἶναι πιστοὶ τὰ ἔνδοι.] Mediceus, καὶ εἴ τις αὐτοὺς συντρίψαι, εἶναι πιστοὶ καὶ τὰ ἔνδον.

τοῦτο δὴ ποιητικὸν,] Homer. Iliad. P. ℣ 75.

> Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
> Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος.

Ὅταν γε μίαν ὁ θῆλυς τέκοι, καὶ πεπεράνηται] Mediceus, τέκῃ.

Ὄνῳ δὲ Ἰνδῶν ἀβρωτόν ἐστι κρέας.] Mediceus, Ὄνων δὲ Ἰνδῶν ἀ. ἐ. κ.

Cap. liii. ὅ,τι ἂν θρέψῃ,] Apoſtolius Cent. xii. prov. 9.

ἀπολιπεῖν ὅτῳ δὴ (ἀντὶ δὲ τοῦ καὶ ἐννοίᾳ τινὶ (κοπεῖν ἄξιον) ἀπαρχήν.] Mediceus atque Apoſtolius, ἀπολιπεῖν ὅτῳ δὴ, καὶ ἀντὶ τοῦ καὶ ἐννοίᾳ τινὶ σκοπεῖν ἄξιον, ἀπαρχήν.

τοῦ δέ γε μονάδα] ἢ τοῦ μονάδα. Gesner. τοῦ γάρ τοι μονάδα. Apoſtolius.

πολλάκις μὴ μάθῃ;] Poſt haec verba Mediceus exhibet cap. lviii.

Cap. liv. ὅνπερ οὖν ἐξ Ἡρακλέους] Ἡρακλειωτικὸν Straboni lib. xvii. p. 289. et Ἡρακλειώτην ibid. pag. 809.

καὶ μέν τοι παρ' αὐτὴν εἶναι θαυμαστόν] Forte legendum, παρ' αὐτῇ: *et fuiſſe apud eam in admiratione.* Gesner.

Ὅμηρος] Iliad. T. ℣ 404.

> Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
> Ξάνθος (ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
> Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη)
> Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ.

ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις, ἣ νέμων οὐδὲν μέλει,] Hunc Euripidis verſum non ad aſpidem, ut quidem viſum in Excerptis Grotii, et in verſione Gyllii; ſed ad ipſam potius naturam eſſe referendum, fuſe et docte docet, allegato ſimul integro hoc Euripidis verſu apud Cyrillum occurrente (hemiſtichium enim hic ſaltem apud Aelianum legitur) Th. Gatakerus in Adverſ. miſcel. poſth. cap. ix. pag. 490, 491. Triller.

Cap. lv. ἔτη βιοῦν πεντήκοντα] Mediceus, ἔτη βίουν καὶ πεντήκοντα. Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 9. Ζῶσι δ' αἱ μὲν πολλαὶ τῶν καμήλων περὶ ἔτη τριάκοντα: ubi potius legendum, πεντήκοντα, ſuffragante Aeliano, et Plinio lib. viii. cap. 18. *Vivunt quinquagenis annis: quidam et centenis.*

καίονται] Diſſentit ab Aeliano Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. ult. ſcribens, Ἐκτέμνονται δὲ καὶ αἱ κάμηλοι αἱ θήλειαι, ὅταν εἰς πόλεμον χρῆσθαι αὐταῖς βούλωνται, ἵνα μὴ ἐν γαστρὶ λάβωσι. Plinius: *Caſtrandi genus etiam feminas, quae bello praeparentur, inventum eſt: fortiores ita fiunt, coitu negato.*

Cap. lvi. τῶν δὲ ὁμοτέχνων ἦν οὗτος αἴσχιστος,] Mediceus, τῶν δὲ ὁμ. ἦν ἄρα οὗτος αἴσχιστος.

Cap. lvii. τὸ ὑφ' ὕδρου πληγέντα,] Nicander Theriacis ℣ 429.

Cap. lviii. λέγει δὲ Ἀριστοτέλης] Lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 3. Οἰνὰς δὲ τοῦ φθινοπώρου καὶ φαίνεται μάλιστα, καὶ ἁλίσκεται· ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἡ οἰνὰς, μείζων μὲν περιστερᾶς, ἐλάττων δὲ φαβός. Atque ex eodem Athenaeus lib. ix. cap. 12. ἡ μὲν οἰνὰς (φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης) μείζων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς [καὶ οἰνάδος] ἐλάττων δὲ φαβός: ubi τὰ καὶ οἰνάδος e margine in contextum temere migrarunt.

runt. Ex hisce apparet Aelianum scripsisse, μεῖζον μὲν αὐτὸ εἶναι περιστερᾶς, φάσσης γε μὴν ἧττον.

Cap. lix. Κυανός] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 21.

LIBER V.

Cap. i. Γῆν τὴν Παρειανῶν καὶ τὴν γείτονα Κύζικον] Sitam in Mysia minore, sive Olympena.

Καλοῦσι δὲ αὐτὰς μέμνονας] *Memnonides* vocat Plinius lib. x. cap. 26.

τῷ τῆς Ἠοῦς Μέμνονι] Confer cl. Meziriacum in Ovidii Epist. pag. 290, et seqq.

τὰ Σοῦσα,] Herodotus lib. v. cap. 55. Diodorus Siculus lib. ii. pag. 109. Strabo lib. xv. pag. 728.

ἀφικνεῖσθαι κατὰ πᾶν ἔτος,] Ovidius lib. i. Amorum Eleg. xiii. ψ 3.

> *Quo properas, Aurora? mane. Sic Memnonis umbris*
> *Annua sollemni caede parentet avis.*

ἢ πόθεν] Mediceus, καὶ ὁπόθεν.

Πελίαν] Neptuni filium, in cujus honorem funebre certamen peractum fuisse canit Quintus Calaber lib. iv. ψ 307.

Ἀμαρυγκέα,] Homerus Iliad. Ψ. ψ 629.

> Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
> Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
> Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα.

Πάτροκλον,] Homerus ibid. ψ 258.

τὸν Ἀχιλλέα] Quintus Calaber lib. iv. ψ 103.

Cap. ii. Ἐν τῇ Κρήτῃ γλαῦκα μὴ γίνεσθαι] Antigonus cap. 10. Plinius lib. x. cap. 29. Pleraque hujus capitis transcripsit Apostolius Cent. vi. prov. 41.

εἰσκομισθείσας] Mediceus atque Apostolius εἰσκομισθεῖσαν.

Πολυΐδου] Πολυΐδην, Gesner. Mediceus, Πολύειδον, quo nomine tragoediam insignivit Euripides.

τὸν Γλαῦκον] Apollodorus lib. iii. cap. 3.

Πυνθάνομαι δὲ ἐγὼ λόγοις Κρῆτας ᾄδειν] Mediceus, λόγους.

οἷα δήπου τροφὸν,] Apollodorus lib. i. cap. 1.

ἐχθραίνουσαν αὐτοῦ,] Mediceus, ἐχθαίρουσαν.

εἰ γὰρ ἐκ τοῦ Διὸς νεῦμα] Mediceus, εἰ γὰρ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς νεῦμα.

Cap. iii. Ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς] Philes Carm. lxvi. ψ 90.

ὁποῖον δήπου καὶ τοῖς ἐκ τῶν ξύλων] Ctesias apud Photium pag. 154. οἷόν περ ἐν τῶν συκαῖς εἴωθε γίνεσθαι.

τετράγωνοι δὲ ἄμφω πυγόνος τὸ μῆκος.] Hunc locum laudat Suidas, Πυγόνος, ἀντὶ τοῦ πήχεως. Αἰλιανός· Τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος. Mediceus etiam legit, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος.

τοσοῦτον δὲ ἄρα τῶν ὀδόντων αὐτοῖς τὸ κράτος ἐστί· πᾶν ὅ,τι ἀπ' αὐτοῖς λάβωσι, [συντρίβουσι] καταθραύουσι. Gesner. Mediceus, τοσοῦτον δὴ ἄρα τῶν ὀδόντων αὐτοῖς τὸ κράτος ἐστὶν, ὥστε πᾶν, ὅ,τι ἂν ὑπ' αὐτοῖς λάβωσι, συντρίβουσι.

ἐάν

ἐάν τε ἥμερον ζῶον] Mediceus, ἐάν τε λίθος ᾖ, ἐάν τε ἥμερον ζῶον. Philes v. 92.

Ζῶον δὲ πᾶν καὶ ξύλον, ἀλλὰ καὶ λίθον
Ὀδοῦσι δυσὶν, Αὐτοκράτωρ, συντρίβει.

πλατέος] πλατέως. GESNER.

ἀναπλέξαντες δὲ ἐς τὸ ἄγκιστρον ἄρνα] Mediceus, ἀναπήξαντες.

καὶ ἕκαστος ἀκόντιον τε ἐνηγκύλωται] Mediceus, ἐνηγκύληται.

κοτύλας] Ἀττικὰς addit Ctesias. GESNER.

τοῦ ζώου σκῆνος.] Idem infra lib. ix. cap. 33. et alibi: imprimis apud Hippocratem lib. De anat. de corde, De partu ſeptimeſtri, in Aphoriſmi ſectione ult. et alibi τὸ σκῆνος pro *corpore* ſumi abunde demonſtravi in ſpecimine Hippocrat. ubi et multorum aliorum rariorum auctorum, et horum locorum Aeliani ſimul meminimus. TRILLER.

ἴσχει δὲ ἄρα τὸ ἔλαιον ἰσχὺν] Philoſtratus lib. iii. De vita Apollonii cap. 1.

τὴν Περσῶν βασιλέα] Cteſias et Mediceus codex Ἰνδῶν. Propius autem ad vulgatam ſcripturam accedit conjectura cl. Pauwii, qui in notis ad Philen legendum ſuſpicabatur Περσείων.

τὰς πόλεις αἱρεῖν, τὰς εἰς ἔχθραν προσελθούσας οἱ, καὶ μήτε κριὸν, μήτε χελώνας,] Mediceus, τὰς πόλεις αἱρεῖν, τὰς εἰς ἐ. π. οἱ, καὶ μήτε κριοὺς, μήτε χελώνας.

ἑλεπόλεις] Ammianus lib. xxiii. cap. 4. *Pro his arietum meditamentis jam crebritate deſpectis conditur machina ſcriptoribus hiſtoricis nota, quam Helepolim Graece cognominamus, cujus opera diuturna Demetrius, Antigoni filius regis, Rhodo aliiſque urbibus oppugnatis Poliorcetes eſt appellatus. Aedificatur autem etc.*

ἐμπλήσας αὐτά] Al. ἐμπλ. αὐτοῦ. GESNER. atque ita Mediceus.

καὶ τῶν θυρῶν πῦρ κατεχύθη] Mediceus, κατεχήθη.

κομίζεται] Cteſias, καὶ ἄλλως οὐ σβέννυται, εἰ μὴ πηλῷ πολλῷ τε καὶ παχεῖ. GESNER.

CAP. IV. ὅμοιον δελφῖνι] Infra lib. x. cap. 8. Ὁ δελφὶς ὁ θῆλυς μαζοὺς ἔχει κατὰ τὰς γυναῖκας, καὶ θηλάζει τὰ βρέφη πάνυ ἀφθόνως, καὶ πολλῷ τῷ γάλακτι.

ἀλλὰ φυσητῆρα.] Supra lib. ii. cap. 52. Ariſtoteles lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 12.

CAP. V. Τὸν ἄρρενα] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 49. Apoſtolius prov. 41. Cent. vi.

ἀθρωίζεται] ἀμβρύνεται Apoſtolius.

CAP. VI. καὶ τοῦτο τὸ μαρτύριον.] Mediceus et Apoſtolius, καὶ τοῦτο τὸ μαρτύριον.

καὶ αὐτοὺς] Conjunctionem καὶ ignorat Apoſtolius.

οἱ τοίνυν Αἴνιοι] Apoſtolius, οἱ τοίνυν νέοι.

κομισάμενοι ὡς ἑταῖρον ἕνα τῶν κηδεστῶν ἢ γένει προσήκοντα] Mediceus, κομισάμενοι ὡς ἑταίρων ἕνα τῶν κηδεστῶν ἢ γένει προσηκόντων.

CAP. VIII. Ὄφεσιν ἐχθρὰν εἶναι τὴν Ἀστυπαλαιέων γῆν] Antigonus cap. 11.

τὴν Ῥήνειαν] Antigonus Caryſt. cap. 11. οὐδὲ (γίνεται) ἐν Ῥηνείᾳ τῇ πρὸς Δήλῳ γαλῆ.

κορώνη δὲ] Apollonius cap. 8. Antigonus cap. 12. Plinius lib. x. cap. 12.

Ἡμιόνων δὲ Ἦλιν μητέρα οὐκ ἐρεῖς,] Herodotus lib. iv. cap. 30. Θωϋμάζω δὲ, ὅτι ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ χώρῃ οὐ δυνέαται γίνεσθαι ἡμίονοι, οὔτε ψυχροῦ τοῦ χώρου ἐόντος, οὔτε ἄλλου φανεροῦ αἰτίου οὐδενός· φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἠλεῖοι ἐκ κατάρης οὐ γίνεσθαί σφι ἡμιόνους· ἀλλ' ἐπεὰν προσίῃ ἡ ὥρη κυΐσκεσθαι τὰς ἵππους, ἐξελαύνουσι

ἐς

ἐς τοὺς πλησιοχώρους αὐτάς· καὶ ἐπειτά σφι ἐν τῇ τῶν πέλας ἐπιοῦσι τοὺς ὄνους, ἐς οὗ ἂν σχῶσι αἱ ἵπποι ἐν γαστρί· ἐπειτα δὲ ὀπίσω ἀπελαύνουσι.

Cap. IX. τὸ μὲν Λοκρῶν ἐν Ρηγίῳ] Diodorus Siculus lib. v. pag. 230. Strabo lib. vi. pag. 260. Antigonus cap. 1. Plinius lib. xi. cap. 27.

ποταμὸς οὖν τὸ τε Ῥηγίνων καὶ τὸ Λοκρίδος ἐστὶ μέσος,] Hunc fluvium Ἄληκα vocat Strabo loc. alleg. idemque fluvii nomen Livio lib. xxix. cap. 7. restituit avus.

καὶ εἴργονταί γε οὐδὲ πλεθριαίῳ διαστήματι] Mediceus, πληθριαίῳ.

καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 28. Antigonus cap. 3.

Cap. X. Τὸν βασιλέα αὐτῶν] Supra lib. i. cap. ult. Apostolius Cent. vii. proverb. 72.

ὁμοῦ τι] An ὁμοῦ γε? Gesner.

Πεισίστρατον] Herodotus lib. i. cap. 61 et 62.

Διονύσιον,] Iuniorem, lib. iii. Var. Hist. cap. 17. et iv. 8.

Cap. XI. Μέλει τῷ βασιλεῖ] Tzetzes Chil. iv. 125. 110.

κηρία διαπλάττειν,] Apostolius Cent. vii. prov. 72. κηρίας διαπλάττειν σκοπεῖν.

φορβάδην ἔρχεται,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 440.

ὑπὸ συνθήματι] Apostolius, ὑπὸ συνθήματος.

ὅταν δὲ δοκεῖ] Mediceus et Apostolius, δοκῇ.

ὑποσημῆναι] Id verbi restituendum est Apostolio.

εἰς κοῖτον] Apostolius, εἰς κοίτην. Adde Aristotelem d. l. pag. 445.

αἱ σχαδόνες] De quibus agit Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 22.

καὶ αἱ ἄφοδοι χωρίς.] Idem lib. ix. cap. 40. pag. 440 et 445.

ἀναρχίας] Ita legendum apud Apostolium pro vulg. ὀργίας.

Βίον δὲ καθαρὸν ζῇ] Aristoteles ibid. pag. 442. Philes Carm. xxix. ℣ 36.

καὶ οὐ δεῖται Πυθαγόρου συμβόλου] Qui praeceperat ἐμψύχων ἀπέχεσθαι. Vide Iamblichum Protrept. pag. 134 et 160.

τὸ χελιδόνιον μύρῳ διώκει] Aristot. ibid. pag. 443.

Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 443. ubi ait, ἵππος ἤδη ἀπέθανεν ὑπὸ μελιττῶν.

ποτὲ ἐντυχοῦσαι] Apostolius, ἐντυγχάνουσαί ποτε.

αὐτοῦ ἵππῳ.] τῷ ἵππῳ. Gesner.

ὡς ἀκούω, αὐτῶν] Apud Apostolium mendose legitur αὐτόν.

οὔτε φθόνοι,] Confer lib. i. cap. 58. et Aristotelem lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 443.

Καδμείαν,] Sive ἐπὶ κακῷ νίκην. Vide Apostolium Cent. x. prov. 69. ubi vulgo ἐπὶ κακῶν legitur.

ἀπαλλάττουσιν.] Apostolius, ἐπαλλάττουσιν, vitiose.

καὶ Ἀριστοτέλης] Qui lib. ix. cap. 40. pag. 444. scribit, ἤδη δὲ, νοσησάντων τινὸς σμήνους, ἦλθόν τινες ἐπ' ἀλλότριον, καὶ μαχόμεναι, νικῶσαι ἐξέφερον τὸ μέλι· ἐπεὶ δ' ἀπέκτεινεν ὁ μελιττουργὸς, οὕτως ἐπεξῄεσαν αἱ ἕτεραι, καὶ ἠμύνοντο, καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκ ἔτυπτον.

Cap. XII. μαλακιεῖ] μαλκιεῖ. Gesner. vel potius μαλακιᾷ.

Cap. XIII. Γεωμετρίαν] Georgius Pisides ℣ 1137.

Ὅταν δὲ ἐπιγονὴ ᾖ, καὶ ἀθηνεῖται μελίτταις τὸ σμῆνος,] Mediceus, καὶ ἀθηνῇ τῶν μελίτταις τὸ σμῆνος.

οἶδε δὲ ἄρα ἡ μέλιττα καὶ ὑετοῦ] Supra lib. i. cap. 11.

καὶ μὴ ἀναστρέπεσθαι] οὐ μή. Gesner. vel πρὸς μὴ ἀναστρέπεσθαι.

ὅταν γοῦν σκιρτήσωσιν] Philes Carm. xxix. ℣ 42.

καὶ

καὶ μήτηι ἀποστρέφουσιν] Mediceus, καὶ μήτοι καὶ ἀποστρέφουσιν.

CAP. XIV. τῇ Πάρῳ] Cypro, Aristoteles in Mirabilibus: alii *Gyaro*. GESNER. τῇ Γυάρῳ potius legendum docet Lucas Holstenius ad Stephanum Byzantinum pag. 88. sed et Bochartus in Hieroz. Part. ii. lib. iv. cap. 13. pag. 540. TRILLER. Confer Antigonum cap. 21. et Plinium lib. viii. cap. 58.

καὶ γῆν] Mediceus, καὶ τὴν γῆν.

γῆ] Legendum γῆς monet Holstenius l. c. pag. 319. TRILLER.

Ἐν Λάτμῳ δὲ τῆς Καρίας] Apollonius ex Aristotelis Νομίμοις βαρβαρικοῖς cap. 11. Antigonus cap. 15. Plinius lib. viii. cap. 59.

CAP. XV. εἶτα καὶ περὶ τῆς τῶν κεκτημένων μὲν φυκῶν κακίας] Haec verba in editione Gesner. sequebantur post τὸ τυραννεῖν, utpote partem alteram argumenti hujus capitis constituentia, eaque propterea eliminanda censui, quod ad sequens caput, cui idoneum argumentum praefixum est, pertinent. Error autem iste ortum exinde habet, quod in quodam msſ. codice hoc caput cum sequenti conjunctum fuit.

ἄκεντροι] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 41. de matricibus ait, ἀμφισβητεῖται δὲ, πότερον ἔγκεντροί εἰσιν, ἢ ἄκεντροι· ἐοίκασι δ', ὥσπερ οἱ τῶν μελιττῶν ἡγεμόνες, ἔχειν μὲν, οὐκ ἐξιέναι δὲ, οὐδὲ βάλλειν.

Κλέαρχον] Justinus lib. xvi. cap. 4, 5.

Ἀπολλόδωρον] Quem memorat auctor lib. xiv. Var. Hist. cap. 41. ubi vide notas.

Κασανδρέων] Κασσανδρέων. GESNER.

CAP. XVI. Ὅταν θεάσωνται νεκρὰν ἔχιδναν,] Infra lib. ix. cap. 15.

ἐν Ὀδυσσείᾳ Ὅμηρος] A. ℣ 261.

ἐκεῖνος ἔθαψε] Apollodorus lib. ii. cap. 4.

CAP. XVII. καὶ εἰκότως εἰ μὴ] γε μή. GESNER.

αἱ μῦαι αἱ Πιτάτιδες] Plinius lib. xxix. cap. 6.

καὶ τοῦ Ἀλφιοῦ πεπηγότος] Mediceus, καὶ τοῦ γε Ἀλφειοῦ πεπηγότος.

CAP. XVIII. διατελεῖ δὲ ἄρα αἱ πρὸς τῇ γῇ] Quod magis litoralis sit, quam pelagius: Athenaeus ex Aristotele, GESNER. lib. vii. cap. 18. pag. 315.

CAP. XIX. Λύκος ὁμόσε ταύρῳ] Vide Barthium ad Statium lib. iii. Theb. ℣ 52.

CAP. XX. Ὄνος ὁ θαλάττιος] Athenaeus lib. vii. cap. xv. pag. 315.

CAP. XXI. Ὁ ταὼς] Infra cap. 32. h. l. S. Epiphanius Physiol. cap. 12. Philes Carm. viii.

ὥσπερ οὖν αὐτοῦ καὶ κόσμον περιτίθησι] Mediceus, περιτίθησι.

ἀναπείνεται δὲ τὴν κεφαλὴν] Mediceus, ἀναπείνει δὲ τὴν κεφαλήν.

Καὶ Ἀθήνησι] Antiphon in oratione Περὶ ταῶν apud Athenaeum lib. ix. cap. 12. Ὅτι δὲ καὶ περισπούδαστος ἦν αὐτῶν ἡ θέα, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ πάλιν φησίν· ἀλλὰ τὰς μὲν νουμηνίας ὁ βουλόμενος εἰσῄει· τὰς δὲ ἄλλας ἡμέρας εἴ τις ἔλθοι, βουλόμενος θεάσασθαι, οὐκ ἔστιν ὅστις ἔτυχεν· καὶ ταῦτα οὐκ ἐχθὲς οὐδὲ πρώην, ἀλλ' ἔτη πλέον ἢ τριάκοντά ἐστιν.

Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Ἐρασίστρατον λόγῳ] Περὶ τῶν ἰδεῶν. Plutarch. in vita X Rhet. pag. 833.

Ὄρνισι] Supra lib. iii. cap. 42. Varro lib. iii. De re rust. cap. 6. Plinius lib. x. cap. 20. Macrobius lib. ii. Saturn. cap. 9.

CAP. XXII. Εἰς τὰς ψυχρὰς ὅταν οἱ μύες] Tzetzes Chil. iv. 126. ℣ 231.

CAP. XXIII. Ἐλλοχῶσιν οἱ κροκόδειλοι] Infra lib. xii. cap. 15.

τροχὺς

τροχὸς] Mediceus, πρόχυς: quam vocem conjectura adsecutus fuit cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. lxxxiii. ℣ 17.

CAP. XXIV. Λαγὼς δέδοικε κύνας,] Infra lib. xiii. cap. 24.

λέοντα] Forte καὶ addendum. GESNER.

καὶ ἔλαφον διώκουσιν.] Infra lib. viii. cap. 2.

μόνη δὲ ἡ ὠτὶς] Philes Carm. xxx. ℣ 46.

CAP. XXV. οἱ δὲ ἄρνες] Infra cap. 50. h. l.

CAP. XXVI. Μιμηλότατόν ἐστι ζῶον ὁ πίθηκος,] Plinius lib. viii. cap. 54.

καὶ ὀρχεῖται] Infra lib. xvii. cap. 25.

ἡ φύσις ποικίλον τι] Mediceus, ἡ φύσις ποικίλον τι.

CAP. XXVII. Τοὺς ἐν τοῖς Βισάλταις λαγὼς] Aristoteles lib. iii. De part. anim. cap. 7. pag. 527, 528. Auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 732. Stephanus Byzant. v. Βισαλτία.

Τὰς δ' ἐν Λέρῳ] Supra lib. iv. cap. 42. ubi vid. not.

τὰς ἐν Αἰθιοπίᾳ ὗς κέρατα ἔχειν.] Infra lib. xvii. cap. 10.

τοὺς ἐν τῇ Κυλλήνῃ κοσσύφους] Aristot. lib. ix. Hist. Anim. cap. 19. Plinius lib. x. cap. 30. Stephanus Byzant. v. Κυλλήνη. Eustathius ad Homer. Iliad. B. pag. 300.

τὰς δὲ ἐν τῷ Μίμαντι] *Mimas* Ioniae mons est. Plinius lib. v. cap. 29. *Promontorium Coryceon, mons Mimas* CCL.M. *passuum excurrens, atque in continentibus campis residens. Quo in loco magnus Alexander intercidi planitiem eam jusserat* VII.M.CCCCC. *passuum longitudine, ut duos sinus jungeret, Erythrasque cum Mimante circumfunderet.* ubi mss. *Erythras Mimante circumfunderet.*

τοὺς ἰχθύας] Plinius lib. ix. cap. 57. *Piscium genera etiamnum a Theophrasto mira produntur: circa Babylonis rigua decedentibus fluviis, in cavernis aquas habentibus remanere.*

CAP. XXVIII. πρὸς τὸ ζηλοτυπώτατον εἶναι ὄρνις] Supra lib. iii. cap. 42.

CAP. XXIX. Ἐν Αἰγείῳ τῆς Ἀχαΐας,] Athenaeus lib. xiii. cap. 8. pag. 606. Ἐν Ἀργείῳ [leg. Αἰγείῳ] δὲ παιδὸς ἠράσθη χήν, ὡς Κλέαρχος ἱστορεῖ ἐν πρώτῳ Ἐρωτικῶν· τὸ δὲ παῖδα τοῦτον Θεόφραστος ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Ἀμφίλοχον καλεῖσθαί φασι, καὶ τὸ γένος Ὠλένιον εἶναι. Apud Plinium lib. x. cap. 22. etiam mendose legitur, *Argis dilecta forma pueri, nomine Oleni:* quem locum ex Aeliano correxit cl. Harduinus.

Σὺν τοῖς Ὠλενίων φυγάσιν] Mediceus, σὺν τοῖς Ὠλενίων δὲ φυγάσιν.

Καὶ ἐν Χίῳ] Conf. de hac historia Plutarchum De solert. anim. pag. m. 481. TRILLER. Supra lib. i. cap. 11.

Οἱ δὲ χῆνες] Philes Carm. xv.

ὑπὸ σοφίας] Cl. Pauwius ad Philen legit ὑπ' ἀσωτίας.

ὕπνον.] Forte ποτόν. GESNER. Leg. οἶνον, quod aptius respondet τῷ ὕπνον. TRILLER.

ὡς Ἀλέξανδρος] Justinus lib. xii. cap. 14. et cl. Berneccerus ad istum locum.

ὡς Κλαύδιος] Suetonius in Claudio cap. 44.

Βρεττανικὸς] Quem potione hausta periisse tradunt Tacitus lib. xiii. Annal. cap. 17. et Suetonius in Tito cap. 2. Mediceus, Βρετανικὸς pro Βρεττανικός.

6 Q CAP.

Cap. xxx. Ὁ δὲ χηναλώπηξ] Infra lib. x. cap. 16. et xi. 38. Apostolius Cent. ii. prov. 52.

Cap. xxxii. Ταῷ δὲ τῷ ὄρνιθι τῷ προειρημένῳ] Supra cap. 21. h. l. Philes Carm. viii. 27.

τρία ἔτη γενόμενος] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 9. Columella lib. viii. cap. 11. Plinius x. 29

ἐπωάζει δὲ οὐ κατὰ τὸ ἑξῆς,] Hic locus mutilus videtur, atque ex Aristotele lib. vi. cap. ix. Hist. Anim. supplendus hunc in modum: ἐπωάζει δὲ ἡμέρας πρὸς τριάκοντα· τίκτει δὲ ἅπαξ τοῦ ἔτους ᾠὰ δώδεκα, ταῦτα δὲ οὐ κατὰ τὸ ἑξῆς. Ita enim scribit Philosophus: καὶ τίκτει τριετὴς γενόμενος, ἐν οἷς χρόνοις καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν πτερῶν λαμβάνει· ἐπωάζει δὲ ἡμέρας πρὸς τριάκοντα· τίκτει δὲ ἅπαξ τοῦ ἔτους ᾠὰ δώδεκα· ταῦτα δὲ οὐκ εἰσάπαξ, ἀλλὰ παρ' ἡμέρας δύο· αἱ δὲ πρωτοτόκοι ὀκτώ.

ὡς καὶ ὄρνιθες ἕτεραι.] Mediceus, ἕτεροι.

Cap. xxxiii. Ἡ νῆττα μὲν ποι ὅταν τέκῃ (τίκτει δὲ ἐν ξηρῷ,] Mediceus, Ἡ νῆττα ὅταν τέκῃ (τίκτει ἐν ξηρῷ. Philes Carm. xiv.

ὃν καλοῦσι νηττοφόνον,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 32. Plinius lib. x. cap. 3.

πάλιν ταῦτα] Mediceus, καὶ πάλιν ταῦτα.

ἢ γὰρ καταδοὺς] Mediceus, ἢ καταδύς. Omnino legendum καταδῦσα cum cl. Pauwio in notis ad Philen.

Cap. xxxiv. ὁ κύκνος] Supra lib. ii. cap. 32.

φέρει] φέρων. Gesner. Mediceus, φέρειν.

πεπίστευται γὰρ, ὅτι] Mediceus, πεπίστευκε γὰρ, ὅτι.

Εὐριπίδης] In Bellerophonte.

ἀλλ' εὐθυμούμενος μᾶλλον. Οἱ δὲ ἄνθρωποι διὰ τὸ αὑτῶν δέος τοῦ θανάτου, καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καί φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν· καὶ οὐ λογίζονται ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει λυπούμενον· μηδὲ γὰρ ἄγει χολὴν ποτε ᾠδὶνον, καὶ μέγα τι κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχον πρόσαντες καὶ ἀλγεινόν. Ἔχει δὲ] Locum hunc mutilum ex Platonis Phaedone explevimus. Gesner. Hic locus exstat pag. 64. edit. Francofurt. ubi post τὸ ᾄδει, haec sequuntur: ὅταν πεινῇ, ἢ ῥιγοῖ, ἤ τινα ἄλλην λύπην λυπῆται, οὐδὲ αὐτὴ ἥτε ἀηδὼν, καὶ χελιδὼν, καὶ ὁ ἔποψ, ἃ δή φασι διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν, οὔτε οἱ κύκνοι· ἀλλ' ἅτε (οἶμαι) τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες, μαντικοί τε εἰσὶ καὶ προειδότες τὰ ἐν ᾅδου ἀγαθὰ, ᾄδουσί τε καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Hujus loci sensum generatim in hoc caput conferre placuit Aeliano, adeo ut lacinia Gesneri facile carere possimus, si verba Aelianea e mſ. Mediceo constituantur hunc in modum: ἀλλ' εὐθυμούμενος μᾶλλον· μηδὲ γὰρ ἄγειν σχολὴν ποτε ᾠδῇ καὶ μέλει τὴν κατὰ τῆς ψυχῆς ἔχοντά τι πρόσαντες καὶ ἀλγεινόν. Ἔστι δὲ.

οἷα δὴ σώφρων] Mediceus, οἷα δήπου σώφρων.

ὡς Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 12.

καὶ οὐδέποτε] Mediceus, οὐδεπώποτε.

Cap. xxxv. Ὁ ἐρωδιὸς] Philes Carm. ix. ℣ 6.

ὥσπερ οὖν οἱ πελεκᾶνες τὰς κόγχας,] Supra lib. iii. cap. 20 et 23.

Cap. xxxvi. ἀστερίας,] Philosophus lib. ix. Hist. Anim. cap. 18. ὁ δ' ἀστερίας ὁ ἐπικαλούμενος ὀκνὸς μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον· ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων [leg. ταύτην] ἀργότατος.

Cap.

CAP. XXXVIII. τ ἀηδόνα,] Supra lib. i. cap. 43. et lib. iii. cap. 40. Philes Carm. xviii.

φιλόδοξον] Ita quoque legendum apud Apostolium pro φιλόξενον.

ὅταν ᾄδοι] Mediceus et Apostolius, ὅταν ᾄδῃ.

ἁπλοῦν τὸ μέλος] Apostolius, ἁπλοῦν τε μέλος.

Ὅμηρος] Odyss. T. ℣ 518. GESNER.

Δενδρέῳ] Editt. Homeri, Δενδρέων. Mediceus, Δένδρων

πολυδευκέα] Al. πολυδευκίδα. GESNER.

ἀδδευκίδα] Al. ἀδδευκέα. IDEM. ἀδδευκέα quoque praefert Mediceus.

CAP. XXXIX. τ ... ἐκπεπλαγμένοις τίκτεσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς] Plutarchus lib. iv. Sympos. Quaest. 3.

δρασείοντά τι μανικόν.] Mediceus, δρασείοντά τι γυνικόν.

Τοιοῦτόν τι φυλάξαντας Αἰγυπτίους] Plutarchus ibid. Horapollo lib. i. cap. 17 et 19.

καὶ γὰρ καὶ τ ἡλίου] Mediceus, καὶ γάρ τοι καὶ τ ἡλίου.

Ὅμηρον] Iliad. Σ. ℣ 484.

Ὅμηρος] Iliad. Λ. ℣ 172.

Οἱ δ' ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
Ἅς τε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ,
Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον· ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει.

τ καθ' αὑτὸν ἄσθμαλος,] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 5. Tzetzes Chil. v. 9. ℣ 422.

καὶ αἰθόμενα] Mediceus, καὶ αἰθαλόμενα.

τ δὲ ἄρα εἰ μὲν εὐθηνεία γένοιτο καὶ ἱτέρυ.] Mediceus, τῷ δὲ ἄρα εἰ μὲν εὐθηνεία γένοιτο ἱτέρυ.

λήθη τ πρώτη λαμβάνει,] Forte leg. λήθην, ut lib. iv. cap. 35. Ὁ βοῦς ὁ πρᾶος τ πλήττοντος καὶ κολάζοντος οὐκ ἂν ποτε λήθην λάβοι, ἀλλ' ἀπομνησθεὶς τιμωρεῖται.

Ἀνδρ' ἐπαμμύνεσθαι,] Homerus Iliad. Ω. ℣ 369. ubi rectius editiones, Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι.

τόν γε μὴν βαλόντα] Aristoteles lib. ix. cap. 44. pag. 450.

λυπεῖ δὲ οὐδέν.] Mediceus, λυπεῖ δὲ οὐδὲ ἕν.

Ἡμερωθείς γε μὴν ἐξ ἔτι νεαροῦ πρᾳότατόν ἐστι,] Mediceus, πρᾳότατός ἐστι.

καὶ ἔστι φιλόπαις,] Id est, pueros amat. GESNER. Mediceus, φιλοπαίστης. Aristoteles d. l. pag. 449. φιλοπαίγμων.

πρᾳόνως,] πρᾳϋμένως in lexicis. GESNER.

Ἄννων γοῦν] Plinius lib. viii. cap. 16. Plutarchus Πολιτικ. παραγγελμ. pag. 837.

τ κομιόντων Καρχηδονίων οὐδέν.] Mediceus, τ κομιόντων Καρχ. οὐδέν.

ἐφαίδρυνε γοῦν τῇ γλώττῃ τὸ πρόσωπον] Mediceus, ἐφαίδρυνε γοῦν τῇ γλώττῃ ἡσυχῇ τὸ πρόσωπον.

CAP. XL. τ πάρδαλιν] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. Antigonus cap. 37. Apostolius Cent. xx. prov. 21.

μελιλήχίναι] Apostolius, μελιληφέναι.

ὑπαποκρύπτει,] Idem, ὑποκρύπτει.

λόχμη] Idem, λόγχη.

CAP. XLI. τὰ μηρυκάζοντα] Mediceus, τὰ μηρυκάζοντα.

τρεῖς ἔχειν κοιλίας,] Aristoteles lib. iii. De part. anim. cap. 14. Διὸ τὰ τοιαῦτα τ ζώων πλείους ἔχει τόπους· καὶ μέγα· καλοῦνται δὲ ταῦτα, κοιλία, καὶ κεκρύφαλος, καὶ ἐχῖνος, καὶ ἤνυστρον.

Et lib. ii. Hist. Anim. cap. 17. ἀνομοίας δ' ἔχουσι τὰς κοιλίας· πρῶτον μὲν γὰρ, τῶν τετραπόδων καὶ ζωοτόκων ὅσα μή ἐστιν ἀμφόδοντα τῶν κερατοφόρων, τέτταρας ἔχει τοὺς τοιούτους πόρους· ἃ δὴ καὶ λέγεται μηρυκάζειν· διήκει γὰρ ὁ μὲν στόμαχος, ἀπὸ τοῦ στόματος ἀρξάμενος, ἐπὶ τὰ κάτω περὶ τὸν πνεύμονα, ἀπὸ τοῦ διαζώματος ἐπὶ τὴν κοιλίαν τὴν μεγάλην· αὕτη δ' ἐστὶ τὰ ἔσω τραχεῖα, καὶ διειλημμένη· συνήρτηται δ' αὐτῇ τῆς τοῦ στομάχου προσβολῆς ὁ καλούμενος κεκρύφαλος, ἀπὸ τῆς ὄψεως· ἔστι γὰρ τὰ μὲν ἔξωθεν, ὅμοιος τῇ κοιλίᾳ· τὰ δ' ἐντὸς ὅμοιος τοῖς πλεκτοῖς κεκρυφάλοις· μεγέθει δὲ πολὺ ἐλάττων ἐστὶν ὁ κεκρύφαλος τῆς κοιλίας· τούτου δὲ ἔχεται ὁ ἐχῖνος, τὰ ἐντὸς ὢν τραχὺς καὶ πλακώδης· τὸ δὲ μέγεθος παραπλήσιος τῷ κεκρυφάλῳ· μετὰ δὲ τοῦτον τὸ καλούμενον ἤνυστρόν ἐστι, τῷ μὲν μεγέθει τοῦ ἐχίνου μεῖζον, τὸ δὲ σχῆμα προμηκέστερον· ἔχει δ' ἐντὸς πλάκας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ λείας.

Σηπίαι δὲ καὶ τευθίδες,] Ex Oppiani lib. ii. Ἁλιευτ. GESNER. Adde Aristotelem lib. iv. Hist. Anim. cap. i. pag. 262. et lib. ix. cap. 37. pag. 436. item lib. iv. De part. anim. cap. 9. et Athenaeum lib. vii. cap. 21.

μάθημα] Al. ἀλάβημα. GESNER.

CAP. XLII. ἡγεμόνες καλοῦνταί τινες, καὶ ἄλλαι σειρῆνες,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. init. Plinius lib. xi. cap. 16.

ἀφορεῖν] ἐργοφορεῖν. GESNER.

Περὶ δὲ τῶν Καππαδόκων γλωσσῶν,] Auctor lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 716.

Ἐν τραπεζοῦντι δὲ τῇ Ποντικῇ] Auctor lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. ibid. Dio Chrysostomus Orat. ix. pag. 139. ὥσπερ οὖν τὸ Ποντικὸν μέλι τὸ ἀπογευσάμενοι ἐπιχειροῦσιν οἱ ἄπειροι· γευσάμενοι δὲ παραχρῆμα ἐξέπτυσαν δυσχεράναντες, ὅτι πικρόν ἐστι καὶ ἀηδές.

Ἐν Μηδίᾳ] ἐν Λυδίᾳ. Auctor lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. ibid.

ὡς ὁ Εὐριπίδης τῶν Βάκχαις] Ver. 709.

> ἐκ δὲ κισσίνων
> Θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί.

ἐν δὲ Μυκόνῳ] Insula Cycladum.

CAP. XLIII. Περὶ τὸν Ὕπανιν] Apostolius Cent. ix. prov. 41. *Hypanis* Scythiae Europaeae fluvius est.

τὸ μονήμερον οὕτω καλούμενον Ἀριστοτέλης φησὶ] Lib. v. Hist. Anim. cap. 19. ubi ἐφήμερον habent editiones.

CAP. XLIV. ἡ σηπία] Supra lib. i. cap. 34. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 454. Philes Carm. xc. ℣ 6.

ὀσμύλος,] Infra lib. ix. cap. 45.

CAP. XLV. Τὸν σὺν τὸν ἄγριον] Infra lib. vi. cap. 1.

Ὅμηρος] Iliad. Λ. ℣ 414.

> Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοὶ
> Σεύωνται, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
> Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
> Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
> Γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινόν περ ἐόντα.

Καὶ Ὅμηρος] Odyss. Κ. ℣ 243. et Ξ. 15.

φησί] Odyss. Ν. ℣ 409.

τὸ θ' ὕδασι] Mediceus et edd. Homeri τάθ' ὕεσι.

Διὰ τούτων ἐλέγχει] Odyss. Ξ. ℣ 532.

> Βῆ δ' ἴμεναι κείων ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες
> Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ὅταν

ὅταν λέγει,] Odyff. N. ℣ 407.

Δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
Ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
Πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.

πεποίηκε τοὺς ἄρρενας ἰδίᾳ καθεύδοντας,] Odyff. Ξ. ℣ 13.

Ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει
Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἑκάστῳ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον
Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
Ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων.
Οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.

τὸ παρ' Ὁμήρῳ] Odyff. Σ. ℣ 27.

ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην,
Κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας
Γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὡς ληϊβοτείρης.

Cap. xlvi. αἱ δὲ ἔλμινθες] Ariftoteles lib. ix. Hift. Anim. cap. 6.

πόαν τινὰ] Infra lib. viii. cap. 9. Ariftoteles ibid. Georgius Pifides ℣ 925.

Πέρδικές τε καὶ πελαργοὶ, καὶ φάττα,] Ariftoteles ibid. Antigonus Caryft. cap. 42.

Cap. xlvii. δακτύλιον σιδηροῦν] καὶ δακτύλιον σιδήρου. Gesner.

ἐπηλυγάσαι] ἐπηλύγασεν. Gesner. Conjecturam doctiffimi viri firmat Mediceus.

ἀπελαύσαμεν] Al. ἀπελύσαμεν. Gesner. idemque exhibet Mediceus.

Cap. xlviii. περιστερὰ πρὸς τρυγόνα φίλη,] Mediceus, περιστερὰ δὲ πρὸς τρυγόνα φίλη.

Κορώνης τε ἐρωδιῷ] Ariftoteles lib. ix. Hift. Anim. cap. i. pag. 412. Plinius lib. x. cap. 74. Philes Carm. xxx.

καὶ ἰκτίνῳ ἅρπην.] Ariftoteles ibid. pag. 412.

κορῶναί τε καὶ γλαῦκες.] Supra lib. iii. cap. 9.

πυραλλὶς] Ariftoteles ibid. pag. 411. Πυῤῥαλὶς ex Hefychio fcribendum monuit cl. Pauwius ad Philen. *Pyralis* Plinio dicitur lib. viii. cap. 74.

Βρένθος] Βρίνθος Philae dicitur Carm. xxx. ubi vide notas cl. Pauwii.

πάγρος·] λάρος ex Ariftotele. Gesner. nempe lib. Hift. Anim. cap. 2. pag. 410.

καὶ αἰγύπιοι καὶ αἰετοὶ, καὶ κύκνοι καὶ δράκοντες,] Cl. Pauwius ad Philen legit, καὶ αἰγύπιοι καὶ κύκνοι, καὶ αἰετοὶ καὶ δράκοντες.

αἰγίθαλος] Mediceus, cui adftipulantur Antigonus cap. 63. et Philes, αἴγιθος, et mox αἰγίθῳ pro αἰγιθάλῳ. Αἴγινθος legendum cenfet cl. Pauwius ad Philen.

τῶν ὄνων τοῖς ἕλκεσι,] Nullo fenfu: legendum potius σκέλεσι, *cruribus*: quae horum verborum permutatio paffim in libris antiquis deprehenditur. Triller. Nihil mutandum: Ariftoteles d. l. αἰγίθῳ δὲ καὶ ὄνῳ πόλεμος διὰ τὸ παριόντα τὸν ὄνον ξύεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἕλκη. Plinius, *Igitur advolans ulcera ejus roftro ex-*

cavat

cavat. Adde Antigonum Caryst. cap. 63.

ἄνθος] Infra lib. vi. cap. 19. Aristoteles ibid. Plinius lib. x. cap. 48.

CAP. XLIX. καὶ μέλιτται· μύρμηκες δὲ] Bochartus tom. ii. lib. iv. cap. 11. Hieroz. pag. 512. legit, καὶ μέλιτται, μύρμηκές τε. Vide infra lib. vi. cap. 43.

ὁσίαν τῆς φύσεως] Mediceus, ὡς ὁσίαν τῆς φύσεως.

CAP. L. Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν ἄσας,] Supra lib. iii. cap. 31. et infra vi. 22. viii. 27.

Ἡ δὲ λίμνη] Forte, ὁ δὲ ἀμνὸς, vel μόσχος. GESNER. Supra cap. 25. h. l.

πολυπραγμονεῖ τικτὸν] Al. τὸ τεκόν. GESNER. idemque praefert Mediceus.

CAP. LI. Πολυφωνότατα] Confer Zenodotum atque scriptorem Περὶ φωνῶν ζώων, quos nuper edidit clarissimus Valckenaerius in Animadv. ad Ammonium lib. iii. cap. 18. Adde etiam Schottum lib. iii. Observ. cap. 51.

βρύχεται] Mediceus, βρυχᾶται, nempe leo. Supra lib. iv. cap. 19. et infra ix. 1.

μυκᾶται] Bos. Infra lib. xvi. cap. 16.

χρεμέτισμα] Equi. Ibid.

ὄγκησις ἄλλου,] Asini.

βληχηθμός τε] Ovium. Infra lib. xvi. cap. 16.

μηκασμὸς] Caprarum. Ibid.

καί τισι μὲν ὠρυγμὸς,] Nempe lupis.

τισὶ δὲ ὑλαγμὸς] Canibus.

ἀῤῥάζειν] Al. ἀράζειν. GESNER. ἀῤῥάζειν, vel ἀρχεῖζειν dicuntur canes irritati. Pollux lib. v. segm. 86. Hunc autem locum ita interpungendum esse existimat cl. Valckenaerius, τισὶ δὲ ὑλαγμὸς φίλον, καὶ ἀῤῥάζειν· ἄλλῳ κλαγγαί τε καὶ ῥοῖζοι.

κλαγγαὶ] Aquilarum, gruum, etc.

μελῳδίαι,] Lusciniarum.

CAP. LII. καὶ οἱ κροκόδειλοι] Plinius lib. viii. cap. 25.

CAP. LIII. Οἱ ἵπποι οἱ ποτάμιοι] Diodorus Siculus lib. i. pag. 31. Plinius lib. viii. cap. 25.

οἶδε ἐκ τοῦ ῥᾴστου ἐς τὸ ὕδωρ καταδεδραμεῖν ἔχοιεν, τοὺς πολεμίους] Cl. Pauwius ad Horapoll. lib. ii. cap. 20. legit, ὧδε ἐκ τοῦ ῥᾴστου ἐς τὸ ὕδωρ καταδεδραμόντες ἔχοιεν τοὺς πολ.

δοκοῦντες.] δοκεύοντες. GESNER.

CAP. LIV. αἱ παρδάλεις] Horapollo lib. ii. cap. 90. Apostolius prov. 13. Cent. x.

δολερώτερον· οἷα] Apostolius, σοφώτερον· οἵας.

ὅπου πλῆθος πιθήκων κάθηται,] Mediceus, κάθηνται. Infra cap. 56. ἐπὶ τὰς ἠϊόνας ἀφικνοῦνται ἡ ἀγέλη.

ἀπέῤῥιψε] Al. ὑπέῤῥιψε. GESNER. atque ita habent Apostolius et Mediceus.

καὶ κεῖται νεκρά·] Iidem, καὶ κεῖται νεκρὰ δή.

ἀλλὰ πεῖραν καθιᾶσι.] Apostolius, ἀλλὰ ἐς πεῖραν καθιᾶσι.

καταπέμπουσι,] Apostolius, πέμπουσι.

καὶ πλησίον γενόμενος] Idem, καὶ πλησίον ἀλώμενος.

πνεῦμά τε καὶ ἆσθμα] Idem, πνεῦμα καὶ τὸ ἆσθμα.

παραμένοντος] Idem, μένοντος.

καταδραμόντες] Idem, καταβάντες.

ὄρχησιν] Idem, ὀρχησικήν.

ἀναπηδήσασα] Idem, ἐπιπηδήσασα.

διέξεισι,] Mediceus et Apostolius, διεξῄει.

ὑπὲρ τοῦ τῶν πολεμίων ἐνυβρισάντων περιγενέσθαι] Mediceus, περιγίνεσθαι.

Τέτλαθι δὴ κραδίη.] Apud Homerum Odyss. Υ. ϛ´ 18.

CAP.

Cap. lv. περὶ ἡ διασπᾶσαι αὐτὸ,] Aristoteles lib. ix. cap. 1. pag. 413. τὰς δὲ Φοίνικας (καταβάλλει ὁ ἐλέφας) τῷ μετώπῳ, ἕως ἂν κατακλίνῃ ἔπειτα τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνων, καταλύει ἐπὶ τῆς γῆς.

Cap. lvi. Οἱ ἐν Συρίοις ἔλαφοι] Mediceus, Αἱ ἐν Συρίοις ἔλαφοι.

ὅταν δὲ βουληθῶσι] Plinius lib. viii. cap. 32.

τὴν φύσιν·] τὴν φῦσαν. Gesner.

νέουσι δὲ κατὰ στοῖχον,] Tzetzes Chil. iv. 121. ℣ 75.

ἡ τελευταία] Gyllius hic plura legit in Graecis, vel addidit ex Oppiano. Gesner.

πόθῳ πόας] Mediceus, πόθῳ τῆς πόας.

εὔγεων οἰκεῖν χῶρον,] Strabo lib. xiv. pag. 684.

Αἱ οὖν Ἠπειρώτιδες ἐς τὴν Κόρκυραν] Mediceus, Αἱ γοῦν Ἠπειρώτιδες εἰς τὴν Κέρκυραν.

LIBER VI.

Cap. i. Λέοντας μὲν ἄνθρωποι] Mediceus, Λέοντας μὲν οὖν ἄνθρωποι.

Ὁ γοῦν ζῷος] Supra lib. v. cap. 45.

τοῦτό που καὶ Ὅμηρος] Iliad. N. ℣ 471.

> Ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τίς σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
> Ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
> Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
> Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
> Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.

Adde etiam versus Homeri Iliad. Λ. allegatos in notis ad lib. praeced. cap. 45.

Καὶ μέντοι καὶ ὁ λέων] Plinius lib. viii. cap. 16.

καὶ τοῦτο δὲ ὁ ποιητὴς] Iliad. Υ. ℣ 170.

> περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
> Γίγνεται, ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ,
> Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
> Μαστίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Οὐχ ἕδρας ἔργον.] Lucianus in Scytha pag. 651. ed. Salm. tom. i. Οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν, nempe Bacchylides, ut constat ex Athenaeo lib. xiv. cap. 7.

τὰ Τυρταίου μέτρα] Quae exstant in oratione Lycurgi adversus Leocratem pag. 162. ed. Paris. et in in Stobaei Florileg. Serm. clxvii. clxviii.

Ταῦρος δὲ ἡγεμὼν ἀγέλης] Mediceus, ἡγεμὼν τῆς ἀγέλης. Adde Aristotelem lib. vi. Hist. Anim. cap. 21.

κονιόμενος] Mediceus, κονιώμενος.

Ἰκκὸς] Athletae nomen oxytonum hic scribitur: in Var. Hist. lib. vi. cap. 1. Ἴκχος: sed scribendum est Ἴκκος paroxyt. per duplex κ, ut apud Platonem in Protagora, et De legibus. Eustathius tamen in Dionysium ultimam acuit in *Icco*, Medico Tarentino, a quo proverb. Ἴκκου δεῖπνον. Gesner.

Πλάτων] Platonis locus est lib. viii.

viii. De legibus, ut obſervat cl. Lamb. Bos in Obſerv. miſcell. crit. cap. 33. ubi et ſimul adnotat, noſtrum in Varia ſua Hiſtoria lib. xi. cap. 3. hujus luctatoris, de quo hic ſermo, eodem modo meminiſſe. Triller.

παίλη] πάλα. Gesner.

τὰ γὰρ ἆθλα οἱ κοινὰ] Mediceus, κλεινά.

κότινος Ὀλυμπικὸς,] Pauſanias lib. v. cap. 15.

καὶ Ἰσθμικὴ πίτυς,] Idem lib. viii. cap. 48. et Plutarchus lib. v. Symp. Quaeſt. 3.

καὶ δάφνη Πυθική·] Pauſanias lib. x. cap. 7.

Ἀμοιβία] Eundem, nec non Diogenem et Clitomachum laudat auctor lib. iii. Var. Hiſt. cap. 30.

Cap. ii. Ἀκύω οὖν] Mediceus, Ἀκύω γοῦν.

Πάρδαλιν ἐκ νηπίου] Apoſtolius Cent. xx. prov. 23.

ἐν ταύτῃ] ἐν αὐτῷ Apoſtolius.

καὶ νεκριμαῖόν τι] Mediceus, καὶ νεκρόν τε, pro νεκρικόν τε, vel κενέβρειόν τε, quomodo legitur apud Apoſtolium. Heſychius, Κενέβρεια τὰ θνησίδια [leg. τὰ θνησείδια] καὶ νεκριμαῖα. Pollux lib. vi. cap. 9. Segm. 55. τὰ μέντοι θνησείδια κρέα καὶ κενέβρεια ἐκάλυν.

πολλοὶ πολλάκις.] Mediceus, καὶ πολλοὶ πολλάκις.

Cap. iii. Ἡ ἄρκτος ὅταν τίκτει, ὅτι τίκτει,] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 17. Plinius lib. viii. cap. 36. Mediceus, Ἡ ἄρκτος ὅτι τίκτει.

σάρκα ἄσημον,] Malui aliquando σάρκα ἀσχήμονα, ſed σάρκα ἄσημον etiam Oppianus habet in Cyneget. quare nihil mutandum. Triller.

ἅτε πυ λέληκε.] Lib. ii. cap. 19.

ἐξαγάγοι] Apoſtolius Cent. iv. prov. 40. ἐξαγάγῃ.

φωλία] φωλεῖα. Gesner. Φωλειῶν legendum potius eſſe, ſicuti et apud Plutarchum De ſolert. anim. ἡ δὲ ἄρκτος ὑπὸ τοῦ πάθυς, ὃ καλοῦσι φωλειῶν exiſtimat cl. Salmaſius Exerc. Plin. pag. 223. et fere perſuadet. Triller. Apoſtolius, ἐντεῦθέν πῃ κέκληται τὰ ἀρκτοφώλεια τὸ πάθος.

εἶτα εἰσέρχεται] Apoſtolius, ἐξέρχεται.

τεττάρων] τετταράκοντα. Gesner. Mediceus hic et paullo poſt, τεσσαράκοντα.

τεσσάρων] τετταράκοντα. Gesner. Τεσσαράκοντα potius legendum, prout in margine adſcriptum ex Ariſtotelis lib. viii. Περὶ ζώων ἱστορίας. Idem docet cl. Bos loc. cit. pag. 141. ubi et alia quae huc faciunt. Triller. Confer Petavium lib. vi. Var. Diſſert. cap. 7. pag. 127.

Ἀριστοτέλης] Lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 17. et ix. 6.

τὴν αὐτῆς δεξιὰν] Leg. αὑτῆς, vel ex Mediceo, ἀπέχει δὲ αὐτῇ τὴν δεξιάν.

μυρμήκων ἐσθίει,] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 974.

κενώσεις μὲν φυσικαὶ] Mediceus, κενώσεις μὲν δὴ φυσικαί.

Cap. iv. Οἱ δὲ δράκοντες] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 6.

λέγει γοῦν] Iliad. X. ℣ 93.

Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τε μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ.

Cap. v. Οἱ ἔλαφοι] Ariſtoteles lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 11. et ix. 5. Auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκυσμ. Theo-

Theophylactus Simoc. Quaest. Phys. cap. 5.

εἰσδύονται παρελθόντες εἰς λοχμὰς] Mediceus, εἰσδυώονται παρελθόντες εἰς τὰς λοχμάς.

Cap. vi. Ὁμήρου] Iliad. M. ℣ 49.

Διαβήμεναι] Editt. διαβαίνεμεν.

Οὐδὲ δὲ] Mediceus et Editt. οὐδέ οἱ.

χείλει ἐφεστάοτες] Mediceus, χείλεϊ ἑστάοτες, quomodo etiam habent quaedam Homeri editiones.

Περῆσαι] Edd. Hom. et Mediceus, περῆσαι.

Ῥηϊδίη.] Hanc vocem excipiunt sequentes versus:

> κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
> Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
> Ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἕστασαν υἷες Ἀχαιῶν
> Πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
> Ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων
> Ἐσβαίη.

Cap. vii. Λίμνην Μύριδος] *Myridis lacus* forte idem, qui alias *Marea* vel *Mareotis* dicitur. Gesner.

Κροκοδείλων πόλις] Strabo lib. xvii. pag. 811, 817.

Θρέμμα πανήμερον] Mediceus, θρέμμα πάνυ ἥμερον.

Καὶ τῶν ἐπιστολῶν] Alexander ab Alexandro lib. i. Gen. Dier. cap. 27.

Cap. viii. Ἴδιον καὶ ὄνομα] Mediceus, Ἴδιον δὲ καὶ ὄνομα.

Cap. ix. ἐὰν διώκηται] Mediceus, ἐὰν διώκηται.

Σκυλάκια] σκύμνια Aristot. lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. init.

Ταύρῳ δὲ λιμώττουσα ὅταν ἐντύχῃ] Aristoteles lib. viii. cap. 5. Plinius lib. viii. cap. 36.

Cap. x. τῆς κυνοκεφάλης] Horapollo lib. i. cap. 14.

αὐλεῖν ψαλτικήν.] Post αὐλεῖν, καὶ addit Gyllius. Gesner. atque etiam Mediceus.

πάλαι κεκήρυκται.] Infra lib. xvi. cap. 23.

ἀνωτέρω εἶπον.] Supra lib. ii. cap. 11. Adde infra lib. xi. cap. 14.

σιτεῖται δ' οὐδέν.] Mediceus, σιτεῖται δ' οὐδὲ ἕν.

Σιμωνίδου,] Filii Leoprepis, cujus mentio fit in marmore chronico Oxoniensi, Epocha lv. lin. 70. ἀφ' οὗ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Ο ΛΕΩΠΡΕΠΟΥΣ Ο ΚΕΙΟΣ Ο ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ ΗΥΡΩΝ ΕΝΙΚΗΣΕΝ ΑΘΗΝΗΣΙ. Eundem memorant Cicero lib. ii. De orat. cap. 87. et Plinius lib. vii. cap. 24.

Ἱππίου] Patria Elei, Diopithis filii, Hegesidami discipuli, teste Suida in Ἱππίας. Vide cl. Olearium ad Philostratum lib. i. De vit. Sophist. cap. 11.

Θεοδέκτου] Pollux lib. vi. cap. 19.

εἰς τόδε ἐπάγγελμα] Mediceus, εἰς τόδε τὸ ἐπάγγελμα.

Ἔνθα γοῦν ἀφῃρέθη] Apostolius Cent. v. prov. 76.

ψελλίων] Mediceus, ψαλίων. Glossa margini adscripta, ψάλια, κρίκοι, δακτύλιοι.

Cap. xi. Τίκτει δὲ ἔλαφος παρὰ τὰς ὁδοὺς] Aristoteles lib. vi. cap. 29. Hist. Anim. et ix. 5. Antigonus Caryst. cap. 35. Plinius lib. viii. cap. 32. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρον. pag. 971.

ἀσθενέστερος] ἀσθενεστέρα. Gesner. idemque exhibet Mediceus.

Cap. xii. Ἡ χερσαία χελώνη] Plinius lib. viii. cap. 5. *Testudo cunilae,*

nilae, quam bubulam vocant, pastu vires contra serpentes refovet. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 49.

Cap. xiii. πιραίτερον δ' ἐ χωρῆσι] Plinius lib. viii. cap. 58. Mediceus, περαιτέρω.

ἐδ' ἴσα] Iliad. I. 404. Hunc Homeri versum allegavit auctor lib. vi. Var. Hist. cap. 9.

Ἀφήτωρ] Ἀφήτωρ, Apollo jaculator, Eustath. Gesner.

εἴργει.] Adde versum Homeri:

Φοῖβε Ἀπόλλων πυθοῖ ἐνὶ πέτρηέσσῃ.

Cap. xiv. τρόπον ἐκεῖνον] Mediceus, τὸ τρόπον ἐκεῖνον.

Ὅταν ἡ πλήρης ὁ τῆς σελήνης κύκλος,] Confer cl. Bochartum tom. i. lib. iii. cap. 11. Hieroz. pag. 832.

παραχρῆμα αὐτὰς καλισίγασι,] Auctor libelli Περὶ θαυμασ. ἀκεσμ. pag. 737. Plinius lib. viii. cap. 30.

Cap. xv. Ἐρῶντα δελφῖνα] Confer de hac aut pari historia Gell. Noct. Att. lib. vii. cap. 8. Simile quoque habet Pausanias Lacon. cap. 25. pag. 275. Triller. Plinius lib. ix. cap. 8. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων Φρον. pag. 984. Athenaeus lib. xiii. pag. 606. Tzetzes Chil. iv. 117. ℣ 1000.

Ἰάσῳ] Ἰασσὸς oxytonum cum duplici σ, insula est Cariae. Ἴασος vero proparoxyt. cum σ simplici civitas Peloponnesi, Stephanus. Ἰασὸς Athenaeo de civitate, in qua puer delphino amatus est. Gesner.

ἀναβαίνων ὡς πῶλον] Mediceus, πῶλον. Lib. ix. Var. Hist. cap. 16. δοκεῖ δέ μοι πρῶτος ἵππον ἀναβῆναι. Et infra h. l. cap. 39. εἶτα μέντοι ἐς τὰς μητέρας ἀναβαίνωσιν.

οἰαδήπε μὴ μόνοις ἀνθρώποις] Mediceus, οἰαδήπε μὴ μόνον τοῖς ἀνθρώποις.

ὡραίῳ] ἄκρῳ. Gesner.

Λαῖος] Lib. xiii. Var. Hist. cap. 5.

ὦ καλὲ Εὐριπίδη,] Auctor respicit ad drama Euripidis, quod Χρύσιππον inscripsit. Vide cl. Perizonium ad lib. ii. cap. 21.

Καὶ νόμισμα δὲ ἀργύρε] Pollux lib. ix. Segm. 84. Χῖοι Ὅμηρον (τῷ νομίσματι ἐνεχάραττον) Ἰασεῖς δὲ παῖδα δελφῖνι ἐποχέμενον.

οἱ Κῷοι.] Al. οἰκεῖοι. Gyllius legit οἰκεῖον. Gesner. οἰκεῖοι etiam exhibet Mediceus.

ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ πόλει] Mediceus, ἐν τῇ Ἀλεξάνδρε πόλει.

Καὶ ἐν Δικαιαρχίᾳ τῆς Ἰταλίας] Apion lib. v. Aegyptiacorum apud Gellium lib. vii. cap. 8.

ἐθαύμασε τῷ ἐπ' Ἀρίωνι] Nempe lib. i. cap. 23, 24.

Cap. xvii. ἐρασθῆναι μείρακος ὡραίας δράκοντα] Similem historiam de dracone puellam Aetolam amante refert Plutarchus in libello Πότερα τῶν ζώων Φρονιμ.

Cap. xviii. Οἱ ὄφεις] Plinius lib. viii. cap. 23. Lucanus lib. ix. ℣ 822. Apostolius prov. 56. Cent. xv.

ζωεγνωκότες τὸ σόμαχον] Ex Apostolio legendum, ζυνεγνωκότες ὅτι τὸ σόμαχον.

ὅμως] Apostolius, ὁμοίως.

Ἀρισοτέλης] Lib. viii. Hist. Anim. cap. 4.

μεθίκσι,] μεθίσησι Apostolius.

καὶ τὸ ὄνομα] Idem cum Mediceo, καὶ τόγε ὄνομα.

κέκληνται τῶν ἀκοντίας.] Infra lib. viii. cap. 13. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 58.

Cap. xix. πάρνοπα] Locustae vel culicis speciem, vel apiculam sylvestrem. Gesner. Infra lib. xvii.

xvii. cap. 19. Strabo lib. xiii. pag. 613. καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν παρνόπων, ὓς οἱ Οἰταῖοι κόρνοπας λέγουσι, Κορνοπίωνα τιμᾶσθαι παρ' ἐκείνοις Ἡρακλέα ἀπαλλαγῆς ἀκρίδων χάριν.

ὑποκορίζοντα,] Al. ὑποκρίζοντα. GESNER.

τρωξαλίδα,] Gryllum interpretantur aliqui, Plinius. IDEM.

Τῶν δὲ ἐνύδρων ὀλολυγών] Plinius lib. xi. cap. 38. *Ranis prima* (lingua) *cohaeret, intima absoluta a gutture, qua vocem mittunt mares, cum vocantur ololygones. Stato id tempore evenit cientibus ad coitum feminas.*

ὡσπερεῖ ἐπὶ τὰς οἴκους ἐκ τῶν προτέρων ἀμείβοντες] Mediceus, ἐκ τῶν προτέρων οἴκων ἀμείβοντες.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. ii. cap. 32.

ὅθεν] ὅ, τε, GESNER. Conjecturam cl. Gesneri tuetur Mediceus.

ἄνθος] Supra cap. 48. lib. v. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. pag. 412.

ὑπολίθεται] Al. ὑποκρίνεται. GESNER. atque idem praefert Mediceus.

ἡ ἴυγξ] Aristoteles lib. ii. Hist. Anim. cap. 12.

CAP. XX. αὐτῶν γένη ἐννέα.] Octo scorpiorum genera enumerat Nicander Theriac. ℣ 769, et seqq.

Σκορπίος δὲ οὐκ ᾠά,] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 26. Τίκτουσι δὲ καὶ οἱ σκορπίοι οἱ χερσαῖοι σκωληκώδη πολλά, καὶ ἐπῳάζουσιν.

μαθήσεσθε.] Al. εἴσεσθε. GESNER. nec aliter Mediceus.

CAP. XXI. Ἐν Ἰνδοῖς ἀκόω] Mediceus, Ἐν Ἰνδοῖς, ὡς ἀκόω.

ἐλέφας καὶ δράκων] Strabo lib. xvi. pag. 775. Plinius lib. viii. cap. 10.

τὸ δὲ ἥμισυ σφῶν αὐτῶν τὸ ὄρθιον τῶν δένδρων περιβάλλουσι τῇ κόμῃ.] Mediceus, περιβάλλουσι τῇ κόμῃ.

τείνων τῷ οὐραίῳ μέρει,] θείνων τῷ οὐ. μ. GESNER.

CAP. XXII. Ἔχθιστα δὲ τῷ μὲν λέοντι] Supra lib. iii. cap. 31. v. 50. Lucretius lib. iv. ℣ 710. Plinius lib. viii. cap. 16.

Δράκοντα δὲ ἐλέφας ὀρρωδεῖ.] Supra cap. praec.

CAP. XXIII. τὰς χεῖρας,] τὰς κλίνας. GESNER.

ἐς τ' ἂν οἱ πάντες] Mediceus, ἐς τ' ἂν ἅπαντες.

CAP. XXIV. Δολερὸν χρῆμα ἡ ἀλώπηξ·] Supra lib. iv. cap. 39. et infra lib. xiv. cap. 26. Apostolius prov. 48. Cent. ii. Philes Carm. xxx. ℣ 36.

θηρῶσι] Apostolius, διαθηρῶσαι.

αἱ δὲ αἰσθόμεναι,] Idem, ἐπισχόμεναι.

Οἱ δὲ Θρᾶκες] Plinius lib. viii. cap. 38. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 968.

κάτωθεν] Apostolius, κάτω.

πρὸς βάθος,] Al. εἰς βάθος. GESNER. idemque exhibent Apostolius, et codex Mediceus.

διαθεῖ τε· πρῶτόν γε μὴν οὐκ ἂν ἐπιβαίη.] Mediceus, διαθεῖ τε πρώτη· εἰ δὲ μή, οὐκ ἂν ἐπιβαίη.

CAP. XXV. τὴν παῖδα τὴν τοῦ Ἴφιδος] Evadnen. Supra lib. i. cap. 15.

Τὰ δὲ ζῶα ὑπερβαλλούσης φιλοστοργίας οὐ παραλέλοιπεν.] Mediceus, τὰ δὲ ζῶα ὑπερβολὴν φιλοστοργίας οὐ παραλέλοιπεν.

Ἠριγόνης κύων] Infra lib. vii. cap. 28.

Silanionis] Gyllius legit *Gelonis*. GESNER. Confer Tzetzen Chil. iv. 131. ℣ 260.

Δαρείῳ δὲ τῷ τελευταίῳ] Tzetzes ibid. ℣ 250.

Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου] Lib. i. De exped. Cyri pag. 266. Καὶ ἐνταῦθα μαχόμενοι καὶ βασιλεὺς καὶ Κῦρος, καὶ

 οἱ

οἱ ἀμφ' αὐτοὺς ὑπὲρ ἑκατέρου. Ὁπόσοι μὲν τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἀπέθανον, Κτησίας λέγει (παρ' ἐκείνῳ γὰρ ἦν) Κῦρος δὲ αὐτός τε ἀπέθανε, καὶ ὀκτὼ οἱ ἄριστοι τῶν περὶ αὐτὸν ἔκειντο ἐπ' αὐτῷ. Ἀρταπάτης δὲ ὁ πιστότατος αὐτῷ τῶν σκηπτούχων θεραπόντων λέγεται, ἐπειδὴ εἶδε πεπτωκότα Κῦρον, καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου, περιπεσεῖν αὐτῷ· καὶ οἱ μέν φασι βασιλέα κελεῦσαί τινα ἐπισφάξαι αὐτὸν Κύρῳ· οἱ δὲ, ἑαυτὸν ἐπισφάξαι, σπασάμενον τὸν ἀκινάκην· εἶχε γὰρ χρυσοῦν· καὶ στρεπτὸν δὲ ἐφόρει, καὶ ψέλλια, καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ οἱ ἄριστοι τῶν Περσῶν· ἐτετίμητο γὰρ ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα. Mediceus, Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου.

οἰκτὼ] Lege ὀκτὼ ex Xenophonte.

Καὶ Λυσιμάχῳ] Tzetzes ibid. ✝ 252.

Cap. xxvi. Ἡ πιθήκη] Genus est phalangii, quod et Aristoteles *pulicem* vocat, utpote parvum, procax et falax. *Pithece* forsan a figura dictum: *Oribates* a loco, quod in arboribus praesertim montanis reperiatur. *Hypodromus*, quod sub foliis lateat. Nicander octavum genus phalangii sub foliis perseae degere scribit. Idem genus quartum *agrestem* nominat lupo simile. Aristoteles pulicem lupo comparat. Gesner.

κέκληται δὲ ὑπ' ἐνίων καὶ ψύλλα.] Hesychius, ψύλλα. —— ἔστι δὲ καὶ ὄνομα ζωυφίου μικροῦ ἀρρενικῶς, ὡς φησιν Ἐπίχαρμος.

Cap. xxvii. Ἀφίησι γάρ φασι] Verbum φασὶ ignorant Mediceus et Apostolius.

καὶ τὸ σφέτερον περίττωμα] Plinius lib. x. cap. 74. *Excrementa sua effossa subruunt terra, intelligentes odorem illum indicem sui esse.*

ἐπιβαλόντες.] Apostolius, ἐπιβάλλοντες.

Cap. xxviii. ἐνιαυτοῦ βιῶναι χρόνον] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 18. lib. ix. cap. 37. pag. 436. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ✝ 553.

Cap. xxix. καιομένου δὲ] Mediceus, καιομένου δέ γε.

Cap. xxx. Ὁ ἰχθὺς ὁ ἔνος,] Athenaeus lib. vii. cap. 18. pag. 315. Apostolius Cent. xiv. prov. 57.

διηστῶτα] Apostolius, διεστηκότα.

Cap. xxxi. τοὺς παγούρους] E cancrorum genere. Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 2. Plinius lib. ix. cap. 31.

φωτίγγιον] Eustathius ad Homer. Iliad. Σ. ✝ 494. ὅτι δὲ καὶ λώτινοι αὐλοὶ ἀπὸ ξύλου ἦσαν Λιβυκοῦ καλουμένου λωτοῦ, λεγόμενοι φώτιγγες ὑπὸ Ἀλεξανδρέων, ὅθεν καὶ τὸ, φωτίγγια καὶ μοναύλια κώμων, οὐ πολέμων ὄργανα.

εἶτα ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἑλκόμενοι,] Mediceus, εἶτα ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἑλκόμενοι.

Cap. xxxii. τῇ Μαρίᾳ] Μαρείᾳ Straboni lib. xvii. pag. 799.

τὰς θρίσσας] τριχίδας Athenaeo lib. vii. cap. 24. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ζωϊκῷ τριχίδα τὸν λεγόμενον, ὅτι ἥδεται ὀρχήσει καὶ ᾠδῇ, καὶ ἀκούσας ἀναπηδᾷ ἐκ τῆς θαλάσσης. Suidas, τριχίδες· εἶδος ἰχθύος, αἱ λεγόμεναι θρίσσαι.

Cap. xxxiv. Ὁ κάστωρ] Plinius lib. viii. cap. 30.

τοῖς ποταμοῖς καταδὺς] Mediceus, ἐν τοῖς ποταμοῖς καταδύς.

τοῦ περαιτέρω καμάτου] Mediceus, τοῦ περαιτέρου καμάτου.

ὡς πορρωτάτω ἑαυτοὺς ἀποσπάσαντες τοῦ δρόμου] Mediceus, ὡς ὅτι πορρωτάτω ἑ. ἀ. τοῦ δρόμου.

Cap. xxxv. Βούπρηστις] Plinius lib. xxx. cap. 4.

οὐ μετὰ μακρόν.] Apostolius Cent. v. prov. 76. οὐ κατὰ μακρόν.

Cap.

CAP. XXXVI. Αἱ κάμπαι] Infra lib. ix. cap. 39.

Ἀπόλλυνται ή] Columella lib. x. ℣ 356. et lib. xi. cap. ult. Palladius lib. i. cap. 35. Apuleius lib. xii. Geopon. cap. 8. ubi vide notas cl. Needhami.

CAP. XXXVII. Εἶεν δ' ἂν βουσὶν ἔχθιστα οἶστρος καὶ μύωψ.] Apollonius Rhodius lib. i. Argon. ℣ 1265.

Ὡς δ' ὅτε τίς τε μύωπι τετυμμένος ἔσσυτο ταῦρος
Πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἑλεσπίδας, οὐδὲ νομήων
Οὐδ' ἀγέλης ὄθεται, πρήσσει δ' ὁδὸν, ἄλλοτ' ἄπαυστος
Ἄλλοτε δ' ἱστάμενος, καὶ ἀνὰ πλατὺν αὐχέν' ἀείρων
Ἵησιν μύκημα κακῷ βεβολημένος οἴστρῳ.

Ubi Scholiastes: Μύωψ, εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥτις τῶν λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη, δάκνει αὐτὰς, καὶ εἰς μανίαν ἄγει· ἀφ' οὗ καὶ οἶστρος λέγεται. Σώστρατος δὲ ἐν τῇ πεντάδι περὶ ζώων, διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου· ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξυλῶν ἀπογεννᾶται· ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων.

Καὶ ὁ μὲν οἶστρος] Supra lib. iv. cap. 51.

aculeo] Lingua potius vel promuscide. GESNER.

CAP. XXXVIII. οὐδεὶς ἐξαίρης γεγονέναι τοῦ κακοῦ.] Supra lib. i. cap. 54. Apostolius prov. 65. Cent. iv.

Γίνονται δὲ καὶ πειλαπτήχεις] Infra lib. xvi. cap. 39. καὶ ἀσπίδας δὲ τετραπήχεις γίνεσθαι πολλάκις οἱ αὐτοὶ λέγουσι.

ἴδοις δ' ἂν καὶ πυῤῥὰς ἀσπίδας.] Mediceus, καὶ πυῤῥὰν ἀσπίδα.

οὐ περαιτέρω βιοῦσι τετάρτης ὥρας'] Mediceus, τετάρτη ὥρας.

καὶ σπάσμοις] Infra lib. ix. cap. 11. τὸ ἰσχυδύμονα τοῦ ἀσπίδος τὰ ὦα ἀφανίζειν,] Nicander Theriacis ℣ 191.

λέγει τις λόγος.] ἀκούω Apostolius.

CAP. XXXIX. εἶτα μὲν πη] Mediceus, εἶτα μέν πη καὶ.

τὰς μιξήρεις ἀναβαίνουσιν.] Id de capris scribit Columella lib. vii. cap. 6. *Est autem mensium septem satis habilis ad procreandum* [leg. e ms. *progenerandum*] *quoniam immodicus libidinis, dum adhuc uberibus alitur, matrem stupro supervenit.*

καὶ καλὰ ταῦτα] Vide Brissonium lib. ii. De regno Persarum pag. 231. ed. Commel.

Καὶ ταῦτα μὲν πη ζωμένης.] Forte μὲν τὰ ἄλογα. GESNER. Monstra verborum. Gesnerus emendabat, μὲν τὰ ἄλογα, quod aeque obscurum, et alienum a veteris scripturae vestigiis: mihi certe emendandum videbatur, καὶ ταῦτα μὲν τὸ ζώων γένος scil. ποιεῖ, aut τῶν ζώων γένει scil. ἐστὶ, aut τὰ ζώων γένη ποιεῖ. Elige quod lubet; certe me sensum adsequutum haud vane auguror. TRILLER. Pro ζωμένης cl. Wardo legendum videbatur σωφρόνως, *modeste:* ut τῷ σωφρόνως opponantur seqq. πάντων ἐπιθυμοῦντες, *omnia concupiscentes*, et ταῦτα hoc loco sint ἄλογα, paulo supra memorata, quam vocem cum doctissimo Gesnero hic repetere, haud omnino opus esse videtur.

ἐπιθυμοῦντες, μηδενὸς δὲ φειδόμενοι.] Forte ἐπιθυμοῦσι, μηδενὸς δὲ φείδονται. GESNER.

CAP. XL. ἐπώνυμος,] Al. ὁμώνυμος. GESNER.

ῥάγες] Al. ῥῶγες. IDEM.

Ἵππων δὲ καὶ Διαγόρας] Utrimque etiam junxit auctor lib. ii. Var. Hist. cap. 31. ubi vide notas cl. Kuhnii.

Ἡρό-

Ἡρόστρατος,] Is Dianae Ephesiae templum combussit. Strabo lib. xiv. pag. 640. Valerius Maximus lib. viii. cap. 14. ext. 5. Gellius lib. ii. cap. 6. Solinus cap. 40.

CAP. XLI. ὑποτέμνοντες τοὺς στάχυς καὶ ὑποκείραντες, ἤδη μέν ποι καὶ τοὺς σωροὺς δραγμάτων κεραΐσαντες,] Mediceus, ὑποκείροντες, ἤδη μέντοι καὶ τοὺς σ. τ. δ. κεραΐζοντες.

καὶ διὰ ταῦτα πάγαις τε αὐτοῖς ἐλλοχῶντες,] Forte τοὺς διὰ ταῦτα ἐλλοχῶντας, et mox ἀναστέλλοντας et ἀνείργοντας. GESNER. Mediceus, καὶ διὰ ταῦτα πάγας τε αὐτοῖς ἐλλοχῶντες ἱστᾶσι.

καὶ τοῖς λελειωμένοις ὑπὸ τῆς χρήσεως] Mediceus, χρίσεως.

Πεπίστευται δὲ καὶ ἐξ οἰκίας] Infra lib. xi. cap. 19. lib. i. Var. Hist. cap. 11. Plinius lib. viii. cap. 28.

CAP. XLII. ὄνομα Κρᾶθις,] Probus ad Virgil. lib. i. Georg. ℣ 20. *Sylvanum quidam sic ortum ferunt: Crathis pastor in Italia, cum juxta flumen aliquot pasceret capellas, et unam earum incurrere soleret, hoc est, libidine sua in eam saevire: et obdormisset in ripa sedens, somnique pondere caput quasi dejectum subinde nutaret, caper, qui soleret eam capellam salire, impetu in eum facto creboque* [leg. *cerebroque*] *cum cornibus discusso, abjecit eum in flumen, quod in facti nomine Crathis est appellatum. Cum autem ex capella puer esset natus, cujus pars inferior erat caprina, eumque dominus educaret, augeretque ea re familiaritatem, ut animadvertit adultae aetatis esse educator, timens ne feritas ejus noceret suis, clam eum tollit in sylvam, et ibi destituit: quem quia agrestes in sylva primum conspexere, ut Deum venerati, Sylvanum appellarunt.*

καὶ σμίλακος] Mediceus, μίλακος. Vide not. ad lib. iii. Var. Hist. cap. 1. pag. 195.

τὸ στόμα ἀποφαίνων αὐτῷ, εἰ δεηθείη φιλῆσαι, ὀζῶδες αὐτῇ·] Mediceus, αὐτῆς.

καὶ στιβάδα ἐγκαθεύδειν ὡς νύμφην παρεσκεύαζεν ἁβροτάτην] Mediceus, ὡς νύμφῃ.

CAP. XLIII. Σύριγγας μὲν Αἰγυπτίας] Infra lib. xvi. cap. 15.

καὶ τὸ τῶν ποιητῶν] Virgil. lib. v. Aeneid. ℣ 588. Ovidius lib. viii. Met. ℣ 163.

Μυρμήκων] Supra lib. ii. cap. 25.

τὴν ὑπόγειον οἰκοδομίαν] Apostolius Cent. i. prov. 8. τὴν ἑαυτῶν γεωργίαν [leg. γεωρυχίαν] ἐργάζεσθαι σκολιωτάτην τοῖς ἐπιβουλεύουσι σφίσι τῶν θηρίων τὴν πάροδον καὶ δύσπορον.

περιβαλόντες,] Apostolius, περιβάλλοντες.

μέσας] Hanc vocem ignorat Apostolius.

διατείχουσι,] Apostolius, διατειχίζουσι, et mox ἀνδρῶν pro ἀνδρῶνα.

σιρὸν] Apostolius, σωρόν.

οὔτε Ἰσχόμαχος ἐνταῦθα, οὔτε Σωκράτης] Apud Xenophontem lib. v. Ἀπομνημονευμ. pag. 835, et seqq.

ἐπισιλίσαντες] Al. ἐπισιλίσοντες. GESNER. Prius tuentur Apostolius et Mediceus.

οὐραγὸς] Al. οὐραχός. GESNER. οὐραγὸς hic locum non habet, uti nec illud in margine adscriptum οὐραχὸς: οὐρύγγους enim, sive οὐρρύγχους legendum e Varrone valide docet summus Bochartus in Hierozoic. P. ii. lib. iv. cap. 20. pag. 590. TRILLER. οὐραχὸς habent Mediceus atque Apostolius.

ἀλοατοῦ] Mediceus et Apostolius, ἀλοητοῦ.

διαστῆσαι] Apostolius, διασεῖσαι.

τοὺς τεθνεῶτας] Adde cap. 50. h. l.

σοροῖς

σορεῖς] Apoſtolius, σωροῖς.

Cap. xliv. ὁ Βυκέφαλος] Tzetzes Chil. i. 28. ✝ 806. Mediceus, ὁ Βυκεφάλας.

Διαῤῥεῖ πανταχόσε λόγος] Mediceus, ὁ λόγος.

Καὶ τὸ Ἀντιόχυ δὲ ἵππον] Plinius lib. viii. cap. 42. *Phylarchus refert Centaretum e Galatis, in praelio occiſo Antiocho, potitum equo ejus conſcendiſſe ovantem: at illum indignatione accenſum domitis fraenis ne regi poſſet, praecipitem in abrupta iſſe exanimatumque una.*

Καὶ ταῦτα ἐρωτικὰ] Mediceus, καὶ ταῦτα μὲν ἐρωτικά.

Cap. xlv. πελαγίω ἱέρακι] Quem Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 32. περκνόπτερον, ὀρειπελαργὸν, et γυπαίετον appellari ait.

πελαργὸν νυκτερίδα] Supra lib. i. cap. 37.

Πελεκάνας ὃ μὴ νοεῖν φίλα ὄρτυγι,] Mediceus, Πελεκᾶνα.

Cap. xlvi. Ἀποκτίννυσι δὲ ἀετὸν] Philes Carm. xxx. ✝ 8——25.

Μύρῳ κάνθαρος ἀποθνήσκει,] Supra lib. i. cap. 38.

σέατι δορκάδων] Mediceus, σέατι δορκάδος.

Cap. xlvii. πρὶν ἢ ταράξαι τὰ ἴχνη,] Xenophon Κυνηγετ. pag. 981.

Cap. xlviii. ἵππον ἀνέβη θῆλυν,] Idem habet Plutarchus, Arrianus, et alii, qui de Dario aliquid commentati. Vide de hoc loco Nic. Blancardum in notis ad Arrianum De exped. Alexandri lib. ii. pag. 109. Triller. et cl. Freinſhemium ad Curtium lib. iii. cap. 3.

Cap. xlix. Ἀριστοτέλης] Lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 24. Adde infra lib. vii. cap. 13. Plinium lib. viii. cap. 44. Plutarchum lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 970.

τὸ Παρθενῶνα] Templum hoc a Callicrate et Tetino architectis aedificatum fuiſſe teſtantur Strabo lib. ix. pag. 395. Pauſanias lib. viii. cap. 41.

ἐν πρυτανείῳ] De quo egit cl. Perizonius ad lib. ix. Var. Hiſt. cap. 39.

Cap. l. Κλεάνθην τὸν Ἄσσιον] Quem memoravit auctor ſupra lib. iv. cap. 45. Ejuſdem ſcripta enumerat cl. Fabricius lib. iii. Bibl. Gr. cap. 15. pag. 394.

μύρμηκας ἄλλυς κομίζοντας] Supra h. l. cap. 43.

ἐξ ἀτραπῦ τινος ἑτέρυ] ἑτέρας, Gesner. Conjecturae doctiſſimi viri adſtipulatur Mediceus.

καὶ ἐκείνυς ἀποδέξασθαι ἀσμένως,] Mediceus, ὑποδέξασθ.

Ἡσίοδος] Ἔργ. καὶ ἡμέρ. ✝ 277.

οἰωνοῖς πετεινοῖς] Mediceus addit ἔδωκεν, ſupple νόμον.

ἐν αὐτοῖς·] Editt. Heſiodi, ἐπ' αὐτοῖς. Mediceus, ἐσὶ μετ' αὐτοῖς.

εἶγε καὶ ἐκεῖνος τὸν Ἕκτορα] Homerus Iliad. Ω. ✝ 230, et ſeqq.

Cap. li. Κατηγορεῖ τὸ διψάδος τὸ ἔργον] Similiter Lucianus Περὶ τῶν διψάδων tom. ii. pag. 655. τὸ δὲ μάλιςα καταπονῦν καὶ κατατρύχον αὐτὺς, ἐκεῖνό ἐςιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἑρπετῷ, διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳ περ ἂν πίνωσι, τοσύτῳ μᾶλλον ὀρέγονται ἔ πότυ.

πρηςῆρας] Infra lib. xvii. cap. 4.

κεντρίδα,] Scholiaſtes Nicandri in Theriacis (unde hoc caput Aelianus videtur paraphraſtice reddidiſſe) *dipſadem* alio nomine docet *centrinam* vocari κεντρίναν, quod faciem in acutum exeuntem habeat centri inſtar. Alius eſt *cenchrines* ſerpens. Gesner.

οἶδα, ὐ σιωπήσομαι] οἶδα· ὐ γὰρ σιωπήσομαι. Gesner.

Ἡφαίςῳ

2

Ἡφαίςῳ φησὶ,] Al. ἡ φήμη. GESNER. Voluit haud dubie vir doctus ἡ φήμη φησὶ, quomodo habet Mediceus. Sed in secundis curis haec ab ipso deleta sunt.

Σοφοκλῆς] ἐν Κωφοῖς. Scholiast. Nicandri ad Ther. ỳ 343.

CAP. LII. ὑπαπάτιων,] Al. ὑπατάτιων. GESNER.

CAP. LIII. εἰς κόρον πιεῖν,] Mallem ποιεῖν: τὸ πιεῖν enim *bibere* modo praecessit. TRILLER.

ἢ πίνουσιν ἐπικύψαντες, etc.] Omnem hunc locum pessime esse Latine redditum ostendit, meliora adferens Lamb. Bos in Observ. miscell. crit. cap. 33. Confer nostrum in Var. Hist. lib. i. cap. 4. TRILLER. Item Phaedrum lib. i. fab. 25. et Plinium lib. viii. cap. 40.

εἶτα ἐξαρπάζουσιν] Mediceus, εἶτα ἐξαρπάσῃ.

CAP. LIV. ἤδη μοι λέλεκται] Lib. iii. cap. x. et iv. 17.

Μιλκων ἁλίσκεσθαι] Plinius lib. viii. cap. 37. Apostolius Cent. iii. prov. 75.

CAP. LV. Αἱ λεπάδες,] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 16. et lib. viii. cap. 2.

δακτύλοις τοῦ Μίλωνος,] Adde cap. 24. lib. ii. Var. Hist.

CAP. LVI. Στρατεύονται δὲ ἄρα οἱ Λίβυες,] Confer cl. Perizonium ad lib. xii. V. H. cap. 55. et ampl. Cuperum de nummis Elephant. pag. 40.

Ἰνδῶν] Forte Λιβύων. GESNER.

καὶ δένδρα ἐκμοχλεύοντες ὑποκλίνουσι.] Mediceus, ἐκμοχλεύσαντες.

CAP. LVII. αἱ φάλαγγες] Supra lib. i. cap. 21. et lib. i. Var. Hist. cap. 2. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 39. Apostolius Cent. ix. prov. 58. Philes Carm. lxvii.

πεφύκασι δὲ ἄρα] Mediceus, πεφύκεσαν δὲ ἄρα.

CAP. LVIII. λογιςικοῖς] Ita legendum apud Apostolium pro λογικῆς.

οἱ φοίνικες] Herodotus lib. ii. cap. 73. S. Epiphanius Physiol. cap. 11. Georgius Pisides ỳ 1092. Tzetzes Chil. v. 6. ỳ 387. Apostolius Cent. xx. prov. 31.

Καὶ οὔπω γοῦν πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τούτων] Achilles Tatius lib. iii. De Clit. et Leuc. amoribus, fine.

ὁ δὲ ἄλλος ἐκείνων ἐρεζόντων] Mediceus, ὅδε ἄλλως, quomodo etiam legendum conjecit doctissimus Petavius ad Synesium, pag. 18.

τὸν μὲν ἥλιον ἐν τῇ λέσχαις καταδυόμενον] Idem vir cl. observavit Aelianum hoc loco Callimachum imitari, qui in Epigr. in Heraclitum canit,

> ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
> Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν.

Ἡλίου πόλις,] Apostolius, Ἡλιόπολις.

Σισύφων] Hesychius et Suidas in Σίσυφος.

Τελχίνων] Adde Hesychium et Suidam in h. v.

Κερκώπων] Vide Suidam in Κέρκωπες, et Κερκωπίζειν, atque cl. Schottum ad Zenobium Cent. iv. prov. 50.

καλοῖς προειρημένοις] κακοῖς τοῖς προειρημένοις. GESNER.

CAP. LIX. μεταθέουσα οὐ κύων] Mediceus, μεταθέουσα δὲ κύων.

ἰχνευτικὸς γὰρ καὶ εὔρινος] Mediceus, ἰχνευτικὴ γὰρ καὶ εὔρινος.

CAP. LX. ὡς Ἡρόδοτος λέγει,] Lib. i. cap. 216. γυναῖκα μὲν γαμέει ἕκαστος, ταύτῃσι δὲ ἐπὶ κοινὰ χρέωνται· ὃ γὰρ Σκύθας φασὶ Ἕλληνες ποιέειν, οὐ Σκύθαι εἰσὶ οἱ ποιέοντες, ἀλλὰ Μασσαγέται·

γέται· τῆς γὰρ ἐπιθυμήσῃ γυναικὸς Μασσαγέτης ἀνὴρ τὴν φαρετρεῶνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἁμάξης, μίσγεται ἀδεῶς.

Καμήλων δὲ ὁμιλία] Ariſtoteles lib. v. Hiſt. Anim. cap. 10.

λέγειν ἱκανοῖς ὑπὲρ τῶν ἀτεκμάρτων τε καὶ ἀσυμβλήτων.] Mediceus, καὶ οὐ συμβλήτων.

CAP. LXI. Λυκοῦργος δὲ νομοθετεῖ] Vide Cragium De rep. Laced. lib. iii. tab. vii. Inſtit. 3.

ὁ δὲ Εὐνόμου] Forte οὗπες καὶ Εὔνομος. GESNER. Nihil hoc loco mutandum. *Eunomum* enim Lycurgi patrem fuiſſe conſtat ex Eutychida apud Plutarchum in Lycurgo pag. 40.

Ἐπαίνουσι γοῦν τὸ τῶν ἐλεφάντων γένος,] Infra lib. vii. cap. 15.

Ζάλευκοι, καὶ Χαρῶνδαι,] *Zaleucus* Locrenſium legiſlator fuit, *Charondas* Catanenſium, Rheginorum, et Thuriorum. Vide lib. iii. Var. Hiſt. cap. 17.

εἰς ὀρύγματα] Mediceus et Apoſtolius Cent. viii. prov. 14. εἰς ὄρυγμα.

Φρυγάνων τινῶν ἀγκαλίδας, καὶ φακέλους ἐμβάλλοντες,] Iidem, φρυγάνων τινὰς ἀγκαλίδας καὶ φακέλλους ἐμβαλόντες.

γηροβαρεῖς] Uterque, γήρᾳ βαρεῖς. Infra lib. vii. cap. 2. γήρᾳ βαρεῖς ὄντας. Et ix. 1. Ὁ λέων ἤδη προήκων τὴν ἡλικίαν, καὶ γήρᾳ βαρὺς γεγενημένος.

Πῶς δὲ ἀπεκήρυξεν] Apoſtolius, Πῶς δέ. Mediceus, Πῶς δαί.

CAP. LXII. καὶ τὰ ἤδη λεχθέντα.] Supra h. l. cap. 25.

ἄρχ ταττειν] Forte προστάττειν vel ἐπιτάττειν. GESNER. προστάττειν vel ἐπιτάττειν in margine appoſitum, quod nec improbo; poſſet tamen etiam legi ἀρχιτάττειν, aut παραστατεῖν ſenſu optimo. TRILLER.

Γέλων ὁ Συρακούσιος] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 13. Plinius lib. viii. cap. 40. Tzetzes Chil. iv. 131. ℣ 266.

CAP. LXIII. νηπίῳ παιδὶ τὸ γένος Ἀρκάδι] Conon Narrat. 21. hunc puerum Cretenſem fuiſſe ſcribit, eumque Thoantem appellatum e Democrito teſtatur Plinius lib. viii. cap. 17. Patris autem Achaiae urbe iſtam hiſtoriam accidiſſe refert auctor lib. xiii. Var. Hiſt. cap. 46. atque etiam Tzetzes Chil. iv. 135. ℣ 313.

λῃσταῖς ἐπιτυγχάνει] Mediceus, λῃσταῖς περιτυγχάνει.

CAP. LXIV. Ἡ ἀλώπηξ πονηρὸν ζῶόν ἐστι] Supra h. l. cap. 24. Philes Carm. xxx. ℣ 36.

CAP. LXV. Κανώπιον] Κωνώπιον ex Antigono et Stephano ſcribendum eſſe monuit cl. Meurſius in notis ad Antig.

οἱ λύκοι] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 36. Antigonus Caryſtius cap. 33. Plinius lib. x. cap. 8.

καὶ εἰ θεάσαιο,] Mediceus, καὶ εἰ θεάσοιο.

τὰς ἀγέλας τῆς θαλαττίας μοίρας] Mediceus, τὰς ἀγέλας τῆς θαλαττίου μοίρας.

LIBER VII.

CAP. I. Πέπυσμαι δὲ καὶ] Mediceus, Πέπυσμαι δὲ ἀρχὰ καί.

τὰς βοῦς — τὰς Σεσίδας.] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 974.

CAP. II. ὑπὸ τῶν Συγγραφέων,] Herodot. lib. iv. cap. 184. Strab. lib. xvii. pag. 825. Pompon. Mel. lib. iii. cap. 10. Plinius lib. v. cap. 1. Maxim. Tyr. Differt. vii. cap. 7.

τῶν ποιητῶν)] Dionyf. Alexandr. ỷ 67. Sil. Italic. lib. i. ỷ 202.

ἄλσεσι πάνυ σκεροῖς] Mediceus, σκιαροῖς.

λογάδας] Legi aeque commode poffet λοσχίτας *baftiferos*, aut λοχίτας *cobortes:* verum neutrum neceffe. Λογάδας enim elliptice dictum quafi λογάδας νεανίας, quomodo loquutos effe conftat Thucydidem atque Herodianum. TRILLER.

CAP. III. μόνωψ,] Ariftoteles lib. ix. Hift. Anim. cap. 45. ὁ δὲ βόνασος γίνεται μὲν ἐν τῇ Παιονίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῷ Μεσαπίῳ, ὃ ὁρίζει τὴν Παιονικὴν καὶ τὴν Μαιδικὴν χώραν· καλοῦσι δ' αὐτὸν οἱ Παίονες μόναπον. *Bonafus* dicitur Plinio lib. viii. cap. 15. μόνωπος Antigono cap. 58.

CAP. IV. Ἴδοιν δὲ ἄρα ἂν ταῦρον τὸ ἀπειθὲς,] Mediceus, καὶ τὸ ἀπειθές.

μένοι δὲ] Mediceus, μένοι γοῦν· et mox ἐθέλοις pro vulg. ἐθέλεις.

εἰς σόμα] ἐπὶ πόδας. GESNER.

ἴψει δὲ ἄρα καὶ] Mediceus, ἴψει δὲ ἄρα ταῦρον καὶ.

τὴν Εὐρώπην δή.] τὴν Εὐρώπην Διί. GESNER. Sed legendum potius Διὰ *Iovem* ipfa antecedentia ἀγοντα κ λ clare evincunt. De fabula ipfa nihil monere attinet; eft enim fatis decantata. TRILLER.

CAP. V. τὸ κάτω βλέπον] Plinius lib. viii. cap. 21. Athenaeus lib. v. pag. 221. Georgius Pifides ỷ 933. Philes Carm. xlvi.

τὰ ἐντυχόντα.] τῷ ἐντυχόντι. GESNER. Philes:

θάμβος δ' ἰδεῖν
Τοῖς ἐντυχοῦσι, καὶ φόβος δῆθεν μέγας.

ἀξιοβαρὲς] Al. ὀξειοβαρές. GESNER. ἀξιοβαρὲς nihili eft: in margine adjectum ὀξειοβαρὲς aeque vox nihili. Legendum putem τοξικὸν βαρὺς, *venenum grave* et *vehemens*, quam fane emendationem antecedentia efflagitant. TRILLER. Cl. Pauwius in notis ad Philen legit ἆσθμα ἰοβαρές.

τῶν δὲ ζώων τὰ πλησιάζοντα, τὰ ἀναπνέοντα τοῦτον,] Mediceus, τῶν δὲ τῶν ζώων τὰ πλησιάζοντα ἀναπνέοντα τοῦτο.

τῆς αὐτοῦ δυνάμεως] Leg. αὐτοῦ.

CAP. VI. καὶ μέντοι διὰ τῶν μεγίστων ἱερῶν δένδρων, οἷον διὰ λωτοῦ.] Mediceus, καὶ μέντοι καὶ διὰ τῶν μ. ἱ. δένδρων, οἷον διὰ λωτῶν.

καταικλῶντας τὰ δένδρα.] Supra lib. v. cap. 55.

τῆς μελεδῶνης] τῶν μελεθόντων. GESNER.

ἑςασὰν τε καὶ ἀναπαύονται,] Mediceus, ἑςᾶσί τε καὶ ἀναπαύονται.

καὶ μνήμη τροφῆς αὐτοῖς εἰσέρχεται.] Mediceus, αὐτούς. Cap. 7. h. l. οὐκοῦν ὑπόνοια εἰσέρχεται καὶ τὴν βασιλέα, καὶ τοὺς περιεςῶτας αὐτόν.

τήν τε χροιὰν] Infra lib. x. cap. 10.

Οἵ γε μὴν διώκοντες αὐλίζονται] Infra lib. viii. cap. 10.

ὐ μεῖον τ̃ λεόντων] Supra lib. vi. cap. 22.

Cap. vii. Ἐὰν δὲ καταπέτωνται ϰ̀ βοῶσι,] Supra lib. i. cap. 44. et iii. 14.

γλαὺξ] Confer cum hoc capite Plinium lib. xviii. cap. 35.

εἰ φθέγγοιτο,] Mediceus, εἰ φθέγγοιντο.

Κολοιοὶ] Apostolius Cent. i. prov. 54.

Κορώνη δὲ ἐπὶ δείπνῳ] Κορώνη δὲ ἐὰν τρὶς κρώξῃ, Theophrastus. Gesner.

ἐπὶ δείπνῳ] Coena insulsa hic et admodum frigida; quid enim δεῖπνον aut coena ad corniciis inconditos clamores? nisi forte de tempore repentino sit intelligendum, quo coenabant, ut notum, veteres. Sed id haud necesse videtur. Legendum igitur potius, ut mihi visum, Κορώνη δὲ ἐπὶ διπλῷ, sive ἐπὶ διπλοῦν, *si cornix plus quam bis vociferata fuit.* Clare enim Theophrastus de eadem re loquens, ἐὰν τρὶς κρώξῃ, *si ter clamaverit:* quod et in margine notatum. Triller.

χειμῶνος ἐπιδημίας ἀποδιδράσκων.] Mediceus, χειμῶνος ἐπιδημίαν ἀποδιδράσκων.

οἱ ἠθάδες] Apostolius Cent. ii. prov. 43. οἱ ἐθάδες, prave.

ὑποτερέζοντες] Mediceus et Apostolius, ὑποτρύζοντες.

λουόμεναί τε ὄρνιθες,] Geoponic. lib. i. cap. 3. pag. 6.

σημαίνουσιν εὐδίαν. Ὄρνιθες δὲ ἀθροιζόμενοι περί τε λίμνας ϰ̀ ποταμῶν ὄχθας,] Haec verba temere exciderunt ex editione Apostolii.

οἱ λιμναῖοι ἐς τ̀ γῆν πετόντες,] Mediceus, ἰόντες.

Cap. viii. τ̀ ὄρυγα ζωννύναι] Plinius lib. ii. cap. 40. Plutarchus lib. Πότερα τ̃ ζώων φρονιμ. pag. 974.

ϰ̀ τ̀ ἐπιπολὴν μαργαρειτῶν] Mediceus, μαργάριτῶν.

αὐτὰς ἐπιστρέφειν] αὖθις vel αὐτὰς ἐπιστρέφουσιν. Gesner.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ θεώμενον Ἀναξαγόραν] Diogenes Laertius lib. ii. segm. 10. Philostratus lib. i. De vita Apoll. cap. 2.

Τὶς δὲ ἐν τοῖς δράμασι] μῦαι ἐν τοῖς δράμασι, Gyllius. Gesner.

εἰ δὲ ϰ̀ τ̃ ὁπλαῖς κόνιν προσαναβάλλοιτο, τὰ αὐτὰ δηλοῖ ταῦ.] Mediceus, προσαναβάλλοιτο αὐτὰ, τὰ αὐτὰ δηλοῖ ταῦ.

Cap. ix. τρέφεται] τρέφονται. Gesner.

τ̀ ἄλλων μὲν, ἐκ τούτων δὲ ἔτι] τ̀ ἄλλων μὲν κομιδὴν, ἱεράκων δὲ ἔτι. Gesner.

ϰ̀ μάλα ἀκριβοῦσι] Mediceus, ϰ̀ μάλα γε ἀκριβοῦσι.

Cap. x. Κυνὸς ἐς τὰς τρέφοντας] Conf. Plutarch. De solert. animal. pag. 479. Triller. et sup. lib. vi. cap. 25. et 62. inf. xii. 31. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 50, 51.

Καλλοῦ τ̃ Ῥωμαίου] Καιλίου scribendum suspicatur cl. Harduinus ad Plinium lib. viii. cap. 40. frustra ut puto. Tzetzes enim Chil. iv. 131. ϰ̀ 232. vulgatam scripturam tuetur, neque eandem historiam referunt Plinius et Aelianus; quod temere existimat vir doctissimus. Plinii enim verba sunt: *Item Caelium senatorem aegrum Placentiae ab armatis oppressum: nec prius ille vulneratus est, quam cane interempto.* Adde Plutarchum lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 969.

Ὁ Ἠπειρώτης Πύῤῥος] Plutarch. ibid. Tzetzes ibid.

ἐπιστρεφόμενος, ὡς οἷόν τε ἦν] Mediceus, ὡς οἷός τε ἦν.

ϰ̀ τί δεῖ τὰ πολλὰ ἐπιλέγειν, ὅσα] Medi-

Mediceus, Καὶ τί δεῖ τὰ λοιπὰ ἐπιλέγειν, ὁπόσα: et mox, εἴπερ ἦν ἀνθρώπων pro vulg. εἴπερ ἀνθρώπων.

CAP. XI. Πολύποδος] Apostolius Cent. xiv. prov. 25.

καὶ παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ] Mediceus, καὶ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ.

Πλόκαμοι δὲ ἄρα ἰχθύος ἐκείνου περιβάλλουσι τῷ αὐτῷ σφᾶς ἑαυτούς] *Malum sibi accersens*, ut in Proverbiis, *Corvus serpentem, cornix scorpium.* GESNER.

χανὼν λύκος,] Hoc proverbium illustrat Suidas in v. Λύκος ἔχανεν, et Λύκος χανών, atque Apostolius Cent. xii. prov. 19.

Ἐν δὲ τοῖς] Ὡς ἐν τοῖς. GESNER.

ὑφ' Ἡροδότου] Lib. i. cap. 214. et lib. iii. cap. 125.

καὶ τὸ χρυσὸν] Mediceus et Apostolius, ὡς τὸ χρυσόν.

καὶ ἄλλος τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει·] ὅς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει. Vide Erasmum in proverbio: *Malum consilium consultori pessimum.* GESNER. Idem versus occurrit lib. viii. Var. Hist. cap. 9. Apostolius, καὶ ἄλλος τεύχων ἑτέρῳ κακὸν ἑῷ ἥπατι τεύχει.

CAP. XII. Μέγα νοῦν φρονείτωσαν] Mediceus, μέγα μὴ νοῦν φρονείτωσαν.

Ταῦτα καὶ Δαρεῖος ἐθαύμασεν,] Apud Herodotum lib. v. cap. 12 et 13.

CAP. XIII. καθ' ἡλικίαν.] Malim παρ' ἡλικίαν. GESNER. Nihil mutandum; nam de eodem mulo supra dixit auctor: οὐ μὴν φιλοπόνου καὶ ἐθελουργοῦ καθ' ἡλικίαν ἑαυτὸν οὐκ ἀφῆκεν.

Ἀριστοτέλης] Lib. vi. Hist. Anim. cap. 24.

καὶ ἡμεῖς ἄνω που] Supra lib. vi. cap. 49.

τὸ δὲ οὐ κωνὸς] Tzetzes Chil. iv. 131. ℣ 158.

καὶ ὑλακτῶν, καὶ οὐκ ἀνίει] Mediceus, καὶ ὑλακτῶν οὐκ ἀνίει.

οἱ τῆς κακῆς ἐκείνου πράξεως κοινωνοί·] Mediceus, ἐκείνης.

ὥσπερ ἀπελάμβανεν.] Mediceus, ὥς γε ἀπελάμβανεν.

CAP. XIV. παῖδες Ἀσκληπιοῦ] Mediceus, παῖδες Ἀσκληπιαδῶν.

ὑπόχυσιν] Celsus de Medic. lib. vi. cap. 6. § 35. *Suffusio quoque, quam Graeci ὑπόχυσιν nominant, interdum oculi pupillae, qua cernit, se opponit.*

καὶ παραβάλλει τῇ ἀκάνθῃ τὸ ὄμμα,] Plinius lib. viii. cap. 50. *Oculos suffusos capra junci puncto sanguine exonerat, caper rubi.*

CAP. XV. Ποταμὸν ἐλέφαντες διέρχονται,] Infra lib. viii. cap. 15. Tzetzes Chiliad. iv. 122. ℣ 91.

οἱ δὲ ἤδη τέλειοι] Videtur aliquid desiderari, forte διαβαίνοντες. GESNER.

οἱ δὲ ἤδη] Mallem εἶτα, licet et ἤδη sensum optimum fundat. TRILLER.

Τὰ δὲ ἀρτιγενῆ πῶλια ἐπὶ τῶν] Philostratus De vita Apoll. lib. ii. cap. 14.

πολὺ δὲ ἄρα καὶ τροφῆς ἀφίστανται,] Supra lib. vi. cap. 61.

καὶ τὸ Λυκούργου] καὶ τὸ τοῦ Λυκούργου. GESNER. Mediceus, καὶ τῶν Λυκούργου.

οἱ συναγελαζόμενοι καταλείπουσι·] Apostolius Cent. viii. prov. 10. οἱ συναγωνιζόμενοι καταλίπωσιν: idemque τὸ πιστῶς ignorat.

τοῦ θηρατῶν] Apostolius, τοῦ θηρῶν, mendose.

Οἱ πίνων] Οὔπω πίνων. GESNER.

καὶ λέγει ὡς ἐπιβουλεύουσιν αὐτῇ.] Mediceus, αὐτῷ, nempe ἄρχοντι.

οὐ δὲ

ἡ δὲ ἆθλον οὖν χαλεπεῖν κατινείκατο τὸ δούλῳ συγκαθεύδειν ἀδεῶς] Mediceus, ἡ δὲ ἆθλον οὖν χαλεπεῖν ἠνέγκατο τῷ δούλῳ σ. ἀ.

πατρῷοι θεοί] Hos veterum aliqui *penates Deos* verterunt, ut ſcribit Gyraldus. GESNER.

Μήδειαν] Adde cap. 21. Var. Hiſt. lib. v.

Πρόκνην τὴν Ἀτθίδα,] Apollodor. lib. iii. pag. 198.

CAP. XVI. Ταύτῃ τοι καὶ Αἰσχύλον τὸν Ἐλευσίνιον,] Plinius lib. x. cap. 3. Valerius Maximus lib. ix. cap. 11.

καὶ εἰθισμένα δήπου φιλοσοφῶν] Mediceus, τὰ εἰθ' δ. φ.

CAP. XVII. γήρα γε παρειμένους] Antigonus Caryſt. cap. 27. et Suidas v. Κήρυλος aiunt κηρύλους dictos fuiſſe τοὺς ἄρρενας τῶν ἀλκυόνων.

CAP. XVIII. κόρακας] Supra lib. ii. cap. 49.

CAP. XIX. πρόβατον] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 3.

πτῶκας οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν,] Homerus Iliad. P. ℣ 676.

> Ὅν τε [αἰετὸν] καὶ ὕψοθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ
> Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος.

Et adjective eadem vox occurrit Iliad. X. ℣ 310.

> Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.

Adde cap. 47. h. l.

ὥσπερ οὖν οἱ στρουθοί] Supra lib. iv. cap. 38.

οἱ κεστρεῖς.] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. ii. pag. 382. Antigonus Caryſt. cap. 100.

ἐλέγχθησαν.] ἠλέγχθησαν. GESNER.

Λάθρα γοῦν] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 8.

Λαγνίσταλον δὲ καὶ ὁ πέρδιξ,] Supra lib. iii. cap. 5. et iv. 16.

τροφῆς δὲ κοινωνίαν] Mediceus, τροφῆς δὲ τὴν κοινωνίαν.

πολλάκις οὖν] Mediceus, πολλάκις γοῦν.

ὥσπερ οὖν ὁ Μενέλεως καὶ ὁ Πάρις] Apud Homerum Iliad. Γ et Δ.

γνῶναι γὰρ καὶ οὐ πατέρες.] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 962. ὃ δὴ καὶ δηλόν ἐστι, παραβαλλομένων πελαγοῖς ἵππων ποταμίων· οἱ μὲν γὰρ τρέφουσι τοὺς πατέρας· οἱ δὲ ἀποκτιννύουσιν, ἵνα τὰς μητέρας ὀχεύωσι.

μῦαι] Supra lib. ii. cap. 29.

CAP. XX. καὶ τὸν τρόπον δὲ] Particulam καὶ ignorat Mediceus.

Δρῶσι δὲ τοῦτο] Mediceus, Δρῶσι δὲ ἄρα τοῦτο.

CAP. XXI. ὁ πίθηκος] Supra lib. v. cap. 26.

Αὐτίκα οὖν ἰδὼν τροφὸν] Mediceus, Αὐτίκα γοῦν ἰδὼν ἐξ ἀπόπτου τροφόν.

οὖν ἀτυχοῦς παιδίου] Mediceus, οὖν δυστυχοῦς παιδίου.

CAP. XXII. κροκόταν.] ὁ κροκότας tribus ſyllabis Heſychio et Arriano. GESNER. item Ariſtoteli, Cteſiae, et Straboni.

καὶ μιμεῖται τοὺς ἐμούντας.] Junge Ariſtotelem lib. viii. cap. 3. et Plinium lib. viii. cap. 30.

CAP. XXIII. Ἀμυνόμενος δὲ τὸν προαδικήσαντα ὁ λέων οἶδε.] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 69. Plinius lib. viii. cap. 16.

Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν] Homericum dictum ex Iliad. A. ℣ 82.

εὐγενής τε καὶ ὡραῖος, ἤδη δὲ θηρατικός,] Mediceus, εὐγενὴς μὲν καὶ ὡραῖος, ἤδη δὲ θηρατικός.

πρέπουσι τὸ θηρίον,] Mediceus, πρέπουσι τὸ θηρίον ἐκεῖνο.

CAP. XXIV. Καρκίνων]. Plinius lib. ix. cap. 31.

Καὶ γὰρ οὖν] Mediceus, καὶ γὰρ οὖν καί.

δερμίαι] Eoſdem ἱππεῖς vocat Ari-

Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 2.

ἐπειδὰν τὸ πνεῦμα βίαιον ἐκφέρηται,] Mediceus, ἐπειδὰν τὸ ῥεῦμα βίαιον ἐκ Πόντου καταφέρηται. Plinius: *Universi aliquando congregantur: os Ponti evincere non valent: quamobrem regressi circumeunt, apparetque tritum iter.*

περιρρήγνυται·] Al. διαρρήγνυνται. GESNER. idemque exhibet Mediceus.

ἀποτρέψῃ,] Al. ἀνατρέψει. GESNER. Mediceus, ἀνατρέψῃ.

CAP. XXV. ἄνω πυ εἶδα εἰπών·] Lib. iii. cap. 42.

περφυρίων ἄρα] Mediceus, πορφυρίων ὁ ἄρα.

ὥστε] ὅς γε. GESNER.

τὸ παλαιῶν] Al. τὸ παλαιῶν. GESNER. atque ita habet Mediceus.

ἐπίστατο] Al. ἐπίσατο. GESNER.

καὶ συμβαλεῖν ἐκ τοῦ δρωμένου κακὸν εἶναι] Mediceus, καὶ συμβαλεῖν ἐκ τοῦ δρωμένου κακὸν εἶναι.

CAP. XXVI. Πτύελον ἀνθρώπου] Apostolius Cent. i. prov. 82.

Ἀποκτείνειν δὲ καὶ τὰς θαλαττίας σκολοπένδρας] Supra lib. iv. cap. 22. Σκολόπενδρα θαλαττία διαρρήγνυται, ὡς φασιν, ἀνθρώπου διαπτύσαντος αὐτῆς.

CAP. XXVII. Λέγουσι δὲ Ἄραβες,] Apostolius Cent. i. prov. 82.

Τῶν δὲ ἁλμυρῶν] Unde etiam τὰ τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πίνοντα πρότερον ὀχεύεσθαι scribit Philosophus lib. vi. Hist. Anim. cap. 18.

ὅτι αὐτοῖς ὁ βορρᾶς καὶ ὁ νότος] Aristoteles d. l. Columella lib. vii. cap. 3. Plinius lib. viii. cap. 47.

συμβάλλονται] Al. συμμάχονται. GESNER. Posterius agnoscit Apostolius, atque etiam codex Mediceus.

τοῦ ἐκγόνου] Apostolius, τοῦ γόνου.

Ἀχιλλεὺς δὲ, ἵνα φίλος αὐτῷ κείμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς καυθῇ, εὐχῆς ἐδεῖτο, καὶ ἡ Ἶρις παρεκάλει τοὺς ἀνέμους αὐτῷ)] Apud Homerum Iliad. Ψ. ℣ 194, et seqq. Apostolius, Ἀχιλλεὺς μὲν οὖν, ἵνα φίλος αὐτοῦ κείμενος.

ὁ τοῦ Νεοκλέους] Themistocles.

ὑπηρέτας ἑτοίμους καὶ ἀκλήτους ἔχουσι.] Hinc emendandus Apostolius, apud quem vulgo legitur, ὑπερέτας ἀκλήτως ἔχουσι.

CAP. XXVIII. Ὅτε τὸν Ἰκάριον] Achilles Tatius lib. ii. De amor. Clit. et Leuc. Hyginus Astronom. cap. iv. Tzetzes Chil. iv. 128. ℣ 157.

τοῖς πρῶτον πίουσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν.] Forte οἱ πρῶτον πίοντες οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσόντες, GESNER. Nihil hoc loco mutandum; isti enim qui vinum potaverant, et somno sopiti erant, Icarium non occiderunt, sed, ut auctor ait, ipsorum populares. Hyginus d. l. *Qui* (Icarius) *cum perambulans Atticorum fines pastoribus ostenderet, nonnulli eorum aviditate pleni, novo genere potionis inducti, somno consopiuntur: atque alius aliam se in partem rejiciunt, ut semimortua membra jactantes, alia ac decebat, loquebantur; reliqui eorum arbitrati venenum ab Icario datum pastoribus, ut eorum pecora abigeret in suos fines, Icarium interfectum in puteum dejecerunt.*

οὐκ εἰδότες πω θάνατον εἶναι τὸ πραχθὲν,] Mediceus, οὐκ εἰδότες πω μὴ θάνατον εἶναι τὸ πραχθέν.

καὶ τῷ κυνὶ] Supra lib. vi. cap. 25.

Εὐελπίδης] Medea ℣ 54.

πιτνῶντα] Editiones Euripidis, πιτνοῦντα exhibent.

CAP. XXIX. καὶ ἐλέαιρε πάλιν] Mediceus, καὶ ἀνελέαιρε πάλιν.

ὅτου

ὅτε ὠνήσονται οὐκ ἔχοντες] Cl. Wardus malebat ὠνήσωνται.

Ἄργος ὁ κύων] Homer. Odyss. P. ℣ 300.

τῷ Τηΐῳ ἀπήντησεν] Mediceus, τῷ Τηΐῳ ταῦτα ἀπήντησεν.

Cap. xxx. πετηλίαι] πηλίαι Gyllius. πετηλίαι quidem a *volando* dicti videri possunt. Gesner.

καταπέτονται] Al. καὶ πέτονται. Idem. atque ita Mediceus.

φασὶ δὲ ἰσχὺν] Mediceus, φασὶ δὲ καὶ ἰσχύν.

Cap. xxxi. Αἱ δὲ καρκινάδες] Mutuatus est haec ex Oppiani libro i. De piscatione. Gesner. καρκίνια Aristoteli lib. v. Hist. Anim. cap. 15. et Oppiano lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 321.

Cap. xxxii. καὶ μάλα εὐπειθῶς] Mediceus, καὶ μάλα γε εὐπειθῶς.

εἰ δὲ ἀναδῦναι, καὶ τοῦτο ὑπάρχει· μελανιζομένου δὲ ἔρχονται καὶ οἱ λοιποί.] Mediceus, εἰ δὲ ἀναδῦναι, καὶ τοῦδε ἄρχει· μελανιζομένῳ δὲ ἕπονται καὶ οἱ λοιποί: quod vulgato longe venustius et expressius est.

ὥς τι χρηστὸν καὶ ἐκεῖνος ἔχων] Mediceus, ἕξων.

Cap. xxxiii. Τοὺς ἐχίνους ὁ κλύδων] Plinius lib. ix. cap. 31. Plutarch. lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 979. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 226. Cassiodorus lib. iii. Var. Epist. 48. Michael Glycas Annal. Part. i. pag. 35. Georgius Pisides ℣ 1133.

προσαρράττων] Malim προσαράττων per simplex ρ, a πρὸς et ἀράττω; quanquam et καταράττω et καταρράττω recte dicitur; hoc a verbo ῥάττω illud ab ἀράττω compositum; sed praepositionis πρὸς cum in consonam exeat, alia est ratio. Gesner.

ὑπανίσχεσθαι] Mediceus, ὑπανίστασθαι.

Cap. xxxiv. Ἡ πορφύρα] Infra lib. xv. cap. 16. Oppianus lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 598.

γλῶτταν] De qua agit Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 15. et lib. ii. De part. anim. cap. 2.

διαρῆσαι] Melius forte διαπρῆσαι a διαπράω, vel διεῖραι a διείρω. Gesner.

Cap. xxxv. Σκολόπενδρα] Dioscorides lib. ii. cap. 16. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 424.

εἰπεῖν] ἰδεῖν. Gesner.

κνησιᾷ,] Malim κνησείει, verbo meditativo. Gesner. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 37. βαδίζουσι δ' αἱ σκολόπενδραι πρὸς τὰ κνισσώδη, ὥσπερ καὶ χερσαῖαι· τῷ μὲν οὖν στόματι οὐ δάκνουσι, τῇ δὲ ἁφῇ καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ὥσπερ αἱ καλούμεναι κνίδαι.

Ποιοῦσι δὲ καὶ ἀκαλῆφαι κνισμὸν,] Al. κνισμονήν. Gesner. Mediceus, κνησμονήν. Diphilus apud Athenaeum lib. iii. cap. 12. ἡ δὲ ἀκαλήφη ἐστὶν εὐκοίλιος, οὐρητική, εὐστόμαχος· κνησμὸν δὲ ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὰν μὴ προαλείψωνται· ὄντως γὰρ ἀνιᾷ τοὺς θηρεύοντας αὐτήν· ὑφ' ὧν καὶ παραφθορεῖν τὸν ἀκαλήφη ὀνομάζεται· τάχα δὲ ἴσως διὰ ταύτην καὶ ἡ βοτάνη κατ' εὐφημισμὸν γὰρ τῆς ἀντιφράσεως ὠνόμασται· οὐ γὰρ πραεῖά ἐστι καὶ ἁπαλὴ τῇ ἁφῇ, τραχεῖα δὲ καὶ ἀηδής.

ἰσομοιρίας] Scilicet μετοπωρινῆς. Vide Aristotelem lib. iv. Hist. Anim. cap. 6.

Cap. xxxvi. ἀθρήσωσι.] Al. θεάσωνται. Gesner.

Cap. xxxvii. Πῶρον δὲ τῶν Ἰνδῶν βασιλέως] Confer Plutarchum De solertia animalium pag. 480. Triller.

Cap. xxxviii. Ὑρκανοῖς] Hyrcaniae, quae in Lydia est, incolis, et Hyrcanorum, qui ad mare Caspium

pium degunt, colonis. Vide Patruum ad Marmoream Basin Colossi Tiberio erecti cap. 30.

Μάγνησι] Accolis Maeandri, quorum etiam meminit auctor lib. xiv. V. H. cap. 46.

καὶ ἐν γραφῇ εἴκασαι] Mediceus, καὶ γραφῇ εἴκασαι.

ἐν τῇ Ποικίλῃ] De qua agit doctissimus Meursius lib. i. de Athenis Atticis cap. 5.

Κυναίγειρον καὶ Ἐπίζηλόν τε καὶ Καλλίμαχον.] Quorum virtutem celebrat Herodotus lib. vi. cap. 111, 114, 117.

Νίκωνος] Μίκωνος legit Meursius loc. laud. Ejusdem pictoris mentio occurrit supra lib. iv. cap. 50. ubi Μίκωνα pro Νίκωνα quoque restituendum.

ἀλλὰ Θασίου Πολυγνώτου] Aglaophontis filii et discipuli. Harpocration in v. Πολύγνωτος. Mediceus, ἀλλὰ τοῦ Θασίου Π.

CAP. XXXIX. Ὅσοι λέγουσι] Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 11. et ix. 6. item lib. iii. De part. anim. cap. 1 et 2. Cervas cornua habere negat, eumque sequitur, ut solet, Plinius lib. viii. cap. 32. Iulius Pollux lib. v. cap. 12. Τῶν δὲ ἐλάφων ἄκερως μὲν ἡ θήλεια· ὁ δ' ἄῤῥην, κερασφόρος, ἢ κερασφόρος, ἢ κεράστης, ἢ εὔκερως, ἢ πλατύκερως, ἢ ὑπέρκερως, καὶ χρυσόκερως, ὁ ὑπὸ Ἡρακλέους ἁλούς· καὶ Ἀνακρέων μὲν (σφάλλεται), κερόεσσαν ἔλαφον προσειπών· καὶ Σοφοκλῆς, κεροῦσσαν, τὴν Τελέφου τροφόν. Ὅμηρος δὲ ὀρθῶς, Ἀμφ' ἔλαφον κεραόν.

ὁ τοῦ Σοφίλου] Mediceus, Σοφίλλου: quam scripturam tuetur Chronicon marmoreum Oxoniense, Epoch. lvii. lin. lxxii. ΤΟΝ ΑΦ ΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΣΟΦΙΛΛΟΥ Ο ΕΚ ΚΟΛΩΝΟΥ ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ.

ἵνα δεινὸν] χρῆμα δεινόν. GESNER.

ποιμένια τε ἄλση.] Al. ποίμνιά τε ἄλση. Malim ποιμενικά. IDEM.

Ὁ δὲ Θηβαῖος Μελοποιὸς] Pindarus Olymp. Od. iii. ℣ 50.

Καὶ Ἀνακρέων] Hoc fragmentum Anacreontis exstat etiam apud Athenaeum lib. ix. pag. 396. et Pindari scholiasten d. l. atque Eustathium ad Homerum.

ἐν ὕλῃ] Apud Scholiasten Pindari legitur ἐν ὕλαις.

ἀπὸ μητρὸς] Al. ὑπὸ μητρός. GESNER. idemque exhibet Schol. Pind.

Πρὸς δὲ τὰς μοιχώντας τὸ λεχθὲν,] Inter quos est Zenodotus, ut apparet ex eodem Scholiaste.

CAP. XL. Πώλῳ] Ejusdem meminit Scholiastes Luciani pag. 7.

ψάλτην] Al. ψαλτικήν. GESNER. idemque etiam exhibet Mediceus.

Αἰθιόπων] Confer Plutarchum adversus Stoicos pag. 1064.

κνιζομένου] κνυζομένου. GESNER. atque ita Mediceus.

CAP. XLI. Λακύδῃ] Al. Λυκάδῃ. GESNER. Athenaeus lib. xiii. cap. 8. Ἑρμείας δὲ ὁ τοῦ Ἑρμοδώρου, Σάμιος δὲ γένος ἱερᾶσθαι (τὴν χῆνα) Λακύδους τοῦ φιλοσόφου.

ὁ Λακύδης] Al. ὁ Λυκάδης. GESNER.

ἐν Ἄργει πύῤῥου] Mediceus, ἐν Ἄργει τοῦ Πύῤῥου.

φίλον] Al. φίλιον. GESNER.

CAP. XLII. Κακουργίαν δὲ ὀρέως Θαλῆς] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 971.

ὑπὲρ τῶν ἀλῶν] ἀντὶ τῶν ἁλῶν. GESNER.

CAP. XLIII. στεφανόπωλιν γυναῖκα] Supra lib. i. cap. 38.

στέφανον ἀεὶ τὸν ἐκ τῆς τέχνης τῶν καθ' ὥραν πλεκόμενον] Mediceus, στέφανον ἀεὶ τῶν ἐκ τῆς τέχνης τὸν καθ' ὥραν πλεκόμενον.

ὑπο-

ἀποκλυσθέντες,] Al. ἐπικλυσθέντες. Gesner. idemque repraesentat Mediceus.

γυμνούμενοι] Al. γεγυμνωμένοι. Gesner. atque etiam Mediceus.

Cap. xliv. Τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα] Plinius lib. viii. cap. 1. et Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 972. e quo integrum hoc caput desumtum videtur.

Ἀντιόχου] Magni.

Cap. xlv. Οἱ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ] Vide Plutarchum De solertia animalium pag. 482. Triller.

Ἐλέφαντας δὲ ἀκούω] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 974.

ἔχαιρε μὲν ἀκούων ἀετὸς ὁ Ἠπειρώτης Πύῤῥος·] Plutarchus Apothegm. pag. 184. Τῶν δὲ στρατιωτῶν ἀετὸν αὐτὸν (Πύῤῥον) προσαγορευόντων, τί γὰρ (εἶπεν) οὐ μέλλω, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις, ὥσπερ ὠκυπτέροις, αἰρόμενος. Idem lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 975. Ὥσπερ αὖ καὶ τῶν βασιλέων, ἀετὸς μὲν ὁ Πύῤῥος ἥδετο καλούμενος· ἱέραξ δὲ Ἀντίοχος. De Antiocho ab auctore nostro dissentit Iustinus, atque etiam a Plutarcho: ita enim ille lib. xxvii. cap. 2. *Antiochus autem cum esset quatuordecim natus, supra aetatem regni avidus, occasionem non tam pio animo, quam afferebatur, arripuit; sed, latronis more, totum fratri eripere cupiens, puer sceleratam virilemque sumit audaciam. Vnde Hierax est cognominatus, quia non hominis, sed accipitris ritu in alienis eripiendis vitam sectaretur.*

στεῖλαι] ἐρηρέσθαι. Gesner.

Cap. xlvi. καὶ ἔλαφον] Qualis etiam conspicitur in nummis Mithridatis.

τῇ μυκῇ] Mediceus, τῇ μηκῇ, quomodo etiam legendum monuit cl. Bochartus in Hierozoic. P. i. lib. iii. cap. 17. pag. 884.

Cap. xlvii. Τῶν ἀγρίων ζώων] Lege Pollucem lib. v. cap. 2. Gesner.

leunculos] Hoc et alia quaedam diminutiva, classicis auctoribus inusitata, ad Graecorum imitationem effinximus. Gesner.

Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος] Cujus meminit auctor lib. i. cap. 48. et h. l. cap. 39. item xii. V. H. 5.

genus a pantheris diversum faciunt.] Possis etiam vertere, *genus alterum pantherarum faciunt.*

ἀρκήλους] Al. ἀρκύλους, ut et Pollux habet per υ. Eustathio ἄρκιλοι per iota in penult. sunt *catuli ursarum.* Pantherarum vero παρδαλιδεῖς. Gesner.

πανθήρων.] Qui sunt pantherae minores: alii *lycopantheros* vel *lupos cervarios* eosdem putant. Gesner.

Λάσου] Al. Λάσσου. Gesner. et sic quoque Mediceus; sed vulgatum longe usitatius esse docent Meursius in notis ad Aristoxenum pag. 141. Menagius ad Diogenem Laert. lib. i. segm. 42. Fuit autem hic Lasus filius Charbini, patria Hermionensis, eumque primum De musica scripsisse, et cyclicos choros instituisse tradit Suidas v. Κυκλιοδιδάσκαλος.

λαγιδεῖς·] λαγίδες Pollux. Gesner.

ὁ τέλειος] Mediceus, ὁ δὲ τέλειος.

πλῶκα] Supra h. l. cap. xix. ubi vid. not.

Λακεδαιμόνιοι δὲ ταχίναν.] Hesychius, Ταχίνης, λαγωὸς καὶ ἔλαφος. Adde Eustathium ad Homerum Odyss. P. ꝟ 295.

ἀλωπεκιδεῖς] ἀλωπεκίδες. Pollux. Gesner.

κερδώ] Schol. ad Aristoph. Ἱππ. ꝟ 1065.

ζκαφώρη] Hesychius, Σκαφώρη, ἡ ἀλώπηξ. Suidas, Καφώρη. Τὸ τ̃ καφώρης μίσηστον [μισητὸν ms. Leid.] δολερὸν καὶ κερδῷον· λέγουσι δὲ τ̃ ἀλώπεκα.

ζκινδακός.] Proximum huic vocabulo est, quod habet Hesychius, Κιδαφεύειν, πανουργεῖν· κιδάφη γὰρ ἀλώπηξ· ἢ ἰσθίειν ἀπὸ τ̃ κιῶν. Idem, Κιδαφίων, πανούργων· κιδάφην γὰρ τ̃ ἀλώπεκα λέγουσιν· Κίδαφος, δόλιος· καὶ ἡ ἀλώπηξ. Κινδάφη, ἀλώπηξ. Κινδαφίων, πανούργων, ἀλωπέκων.

Ἱππώνακτος] De quo egit auctor lib. x. V. H. cap. 6. Adde cl. Fabricium lib. ii. Bibl. Gr. cap. 15.

μονιοί] Hesychius, Μονιός, ὗς ἄγριος ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος, ἢ ὁ περὶ τ̃ τράχηλον ὁρμος· ὁ δὲ ἄγιος Κύριλλος ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ Ὠσηὲ τοῦ Προφήτου ὄνον λέγει σημαίνειν· τινὲς δὲ μέγα θηρίον κατὰ ἀπόνοιαν κατὰ μονὰς νεμομένων.

καὶ ζόρκας, καὶ πρόκας] Hos distinctim memoravit auctor h. l. cap. 19.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι,] Ver. 145. ubi ὀβρίκαλα legitur:

> Πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
> Θηρῶν ὀβρικάλοισι.

ψακάλυς] ψακάλυς. Eustathius ψάκαλα. Gesner. Cl. Gesneri conjecturam firmat Mediceus.

νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους,] Eustathius d. l. ὀρνίθων τὰ ἐν ὄψει ἤδη ὄντα, νεοττοί· κατὰ δέ τινας ὀρτάλιχοι.

ἀλεκτρυόνων δὲ] Mediceus, ἀλεκτρυόνων τε.

ἀλεκτοροΐδας] A recto ἀλεκτοροΐδης patronymica forma. Gesner. Adde Eustathium d. l.

Ἀχαιός] De quo vide Meursium lib. i. Bibl. Gr. Versum eundem Achaei, quem hoc loco laudat auctor, adfert Eustathius ad Homerum Iliad. Γ. ℣ 323.

> Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.

Cap. xlviii. Ἀνδροκλῆς] Confer Gellium Noct. Att. lib. v. cap. 14. qui ex Appione τῷ αὐτόπτῃ hanc historiam refert. Triller.

οἰκέτης ἦν τύχην] Mediceus, οἰκέτης τ̃ τύχην.

ἄστροις ἐσημαίνετο,] Quomodo in illis squalidis Libyes sitientis arenis necesse habent viatores. Vid. quae de hac re notavit Blancardus ad Arrianum De expedit. Alex. lib. iii. pag. 160. ubi et hujus loci meminit. Lucanus lib. ix. De molesto Catonis per fabulosam Libyen itinere:

ἡ πέτρα ἦν.] Mediceus, ἤδη ἡ πέτρα ἦν.

καὶ τὸ κατὰ πόδα] Mediceus, καὶ τὸ κατὰ τ̃ πόδα.

> *nec sunt discrimina terrae*
> *Ulla, nisi, aetheriae medio velut aequore flammae,*
> *Sideribus novere viam.*

Triller.

ὡς ἐκεῖνον,] Al. οἱ ἐκεῖνον. Gesner. nec aliter Mediceus.

καὶ συνῳδὸν τοῖς προειρημένοις, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ δ' ἐστὶν εὔδοξον etc.] Haec verba non solum in versione sine interpretatione omittit Gesnerus: sed sequentem etiam notam tanto sane viro indignam apponit: *quae sequuntur in Graeco de Baccho biante in Samo etc. nobis obscura sunt.* Nobis vero, inquam, non item, qui ex Plinii lib. viii. cap. 16. probe perspectum habemus, quamnam hic Aelianus intelligat historiam de leone ob os quoddam morsu avidiore dentibus infixum Elpidis Samii forte Africam nave delati auxilium et reme-

remedium anxie quaerente, et quid porro sit templum κεχηνότος Διονύσου· ob memorabilem hanc historiam in Samo sacratum, de utroque affatim ibi Plinius. Adeo ut gravissime errarint Hermolaus Barbarus et Pintianus; ille quod in Plinio legere mallet pro κεχηνότος Διονύσου, quod in omnibus Codd. mss. Reg. σωτῆρος νέου Διονύσου; hic vero quod ἀρχενέτου Διονύσου infeliciter substitueret, ut et recte observavit cl. Harduinus *ad illum Plinii locum* pag. 258. tom. ii. Interim diffiteri non possum, locum hunc Aeliani et prava distinctione laborare et aliquo modo simul esse mendosum, quod et agnovit ad Plinii locum Harduinus, qui et mutilum eum esse suspicatur, sed falso, ut mox apparebit. Quare eum sic legendum et distinguendum esse judico: καὶ συνῳδὸν τοῖς προειρημένοις καὶ εἰς τὸ αὐτὸ δ' ἐστὶ λέοντος ἐν τῇ Σάμῳ ἐπὶ τοῦ κεχηνότος Διονύσου· νομίζοιτο ἄν τις καὶ τὸ φωλεὸν εἰδέναι, καὶ τούτου ἀκουέτω, Ἐρατοσθένους τε καὶ Εὐφορίωνος, καὶ ἄλλων προειρημένων αὐτό. Atque nunc hunc in modum verto: *His modo commemoratis consona, immo eadem fere est illa historia de leone in Samo in templo* τοῦ κεχηνότος Διονύσου, sive *Bacchi cum biatu cognominato, conspicuo. Si quis vero et bujus narrationis sedem scire dignum reputet, et illam audiat, Eratosthenes, Euphorion, aliique bujus facti mentionem fecerunt.* Nunc omnia adeo liquida et manifesta sunt, ut Gesnerum, si rediret, suae supinitatis omnino, credo, puderet. Pauca in contextu ipso immutavi, sed accuratiore tantum interpunctione immedicabilem, ut videtur, locum feliciter sanavi. Pro εὔδουλος legendum esse λέοντος manifestum est, imprimis si quis consideret quanta confusio sit in majusculis Λ et Δ, de quo alibi: porro articulum τις, qui exciderat, in suum locum ad sensum juvandum reposui; φωλεὸν vero, quia sensum satis commodum habet, qui apud Suidam videri potest, sede sua movere nolui, licet maluissem substituere φώριον, h. e. *indicium, probatio:* quomodo Iosephus aliquoties loqui amat. Ceterum huc maxime facit, quod Clemens Alexandrinus in Protrept. ἄγαλμα κεχηνότος Ἀπόλλωνος in Elide pariter coli adnotavit. TRILLER.

ἐν τῇ Σάμῳ,] Al. ἐν τῇ Σώλῳ. Quae sequuntur in Graeco de Baccho in Samo hiante etc. nobis obscura sunt. GESNER.

LIBER VIII.

CAP. I. Τὰς κύνας] Adde supra cap. 19. lib. iv.

καὶ ὠκίστας εἰς δρόμους,] Mediceus, καὶ ὠκίστας εἰς δρόμον.

συμπλέκονταί τε αὐταῖς,] Aristoteles lib. ii. De gener. anim. cap. 7. pag. 636. καὶ οἱ Ἰνδικοὶ δὲ κύνες ἐκ θηρίου τινὸς κυνώδους γίνονται καὶ κυνός.

Ἐκ δὲ τῆς ὁμιλίας ταύτης] Plinius lib. viii. cap. 40. *E tigribus eos* (canes) *Indi volunt concipi: et ob id in sylvis coitus tempore alligant feminas. Primo et secundo foetu nimis feroces putant gigni: tertio demum educant.*

'Αριστοτέλης] Lib. viii. Hist. Anim. cap. 28. fin.

ἢ συὶ ἐμπεσεῖν] Al. ἢ συμπεσεῖν. Gesner. atque ita habet Mediceus.

'Αλεξάνδρῳ γοῦν τῷ Φιλίππου] Diodorus Siculus lib. xvii. pag. 561. Plinius lib. viii. cap. 40.

ὡς εἶδεν] ὡς ἴδεν. Gesner. Imitatur Homerum Iliad. T. ℣ 15.

αὐτὰρ 'Αχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος.

Cap. ii. καὶ κέχρηνται τῇ ἄγρᾳ ὡς ἄθλῳ,] Cl. Vlitius in notis ad Nemesiani Cyneget. ℣ 195. pro κέχρηνται malebat κεχάρηται. Ita enim canit poeta ille:

Non semel indulge catulis moderamine cursus,
Sed, donec validos etiam praevertere suescant,
Exerceto diu, venandi munere cogens
Discere, et emeritae laudem virtutis amare.

ἐὰν αὐτὸν συγχωρήσῃ] Illustris Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Dianam ℣ 89. legit, ἐὰν αὐτοῦ συγχωρήσῃ.

Cap. iii. ὃν ἐπαινεῖ καὶ Ξενοφῶν,] Lib. i. De instit. Cyri pag. 4, 5.

τὸ γένος ἐκ Πάρου,] Ita etiam Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 985. At Phylarchus apud Athenaeum lib. xiii. cap. 8. scribit Coeranum Milesium fuisse, et περὶ Μύκονον ναυαγίῳ χρήσασθαι.

Ἔπλει γοῦν] ποτε addit Apostolius Cent. vi. prov. 98.

τὴν ἰσίαν] Apostolius, τὴν ἰσότητα.

Κοιράνειος] Mediceus, Χοιράνειος. Leg. Κοιράνειος. Plutarch. κατὰ σπήλαιον, ὃ δείκνυται μέχρι νῦν καὶ καλεῖται Κοιράνειον.

παρέμειναν ὡς φίλῳ φίλος πιστός.] Apud Apostolium scribitur, ὡς φίλῳ φίλοι πιστοί.

οὐδὲ ἀπηνήξαντο.] ἀπενήχοντο. Apostolius.

ἐκτίσωσιν] Apostolius, ἐκτίνωσιν.

Cap. iv. καὶ διδόντων τροφὰς ὁμοίως δέχεσθαι] Mediceus, ἑτοίμως δέχεσθαι: ut paullo post, καὶ ὀρέγοντος ὁτιοῦν, ἤδη ἥδιστα προθύμως καὶ ἑτοίμως λαμβάνουσα.

ἐν 'Αρεθούσῃ] Scil. Euboeae. Athenaeus lib. viii. cap. i. Ἐγὼ δὲ ἐν τῇ κατὰ Χαλκίδα 'Αρεθούσῃ τεθέαμαι, ἴσως δὲ καὶ ὑμῶν οἱ πλεῖστοι, κεστρεῖς χειροήθεις, καὶ ἐγχέλεις ἐνώτια ἐχούσας ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, λαμβανούσας τε καὶ λαμβανούσας παρὰ τῶν προσφερόντων τροφάς, τά τε ἀπὸ τῶν ἱερείων σπλάγχνα καὶ τυροὺς χλωρούς. Adde Plutarchum lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 976. et Porphyrium lib. iii. pag. 106. Περὶ ἀποχῆς.

Τὴν Κράσσου τε τοῦ 'Ρωμαίου μύραιναν ᾄδουσιν·] Plutarchus et Porphyrius d. l. Macrobius lib. ii. Saturn. cap. 11.

ταύτην καὶ ἔκλαυσεν]· Mediceus, ταύτην ποι καὶ ἔκλαυσεν.

κροκοδείλους] εἶναι πρᾴους, supra lib. iv. cap. 44.

ἐκείνους ἐρεθεῖ] Mediceus, ἐκείνους ἐρεθίζει.

καλοῦντα τὸν τὸ προτιμότερον] Malim καλοῦντος: et paullo post pro συνιέντας malim συνιέναι, vel συνεικέναι. Gesner. Mediceus, καλοῦντος τὸν προτιμότερον.

Cap. v. Τειρεσίαν] Sophocles Oedipo Tyr. ℣ 494. Hyginus Fab. 68, et 128.

Πολυδάμαντες,] Polydamantis frequens mentio fit apud Homerum Iliad. Λ, Μ, Ν, Ο.

Πολύειδοι,] Polyidus Coerani filius fuit. Hyginus Fab. 128, et 136.

Θεο-

Θεοκλύμθυοι,] Homerus Odyff. o. ℣ 128.

Σπλάγχνων ἄρα φύσεις] Mediceus, Σπλάγχνων δὲ ἄρα φύσεις.

Σιλανοὶ,] Xenophon lib. i. De exped. Cyri pag. 262. Philoftratus lib. viii. De vita Apoll. cap. 7.

Μεγισάναι] *Megiftanes* appellabantur proceres Perfarum ac purpurati, quos arufpicinae arte celebres fuiffe nullus veterum prodidit. Appofite igitur Mediceus exhibet Μεγιςίαι. *Megiftiae* vatis meminit Herodotus lib. vii. cap. 219. Τοῖσι δ' ἐν Θερμοπύλῃσι ἐοῦσι Ἑλλήνων, πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μεγιςίης ἐσιδὼν εἰς τὰ ἱρὰ, ἔφρασε τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι ἅμα ἠοῖ σφι θάνατον. Et Philoftratus lib. iv. cap. 23. De vita Apoll. Tyan. ubi cl. Olearius Μεγιςίαι hoc loco legendum fufpicabatur.

Ἀκλεῖδαι,] Mediceus, Εὐκλεῖδαι. Xenophon lib. vii. De exp. Cyri pag. 425. Ἐντεῦθεν διέπλευσαν εἰς Λάμψακον, καὶ ἀπαντᾷ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάντις Φλιάσιος, Κλεαγόρου υἱὸς, τοῦ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. Et paulo poft, ἐπεὶ δὲ ἔπεμψαν Λαμψακηνοὶ ξένια τῷ Ξενοφῶντι, καὶ θύων τῷ Ἀπόλλωνι παρεςήσατο τὸν Εὐκλείδην, ἰδὼν τὰ ἱερὰ ὁ Εὐκλείδης εἶπεν, ὅτι πείθοιτο, αὐτῷ μὴ εἶναι τὰ χρήματα.

Πίπνσμαι δὲ κώμην] Mediceus, Πέπυσμαι δὲ καὶ κώμην.

Σύῤῥα] Mediceus, Σύῤῥαν. Σῦραν Plutarchus et Stephanus Byzantinus vocant.

ἐλθόντων] Mediceus, κληθέντων: quod participium flagitant fequentia, καὶ ὅταν μὴ ὑπακούσωσι. Infra lib. xii. cap. 1. γνωρίζουσι δὲ καὶ τοὺς ἱερέας φωνὴν οἱ ἰχθύες, καὶ ἐπακούσαντες μὲν εὐφραίνουσι τούτους, δι' οὓς κέκληνται· τοὐναντίον δὲ δράσαντες λυποῦσι. Plinius lib. xxxii. cap. 2. *Nam in Lyciae Myris in fonte Apollinis, quem Curium* [forte leg. *Syrrham*] *appellant, ter fiftula evocati* [pifces] *veniunt ad augurium.* Adde Plutarchum d. l.

CAP. VI. οἱ ὄνοι μὲν τοῖς λύκοις] Leg. οἱ οἶες μὲν τοῖς λύκοις. Philes Carm. xxx. ℣ 62.

> Ἀλίσκεται δ' ἐν δυσχερῶς οἷς λύκοις
> Ἔποψιν ἡ μέλιττα.

Apud Plutarchum d. l. legitur, ὡς λύκοις μὲν οἱ ὄνοι.

τοῖς μέροψι δὲ αἱ μέλιτται.] Supra lib. v. cap. 11.

τῶν δὲ ἐλάφοις οἱ ὄφεις.] Supra lib. ii. cap. 9.

Θεωμένη] Θέουσα Gyllius. GESNER. Plutarchus, τῇ δὲ παρδάλει τὰ πλεῖστα προσχαίρειν, χαίροντα τῇ ὀσμῇ, μάλιστα δὲ τὸν πίθηκον λέγουσι.

CAP. VII. ἰχθύδιον,] Idem videtur lepori marino Indico, quem defcribit lib. xvi. cap. 19. GESNER.

καὶ ἐκθνήσκειν τὰ πρῶτα,] Cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. lxxxi. ℣ 21. legit τὸ χρῶτα, *et emori colore.*

ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν] Eundem laudat Athenaeus lib. xv. cap. 8. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ Θηρίων φησὶ χαμαιπίτυν, οἱ δ' Ἀθήνῃσιν Ἰωνίαν, οἱ δὲ κατ' Εὔβοιαν σιδηρῖτιν. Supple ex mf. Mediceo, χαμαιπίτυν, οἱ δὲ ὁλόκυρον, οἱ δ' Ἀθην: vel ex Diofcoride lib. iii. cap. 65. χαμαιπίτυν οἱ ἐν Πόντῳ ὁλόκυρον, οἱ δ' Ἀθήνῃ.

CAP. VIII. ἐλαίνην λέγει Νίκανδρος] Qui ℣ 377. Θηριακ. amphifbaenae pellem oleaftri ramo affixam rigoribus et nervorum laxitatibus mederi canit:

Τὴν

Τλω̑ [χροιὴν] μὲν, εὖτ' ἀδρωὖνται, ὀροιτύποιο βαλῆρα
Κόψαιλες ῥάδικα πολυστεφέ@ κοτίνοιο,
Δέρματ@ ἐσκύλευσαν, ὅτε πρώτιστα πέφανται,
Πρόσθε βοῆς τέτλιγ@ ἐαρίνες κιδ' ὀνίνησι
Ῥινῶ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμησιν ἀεργοί
Μάλκαι ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων,
Ἠδ' ὁπόταν ξανάα νδέρων κεχαλασμένα δεσμά.

Cap. ix. Κύων ὑπὸ πλήθυς ὀχλούμεν@] Supra lib. v. cap. 46.

τὰς αἰθέρας] τὰς αἰθέρας. Gesner. nec aliter Mediceus.

ὡς Ἀριστοτέλης λέγει.] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. αἱ δὲ κύνες, ὅταν ἑλμινθιῶσιν, ἐσθίεσι τῦ σίτυ τὸ λήϊον. Atque ipse Auctor l. all. εἰ δὲ ἕλμινθες αὐτὰς λυπῦσι, τῦ σίτυ τὸ καλέμενον λήϊον ἐσθίεσαι, ἐκκρίνουσιν αὐτάς.

Κωίᾳ δὲ ἐκεῖνο] Mediceus, Κωίᾳ δὲ κ̀ ἐκεῖνο.

Cap. x. δόρατα ἰσχυρὰ,] Addo καί. Gesner.

προσαρράξαντες] προσαράξαντες. Gesner.

κ̀ ὑπὸ τοῖς κέρασι πήξαντες,] Mediceus, πτύξαντες.

κ̀ πόρρω τὸ μὲν τι ἀπὸ τῆς γῆς ἐξάπτοντες] Mediceus, ἐπὶ τῆς γῆς.

ἐκπεσεῖν] ἐμπεσεῖν. Gesner.

Cap. xi. Ἡγήμων ἐν τοῖς Δαρδανικοῖς] Mediceus addit μέτροις. Hegemonem Thasium, Φακῆν cognominatum, Cratino veteris comoediae poetae coaevum fuisse constat ex Athenaeo lib. xv. cap. 16.

ὡς ἴδεισε τῇ Ἴδῃ] ὥς ποτε ἐν τῇ Ἴδῃ. Gesner. Forte scripsit auctor, ὡς ἐν πιδηέσσῃ τῇ Ἴδῃ. Homerus Iliad. Λ. ẏ 182.

> τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
> Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης.

Alibi mons Ida πολυπίδαξ@ eodem sensu dicitur Homero, ut Hymno in Venerem ẏ 53.

> Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ,
> Ὃς τότ' ἐν ἀκροπόλοις ὄρεσιν πολυπιδάκυ Ἴδης
> Βυκολέεσκεν βῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἐοικώς.

Δεσμῶντα] Tzetzes Chil. iv. 135. ẏ 325.

ἀνέρπων] ἀνέρποντα. Gesner. Mediceus, ἀνέρπειν.

Εἰ δὲ Γλαύκης] Supra lib. i. cap. 6. et lib. ix. Var. Hist. cap. 39.

κ̀ ἐν Ἰασῷ δελφὶς] Ἰασσῷ, *Iasso*, Gyllius. Gesner. Vide lib. vi. cap. 15.

ἴδιον ζῶυ] ζῶον. Gesner. nec aliter Mediceus.

Cap. xii. Παρείας] Malim παρῄας. Sic et μιλτοπάρῃος compositum est a μίλτ@ et παρειά. Gesner. Lucanus lib. ix. ẏ 721.

> *Et contentus iter cauda sulcare pareas.*

Ἀπολλόδωρ@ θέλει] Mediceus, ἐθέλει.

ἐπεφήμησαν] Mediceus, ἐπιφήμισαν.

Cap. xiii. Συβρίτας] Al. Σιβρίτας. Gesner. atque etiam Mediceus.

Περὶ Κέρκυραν δὲ γίνονται καλέμεναι ὕδραι] Mediceus, Π. Κ. δὲ γίνονται αἱ καλέμεναι ὕδραι. Pro ὕδραι autem δρύϊνοι legendum monuit Aldrovandus

drovandus lib. i. Hist. serpent. et drac. cap. 14. pag. 259.

τυφλίνην καλῦσι,] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 13.

Τὸν δὲ ἀκοντίαν, χέρσυδρον εἶναί φασι.] Sed perperam, cum nulli probati auctores id asseverent, ut scribit Aldrovandus lib. all. pag. 253. De jaculo serpente egit auctor supra lib. vi. cap. 18. et De chersydro cap. 7. h. l.

χρόνυ δὲ ἐν ξηρῷ] Mediceus, χρόνυ γὰρ ἐν ξηρῷ.

ἐν τῷ λειφόροις πυ λαθὼν] Mediceus, ποι λαθών.

CAP. XIV. Λύκοι βοὶ εἰς τέλμα βαθὺ ἐμπεσόντι] Apostolius Cent. xii. prov. 14. Λύκοι βοὸς ἐς τέλμα βαθὺ ἐμπεσόντος.

καὶ φοβῦσι] καὶ ἐκφοβῦσι. Apostolius.

καὶ περισχόντες,] Haec ignorat Apostolius.

καὶ ἐσθίυσιν αὐτὴν.] Mediceus, αὐτὸν, nempe μόσχον.

CAP. XV. Ὅταν ὑπερβῆναι τάφρον οἱ ἐλέφαντες μὴ δυνῶνται,] Supra lib. vii. cap. 15. Tzetzes Chil. iv. 122. ℣ 95.

ἑαυτὸν ἐμβάλλει,] Mediceus, ἑαυτὸν εἰς αὐτὴν ἐμβάλλει.

οἱ δὲ ἄλλοι φρύγανα ἐμβάλλυσιν ἐξ ὕλης] Mediceus, οἱ δὲ ἄ. φ. ἐμβάλλυσι καὶ ξύλα.

τὺς πόδας,] τῦ ποδός. GESNER.

ἀναπηδᾷ] ἀναπηδᾶται. GESNER. Conjecturae doctissimi viri adstipulatur Mediceus.

CAP. XVI. βραχὺ ζῶον,] Aristoteles lib. v. cap. 16. Τῶν δὲ πίννων ἐν ταῖς θαλάμαις γίνονται πιννοφύλακες· ἔτι δὲ οἷον καράχιον ἐπὶ τῷ θαλάμων· καὶ διοίγοντες καὶ ζωάγοντες, θηρεύυσι τὰ ἰχθύδια μικρά.

Φέρτην, καὶ ἑαυτὴν ζυγέφος,] Aristoteles d. l. Antigonus Caryst. cap. 89. Plinius lib. ix. cap. 45.

CAP. XVII. Εἴρηται μὲν ὖν ἡμῖν ἐλεφάντων πέρι ἰδίᾳ,] Supra lib. i. cap. 37. ii. 11. iii. 46. iv. 10, 24, 31. vi. 61. vii. 6, 15, 44. et h. l. cap. 10 et 15.

Κρατεῖ μὲν βίῳ,] Cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. xxxix. ℣ 19. legit βίᾳ, et paullo post, ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐπιλείπῃ ἡ ἐπιγονὴ ἡ ἐξ ἀλλήλων, ἰάσκυσί γε σπέρμα· ἅπαξ γῦν ἐν τῷ βίῳ.

μνημονεύυσιν] μνημονεύοντες. GESNER.

Συμπλέκονται δὲ οὐκ ἀνέδην,] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 11. et Plinius lib. viii. cap. 5.

Ὡς μὲν ὖν εἰσι δίκαιοι ἄνω εἶπον] Lib. vi. cap. 51.

καὶ τὸ ἀνδρεῖον αὐτῶν, καὶ τῦτο ἤδη λέλεκται.] Supra lib. vi. cap. 1.

ὑπέχων τὰ ὦτα ἀκυέτω.] Excitatorium saepius vel ab ipso Salvatore in Novo Foedere usurpatum: ita Matth. xi. 15. ὁ ἔχων ὦτα ἀκύειν, ἀκυέτω. Vide quae nos ibi in Observationibus nostris Philologicis. TRILLER.

Ἐλέφαντι ἡμέρῳ] Apostolius Cent. viii. prov. 18.

καὶ τὰ τῆς ζυνοικυσῆς παίδων ἐκείνη γίνεσθαι,] Haec desunt apud Apostolium.

ἐπιδείκνυται] Mediceus cum Apostolio, ἐπεδείκνυε.

CAP. XVIII. Ἐγχαύλεις,] Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 468.

ἱερακιχόλυς] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 15. Athenaeus lib. vii. cap. 14.

εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ λυκοσόμυς αὐτὺς ὀνομάζυσιν.] Mediceus, αὐτάς.

τῇ ζφίγξι] Mediceus, ζφίγξί.

καὶ τὰ μὲν ἡμίπεμα τῷ ἰχθύων] Mediceus, τῷ ἰχθυδίων.

Cap. xix. Τῇ γῇ τῇ Τυῤῥηνίδι] Τῇ γῇ οἱ Τυῤῥηνικοὶ correxit Aldrovandus lib. i. De quadrup. bisulcis cap. 36.

ὅσον τε γέγωνε βοήσας] Phrasis Homerica ex Odyss. E. ℣ 400.

ἐπὶ θάτερα τοῦ πλοίου] Plinius lib. viii. cap. 15. *Compertum agnitam vocem suarum furto abactis, mersoque navigio inclinatione lateris unius remeasse.*

Cap. xx. Κεράννωνι] Κεραυνῶνι alias. Gesner. Κεράωνι Apostolius Cent. xv. prov. 93. et auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 733.

Ἀνωτάτω μὲν ἐμνήσθην] Scil. lib. iii. cap. 42. Triller. et lib. v. cap. 28.

εἶτα κυνὸς τοιοῦτος,] Nempe lib. vii. cap. 25. Triller.

νοσοῦντα γάμον.] Fuit, quum legerem ἀνόσιον γάμον; sed et νοσοῦντα γάμον eleganter et metaphorice dictum, quare nihil mutandum censeo. Ellipsis ceterorum verborum πελαργοῦ τὰ ἴσα, supplenda est per πράττοντος, aut simile quid. Triller.

Cap. xxi. περί τε τὸν ἐν Ἀλάνδρῳ ποταμόν,] Mediceus, ἐν Ἀντανδρίᾳ. Aristoteles lib. iii. Hist. Anim. cap. 12. Καὶ ἐν τῇ Ἀντανδρίᾳ δὲ δύο ποταμοί εἰσιν, ὧν ὁ μὲν λευκά, ὁ δὲ μέλανα ποιεῖ τὰ πρόβατα. Hinc putem scripsisse Aelianum, περί τε τὸν ἐν Ἀντανδρίᾳ ποταμόν.

καὶ τὴν ἐν Θρᾴκῃ,] Idem, ταῦτα δὲ καὶ περὶ τὰς ὀχείας ἐστὶν ὕδατα πολλαχοῦ τοιαῦτα, ἃ πίοντα, καὶ ὀχεύσαντα μετὰ τὴν πόσιν, τὰ πρόβατα μέλανας γεννῶσι τοὺς ἄρρενας· οἷον ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῇ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης ἐν τῇ Ἀσσυρίτιδι ἐποίει ὁ καλούμενος ψυχρὸς ποταμός.

οὗ τὸ ὄνομα ἴσασιν οἱ πάροικοι Θρᾴκης.] Mediceus, Θρᾷκες.

Ὁ δὲ ἐν Τροίᾳ Σκάμανδρος,] Aristoteles ibid. Plinius lib. ii. cap. 103. Homerus Iliad. Υ. ℣ 73.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Cap. xxii. ἡ προειρημένη] Mediceus, ἡ προειρημένη γυνή.

καὶ τοῖς ἠρίοις τοῦ ποτὲ ἀνδρὸς τλημόνως παρέμενε,] Mediceus, καὶ τ. ἠ. τοῦ π. ἀ. τλημόνως παρέβαλε καὶ παρέμενε.

πρέποντα τῆς ἑαυτῶν φύσεως λαβόντων] Mediceus, λαμβανόντων.

καὶ χανὼν ἀνέμεσε λίθον] Mediceus, ἀνεμεῖ.

Cap. xxiii. Ἀστακὸν ἐν λάβοις] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 263.

Cap. xxiv. Τῷ γάρ τοι μέλει] Apostolius prov. 62. Cent. xii.

ἀκούων μὲν τοι] Mediceus, ἀκούων μὲν γάρ.

Τοῦτον ἄρα] Particulam ἄρα ignorant Apostolius et Mediceus.

οὐδὲν αὐτοῦ πλέον τῆς ᾠδῆς] Mediceus, ὁ. α. πλέον τὸ τῆς ᾠδῆς.

Cap. xxv. Ἀνωτέρω εἶπον] Lib. iii. cap. 11.

Ἡρόδοτος] Lib. ii. cap. 68.

Ὁ μὲν τροχίλος] Apostolius Cent. xix. prov. 52.

οἷς εἶπον] Mallem, ὡς εἶπον. Triller.

καὶ ἀπεραχρυπνῶν αὐτοῦ.] Haec verba transponit Apostolius post τά, ἀλλ' ὅγε τροχίλος, et pro αὐτοῦ exhibet τροφέως.

ἐπιβουλεύει ὁ ἰχνεύμων,] Infra lib. x. cap. 47. Solinus cap. 32. Ammianus Marcellinus lib. xxii. cap. 15.

Cap. xxvi. οὐ καὶ ἀνωτέρω] Lib. i. cap. 56. et lib. ii. cap. 36.

οὕτω] οὐδέν. Gesner. In margine est οὐδέν, quod vere οὐδέν. Legendum potius οὔπω, *neutiquam*, Triller.

LER. ὄντα etiam praefert Mediceus.

Δένδρῳ τῷ μεγίστῳ] Plinius lib. ix. cap. 38. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ✝ 490.

CAP. XXVII. Τὸ δὲ μέγεθός ἐστι τῶν τικτομένων, κατὰ δέλφακα τὴν μεγίστην.] Supra lib. iv. cap. 31. ἀποτίκτει δὲ ἰσήλικα τὸ μέγεθος μόσχῳ ἐνιαυσιαίῳ.

τῶν βρεφῶν νεογνῶν] Mediceus, τῶν βρεφῶν νεογόνων.

καὶ οἷον ἰσχνόντων ἐς τὰς προβοσκίδας] Mediceus, ἐκχεόντων.

CAP. XXVIII. ὑπὸ τοῦ ποντίου] Homero Iliad. Π. ✝ 406.

ὡς ὅτε τις φὼς
Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθὺν
Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ.

Λέγει δὲ λόγος] Columella lib. viii. cap. 16. Plinius lib. ix. cap. 54. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ.

Οἱ δὲ οὐ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν ἀνθίαν] Aristoteles apud Athenaeum lib. vii. cap. 7. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ζώων ἠθῶν, ὅπου ἂν ἀνθίας ᾖ, φησὶν, οὐκ ἔστι θηρίον, ᾧ σημείῳ χρώμενοι οἱ σπογγεῖς καταχολυμβῶσι, καλοῦντες αὐτὸν ἱερὸν ἰχθύν.

ἀλεκτρυόνα δέδοικε λέων] Supra lib. iii. cap. 31. et vi. 22. infra xiv. 9.

καὶ τὸν αὐτὸν βασιλίσκον,] Supra lib. iii. cap. 31.

καὶ μέντοι καὶ ὁ ἐλέφας.] Forte, καὶ μέντοι κριὸν, vel χοῖρον ὁ ἐλέφας, ut Gyllius videtur legisse. GESNER. Mediceus, καὶ μέντοι καὶ ὗν ὁ ἐλέφας. Vide lib. i. cap. 38. et xvi. 36.

LIBER IX.

CAP. I. οὐ τοῖς ἀσθενεστάτοις] οὐδὲ τοῖς ἀσθενεστάτοις. GESNER. Conjecturam cl. Gesneri firmat Mediceus.

καὶ τὸ τοῦ σώματος ἐννοῶν σθένος.] Mediceus, καὶ τὸ τοῦ σ. ἐννοῶν ἀσθενές.

καὶ τῇ γλώττῃ μικρὰ ὑποστήμονας] Mediceus, ὑποστήνας.

CAP. II. ἐάν τις τοῖς τῶν ἄλλων] Plinius lib. x. cap. 3. Theophyl. Simoc. Quaest. Phys. 2. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 43. Philes Carm. i. 31.

ζωαναμίξει,] Mediceus et Apostolius Cent. xvi. prov. 91. συναναμίξῃ.

CAP. III. πολύγονον ζῶον,] Ex Apostolio Cent. xiii. prov. 3. malim πολύγονα ζῶα. Confer Aristotelem lib. vi. Hist. Anim. cap. 37. et Plinium lib. x. cap. 65.

Εἰ δέ πως] Apostolius, εἰ δὲ πως.

Οἱ δὲ κροκόδειλοι] Tzetzes Chil. xii. 438. ✝ 718.

ἰλλιγγώσῃ] Alias ἰλιγγώσῃ.] GESNER. idemque exhibet Mediceus.

οἱ ἀετοὶ δὲ βασανίζοντες] Supra lib. ii. cap. 26.

CAP. IV. τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος,] Nicander Ther. ✝ 183.

Τῆς ἤτοι πίσυρες κοῖλοι ὑπένερθεν ὀδόντες,
Ἀγκύλοι, ἐν γναθμοῖς δολιχήρεες ἐρρίζωνται,
Ἰοδόχοι· μύκητος δὲ χιτὼν ὑμένεσσι καλύπτει,
Ἔνθεν ἀμείλικτον γυίοις ἐνερεύγεται ἰόν.

Inversis] Vel *compressis*. GESNER.

σκορπίου τὸ κέντρον ἔχειν τινὰ κολπώδη διπλόην,] Adde scholiasten Nicandri Ther. ✝ 788.

μαλκιεῖν] Alias μαλακιεῖν. GESNER.

CAP. VI. Τῶν δὲ ὀστρακονώτων] Vide Oppianum lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 589. atque iſtic cl. Ritterſhuſii notas.

CAP. VII. ὀξύτατον λάβρακα] Mediceus, ὀξύτατον τὸν λάβρακα.

Ἀριστοτέλης] Lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 8. pag. 280.

Καὶ χρόμιν δὲ] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 19. Plinius lib. ix. cap. 56.

ταύτην τοι καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἀλεαίνειν αὐτόν,] Mediceus, ταύτῃ τοι καὶ κατ'.

ὁ γοῦν φθεὶρ] Ariſtoteles lib. v. Hiſt. Anim. cap. 31.

Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μενάνδρου Θήρων] Suidas v. Κλείσοφος.

ὅτι ῥινῶν] Vide Salmaſium ad Spartianum pag. 168.

Καὶ ὁ Στρουθίας] Suidas ibid.

Κλείδημος] Κλείσοφος Athenaeo lib. vi. GESNER. Satyrus in vita Philippi, teſte Athenaeo lib. vi. cap. 12. Ὅτε Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ ὁ Κλείσοφος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν. Idem Satyri fragmentum integrius occurrit apud Euſtathium in Homerum Iliad. Ξ. pag. 991. Ἐξ οὗ καὶ τελαμωνίζειν, τὸ ἑλίσσειν τελαμῶνι, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας· ὅτι ὁπηνίκα Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, οἰστῷ βληθεὶς ἐν πολέμῳ ὑπὸ Ἀστέρος, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ Κλείσοφος, ὁ ἐκείνου παράσιτος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν. Cliſophi etiam meminit Suidas v. Διώνυμον et Κλείσοφος.

CAP. VIII. ὁποῖον τὸ πάθος,] Malim, τὸ βάθος.

καὶ εἴσοδοι ποδαπαί,] Mediceus, καὶ εἴσοδοι ποταπαί.

ἀλλαχόθεν εἴσεισι] Nempe ex Arriano, qui in Ἰνδικῇ pag. 13. ſcribit: Θηρῶσι δὲ Ἰνδοὶ τὰ μὲν ἄλλα ἄγρια θηρία, καθάπερ καὶ Ἕλληνες· ἡ δὲ τῶν ἐλεφάντων σφιν θήρη οὐδέν τι ἄλλῃ ἔοικεν, ὅτι καὶ ταῦτα τὰ θηρία οὐδαμοῖσιν ἄλλοισι θηρίοις ἐπέοικεν. Ἀλλὰ τόπον γὰρ ἐπιλεξάμενοι ἄπεδον καὶ καυματώδεα, ἐν κύκλῳ τάφρον ὀρύσσουσιν, ὅσον μεγάλῳ στρατοπέδῳ ἐπαυλίσασθαι. Τῆς δὲ τάφρου τὸ εὖρος ἐς πέντε ὀργυιὰς ποιέονται, βάθος δὲ ἐς τέσσαρας· τὸν δὲ χοῦν, ὅντινα ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὀρύγματος, ἐπὶ τὰ χείλεα ἑκάτερα τῆς τάφρου ἐπιφορήσαντες, ἀντὶ τείχεος διαχρέονται. Αὐτοὶ δὲ ἐπὶ τῷ χώματι τῷ ἐπὶ τοῦ χείλεος τοῦ ἔξω τῆς τάφρου σκηνάς σφιν ὀρυκτὰς ποιέονται, καὶ διὰ τελέων ὀπὰς ὑπολείπονται, δι' ὧν φῶς τε αὐτοῖς συνεισέρχεται, καὶ τὰ θηρία προσάγοντα καὶ ἐπελαύνοντα ἐς τὸ ἕρκος σκέπτονται. Ἐνταῦθα ἐντὸς τοῦ ἕρκεος καταστήσαντες τῶν τινας θηλέων τρεῖς ἢ τέσσαρας, ὅσαι μάλιστα τὸν θυμὸν χειροήθεες, μίαν εἴσοδον ἀπολιμπάνουσι κατὰ τὴν τάφρον, κ. τ. λ. Adde Strabonem lib. xv. pag. 704.

CAP. IX. Αἱ δὲ φῶκαι] Ariſtoteles lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 12. Plinius lib. ix. cap. 13. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 689.

CAP. X. καὶ γὰρ λαγὼς ἁρπάζουσι,] Supra lib. ii. cap. 39.

CAP. XI. ἤλεγξε Κλεοπάτρας,] Infra h. l. cap. 61. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 19. Adde Caſaubonum ad Sueton. Aug. cap. 17. nec non epiſtolas doctiſſimorum Lanciſii et Morgagnii, quae extant in Appendice ad Metallothecam Vaticanam pag. 40 et ſeqq. Porro Aeliano, atque Plutarcho, aliiſque, qui Cleopatram ictu aſpidis, non vero epoto veneno, ſibi mortem conſciviſſe narrant, ſuffragatur elegantiſſimum monimentum marmoreum, pulcherrimam Aegypti reginam morientem repraeſentans, atque juſſu pontificis maximi, Clementis xi. Michaelis Mercati Metallothecae inſertum pag. 367.

προϊόντος] προσιόντος Gyllius. GESNER.

αἱρεθεῖσα] Malim τὴν προαίρεσιν, vel tale quid. IDEM.

σπασμὸν γάρ τινα ἐμποιεῖν] ἐμποιεῖ scribendum suspicatur cl. Wardus.

Ὁμήρῳ ἰδίῳ] Vide an Ὁμηρικῶς legendum, vel pro ἰδίῳ, ἰδίως. IDEM. Postremum exhibet Mediceus. Respicit vero auctor ad ℣ 139. Odyss. Α. et Odyss. Ψ. ℣ 282.

> Θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
> Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται.

προστερύγοντα] προστερυγοῦσα. GESNER.

κεντρίτης,] κεγχρίτης, vel κεγχρίνης. IDEM.

καὶ ἡ φρυνὴ.] Infra lib. xvii. cap. 12.

CAP. XII. πανοῦργον εἶναι ζῷον ἀλώπεκα,] Lib. i. Var. Hist. cap. 5. Philes Carm. xcii. Apostolius Cent. xv. prov. 47.

καὶ τῆς θαλαττίας] Lib. i. Var. Hist. cap. 5. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 37. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 144.

τοῦτον δήπου τρόπον] Mediceus, τοῦτον δήπου τὸν τρόπον.

τὸ ἀγκιστρον.] Apostolius, τὸ ἀγκιστρεῖν: mendose.

CAP. XIII. κέκληται ἤδη ἡ βοὴ ὀλολυγῶν,] Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 9. pag. 283. Mediceus, κεκλ. ἤδε ἡ βοὴ ὀλολυγών.

κατὰ πολλήν τινα ἄδειαν] Mediceus, κατὰ πολλὴν τὴν ἄδειαν.

ἐπιδηλοῦσιν νετόν.] Mediceus, ἐπιδημίαν δηλοῦσιν ὑετοῦ. eandemque scripturam in suo codice reperisse videtur Gyllius.

CAP. XIV. τῆς νάρκης,] Supra lib. i. cap. 36. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 149. Theophylactus Simocatta cap. 4. Michael Glycas Part. i. pag. 37.

καὶ εἴ τι ἐστὶν] καὶ ἔνεστιν. GESNER.

ἐμβάλοι ζῶσαν, καὶ ἐπιχέοι] Mediceus, ἐπιχέοι.

CAP. XV. (φὴξ] Supra lib. v. cap. 16. et Auctor lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 736. qui id vespis in Naxo solum tribuit.

καὶ ἡ μυῖα πιόντι τινὶ] καὶ ἡ μυῖα πιόντι τινὶ, Gyllius. GESNER. atque ita legit Mediceus.

πρὸς τῷ σκυθικῷ,] Mediceus, τοξικῷ, quae vox idem valet. Scholiastes Nicandri ad Alexiph. ℣ 207. Τοξικὸν δὲ καλεῖται τὸ πιστὸν φάρμακον διὰ τὸ ὁμοίως τοῖς τοξεύμασιν ἀναιρεῖν παραχρῆμα βρωθὲν ἢ ποθέν· ἢ ἐπεὶ οἱ Πάρθοι καὶ Σκύθαι τοξεύοντες, τούτῳ παραχρίουσι τὰς τῶν βελῶν ἀκίδας, οὐ γὰρ ὥς τινες, τὸ κωνεῖον νομιστέον· ἢ διότι ὁμοίως τόξου ἀφέσει ἀναιρεῖ βρωθὲν ἢ ποθέν· λέγεται ὑπό τινων καὶ Σκυθικόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὕδρας ἀνεφύη· τὴν δὲ ὕδραν τόξοις ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ διὰ τοῦτο τοξικὸν καλεῖται.

ὅνπερ ἴασιν ἀπόκριμα αὐτοῖς.] Forte ἱᾶσιν ἀποκρίνουσιν αὐτοί, *quam saniem a parte crassiore secernunt.* Alius codex pro ἴασιν habet ἴσασιν. Vide Aristotelem in Mirabilibus. GESNER. pag. 736.

CAP. XVI. Ὅταν ἀποδύσηται τὸ γῆρας ὁ ὄφις,] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 17.

ῥίπτεται,] Vide an ῥύπτεται per υ legendum. GESNER.

προσυποθίγων] *Attingens, contingens.* Potest et per η scribi in penultima, ut significet *acuens.* IDEM.

προσυποθίγων καὶ περιψήχων] Mediceus, προσυποθήγων (quomodo legendum conjecit cl. Gesnerus) τε καὶ περιψήχων.

τῶν ζῴων] Malim τοῦ ζῴου. GESNER.

τὸ μάραθρον] Plinius lib. viii. cap. 27. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζῴων

ζώων φρονιμ. pag. 972. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 50. Καὶ ὄφις τὴν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς βλάβην ἐξιᾶται βοσκηθεὶς μάλαθρα. leg. μάραθρα.

CAP. XVII. Ἡ ἀλκυὼν] Supra lib. i. cap. 36. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 14. Plinius lib. x. cap. 32. Plutarchus lib. De amore prolis pag. 494. et lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 983. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 41.

τοῦ προειρημένου, (συμπλέκουσά τι] Avus malebat, τοῦ προειρημένου, (συμπλέκουσα δὲ, et mox εὐθημοσύνης pro εὐθυμοσύνης. Mediceus, συμπλέκουσά τε.

τῆς βελόνης] Nempe θαλαττίας. Adde cap. 60. h. l.

δεσμῷ δέ τινι ἀπορρήτῳ] A Mediceo abest particula δέ.

τὸ γάρ τι μὴ σέγανον μέρος] Mediceus, τὸ γάρ τοι μὴ σέγανον μέρος.

εἰ δὲ διακόψαις σιδήρῳ,] Mediceus, εἰ δὲ διακόψαι σιδήρῳ ἐθέλοις.

ἄσμασιν] Ἄμασιν nomine regi proprio legendum potius acute suspicatur emunctae naris criticus, Tanaquillus Faber Epist. crit. 60. Part. i. pag. 205. TRILLER. et quidem verissime. Herodotus lib. ii. cap. 182. (Ἄμασις) τῇ ἐν Λίνδῳ Ἀθηναίῃ δύο τε ἀγάλματα λίθινα καὶ θώρηκα λίνεον ἀξιοθέητον (ἀνέθηκε) Plinius lib. xix. cap. 1. *Mirentur hoc ignorantes in Aegyptii quondam regis, quem Amasin vocant, thorace, in Rhodiorum insula ostendi in templo Minervae, CCCLXV filis singula fila constare: quod se expertum nuper Romae prodidit Micianus ter consul, parvasque jam reliquias ejus superesse hac experientium injuria.*

CAP. XVIII. Ὅταν γὰρ αὐτῇ ἐπιβαίνῃ] *Cum eam calcarit.* Alii auctores non calcata, sed gustata herba lupum hoc pati ajunt: et forte Aelianus pro πάσας legit πατήσας, quod verbum et *calcare*, et *gustare* significat. GESNER.

CAP. XX. Τὸ τοῦ ἐλάφου κέρας] Plinius lib. viii. cap. 33.

Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης] Locus Aristotelis, quem hic laudat auctor, exstat apud Stephanum Byzant. in Σιντία, et auctorem libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. pag. 731.

λίθος] Qui Θρακίας dicitur Dioscoridi lib. v. cap. 147.

ἐν τῷ Ποντικῷ ποταμῷ] Mediceus, ἐν τῷ Ποντίῳ ποταμῷ.

τῇ Μηδικῇ τῇ καὶ Παιονικῇ] Cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. lxvi. ℣ 80. legit Μαιδικῇ καὶ Παιονικῇ, vel Μαιδικῇ καὶ Σιντικῇ. Mediceus, Ἰνδικῇ τε καὶ Μαιονικῇ corrupte pro Σιντικῇ τε καὶ Παιονικῇ.

ὀσμὴν ἀφιέναι ἀσφάλτου βαρύτερον] Mediceus, βαρύτερον.

Τούτοις ὁμολογεῖ καὶ Νίκανδρος] Theriacis ℣ 45.

CAP. XXI. ὁ Θῶνις ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς] Hunc locum laudat Eustathius ad Homerum Odyss. Δ. pag. 1493. Αἰλιανὸς δὲ ἱστορεῖ παρακαταθήκην [leg. παρακαταθήκην] γενέσθαι Θώνιδι τὴν Ἑλένην πρὸς Μενελάου, ἀνιόντος εἰς Αἰθίοπας· καὶ ὡς ἠράσθη αὐτῆς ὁ Θῶνις· καὶ ὡς ἐξήλωσεν ἡ Πολύδαμνα ἢ Πολυδάμνα καθ' ἑτέρους· καὶ ὡς ἐξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Φάρον οἰκτῳ καὶ ζήλῳ· δοῦσα καὶ βοτάνην ἐχθρὰν τοῖς ἐκεῖ πολλοῖς ὄφεσιν, ἣ φυτευθεῖσα καὶ βλαστήσασα Ἑλένιον ἐκλήθη.

Πολυδάμνα ἐκαλεῖτο.] Leg. ἡ Πολ. ἐκαλεῖτο.

θηρίον] Forte φυτόν. Citat hunc locum Eustathius in quartum Odysseae, sed his verbis omissis. GESNER. Ast vir ἑλληνικώτατος Lambertus Bos felicius substituit θηριακόν,

κὸν, qui uberius de hoc loco, imo et de ipso toto capite differit in Obfervat. mifcell. cap. 33. pag. 142, 143. TRILLER.

ἐλένιον] ἐλλέβορον legit Matthiolus. At Galenus lib. De theriaca ad Pifonem cap. 10. ἐλένιον quoque memorat, ubi βελένιον reftituendum effe fufpicatur cl. Severinus in vipera Pythia pag. 403.

CAP. XXII. Θαλάττιον ζῶον οἱ ἀστέρες,] Ex Oppiani Halieut. lib. ii. GESNER.

καὶ αὐτοὶ] Mediceus, καὶ οὗτοι.

μαλακόστρακοι,] Ariftoteles lib. v. cap. 15. De hift. anim. *ftellas* inter oftracoderma numerat GESNER. At De partibus anim. lib. iv. cap. 5. inter Zoophyta recenfet. De ftella Plinius lib. ix. cap. 60. fcribit, *parva admodum caro intus, extra duriore callo.*

οἱ τοίνυν ἀστέρες εἰς μέσον τῶν ὀστράκων διείργουσιν] Alias διείργουσι. GESNER. Mediceus, οἱ τοίνυν ἀστέρες μέσων τῶν ὀστράκων διείργουσιν.

CAP. XXIII. ὥσπερ οὖν] Poteft et ὥσπερ οὖν legi. GESNER. idemque exhibet Mediceus.

Ὅμηρος] Iliad. Z. ℣ 179.

Πρῶτον μὲν ῥα χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε
Πεφνέμεν· ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἔην θεῖον γένος, οὐδ᾽ ἀνθρώπων,
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

χιμαίρας φύσιν, κεφαλὰς ἐχούσαν τρεῖς.] Mediceus, χ. φ. κ. ἐχούσης τρεῖς.

Ἀμισοδάρου] Stephanus penultimam per ω fcribit. GESNER.

CAP. XXIV. καὶ καλεῖται τοῦτο ἁλιεὺς,] Ariftoteles lib. ix. Hift. Anim. cap. 36. init. Cicero lib. De nat. D. cap. Antigonus Caryft. cap. 52. Plinius lib. ix. cap. 42. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. cap. 86.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνος. GESNER.

τραχὺ σφαιρίον] παχὺ σφαιρίον. GESNER.

πλησίον δὲ τούτων] Mediceus, πλησίον δὲ ἐκείνων.

CAP. XXV. Κάραβος πολύποδι ἐχθρόν·] Mediceus, ἐχθρός.

Ὅταν αὐτοῦ τὰς πλεκτάνας] Oppianus lib. Ἁλιευτ.

εἰσπεφυκότων] ἐκπεφυκότων. GESNER. Conjecturam doctiffimi viri firmat Mediceus.

ἑαυτὴν δὲ φειχίας] Mediceus, ἑαυτὸν δὲ φειχίας.

νήξει·] καὶ ἤδη. GESNER. Philofophus lib. i. Hift. Anim. cap. 5. Τὰ δὲ σκληρόδερμα, οἷον κάραβος, τοῖς οὐραίοις νεῖ τάχιστα. Adde et lib. iv. cap. viii. De part. anim.

ἀναλύεται.] Lib. i. cap. 32.

CAP. XXVI. ἄγνος] Nicander Theriacis ℣ 71.

Θεσμοφόροις] Θεσμοφορίοις. GESNER. Vide doctiffimum Meurfium lib. iv. Graec. Fer. v. Θεσμοφόρια.

CAP. XXVII. κατὰ νώτου θεὶς ἰάσαι,] ἀποξύσαι. Theophraftus De hift. plant. ix. 19. GESNER. et ex eodem Apollonius Hift. Parad. cap. 41. Theophrafti verba haec funt: Τὸ δὲ θηλύφονον· οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσι, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ· ἐπιξυόμενον ἀποκτείνειν τὸν σκορπίον. Ἐὰν δέ τις ἐλλέβορον λευκὸν καταπάσῃ, πάλιν ἀνίστασθαι φασιν.

τὸ θηλύφονον] *Thelyphonum* eft genus aconiti primum. GESNER.

σμίλον,] *Smilos* arbor eadem forte, quae *melia*, id eft, fraxinus. GESNER. Nicander Alexipharm. ℣ 609.

Μὴ

Μὴ μὴν δὴ σμῖλον σὺ κακὴν ἐλατῆρίδα μάρψαις
Οἰταίην, θανάτοιο πολυπλαύτοιο δότειραν.

Ubi Scholiastes inter alia notat: Κελόφυρα [leg. Λόφυρα cum illustri Scaligero et cl. Bentleio ad Callimachi Fragm. ccxxviii.] δέ εἰσι βόες, ἡμίονοι. Καλλίμαχος δὲ ἑρπετά. Τῶν αἰεὶ τέτρυφαται λοφίην. Pro λοφίην Scaliger ad marginem editionis Parisiensis correxit *leg.* λοφιή. Bentleius vero Callimachi locum emendavit hunc in modum:

Ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τεθρύφαται λοφίαι.

ut ἑρπετὰ sint quaecunque animalia, non vero speciatim serpentes quos solum hic designat Aelianus.

Cap. xxviii. Τὴν οὖν κρέα ἔχειν τῶν ἄλλων κρεῶν ἡδίω,] Mediceus, Τὴν οὖν κρέας ἔχειν τῶν ἄλλων κρεῶν ἥδιον.

ὅταν ποτὲ σαλαμάνδρα φάγῃ,] Leg. σαλαμάνδρας. Vide Plinium lib. xi. cap. 53.

Cap. xxix. ἡδύ·] Sensus laborat; legendum igitur aut μόνον, aut, quo magis propendeo, ἐκεῖθεν, *illuc* scil. adventantium. Triller.

ὅτι μὲν τι καὶ] Mediceus, ὅτι μέν τοι καὶ.

Cap. xxx. Λέων δὲ ὅταν] Mediceus, Λέων ὅταν.

καὶ ἀφανίζει] S. Epiphanius cap. 1. Physiol. ὅτε περιπατεῖ ἐν τῷ ὄρει καὶ ἔρχεται αὐτῷ ὀσμὴ τοῦ κυνηγοῦ, τῇ οὐρᾷ συγκαλύπτει τὰ ἴχνη, ἵνα μὴ ἀκολουθοῦντες τοῖς ἴχνεσιν οἱ κυνηγοί, εὕρωσιν αὐτοῦ τὴν φωλεὰν καὶ καταλάβωσιν αὐτόν. Michael Glycas Part. i. Annal. p. 61. Γίνωσκε καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ λέων διωκόμενος συστέλλει τὰ ἴχνη αὐτοῦ.

ἱέναι κατὰ σίβον τὴν ἑαυτοῦ,] Mediceus, τὴν ἑαυτοῦ.

δῶρα φύσεως, ἄνωθεν αὐτοῖς δοθέντα.] Ita pariter B. Iacobus in Epist. cap. i. ℣ 17. πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι. Eadem paene verba. Vide, quae nos ad illum locum. Triller.

Cap. xxxi. Οὐκοῦν πόαν τινὰ] *Alyssos* dicta medicis herba. Gesner.

Cap. xxxii. ὀπὸν] ὀπὸς *liquorem* Graecis significat, et simpliciter pro Cyrenaico sive lasseris succo usurpari solet. Sed Aelianus hoc loco aliud intelligere videtur, forte papaveris fruticem, ex quo liquor *opium* dictus colligitur, vel opocarpasi stirpem. Hae quidem vi refrigerante et soporifera, ex qua periculum forte timebant fodientes, cum hyoscyamo conveniunt. Mandragoram quoque facultatis ejusdem, cane alligato sunt qui eruendam nugentur: ut Iosephus baaras stirpem, et Aelianus lib. xiv. aglaophotidem terrestrem. Gesner.

οἱ ἴσασι] Al. οἴονται. Idem. atque ita Mediceus.

καὶ εἰς ἰλεὸν] καὶ εἰς εἰλεόν. Gesner. Cl. Kuhnius in notis ad lib. i. Var. Hist. cap. 32. legendum suspicatur, ὅπερ οὖν οἶδα καλῶς καὶ εἰς δίον.

Cap. xxxiii. ἀνθρωπείοις δὲ νόσοις] Mediceus, ἀνθρωπείαις δὲ νόσοις.

εἰς Ἐπίδαυρον] Peloponnesi civitatem. Gesner.

ἠσύχαζε πρὸς τὰ θεῖα.] Al. ἠσύχαζε προσταχθεῖσα. Idem. nec aliter Mediceus.

βρεττὸν ἔγωγε ἀντικρίνω] Mediceus, ἀβρότονον ἔγωγε ἀντικρίνω.

Cap. xxxiv. Ὁ δὲ ναυτίλος] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 37. Antigonus Caryst. cap. 56. Plinius lib. ix. cap. 29. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 338.

ἐκστρέψας] Al. στρέψας. Gesner. atque ita habet Mediceus.

Cap.

Cap. xxxv. ἢ καὶ τούτοις μὲν ἄβατά ἐστι] Mediceus, ἢ εἰ δὲ τ. μ. ἀ. ἐστι.

Cap. xxxvi. ἰχθὺς δὲ ἰδεῖν] Mediceus, ἰχθὺς καὶ ἰδεῖν.

ἐξώκοιτον] Clearchus Peripateticus apud Athenaeum lib. viii. cap. 2. Ἐξώκοιτος ἰχθὺς, ὃν ἔνιοι καλοῦσιν Ἄδωνιν, τοὔνομα μὲν εἴληφε διὰ τὸ πολλάκις τὰς ἀναπαύσεις ἔξω τοῦ ὑγροῦ ποιεῖσθαι· ἔστι δὲ ὑπόπυῤῥος καὶ ἀπὸ τῶν βραγχίων ἑκατέρωθεν τοῦ σώματος μέχρι τῆς κέρκου μίαν ἔχει διηνεκῆ λευκὴν ῥάβδον, κ. τ. λ. Plinius lib. ix. cap. 19. *Miratur et Arcadia suum exocoetum, appellatum ab eo, quod in siccum somni causa exeat. Circa Clitorium vocalis hic traditur, et sine branchiis idem aliquibus adonis dictus.*

ὅταν γάρ τοι κῦμα] Mediceus, ὅταν γάρ τοι τὸ κῦμα.

ἐπεὶ καὶ γῆν καὶ θάλατταν ἔχει φιλεῖν·] Mediceus, φιλῶ.

τοῦ Κινύρου παιδὸς] Apollodorus lib. iii. pag. 193.

Cap. xxxvii. ἐβλάστησεν, ἀναπείθει.] Forte legendum ἐβλάστησε, καὶ ἀναθάλλει.

Cap. xxxviii. Φωλεύει δὲ καὶ ἐν τοῖς μυχοῖς] Ex Oppiani Halieut. lib. i. Gesner.

Ἀριθμοῖτο δ' ἂν ἐν τούτοις καὶ ὁ ὄνος.] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 15. Plinius lib. ix. cap. 16. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 152.

Δέδοικε δὲ μάλιστα] Athenaeus lib. vii. cap. 18.

Cap. xxxix. ὥσπερ οὖν Ἀριστοτέλης λέγει.] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 39.

τὸ τῶν καμπῶν·] Supra lib. vi. cap. 36.

πρασοκουρίς.] Hesychius, Πρασικουρὶς, ζῶον χλωρὸν κείρον τα ἐν τοῖς κήποις λάχανα. Palladius lib. i. De re rustica cap. 35. Πρασοκουρίδας *Graeci vocant animalia, quae solent hortis nocere.* Adde doctissimum Needhamum ad Geopon. lib. xii. cap 9.

Τίλλει καὶ ἡ μηλέα] Mala et ficus, cum vermiculos patiuntur, pereunt, Theophrastus De caussis plant. lib. v. cap. 13. ubi et de crambo uvarum morbo loquitur. Gesner.

Cap. xl. πίνναν] *Pinna*, ut Graeci codices Aeliani habent: *rostro*, ut classici auctores tradunt, et res ipsa indicat. Lego ῥύγχει, ut infra lib. xiv. cap. 23. Gesner.

ἔνθεν τοι κέκληται.] Mediceus, ἔνθεν τοι καὶ κέκληται.

Ἡ δὲ τρυγὼν τοῦ κέντρου.] Supra lib. ii. cap. 36. et viii. 26.

Ἡ δὲ μύραινα τοῖς ὀδοῦσι,] Supra lib. i. cap. 32.

ἔχουσι] ἔχει. Gesner.

Cap. xli. Οἱ μὲν οὖν μῦς] Apostolius Cent. xiii. prov. 35.

Cap. xlii. οἱ θύννοι,] Infra lib. xv. cap. 3.

τῶν τὰ ὄρνια εἰδέναι ποιουμένων] Apostolius Cent. x. prov. 38. προσποιουμένων. Avus margini edit. Gesner. adscripserat " Forte πονουμέ- " νων."

Ὅποι γὰρ ἂν αὐτοὺς χειμὼν] Plinius lib. ix. cap. 15.

εἰς τὴν τῆς ἐπιδημίας ἰσημερίαν.] Avus malebat εἰς τὴν τῆς ἰσημερίας ἐπιδημίαν.

Ἀριστοτέλης] Lib. viii. Hist. Anim. cap. 13. pag. 392.

Ὅτι δὲ τῷ ἑτέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν] Philosophus l. d. pag. 393. scribit, Εἰσπλέουσι δὲ οἱ θύννοι ἐπὶ δεξιὰ, ἐχόμενοι τῆς γῆς· ἐκπλέουσι δὲ ἐπ' ἀριστερά· τοῦτο δὲ φασί τινες ποιεῖν, ὅτι τῷ δεξιῷ ὀξύτερον ὁρῶσι φύσει, τῷ δ' ἀριστερῷ οὐκ ὀξὺ βλέπουσι.

καὶ Αἰσχύλος] Eundem Aeschyli versum

versum laudat Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 979.

Παρίασι δὲ εἰς τὸν Πόντον] Plinius et Plutarchus loc. alleg.

κατὰ τὸ αἰγίπυρον,] ἀντιπέραν Apostolius.

CAP. XLIII. Τοῖς παγούροις τὸ πρῶτον ἔλυτρον] Pariter καράβους καὶ ἀστακοὺς γῆρας ἐκδύειν, atque etiam καρκίνους ait philosophus lib. viii. Hist. Anim. cap. 17. qui lib. iv. cap. 2. παγούρους καὶ Ἡρακλεωτικοὺς καρκίνων δεύτερον γένος constituit.

ὥσπερ οἱ ὄφεις τὸ γῆρας,] Supra h. l. cap. 16.

ἤτοι τὰ ὄστρακα ἀποδύονται.] Mediceus, ἤτοι τὸ ὄστρακον ἀποδύονται.

CAP. XLIV. Τρωγλοδύται] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 12. id nomen appellative usurpat, de Pygmaeis scribens, Τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον.

CAP. XLV. πολύποδας] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 37. εἰς δὲ τὸ ξηρὸν ἐξέρχεται μόνον τῶν μαλακίων ὁ πολύπους.

ὀσμύλους] Supra lib. v. cap. 44. Tzetzes Chil. v. 25. ℣ 778.

CAP. XLVI. Ῥυάδες] ῥυὰς Gazae *fluta* vel *spargus*. GESNER.

CAP. XLVII. προσβεβλημένους] Apostolius Cent. ix. prov. 44. προσβεβλημένους.

διαρρίψας] Idem, διαρρήξας.

CAP. XLVIII. ἀλῶν] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 19. ubi de ovibus agit, δεῖ δὲ ἀλίζειν πρὶν τεκεῖν, καὶ ἐπειδὰν τέκῃ, καὶ ἔαρος αὖθις.

CAP. XLIX. ὅ τε λέων καὶ ἡ ζύγαινα,] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ.

ἡ καλουμένη μάλθη.] Hic locus exstat apud Suidam in v. Κῆτος: ubi μάλλη mendose legitur.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. i. cap. 55.

CAP. L. Αἱ χαρχαρίδες] Tzetzes Chil. vi. 47. ℣ 341.

Καὶ ἡ φάλαινα δὲ τὸ θαλάττης πρόεισι,] Id a vero alienum esse notat I. C. Scaliger in Comment. ad Aristot. lib. ii. Hist. Anim. pag. 231.

Τοῦτό που καὶ Ὅμηρος ᾔδει, καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ] Δ. 355——593.

CAP. LI. Τρίγλης πέρι ἀνωτέρω εἶπον·] Lib. ii. cap. 41.

Ἐν Ἐλευσῖνι] Apud Athenaeum non in Eleusiniis, sed in Artemisiis hoc fieri legimus, nempe ut piscis venator eae venatrici consacretur. GESNER. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 983. τρίγλαν δὲ τὰς Ἐλευσῖνι μύστας σεβομένους ἴσε, καὶ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει τὴν ἱέρειαν ἀπεχομένην ἐπὶ τιμῇ τοῦ ζώου· τὸν γὰρ θαλάττιον λαγωόν, ὅς ἐστιν ἀνθρώπῳ θανάσιμος, κτείνουσιν αἱ τρίγλαι μάλιστα καὶ κατεσθίουσι.

τρὶς δὲ ἔτους τίκτει.] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 9.

ἐπεὶ τὸν λαγὼν ἐσθίει,] Athenaeus lib. vii. cap. 21.

ἴσως δὲ ἐρῶ τι περὶ τρίγλης καὶ πάλιν.] Infra h. l. cap. 65. lib. x. cap. 2 et 7. item xii. 42.

CAP. LII. αἵ τε τευθίδες] Ex Oppiano lib. i. Halieut. GESNER. Adde Plinium lib. ix. cap. 29.

Αἱ δὲ χελιδόνες] Aristoteles lib. iv. cap. 9. Plinius lib. ix. cap. 26.

Οἵ γε μὴν ἱέρακες] Plinius ibid. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 435.

CAP. LIII. Ἀλῶνται δὲ ἄρα ἰχθύες] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 13.

νήχονται] Alias ζωνύχονται. GESNER.

CAP. LIV. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐκβάλλειν τὰ ἔμβρυα τὰς ἵππους,] Lib. viii. Hist. Anim. cap. 24.

Τὴν ὀσφὺν αὐτῶν καλάμῳ μετρήσαντες] Fronto lib. xix. Geopon. cap. 2.

ὡς ἂν δεδιμένοι.] Mediceus, ὥσπερ ἂν δεόμενοι.

CAP.

Cap. LVI. καὶ οἰκίαν ὑπ' ἄντρον] οἰκίας. Gesner. Mediceus, καὶ οἰκίας ὑπάντρους.

ἥδιόν ἐστι τοῖς ζώοις πρεσηρημένοις.] Mediceus, τοῖς ζώοις τοῖς πρεσηρημένοις.

καὶ ὅτι διῆλθον ἄνθρωποι] Plinius lib. viii. cap. 4. init.

Καὶ μέντοι] καὶ μέχρι. Gesner.

εἴδε τὰς ῥίζας ἐξορύττουσι,] Plinius lib. viii. cap. 10.

Cap. LVII. Ἐν δὲ τῷ χειμῶνι] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 15.

ἐν βυθῷ.] Mediceus, ἐν Βυσσῷ. Hesychius, Βυσσός, βυθός, ἄντρον, πυθμὴν, καὶ χρῶμα ἀντὶ τοῦ ὕσγης παραλαμβανόμενον.

Cap. LVIII. ἐκ βραχίστων μέγιστα ζῶα γίνονται] Mediceus, γίνεται.

ὁ κροκόδειλος.] Antigonus Carystius cap. 98. τὸν δὲ κροκόδειλον ἐξ ἐλαχίστου γίνεσθαι μέγιστον· τὸ μὲν γὰρ ὠὸν μεῖζον γίνεσθαι χηνίου. Leg. ὠὸν οὐ μεῖζον γίνεσθαι χηνίου. Adde Aristotelem lib. v. Hist. Anim. cap. 33.

πολυετῆ λίθων ἐλέφαντα,] Infra cap. 7. lib. xvii.

τὰ μὲν ἐκ τῆς πρὸς ἀνθρώπους συντροφίας.] Mediceus, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους συντροφίας.

Σελεύκου τε τοῦ Νικάνορος] Νικάτορος. Gesner.

Cap. LIX. Ἰχθύες] Aristoteles lib. viii. cap. 13. pag. 392.

Φώκην δὲ εἰ πού τρέφει καὶ δελφῖνας βραχεῖς,] Aristoteles lib. viii. Hist. οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ Πόντῳ θηρίον ἔξω δελφῖνος καὶ φωκαίνης: ubi Aelianum apparet legisse φώκης: sicut et Plinium, qui ait, *in Pontum nulla intrat bestia piscibus malefica, praeter vitulos et parvos delphinos.* Gesner.

Cap. LX. Αἱ θαλάττιαι βελόναι] Infra lib. xv. cap. 16. Plinius lib. ix. cap. 51. Plutarchus De garrulitate pag. 508.

βρεφῶν] Atqui oviparus hic piscis est. Gesner. Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 13. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἰχθύες ἐν χρόνῳ τίκτουσι καὶ τὰ ᾠὰ ἀφιᾶσιν· ἣν δὲ καλοῦσί τινες βελόνην, ὅταν ἤδη ὥρα ᾖ τοῦ τίκτειν, διαρρήγνυται, καὶ οὕτω τὰ ᾠὰ ἐξέρχεται. Et paullo post, ἡ δὲ γένεσις ἐκ τοῦ ᾠοῦ συμβαίνει ἐπί τε τῶν ἔσω ᾠοτοκούντων, καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω ζῳοτοκούντων· ἐπ' ἄκρου τε γὰρ γίνεται, καὶ ὑμὴν περιέχει, καὶ πρῶτον διάδηλοι οἱ ὀφθαλμοί, μεγάλοι καὶ σφαιροειδεῖς ὄντες· ᾗ καὶ δῆλον, ὅτι οὐχ ὥσπερ τινές φασιν, ὁμοίως γίνονται τοῖς ἐκ τῶν σκωλήκων γινομένοις.

Cap. LXI. Λέγεται δὲ τὰ ἴχνη καὶ τὰ γνωρίσματα τῆς τοῦ ἀσπίδος] Nicander Theriac. ℣ 188.

Ἔνθεν τοι καὶ τῆς Κλεοπάτρας] Supra cap. 11.

Cap. LXII. τῇ Ῥωμαίᾳ ἀγορᾷ] Mediceus, τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ.

καὶ τὰς ὄφεις ἐς τὰ γράμματα τρεφόντων] χρήματα. Gesner. Mediceus, τρύματα. Avus malebat φάρμακα.

ἑτέρων ὁμοτέχνων περιεστώτων] Mediceus, παρεστώτων.

μηδὲ ἀποδρυψάμενος] μηδὲ ἀπορυψάμενος. Gesner.

Cap. LXIII. Τοῦ ἱερος ἐνακμάζοντος] Infra lib. x. cap. 2. Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 12.

Οἱ δὲ νηχόμενοι] Aliter de partu piscium Aristoteles lib. v. cap. 1. Confer Herodotum lib. ii. cap. 93. quem refellit idem philosophus lib. iii. cap. 5.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. i. cap. 14.

Cap. LXIV. μὴ τῷ ἁλμυρῷ ὕδατι τρέφεσθαι τοὺς ἰχθῦς,] Plinius lib. ix. cap. 15.

ὁ τῦ Νικομάχυ] Lib. viii. Hist. Anim. cap. 2. pag. 279. et lib. ii. Meteorol. cap. 3.

Cap. LXV. Οἱ μυνώμενοι τοῖν θεοῖν,] Graece numerus dualis est: Cererem et Proserpinam intelligo, quos Athenienses Θεὼς (Θεὼ) vocabant, ut Lacedaemonii *Dioscuros* σιὼς (σιὼ) Varinus. Gesner. Pro τοῖν θεοῖν, ταῖν θεαῖν legit cl. Meursius in Eleusin. cap. 31.

σπάσαιντο] σπάσαιντο. Gesner. nec aliter Mediceus.

ἐπεὶ τῷ σώματι τίκτει.] Supra lib. ii. cap. 55. Athenaeus lib. viii. cap. 12. Horapollo lib. ii. cap. 110.

Οὐ τίκτει] Antigonus Caryst. cap. 25.

καὶ τὰς γε αἰτίας ἄνω πυ εἰπὼν οἶδα.] Cap. 51. h. l.

Cap. LXVI. ἐν τοῖς πρόσθεν εἰπών,] Lib. i. cap. 50.

Μέλλων ὁ ἔχις] Philes Carm. lxx. ℣ 11.

LIBER X.

Cap. I. ὡς ἄνω μοι λέλεκται.] Lib. viii. cap. 17.

Ἀνὴρ τῶν τύτων ἄγρας οὐκ ἄπειρος] Insolentior et confusa est constructio, quae sic mihi componenda videtur, Δίων φησὶν ἀνὴρ τῶν ἐλεφάντων ἄγρας οὐκ ἄπειρος (pro ἄνδρα οὐκ ἄπειρον, nominativus loco accusativi ante infinitivum) ἰδεῖν μόσχον ἐλέφαντος συνελθεῖν ἐλέφαντι νέῳ etc. Gesner.

ἐπεὶ καὶ ἀχρεῖοι συμβαλεῖν τὸ λοιπὸν ἦσαν] Mediceus, συμβαλεῖν.

Εἵλκετο δὲ ὁ Πάρις] Homerus Iliad. Γ. ℣ 371. de Menelao Paridis injuriam ulciscente:

> Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
> Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
> Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος.

ἐκάθευδε] Homerus ibid. ℣ 448.

> Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.

Cap. II. ἀλλὰ οἱ μὲν ἦρος ἐπιβόρειωνται,] Supra cap. 63. lib. ix.

δίχα τῦ χειμῶνος ἐξάπτονταί τινες] δὴ καὶ χειμῶνος. Gesner. Legendum potius, διὰ τῦ χειμῶνος: ut supra lib. ii. cap. 9. καὶ μάλιστά γε διὰ χειμῶνος ὁρᾷ τῦτο. Et cap. 25. καὶ τύτων γινομένων ἀτροφίᾳ καὶ λιμῷ διὰ χειμῶνος περιπίπτουσι. Atque alibi, διὰ τῦ ἦρος, διὰ τῦ θέρους. Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 8. ποιεῖται δὲ ἔνια τὴν ὀχείαν καὶ τὸν τόκον καὶ μετοπώρυ καὶ χειμῶνος, οἷον τῶν τε ἐνύδρων ἄττα γένη, καὶ τῶν πτηνῶν. Ubi pro καὶ μετοπώρυ et τῶν πτηνῶν malim διὰ μετοπώρυ, et τῶν κτηνῶν. Addit enim Philosophus paullo post, ὕες, ὗς καὶ κυνὸς καὶ τῶν κτηνῶν ὅσα.

Λάβρακα δὲ ἀκύω καὶ ἐπιτίκτειν·] Idem d. l. cap. 9. Plinius lib. ix. cap. 51.

Τρίγλην δὲ καὶ τρὶς] Philosophus ibid. Athenaeus lib. vii. cap. 21. Artemidorus lib. ii. Oneirocrit. cap. 14. pag. 103. Philes Carm. c.

Cap. III. Ἡρόδοτος] Lib. iii. cap. 103. Κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλεσι ἔχει τέσσερας μηρὺς, καὶ γόνατα τέσσερα· τὰ δὲ αἰδοῖα διὰ τῶν ὀπισθίων σκελέων πρὸς τὴν οὐρὴν τετραμμένα.

Cap.

Cap. iv. Ἡρόδοτ☉ λέγ.] Lib. iii. cap. 113. δύο δὲ γένεα οἴων σφι ἐςὶ θώυματ☉ ἄξια, τὰ ἐδαμόθι ἑτέρωθί ἐςι· τὸ μὲν αὐτῶν ἕτερον ἔχει τὰς ἐρὰς μακρὰς τριπήχεας, ἐκ ἐλάσσονας· τὰς εἴ τις ἐπήσει σφι ἀπέλκειν, ἕλκεα ἂν ἔχοιεν, ἀνατριβομένων πρὸς τῇ γῇ τῶν ἐρέων· νῦν δ᾽ ἅπας τις τῶν ποιμένων ἐπίςαται ξυλεργέειν ἐς τοσῦτο· ἁμαξίδας γὰρ ποιεῦντες, ὑποδέεσι αὐτὰς τῇσι ἐρῇσι, ἑνὸς ἑκάςε κτήνε☉ τὴν ἐρὴν ἐπὶ ἁμαξίδα ἑκάςην καταδέοντες· τὸ δὲ ἕτερον γέν☉ τῶν οἴων τὰς ἐρὰς πλατέας φορέεσι, καὶ ἐπὶ πῆχυν πλάτ☉.

ὑπὲρ ἂν τῶν ἁμαξίδων] καὶ ποιεῖν ἁμαξίδας. Vide Herodotum lib. iii. Gesner.

Cap. v. Χρειόντες,] Al. Χρέοντες. Gesner. atque ita etiam Mediceus.

Cap. vi. Ποντικοὶ δὲ ἄρα κοχλίαι] Legendum potius κολίαι, et in argumento hujus capitis κολιῶν, quos *lacertos* a Romanis nuncupatos fuiſſe docet Aldrovandus lib. ii. De piſcibus cap. 54. Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 13. Οἱ μὲν ἂν κολίαι εἰσιόντες ἁλίσκονται· ἐξιόντες δὲ ἐκ τῦ Πόντε ἁλίσκονταί τε, καὶ μᾶλλον ἄριςοι τότε εἰσίν· ὅταν δὲ εἰσπλέωσιν ἐγγύτατα τῦ Αἰγιαλῦ, πιότατοι ἁλίσκονται, ὅσῳ δ᾽ ἀνωτέρω, ἀεὶ λεπτότεροι· πολλάκις δὲ ὅταν τὸ πνεῦμα ἀντικόψῃ νότιον, συνεκπλέεσι τοῖς κολιαῖς καὶ τοῖς σκόμβροις, καὶ κάτω ἁλίσκονται μᾶλλον ἢ περὶ Βυζάντιον. Pro τοῖς σκόμβροις malim οἱ σκόμβροι.

θερίζοντα μὲν ἐν Σέσοις, χειμάζοντα δὲ ἐν Ἐκβατάνοις.] Vix dubitandum quin Auctor ſcripſerit, χειμάζοντα μὲν ἐν Σέσοις, θερίζοντα δὲ ἐν Ἐκβατάνοις. Vide Briſſonium lib. i. De regno Perſarum pag. 43, 44.

πρὸς τῷ Αἰγιαλῷ] Aegialus locus eſt inter Sicyonem et Bupraſium: et alius proximus Ponto, cum vico ejuſdem cognominis. Gesner.

Cap. viii. Ὁ δελφὶς ὁ θῆλυς μαζὸς ἔχ.] Ariſtoteles lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 12. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 660.

ἔπονται δὲ αὐτῷ] αὐτοῖς. Gesner. Mediceus, αὐτῶν.

φιλότεκνον γὰρ καὶ φιλόςοργον] Supra lib. i. cap. 18.

τῶν ἐγγόνων] Mediceus, τῶν ἐκγόνων.

τί πρὸς ταῦτα ὁ Νέςωρ, ὦ καλὲ Ὅμηρε] Iliad. Δ. ℣ 293—325.

ταπεινώτατον ἡρώων] Mediceus, ταπεινώτατον τῶν ἡρώων.

Cap. ix. Νίκανδρ☉] Theriacis ℣ 24.

> Τῦ μὲν [ἔχεως] ὕπερ κυνοδόντε δύο χροῒ τεκμαίρονται
> Ἰὸν ἐρευγόμενοι· πλέονες δέ τοι αἰὲν ἐχίδνης.

Cap. x. Τροφὴ δὲ ἡμερεμένοις] Supra lib. vii. cap. 6.

κιτλῦ φάκελοι] Mediceus, κιττῦ φάκελλοι.

Cap. xi. Σαῦρα] λύρα Ariſtoteles lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 9. quod placet. Gesner.

κάπρ☉,] Hanc vocem Athenaeo lib. iv. cap. 9. vere reſtituit Caſaubonus pro vulg. σκάρ☉.

ὡς Ἀριςοτέλης φησί.] Lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 9. οἱ δὲ ἰχθύες ἄφωνοι μέν εἰσιν· ὅτε γὰρ πνεύμονα, ὅτε ἀρτηρίαν, καὶ φάρυγγα ἐκ ἔχεσι· ψόφες δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τριγμὲς, ὃς λέγεσι φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χρομίς· ἔτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλλισμὸν, καὶ ὁ κάπρ☉ ὁ ἐν τῷ Ἀχελώῳ, ἔτι δὲ χαλκὶς καὶ ὁ κόκκυξ· ὁ μὲν γὰρ ψοφεῖ οἷον τριγμόν· ὁ δὲ παραπλήσιον τῷ κόκκυγι ψόφον, ὅθεν καὶ τὔνομα ἔχ.

Χαλκὶς] Χαλκεὸς, forte i. e. *faber*, piſcis a chalcide diverſus. Gesner. Geſnerum ſequitur Aldrovandus lib. i. De piſcibus cap. 25.

Cap. xii. Στέαρ ἢ ἐλέφαντος] Dioscorides lib. ii. cap. 86.

Cap. xiii. Ἀῤῥαβίων] Al. Ἀραβίων. Gesner. atque idem exhibet Mediceus, in quo etiam paullo post Ἀράβιος legitur.

μαργαρίτης] Infra lib. xv. cap. 8.

Cap. xiv. Αἰγύπτιοι τὸ ἱέραγκα] Plutarchus lib. De Iside et Osiride pag. 371.

τοὺς δὲ ὄρνιθας λέγουσι θαυμαστοὺς,] θαυστοὺς Gyllius. Gesner.

καὶ πρὸς τὰ πάντα ἐφορῶντα] Phrasis Homerica.

ἀλλὰ ἐλεύθερως καὶ ἀτρέπτως]. Mediceus, μάλα ἐλεύθερως καὶ ἀτρέπτως.

Ὅμηρος] Iliad. O. ℣ 237.

Cap. xv. Ὁ κάνθαρος ἄθηλυ ζῶόν ἐστι] Horapollo lib. i. cap. 10.

εἴκοσι ἡμερῶν] Apostolius Cent. x. prov. 74. εἴκοσι ἡμέρας.

τῇ ἐπὶ ταύταις,] Idem, τῆς ἐπὶ ταύταις, mendose.

ὑπὲρ τῆς χώρας.] Idem, ἐπὶ τῆς χώρας.

Cap. xvi. Ἡ ὗς καὶ τῶν ἰδίων] Columella lib. vii. cap. 11.

Ἐπεὶ οὖν παλίορος γηροκομοῦσιν] Supra lib. iii. cap. 24.

καὶ χηναλώπεκας] Herodotus lib. ii. cap. 72. Horapollo lib. i. cap. 53.

Μαναίθωνα] Al. Μανέθωνα. Gesner. Posterius etiam exhibet Mediceus, ut monuit parens in praefatione ad Manethonis Apotelesmatica, et mſ. Leidensis Suidae, apud quem vulgo Μαναίθως legitur. Fuit autem patria Mendesius. Vide Vossium lib. i. De hist. Graecis cap. 14.

ὅτι γάλακτος ὕειν γλεύκους] Plutarchus lib. i. De Iside et Osiride pag. 353.

πεπιστεύκασι ἢ Αἰγύπτιοι] Idem pag. 353.

ὅταν δὲ Αἰγύπτιοι πανηγυρίζωσι τῇ σελήνῃ] Mediceus, τῇ σελήνῃ.

Ἀθηναῖοι δὲ, ἐν τοῖς μυστηρίοις] Scholiastes Aristophanis Εἰρήνη. ℣ 373.

τοὺς μὲν κενοὺς τῶν σταχύων,] καινούς. Gesner. vel κόκκους.

τοὺς πυροὺς,] τὸ πυρόν. Gesner.

Cap. xvii. ἀστακτεὶ] Al. ἀστάκτοις. Gesner. Sed legendum videtur aut ἀστακτὶ, aut, quo magis inclino, ἀνεστάκτοις, *lacrymis indesinenter fluentibus*. Triller.

παρ' ἑκάτερα αὐτοῖς] αὐτῆς. Gesner.

καὶ ἀγχισταθῇ] Al. καὶ οὐκ ἀγχισταθῇ, melius, ut conjicio. Idem.

πλεῖν αὐτὰς] αὐτούς. Idem. nec aliter Mediceus.

Cap. xix. Τοὺς ἰχθῦς τοὺς Φάγρους Συηνῖται] Plutarchus lib. De Iside et Osiride pag. 353. Συηνῖται δὲ φάγρου ἀπέχονται· δοκεῖ γὰρ ἐπιόντι τῷ Νείλῳ συνεπιφαίνεσθαι, καὶ τὴν αὔξησιν ἀσμένοις φράζειν αὐτάγγελος ὁρώμενος.

μαιώτας] Athenaeus lib. vii. cap. 17. Φέρει δὲ ὁ Νεῖλος καὶ ἄλλα γένη πολλὰ ἰχθύων, καὶ πάντα ἥδιστα· μάλιστα δὲ τὰ τῶν κορακίνων· πολλὰ γὰρ καὶ τούτων γένη· φέρει δὲ καὶ τοὺς μαιώτας καλουμένους, ὧν μνημονεύει Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσι διὰ τούτων·

Τοὺς μαιώτας καὶ σαπέρδας, καὶ γλανίδας.

Cap. xx. Γίνονται δὲ ἄρα] Isidorus Characenus apud Athenaeum lib. iii. pag. 94. Plinius lib. ix. cap. 35.

κόγχαι αἱ ἕτεραι,] Nam et supra h. l. cap. 13. de ostreis et margaritis hujus maris dixerat. Gesner.

Cap. xxi. Καὶ τῶν τέκνων γε αὐτοῖς ἐξαρπαζομένων] Maximus Tyrius dissert. xxxviii.

Τεντυριτῶν] Strabo lib. xvii. pag. 814.

814. Seneca quaest. nat. lib. iv. cap. 2. Iuvenalis Sat. xv. ℣ 32.

μοῖρᾳ,] *μοίρα* legit doctissimus Hemsterhusius ad Pollucem lib. x. cap. 12.

Μασιγοῦσί τε πολλαῖς, καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι κνυζομένους καὶ δακρύοντας.] Videtur locus depravatus. Gesner. Videor mihi hunc locum desperatissimum omnisque medelae impatientem, uti haud injuria visus est Gesnero, duce ingenio, Pliniique auctoritate, ita haud infeliciter emendasse: (*πολλάκις γὰρ τὰς ἐξ ἀνθρώπων σάρκας ἐξεμοῦσι*). *saepius enim carnes humanas evomunt crocodili:* scil. a Tentyritis a perseis arboribus sublimes suspensi, et flagris probe caesi, quod praecessit. Scilicet parenthesi sunt includenda ista a me emendata verba, ceu effectus illius flagellationis. Nunc Plinium audiamus, qui nobis verba ita, prout factum, constituendi ansam dedit. Is lib. viii. cap. 25. de iisdem crocodilorum tyrannis, Tentyritis scil. loquens, inter alia in hunc modum scribit, *ac voce etiam sola territos* (crocodilos) *cogunt evomere recentia corpora ad sepulturam.* Si igitur voce sola id potuerint efficere Tentyritae, quanto magis per flagella id ipsos effecisse concludere fas est? Triller. Cl. Hemsterhusius d. l. corrigendum censet, *μαστιγοῦσί τε πολλαῖς* (nimirum *μάστιξι*) *καὶ ταῖς ἐξ ἀστραγάλων ξαίνουσι κνυζομένους καὶ δακρύοντας.* Cl. Pauwius malebat *μαστιγώσεσι πολλαῖς καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι.*

Κύει δὲ ἄρα τὸ ζῶον τοῦτο ἑξήκοντα ἡμέραις] Idem habet Plutarchus De Iside et Osiride pag. 381. quod observavit quoque cl. Lamb. Bos in Observ. miscell. crit. cap. 33. pag. 143. Triller. Adde Aristotelem lib. v. Hist. Anim. cap. 33.

Τύφωνα] *Τυφῶνα.* Gesner.

Ψαμμοῦθιν] Mediceus, *Ψαμμιώτιν.* An *Ψαμμίτιχον*, quem celebrat Diodorus Siculus lib. i. pag. 61. idemque etiam doctissimo Bocharto visum.

Τὰ ἔκγονα] Al. *τὰ ἔσχατα.* Idem. atque etiam Mediceus.

μνήμη τούτου γε πάθους] Mediceus, *μνήμη οὖν τότε πάθους.*

Cap. xxii. *Βαρκαῖοι,*] Gens ubique ignota; legendum haud dubie *Βακκαῖοι.* Firmatur id Stephani Byzantini auctoritate: *Βακκαῖοι, Ἱσπανίας ἔθνος*; nisi ibi malis legere *Ἑσπερίας*, quomodo apud nostrum, *γένος ἐστὶν Ἑσπέριον*; sed res eodem recidit: *τοὺς Βακκαίους* commemorat quoque Plutarchus in *Sertorio*, et alibi; item et Suidas. *Vaccaeos* vocat Plinius lib. iii. cap. 3. et aliis locis. Nam *Οὐακκαίους* scribit Strabo lib. iii. Geograph. cap. 15. Sed ne quid dissimulem, ita jam legendum in hoc nostro Aeliani loco vidit Bochartus Hierozoic. Part. ii. lib. ii. cap. 27. pag. 318. Triller. At vulgatam scripturam contra cl. Bochartum immerito tuetur cl. Kuhnius in notis ad lib. iv. Var. Hist. cap. 1. Confer eruditissimum Menagium ad Diogenem Laertium lib. vi. segm. 79.

Ῥώμυλος γοῦν ἄρα] Plutarchus in Vita Romuli pag. 22, 23. et Quaest. Rom. pag. 286.

Αἰγύπτιοι δὲ Ἥρας μὲν ἱερὸν] Horapollo lib. i. cap. 11.

γυπῶν πτέρυγας.] Quibus scilicet nobilitatem designabant.

Εἶπον γοῦν ἀνωτέρω] Nempe lib. i. cap. 45. ii. 46. iii. 7. iv. 18. vi. 46.

Cap,

CAP. XXIII. ἢ τὰς ἄνδρας] εἰς τοὺς ἄνδρας. GESNER.

Ὄνων δὴ σκορπίων] ὄνων ἢ σκορπίων. GESNER.

τοὺς ἢ ἄῤῥενας καλεῖσθαι.] Mediceus, καλαθύσιν.

CAP. XXIV. τοῖς ἤδη διηνυσμένοις] Supra cap. 21. et lib. ii. cap. 33. v. 23. ix. 3.

Τελευτᾶται] Sextus Empiricus lib. i. Pyrrhon. Instit. cap. 14.

λεπίσι μὲν γάρ τε καὶ φολίσι πέφρακται,] Solinus cap. 32. Ammianus Marcell. lib. xxii. cap. 15.

Ἐν Ὀμβροις] Ἐν Ὀμβίταις. GESNER.

ὡς κροκοδείλοις πολεμίοις] Mediceus, ὡς κροκοδείλων πολεμίους.

CAP. XXV. Ὄασιν τῆς Αἰγυπτίαν] Herodotus lib. iii. cap. 26.

Κάτεισι δὲ ὑπὸ τῆς ὑπήνης] Dracones barbati, ut et lib. xi. cap. 26. GESNER.

δρακόντων] ἀνθρώπων. GESNER. In margine est ἀνθρώπων, quod huc non facit: si quid emendandum, mallem potius δορκάδων, *caprarum* s. *damarum*. Sed nihil mutandum: dari enim omnino dracones barbatos et noster infra notat lib. xi. cap. 26. et nummi a Sponio, Spanhemio, aliisque producti evincunt, ut nihil hic dicam de recentioribus scriptoribus hodoeporicis, quippe qui in terris alieno sole calentibus istiusmodi dracones barba promissa insignitos haud raro suis ipsis oculis viderunt. TRILLER.

ἐνταῦθα] ἐντεῦθεν. GESNER.

CAP. XXVI. Τῷ λύκῳ] Aristoteles lib. iv. De part. anim. cap. x. init. Philes Carm. xlvi. ℣ 12. Apostolius Cent. xii. prov. 21.

νυκτὸς καὶ σελήνης οὐκ οὔσης,] Mediceus et Apostolius, νύκτωρ καὶ σελ. οὐκ οὔσης.

λυκόφως] Macrobius lib. i. Saturn. cap. 17.

προλαβών] προσλαβών. GESNER. προσλαβὼν Apostolius.

Ὅμηρος] Iliad. H. ℣ 433.

Ἦμος δ' οὔτ' ἄρπω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.

λυκάβαντα] Idem Odyss. Ξ. ℣ 161. et T. ℣ 306. Artemidorus lib. iv. Oneirocrit. cap. 12. Λύκος ἢ ἐνιαυτὸν σημαίνει διὰ τὸ λυκάβαντα, τουτέστι τὸν χρόνον, ὡς οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουσιν, ἀπὸ ἢ περὶ τὰ ζῶα ταῦτα συμβεβηκότος· ἀεὶ γὰρ ἑπόμενα ἀλλήλοις ἐν τάξει, διεξιᾶσι τὸν ποταμόν· ὥσπερ αἱ ἢ ἔτους ὧραι ἑπόμεναι ἀλλήλαις τελοῦσι τὸν ἐνιαυτόν. Vbi pro διὰ τὸ λυκάβαντα τ. τ. χ. ὡς οἱ π. ὀνομάζουσιν e mss. Mediceo corrigendum, λυκάβαντας γὰρ οἱ ποιηταὶ τοὺς ἐνιαυτοὺς καλοῦσιν. Adde Suidam in Λυκάβας.

Ὅμηρος εἰπών,] Iliad. Δ. ℣ 101 et 119.

ἀλλ' ἐπεὶ κλαπέντα] Pausanias lib. x. cap. 14.

CAP. XXVII. εἰς Ἑρμοπολίτην νομόν] Mediceus, εἰς τὸν Ἑρμοπολίτην νομόν.

Καὶ αὐτὴν ἢ τὴν Ἶσιν Αἰγύπτιοι βούκερων καὶ πλάττουσι] Herodotus lib. ii. cap. 41.

CAP. XXVIII. Ἀβὺ ἡ Αἰγυπτία,] Ἄβυδος ἡ Αἰγυπτία. GESNER. id ipsum exhibet Mediceus.

Τοῦτό τοι καὶ Ὦχος ὁ Πέρσης] Lib. iv. Var. Hist. cap. 8. et vi. 8.

Καμβύσου] Herodotus lib. iii. cap. 27, et seqq. Iustinus lib. i. cap. 9.

πρὸς ἦχον τῆς λύρας] Mediceus, πρὸς ἦχον τὸν τῆς λύρας.

Ἤδη δὲ αὐτῶν τινες καὶ τῷ Τυφῶνι προσφιλῆ] Mediceus, Ἤδη ἢ αὐτῶν τινες καὶ τῷ τ. π. Plutarchus de Iside et Osiride pag. 362. Ἔστι δ' ὅτε πάλιν ἐκλαπεινοῦσι καὶ καθυβρίζουσιν ἔν τισιν ἑορταῖς,

ἑορταῖς, τῶν μὲν ἀνθρώπων οὐκ πυῤῥὰς καὶ προπηλακίζοντες, ὄνον δὲ καταχρημνίζοντες, ὡς Κοπτῖται, διὰ τὸ πυῤῥὸν γεγονέναι τὸν Τυφῶνα, καὶ ὀνώδη τὴν χρόαν.

περὶ τοῖς] Forte legendum, ὅτι μὲν περὶ τοῖς.

εὖ γινόμενον] εὔγονον, vel tale quid. GESNER.

CAP. XXIX. ἤδη που καὶ ἄνω προσεῖπον.] Cap. 38. lib. ii.

Μίγνυνται δὲ τοῖς στόμασι, καὶ παιδοποιοῦνται.] Id diserte negat Philosophus lib. iii. De gener. anim. cap. 6. Adde Plinium lib. x. cap. 12. Cum Aeliano consentit Solinus cap. 32. et Ammianus Marcell. lib. xxii. cap. 15.

Ἀπίων] De hoc auctore ejusdemque scriptis vide cl. Meursium lib. i. Bibl. Gr.

δεικνυώτας οἱ ἴδιν] Lego οὗ pro οἱ, vel potius οἷ, quod est ἑαυτῷ, *sibi*. GESNER.

ὄφεις ζηλοῦται] Supra lib. ii. cap. 38.

Νεοττεύει δὲ ἐπὶ τῶν φοινίκων] Philes Carm. xvi. ῡ 14.

CAP. XXX. φησὶ,] φημί. GESNER.

ὅσα ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. iv. cap. 46. vi. 16. et h. l. cap. 21.

CAP. XXXI. Λέγουσι δὲ αὐτὴν καὶ Αἰγύπτιοι μόνον ἀσπίδων ἀθανάτην εἶναι,] Mediceus, ἀθάνατον εἶναι.

ἐν τόποις ἱεροῖς,] ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς. GESNER. Mediceus, ἔν τε τοῖς ἱεροῖς.

εἶτα μὲν τι θέρμουθις εἰσῴκιζεν,] Mediceus, εἰσῴκιζον. Pro θέρμουθις leg. θέρμουθιν.

περιτιθέντες] περιτιθέασι. GESNER.

CAP. XXXII. Ἄκανθον] Alius est πῶν Graecorum. GESNER.

ἐκμελὲς καὶ ἄμουσον] ἐμμελὲς καὶ εὔμουσον ex Aristotele. GESNER.

Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 114.

αἰγιθάλου] αἴγιθος Aristotel. Gaza *salum* transfert. GESNER.

CAP. XXXIII. ἄνω μοι λέλεκται.] Lib. iii. cap. 44.

CAP. XXXIV. χελιδόνες λευκαὶ,] Aristoteles lib. iii. Hist. Anim. cap. 12.

Ἐν δὲ τῇ Ἀλεξάνδρου] Apostolius Cent. xiii. prov. 14.

οὐ πάνυ τι] Apostolius, οὐ πάνυ τοι.

Καὶ Ἀντιόχῳ] Iulius Obsequens cap. 87. *Antiocho regi Syriae ingenti exercitu dimicanti, hirundines in tabernaculo nidum fecerunt.*

Ἀνελθὼν γὰρ] Apostolius, ἀνελθὼν δέ.

εἶτα μέντοι ἐπανῆλθεν] εἶτα μὲν οὐκ ἐπανῆλθεν. GESNER. Mediceus, εἶτα μέντοι οὐκ ἐπανῆλθεν, quomodo etiam legitur apud Apostolium.

ἴσωσι] Repono ἴωσι. GESNER. idemque habet Apostolius, e quo illud Aeliano restitui.

Θεοῖς μειχίοις,] μυχίοις et μυχία Gyllius: quod placet. GESNER.

CAP. XXXV. Οἱ πέρδικες] Aristoteles lib. iii. Hist. Anim. cap. 16.

ἀποκρύπτουσαι] Addo τὰ ᾠά. GESNER.

πεντεκαίδεκα ᾠὰ ἀποτίκτει.] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 8. τίκτει μὲν οὖν ᾠὰ ἡ πέρδιξ οὐκ ἐλάττω ἢ δέκα, πολλάκις δὲ ἑκκαίδεκα.

Θεόφραστος] Apud Athenaeum lib. ix. cap. 10.

Ἄθυρμα δὲ ὁ πέρδιξ τοῦ Διὸς καὶ Λητοῦς, ὥς τινες καὶ ἄλλοι λέγουσι.] Mediceus, Α. δὲ ὁ π. τοῦ Διὸς καὶ Λητοῦς ὥς ἐστι, καὶ ἄλλοι λέγουσι.

CAP. XXXVI. Εἶπον μὲν καὶ ἀνωτέρω] Lib. ii. cap. 32. et lib. v. cap. 34.

Ἀερ-

Ἀριστοτέλης λέγει,] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 12.

Cap. xxxvii. σπουδὴν ἰχομένων] σπουδῆς ἰχομένην. Gesner. Cl. viri conjecturam tuetur Apostolius Cent. v. prov. 41.

νυκτὸς δ' εὐθὺ τοῦ Ἄργους ᾔει.] Mediceus, νύκτωρ.

οὐδὲ ἀπίστη δορυφοροῦσα, οὐ χρηστὴ ἐπὶ δορυφορίαν ἡ ἔρνις] Mediceus, οὐδὲ ἀπίστη δορυφοροῦσα οὐ χρηστὴν τὴν δορυφορίαν.

Ὅμηρος] Iliad K. ℣ 274.

> Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
> Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι
> Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.

Ὅμηρος τεκμηριῶσαι ἱκανὸς] Iliad. M. ℣ 18. Mediceus, ὁ μὲν Ὅμηρος τ. ἱ.

Cap. xxxviii. Φοβερός ἐστι καὶ ἰσχυρὸς τῷ καρχάρῳ ὁ πολύπους.] Supra lib. i. cap. 32. et lib. ix. cap. 25. Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 2. pag. 379. Plinius lib. viii. cap. 62.

Cap. xl. τὰ δὲ ἄλλα αἴγεια Διακόπτει] Confer cl. Bernecccerum ad Iustinum lib. xii. cap. 14.

ἀνάθημα ἀναθῆναι] Mediceus, ἀνάθημα ἀναθεῖναι.

χῆμα τὸ δαιμόνιον] Forte κῆμα. Gesner. Mallem χρῆμα, aut potius σῆμα, sensu apto. Triller. Cl. Kuhnio in notis ad lib. i. Var. Hist. cap. 27. legendum videbatur χρῆμά τι δαιμόνιον.

Λουθησιάδος] Forte Λουσιάδος a Cerere *Lusia* Arcadibus cognominata, cujus meminit Pausanias. Gesner. Mediceus, Λουθήσιδος.

Cap. xli. Εὐπόλιδι] Tzetzes Chil. iv. 131. ℣ 245.

οἶδεν] εἶδεν. Gesner. idemque praefert Mediceus.

ἐκπλήξας,] ἐκλήξας, Gyllius. Gesner. et Mediceus.

Cap. xliii. ὑποτνοσεῖ εἰς τὰ ἑαυτοῦ μέτρα, ὑποστρέφει τὰ ἐκ τῆς φύσεως] ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἐκ τῆς φύσεως. Gesner. Mediceus, ὑποτνοσεῖ, καὶ εἰς τὰ ἑαυτοῦ μέτρα ὑποστρέφει τὰ ἐκ τῆς φύσεως.

Cap. xliv. Ὁ μὲν γὰρ τέφρας] Hunc locum ante oculos habuisse videtur Suidas v. Τέφρα. Τέφρα, εἶδος τέττιγος· καὶ γὰρ τέφρα, καὶ μέμβραξ, καὶ ἄλλος δακέτας, [leg. λακέτας,] καὶ κέρκωψ ἕτερος· καὶ ἠχέταν τινὰ λέγουσι, καὶ ἀκανθίαν ἕτερον. Ἀκοῇ παρεδεξάμην ταῦτα ἀκούσας· ὅτῳ δὲ πλείω τῶν προειρημένων εἰς γνῶσιν ἀφίκετο, λεγέτω ἐκεῖνος. Ἠχέτας καὶ ἀκανθίας οὐκ εἴδη τεττίγων, ἀλλ' ἐπίθετα τέττιγος, ἀπὸ τοῦ ἔχειν ἐν ἀκάνθαις. Vbi pro ἠχέταν et ἠχέτας ex hoc capite, et mſ. Leidensi, atque ipso Suida in v. Ἀχέτας reponendum Ἀχέταν et Ἀχέτας, atque inserenda particula καὶ ante τὸ πλείω. Confer cl. Kusterum ad Suidam in v. Ἀκανθίας.

καὶ Λακέτας τε] Mediceus, καὶ Λακέτας δέ.

καὶ ἀχέταν τινά,] Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. vii. et lib. v. cap. 30. Cicades canoras ἀχέτας, mutas τεττιγόνια appellat. Plinius lib. xi. cap. 26. *Similis cicadis vita, quarum duo genera: minores, quae primae proveniunt, et novissimae pereunt; sunt autem mutae, sequens est volatu rara. Quae canunt, vocantur achetae* Vbi mſs. *sunt autem mutae: sequens est volatura, qua canant, vocantur achetae.* Hinc forte legendum, *sunt autem mutae; sed*

sed quibus est tota incisura, qua canant, vocantur achetae: quibus verbis concinne respondent sequentia: *Pectus ipsum fistulosum: hoc canunt achetae, ut diximus.*

CAP. XLV. τοῦ μητρὸς ὠδῖνος] Mediceus, τοῦ μητρώας ὠδῖνος.

τεσσαρακαίδεκα] δώδεκα Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 20.

CAP. XLVI. Ὀξύρυγχος] Idem, quod hic Aelianus, narrat Plutarchus De Iside et Osiride pag. 353. ut observavit cl. Lamb. Bos in Observ. miscell. crit. cap. 33. pag. 144. TRILLER. Confer Strabonem lib. xvii.

ὡς ἔοικεν ἐκ τοῦ προσώπου λαβὼν τὸ ὄνομα,] Mediceus, καὶ ἔοικεν ἐκ τοῦ π. λαβεῖν τὸ ὄνομα.

CAP. XLVII. μελαγχολικῶς καὶ τῆσδε τοῦ φύσεως] Apud Apostolium Cent. iv. prov. 65. mendose legitur, μελαληχὼς, καὶ τοῦ φύσεως· καὶ τοῖσδε.

δέδωκεν.] ἔδωκεν Apostolius.

ὑπὲρ τοῦ τέως] Haec omittit Apostolius.

μητέρες.] Apostolius, μητέρας.

ἔχθιστον] ἐχθρὸς Apostolius.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. iii. cap. 23. lib. vi. cap. 38. viii. 25.

Εἰληθυιῶν.] Homerus Iliad. Λ. ℣ 270.

CAP. XLVIII. Λυκάονι τῷ βασιλεῖ] Tzetzes Chil. iv. 135. ℣ 329.

ἄλλῃ] Mallem ἀλκῇ: verum et τὸ ἄλλῃ locum habere hic potest. Sic enim saepius loquutus est noster. Vide supr. lib. vii. cap. 15. et alibi. Item et Plato, Xenophon, et alii. TRILLER.

Στρέφοντι δ' ἰδεῖν ἑαυτῷ] στρέφοντι δ' ἐν ἑαυτῷ. GESNER.

περιβολή.] περιβολὴ, ὑπερβολή. i. *nimium etiam fama ei attribuebat.* GESNER.

ὁ ἑταῖρος αὐτῷ] Mediceus, ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ.

ὅπερ οὖν καὶ ἄνω λέλεκται,] Lib. vi. cap. 25 et 64. vii. 48. viii. 25.

CAP. XLIX. σηκὸν ἐνταῦθα χῶρος] Mediceus, σηκὸν ὁ ἐνταῦθα χῶρος.

ἐν ζώοις] Forte ἀζώοις vel ἀθήροις. GESNER. Vtrumque bene. Mallem tamen minore negotio ἐνζώοις; ἔνζωος enim eodem modo dicitur, ac ἄζωος, ut notum. TRILLER.

ἐπὶ ῥαυλῶνα βαθὺ] ἐπεί ῥ' αὐλῶνα βαθύν. GESNER.

CAP. L. ἐν Ἐρύκῃ] Leg. ἐν Ἔρυκι.

ὅπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω] Lib. iv. cap. 2. et lib. i. Var. Hist. cap. 15.

θύουσι τῷ θεῷ] τῇ θεῷ. GESNER.

ὁ δὴ πανημέριος] ὅδε πανημέριος. GESNER.

Ὡς δὲ καὶ ὑπολάμπει,] Lego, ἠὼς ᾖ καὶ ὑπολάμπει. GESNER.

λυσιτελέστερον,] ἀτελέστερον. GESNER.

LIBER XI.

CAP. I. ϗ τιμὰς Ἀπόλλων@ ἐκεῖθι] Mediceus, ϗ τὰς τιμὰς Ἀπόλλων@ ἐκεῖθι.

ᾄδουσι μϑ̀ ϗ Ποιηταὶ,] Pindarus in Pythiis Od. 10. et Callimachus Hymno in Delum ꝟ 283.

ὑμνοῦσι ϧ ϗ ζυγγραφεῖς.] Antoninus Liberalis Fab. 20.

ὃ μοι νῦν ἡ χρεία παραλαβεῖν δοκεῖ ὄντα.] Al. παραβαλεῖν: et pro ὄντα leg. ὅσα. GESNER. Mediceus, ὃ μοι νῦν ἡ χρεία παρακαλεῖν δοκεῖ αὐτά.

Ἱεροί εἰσι τῷδε] Mediceus, ἱεροί εἰσι τιμῷ τῷδε: τιμῷ haud dubie ortum a πίνω.

ὅταν —— προσᾴδουσι, ϗ —— συγκεχρήγασι τῷ Θεῷ] Mediceus, ὅταν προσᾴδωσι, ϗ —— συγκεχρήγασι τῷ χόρῳ.

ἀκέοντες] ἀκύσαντες. GESNER.

CAP. III. Ἡφαίςῳ τιμᾶται νεὼς,] Infra h. l. cap. 20.

οἷα δὴ φιλόφρεσιν ἐνόμενοι] Al. εὐνούμενοι. Malim οἷα ϧ φιλοφρονούμενοι. GESNER.

CAP. IV. ἑορτὴν Χθονίαν] Χθονίαν Cererem, et Χθόνια festum, quod in istius Deae honorem celebrabatur, appellari docet Pausanias lib. ii. cap. 35. Χθονίαν ϧ κομισθῆσαν ἐς Ἑρμιόνα ὑπὸ Δήμητρ@, Ἑρμιονεῦσι ποιῆσαι τὸ ἱερόν. Χθονία δ' ὖν ἡ Θεός τε αὐτὴ καλεῖται, ϗ χθόνια ἑορτὴν κτ̄ ἔτ@ ἄγουσι ὥρα θέρους· ἄγουσι ϧ οὕτως. Ἡγοῦνται μὲν αὐτοῖς τ̄ πομπῆς οἵτε ἱερεῖς τ̄ θεῶν, ϗ ὅσοι τὰς ἐπετείους ἀρχὰς ἔχουσιν· ἕπονται ϧ ϗ γυναῖκες ϗ ἄνδρες· τοῖς δὲ ϗ παισὶν ἔτι οὖσι καθέστηκεν ἤδη τ̄ θεὸν τιμᾷν τῇ πομπῇ. Οὗτοι λευκὴν ἐσθῆτα ϗ ἐπὶ τ̄ κεφαλαῖς ἔχουσι στεφάνους· πλέκονται ϧ οἱ στέφανοί σφισιν ἐκ τ̄ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κοσμοσάνδαλον· ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα ϗ μεγέθει ϗ χρόᾳ, ἔπεστι δέ οἱ ϗ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα· τοῖς δὲ τ̄ πομπὴν πέμπουσιν ἕπονται, θήλειαν ἐξ ἀγέλης βοῦν ἄγοντες διειλημμένην δεσμοῖς τε ϗ ὑβρίζουσαν ἔτι ὑπὸ ἀγριότητ@· ἐλάσαντες ϧ πρὸς τ̄ ναὸν οἱ μὲν ἔσω φέρεσθαι τ̄ βοῦν ἐς τὸ ἱερὸν ἀνῆκαν ἐκ τ̄ δεσμῶν, ἕτεροι δὲ ἀναπεπταμένας ἔχοντες τέως τὰς θύρας, ἐπειδὰν τ̄ βοῦν ἴδωσιν ἐντὸς τ̄ ναοῦ, προσέθεσαν τὰς θύρας, τέσσαρες δὲ ἔνδον ὑπολειπόμεναι γρᾶες αὗται τ̄ βοῦν εἰσιν αἱ κατεργαζόμεναι· δρεπάνῳ γὰρ ἥτις ἂν τύχῃ τ̄ φάρυγγα ἀπέτεμε τ̄ βοός· μετ̄ δὲ αἱ θύραι τε ἠνοίχθησαν, ϗ προσελαύνουσιν οἷς ἐπιτέτακται, κ. τ. λ.

ὅπου φησὶ,] Mediceus, ὅς που φησί.

σὺ κ' ἦν] Cl. Meursius lib. vi. Graeciae Feriatae pag. 280. legit σὺ κ' ὦν: et paullo ante Χθόνια.

Ἐν δέ τι] Addiderim τοῦτο. GESNER. vel potius θαῦμα. Τοῦτο etiam addendum videbatur cl. Meursio d. l.

κλῆρ@] Mediceus, κλᾶρ@.

CAP. V. Ἐν γῇ τῇ Δαυλίᾳ] Lego, Δαυνίᾳ ex auctore libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. pag. 729. *Daunia* alias Calabria dicta, a Dauno rege Diomedis socero appellata fuit.

Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδ@] Apud eundem Auctorem loc. all. legitur τῆς Ἀχαίας.

CAP. VII. τιμήσιον] Forte τιμητόν. Al. τιμόσιον.

ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας] Mediceus, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας.

CAP.

Cap. viii. Ἄνω τοῦ λέλεκται] Lib. v. cap. 17.

ὡς ἂν εἴπῃ] Mediceus, ὡς ἂν εἴποι.

νεὼς τῷ Ἀπόλλωνι ἵδρυται,] Clemens Alexandrinus in Admonit. ad gentes pag. 25. Ἡρακλείδης δὲ ἐν κτίσεσιν ἱερῶν περὶ Ἀκαρνανίαν φησὶν, ἔνθα τὸ Ἄκτιόν ἐστιν ἀκρωτήριον, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀκτίου τὸ ἱερὸν, τὴν μυιαῖς προθύεσθαι βοῦν.

Cap. x. Εἶτα κύκνων μὲν τῶν Ῥιπαίων —— ἐποιησάμην μνήμην.] Cap. 1. h. l.

ὅνπερ ἐκθειοῦσιν] Mediceus, ὅνπερ οὖν ἐκθειοῦσιν.

μήστιος] Al. μίστιος. Vide an μνήστιος potius. Gesner.

Θεὸς Αἰγυπτίοις ἐναργέστατος ὁ Ἆπις] Plinius lib. viii. cap. 46. Vide Lindebrogium ad Ammianum lib. xxii. cap. 14.

Ἕλληνες αὐτὸν καλοῦσιν Ἔπαφον,] Herodotus lib. ii. cap. 153. ὁ δὲ Ἆπις κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσάν ἐστι Ἔπαφος.

Σημεῖα δὲ αὐτοῦ καὶ γνωρίσματα λέγει μὲν καὶ Ἡρόδοτος] Lib. iii. cap. 28. Ἔχει δὲ ὁ μόσχος οὗτος ὁ Ἆπις καλεόμενος σημήϊα τοιάδε· ἐὼν μέλας, ἐπὶ μὲν τῷ μετώπῳ λευκὸν τετράγωνον· ἐπὶ δὲ τοῦ νώτου αἰετὸν εἰκασμένον· ἐν δὲ τῇ οὐρῇ τὰς τρίχας διπλᾶς· ἐπὶ δὲ τῇ γλώσσῃ κάνθαρον.

τὸ σκεῦος] τὸ σκότος. Gesner.

ἀκριβοῖ] ἀκριβώσοντες, vel ἀκριβοῦντες. Gesner.

Τεττάρων γὰρ δεῖ μηνῶν ἐν γάλακτι τοῦδε εἶναι τὸν μόσχον.] Mediceus, τεττάρων. Dissentit Diodorus Siculus lib. i. pag. 76. qui hunc in modum scribit, Τῶν δὲ ἱερέων οἷς ἐστιν ἐπιμελὲς, ἄγουσι τὸν μόσχον τὸ μὲν πρῶτον εἰς Νείλου πόλιν, ἐν ᾗ τρέφουσιν αὐτὸν ἐφ' ἡμέρας τετταράκοντα.

καὶ τροφῇ.] Apuleius De dogm. Plat. lib. i. *Et astrologiam adusque Aegyptum ivit petitum, ut inde prophetarum ritus addisceret.* Adde Caussinum ad Horapoll. lib. i. cap. 38.

καὶ ναὸν ἀνὰ ἔτος εἰς τοῦτο καὶ τῷδε τῷ δαίμονι ἱερὸν κοσμοῦσι,] Mediceus, ἱερόν.

τοῦτο γάρ φασιν] Mediceus, Τοῦτο γάρ οἱ φ.

καὶ ἦν ἱερᾶς θυμὸς ἀναβαίνειν αὐτὸν,] αὐτοῦ. Gesner.

Νειλῴου] ἀλλ' οὐ Νειλῴου, Gyllius. Gesner. Forte scribendum, λουσθῆναι· ἀλλ' εἰ Νειλῴου πίνει.

τῷ δὲ αὐτοῦ καὶ μαθεῖν ἐθέλει] ὁ δὲ αὐτοῦ. Gesner.

αὐτὰ ἕκαστα προλέγουσιν, ὡς εἶναι Σάγραν τὰ λεχθέντα.] Vide proverbium, *veriora iis quae apud Sagram.* Gesner. Avo legendum videbatur, αὖθις ἑκάστῳ προλέγουσι τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ ἀληθέστερα.

τὸ ποικίλον τῶν τρόπων] τῶν καρπῶν. Gesner.

ὁ Μῆνις] ὁ Μνεῦις. Gesner.

εἰπεῖν γὰρ ἐν Ἰλιάδι καὶ Ὅμηρον] B. ℣ 480.

ἀγρομένοισιν] Mediceus, et Edd. Homeri, ἀγρομένῃσιν.

Cap. xi. Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, φαίη ἂν ὁ λόγος,] Apud Homerum Odyss. Θ. ℣ 492.

ἐν αὐτοῦ λόγον εἶναι,] Al. ἑαυτῷ λόγον ᾄδε. Gesner. Pro λόγον scribendum putem δόλον ex Homero ibid. ℣ 494. vel potius λόχον ex conjectura doctissimi Wardi. ᾄδε etiam pro vulg. εἶναι exhibet Mediceus.

ἀλλὰ Μνεῦιν βοῦν,] Diodorus Siculus lib. pag. 119. Plutarchus De Iside et Osiride pag. 364. Ammianus lib. xxii.

εἴτε ἐπὶ σποραῖς κρείττονος.] Pro ἐπὶ lego

lego ἐστί. GESNER. Conjecturae doctissimi Gesneri suffragatur Mediceus.

Βέκχωρις] Diodorus Siculus lib. i. pag. 59. Plutarchus libello Περὶ δυσωπίας pag. 529.

Οὐκ ἦν δὲ ἄρα οὐ.] Videtur locus imperfectus. GESNER.

CAP. XII. τὸ μὲν φιλόμυσον αὐτῶν,] Supra lib. ii. cap. 6.

καὶ ἡμεῖς ἄνω που διήλθομεν τῷ λόγῳ] Lib. vi. cap. 15. Pro διήλθομεν in Mediceo legitur διεξήλθομεν.

εἰ ἐμπέσῃ] Mediceus, εἰ ἐμπέσοι.

Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης,] Lib. ix. De hist. anim. cap. 48. ubi hoc tanquam historiam, id est, quod semel factum sit refert, non quod semper fieri soleat. GESNER.

CAP. XIII. Δαφνίδος] Vide lib. x. Var. Hist. cap. 18. GESNER. et Tzetzen Chil. iv. 131. ϗ 261.

Πόδαργον,] Ita unum quoque ex Hectoris equis vocatum fuisse discimus ex Homeri Iliad. viii. 185. verum hoc ὡς ἐν παρόδῳ. TRILLER.

CAP. XIV. ἄνω μοι λέλεκται·] Lib. i. cap. 38. ii. 18. iv. 10. vii. 2. viii. 17. ix. 8. x. 10.

Ὅτε γοῦν Ἀντίγονος ἐπολιόρκει Μεγαρέας] Vide Polyaenum lib. iv. Strat. cap. 6. 4. et Athenaeum lib. xiii. cap. 8.

ἧς ἀκούουσιν ἐλέφαντες.] Infra lib. xiii. cap. 21.

κλαδὶ] Pro κλάδῳ, Eustathius. GESNER.

ἡ πάντως ἀγανακτοῦσα ἡ Νίκαια ἦν δῆλος, καὶ τεθυμωμένος ἔτι, καὶ δεδρασείων τι τῶν δεινῶν.] Mediceus, ἡ πάντως ἀγανακτῶν ἡ Νίκαια ἦν δῆλος, καὶ τεθυμωμένος, καί τι καὶ δεδρασείων τῶν δεινῶν.

CAP. XV. πορφυρίωνος] Lib. iii. cap. 42.

καὶ κυνὸς,] Lib. vii. cap. 25.

καὶ πελαργοῦ] Lib. viii. cap. 20.

μοιχευομένην γυναῖκα ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβὼν,] Eodem plane modo auctor De fluviis, qui Plutarchus creditur, τὴν μητέρα μοιχευομένην ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβών: et Achilles Tat. lib. v. Erotic. ἡ γυνὴ κατειλήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένη. Conf. quae Graece doctissimus Alberti in Observ. philolog. in N. T. pag. 214. et in fine adnotavit. TRILLER.

καὶ τὸ κέρας] Mediceus, καὶ τὸ κέρας δέ.

CAP. XVI. Λανουνείῳ] Strabo Λαουίνιον scribit. Stephanus Λαβίνιον. GESNER.

Ἐνίκησε δὲ Αἰνείας ὁ Ἀγχίσου ὁ Τρὼς τὴν πόλιν] Pro ἐνίκησε cl. Freinshemius ad Florum lib. i. cap. 14. legit ἔκτισε, et ᾤκισε. Cluverius lib. iii. Ital. Ant. pag. 937.

ᾤκησε τὴν Ἄλβαν] ᾤκισε. GESNER. Cl. Gesneri conjecturam firmat Mediceus.

ἐν τῷ Λανουνείῳ] Duas urbes nominum similitudine deceptus hic temere miscet auctor, *Lanuvium* nempe et *Lavinium*.

Παρθένοι τε ἱεραὶ] Propertius lib. iv. Eleg. 8.

ἄπαστοι μένουσι,] ἄπαστος μένει. GESNER.

CAP. XVII. Λέγει μὲν οὖν Ὅμηρος] Iliad. Υ. ϗ 131.

δράκων ὁ ἐν τοῖς ἀγιωτάταις] Talem et Babylonii draconem colebant, ut et in sacra Danielis historia legimus. GESNER. His, quae de sacro dracone Melitensi hic ab Aeliano narrantur, addere operae pretium, quae habet Maximus Tyrius Dissertat. xxxviii. pag. 383. edit. Heins. Conf. Doughtaei Analect. sacr. in append. ad libr. Apocryph.

pocryph. excurf. viii. pag. 177, et feqq. occafione Belis Babylonii in Adject. ad Danielem commemorata. TRILLER.

Εἶτα ἐ μετὰ μακρὸν] Mediceus, μικρόν. Hinc Parenti legendum videbatur, εἶτα ἐν μετὰ μικρόν.

CAP. XVIII. λυπήσασαν] Al. λυσήσασαν. GESNER.

faciem ejus feriat.] *Facies de homine tantum* etc. Plinius: et Graecis fimiliter πρόσωπον. GESNER.

ὡς Ἀριστοτέλης λέγει,] Lib. vi. Hift. Anim. cap. 18. αἱ μὲν ἐν ἵπποι ὅταν ἀποκείρωνται, ἀποπαύονται τῆς ὁρμῆς μᾶλλον καὶ γίνονται κατηφέστεραι. Plinius lib. viii. cap. 42. *Equarum libido extinguitur juba tonfa.*

σκιρτήματος τῆς πώλου,] Legendum effe τῆς πώλου *equi*, aut *equae*, vel me tacente quivis videt harum rerum non ignarus. TRILLER.

λαχαρεοπώλου] Al. λαχανοπώλου, GESNER. atque ita Mediceus. Illuftris Grotius in Excerptis ex trag. et com. hunc verfum concinne in hunc modum reftituit:

Κόμης γὰρ λαχάνου τ' ἄνθος ἀπόλωλεν δίκην.

ἱππείοισιν] Mediceus, ἱππίαισιν. Quae fcriptura favet conjecturae Grotii reponentis ἱππείαισιν.

ἀπο-Σπαθεῖσα] Grotio jubente edidi ἀπο. Σπαθεῖσα.

Εἴδει] Al. ἴδει. GESNER. Grotius, εἶδε.

αὐγαθεῖσ',] Grotius, ἀγαθεῖσα.

Διατετιλμημένης] Mediceus, Διατετιλμένης.

Ἂν οἰκτίρμων τις οἰκτείρῃ ὃν ἵππον
Ἴσασιν αἰσχυνόμενοι.] Forte:

Κ' ἀνὴρ ἂν οἰκτίρμων τις οἰκτείροι ὑπὸ
Ὅσησιν αἰσχυνόμενοι.

GESNER. Grotius edidit:

Τὸν δ' ἵππον οἰκτίρμων τις οἰκτείρειεν ἂν
Ἰδὼν νιν αἰσχυνόμενον.

In Mediceo corrupte legitur, Κεδαν ἂν οἰκτίρμων τις οἰκτείρῃ ὃν ἱππήσουσαν.

CAP. XIX. Μελλούσης δὲ οἰκίας καταφέρεσθαι αἰσθητικῶς ἔχουσιν οὔτε ἐν αὐτῇ μύες,] Supra lib. vi. cap. 41. fin.

Τοῦτό τοι καί φασιν ἐν Ἑλίκῃ γενέσθαι.] Helicae fubverfionis ejufque caufae meminit et Paufanias in Achaicis. GESNER.

Ἐπειδὴ γὰρ ἠσέβησαν] Paufanias lib. vii. cap. 24.

τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο,] Odyff. M. ϡ 394.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα Θεοὶ τέρατα προὔφαινον.

CAP. XX. Argum. Ἀδρανῷ.] Al. Ἀδριανῷ. GESNER.

Ἀδρανός·] Legendum omnino Ἀδρανόν. Stephanus Byzantinus De urbibus pag. 36. Ἀδρανόν, πόλις Σικελίας ἐν τῇ Αἴτνῃ. Eodem modo fcribit oppidi nomen Diodorus Siculus lib. xiv et xvi. Plutarchus Timoleonte, aliique, prout monetur a Berkelio ad illum Stephani locum. Ceterum quae hic in margine de Adriano imperatore poft mortem ἀποθεωθέντι et fano honorato notat Gefnerus, νὴ Δία, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. TRILLER.

Ἀδρανοῦ νεὼς] Quaerendum an hic fit Adrianus imperator, cui a morte templum Puteolis ftructum, et honores divini decreti. GESNER. Eruditiffimus Vlitius ad Gratii Cynegeticon ϡ 438. τὸ Ἀδρανῷ e gloffa ortum fuiffe cenfet. Ejus verba haec funt: " Aelianus de Animal. " lib. xi. cap. 20. Καὶ ἐν τῇ πόλει " ταύτῃ

" ταύτῃ Ἀδρανοῦ νεὼς ἐπιχωρίου δαί-
" μονος. Vir doctus de Adriano
" imp. an hic sit, quaerendum vult.
" Nugae. Fuit quidem hic Adra-
" ni fanum a Diodoro lib. xiv. et
" Plutarcho in Timol. celebratum.
" Sed quia cap. 3. ejusdem libri
" Aelianus id Vulcano expresse as-
" signavit, malui aliquando hic
" quoque legi, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ
" Ἀδρανοῦ νεὼς ἐπιχωρίου δαίμονος.
" Atque ita τὸ Ἀδρανοῦ ex glosse-
" mate appositum videtur. Νεὼς
" ἐπιχωρίου δαίμονος, *templum indi-*
" *getis alicujus Dei.* Solent enim
" fere indigetes Dii innominatim
" citari, quod etiam ex S. Foede-
" ris arcano idololatris suis transcri-
" psit ὁ κακοδαίμων. Nam et veri
" Dei nomen ineffabile dicitur, et
" exprimere illud grande nefas sem-
" per habitum Iudaeis. Ita et *in-*
" *digetes Dii* habiti apud Gentiles,
" quorum nomina indigitare non
" liceret, quasi per ἀντίφρασιν ita
" dicti. Festus: *Indigetes Dii, quo-*
" *rum nomina vulgari non licet.*"
Et paullo post: " Sed ne quid ni-
" mium exorbitemus, sufficit hic
" ostendi, *incolas* sive topicos Deos
" plerumque nomine caruisse, ut
" intelligatur cur templum illud
" Adranense ἐπιχωρίου δαίμονος sim-
" pliciter dicat Aelianus, non *A-*
" *drani*, ne sibi ipsi obloqui cen-
" seatur. *Vulcani* potius dixisset,
" ut jam antea expresse cap. 3.
" Ἐν Αἴτνῃ τῇ Σικελικῇ Ἡφαίστου τι-
" μᾶται νεώς. Illud ipsum tem-
" plum est, quod hic cap. 20. in
" oppido Adrano esse dicit. *Adra-*
" *num* enim, sive ῥητορικῶς Ἀδρανὸς
" in ipsa Aetna urbs fuit, auctore
" Stephano, apud quem ita legen-
" dum esse ex Aeliano patet, non
" Ἀδράνιος."

σωφρονοῦσιν] σωφρονίζουσιν. GESNER.

CAP. XXI. μεσὴν,] μέσην. GESNER.

CAP. XXII. Τὸν δελφῖνα ἡ φύσις] Apostolius Cent. vi. prov. 98.

Ὕπνου γοῦν δεόμενος, μετεωρίσας τὸ σῶμα, καὶ ἀναπλεύσας] Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 10.

κρυφθεὶς] Hoc participium ignorat Apostolius.

CAP. XXIII. καὶ τὸ βούγλωττον,] Hesychius, Βούγλωσσον, ἰχθύς ποιός, καὶ βοτάνης εἶδος. Et, Ψῆττα, ἰχθύδιον τῶν πλατέων, ἡ ψῆττα, ἥν τινες σανδάλιον, ἢ βούγλωσσος. Prior locus ita legendus videtur, Βούγλωσσος, ἰχθύς ποιός, καὶ βούγλωσσον βοτάνης εἶδος.

CAP. XXIV. Πάρδαλις δὲ ἰχθύς.] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 368. Παρδάλιές τ' ὀλοαί. et lib. v. ℣ 30.

Παρδαλίων γαίης ὀλοὸν δάκος· ἀλλὰ θαλάσσης
Αἰνότεραι.

CAP. XXV. βρέφος ἐλάφου] Leg. βρέφος ἐλέφαντος, et mox ἐλέφαντας pro ἐλάφους. Item in argumento hujus capitis ἐλέφαντος. Vide supra h. l. cap. 14. et infra lib. xiii. cap. 22.

CAP. XXVI. Argum. ὁ ἄρρην φύσις.] Al. ἡ ἄρρην φύσις. GESNER.

Ἔχει γοῦν ὁ μὲν δράκων ὁ ἄρρην τὸν λόφον, καὶ τὴν ὑπήνην δασεῖαν.] Draco barbatus, ut supra etiam lib. x. cap. 25. GESNER.

Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν] Infra lib. xvi. cap. 2.

Ὁ δὲ ἐλέφας] ὁ δὲ ἔλαφος. GESNER. Vide Aristotelem lib. iv. Hist. Anim. cap. 11.

χαίτην ὁ λέων] Supra lib. vi. cap. i.

ὁ τέττιξ φωνήν.] Xenarchus:

Εἶτ'

Εἶτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες
Ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁτιοῦν φωνῆς ἔνι;

Mediceus, ὁ τέττιξ τῆς φωνῆς.

CAP. XXVII. τὸ πινάκιον τὸ κατὰ τῶν Μεγαρέων.] Lib. xii. Var. Hist. cap. 33. Τόν γε μὴν Πελοποννήσιον (πόλεμον) διὰ τὸ Μεγαρέων πινάκιον.

CAP. XXVIII. Μυῶν] Μυιῶν *muscarum*, Gyllius. GESNER.

σκολοπένδραι ἢ Ῥοιτεῖς.] Infra lib. xv. cap. 26.

CAP. XXIX. Πρόβατα ἄχολα ἐν τῷ Πόντῳ] Cujus rei rationem ex Theophrasto reddit Antigonus cap. 31. Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν τὰ πρόβατά φησι τὰ ἐν τῷ Πόντῳ τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα οὐκ ἔχειν χολήν.

ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ νήσῳ καὶ δίχολα.] Aristoteles lib. i. Hist. Anim. cap. 17. pag. 211.

CAP. XXX. Ὁ μέροψ] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. Plinius lib. x. cap. 33. Apostolius Cent. xvii. prov. 98.

γηροτροφεῖ τοὺς ἐκτρέφοντας] Haec omisit Apostolius.

ἅμα τῷ φῦσαι] Cl. Pauwius in Observ. ad Horapollinem cap. 55. legit ἅμα τῷ ῥεῦσαι, *simulac defluxerint*.

CAP. XXXI. Πρόνοιαν αὐτῶν καὶ οἱ θεοὶ ποιοῦνται,] Idem dicitur infra lib. xiii. cap. 1. Non longe hinc abit illud Matthaei x. 29. ἓν ἐκ τῶν στρουθίων οὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν. Vbi vid. nostras Observ. philolog. TRILLER.

καὶ δεῖται τοῦ θεοῦ ὥσπερ ὑπὲρ ἀδελφοῦ] Mediceus, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦ.

οἰκέτην,] ἱκέτην. GESNER.

ἰσχίρα καὶ] Mediceus, ἰσχίρα τε καί.

πρὸς θεῶν] προσθίων. GESNER. nec aliter Mediceus.

CAP. XXXII. ἡνίκα προσέφορος,] ἡνίκα videtur melius omitti. GESNER. In curis secundis ad hunc auctorem cl. Gesnerus legendum suspicabatur, ἦν προσέφορος.

Διώκων,] διώκειν. GESNER.

ὁμοῦ τι] τι abundat, vel τις legendum. IDEM.

βεβρωμένον] Mediceus, βεβρωμένον.

Ἐπεὶ μὴν] ἐπεὶ μήτε, vel δέ. GESNER.

CAP. XXXIII. Ἀεὶ γὰρ τῇ γαστρὶ ἐχαρίζετο, καὶ ἐξ ἁπάσης αἰτίας ὁ ἄσωτος τὸ ποικίλον τῆς τροφῆς,] Mediceus, ὁ ἄσωτος ὅπως τὸ π. τ. τ.

Τινὶ τοῦ θεοῦ θεραπόντων,] Mediceus, τινὶ τῶν τοῦ θ. θ.

ἀμφοτέρων] ἀμφοτέροις, scil. ποσὶ vel πτεροῖς. GESNER.

Ὅπερ ἦν προεδὼς ἀργύρειον] ὅπερ ἦν προδεδωκὼς ἀργύρειον. GESNER. Mediceus, ὅπερ ἦν προδοὺς ἀργύρειον.

CAP. XXXVI. χαίρουσιν ἵπποι λουτρῷ] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 24. Equum φιλόλουτρον καὶ φίλυδρον ζῶον vocat.

Σιμωνίδης ἐν τοῖς Ἰάμβοις] Versus Simonidis, ad quos Auctor hoc loco respicit, occurrunt infra lib. xvi. cap. 24.

Πέρσαι δὲ μετὰ τὴν Κύρου μάχην] Supra lib. iii. cap. 7.

CAP. XXXVII. Φάλαινα (ἐστὶ) κῆτος.] Al. φάλαινα, φώκη. GESNER.

Μαλάκια ἢ καλεῖται,] Confer Aristotelem lib. iv. Hist. Anim. cap. 1.

ἀκαλήφη.] *Vrticam* animal marinum Rondeletius quoque inter mollia censet, Plinius inter zoophyta. GESNER.

σπλάγχνων] σπλάγχνον δ' οὐκ ἔχει ἀναλογοῦν,] Athenaeus ex Aristotele De polypo. IDEM.

κάραβοι.] *Locustas* inter μαλακόστρακα refert Philosophus ibid.

Ἔντομα

Ἔντομα] Aristoteles lib. i. Hist. Anim. cap. i. et iv. 1.

ἔνυδρος,] Scribe, ἐνυδρίς.

Ὄνος, βοῦς, ἐλέφας] Post τὸ ὄνος addo δίχηλα δέ. *Elephas* Aristoteli multifidus est, sed digitis indivisis. Hoc in loco potius ἔλαφος legerim. Gesner. Vtramque cl. Gesneri conjecturam veram esse apparet tum ex ipsa natura, tum ex iis, quae profert Aristoteles lib. ii. Hist. Anim. cap. i. pag. 216.

Πολυσχιδῆ] Aristoteles d. l.

οἷς καὶ ῥάμφος] Mediceus, οἷς καὶ τὸ ῥάμφος.

Cap. xxxviii. ὁ χηναλώπηξ] Supra lib. v. cap. 30.

καὶ ταὐτὸ τοῖς πέρδιξι] Supra lib. iii. cap. 16. Mediceus, ταυτόν.

discedit.] *Ac saepe ut pulli facilius elabantur, capiendum se venatoribus praebet.* Haec addit Gyllii versio, sed in Graecis nostris non sunt. Gesner.

Cap. xxxix. Ἱέρακα] Gyllius legit τρίποδα ἱέρακος, et vertit, *Tripodem accipitris aliquando fuisse in Aegypto, unde oracula consulentibus divino instinctu funderentur.* Gesner.

Cap. xl. Πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοι] Plinius lib. xi. cap. 37. *In Paphlagonia bina perdicibus corda.*

τῶν ἐν Βισαλτίᾳ λαγώς] Supra lib. v. cap. 27.

Oenis Menidis filius] *Oeneo in Menide regnante*, Gyllius. Gesner.

Καὶ Διπάλου βασιλέως] Leg. καὶ ἐπ' ἄλλου βασιλέως.

Σῆς ἕνεκα] Mediceus, Σῆς ἕνεκεν.

περσαῖαι] περσέαι. Gesner.

ἀσυνεργὸν] συνεργὸν Gyllius, i. e. *utilem et adjuvantem.* Gesner.

LIBER XII.

Cap. i. Μυρέων τῆς ἐν Λυκίᾳ] Μύρων urbs est Lyciae; inde Μυρεὺς, et genitivus pluralis Μυρέων. Gesner. Adde cap. 5. lib. viii.

πηγῇ] Δίναι Epicharmus vocat apud Athenaeum lib. viii. cap. 2. pag. 333. ubi etiam ex Artemidoro addit: Ἀρτεμίδωρος δ' ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν γεωγραφουμένων λέγεσθαί φησιν ἀπὸ τῆς ἐγχωρίων πηγῆς ἀναδιδόσθαι γλυκέος ὕδατος, ὅθεν συμβαίνει δίνας γίνεσθαι· γίνεσθαι δὲ καὶ ἰχθύας ἐν τῷ δινάζοντι τόπῳ μεγάλους· τούτοις δὲ οἱ θυσιάζοντες ἐμβάλλουσιν ἀπαρχὰς τῶν θυσιαζομένων ἐπὶ ξυλίνων ὀβελίσκων, ἀναπείροντες κρέα ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ, καὶ μάζας, καὶ ἄρτους· ὀνομάζεται δὲ ὁ λιμὴν καὶ ὁ τόπος οὗτος Δῖνος.

καὶ τῶν κρεῶν ἐσθίουσιν,] Aristoteles apud Athenaeum lib. vii. pag. 315. Ἔστι δὲ (ὀρφὼς) σαρκοφάγος καὶ καρχαρόδους, ἔτι δὲ καὶ μονήρης.

Cap. ii. Καλὰ τῆς πάλαι Βαμβύκης,] Appianus De bell. Parth. p. 270. ed. Amst. ἱδρύσατο τρεῖς πόλεις αὐτοῦ, Λάρισσαν, καὶ Ἀρέθουσαν, καὶ Ἱερὰν πόλιν, ἣν Βαμβύκην πρότερον ἐκάλουν. Adde Strabonem lib. xvi. pag. 748. et Plinium lib. v. cap. 23.

ἥπερ τῆς Θεοῦ] Atergatis ex Strabonis lib. xvi. Gesner.

καὶ τῶν ἀλλήλων] Particula καὶ abest a Mediceo.

ἀμαθεῖς] Legendum potius ἀπαθεῖς.

Cap. iii. κατὰ τὸν Βόκχορον] Supra lib. xi. cap. 11.

καὶ

ϰ̀ ῥῆξαι φωνὴν·] Φωνὴ pro *sermone hominis*, ut supra lib. x. cap. 25. De cynoprosopis. Gesner.

Ὁμήρῳ μὲν ὧν φωνὴν Ξανθῷ τῷ ἵππῳ δόντι] Iliad. Τ. 404.

> Τὸν δ' [Ἀχιλλέα] ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
> Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
> Ζεύγλης ἐξεριπεῖσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν
> Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
> Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
> Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, οὐδέ τι ἡμεῖς
> Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας ϰ̀ μοῖρα κραταιή.

Cap. iv. πτερύγων] πτερῶν. Gesner.

ἀναφύουσι πτίλα] Mediceus, ϰ̀ ἀναφύουσι πτίλα.

Ἀριστοφάνης] Avibus ℣ 1179.

Τρὶς χιλίους] Edd. Aristoph. τρισμυρίους.

Χωρὶς] Legendum potius χωρεῖ, quomodo habent editiones Aristophanis.

Κερχνῆς,] Al. Κέγχρεις. Gesner. atque ita Mediceus. Supra lib. ii. cap. 43. Ἔστι φῦλον ἱεράκων, ϰ̀ καλεῖται κεγχρηΐς. Hesychius, Κεγχρὶς [leg. Κεγχρηὶς] ὀρνέου εἶδος.

κύμινδις] Alio nomine χαλκὶς, et πτύγξ dicitur Aristoteli lib. ix. Hist. Anim. cap. 12.

Φήνην] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 34. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 41.

φασσοφόντην] φασσοφόνον Homero Iliad. Ο. ℣ 238. et Aristoteli lib. ix. Hist. Anim. cap. 36.

Ἥρας — Ἀρτέμιδος] Cl. Wardo legendum videtur Ἥρᾳ — Ἀρτέμιδι, verborum constructione id postulante.

Cap. v. Αἰγύπτιοι] Supra cap. 7. h. l.

Καὶ Θηβαῖοι] Vide cl. Perizonium ad lib. xiv. Var. Hist. cap. 4.

ὑμνησίους] ὑμνουμένους. Sic Euripides, τὴν ἐμὴν ὑμνοῦσαι ἀπιστοσύνην, pro κακολογοῦσαι. Gesner. Bene. Sed minore negotio lego ὑμνήτους, quod idem, et propius accedit ad vetus ὑμνησίους. Triller.

Καὶ οἱ τὴν Ἀμαξιτὸν τῆς Τρωάδος] Mediceus, τὴν Ἀμαξιτόν.

δεδιότας ἡ Ἥρα ἔπεμπεν αὐτοῦ.] Vide Theocritum in Heraclisco Idyll. xxxi. Gesner.

Σμίνθιον] Sminthius Apollo, de quo multa Eustathius in i. Iliad. Idem. pag. 34. et Scholiastes Homeri ad d. Iliad. ℣ 39.

Ἀλλ' ἀρουραῖός τις ἐστὶ Σμίνθιος, ὡς δ' ὑπερφυής.] Cl. Stanleius istud Aeschyli fragmentum metro restituit hoc modo:

> Ἀλλ' ἀρουραῖός ἐστι Σμίνθιός τις ὡς
> Ὑπερφυής.

Ego malim:

> ἀλλ' ἀρουραῖός
> Τίς ἐστι σμίνθος, ὡς δ' ὑπερφυής.

Paullo ante quoque rescribendum, τὸ μὲν προσαγορευόμενον Σμίνθιον, pro vulg. σμίνθιον. Clemens Alexandrinus Λόγῳ προτρεπτ. pag. 25. ed. Paris. Πολέμων δὲ τοὺς ἀμφὶ τὴν Τρωάδα κατοικοῦντας ἱστορεῖ σέβειν τοὺς ἐπιχωρίους μῦς, οὓς σμίνθους καλοῦσι, θρησκεύειν, ὅτι τὰς νευρὰς τῶν πολεμίων διέτρωγον τῶν τόξων.

ἐς σοῦ Σμινθίους] ἐν τῷ Σμινθίῳ. Gesner.

ἀώρους] ἄωρα. Idem.

ϰ̀ ἀτελῆ τὰ θέρη τοῖς σπείρασιν ὑποφαίνειν·] Mediceus, ἀποφαίνειν.

σοῦ τῆς πεισθέντας ἀπαλλαγῆναι τῆς

τῶν μυῶν ἐπιβουλῆς,] Mediceus, τοῦ δὲ παιδ. ἀπαλλαγῆναι ἐκ τῆς τῶν μυῶν ἐπιβουλῆς.

εἰς ἀποικίαν Κρητῶν οἱ σταλέντες] Adde Scholiasten Homeri ad Iliad. A. ℣ 39.

οὐκοῦν ἥκουσι μὲν εἰς τὴν Ἀμαζιτὸν] Strabo lib. xiii. pag. 604.

πένδε τὸ χωρίον εἰσοικίζουσι,] Mediceus, οἰκίζουσι.

Cap. vi. Ἦσαν δὲ ἄρα δελφῖνες] Plinius lib. ix. cap. 8. *Conspectique sunt* (delphini) *jam defunctum portantes, ne laceraretur a belluis.*

Τὸν γοῦν ἑαυτῶν] Apostolius Cent. vi. prov. 98. τὸν ἐξ αὐτῶν.

οἱονεὶ τιμῶντες] οἷον κατελεοῦντες Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 48.

μή τι ἄλλο κῆτος ἐπιδράμῃ] Mediceus et Apostolius, μήποτε ἄλλο κῆτος ἐπιδράμῃ.

καὶ τὸν νεκρὸν ἀρπάσειεν, εἶτα καταθέσθαι.] Al. καὶ τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν καταδαίσηται. Gesner. Mediceus, καὶ τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν, εἶτα καταδαίσηται. Apostolius, καὶ τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν, εἶτα δαίσηται.

Ὅσοι μὲν οὖν] Apostolius addit τῶν ἀνθρώπων.

ἀηδῶς ἔχουσι] Al. ἀήθως. Gesner. Mediceus et Apostolius, ἀκηδῶς αὐτῶν ἔχουσι.

Φωκίωνα] Diodorus Siculus lib. xviii. pag. 641. Plutarchus in vita ejusdem, et Cornelius Nepos. Valerius Maximus lib. v. cap. 3. ext. 3.

καὶ Ὀλυμπίῳ Διὶ] Gyllius, καὶ Ὀλυμπίας. Gesner. Gyllius vertit, *tum Olympias.* Mediceus et Apostolius, καὶ Ὀλυμπίας δέ. Cl. Kuhnius in Indice Var. Hist. v. Ταφαὶ πατρῷαι, malebat καὶ Ὀλυμπίας δή.

τὸν τοῦ Διὸς] Apostolius, τὸν ἐκ Διός.

Καὶ τὸν Ῥωμαῖον Πομπήϊον μέγαν] Mediceus et Apostolius, τὸν μέγαν. Lucanus lib. viii. ℣ 696.

Cum Ptolemaeorum manes, seriemque pudendam,
Pyramides claudant, indignaque Mausolea:
Littora Pompeium feriunt, truncusque vadosis
Huc illuc jactatur aquis.

Et ℣ 708.

Pulsatur arenis,
Carpitur in scopulis, hausto per vulnera fluctu
Ludibrium pelagi: nullaque manente figura,
Una nota est magno capitis jactura revulsi.

ὡς ἡμᾶς] Hi loci non videntur integri. Gesner. Mediceus, atque Avus ex conjectura, ὡς ὑμᾶς.

Ἐγὼ δὲ ἴδον] Mediceus, Ἐγὼ δὲ εἶδον.

εἴροντας] εἴροντας. Apostolius.

ἐπὶ δεῖπνον· καὶ μάλα γε ἐδείπνει.] Quid si ἐπὶ δεῖπνον καὶ μάλα γε ἄδειπνον, hoc est, ad *infelicem coenam,* quo sensu μήτηρ ἀμήτωρ dicitur etc. Gesner. Casaubonus ad Athenaeum lib. ii. cap. 14. legit καὶ μάλα γέ τις ἐδείπνει, vel, καὶ μάλα γε ἄλλος ἐδείπνει. Apostolius prov. 36. Cent. xviii. praetermisit τὰ καὶ μάλα γε ἐδείπνει.

οὐδὲ ὑμῶν φείδεται,] Videtur cicadas alloqui, ut supra delphinos. Gesner. Immo hactenus Auctorem alloqui delphinos evincunt sequentia, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς ταρίχους ἐργάσασθαι τολμῶσι, iisque si jungantur verba, quibus lacunam huic loco inhaerentem venuste supplet Mediceus, nempe καὶ ἐσθίειν ὑμῶν καὶ τεττίγων ἀφειδῶς ἔχουσι, perspicuus evadet

det hujus periodi ſenſus. Mediceo quoque adſtipulatur Apoſtolius, qui tamen alterum καὶ temere praetermiſit.

καὶ σφᾶς ἑαυτὲς λελήθασι] Caſaubonus legit, εἰ καὶ σφᾶς αὐτὲς ἐ λελήθασι, *etſi non neſciant homines offendi Muſas eſu cicadarum.*

Cap. vii. Ἔστι δὲ αὐτοῖς γυμνασία] Mediceus, Ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ γυμνασία.

καὶ αὐτὸν οἶκον Ἡλίε φασὶν εἶναι.] Macrobius lib. i. cap. 21. pag. 304.

Ὁ θεὸς τὴν ὀργὴν τὴν δικαίαν αὐτοῖς κατασκήψει.] Mediceus, τὴν ὀρμήν.

εἰς ζωὴν ἡ λῆξις αὐτὴν μεταγάγοι,] εἰς ζῶον ἡ λῆξις αὐτὸν μεταγάγοι. Gesner. In Mediceo etiam ζῶον legitur.

Λέγει δὲ καὶ Ἐμπεδοκλῆς] Cujus placitum erat, τὰς ψυχὰς παντοῖα εἴδη ζώων καὶ φυτῶν ἐνδύεσθαι, teſte Diogene Laertio lib. viii. ſegm. 77. qui hanc in rem quoque profert ejuſdem duos verſus:

> Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε
> Θάμνος τ' οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰ τῶν Αἰγυπτίων σοφίας εἰς φύσιν ἐκ τῶν ἑρπόντων] Al. εἰς φύσιν ἐκπρεπόντων. Gesner, atque etiam Mediceus.

τὰ μὲν προθίδια] Al. πρόσθια. Gesner. eandem vocem exhibet Mediceus.

σεμνῦντες τῆτε τὸ παρθενωπὸν] Al. σεμνώοντες. Gesner. atque etiam Mediceus.

Οὐρανὸν δὲ ὑπηνήκασα] Οὐρανὸν δ' ὑπερελᾶσα. Gesner.

Ἐννεμεαίαν ἄγοις] Εἰς Νεμεαῖαν ἄγεσα. Idem.

Cap. viii. Ζῶόν ἐστιν ὁ πυραύστης,] Vide proverbium, *pyrauſtae interitus*, in Chiliadibus Eraſmi. Gesner.

ὅπερ ἂν] ὥσπερ ἂν Apoſtolius Cent. xx. prov. 65.

ὑπὸ ῥώμης,] ὑπὸ ῥύμης. Gesner.

Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστε μόρον.] Idem Aeſchyli verſus occurrit apud Suidam in v. Πυραύστε μόρον. ubi vulgo legitur:

> Δέδοικα κάρτα πυραύστε μόνον.

Cap. ix. Ὁ δὲ κίγκλος] Vide Eraſmi Chil. in proverbio, *Cinclus.* Gesner. et Suidam in Κιγκλός; pro qua voce Κίγκλος reponendum eſſe recte monuit cl. Kuſterus; item Ariſtotelem lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 12. et Apoſtolium Cent. xi. prov. 44.

Γηρολέρδω·] Ariſtophanis Γηρυτάδης citatur ab Athenaeo. Gesner. Mediceus, Γηραλόρδε. Vnde Aelianum ſcripſiſſe putem, καὶ ἐν τῷ Γήρα· Λόρδε κιγκλιβάταν ῥύθμον. Ceterum cl. Meurſio in Bibl. Gr. legendum videbatur Γηρυτάδης, vel Γεωργῷ.

Καὶ Αὐτοκράτης ἐν Τυμπανισαῖς·] Suidas, Αὐτοκράτης, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος· τῶν δραμάτων αὐτῦ Τυμπανισαί· ἔγραψε καὶ τραγῳδίας πολλάς.

αὐλῶν κέρας] Illuſtris Rutgerſius lib. ii. Var. Lect. cap. i. legit Λυδῶν κέρας ex Ariſtoph. Νεφελ. ϛ 600.

κόμας,] κόμαις. Gesner.

Cap. x. Οἱ μύες] Meminit Eraſmus in Proverbiis *muris interitus*, et *turture loquacior.* Gesner.

κατὰ μικρὸν] κατὰ μικρὸν Apoſtolius Cent. x. prov. 77.

Ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία λέγει, τὸ μυὸς ὄλεθρον.] Mediceus et Apoſtolius Cent. x. prov. 77. λέγει, κατὰ μυὸς ὄλεθρον.

Τρυγόνος δὲ λαλίστερον] Zenobius Cent. vi. prov. 8.

καὶ ἐκ τῶν κατόπιν μερῶν] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 49. fin.

ἐν τοῖς Δρεπανίσι] *ἐν Δρεπάνῃσιν* Zenobius Cent. v. prov. 67. et vi. 24. prave.

λυτήταλον] Al. *λυτηλικόν*. GESNER. atque etiam Mediceus. Apostolius *λυτλικός*.

Τελέως δὲ ὑμῖν ἀπῆλθεν] *Τέλος δ' ἀπῆλθεν*. GESNER. Mediceus et Apostolius, *Τελείως δ' εὖ με ἀπῆλθεν*.

Φερσέφατταν,] Apostolius, *Φερέφατταν*.

αἰδμός.] Hanc vocem illustravit Nobilissimus Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Dianam ℣ 6.

μυωνία.] *μυωπία*. Al. *μυωζία*: ut et Politianus videtur legisse, qui *cavum murinum* vertit. GESNER.

κέκραγε τηλικοῦτον] Versus non constat. IDEM. Iidem versus apud Apostolium leguntur hunc in modum:

μῦς λευκὸς
Ὅταν τις αὐτὴν, ἀλλ' αἰσχύνομαι λέγειν,
Κέκραγε τηλικοῦτον κατάρατος
Μαστρωπὸς, ὡς οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.

Eosdem vero eruditissimus Bentleius in Emendat. in Philemonis reliquias pag. 134. sic correxit et vertit:

Μῦς λευκός, ὅταν αὐτήν τις (ἀλλ' αἰσχύνομαι
Λέγειν) κέκραγε τηλικοῦτον εὐθὺς ἡ
Κατάρατος· ὥστ' οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.

Mus albus est, si quando eam aliquis (sed pudet
Dicere) continuo ita clamat scelesta,
Vt saepe non liceat occulte id facere.

CAP. XI. *ὑπὲρ τοὺς Χάονας*,] Apollodorus lib. ii. pag. 99, 100.

ὥσπερ καὶ λαρινοὺς] Athenaeus lib. ix. pag. 376. *Παραπλησίως δὲ τῷ Ἀχαιῷ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν Ἀρσινόῃ τοὺς σύας λαρινοὺς προσηγόρευσε, μεταγαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν, οἳ οὕτως ἐκλήθησαν, ἢ ἀπὸ τοῦ λαρινεύεσθαι, ὅπερ ἐστὶ σιτίζεσθαι. Σώφρων· βόες δὲ λαρινεύοντο· ἢ ἀπό τινος κώμης Ἠπειρωτικῆς Λαρίνης, ἢ ἀπὸ τοῦ βουκολοῦντος αὐτάς. Λαρῖνος δὲ οὗτος ἐκαλεῖτο.*

CAP. XII. *ὡς Ἀριστοτέλης λέγει*] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 49. Plinius lib. ix. cap. 8.

CAP. XIII. *Ἡ δὲ φῦσα*] *φύσαι* inter Niloticos pisces recenset Athenaeus lib. vii. pag. 312.

CAP. XIV. Argum. *λάγνιδος*.] Al. *γλανίδος*. GESNER.

Ὁ δὲ λάγνις] Al. *ὁ δὲ γλανίς*. IDEM. Ita etiam Aristoteles hunc piscem vocat. Plinius lib. ix. cap. 51. *Silurum*.

Στρύμονα.] *Στρυμόνα*, paroxyt. GESNER.

Ὁ δὲ ἄῤῥην] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 14. et ix. 37.

ὡς Ἀριστοτέλης φησί.] Lib. ix. cap. 37.

CAP. XV. *Βάτραχος ὕδρον μισεῖ*,] Phaedrus lib. i. fab. 2. ℣ 25. Apostolius Cent. v. prov. 43.

Κροκοδείλου] Supra lib. v. cap. 23.

καὶ ζώου ἑτέρου ἑτεράπῃ,] *καὶ ζώου ἑτέρου τῶν ἀτραπόν*. GESNER. Cl. Pauwius ad Philen Carm. lxxxiv. 14. hunc locum ita emendandum censet: *καὶ ζώου ἑτέρου ἑτεράπῃ· τὴν ἀτραπὸν, δι' ἧς οἶδε κατιόντας εἰς ποταμὸν* (Sic etiam Mediceus pro vulg. *εἰς ποταμοὺς*) *ἢ ἐφ' ὑδρείαν, ἢ ἵππου τινὸς ἀρδείαν, ἢ καμήλου, ἢ καὶ νὴ Δία ὥστε ἐπιβῆναι πλοίου· ταύτην τοι νύκτωρ καὶ πολλῷ τῷ ὕδατι καταῤῥαίνει ἐμπλήσας τὸ στόμα καὶ ἕρπει κατὰ τῆς ἀτραποῦ πολλάκις.*

ἴσχει

ἐγχεῖ] Melius putem ἐκχεῖ, quod antecedentia probant. TRILLER.

δυνάται γὰρ οὗτος ἀλύπως] Supra lib. iii. cap. 11. et viii. 25.

CAP. XVI. Argum. καὶ περὶ μυῶν.] Leg. καὶ περὶ ἡμιόνων.

πολύγονον εἶναι ὗν καὶ κυνά] Apostolius Cent. xx. prov. 50. et Mediceus πολύγονα. De sue vide Aristotelem lib. vi. Hist. Anim. cap. 18.

Ἡμιόνυς δὲ λέγει μὴ τίκτειν] Idem De gener. anim. cap. ult. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 61.

ὐ κομώσαις, ἀλλὰ κεκαρμέναις.] Supra lib. ii. cap. 10.

τὸ τοιόνδε γαμετὸν] Mediceus, τὴν τοιόνδε γαμετὴν.

CAP. XVII. καὶ ζωότοκον] Mediceus, καὶ σωότοκόν ἐστι.

CAP. XVIII. καὶ ἀναθεῖν τοῦ θέλοντος.] Mediceus, ἐθέλοντος.

πηγνυμένη] Cl. Pauwius ad Philen Carm. xl. ℣ 43. legit πυκνυμένη vel πυκνυμένας: et paullo ante οἰδαίνοντος καὶ φυζοντος.

δυνάται γὰρ καὶ αὐτὴ] Forte γίνεται. GESNER. Cum Gesnero consentit cl. Pauwius.

ὑπὸ ῥύμης] ὑπὸ ῥώμης. GESNER.

CAP. XIX. Περὶ τῶν τομίων] Forte scribendum τομιῶν. Nam genitivi plurales primae declinationis ultimam circumflectunt praeter χλούνων, χρήστων, ἐτησίων, teste Gaza. GESNER.

Οἱ δὲ τομεῖς] οἱ δὲ τομίαι. GESNER.

CAP. XX. Θρηνώδεις,] τρηνώδεις forte pro τρηματώδεις vel τερπώδεις. Nam θρίπες vermiculi sunt perforantes. Al. quidem legitur θρινώδεις. GESNER. Θρηνώδεις est lamentabile, sed quid huc lamenta? Gesnerus in margine dubitanter scribit τρημώδεις pro τρηματώδεις, aut τερπώδεις: θριπώδεις scribere voluit, certe debuit, ἀπὸ τῶν θριπῶν. Sed neutrum placet et nimium recedit a priscis vestigiis. Restituenda ergo Aeliano sua ac genuina lectio scil. τενθρηνώδεις, aut τενθρηνιώδεις, nam utrunque occurrit. Est autem τενθρηνιώδεις, exponentibus Hesychio ac Phavorino, idem ac πολὺ καὶ κενὸν κηρίον καὶ ἀραιόν, aut, ut clarius explanat Plutarch. in Quaest. Platon. vi. πόρους καὶ οἴμας ἔχον, *foramina et meatus habens.* Adde ejusdem Symposiac. lib. viii. cap. 3. scil. ἀπὸ τῆς τενθρηνίου h. e. κηρίου f. favo aut nido ex cellulis constructo insecti cujusdam aculeati, vespae similis, mellificantis tamen, si uno verbo, apis sylvestris, quod insectum τενθρήνην vocat Nicander in Alexipharm. ℣ 545. Aristoteles vero lib. ix. Hist. Anim. cap. 43. τενθρηδόνα, quod accurate definit Hesychius per ζῶον τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων παραπλήσιον σφηκί· ἔνιοι ἀγρίαν μέλισσαν. Haec autem vox τενθρηνώδεις apud Plutarch. Hesych. paucosque alios occurrens, Aeliano, aut potius Democrito apud Aelianum hic reddita, jure quoque reddenda fuit Hippocrati, aut scriptori libelli De anatome inter Hippocratea relato, forte eidem ipsi Democrito; ibi enim omnino legendum, ὁ πνεύμων φύσει ἐὼν τενθρηνιώδης, prout emendandum accurate subodorati sunt Aemilius Portus, Foësius, qui in sua Oeconomia videri hic debet, et Lindanus, quum antea unica deficiente litterula, nullo sensu legeretur τε θρηνιώδης, pro quo Cornarius substituebat ἀντρώδης, non tam a sensu, quam veteri scriptura longius recedens. De qua voce τενθρηνιώδης, ut dictis demum finem faciam, pluribus egimus in Commentario ad illum Hippocratis libellum,

bellum, ubi et in transitu hunc ipsum Aeliani locum primi, quod praefiscine dictum, ita, ut hic factum, emendavimus, quem hinc vidisse lectorem φιλέλληνα haud poenitebit. TRILLER. Κρηνῶδες legit cl. Pauwius ad Philen Carm. xl. ℣ 36.

αἱ τούτων] αἱ τούτου. GESNER.

Ἄκρεω δὲ καὶ αὗται οὖσαι τὸ δεκτικόν] Mediceus, αὗται, ὅσαι τὸ δεκτικόν.

CAP. XXI. ἔθρεψε] ἔσωσε. GESNER.

Σακχόρου,] Εὐηχόρου Apostolius Cent. xviii. prov. 93.

ἵνα εἴπω ἔτι καὶ ὑποπηδήσας] Mediceus, ἵνα εἴπω τι καὶ ὑποπηδήσας. Apostolius, ἵνα τι ὑποπαίξας εἴπω· eumque secutus ὑποπαίξας edidi.

Ἀκρίσιος] ἀνίλεως vel tale quid. Similis quidem refertur fabula De Danae, Acrisii filia etc. GESNER.

ὑπῆλθεν αὐτό, καὶ τὰ νῶτα ὑπέβαλεν,] Apostolius, ὑπελθὼν αὐτῷ κατὰ νῶτα ὑπέλαβε. Recte, si pro αὐτῷ legas αὐτό.

προσαῤῥαχθῆναι] προσαρραχθῆναι. GESNER.

οὐ χώρου] Apostolius, οὐ κήπου.

Τίλγαμος] Al. Γίλγαμος. GESNER. atque Mediceus. Apostolius, Γίγαλμος.

πειρώμενον] Al. πειρώμενος. GESNER.

ὑφ' οὗ κάτεισιν ἡ τῶν Περσῶν ἐπιγένεια,] Mediceus, ἀφ' οὗ κάτεισιν. Xerxes apud Herodotum lib. vii. cap. 11. ait, μὴ γὰρ εἴην ἐκ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεος, τοῦ Ἀρσάμεος, τοῦ Ἀρμνεω, τοῦ Τείσπεος, τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσεω, τοῦ Τείσπεος, τοῦ Ἀχαιμένεος γεγονώς, μὴ τιμωρησάμενος Ἀθηναίους.

CAP. XXII. Ῥοκκαίας,] Vide an Ῥαυκιαίας vel Ῥαυκίας legendum sit. *Rhaucus* enim Stephano Ῥαῦκος, urbs est in mediterraneis Cretae; unde *Rhaucius* gentile: sed et libro etiam xiv. cap. 20. *Rhoccaea* Diana nominatur in Creta, etsi alias scribitur Ῥικκαία. Ceterum lib. xvii. cap. 35. Ῥακίων πόλιν et Ῥᾶκον civitatem Cretae nominat. GESNER.

CAP. XXV. Τῷ δὲ ζαύρῳ] Quem pictum exhibuit Rondeletius. GESNER.

χρυσῆ] γραμμή. GESNER.

χρυσῆ] Ineptum hoc, etsi aureum, pro quo maluit Gesnerus γραμμή, haud male. Ego vero legerem potius γλυφή, aut ῥηγή, vel ῥωγμή, *fissura*, quod antecedentia suadent. TRILLER.

χρυσοειδῆ περιέχοντα.] Mediceus, περιέχετο.

χάραξ] Athenaeus lib. viii. pag. 355.

ὅσα δὲ ἰδεῖν] ὅσα τε ἰδεῖν. GESNER. Mediceus, ὅσα γε ἰδεῖν.

Ὁ δὲ τοξότης] Hunc piscem eundem esse orbi echinato seu muricato quidam statuunt.

CAP. XXVI. Αἱ δὲ ὕστριχες] Supra lib. i. cap. 31.

CAP. XXVII. πίθηκος, οὐκ ἰχθύς, ἀλλὰ σελαχῶδες ζῶον,] Infra lib. xv. cap. 17.

ἄλεπον] ἀλεπίδωτον. GESNER.

οἱ κατὰ τοῦ ἰνίου πλατεῖς] τείνοντες forte addendum. IDEM.

ζυμφυῶς δὲ,] Al. σιμοειδὴς δέ. IDEM.

CAP. XXVIII. Ἡ ἀηδών] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 49. Plinius lib. x. cap. 29.

CAP. XXIX. σιλούρων] De glanidibus auctorem hoc capite agere censet Aldrovandus lib. v. De piscibus cap. 5. Vide supra cap. 14. h. l.

ἐν τῷ Κύδνῳ τῷ Κίλικι] Mediceus, τῷ Κιλικίῳ.

ἐν

οὐ τρέφει] ὅτι vel οὗτος τρέφει. Gesner.

Καὶ τοιοῦτος δὲ] Καὶ τοιοῦτος μὲν. Idem.

Πύρραμος δὲ καὶ Σάρος τρέφουσι ταύτης ἀδρεπέρους.] Mediceus, τούτων ἀδρεπέρους: et mox Ὀρέντου pro vulg. Ὀῤῥόντου.

Πτλεμαίων ποταμὸς] Πτολεμαῖος vocatur Diodoro Siculo lib. i. pag. 30.

Cap. xxx. ἀνεστῶτι] ἐν Ἀσαχῶ. Gesner.

Χλωρῷ] Πελώρῳ, Gyllius. Gesner. Ἑλώρῳ hoc loco legendum ex Plinio lib. xxxii. cap. 2. monuit cl. Ortelius in Thes. Geogr. v. *Chlorus*. Et post eum Harduinus ad Plinium d. l. Ceterum de fluvio Heloro idem tradunt Stephanus Byzantinus et Apollodorus apud Athenaeum lib. viii. cap. 1.

Καὶ ἐν τῷ ἱερῷ δὲ τοῦ Λαβρανδέως Διὸς] Labrandus vicus est Cariae. Gesner. Strabo lib. xiv. pag. 973. Ἔχουσι δὲ οἱ Μυλασεῖς ἱερὰ δύο, τοῦ Διός, τοῦ τε Ὀσογὼ καλουμένου, καὶ Λαβρανδηνοῦ· τὸ μὲν ἐν τῇ πόλει· τὰ δὲ Λάβρανδα κώμη ἐστὶν ἐν τῷ ὄρει κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τὴν ἐξ Ἀλαβάνδων εἰς τὰ Μύλασα ἄπωθεν τῆς πόλεως· ἐνταῦθα Διός ἐστιν νεὼς ἀρχαῖος, καὶ ξόανον Διὸς στρατίου. Τρίτον δ' ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς κοινὸν ἁπάντων Καρῶν.

ἐστι κρήνη διειδοῦς νάματος,] Subaudi χειροήθεις τρέφουσα ἰχθῦς. Gesner.

Μυλασίων] Mediceus, Μυλασέων a recto Μυλασεῖς. Stephanus Byzant. Μύλασα πόλις Καρίας — τὸ ἐθνικὸν Μυλασεύς. ΜΥΛΑΣΕΩΝ etiam nummi praeferunt apud Sponium tom. i. Itiner. pag. 449. Strabo etiam. d. l. οἱ Μυλασεῖς.

ἐκάλεσαν δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ Καρὸς] Al. ἐκλήθησαν. Gesner. Mediceus, ἐκλήθησαν δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ Καρός.

Βύῤῥας.] *Chaboras* et *Saocoras* fluvii inter Euphraten et Tigrin medii sunt in tabulis Ptolemaei. Gesner. Lego Ἀβόῤῥας.

Cap. xxxi. Προκλέαν] Mediceus, Προκλέα. Apollodorus lib. ii. pag. 124. ἐκεῖ δὲ ὄντος τοῦ στρατεύματος, Ἀριστόδημος κεραυνωθεὶς ἀπέθανε, παῖδας καταλιπὼν ἐξ Ἀργείας τῆς Αὐτεσίωνος διδύμους, Εὐρυσθένη καὶ Προκλέα. Strabo lib. viii. fin. Λακεδαίμονος δ' Εὐρυσθένη καὶ Προκλῆ.

Ἀριστομάχου,] Potius Ἀριστοδήμου ex Pausania lib. iii. cap. 3. et Apollodoro d. l. ut visum fuit doctissimo Sylburgio in notis ad Pausan. lib. iii. cap. 16. qui hunc locum e Pausania et Herodoto lib. vi. cap. 52. et lib. viii. cap. 204. ita restituendum censebat, Εὐρυσθένην καὶ Προκλέα τοὺς Ἀριστοδήμου, τοῦ Ἀριστομάχου, τοῦ Κλεοδαίου, τοῦ Ὕλλου.

ἔκ τινος ποιμένος] ποίμνης. Gesner.

Cap. xxxii. ἄπειρον.] Al. abest. Gesner.

Ὄφις δὲ ὃς ἂν ἀποκλείνη] Philes Carm. lxvi. ℣ 14. Plinius lib. xi. cap. 63.

εἰς τὴν ἑαυτῶν οἰκίαν] Mediceus, εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν.

οἱ ἐξ αὐτοῦ γεννώμενοι] Mediceus, γενόμενοι.

Cap. xxxiii. Καὶ τοῦτο καταφωράσαντες Ῥωμαῖοι.] Livius lib. v. cap. 47. Columella lib. viii. cap. 13. Plinius lib. x. cap. 22.

Quod extra ordinis sui locum progressus esset,] *Quod injussu imperatoris pugnasset*. Gyllius. Gesner.

ἄληστα ὄν] ἀλωτά. Al. ἄκλειστα. Idem. Mediceus, ἄκλειστα ἐλήφθη ἄν.

καὶ

ϰαὶ ἡ ἄκρα τοῦ Διὸς,] De qua vide Rycquium in Comment. de Capitolio cap. 6. pag. 57.

τίνουσι δίκας οἱ κυνες] Plinius lib. xxix. cap. 4. init.

τιμᾶται δὲ τῶν τελαμωνίαις ἡμέραις] Mediceus, τιμᾶται δὲ χὴν τῶν τ. ἡ.

πομπικῶς.] Addo ὁ χλώ. GESNER.

in foro] Sic Gyllius. Φορεῖον quidem Graecis *lecticam* aut *vehiculum* significat. GESNER.

CAP. XXXIV. Argum. μεταχειρομένων] μεταχειρισμένων passive accipi hic videtur pro *usurpantur*, quod non probo. Apparet autem ab alio quam Aeliano conscripta esse argumenta. GESNER.

Φρύγες] Stobaeus Serm. xlii.

ἐν δὲ τῶν ἡμέραις, ἃς καλοῦσιν Ἀρνηΐδας] Conon Narrat. 19. Μῆνά τε ὠνόμασαν (Ἀργεῖοι) ἀρνειόν, ὅτι ἄρνασι Λῖνος συνανετράφη· καὶ θυσίαν ἄγουσι, καὶ ἑορτὴν ἀρνίδα, κτείναντες ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ κυνῶν ὅσους ἂν εὕρωσι.

τὰ γαμοδέσια,] τὰ γαμοδαίσια. GESNER.

ἐκείνην πᾶσαν.] Scio hoc ferri posse, et nostro Aeliano cum in his libris, tum in Historia Varia perquam esse familiare; mallem tamen hic legere σκηνὴν πᾶσαν, *omnem apparatum*. TRILLER.

καὶ στείσηται τῇ νύμφῃ] Mediceus, στείσῃ.

τῷ πάλαι ἀναρίστῳ] Forte κατὰ παλαιὸν ἔθος ἀρίστην Διονύσῳ. Al. ἂν ἀρίστην. GESNER. ἂν ἀρίστην etiam exhibet Mediceus. Cl. Kuhnius in Indice Var. Hist. v. πάλαι, malebat τὸ παλαιὸν ἀρίστην.

πελέκει] Mediceus, πελέκῳ.

Ἐμβοίνθῳ] Ἐμβρίνθῳ. GESNER. Mediceus, ἐν Μυρίνθῳ. Lego ἐν Ἀμαρύνθῳ. Strabo lib. xii. pag. 448. Τὴν δὲ δύναμιν τῶν Ἐρετριέων, ἣν ἔσχον ποτέ, μαρτυρεῖ ἡ στήλη, ἥν ἀνέθεσαν ποτε ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος. Pausanias in Atticis cap. 31. Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν vocat, et *Amarynthida Dianam* Livius lib. xxxv. cap. 38. *Sacrum anniversarium eo forte tempore Eretriae Amarynthidos Dianae erat, quod non popularium modo, sed Carystiorum etiam coetu celebratur.*

CAP. XXXV. πρὸς τοῖς ἤδη μοι προειρημένοις.] Supra lib. i. cap. 8. vi. 25. vii. 10, 28, 38, 40. x. 41.

ὡς Ξανθίππου] Tzetzes Chil. iv. 129. ℣ 181.

πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆγε] Al. ἐξῆψε. GESNER. atque etiam Mediceus.

CAP. XXXVI. Τὸ ὕδωρ ὁ Κράθις] Antigonus cap. 140.

CAP. XXXVII. Ἡράσθη δὲ ἄρα καὶ κολοιὸς] Lib. i. Var. Hist. cap. 6. et ix. 39.

CAP. XXXVIII. Τὴν σφίγγα] Supra h. l. cap. 7.

CAP. XXXIX. πελιούσης] παρειούσῃ. GESNER.

ὁμίλησεν] Lege ὡμίλησεν. IDEM.

Ὀφιογενεῖς] De Ophiogenis lege Plinium lib. vii. cap. 2. GESNER. Item Varronem lib. i. Rer. human. apud Priscianum lib. x. et Strabonem lib. xiii. pag. 880.

CAP. XL. Φαῦλον] De hoc Ambraciotarum tyranno vide Salvagnium ad Ovidii Ibin ℣ 503.

Ὀλύμπια ἀνελομένας] *Olympiae occisas* verteret Gyllius. Legimus et Cimonis equas post tres victorias Olympicas Athenis sepultas. GESNER. Pro Ὀλύμπια, Ὀλυμπιάδας legit cl. Perizonius ad lib. ix. Var. Hist. cap. 32. ex Herodoto lib. vi. cap. 103.

Ὀλυμπιονικεῖς] Ὀλυμπιονίκας. GESNER.

CAP.

CAP. XLI. ὑπαρχόμενος ἐκ τῶν πηγῶν] Mediceus, ὑπαρχόμενος μὲν ἐκ τῶν πηγῶν.

ἄλιφα] Gyllius ἄλφιτα legit. GESNER

κιρράσου] κέρας Gyllius. IDEM. Rectius κέρατος, quod e contextu liquet. TRILLER.

ἑαλωκότας ῥίπτουσιν αὐτοῦ,] αὐτοῖς. GESNER.

κάρτα·] *Cárton* Athenaeo (lib. ix. cap. 3.) est pastinaca magna et bene aucta. *Porrum* vero *cárton* (vel potius *cartòn*, oxyton.) est quod Latini *sectivum* cognominant. *Caros*, quod vulgo *carvi:* et hujus semen inescandis piscibus convenire videtur, ut cumini etiam et anethi, suo odore. GESNER.

καὶ ἔστιν εὐθήρατα ταῦτα καὶ ἑλεῖν ῥᾶστα.] Malim, καὶ ἔστιν εὐθήρατος τούτοις καὶ ἑλεῖν ῥᾶστος, vel in plurali numero καὶ εἰσιν εὐθήρατοι τούτοις καὶ ἑλεῖν ῥᾶστοι. IDEM.

Χαίρει δὲ] Mediceus, χαίρει γάρ.

ἥκιστα] ῥᾶστα. GESNER. Sensus claudicat: Gesnerus substituebat ῥᾶστα prope ad sensum; at procul a prisca scriptura. Legendum potius οὐχ' ἥκιστα, aut, quod malim, ὤκιστα, *celerrime:* ita enim passim in his libris Noster est loquutus. TRILLER.

CAP. XLIII. Ἐνύδρου δὲ θήρας] Vide Oppianum circa initium lib. iv. De piscatione: et Platonem in Sophista: et Pollucem lib. i. et v. et lib. x. cap. 30. GESNER.

καὶ δεῖται χορηγίας ποικίλης] Quaedam horum nobis obscura sunt: poterunt autem explicari ab illis, qui cum piscatoribus, praesertim maritimis versantur. IDEM.

ἐλαίαν,] ἐλαίας. Al. ἔλαιον. IDEM.

νεὼς μικρᾶς,] Lego δεῖ καὶ νεὼς μικρᾶς. IDEM.

καὶ χερμάδος,] καὶ χερμάδος λίθου. IDEM.

ἄνεων,] Vox corrupta. Al. ὠνεών. IDEM.

τὰς χρόας καὶ λευκὰς] Enallage est casus. IDEM.

πρίνθῳ] Al. τερίνθῳ. Lego μηρίνθῳ. IDEM.

σπαρτίναις,] σχοίνοις σπαρτίναις. IDEM. Eustathius ad Homerum Iliad. B. pag. 191. καὶ μέχρι καὶ νῦν εἶδός τι σχοινίου οἱ ἰχθυοβόλοι σπαρτίναν ὀνομάζουσι.

καὶ ῥάβδοις] καὶ ῥάβδου. GESNER. nec aliter Mediceus.

καὶ χιμάῤῥας] καὶ χιμαίρας. GESNER.

CAP. XLIV. (κινδαψὸς] Athenaeus lib. iv. cap. 25. Ἔστι δὲ ὁ σκινδαψὸς τετράχορδον ὄργανον, ὡς ὁ παρῳδός φησι Μάτρων ἐν τούτοις·

> Οὐδ' ὑπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν ἔθι περ τετάνυστο
> Σκινδαψὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός.

θόρνυται.] στόρνυται. GESNER.

προειρημένων] προηγούμενοι, Gyllius. IDEM.

CAP. XLV. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος,] Supra lib. vi. cap. 15.

ἔκ τε τοῦ ἀγάλματος] Herodotus lib. i. cap. 24. Καὶ Ἀρίονός ἐστι ἀνάθημα χάλκεον οὐ μέγα ἐπὶ Ταινάρῳ ἐπὶ δελφῖνος ἐπεὼν ἄνθρωπος. Adde Pausaniam in Laconicis cap. 25.

πομπαῖσιν] πομπῇσιν. GESNER.

ἴσκυμονάλμαν·] Videntur duae dictiones in codice mſ. altero ἴσκυμον ἄλμαν, in altero una. GESNER.

Χορεύουσι κύκλῳ,] Mediceus, Χορεύουσιν ἐν κύκλῳ.

ποδῶν] πτερύγων. GESNER.

Σεισμοὶ] ζεισοί τε. GESNER.

Ἀς γείνατ' Ἀμφιτρίτη.] Mediceus, Ἀς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα.

ἔλιοι] Forte ἀνίλεω. Al. ἔλεοι. Malim ἄλιοι. GESNER.

CAP. XLVI. ζυναγωνιζομένης δ' αὐτοῖς τῆς μυστικῆς,] De cervis idem testantur Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. Antigonus cap. 35. Horapollo lib. ii. Hierogl. cap. 91.

Πῶς δὲ] δὲ alias abest. GESNER.

ἡσυχία δὲ] Mediceus, ἡσυχίᾳ τε.

CAP. XLVII. Ἀνθίαι] Supra lib. viii. cap. 28.

LIBER XIII.

CAP. I. Γέλων ὁ δὲ τοῦ Συρακουσίου] Iustinus lib. xxiii. cap. 4. Chil. iv. 131. ὑπ' 270.

τῷ μὲν βασιλείαν] Mediceus, τῷ μὲν τὴν βασιλείαν.

CAP. II. κυκλόστομον] λυκόστομον. GESNER. Supra lib. viii. cap. 18. Ἐγγραύλεις, οἱ δὲ ἐγκρασιχόλους καλοῦσιν αὐτάς, προσακήκοα γε μὴν καὶ τρίτον ὄνομα αὐτῶν, εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ λυκοστόμους αὐτὰς ὀνομάζουσιν.

πολλοὶ δὲ οἱ ζάργοι περισκιρτῶσιν] Mediceus, πολλοὶ δὲ οἱ ζάργοι περισκιρτῶσιν.

εἶτα πλησίον τῆς γῆς νεμόμενοι,] Mediceus, γινόμενοι.

CAP. III. Καὶ γάρ τι πόαι] Mediceus, καὶ γάρ τοι καὶ πόαι.

ἄμπελοι,] Theophrastus lib. iv. cap. 7. Ἡ δὲ ἄμπελος ἀμφοτέρωσε γίνεται· καὶ γὰρ πρὸς τῇ γῇ, καὶ ποντίαι· μείζω δ' ἔχει τὰ φύλλα καὶ τὰ κλήματα καὶ τὸν καρπὸν ἡ ποντία,

σταφυλαί τινες] Gyllius *staphyline* vertit. Est autem *staphylinus* pastinaca. GESNER.

θαλαττίας πόας] Mediceus, θαλαττίου πόας.

τρίχες.] An conferta, ceu ex capillamentis contexta? GESNER. Τριχόφυλλον vocat Theophrastus.

Τροφὴ δὲ ἄρα τούτων ἄλλῳ ἄλλο ἦν,] Malim, ἄλλῳ ἄλλη ἦν. Sequitur enim τῇ ζωοτρόφῳ, et pro ἕτερον in Mediceo legitur ἑτέρας.

CAP. IV. Ἀριστοτέλης] Lib. ii. Hist. Anim. cap. 15. Ἔχει δὲ καὶ ὁ καλλιώνυμος (χολὴν) ἐπὶ τῷ ἥπατι ὅσπερ ἔχει μεγίστην τῶν [leg. τῶν vel πάντων τῶν] ἰχθύων, ὡς κατὰ μέγεθος. Plinius lib. xxxii. cap. 7. *Callionymi fel cicatrices sanat, et carnes oculorum supervacuas consumit. Nulli hoc piscium copiosius, ut existimavit Menander quoque in Comoediis. Idem piscis et uranoscopos vocatur ab oculo, quem in capite habet.*

αὐτὸ δὲ τὸ ἧπαρ κατὰ τὴν λαιὰν φορεῖται πλευράν.] Mediceus, αὐτῷ.

ad laevum] *ad dextrum*, Gyllius. GESNER.

ἐν ξιφίου] μηδὲ ἓν ξιφίου. IDEM.

Ὄψει διαφέρων τοῦ ἐν ξιφίου κυνός.] An ὄψει διαφέρειν με ξιφίου μηδὲν κυνός· hoc est, *Si me provocaveris ad iram, et fel mihi commoveris, nihil a xiphia cane me differre videbis*; is enim asilo pungente facile in furorem agitatur. IDEM.

οὐ ῥᾳδίως δὲ αὐτοῦ μνημονεύουσιν ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν ἰχθύων παντοδαπίαις, ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι ποικίλων θρεμμάτων σπουδὴν εἰς μνήμην ἔθεσμον. Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥβας γάμῳ· καὶ γὰρ καὶ θάλασσαι καὶ προσέτι.

προσέτι Μέσαις. Μνησίμαχος δὲ ἐν τῇ Ἰσθμιονίκῃ.] Doctissimus Casaubonus lib. vii. Animadvers. in Athenaeum cap. 7. legit, οὐ ῥαδίως δὲ αὐτοὺς μνημονεύουσιν ἐν τῷ ἀπὸ τῶν ἰχθύων πανθοινίαις, πάντας ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι, ποιητῶν θεμένων σπουδὴν εἰς μνήμην ἀγαγεῖν· εἰσὶ δὲ οἵδε. Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥβας γάμῳ, καὶ Γᾷ καὶ θαλάσσᾳ, καὶ προσέτι Μέσαις. Μνησίμαχος δ' ἐν τῷ Ἰσθμιονίκῃ. *Callionymi non fit mentio in ulla* descriptione *epularum ex omnibus piscium generibus: cum studuerint poetae, omnes pisces, qui in aliquo pretio sunt, memoriae prodere. Poetae*, qui epulas e piscibus descripsere, *sunt isti; Epicharmus quidem in Hebes nuptiis, et in Terra ac mari, nec non in Musis. Mnesimachus vero in Isthmionica.*

ἴνθεσμον.] Al. εὔθεσμον. GESNER.

ἐν Ἥρας γάμῳ, καὶ γῇ καὶ θαλάσσαι] Lego ἐν Ἥρας γάμῳ, καὶ Γᾷ καὶ θαλάσσῃ. *in nuptiis Iunonis et Terra marique.* Apparet autem haec fabularum Epicharmi nomina fuisse. Vide Athenaeum. GESNER. Et cl. Meursium ad Helladii Chrestomathiam pag. 61. Mediceus, θαλάσσα.

CAP. V. Βάτραχος δὲ θαλάττιος] Aristoteles lib. iii. De gener. anim. cap. 3. Τὰ καλούμενα σελάχη τῶν ἰχθύων ἐν αὐτοῖς (scrib. αὑτοῖς) μὲν ὠοτοκεῖ τὸ τέλειον ᾠόν, ἔξω δὲ ζωοτοκεῖ πλὴν ἑνός, ὃν καλοῦσι βάτραχον· οὗτος δὲ ὠοτοκεῖ θύραζε δὲ τὸ τέλειον ᾠὸν μόνος.

ἀγαθοί.] ἀγαθά. GESNER.

CAP. VI. γίνονται μέγιστοι.] Ταλαιτιαίους πολύποδας etiam memorat Strabo lib. iii. pag. 215.

Ἀκούω γοῦν] Similem historiam de polypo circa Carteiam Plinius recitat. GESNER.

ἐν Δικαιαρχίᾳ] Idem Carteiae contigisse refert Plinius lib. ix. cap. 30.

Ἰβηρικὸς φόρος,] Qui ex piscibus et praesertim thynnis sale conditis magnam partem constabat: et Gaditanos thynnorum capturae incubuisse docet Auctor libelli Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων pag. 735.

Εἶτα οἱ μὲν τῆς ζημίας τοσαύτης τῶν κινδύνων μνήμην] Malim, εἶτα οἱ μὲν τῆς ζημίας τοσαύτης μνήμη τῶν κινδύνων. GESNER. Mediceus, εἶτα οἱ μὲν τῆς ζημίας τῆς τοσαύτης.

συνεισελθεῖν] συνελθεῖν. Gyllius. GESNER.

ἐναπέφηνεν] ἀπέφηναν. GESNER. Mediceus, ἀναπέφηναν.

CAP. VII. περὶ τῷ καλῷ Ὁμήρῳ] Iliad. Λ. v. 845.

ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ·

Adde Aristotelem lib. viii. Hist. Anim. cap. 26.

ἄσωτά οἱ] Mediceus, ἄσωστά οἱ.

CAP. VIII. Εἰσὶ γὰρ ἱερωταὶ δίωδίας.] Supra lib. i. cap. 38.

θρεπτόμενος, λούεται] Mediceus, λοῦται. Thomas Magister, Λοῦμαι πάντες Ἀττικοί, καὶ λούμενος, καὶ λοῦσθαι.

καταπλάττει] καταπάττει. GESNER.

Μέγιστον ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων] Mediceus, Μέγιστοι.

Πραίσιοι.] Πράσιοι. Gyllius. IDEM.

CAP. X. θήραν δὲ ἐκ κρηπίδων] ῥιπίδων. GESNER. Mediceus, θύραν δὲ ἐκ κριπίδων.

αἴθονται δὲ αἱ θῆρες] αἴθονται δὲ οἱ θῆρες. GESNER.

ἀνεφλέχθη, καὶ ᾗ] Comma et conjunctio abundant. IDEM.

εἶτα ἐμπίπτει τῇ θήρᾳ, καὶ ἀναῤῥέπει αὐτὴν] Leg. τῇ θύρᾳ.

CAP. XI. ἀπαιτῶν] ἀπαιτῶν. GESNER.

ἀλλὰ γὰρ] ἀλλά γε. IDEM.

ταῦτα μὲν ἂν ἄλλ☉ προσκθέων ὁ λόγ☉] Mediceus, ἄλλως.

δέδοικε ἢ τὰς] Mediceus, δέδοικε ἢ καὶ τάς.

CAP. XII. καὶ δὴ κατὰ μικρὰ ἀποθαλπόμενοι ἐξίτειλαν,] Forte legendum, διέτειλαν.

CAP. XIII. ἀλλ' οὐκ εὔχαρι ὄν.] Xenophon in libro De venatione scribit, ὅτω ἢ ἐπίχαρί ἐςι τὸ θηρίον. GESNER.

Ἐν χειμῶν☉ ἂν κοίλων] Ἐν χειμῶνι ἂν κοίτην, vel κοίλωνα. IDEM.

alsioris] Sic Gyllius ex Cicerone pro *algidioris*. IDEM.

CAP. XIV. Καὶ ὅπερ τοῖς λίθοις φασι τὴν ἀλκαίαν] Supra lib. vi. cap. 1.

ὁπήποτε δ' ἂν ὁρμήσῃ] Mediceus, ὁποίποτε.

ἀλλὰ καί τι καὶ ἀνέσησεν] ἀνέσειλεν. GESNER. nec aliter Mediceus a secunda manu.

ἀπαγορεύσαι ὑπὸ ζωτόμου τοῦ δρόμου] ζωτόνου. GESNER. Conjecturam cl. Gesneri tuetur Mediceus.

τηνικαῦθα] Lege τηνικαῦτα. GESNER.

Φιλεῖ γοῦν ἐν μὲν τοῖς] Locus hic non videtur integer. Nos de Gyllii translatione nihil mutavimus. GESNER.

ἀπαγορευόντων τῶν ποδῶν] Mediceus, ἀπαγορευόντων αὐτοῖς τῶν ποδῶν.

ἐννόμια] ἔννομα. GESNER.

νωθεῖς] Enallage numeri. IDEM.

πεφείκασι ἢ ἄποι ζωεχεῖς] Al. πεφύκασι. GESNER. atque Mediceus.

διὰ τὴν βαρδύτητα,] Mediceus, διὰ τὴν βαρύτητα.

CAP. XV. ὅθεν καὶ ἐν τῇ συγγραφῇ φυλάττων] φυλάττω. GESNER. nec aliter Mediceus.

Ἰβηρίαν Ἑσπέριοι] Malim Ἴβηρες οἱ Ἑσπέριοι. GESNER. Mediceus, Ἰβηρίοις Ἑσπέριοι, corrupte pro Ἴβηρες οἱ Ἑσπέριοι.

οἱ πάρ☉,] Addo παρ' οἷς: et mox lego πάμπολυς. GESNER.

ὅτι καὶ] ἔτι καὶ IDEM.

καὶ βραχύτητι,] Al. καὶ βραχύτερα. GESNER. et Mediceus.

λαγωότερ☉ ἢ τὸ —— ἄτη.] Haec propter obscuritatem non transtulimus: nec locus integer apparet. GESNER.

ἐκμαίνεται,] Verbum hic non incommodum, ubi de furore quasi venereo sermo: certo tamen certius legendum est ἐκμαίνεται, quod Galenus in Glossario Hippocratico scite exponit per ἀποκρίνει τὸ σπέρμα, *secernit* aut *ejaculatur semen.* Inde Mercurialis atque Foësius recte in Hippocratis, aut cujuscunque demum, libro De superfoetatione § 18. Edit. Lindan. pro ἐκμαίνεσθαι, quod aeque ac hic de exercitio venereo legitur, substituerunt ἐκμιαίνηται. Confer Foësium in Oeconom. Hippocr. p. m. 116. Occurrit quoque haec ipsa vox in Aristophanis Ranis. TRILLER.

Ἔςι ἢ καὶ ἐλάφω ὀςέον] Haec et quae sequuntur a suo corpore divulsa, et huc, ubi de cuniculis sermo, pertinere haud videntur, quin potius ad lib. ii. cap. 9. aut alio, ubi de cervis sermo, respicere crediderim. Quidquid est, certum interea est, ea hic locum habere non posse. IDEM.

ἄλλῳ] Legere mallem ἰατρῷ *medico*, quia de usu illius officuli in cervi corde reperti cardiaco et analeptico multa passim medici. IDEM.

CAP. XVII. καὶ περιηγήσασθαί γε τούτου τὰ ἴδια] Malim καὶ προεξηγήσασθαι. Nam et alibi προεξηγεῖσθαι uti solet

ſolet. GESNER. Mediceus etiam, καὶ περιηγήσασθαι.

πιέσας,] Al. σείσας. GESNER.

οἷος Ὅμηρος φησὶ τῶν βοῶν ᾄδει.] Iliad. A. ℣ 551. et ſaepius in ſeqq. Iliad.

καὶ τοὺς ἄλλους γνωρίζουσιν.] κατὰ vel παρὰ τοὺς ἄλλους. GESNER.

ἕπονται δὲ τούτοις ἡγεμόσι] Mediceus, ἕπονται δὲ τούτοις οἷον ἡγεμόσι.

ὁρῶμεν δὲ καὶ τοὺς ὀρνιθοθήρας μὴ ἂν τῶν ἐλλοχώντων ὀρνίθων] Pro μὴ ἂν malim μήποτε. GESNER.

CAP. XVIII. πολυτέλειαν,] πολιτείαν. Gyllius. Vertit enim reipublicae adminiſtrationem. GESNER.

οὔτε αὐτή, οὔτε ἤκουσα ἀλλαχόθεν τρέφειν.] Mediceus, οὔτε ἤκουσα ἀλλαχόθεν τρέφει. Malim igitur, οὔτε ἤκουσαν ἀλλαχόθεν τρέφοι.

ἱεροὺς αὐτοὺς εἶναι πεπιστεύκασι] Epigramma inter Catalecta Pithoei lib. iv. pag. 153.

Indica purpureo genuit me litore tellus,
Candidus accenſo qua redit orbe dies.
Hic ego divinos inter generatus honores
Mutavi Latio barbara verba ſono.

οἱ Βραχμᾶναι] Mediceus, οἱ Βραχμᾶνες.

μόνον γὰρ ψιττακὸν ἀνθρώπου στόμα] Mediceus, μόνον γὰρ τὸν ψιττ. De Pſittaco eleganter Statius lib. ii. Sylv. 4.

Pſittace, dux volucrum, domini facunda voluptas,
Humanae ſolers imitator pſittace linguae.

navigare] *natare*. Gyllius. GESNER.

CAP. XIX. ἐπῆραν] ἀπῆραν. GESNER.

καὶ κατὰ μικρὸν] Mediceus, καὶ κατὰ μικρά.

εἰς ἄκρον, ὅσον τὸ χεῖλος] εἰς ὅσον ἄκρον τὸ χεῖλος. GESNER.

κερρέες,] κερρεῖς. IDEM.

ἐς ἄνω τῆς νήξεως] Mediceus, ἐς τὸ ἄνω τῆς νήξεως.

ἑαυτοὺς ἀποπλήθουσι,] ἑαυτοὺς ὑπωθοῦσι. GESNER.

CAP. XX. καὶ ὄνομα τροχὸς αὐτοῖς.] Plinius lib. ix. cap. 5. *Apparent et* (in Gaditano oceano) *rotae appellatae a ſimilitudine, quaternis diſtinctae radiis, modiolos earum oculis duobus utrimque claudentibus.*

τοῦ ἀπὸ Σιγείου πλέοντα] τοῖς ἀπὸ Σιγείου πλέουσι. GESNER. Doctiſſimus Voſſius in Obſerv. ad Melam lib. ii. cap. 2. malebat, τῷ ἀπὸ Σιγγου πλέοντι. Et mox, Ἀρταχαίου κ. τάφον, καὶ τὸν Ἀκάνθιον ἰσθμὸν, ἔνθα που καὶ ἡ τοῦ Ἀρταίου φαίνεται διατομή, ἡ διαπερᾷ μέσον τὸν Ἄθω.

Παραίου φαίνεται διατομή, ἡ διαίτα μέχρι τοῦ Ἄθω.] Ξέρξου φαίνεται διατομή, ἡ διατέμνουσα τὸν Ἄθω. Nam Xerxes Atho montem abſcidiſſe fertur, et velis feciſſe pervium. *Artaceus* dux fuit in exercitu Xerxis. GESNER. Pro Παραίου leg. Πέρσου, idque etiam Parenti meo viſum.

CAP. XXI. ἐν Ταναάγραις] Mediceus, ἐν Τανάγρᾳ. Quomodo hoc urbis nomen legitur apud Pauſaniam lib. ix. cap. 20. ubi hujuſce tritonis etiam meminit.

ἐξηράνθη] ἐξηράθη ab ἐξεράω, vel ἐξεβράσθη. Al. ἐξηρέθη. GESNER. ἐξηρέθη etiam habet Mediceus.

ἐν Διδύμοις] Vide Gyraldum de Diis ſyntagm. vii. GESNER. Mediceus, ὁ ἐν Διδύμοις.

CAP. XXII. τῆς ἄρπης] Nullum eſt dubium, legendum hic eſſe ὅρπης; eſt enim ὅρπη, Heſychio interprete, σίδηρος, ᾧ τὰ ἐλέφαντα τύπτουσι,

πῖλοισι, quod huc apprime facere nemo non videt. Saepius vero in antiquis libris confusa leguntur ἅρπη et ὅρπη, quia uno tantum elemento inter sese differunt. Ita hunc locum laetus emendaram, quum ecce in Bochartum incido, qui Hierozoic. P. i. lib. ii. cap. 27. pag. 269. hanc emendationem jam praeoccupaverat, cui hinc ego merito assurgo, solique gloriam indelibatam venerabundus relinquo. TRILLER. Ἅρπη idem valet quod δρέπανον, quam vocem usurpavit Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 1. de elephanti rectore scribens, Τότε δὲ ὁ ἐλεφαντιστὴς ἐπιπηδήσας, κατορθῶσαι τῷ δρεπάνῳ. Sed et supra cap. ix. h. l. vox ἅρπη etiam occurrit: Ὁ δὲ σεραπιώτης ἐλέφας ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἢ καὶ νὴ Δία τοῦ νώτου γυμνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς παρ' ἑκάτερα βάλλοντας, καὶ τὸν τέταρτον κατόπιν τέταρτον δὲ τὴν ἅρπην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκείνῃ τὸ θηρίον ἰθύνοντα, ὡς οἴακι ναῦν κυβερνητικὸν ἄνδρα, καὶ ἐπιστάτην τοῦ νεώς. Καλαύροπα, quam *pedum* dixerunt Romani, appellat Philostratus lib. ii. De vita Apoll. cap. 11. τῷ γὰρ θηρίῳ τηλικούτῳ ἐπιτετάχθαι τηλίκον τε ὄντα, καὶ εὐθύνειν αὐτὸ καλαύροπι, ἣν ὁρᾷς αὐτὸν ἐμβαλόντα τῷ ἐλέφαντι ὥσπερ ἄγκυραν.

καταινυσάξασι.] Pro καταινυσάξαι. GESNER.

Ὀμικλέους] Al. Ἰκλέους. Lego Ὀϊκλέους. IDEM. Confer Sylburgium ad Pausaniam lib. vi. cap. 17. pag. 494.

CAP. XXIII. ἱματίοις ἐρέτλευσαι.] αὐτοῖς ἐρέτλευσαι. GESNER.

CAP. XXIV. Ξενοφῶν] Locus Xenophontis est in ipsius libro De venatione pag. 978. ut bene observat cl. Lamb. Bos in Observ. miscell. crit. cap. 34. pag. 147. ubi simul utriusque et Aeliani et Xenophontis comparationem haud sine fructu instituit. TRILLER.

Ἴχνη δ' ἄρα] Xenophontis verba sunt pag. 979. Τὰ δὲ ἴχνη τοῦ λαγὼ τοῦ μὲν χειμῶνος μακρά ἐστι, διὰ τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν· τοῦ δὲ θέρους βραχέα, διὰ τὸ ἐναντίον.

CAP. XXV. οἱ διὰ τιμῆς ἰόντες,] οἱ διὰ τιμῆς ὄντες. GESNER.

πινδάλους,] Pindali avis alius nemo meminit, quod sciam. IDEM. Mediceus, σπινδάλους.

Καὶ τὰ ἐπὶ τούτῳ. Τῶν προειρημένων βραχυτέρας τε, καὶ βασκαλίδας] καὶ τὰς τῶν προειρημένων βραχυτέρας, καὶ βασκαλίδας. GESNER. Legendum potius, καὶ τὰς ἔτι τούτων τῶν προειρημένων βραχυτέρας, βασκαλίδας.

βασκαλίδας,] Al. βαρκαλίδας. GESNER.

ἐλεφάντων τε] ἐλάφων τε. IDEM.

ὀρύγων τε,] Infra lib. xv. cap. 14. Κομίζουσι δὲ ἄρα τῷ σφετέρῳ βασιλεῖ οἱ Ἰνδοὶ τίγρεις πεπωλευμένους, καὶ τιθασοὺς πάνθηρας, καὶ ὄρυγας τετρακέρως.

CAP. XXVI. τέττιξ ἐνάλιος.] Gammarum esse existimat Rondeletius lib. xvii. pag. 7.

CAP. XXVII. αἷμα ἐπιχεισθὲν θύννου] παρὰ Marcellus Sidetes Ἰατρικ. περὶ ἰχθ. ℣ 70.

Φησί· τί πρὸς ταῦτα Ταραντῖνοί τε καὶ Τυῤῥηνοὶ σοφισταὶ κακῶν δαιδάλων, ἐκεῖνο ἀνιχνεύσαντές τε καὶ περιεργασάντες τὴν πίτταν, ὡς ἐξ ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας ἀποκρίνειν;] Hanc periodum emendandam atque interpungendam in hunc modum censebat Illustris Scaliger in Castigat. ad Propertium lib. iv. pag. 282. Φασὶ δὲ πρὸς ταῦτα Ταραντῖνοί τε καὶ Τυῤῥηνοὶ σοφισταὶ κακῶν δαιδάλων, ἐκεῖνα ἀνιχνεύσαντες καὶ περιεργασάντες, τὴν πίτταν ὡς ἐξ ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας ἀποκρίνειν.

ἐκεῖνο

ἐκεῖνο] περὶ ἐκεῖνο. GESNER.

CAP. XXVIII. Ὁ χρύσοφρυς] Plinius lib. ix. cap. 16.

ἄκτιον] Action Epiri promontorium est: sed videtur hic adjectivum poni pro substantivo ἀκτὴ, quod est *litus*. GESNER.

ὑποσυρεῖ,] καὶ ἐπισύρον. GESNER.

χρύσοφρυι] χρυσόφρυς. IDEM.

δειλὸν ἰχθύων δῆμον,] Mediceus, δειλῶν ἰχθύων δῆμον.

LIBER XIV.

CAP. I. Ἐν δὲ τῷ Ἰωνίῳ] Lege Ἰονίῳ per ο breve in secunda. Non enim ab Ἴων vel Ἰωνίᾳ haec vox formatur, sed ab Ἰὼ, Ἰοῦς, et a Dionysio Afro ac aliis recte corripitur. GESNER.

Ταυλάντειοι] Ταυλάντιοι Stephano. GESNER. Et Straboni lib. vii. pag. 326. atque Auctori lib. Περὶ θαυμας. ἀκουσμ. pag. 726. *Taulantii* Melae lib. ii. cap. 3. Plinio lib. iii. cap. 22. Adde Paterna ad Scylacem pag. 20.

CAP. II. Scarum] *Scombrum*. Gyllius. GESNER.

CAP. III. ἐπερείδοντας τὸ πέλμα] Mediceus, τὸ τέλμα.

ἀναξομένους,] δινα ζομένους. GESNER.

CAP. IV. εἶπον ἀνωτέρω·] Lib. vii. cap. 33. et lib. ix. cap. 47.

ἀγαθόν.] Apostolius Cent. ix. prov. 44. ἀγαθός.

Ἔστι δὲ καὶ κύστεως κενωτικὸς,] Aristoteles lib. v. De generat. anim. cap. 3. pag. 703. σημεῖον δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πολιῶν ἐχίνων συμβαῖνον, οἷς χρῶνται πρὸς τὰς στραγγουρίας.

Εἰ δὲ αὐτοῦ] Apostolius, αὐτόν: et mox, τόν τε οὖν νοσοῦντα ταύτην τὴν νόσον.

Καυθεὶς δὲ ἄρα] Idem, καυθεὶς δὲ ἅμα.

Χερσαῖος δὲ ἐχῖνος καυθεὶς] Plinius lib. xxix. cap. 6. Philes Carm. lxii. ℣ 18.

καὶ αἱ τέως] Apostolius, καὶ οἱ τέως.

σώζει δὲ ἄρα ὑδεριῶντα.] Mediceus, ὑδεριῶντας.

CAP. V. ἥκιστα] ὤκιστα. Gyllius. GESNER.

ἄλλους] Lege ἀσκοὺς, *utres*. TRILLER.

αὐτοὶ καταμηύουσι] Mallem, αὖθι sc. αὐτόθι καταμηνύουσι. IDEM.

ὁρῶσι,] Legendum potius ἐρῶσι. IDEM.

πολλὰ λέγουσι] Al. πολλὰ ἀναφλέγουσι. GESNER. atque Mediceus.

καὶ ὕδωρ ἐπάγονται μᾶλλον,] Mediceus, καὶ ὕδωρ ἐπάγονται πάλιν.

CAP. VI. καὶ πεφύκεσθαί γε μὴν] Legendum μῆνιν, *iram*; sensus poscit. Sic et Noster infra locutus lib. xvii. cap. 19. TRILLER.

Φασὶ δὲ αὐτὰς παρδάλεως] Vide Bochartum P. i. Hierozoic. lib. iii. cap. 8.

δάκος.] Al. δ' ἄκος. GESNER.

CAP. VII. Περὶ στρουθοῦ δὲ τῆς μεγάλης,] Supra lib. ii. cap. 27. et iv. 37. Philes Carm. iv.

Διαγλύψασα] Διαγλάψασα h. e. διακοιλαίνουσα, *excavans*, ut Scholia exponunt ad Odyss. Δ. 438. legendum hic esse acute suspicatur magnus Bochartus Hierozoic. Part. ii. lib. ii. cap. 17. pag. 253. TRILLER.

LER. Διαγλύψασα et διαγλάψασα, quod Bochartus malebat, idem prorsus notant. Hesychius, διαγλάψας, διαγλύψας. Adde cl. Pauwium ad Philen d. l.

ἀποςάξῃ] Al. ἀποςίξῃ. GESNER. In margine est ἀποςίξῃ, quod in textum recipiendum esse merito arbitratur idem Summus Vir loco modo cit. pag. 252. TRILLER. Ἀποςάξῃ merito tuetur cl. Pauwius ibid.

τὰς πλέρυγας ἁπλώσασα ὡς ἵςι] Al. ὡς ἱςίον, ut etiam Gyllius legit. GESNER. nec aliter Mediceus.

κὴ ἤρηκε ζωὴ τῇ μηλεὶ σὺν ἐγγόνοις.] Mediceus, ἐκγόνοις.

CAP. VIII. ὡς Ὅμηρός φησιν.] Iliad. Λ. ỳ 124.

ἐκεῖν πόδε τῷ Παλαβίῳ πόλις] Mediceus, ἐκεῖν τῶδε τῷ Π. π.

Βιλήλίαν] Al. Βιτηλίαν. GESNER. Mediceus, Βιγηλίαν.

Bitetia,] Forte *Vincentia.* Sed Vincentiam flumen parvum praeterfluit, quod in Athesin se exonerat, non in Padum. GESNER.

Ἡρίλινὸς] Ῥῆνὸς] Legendum conjecit cl. Scriverius ad Martial. lib. iii. epig. 67.

καλαχῆναι] καλακαῆναι. GESNER.

σπλάγχνα] σπλάγχνον pro intestino improprie. IDEM.

ταῦτα τῶνδε τῶν ἰχθύων λεχθέντα ἴδια ἔςω μοι.] Mediceus, Ἔςω δέ μοι κὴ ταῦτα τῶνδε τῶν ἰχθύων λεχθέντα ἴδια.

CAP. IX. coeruleus.] *Coeruleo colore est, et subnigris maculis distinguitur.* Gyllius. GESNER.

ἀνωτέρω μοι λέλεκται.] Lib. iii. cap. 31. et vi. 22.

CAP. X. ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. iii. cap. 2.

CAP. XI. προσαπαίρειν αὐτῷ ἵππῳ.] ἀναςέλλειν χρὴ τὸν ἵππον, vel πρῶτον ἐπέχειν δεῖ τὸν ἵππον. GESNER.

Ἀλῶνται δὲ σὺν τοῖς μόσχοις κὴ οἱ ταῦροι· κοινῇ δὲ κὴ αἱ θήλειαι,] Mediceus, Ἀλῶνται δὲ σὺν τοῖς μόσχοις κὴ οἱ ταῦροι κοινῇ κὴ αἱ θήλειαι.

διπλοῦν γέρας] Al. κέρας. GESNER. atque etiam Mediceus.

τηρεῖται,] τέρετ). GESNER.

ἂν τῶν κεράτων] Legendum ἓν τῶν κεράτων, *unum e cornibus.* TRILLER.

CAP. XII. Δράκων θαλάσσιος] Plinius lib. xxxii. cap. 11.

CAP. XIII. σιτεῖται ταῦτα,] Forte σιτεῖται ὁ τοιαῦτα. GESNER.

ὅσα ἐλεγχεῖν] ἐσοι ἐλεγχεῖν. IDEM.

φοινίκων τῶν χαμαιζήλων.] Palmas pumilas quasdam *chamaeriphes* vel *margarides* vocant, fructu baccis acinisve et margaritis simili, candido, rotundo. Aliae fructus ferunt magnitudine et figura cucumeri similes, vulgo *musas* vocant. IDEM.

ἐκ τοῦ σιτεῖσθαι.] Addo πεπειραμένοι. IDEM.

ἐπίκλα] ἐπαίκλια. IDEM.

κὴ κύκνων] Dele conjunctionem copulativam ante κύκνων. Obscura sane ejus periodi sententia et constructio est. Et forte melius hoc modo reddetur: *Et cetera quidem, quod struthionum et anserum ovis vescuntur, non reprehendo in Indis: quod vero cycnis avibus Apollinis ministris, et maxime canoris, ut fama est, non abstinent, et sobolem eorum in pullis ac ovis, quibus insidiantur, perdunt, non laudo.* IDEM.

ὡς ἡ φήμη διαῤῥεῖ,] ὅς ἡ φήμη διαρρεῖ. IDEM.

CAP. XIV. Καὶ οἷς μὲν οὖν κὴ τὴν γαςέρα,] Corrupta haec sunt, et a Gyllio praeterita. Conjicimus legendum, κὴ εἰσὶ μὲν λευκαὶ τὴν γαςέρα: vel

vel pro λάκκαι alterius coloris nomen. Confer cum rupicapris nostris, ut Bellonius descripsit: etenim cognata ei videtur, coloribus tantum differens. GESNER.

Ventre sunt albo,] Sic vertimus ex conjectura. IDEM.

ad laparas usque] i. e. proximas lateribus ad medium ventris partes cavas. IDEM.

κεκοσμημέναι.] An κεκορυσμέναι? IDEM.

τελχῶν βαθυλάτων·] Legendum omnino δασυλάτων, ut mox cap. 16. θριξὶ δασυλάταις. TRILLER.

ὡς ἐπιβῆναι μὲν τὸ θήραν, ἐν αὐτῷ δὲ καὶ φοβεῖν ἅμα καὶ βλάπτεσθαι καλλῷ.] Obscura sunt, et Gyllio quoque omissa. GESNER. Obscura haec visa sunt Gyllio atque Gesnero, et hinc malo exemplo ab utroque interpretatione haud expressa. Sed ita omnino legenda et interpretanda sunt: ὡς ἐπιβῆναι (aut ἐπιβῆναι) μὲν τὸ θήραν, ἐν αὐτῷ δὲ καὶ φοβεῖν καὶ βλέπεσθαι καλὴν, *ut* (cornuum ope) *adscendere possit fera*, dama scilicet, *eoque ipso simul et metum incutiat et pulchra videatur*. Omnia nunc plana et perspicua: damas enim cornuum nisu editissima montium juga adscendere atque transilire pervulgatum. Nam in ista se librant, *ut tormento aliquo rotati in petras, potissimum e monte aliquo in alium transilire quaerentes, atque recussu pernicius, quo libuerit, exsultant*, ut eleganter Plinius lib. viii. cap. 53. Nihil in textu mutavi, nisi ut pro βλάπτεσθαι, quae vox nihili, legerem βλέπεσθαι sensu sic postulante. TRILLER.

ἡ κημὰς] *Dama* Plinii videtur, et forsitan etiam *subus* Oppiani: nam convenit etiam color. GESNER. *Hinnulum* interpretantur viri docti infra lib. xvii. cap. 26. Hesychius, Κεμὰς, νεβρὸς, ἔλαφος, τινὲς δὲ δορκάς.

θρύον,] Hesychius, Θρύον, εἶδος βοτάνης.

thrya,] *juncos* Gyllius. GESNER.

CAP. XV. Μύρος] Al. μύρων. GESNER. Hunc piscem describit Athenaeus lib. vii. cap. 18. Hesychius, Μύρος· ἰχθύς ποιὸς καὶ ὁ ἄρρεν μύραινα. Ubi Guietus legit, ἰχθὺς ὁ ἄρρην καὶ ἡ θήλεια μύραινα.

CAP. XVI. Αἶγες ἄγριαι] Ibices. GESNER. Mediceus, Αἶγες ἄγριοι.

καὶ τοὺς βοῦς] Boves Africae parvi sunt, ut Leo Africanus docet. GESNER.

ἐπηρτημένα] ἀπηρτημένα. Gyllius. GESNER. atque Mediceus.

ἐπιπλοὰς] Vox nihili, pro qua ἑρέπτας substituendum censet saepius laudatus Bochartus Hierozoic. P. i. lib. iii. cap. 23. pag. 918. felicissime omnino et acutissime. TRILLER.

Θεραίνει δὲ οὐδὲ ἕν,] Mediceus, Θεραίνει γοῦν οὐδὲ ἕν.

ἀποθηρίασιν.] Al. αἰγοθηρίασι. GESNER. Mediceus, αἰγοθηρίασιν.

αἱρήσει δὲ καὶ] Mediceus, αἱρήσει γοῦν αὐτοὺς καί.

ἀναστελλούσης] Al. ἀνατελλούσης. GESNER.

τῶν ἀνδρῶν κυλίκων] τῶν ἀδρῶν κυλίκων. GESNER. nec aliter Mediceus.

κεραποφόρου,] Forte κεραπηξόν, vel κεραουργοῦ. GESNER. Scribendum κέρατα, et cum antecedentibus ξίειν εἰδότος construendum; post legendum φόρου aut φόρτου καὶ τέλα μέτρα ῥᾳδίως. Et tunc sensus planus. TRILLER.

CAP. XVII. ἔχουσι τὸ χελώνιον εἰς βάρβιτον ἀγαθόν.] Mediceus, εἰς βάρβιτα.

CAP. XVIII. ἀπηρτῆσθαι οἱ μὲν καὶ τοῦ μέτωπου

μετώπȣ φασὶν,] Virgilius lib. iv. Aeneid. ℣ 515.

Quaeritur et nascentis equi de fronte revulsus,
Et matri praereptus amor.

ἄλλοι γε μὴν ϰτ̄ τȣ̃ αἰδοίȣ.] Idem lib. iii. Georg. ℣ 280.

Hinc demum, hippomanes vero quod nomine dicunt
Pastores, lentum destillat ab inguine virus.

Καλεῖται δὲ τὸ σαρκίον τȣ̃το ἱππομανές.] Supra cap. 17. lib. iii.

ἐν τῷ χαλκῷ] Al. τὸ χαλκόν. GESNER. et sic Mediceus. Malim tamen τὸ χαλκȣ̃ν.

CAP. XX. πρῶτον μὲν καταλαμβάνειν λυγ̃γὶ σφοδροτάτῳ·] Mediceus, πρῶτα μὲν καταλαμβάνειν λυγ̃γὶ σφοδροτάτῃ.

ἀναπλεῖ] Legendum ἀποπλεῖ, *deplet, per vomitum rejicit*, quod sensus utique postulat. TRILLER.

σφαλερὸν] Non penitus hoc rejiciendum: aptius tamen legeretur φανερὸν, *manifestum mortis periculum*. IDEM.

διψῶσιν ἀκȣ́ειν αὐτȣ̀ς, ϗ ἀκȣ́ειν λειβομένȣ] διψῶσιν αὐτȣ̀, ϗ ἀκȣ́ειν λειβ. ut etiam Gyllius legit. GESNER.

ποιότητα] Haud dubie legendum πικρότητα. Praecessit enim πικρόν. Res manifesta. TRILLER.

Κερὴς] Proprium viri nomen videri potest; sed Gyllius legit Κρής. GESNER.

Οἱ δὲ ἐκ τȣ̃] αἱ δὲ ἐς τὸν, scilicet νεών. IDEM.

Ῥικκαίας] Al. Ῥοκκαίας. De Rhoccaea Diana lege quae annotavimus supra lib. xii. cap. 22. IDEM. Mediceus etiam Ῥοκκαίας.

CAP. XXI. θαλατ̃τίων κυνῶν] Quos *lutras* interpror. GESNER.

εὕρηται ἡμῖν ϗ πολλά.] Supra lib. i. cap. 17 et 55.

ἢ ἔχειν ὕδατι ϗ ὄξει ἀναμιχθέντι.] ἢ ἐγχεῖν. GESNER. Locus nonnihil depravatus ita corrigendus, ἢ ἐγχεθέντι ὕδατι, ἢ ὄξει ἀναμιχθέντι, scil. αἵματι, quod praecessit, *sanguine aut aquae infuso, aut aceto immisto:* sensu plano et perspicuo. TRILLER.

CAP. XXII. Θύμαλλον τῶν ἰχθύων τὸ καλȣ́μενον] Mediceus, ἰχθὺν ȣ̃τω καλȣ́μενον.

σέρφῳ,] Insecto aut verme simili formicae vel culici. GESNER.

χήμη] De qua agit auctor lib. xv. cap. 12.

CAP. XXIII. Ἀλπαίων] Al. Ἀλπίων. GESNER. Mediceus, Ἀλπέων.

ȣ̃τω κέκληται.] Videtur locus mutilus. GESNER. Depravatum hunc locum elegantissime emendavit atque exposuit vir eruditissimus, Iohannes Casparus Hagenbuchius, in literis, quibus A. MDCCXXV. me fuit dignatus. Verba autem cl. viri haec sunt: "Locum hunc ȣ̃τω-"λου nemo non agnoscit. Gesne-"rus hic nihil praeter id quod ex-"cusum in margine invenitur: *Vi-"detur locus mutilus.* Penitius lo-"cum si intueor, certum omnino "videtur, gentis alicujus, quae or-"tum Danubii amnis accoluerit, "nomen desiderari. Suadent id "quam quae maxime illa Aeliani "ȣ̃τω κέκληται· γένος τῶν τȣ́των ἱππικοὶ "ἄνδρες· γένος enim hic Aeliano, ut "frequenter tum Graecis tum La-"tinis, non *gens* late sumpta *Ger-"manorum*, sed una nonnisi eorun-"dem natio. At quae natio illa? "aut fallor valdissime, aut *Marco-"manni* sunt: illi sane ad fontes "habitarunt Danubii ὑπὸ τῷ ποδὶ "τῶν Ἀλπαίων vel Ἀλπίων ὀρῶν (ad

" fontes usque Danubii Alpium no-
" men protensum) utrumque vete-
" ris Geographiae cultores vel ex
" Cluverii norunt Germania Anti-
" qua: nec obstat Aeliani aevo non
" amplius ad fontes eos Istri fuisse,
" sed in Boiohaemo. Nota res ex
" Velleio et Tacito. Potuit Ae-
" lianus sua hausisse ex scriptore,
" cujus aevo *Marcomanni* adhuc ad
" fontes Danubii fuere: potuere
" tandem etiam nonnulli in sedi-
" bus illis remansisse, reliquis in
" Boiohaemum pergentibus. Cur
" autem Marcomanni praeplacent?
" juvat eximie Aelianus ipse, γένος
" δὲ τοιοῦτον ἱππικοὶ ἄνδρες· at Mar-
" comanni sunt ipsissimi ἱππικοὶ ἄν-
" δρες. **Mart** veteri lingua Celtica
" *equum*, et **mann** virum denotat:
" quis neget? Vide ergo si non in
" Aeliano legi debeat sequentem
" in modum: Ὑπὸ τῷ ποδὶ δὲ τῶν
" Ἀλπαίων [vel Ἀλπίων] ὀρῶν πρὸς ἄ-
" νεμον Βορρᾶν ὑπόκειν(ται) Μαρκομανοί·
" κέκληνται δὲ γένος τοιοῦτον ἱππικοὶ ἄν-
" δρες· aut, Βορρᾶν ὑπόκεινται Μαρκο-
" μανοί· οὕτω κέκληνται· γένος δὲ τοιοῦ-
" τον· aut, Βορρᾶν ὑπόκειν(ται) Μαρκο-
" μανοί· οὕτω δὲ κέκληνται γένος τοιοῦτον·
" aut si illa ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ, quibus
" tamen illa πρὸς ἄνεμον Βορρᾶν fere
" aequipollent, quaeque prioris
" Marcomannorum nominis partis
" *Marco* haud obscura habent ve-
" stigia, delenda non sint Βορρᾶν
" ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ· Μαρκομανοὶ etc. aut
" Βορρᾶν οἱ Μαρκομανοὶ κ. λ. aut Βορ-
" ρᾶν ἀπὸ τῶν Μαρκομανῶν κ. λ. quo
" postremo modo si legamus, ex
" sequentibus assumendum πρόσεισι·
" quod inusitatum non est. Illa e-
" nim ἐνθένδε τοι resumpserit tunc
" Aelianus juxta illa ἀπὸ τῶν Μαρκο-
" μανῶν, quia alia veluti παρένθετα
" interjecerat: ab Marcomannis
" (——) illinc, inquam, profluit.
" De Marcomannis, ut hoc obiter
" addam, nimium vulgo erratur:
" mea fert haeresis, Helvetiorum
" eos fuisse ἀπογόνους et ἀποίκους, qui
" priscis temporibus Tarquinii Pris-
" ci Romanorum regis ex Helvetia
" egressi in Transrhenanum ad Ni-
" cri et Danubii fontes tamdiu con-
" sederint, donicum tandem Boios
" pepulerunt, Boiohaemumque in-
" sederunt: id quod uberius data
" opera aliquando me demonstra-
" turum confido." Porro in epi-
stola A. MDCCXXVI. ad meam re-
spondit vir cl. hunc in modum:
" De Marcomannorum quidem no-
" mine, et voce Celtica **March**
" quae erudite mones, valde me
" confirmant, qui de voce illa jam
" plura quoque ipse meis in sche-
" dis congesserim usurus aliquan-
" do eis in eo, quem molior de
" Veteri Lingua Celtica tractatu,
" cui omnia, quae invenire possum
" illius linguae λείψανα καλαλογάδην
" subjicere est animus. Praeter
" Camdenum, Cluverium, Bochar-
" tum, Meyerum, quem citas mi-
" hi necdum visum, aliosque plu-
" res, egit de voce illa divinus quo-
" que Scaliger in notis ad Proper-
" tii lib. iv. Eleg. xi. pag. 626.
" ed. Graev. quem et Μάρκω Ae-
" liani ita video explicare, ut tibi
" secundas faciat; nec immerito a
" Perizonio fecisti discessionem.
" Sed quid Tibi, vir eruditissime,
" videtur? nonne summus Scaliger
" minus bene fluctuatur, fluctusque
" quod dicitur in simpulo movet,
" **Mar** et **March** vix coire. Mihi
" certe indubium est, **Mar**, **Marh**,
" **March**, et **Mark** olim idem fu-
" isse: adspirationem enim in una
" eademque voce Celtas nunc omi-

 " sisse,

"fisse, nunc levem **h**, nunc asperam **ch** posuisse innumeris didici exemplis. Tuam igitur de **Març** opinionem eruditam vehementer probo: possem superaddere apud nos *equile publicum* etiamnum **Marchstall**, quique equos publicos curat **Marchstaller** et **Stallmeister** nominari; sed et feminas mali κόμματ@ nunc **March**, nunc **Marc** plebeio apud nos convicio vocant, quod alteri **Stut**, *equa* aequipollet: tandem et tractus terrae duarum plus minus horarum lacui nostro, versus summitatem ejus, in sinistra adjacens **March** vulgo vocatur, quod limes ibi olim Rhaetiam inter et Helvetiam fuerit: ita nostri scriptores Helvetici, ac si composito rem agerent, ut in velabro olearii: cum mihi id nomen regiunculae videatur impositum, quod in ea plurimas alunt equas, pullosque Italis divendant, id quod ipsius loci homines mihi diserte sunt testati."

χθερσκῖνοι] Infra h. l. cap. 26.

μυαλοὶ,] μυλλοί. GESNER.

Πρέπουσι δὲ τῷ ὀνόματι] Supra lib. ix. cap. 40.

Καὶ ὀδόντες οἱ οὐ πάντες (σκολιοὶ,] Athenaeus ex Aristotele dentes ei omnino negat. GESNER. Mediceus, καὶ ὀδόντες οὐ πάντη σκολιοί.

τῷ τῶν δελφίνων] ὡς τῶν δελφίνων. GESNER.

qua respirant,] At pisces aut non respirant, aut non per nares. IDEM.

Καὶ διὰ πορείας] δι' ἀπορίαν. GESNER.

ἐμπίπτων ὁ ξιφίας ἰχθῦς,] Mediceus, ἰχθύσι.

αὐτοῦ θηρὸς] Mediceus, αὐτοῦ τοῦ θηρός.

ἀποσπᾶσαί τε αὐτὸν πειρώμενον] ἀποσπᾶσαι δὲ αὐτὸν πειρωμένου. GESNER.

ἐνσχεθῆναι] ἀποσχισθῆναι. IDEM.

CAP. XXIV. ἐν τοῖς ἕρμασι] Ἕρμακες αἱ ὕφαλοι πέτραι, ἢ αἱμασιαί. Varinus. Et rursus, Ἑρμὰς, ὕφαλος πέτρα. Item, Ἕρμα, πέτρα ἐν θαλάσσῃ, ὡς λέγει Διονύσιος. GESNER.

κατὰ μυελικὴν] Mediceus, κατὰ τὸν μυελικόν.

καὶ στερεὰ] Forte καὶ στερεὸς, nempe ὁ καρπός. GESNER.

παγκυνικὸν] πᾶν, κυνικόν. Al. πασκυνικὸν, Gyllius, puto, *cynospastum* habet, ut etiam infra vocatur. Lego *cynospastum*, ut infra quoque, vel *cynosphastum* potius, ut Gyllius: quod canes marinos occidat. Nam et *Aglaophotis terrestris*, vel *cynosphastus* similiter recte dicetur, a canum terrestrium pernicie: vel *cynospastus*, quod cani alligata extrahatur. Nam φάω, φῶ, *occidere*, significat: σπάω autem *trahere*. Al. πασκύνιον. GESNER. Mediceus etiam habet παγκύνιον.

ἕρμα] Malim ἕρμαιον, τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. GESNER.

καλὸν] Al. κακόν. GESNER. Legendum forte, φάρμακον ἀθροίζουσι δεύτερον· καὶ καλὸν τοῦτο ὡς καὶ τὸ τῆς καλουμένης χερσαίας ἀγλαοφώτιδος.

εἴσεσθε εἰσαῦθις] Infra h. l. cap. 27.

CAP. XXV. Ἡρακλείας] Heracleam hodie Naxium portum vocari scribit Munsterus. GESNER.

Tomin] Tomium, vel Tomos. IDEM.

τῆς τῶν Ἀψύρτων τῶν ἀδελφῶν] κατὰ τοῦ Ἀψύρτου τοῦ ἀδελφοῦ. IDEM.

φάρμακ' εἰ,] Al. φαρμακίας. Forte φαρμακίδι. IDEM.

τῆς τοῦ Ἴστρου ὄχθης] Atqui Ister Europae fluvius est, non regionis juxta Pontum et Heracleam. Vtrobique

que tamen Myſi dicti populi habitant. Vide Onomaſticum noſtrum. IDEM.

μηδὲν εἶναι βοὶ κοινὸν] Τί γὰρ δὴ ἀλφῖνι καὶ βοΐ, φασί, κοινόν. Suidas, ceu proverbiale.

Βοῶν ζεῦγος] *Protelum boum* dicitur Plinio lib. ix. cap. 15.

περιέρχεται ἡ αὐτοῦ] Mediceus, περιέρχεται ἡ ἄρα αὐτοῦ.

τεθηραμένους,] ἀπληρωμένον, Gyllius. GESNER.

πολεμίων τε καὶ κυνηγεσίων ἐνύδρων] πολεμίων τε καὶ ἐνύδρων κυνηγεσίων. IDEM. Mediceus, πολεμίων τε ἔργων καὶ κυνηγεσίων ἐνύδρων.

Ὅμηρος] Iliad. Ψ. ℣ 110.

CAP. XXVI. τελάρτης] τρίτης. GESNER.

καὶ ἐξάπτει καλιέναι ἄγριον.] Avus malebat, καὶ ἐξάπτει τὸ ἐκείνου ἄγριον· καὶ ὁ μὲν καταφέρει ὡς εἰς πλοῦν ἀγώγιμον τὸ καθ' ἑαυτοῦ κρύσταλλον· ὁ δὲ ἀντιπίπτει ὁ Βορρᾶς αὐτοῦ καταπνέων μάλα τε κρυμώδης καὶ σκληρόν.

ἀλλ' ἀναθέων] Al. ἀναχέων. GESNER. atque Mediceus.

καὶ νόθιον] Al. καὶ νόθον. GESNER.

ὁδηπορεῖν] Mediceus, ὁδοιπορεῖν.

Ὁπόσα] Ὁποῖα. GESNER.

ἀναλέγω εἶπον.] Lib. vi. cap. 24.

Θηρίον ἀλώπηξ] Mediceus, Θηρίον ἡ ἀλώπηξ.

περιστεροφεῖς,] περιστεροφεῖς. GESNER.

Καὶ ὅτε ἴσιον ἠπλωμένον ἐστὶ δή,] Καὶ ὅτε ἴσιν ἠπλωμένην ἔτι δεῖ. GESNER. Mediceus, καὶ ὅτε ἰσίων ἠπλωμένων ἔτι δεῖ.

νήσῳ.] νηί, Gyllius. GESNER.

Καὶ πάλιν μετὰ τὴν χειμερίαν ὥραν τοῦ αὐτοῦ φερομένου] Omiſit hic quaedam Gyllius. Haec quidem periodus obſcura videtur. Quomodo enim exacta hieme et jam ſoluta glacie, amplius Iſtrum calcant boves? niſi forte ut denuo onera ad naves per vadum revehant, ipſum jam calcantes Iſtrum, non glaciem et nivem, ut hieme. GESNER. Mediceus, τὴν χειμέριον ὥραν.

καὶ τὸν Ἴστρον πατοῦσι βόες·] Fluctus omnino in ſimpulo moverunt Gyllius atque Geſnerus circa hunc locum, quum facile admodum ita emendari poſſit, et, ut videtur, debeat: οἱ τὸν Ἴστρον πατοῦντες βόες: *boves, qui antea Iſtrum glacie obductum geluque induratum calcaverant.* TRILLER.

μακίλλας] Straboni lib. xiii. pag. 307. γαργάμλω.

καλιόντες ἐς τὸ ὕδωρ] καλιόντα ἐς τὸ ὕδωρ. GESNER.

ἀντακαῖον,] Vide Caſaubonum ad Strabonem l. d.

ζεῦγος γὰρ] δέρματος γάρ. GESNER.

ἀστερῶν καὶ οἱ πολύποδες] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 1.

καὶ λάβρως ἐσθίων] Al. καὶ λάβρως ἀπῶν. GESNER. et Mediceus.

CAP. XXVII. κυνόσπαστος] Plinius lib. xxiv. cap. 15. Heſychius v. Ἀγλαοφῶτις. Theodorus Epiſcopus Tarſenſis apud Photium pag. 681.

ὑπομνησθείς,] Supra h. l. cap. 24. GESNER.

μεθ' ἡμέραν] Scilicet ζυμβαλεῖν, quod verbum ſequitur. GESNER.

ἡμερῶν ἀτροφήσαντα] ἡμέραν ἀτροφήσαντα. GESNER.

προσθέασι κρέατα] Al. κρέα. GESNER. itemque Mediceus.

ἵνα ἐντὶ κρέα] Addo ὁρμᾷ. GESNER. Geſnerus verbum ὁρμᾷ excidiſſe autumat; et verum eſt, ſenſum hiſcere. Mihi legendum videbatur ἀπαντᾷ κρέα, ſenſu eodem, ita ut neceſſum non ſit novum verbum intrudere. TRILLER.

ὑπ' ὀδύνης] Haud incommode. Malim tamen ὑπὸ πείνης, *a fame*, quod aptius. Idem.

ἀπεῤῥήτης ἱερεργίας τι] Particulam τι ignorat Mediceus.

Cap. xxviii. νηρίτης] Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 4. fin.

καὶ μέν τοι καὶ διαμυθολογεῖσθαι μικρὰ ἄττα ἐν μακρᾷ τῇ συγγραφῇ, οὐδὲν] Mediceus, καὶ μέν τοι καὶ διαμυθολογῆσαι μικρὰ ἄττα ἐν τῇ μακρᾷ συγγραφῇ οὐδὲν ἄτοπον.

Ἡσίοδος ᾄδει.] Θεογονία ℣ 240—264.

καὶ Ὅμηρος] Iliad. Σ. ℣ 39.

ᾄδει] Leg. καὶ ᾄδει. Gesner.

σὺν τοῖς ἀδελφοῖς] Al. σὺν ταῖς ἀδελφαῖς. Gesner. Posterius tuetur Mediceus, et flagitant praecedentia, πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τῷ Ὠκεανοῦ Δωρίδα.

ἱερᾶσθαι βοᾷ Νηρίτη Ποσειδῶνα] Al. ἱερασθῆναι. Gesner. atque etiam Mediceus.

ἀντερᾶν καὶ τὸν Ποσειδῶνα.] Addo καὶ αὐτόν. Gesner.

ἀντερῶντος,] ἀντέρωτος. Idem. Supra lib. iii. cap. 7.

ὃ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι λέγει] N. ℣ 27.

> Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
> Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα.

εἰς τὸν κόχλον· τὸν οὖν οὐκ οἶδα] εἰς τὸν κόχλον τόνδε οὐκ οἶδα. Pro οὖν al. νῦν. Gesner.

ἐκ θεῶν] Mediceus, ἐκ τῶν θεῶν.

Cap. xxix. Ἔνθα ὁ Ταίναρος ποταμὸς καὶ ὁ Ἠριδανὸς συμβάλλεται,] Mediceus, συμβάλλετον.

ὁ Ταίναρος] Taenari fluvii haud scio an alius quisquam meminerit. Eridanumne tiam i. e. Padum rarissime conglaciari putarim. Gesner. Huic Gesnerianae notae clarissimus Hagenbuchius adscripsit: "At *Tanari* meminit Plinius lib. iii. Hist. Nat cap. 16. nomenque hodie manet *Tanaro:* ut Τάναρος legendum videatur hic in Aeliano: quod cum meum putavi, video Cluverio esse occupatum lib. i. Ital. Ant. cap. ult. pag. 415. cui proin hoc εὕρημα lubens transcribo." Τάναρος hoc loco legendum monuit Ortelius in Thesauro Geographico.

καὶ εἰς ἐμὲ δὲ ἥκουσαι] Particula δὲ abest a Mediceo.

καὶ τὸ ὕδωρ ἀναφέρεται] Mediceus, καὶ τὸ ὕδωρ ἀναφαίνεται.

Οὐ μὴν πλησίον ἔτι τῶν ὄχθαις] Mediceus, τῆς ὄχθης.

ὡς ἐξ ἀρχῆς ἀντετράφη] Al. ἐνετράφη. Gesner. atque etiam Mediceus.

καὶ τὸ ἐντεῦθεν τέμνουσι κρύσταλλον] καὶ τὸ ἐντ. Gesner. nec aliter Mediceus.

συνεπάγη.] συνεπάγει. Gesner.

Ὅμηρος] Odyss. Κ. ℣ 84.

> Ἔνθα κ' ἄυπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς,
> Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

LIBER XV.

CAP. I. Οἷγε ἂν ἔτι] Mediceus, Οὐκοῦν ἔτι.

μυίαις προσεικασμένας, ἤδη μὴν Φωκῶν ὄψει παραπλησίας] Mediceus, παραπλησίας.

ἡμέροι] Al. ἡμέραις. Lego ἀνθηδόσιν ex sequentibus. GESNER.

Ἐοίκασιν ἂν τὸ μὲν Θεράς μύας] De qua egit Auctor lib. ii. cap. 29. et lib. vii. cap. 19.

Ἔχουσι δὲ τῶν προειρημένων] Mediceus, Ἔχουσι δέ τινα τῶν πρ.

πᾶν ὅσον ἐστὶν ἐπιχώριον.] Mediceus, ἐπιχώριοι.

μαραίνεται δὲ αὐτοῖς τὰ πτερά,] Malim αὐταῖς. Nam mox sequitur ταῖς εἰρημέναις, et pro προσίασιν αὐτοῖς in Mediceo legitur προσίασι τι αὐταῖς.

οἵ δ' ἂν περιέχοντα ὑδροθηρικῇ δόλον αὐτοῖς ἐπινοήσαντες·] ὑδροθηρικοὶ vel ὑδροθηρικόν. GESNER. Mediceus, Σοφίᾳ δ' ἂν περιέχονται σὺν ἰχθύος ὑδροθηρικῇ, δ. α. ι.

καὶ χρυσῷ τὴν χρόαν] Al. καὶ κηρῷ τὴν χρόαν. GESNER. atque Mediceus.

ὀργυιὰ] ὀργυιαῖος. GESNER.

ἐμπλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ] Mediceus, ἐμπαλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ.

CAP. II. Οἱ θαλάττιοι κριοί,] Plinius lib. ix. cap. 5. Oppianus Ἁλιευτ. lib. i. ℣ 33. et 372.

εἴποις ἂν Λυσιμάχου τοῦτο διάδημα, ἢ Ἀντιγόνου,] Idque istorum regum nummi repraesentant.

καὶ ἐπὶ τὴν ἄκραν φθάσαι ἀναλαβόντα,] Mediceus, ἀναλαβόντα.

Atlantidis] Atlantides vel Atlanticae insulae, quas *beatas* vocant, duae sunt. GESNER.

καὶ ἕλκει ἀέρα ὑφ' ἑαυτῶν] εἰς ἑαυτὸν vel δι' αὐτῶν. IDEM. Mediceus, ὑφ' ἑαυτόν.

οἱ δὲ αἰσθόμενοι] Enallage numeri. GESNER.

CAP. III. Ἐν δὲ τῷ Ῥίῳ τῷ Βιθυνίῳ] Al. Βυζαντικῷ. GESNER. Mediceus, Ἐν τῷ ῥίῳ τῷ βιθυνικῷ.

CAP. IV. λοφιὰς] Eminentias quasdam, vel setas eminentes. GESNER.

μαλακὰς εἶναι] Mediceus, μαλακὰς δὲ εἶναι.

ὅταν ὁ ἰχθὺς οὗτος ἀποπνίγεται] Mediceus, ἀποπνίγηται.

ὅσα ἰδεῖν Κύπριοι δὲ ἁλιεῖς] Pro δὲ cl. Wardus δὴ reponendum existimavit.

ἐὰν τύπτῃς περιελίσσῃς] Al. προσαρτήσῃς. GESNER. et Mediceus.

CAP. V. οἶδα εἰπὼν ἄνω που τῶν λόγων τῶνδε.] Al. ὁ. ἰ. ἄνω που τόνδε τὸν λόγον. GESNER. Mediceus, τὸν λόγον τόνδε.

καὶ μὴν καὶ] Al. καὶ μέντοι καί. GESNER. et Mediceus.

καὶ σκοπιά· ὑψηλὴ δὲ αὕτη] Mediceus, καὶ σκοπιὰ ὑψηλή· σκοπιὰ δὲ αὕτη.

οὐκ ἔτι] Al. οὐκ ἐστι. GESNER.

Δύο πρέμνα] ὑψηλὸν ξύλον Philostratus lib. i. Icon. 13.

ἀνεχόμενα] Al. ἀναγόμενα. GESNER. Mediceus, ἀντεχόμενα.

Οἷγε μὴν πρὸς τὴν φωνὴν] Videtur hic aliquid depravatum. GESNER.

ὁποῖα,] Al. ὁποῖον. IDEM.

εἶτα ἐρέττουσιν ἄλλος ἄλλῃ,] Mediceus, ἄλλοι ἄλλῃ.

populum] Columella *populum* de apibus dixit. GESNER.

Ἐφε-

Ἐρετριεῖς] Eretria urbs est Euboeae. IDEM.

Νάξιοι] Naxus una Cycladum in Aegeo. IDEM.

CAP. VI. τί καὶ] τί γάρ. GESNER.

Θυννοθήραν ὁ Σώφρων] Athenaeus lib. vii. cap. 15. καὶ παρὰ Σώφρονι ὁ θυννοθήρας ἐστίν.

Σώφρων] Syracusanus poeta. GESNER.

πάντως γὰρ καὶ ἀλλαχόθι ἄγρας τῶνδε τῶν θυννῶν εἰσί] Idque verissimum esse apparet ex Fragmento Archestrati apud Athenaeum lib. vii. cap. 14.

αὐτοῦ,] Scribe αὐτῶν.

Ποσειδῶνι πάντες εὔχονται] Huc spectant verba Dioclis Carystii apud Athenaeum lib. vii. cap. 13. ἀπὸ ἁλιείας θυσίαν ἐπιτελοῦντας τῷ Ποσειδῶνι ἀπὸ τῆς τῶν θύννων ἄγρας, ὅταν διαχήσωσι, θύειν τῷ θεῷ τὸν (adde ex mſ. πρῶτον) ἁλόντα θύννον, καὶ τὴν θυσίαν ταύτην καλεῖσθαι θυνναῖον.

καὶ μάλα ἀπαιτῶν] Mediceus, καὶ μάλα γε ἀπαιτῶν.

οἱ δέονται] ὅτι δέονται. GESNER.

καὶ δελφὶς τὸ ἐπίβουλον δεινὸν ζῶον] καὶ δελφίς τι. IDEM. vel δελφίς τό.

CAP. VII. Πρασιῶν χώρας] Mediceus, ἡ Πρασιῶν χώρα.

CAP. VIII. ὁ δὲ Ἰνδὸς μάργαρος] Tzetzes Chil. xi. 375. καὶ 458.

(ἄνω γὰρ εἶπον περὶ τῆς Ἐρυθραίας)] Lib. x. cap. 13.

Περιμοῦδα.] Plinio lib. vi. cap. 20. *Perimula.*

τούσδε προειρημένους] Mediceus, τούσδε τοὺς προειρημένους.

μεγάλου.] μεγάλῳ. GESNER.

ἔχειν ἡγεμόνας,] Idem, quod ſcilicet margaritae apum inſtar, ſuos reges ſuoſque duces habeant, referunt Arrian. De reb. Ind. pag. 525. Plinius lib. ix. cap. 35. Solinus cap. 53. Origenes Comment. in Matth. aliique plures laudati Harduino ad Plinium, et Huetio ad Origenem, et Salmaſio in Exercit. Plinianis. TRILLER.

προέσεισιν] πρόεισιν. GESNER.

ἀφηρημένη] Mediceus, ἀφῃρημένη. Heſychius, ἀφήρεμαι, ὑστέρημαι.

Γίνεται γὰρ καὶ κατὰ τὸν Ἑσπέριον Ὠκεανόν,] Plinius lib. ix. cap. 35. *In Britannia parvos atque decolores naſci certum eſt: quoniam Divus Iulius thoracem, quem Veneri Genetrici in templo ejus dicavit, ex Britannicis margaritis factum voluerit intelligi.* Vide cl. Lindenbrogium ad Ammianum Marcellinum lib. xxiii. cap. 6. fin.

χρυσοῦ ὁπότερος] χρυσωπότερος. GESNER.

ἐν τῷ κατὰ Βόσπορον πορθμῷ,] Plinius d. l. *In noſtro mari reperiri ſolebant, crebrius circa Boſporum Thracium, ruſi ac parvi in conchis, quas myas appellant.*

CAP. IX. Μῆκος μὲν ὂν προήκων] Mediceus, Μῆκος μὲν ἦν ὂν προήκων.

Ἐγχέλυς γὰρ] An huc pertinet piſcis ille Indicus anguillae ſimilis cum crumena? falit puto. GESNER.

τὸ μεγίστης, τὸ πάχος.] Mediceus, τὸ μεγίστης πάχος.

Λεπίδες] An πτέρυγες? Forte *pinnas* dicere voluit Auctor. GESNER.

εἴποις ἂν καὶ ταῦτα.] Mediceus, καὶ ταῦτα εἴπερ ἄν.

Διαβαίνειν] ἐπιβαίνειν. GESNER.

ὅπερ ὂν καὶ ἀνωτέρω] Lib. xiii. cap. 21. cap. 4. h. l.

faba] Synecdochice forte pro ſiliqua fabae. GESNER.

διογκωθῆναι,] διωγκώθη. IDEM.

CAP. X. κορεσθέντες εὖ μάλα τροφαῖς,] Mediceus, τροφῆς. Lib. ix. Var. Hiſt. cap. 4. πῶλος κορεσθεὶς τοῦ μητρῴου γάλακτος.

μᾶλλον

μᾶλλον] μαλλῷ, id eſt, *lana*, ut vel lana hac alligari eſcam intelligamus, vel ipſa pro eſca ſit, ſicuti etiam ranae decipiuntur. GESNER.

CAP. XI. διακαίειν] διακονεῖν. GESNER. Quivis, credo, videt hoc non pertinere ad antecedens κολάζειν, nec ſenſum ullum conſtituere. Vidit mendum Geſnerus, ſed infelicius in margine emaculavit per διακονεῖν, quod huc nihil prorſus facit. Subſtituendum omnino, prout mihi quidem videtur, aut διακρίνειν, aut, quo magis propendeo, διαδικάζειν, *diſceptare*, *dijudicare*, quo nihil ad ſenſum putem accommodatius. TRILLER.

Εἴη ἴδ' ἂν καὶ ἰχθὺς] Leg. Εἴη εἶδ' ἂν καὶ ἰχθύς.

γαλῆς] γαλῇ. GESNER.

πρὸς τὰς καλουμένας γαλεὰς] De quibus egit auctor lib. ii. cap. 55.

ἧπαλον.] Supra lib. ix. cap. 38.

χείμηλος] χείμυλος. Aliqui primam per κ ſcribunt. GESNER.

οἷς ἂν νεκρῶν] Al. νεκροῖς. GESNER. et Mediceus.

τύχῃ] ἐντύχῃ. GESNER.

χερῶν δὲ αὐτοῖς] αὐτῇ. IDEM.

CAP. XII. Χῆμαι] Athenaeus lib. iii. cap. 13. Τῶν δὲ χημῶν μνημονεύει Ἴων ὁ Χῖος ἐν Ἐπιδημίαις· καὶ ἴσως οὕτως ὠνόμασαι τὰ κογχύλια παρὰ τὸ κεχηνέναι.

τὰς χρόας τὰς προειρημένας.] Mediceus, τὰς χρόας ἁπάσας τὰς προειρημένας.

αὐταῖς προσέχονται] προσέχονται. GESNER. nec aliter Mediceus.

ἕτερον] ἑταῖρον ex Euſtathio. GESNER.

ἐὰν δὲ αἰσθωνται ἐπίπλουν] Mediceus, ἐὰν δὲ αἰσθωνται νεὼς ἐπίπλουν.

CAP. XIII. Ὁ δὲ αἱμόρρους,] Haec ex Nicandri Theriacis paraphraſtice reddita ſunt ab Aeliano. GESNER.

ἀλλὰ ὤκιστα.] ἀλγεινότατα. GESNER.

Τούτῳ φασὶ τῷ θηρίῳ περιπεσεῖν] Mediceus, περιπεσεῖν. Lib. i. cap. 40 et 55. περιπεσεῖν ἀγκίστρῳ. et cap. 57. περιπεσόντες τῷ κακῷ. Item vi. 34. περιπεσὼν λῃσταῖς.

καταξαι μὲν αὐτοῦ τὴν ῥάχιν,] Nicander, ex quo haec transferuntur, non ſcribit Helenam exemiſſe ſpinam aut aliud quidpiam ex hoc ſerpente, reſervandi gratia; ſed ſimpliciter illi iratam confregiſſe ſpinam ejus, et hinc eſſe quod oblique ceu claudicantes et elumbes procedunt.

Τοῦ δ' Ἑλένη μέσον ὁλκὸν ἀνέκλασε· θραύσει δ' ἀκάνθου
Δεσμὰ πέριξ νωταῖα, ῥάχις δ' ἐξέθορεν γυίων.

Spondylos tamen de ſpina ſerpentium noſtro tempore urunt, et morbis quibuſdam, et elephantiaſi incipienti, mederi putant. GESNER.

Φάρμακον.] *Pharmacum* Graecis et *venenum* et *remedium* ſignificat. IDEM.

CAP. XIV. κερκοφώνους] κερκίωνας. GESNER. ut infra lib. xvi. cap. 3. ubi vid. not.

ὑπὲρ ὧν ἄνω μοι λέλεκται.] Lib. iv. cap. 19.

CAP. XV. ὅσοις εἶπον ἑτέρωθι] Infra h. l. cap. 24.

οἱ καλούμενοι μέσοι,] Vocabulum μέσοι videtur corruptum. Μέσοι animalia cornuta quae ſint, ignorare me fateor. Μαίσωλοι Heſychio in India ſunt quadrupedes vitulis ſimiles. Praeteriit haec verba Gyllius, ut ſequentia etiam, quibus animal cornutum capreolo minus deſcribitur: quod quidem Hyaenam appellari (ut codices noſtri habent, et Gyllius ſimiliter legit).. abſurdum

eſt. Cum Hyaenam conſtet abſque cornibus eſſe, lupis cognatam quadrupedem, nihil cum capreis aut cervis commune habere. Axis quidem Cteſiae Indica fera eſt, hinnuli pelle, pluribus candidioribuſque maculis. Eſt et Indica caprea illa ſeu dorcas, ex qua moſchus odoramentum legitur. Colos apud Scythas et Sarmatas inter arietem et cervum eſt, duobus parvis cornibus. GESNER. Qui illi ſint *μέσοι*, *medii*, in adjecta nota anxie quaerit Geſnerus, et ſe illud animal cornutum *μέσον* dictum omnino ignorare fatetur, ſuſpicaturque legendum forte Μαίσωλοι, quod apud Heſychium quadrupes eſt vitulo ſimile. Verum nodum in ſcirpo quaeſivit vir ille doctiſſimus. Κριοὶ enim *μέσοι* (nam id ſubaudiendum) ſunt arietes intermedii ſcilicet ſemiferi, qui ferum nempe patrem habuerunt et manſuetam matrem, aut vice verſa, atque hinc de utriuſque natura ſimul participarunt: quale *μέσον* ſ. medium genus obſervamus eundem in modum in lupo et cane, fero tauro et vacca manſueta, fero equo et equa domeſtica, aliiſque animalibus, in quorum generatione feritas patris et manſuetudo matris in unum quaſi confluxit, unde tertium quid exortum. TRILLER.

ὕαιναι.] Majore cum ratione circa hanc vocem ſolliciti ſunt Gyllius aeque ac Geſnerus, quia hyaenae inter animalia cornuta nullo unquam modo referri poſſunt. Mendum igitur hic ſubeſſe certum eſt, quomodo vero ipſi mederi poſſimus, nondum liquet: ut tamen aliquid interea dixiſſe videar, ſcripſiſſe mihi videtur Aelianus *ὄρυγες*, optime quidem ad ſenſum, ſed paullo remotius a litterarum ductibus. Quid fuerunt *ὄρυγες* de eo multis diſputat magnus Salmaſius in Exercit. Plin. pag. 157. et ipſo longe major Bochartus in Hierozoic. P. i. lib. iii. cap. 27. pag. 966. et ſeqq. ubi pro more omnia quaſi cum pulviſculo converrit quae hac de re unquam dici potuerunt, ut taceam in praeſenti, quae Vlyſſes Aldrovandus, Bartholinus, et Sachs de Vnicornu ſcribentes, de oryge attulerunt. TRILLER.

CAP. XVI. *ἀλλὰ τὸ θλιβόμενον αὐτὸν,*] *ἀλλὰ ξυνθλιβομένης αὐτῆς.* GESNER. Mediceus, *ἀλλὰ τὸ θῆλυν θλιβόμενον αὐτόν.*

Ὁμηρείως] Iliad. Φ. ℣ 220. Odyſſ. I. ℣ 445.

ἄνω που τῶν λόγων εἶπον.] Lib. ix. cap. 60.

Ἡρόδοτον] Lib. iii. cap. 108.

εἰ μύθους ἐσγράφω,] *εἰ μύθοις* vel *εἰς μύθους ἐσγράφω.* GESNER.

CAP. XVII. *ἦν κοινωνία*] Apoſtolius prov. 98. Cent. vi. Mediceus, *ἦν κοινωνία τις.*

τῶν ἁλίων,] Apoſtolius, *τῶν ἐναλίων.*

ὁ μὲν τὸ χερσαῖον πίθηκον] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 9.

εἶπόν που.] Supra lib. xii. cap. 27.

ἀγαθὸν,] Subintellige *χρῆμα*, ut ſaepe alibi. Apoſtolius, *ἀγαθός.*

CAP. XVIII. *τῷ αἱμόῤῥῳ*] Supra h. l. cap. 13.

Νίκανδρος.] Theriac. ℣ 320.

ἀφίησι δὲ καί τινος μικρὰν φαντασίαν.] *μικρᾶς.* GESNER.

ἀποδείκνυσι φερώνυμον.] Scholiaſtes Nicandri Ther. ℣ 321. *Σηπεδὼν δὲ εἴρηται, ὅτι σήπει τῶν δακέντων τὰ σώματα.*

ἔφηλοι] *ἐφηλίδες.* Alioqui *ἔφηλος* dicitur, qui ephelides in facie habet, Varinus. GESNER.

CAP. XIX. *σοφίας τῆς περὶ τὴν ψυχὴν*]

Cl. Kuhnius in Indice Var. Hist. v. Περικάμπτουσαι legit περὶ τὴν ψυχὴν, adstipulante Mediceo.

προσεῖψαυσι] Al. προσεῖπαισι. GESNER.

ὁποίας Θεόκριτος] ἐν Φαρμακευτρίᾳ sive Idyllio 1.

CAP. XX. πάντα πάντη] Apostolius prov. 92. Cent. xiv. πάντη πάντως.

ὅταν Νίβας κοκκύσῃ.] Proverbium *Cum Nibas coccyssaverit*, apud Erasmum Roterod. GESNER.

CAP. XXI. προσῃρέπουτο.] προσηρέποντο. GESNER.

συριγμὸν] Al. συριγμόν. GESNER. et Mediceus.

Ἐλέγετο δὲ ἀρα πηχῶν ὁ εἶναι.] Δὶς ἑβδομηκοντάπηχυν hunc draconem fuisse scribit Tzetzes Chil. iii. 114. ✱ 942. ubi ea, quae Auctor hic refert, miscet istis, quae lib. seq. cap. 39. prodit. Ita enim ille:

Τὸν Ὀνησίκριτον φησὶν Αἰλιανὸς δὲ λέγειν,
Ἀποσαστάρην τὸν Ἰνδὸν δρακόντας τρέφειν δύο
Δὶς ἑβδομηκοντάπηχυν τὸν ἕνα τῷ μεγέθει,
Τὸν δ' ὀγδοηκοντάπηχυν μὴ περαιτέρω,
Οὓς ἐπιθύμησεν ἰδεῖν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας,
Τὴν ϛρατιὰν ἠρέμα δὲ διέρχεσθαι κελεύσας.
Ὡς ὁ Ἰνδὸς ἐδίδαξεν ἐκείνῳ, καὶ προσεῖπε.
Μήπως ἐκθηριώσωσιν ἐκείνους τῇ βαδίσει,
Εἶδεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰσομεγέθεις ὄντας
Ἀσπίδι Μακεδονικῇ ϛρογγύλῃ τῶν ἐγκοίλων.

CAP. XXII. αὐτῶν πτεροῖς] Leg. αὐτῶν.

οὐ δή που] Apostolius, οὐδέπω.

CAP. XXIII. καὶ ἐκείνας μὲν ἀπολείπουσι τὴν κάτω φέρεσθαι πλῆσιν.] Mediceus et Apostolius Cent. i. prov. 59. καὶ ἐκείνας.

Τὸν ἰχθὺν τὸν πομπίλον] Athenaeus lib. vii. pag. 283.

ἁλιέως,] ἁλιέως. GESNER.

Ὀπωπεύς.] Ἐπωπεὺς, Gyllius. GESNER. atque etiam Athenaeus.

Λέγουσι δὲ καὶ τοὺς δελφῖνας] Idem scribit Athenaeus lib. vii. GESNER.

κορώναις τε εἰναλίαις] Athenaeus, αἰθυίαις. Κορώνας εἰναλίας etiam memorat Homerus.

Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης,] ἐν Ναυκράτιος κτίσει addit Athenaeus.

καὶ ἱπόρθμευσεν.] Mediceus, καὶ ἐπόρθμευεν.

CAP. XXIV. καὶ ὑπὸ τοῦ ὠκύτητος τοῦ ἐκείνων ἁμιλλῶντος] Mediceus, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὠκύτητος.

ἐρείδεται] Lege ἐρίζεται.

ἄκεντοι] ἀκέντητοι. GESNER.

παρὰ τῷ Ὁμήρῳ] Iliad. Ψ. ✱ 495.

CAP. XXV. Βισονικὴν] Βισωνίδα Aristoteli lib. viii. Hist. Anim. cap. 13.

Ἀδρασίους] Γεδρωσίους Gyllius. *Adrasios* quidem nullos invenio. GESNER.

τὴν ἀποπνοὴν τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκφεύγοντας] Mediceus, τὴν ἀ. τὴν ἐκ τῶν ἀ. φεύγοντας.

ἐγκύμονας γίνεται,] φασὶ, aut tale quid addiderim. GESNER.

τὰ ἐξ αὐτῶν ἔγγονα] Mediceus, ἔκγονα.

καὶ τοὺς πόδας ἀγῦνεῖς ἔχειν.] Legendum clare apparet πόδας ἀμβλεῖς. TRILLER.

εἰς πέντε καὶ λ' ἔτη] Mediceus addit, Ἀριστοτέλης δ' ὁ Νικομάχου λέγει πέντε καὶ ὁ ἔτη διαβιῶναι ἵππον. Quae verba e margine in contextum librarii

 brarii

brarii incuria migrasse videntur; suffecisset enim Aeliano alterutrum, nempe Ἀρχέλαος, vel ὁ Νικομάχου. Tum etiam pro πέντε καὶ ὁ, legendum omnino πεντήκοντα, ut apparet ex ejusdem lib. vi. De hist. anim. cap. 22. ubi ait, ἐὰν δέ τις θεραπεύῃ, ζῶσιν καὶ περὶ πεντήκοντα.

CAP. XXVI. ὁπότε δέοι,] Forte leg. ὁπότε διοδεύοι, *quando iter ei constitutum est*, ex auctore libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.

Ῥυτιεῖς.] *Rhytium* Stephano est urbs Cretae. Ῥοίτειον Troadis, Ῥοιτεία Bactrorum. GESNER. Cl. Harduinus ad Plinium lib. viii. cap. 39. legit Ῥοιτιεῖς, ut supra lib. xi. cap. 27.

ἰχιεάδας] ἰχινάδας. GESNER. ἰχινώδεις dicuntur auctori lib. Περὶ θαυμ. ἀκ. et Herodoto lib. iv. cap. 193. ἐχινέες, e quo apud dictum auctorem lib. Π θ. ἀκ. pro οὓς καλοῦσιν ἐχίδνας corrigendum οὓς καλοῦσιν ἐχινέας, vel ex nostro ἰχνεάτας, vel potius ἐχινάτας. Cl. Bochartus P. ii. lib. ii. cap. 3. Geogr. Sac. ἐχινώδεις et ἐχίνας hoc loco scribendum censuit. De iisdem muribus scribit Philosophus lib. vi. Hist. Anim. cap. 37. οἱ δ᾽ ἐν Αἰγύπτῳ μύες σκληρὰν ἔχουσι τὴν τρίχα, σχεδὸν ὥσπερ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι.

Echenatas] Vel potius *Echinatas*. GESNER.

Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ] Aegyptii mures, qui forte sunt, quos *sciuros Africanos* vocant, quorum iconem in Historia Animalium dedimus. GESNER. Vide Plinium lib. viii. cap. 31.

βαδίζουσι δὲ ὀρθοὶ ἐπὶ τοῖν ποδοῖν] Mediceus, ἐπὶ τοῖν δυοῖν ποδοῖν.

CAP. XXVII. τὰς ἀτλάγας] τὸν ἀτλάγας vel ἀτλαγᾶς. GESNER. Mediceus, τοὺς ἀτλάγας. Confer Athenaeum lib. ix. cap. 9.

τοῦ πολλοῦ κοίλου ῥύντος] ῥέοντος. GESNER. nec aliter Mediceus. Vide Casaubonum ad Athenaeum d. l. ubi docet κοιλὸν ῥέειν dici de flumine, quod alveum suum non implet, nec ripas attingit.

λοιμὸς] λιμὸς ex Athenaeo malebat Casaubonus.

ἐναργέστερον] ἀνοργέστερον Apostolius Cent. xix. prov. 8.

παιδὸς μεῖζον] Casaubonus d. l. corrigit μείζονος. Athenaeus, οὐ δείλιπον σαφέστερον τῶν παιδῶν τῶν τεχνωτάτων.

τιθασσεύοντο,] Apostolius, τιθάσσοντο.

ἀλλὰ οὐ φωνὴν] ἀλλ᾽ οὐδὲ φωνήν. GESNER. Idemque tuentur Mediceus atque Apostolius. De re ipsa, quam tractat Auctor, vide Plinium lib. x. cap. 48.

ἔμφωνοι] φωνοῦντες Athenaeus.

τὴν παῤῥησίαν ἀναλαβόντες.] Apostolius, ἀπολαμβάνοντες.

CAP. XXVIII. Argum. *Scopes*,] Quidam, ut Gaza, *asiones* interpretantur.

ὧν καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ μέμνηται,] E. ϗ 66.

ἄνδρες ὀρχηστικοὶ] ἀνδρὸς ὀρχηστικοῦ. GESNER. Mediceus, καὶ ἐκείνους ἁλίσκεσθαι ὀρχήσει ἄνδρες ὀρχηστικοί φασι, καὶ ὀρχήσεως εἶδός τι ἐξ αὐτῶν κεκλῆσθαι.

ὀρχήσεως εἶδος] Pollux lib. iv. cap. 14. ὁ μορφασμὸς παντοδαπῶν ζώων μίμησις ἦν· ἦν δέ τι καὶ σκὼψ, τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ σκωπίας· εἶδος ὀρχήσεως ἔχον τινὰ τοῦ τραχήλου περιφορὰν κατὰ τὴν τοῦ ὄρνιθος μίμησιν, ὃς ὑπ᾽ ἐκπλήξεως τὴν ὄρχησιν ἁλίσκεται. Adde cl. Meursium in Orchestra v. Σκώψ. Hujus saltationis symbolum praefert nummus Ephesi cusus tesserae theatralis instar, in cujus una parte conspici-

tur

tur cervus circumducto collo, saltationis speciem indicans, adjectis literis ΕΦ. ΣΚΩΠΙ. et in altera parte apis cum hac inscriptione, ΚΗΡΙΑ ΔΙϹΩΔΕ ΠΡΟϹ ΠΛΑVΡΝ. quae verba ingeniose admodum restituit eruditissimus vir Edmundus Chishull in singulari de hoc nummo dissertatione, et quidem hunc in modum, ΚΗΡΙΑ ΔΙϹΩΔΗ ΠΡΟϹ ΠΛΕΤΡΑΝ.

Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν] Hunc Callimachi locum etiam laudat Athenaeus lib. ix. pag. 391. eumque ad librum ejusdem Περὶ ὀρνίθων referendum esse docuit Vir Summus, Richardus Bentleius, in notis ad Callimachi Fragm. pag. 347. Huc etiam spectant, quae profert Scholiastes Theocriti ad Idyll. i. ℣ 136. Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι· σκῶπές τ' ἴρηκές τε. Οὐ δεῖ γάρ φησι γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ. οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δέ φησι. Φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. Τυραννίων δέ φησι σκῶπας σὺν τῷ σ συγκεκόφθαι· οἷον σκίωπας τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας φωνήν.

Λέγει δ' Ἀριστοτέλης] Vide Athenaeum. Gesner. Lib. ix. cap. 11.

Καὶ τοὺς μὲν ἄλλαις ὥραις] Non leviter peccarunt hic librarii, ut apparet ex Aristotele lib. ix. cap. 28. Σκῶπες δὲ οἱ μὲν ἀεὶ (lego ἀνὰ) πᾶσαν ὥραν εἰσί, καὶ καλοῦνται ἀεισκῶπες, καὶ οὐκ ἐσθίονται διὰ τὸ ἄβρωτοι εἶναι· ἕτεροι δὲ γίνονται ἐνίοτε τοῦ φθινοπώρου· φαίνονται δὲ ἐφ' ἡμέραν μίαν ἢ δύο τὸ πλεῖστον, καὶ εἰσὶν ἐδώδιμοι, καὶ σφόδρα εὐδοκιμοῦσι. Ex hisce igitur emendandum censeo, καὶ τοὺς μὲν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους μὴ ἐσθίεσθαι, τοὺς δὲ (nempe σκῶπας) ἐν τῷ μετοπώρῳ δύο ἡμέρας ἢ μιᾷ φαινομένους, ἀλλὰ τούτους γε ἐδωδίμους εἶναι.

Cap. xxix. βασιλέως,] Apostolius Cent. xviii. prov. 70. βασιλέων.

ἥνπερ οὖν] Idem addit καί.

καὶ πολεμεῖ τοῖς Πυγμαίοις,] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 12. Ceterum apud Apostolium legitur, καὶ ἔτι νῦν ἡ γέρανος πολεμεῖ.

τῇ πίστει τιμῇ,] Apostolius, τῇ παρὰ τιμῆς.

καὶ ἀπώλεσαν.] Athenaeus lib. ix. cap. 11. e Boeo addit, ἐξ αὐτῆς καὶ Νικοδάμαντος τὴν χερσαίαν χελώνην γενέσθαι.

LIBER XVI.

Cap. i. Ἀνὴρ πορφυρεὺς] Is πορφυρευόμενος dicitur Athenaeo lib. iii. cap. 10. De purpurae captura egit Auctor supra lib. vii. cap. 34.

μιᾷ λίθου καταφορᾷ] Vide Aristotelem lib. iii. Hist. Anim. cap. 10.

τὴν βαφήν] Hanc πορφύρας ἄνθος vocat Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 14.

Ἔλλαβε πορφύρεος] Iliad. Ε. 83. ad quem locum Eustathius scribit, Πορφύρεον Ὅμηρος θάνατον λέγει, οὐ μόνον τὸν ἐξ αἵματος ἢ τὸν μέλανα, ὡς καὶ κῦμα πορφύρεον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ μιᾶς πληγῆς, ὡς καὶ ὁ Αἰλιανός φησιν ἱστορῶν τοὺς πορφυρέας μιᾷ καταφορᾷ χειρὸς τὴν ζῶσαν πορφύραν συντρίβειν, ἵνα καλὸν οὕτω τὸ βάμμα τῆς πορφύρας γένηται. Ὅθεν καὶ θάνατος πορφύρεος, ὁποῖον ἂν πάθοι πορφύρα, μιᾷ καὶ αὐτῇ θανατουμένη πληγῇ. Vbi notandum, quod

quod καλαφορᾶ χειρὸς pro καλαφορᾶ λίθε perperam scribitur.

Cap. II. ὥνπερ ἦν κ̀ ἀνωτέρω μνήμlω ἐποιησάμην] Lib. xiii. cap. 18.

τ πανταχόθι μέγιστοι] Mediceus, τ πανταχόθεν μέγιστοι.

πελειάδες] *Columbae liviae*, ut Gaza vertit. Gesner.

Ἀλεκτρυόνες] De quibus Ctesiam in Indicis scripsisse docet Photius Biblioth. pag. 144.

χρυσωπὸς τε κ̀ κυαναυγὰς] χρυσωπόν τε κ̀ κυαναυγῆ. Gesner.

Cap. III. ἐν Ἰνδοῖς] Apostolius Cent. xi. prov. 35. ἐν τοῖς Ἰνδοῖς.

τὰς ψᾶρας,] Al. ψάρας. Gesner.

ἀνθρώπε] Apostolius, ἀνθρώπων.

τ σιτlακῶν] Idem, τ ψιτlακῶν.

κ̀ παῤῥησίας τ κτ τ ζωlροφίαν ἐπιθυμίαν, ἀσπάζεται] Idem, κ̀ παῤῥησίας κτ τ σωlροφίας ἐπιθυμίαν, ἀνασπάζεται.

τρυφῆς.] τροφῆς. Gyllius. Gesner.

ἐποικίσαντες,] ἐποικήσαντες. Idem.

ὡς ἀνίστησιν] Notanda phrasis, πόλεις ἀναστῆσαι aut ἀνιστάναι. Plutarcho quoque atque Dionysio Halic. familiaris, pro quo ἐγεῖραι πόλεις utitur saepius Herodianus, et Scriptores Sacri, imprimis Ioannes cap. xi. quomodo et Latini v. g. Livius, Cicero, Curtius, et alii *excitae urbes* eodem modo dicere consueverunt. Triller.

κερκιόνα.] Mediceus, κερκίονα. Apostolius, κ̀ καλεῖται Κερκύων. Verum potior est scriptura Medicea; quam etiam auctori restituit cl. Gesnerus lib. xv. cap. 4. κ̀ ὄρνιθας δὲ, ὡς κερκίωνας φιλᾶσιν ὀνομάζειν. Vbi vulgo editur ὡς κερκορώνας φιλᾶσιν ὀνομάζειν.

οἱ κίγκλοι] Supra lib. xii. cap. 9.

Cap. IV. ὄρνιν,] Onocrotalum Indicum dixerim, et a *cela*, id est gutturis tumore glanduloso (quem *bronchocelam* quoque nominant Graeci) appellatum. Gesner.

φέρει δὲ κ̀ πρηγορεῶνα] Mediceus, προηγορεῶνα.

Cap. V. διπλάσιον ἢ παρ' ἡμῖν] Al. διπλασίονα ἢ παρ' ἡμῖν. Gesner. et Mediceus.

Καὶ Ὅμηρος μὲν λέγει] Iliad. Δ. ν 142.

Ἐπάδουσι δὲ ἄρα] Apostolius Cent. viii. prov. 85.

λαωργότατοι.] Λαωργὸς, πάνπλμος, πανῦργος, ἀνδροφόνος. Gesner.

ζωπὸν δὲ ἄρα αὐτὰς πορείας δεξαμένης] Al. διαδεξαμένης. Gesner. atque etiam Mediceus.

Ἀγαθῖνα] Apostolius, ἀναγιωθῖνα.

τ πάντας ἐφορῶντα] Apostolius, τ πάντ' ἐφορῶντα. Mediceus, τ πάντα ἐφορῶντα. Est autem imitatio Homerica ex Odyss. M. ν 323.

> Δεινᾶ γὰρ θεᾶ αἵδε βόες κ̀ ἴφια μῆλα
> Ἠελίε, ὃς πάντ' ἐφορᾶ κ̀ πάντ' ἐπακέει.

ἴφθυγε.] Apostolius, ἔφυγε. Mediceus, ἴφθυγεν.

κ̀ Ἀθηναῖοι] Mediceus, κ̀ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἀριστοφάνης ὁ τ κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Ὄρνισι] Ver. 471. Adde Dan. Heinsium ad Theocritum cap. 27. et Cruquium ad Horatium lib. iv. Od. 12.

κὺ πολυπράγμων] Apostolius, κ̀ πολυπράγμων, prave.

Αἴσωπον πεπάτηκας] Vide Pantinum ad Apostolium pag. 299.

ἐξ ἃ ταῦτα τῷ ἔποπι τ Ἰνδῶν.] Apostolius, ἐξ ἃ αὐτῷ τῷ ἔποπι τῷ Ἰνδῷ.

Cap. VI. κωνιδίε μελιταίε] Supra lib. vii. cap. 40.

φατlάγην

φαττάγην] Gyllius hoc quadrupes animal temere inter aves recensuit in Indice, atque etiam ipsa animalium Historia lib. xvi. cap. 18. a quo ὁ πάνυ Gesnerus in errorem inductus fuisse videtur, cum in Indice hujus operis scriberet, *Phattage avis Indica.*

CAP. VII. Συρεπτέρδιξ] Apostolius Cent. viii. prov. 6. Philes Carm. xii. ℣ 73.

τ Πισιδίας,] Apostolius, τῆς Πισιδίας.

Μικρότερος] Μακρότερος Apostolius. Neutrum hoc loco idoneum est; mox enim sequitur, ἔστι δὲ ὁ μέγας.

CAP. IX. δυσλόφους] δυσφόρους. GESNER.

Πρασίων] Περσίων. IDEM.

πρεσβυλάτους] πρεσβυτέρους. IDEM.

CAP. X. Περσίοις] Πρασίοις. GESNER.

CAP. XI. Ἰνδοῖς] Apostolius Cent. xvi. prov. 57. ἐν Ἰνδοῖς.

καὶ μέλαιναν ἀκρολάτως χρόαν.] Mediceus et Apostolius, καὶ μελαίνης ἀκρ. χρόας.

ἐξ αὐτῶν, καὶ κοσμοῦντ) μάλα ὡραίως] Apostolius, μάλα ἐξ αὐτῶν καὶ κοσμοῦντ) ὡραίως.

ἐμοῦ τι] Pronomen ignorat Apostolius.

Θηρατάς,] Idem, Θηρευτάς, et φανῆναι pro φανεῖσθαι.

Κεινὼ δ' ἴσχει τ ὑπὲρ τοῦδε] Idem, κεινὴν ᾗ ἄρα ἴσχει τὴν ὑπὲρ τούτου.

ἀποκόψει] ἀπέκοψε, vel ἀποκόπτει. GESNER. Apud Apostolium operarum vitio scriptum ἀποκόπτει.

CAP. XII. χελήνην] Al. χελώνην. Forte χελιώνη, quae vox etiam Aristophani *labia* significat. Quod si χελώνην legas, non *labrum*, sed *testudinem* vertes: et pinnarum nomine pedes intelliges, quos etiam Nicander in testudine marina πτέρυγας dixit. Quamvis autem nec ceti, nec testudines branchias habent, branchiarum tamen locus in cetis commodius quam in testudinibus intelligi mihi videtur. GESNER.

βραγχίου ἐκαλέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἑπτά.] *Branchias* dicit pro loco branchiarum. Nam cete branchias non habent: καὶ autem videtur abundare, nisi addas μῆκος. IDEM.

χρύσοφροι] χρυσόφρυς. IDEM. Supra lib. xiii. cap. ult.

ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ ἐς τὴν γῆν] καὶ abundat. GESNER. Pro καὶ leg. τῆς.

καθειμένοις] καθημένοις. GESNER.

ἐνίαι] Al. αἰνίαι. IDEM.

ἀγαπητῶς] Forte leg. οὐκ ἀγαπητῶς.

CAP. XIII. διὰ ποταμοῦ] Mediceus, διὰ τοῦ ποταμοῦ.

spinas] Crustas, vel dorsa laevia. GESNER.

CAP. XIV. χελώνειον] χελώνιον. GESNER.

χορηγοῦν] Emendat optime cl. Lamb. Bos loc. sup. cit. pag. 148. χωροῦν *capiens*, quomodo supra loquutus lib. iii. cap. 34. et lib. v. cap. 3. et ipse S. Iohannes ii. 6. Sed errat simul cl. Auctor, quando nostri Aeliani cap. 18. allegat, in quo etiam testudinum quidem mentio, quum tamen caput sit 14. Verum facilis lapsus. TRILLER. χωροῦν etiam legit cl. Kuhnius in Indice Var. Hist. v. Χωρῶ.

Θελπηδεσάτων] Al. Θελπηδέσων. GESNER. idemque habet Mediceus. Hesychius, Θελπήδεσσεν ξύλον ὑπὸ θελπῶν βεβρωμένον.

CAP. XV. (φίγξες,] *Spinturnices* Latine reddit Salmasius in Exerc. Plin.

σάτυροι.

2

σάτυροι.] Solinus cap. 27. *Inter simias habentur et sphinges, villosae comis* (mss. *comas) mammis prominulis ac profundis, dociles ad feritatis oblivionem. Sunt et quas vocant satyros, facie admodum grata, gesticulatis motibus inquietae.*

καὶ τούτους γε αὐτοὺς] Mediceus, καὶ τοὺς γε αὐτούς.

ζεύγλας Αἰγυπτίους] Al. σύελγας. GESNER. nec aliter Mediceus. Supra lib. vi. cap. 43. Σύελγας μὲν Αἰγυπτίας ᾄδουσιν οἱ ζωγράφοι· ᾄδουσι καὶ λαβυρίνθους τινὰς Κρητικοὺς ἐκεῖνοί τε αὐτοὶ, καὶ τὸ τῶν ποιητῶν φῦλον. Et seq. cap. auctor jungit σύελγας et ὁδοὺς κρύπτας. Ceterum pro Αἰγυπτίους rescripsi Αἰγυπτίας.

λοφοδίων] λοφιδίων vel λοφίων. GESNER. Mediceus, λοφιδίων.

πάτου] Al. πάγου, id est, *frigore*. GESNER.

τὸ μὲν χιτῶνα] Mediceus, τινὰ χιτῶνα.

φλοιῷ.] Mediceus, φλυῷ pro φλυσῷ. Hesychius, φλυσός, στοιβή· οἱ δὲ φλοιός.

πάλαι,] πάλιν. GESNER. De formicis Indicis egit Auctor lib. iii. cap. 4.

CAP. XVI. Ἰνδικοῖς] Al. Ἰνδοῖς. GENER.

χάσμα Πλούτωνος] *Oris Plutonii* etiam meminit Strabo lib. xiii. IDEM.

σύελγες,] σύελγες. IDEM.

CAP. XVII. πλάτος δὲ ἑ'] Similiter habet Plinius lib. vi. cap. 22. GESNER.

γινομένου.] φαινομένου. IDEM.

χελώνειον,] χελώνιον. IDEM.

ἀσμένως] Legendum apparet ἀσμένως. TRILLER.

χελώνειον,] χελώνιον. GESNER.

CAP. XVIII. ζκιαδαφόρα·] Al. σκιαδηφόρα. GESNER. atque Mediceus.

Κωλίγγας.] Καλίγγας Gyllius. Plinius enim (lib. vi. cap. 19.) *Calingas* nominat. GESNER.

Διὰ μέγεθος ἄρα] Mediceus, διὰ δὲ μέγεθος ἄρα.

ἀλλὰ ἠπειρώτου μὲν βίον τελεῦσι,] Mediceus, ἠπειρώτην.

τὴν περιεχομένην] τὴν περιεχομένην, vel περιερχομένην. GESNER.

μὲν τοι καὶ λεόντων] Al. μὲν λεόντων. IDEM.

καὶ χρόασι σωμάτων ζυμπλέκειν εἰς τεράστιαν ὄψεων ἀκριβοῦσαι] Cl. Wardus legendum suspicabatur χρόασιν χρωμάτων. De pictoribus enim loquitur Auctor, eorumque duo memorat officia, delineationem et colorum mixturam.

CAP. XIX. τὸ δὲ ἕτερον εἶπον] Supra lib. ii. cap. 45.

οὐκ ἐκπίπτει ποτὲ εἰς δίκτυον] Mediceus, ἐμπίπτει.

ἀναβιώσκεται] Forte ἀναβιῶσαι scilicet φασί, nisi ἀναβιώσκομαι active capiatur, ut ἀναβιώσκω. GESNER.

CAP. XX. καρδάζωνον.] Καρκάζωνον potius legendum docet summus Bochartus Hieroz. P. i. lib. iii. cap. 26. pag. 934. TRILLER.

pedibus inarticulatis] *Pedum digitis indivisis*. Gyllius ex Aristotele. GESNER.

ἔχουσι θυμὸν] ἔχειν θυμόν. IDEM.

μέχρι θανάτου] Addo τὸν. IDEM.

πρὸς τὴν θήλειαν,] Scilicet inde puto fictum, quod ad mulierem virginem accedat. IDEM. Figmentum a cl. Gesnero memoratum intelliget lector. Innotescet ex iis, quae adfert idem lib. i. De quadrup. vivip. pag. 784. atque etiam ex opere Petri Candidi De animantium naturis atque formis etc. libris quinque comprehenso, quorum primo descri-

describuntur animalia quadrupeda centum sex. Secundo, volucrum naturae: aves numero cxvi. et quadrupeda atque terrestria. Tertio, belluarum marinarum et piscium omnium naturae et formae. Monstra lii. pisces marini et fluviatiles cii. et belluae maritimae. Quarto, serpentum et vermium natura, num. li. Quinto, res memoria et annotatione dignae. Hujus operis in pergameno exarati et in Bibliotheca Vaticana adservati notitiam debeo celsissimo atque eminentissimo principi, VALENTI GONZAGAE, S. R. E. cardinali, et Summo Pontifici, BENEDICTO xiv. Romanam sedem propriis virtutibus hodie exornanti, ab intimis consiliis atque secretis, qui pro summa sua erga me benevolentia prologum operi praefixum et caput, quo Monoceros describitur, etiam mecum communicavit; quorum utriusque conspectum hic repraesentare mihi operae pretium visum fuit.

MONOCEROS.

" *Monoceros* sive *Vnicornus*, qui " Graece etiam *Rhinoceros* dici-" tur, quia in summitate narium " prope frontem cornu habet; a-" nimal eximium et praegrandi " corpore, brevibus cruribus, et a-" cerrimum valde, ita ut a nullo " capi possit. Nam obstantia quae-" que perfringit: huic color buxe-" us est, cornu longitudo septem " et amplius pedum mensuram ex-" cedit, ut ipsi Papiae et Neapoli " ex dissectis vidimus, a quo nec " elephas tutus est corporis sui ma-" gnitudine: id saxis attritum acuit " ad pugnam. Nam cum elephante " nonnunquam congreditur, et ven-" tre perfossum terrae sternit. In " excelsis montibus habitat, et va-" stis solitudinibus. Tanta vero " cornu ejus contra venena vis est, " ut locis, in quibus magna serpen-" tum copia est, nullum animal ad " potum accedere audeat, nisi uni-" corno praecedente. Nam ex ip-" sa capitis mole terrae acclivis " dum bibere affectat, caput aquae " immergit, eoque modo cetera " turba insequentium bestiarum tu-" te potum haurit.

" Ferunt hac arte intercipi a ve-" natoribus: Puella virgo sola in " sylvis collocatur, ad quam visam " unicornus accedens, nativa feri-" tate deposita, quasi pudicitiae e-" jus aemulus caput gremio sedentis " imponens requiescit, sic clancu-" lum aggressus a venatoribus in-" terimitur subita vi; nam vivus " capi aut mansuefieri nullo pacto " potest. Qua in regione nascatur " incertum. Nam in India videri, " non nasci putant."

Hactenus de monocerote P. Candidus, cujus praefatio hujusmodi est:

" PETRI CANDIDI de omnium " animantium naturis atque formis, " nec non rebus memoria et anno-" tatione dignis, ad illustrissimum " principem D. LVDOVICVM GON-" ZAGAM, Mantuae marchionem, " liber primus incipit feliciter.

" Cum Neapoli otiosus degerem, " et legendi studio singula, ut fit, " diligentius exquirerem, incidi in " nonnullos commentarios ab igna-" ro quodam editos de naturis ani-" mantium, qui nec orationis nito-" rem, nec sententiarum eleganti-" am ullam saperent. Ego vero " cum varietate rerum, tum admi-" ratione naturae ipsius motus sta-" tui, quicquid otii mihi superesset,

" ad eorum scriptionem cultumque transferre, omniaque a me ipso denuo inchoare, ut et aliis prodesse possem non inutili et jucunda lectione fatigatus, et in his retrectandis, de quibus saepenumero dubitasse memini, mihi ipsi non obessem. Eo profecto nihil utilius agere poteram, quam quae notitia dignissima erant, in lucem edere, vel quae ab aliis aut confuse annotata aut ineleganter perscripta fuerant, Latine, ut sic dixerim, proferre. Quinque igitur mensium spatio totidem libellos carptim exaravi, additis memoria et annotatione dignis rebus: ut haberent, qui notitia earum oblectantur, voluptatem, et qui stylum non omnino negligunt, loquendi dignitatem, quam imitari aut certe non aspernari possent. Hos igitur libros, princeps illustrissime, LUDOVICE, marchio, splendor Gonzageae domus, qui Virgilio cive tuo gloriaris, antiquissimamque urbem ac clarissimam sub imperio tuo possides, inter ceterorum librorum contubernium, qui in penetralibus aulae tuae continentur, admitti non dedignabere. Habebis enim cum quibus nonnunquam oblectari possis a curis vacuus et depositis seorsum feriis admirandas naturae res non sine jucunditate dignoscere."

" Verum ne quis temere ea nos asseruisse arbitretur, quae a communi hominum notitia abhorrere videantur, auctoritatem scribendi sumpsimus a viris gravissimis atque doctissimis, quorum nomina propriis locis assignavimus; ab exteris Homero, Aristotele, Theophrasto, Theopompo, Adelino Philosopho, Plutarcho, Galeno, Basilio, et Zoroastre; a nostris Virgilio, Lucano, Gratio, Iuvenali, praeterea Cicerone, Seneca, Varrone, Plinio, Apuleio, Solino; item ab historicis, Caio Caesare, Cornelio Celso, Curtio et Pomponio Mela in plurimis; a sanctioribus, Ambrosio, Hieronymo, Augustino, Gregorio, quos nullo ordine adscribere compellimur. Isidorum non tam auctoritate, quam veritate assumere visum fuit, cum ab aliis scripta fidelissime transtulerit. His et insertum est Vberti testimonium, parentis mei optimi atque doctissimi. Sic igitur dicere aggrediar. Omne animal, quod duos aut quatuor aut nullos pedes habet, sanguine alitur." Hactenus P. Candidus.

Περισιίων] Πρασίων. GESNER.

κατὰ τὰς θέας πανηγυρικάς· τούτων δὲ ἀλῶναί ποτε οὐδεὶς μέμνηται.] Τέλειον. Gyllius. IDEM. Mediceus, κατὰ τὰς θέας τὰς πανηγυρικάς. Τέλειον δὲ ἀλ. π. ὁ μέμνηται.

CAP. XXI. Ὑπελθόντι τὰ ὄρη] Ὑπερελθόντι τὰ ὄρη. Gyllius. GESNER.

Πραισίους] Περσίους. GESNER.

CAP. XXII. Σκιερῖται] *Scyritae* Plinio lib. vii. Gentes sunt inter Nomadas Indos, quae narium loco foramina tantum habent. GESNER. Συριχταὶ potius legendum, quomodo et apud Plinium lib. vii. cap. 2. pag. 401. docet Is. Vossius in Observ. ad Pompon. Melam. pag. 596. edit. recentissimae. Sed hoc laeve prae eo, quod sequitur. Ibidem enim in textu corruptissime legitur ἐν θαλάσσῃ, quod modo laudatus Vossius, loco citato, pro mira sua, qua pollebat, εὐστοχίᾳ acutissime et verissime mutandum censet in

in ἐνθλάσει: ἔνθλασις enim τῆς ῥινὸς est *naris simitas et depressio*: occurrit vox ista apud Hippocratem quoque atque Galenum. TRILLER.

καί εἰσι σιμοὶ] Mediceus, καί εἰσι μὲν σιμοί.

ἐν θαλάσσῃ τῇ τῆς ῥινὸς διαμένοντες] Videtur locus hic corruptus. GESNER. Mediceus, ἐνθαλάσει pro ἐνθλάσει, quam vocem conjectura adsecutus fuerat doctissimus Vossius, et ego in contextum recepi.

παρ' αὐτὰ] παρ' αὐτοῖς. GESNER.

ὥσπερ οὖν ἀνωτέρω] Lib. iii. cap. 39. Mediceus, ὥσπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω.

CAP. XXIII. Συβαρῖται οἱ ἐν Ἰταλίᾳ] Eadem historia est apud Athenaeum, et similis alia de Cardianis lib. vii. GESNER. Item supra lib. vi. cap. 10.

ταῦτα δὲ τὸν ἑαυτῶν βίον] τούτους vel ἄλλως δὲ τὸν ἑαυτῶν βίον. GESNER. Apostolius Cent. xix. prov. 16. πάντα δὲ τὸν ἑαυτῶν βίον. Apposite.

Δεδιδαγμένοι ἦσαν αὐτοῖς ἵπποι] Apostolius, ἐκδεδιδαγμένοι οὖν ἦσαν αὐτοῖς οἱ ἵπποι. Mediceus, δεδιδαγμένοι δὲ ἦσαν οἱ. ἵπποι.

εἰδότες] Al. ἰδόντες. GESNER.

οἱ Κροτωνιᾶται] ὅτε addo ex Athenaeo. IDEM.

ἀπισείσαντο μὲν τοὺς ἀναβάτας,] Οὐ μόνον ἐξωρχήσαντο, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀναβάτας ἔχοντες ηὐτομόλησαν πρὸς τοὺς Κροτωνιάτας. Athenaeus. GESNER.

ἀναβάτας] ἀναβάντας Apostolius.

CAP. XXIV. εἶπον καὶ ἀνωτέρω] Lib. i. cap. 37.

καὶ συμφυῆ πρὸς τοὺς αὐτοὺς] Articulum τοὺς ignorat Mediceus.

καὶ τὸ πρόσωπον φαιδρωπεῖν βουλόμεναι] Cl. Wardus καὶ delendum existimabat, aut βουλόμεναι mutandum in βούλονται, sicut paulo supra, καὶ βούλονται ὡραῖαι φαίνεσθαι.

Ὅμηρος] Iliad. Ψ. ℣ 280.

Τὴν δ' ἵππος] Citantur hi versus etiam a Ioanne Stobaeo in sermone De vituperio mulierum. GESNER. Tit. lxxiii.

ἁβρὴ χαιτήεσσα] Apud Stobaeum legitur ἁβρηχαιτέης mendose. Illustris Grotius correxit ἁβροχαιτέης. Ego malim ἁβροχαιτήεσσα.

ἄτην] Al. δύην. GESNER. idemque exhibet Stobaeus.

Δὶς, πολλάκις τρὶς] Al. Δὶς, ἄλλοτε τρίς. GESNER. et Mediceus.

CAP. XXV. καὶ μὴ δεδιότες ὥστε ἐκπλήσσειν] ὥστε ἐκπλήσσεσθαι. GESNER. Mediceus, ὥς τι ἐκπληκτικόν.

Οὐκ ἐλελήθει δὲ Ὅμηρον] Iliad. K. ℣ 490.

ἐμπαλαττόμενοι,] ἐμπλαττόμενοι. GESNER.

εἴρηται ἐν λόγοις τοῖς ἄνω] Lib. vi. cap. 44.

CAP. XXVI. τῆς χολῆς ὑποπίμπλανται.] Mediceus, ὑποπίμπλαται.

CAP. XXVII. οὔτ' οὖν ὄφεις] Mediceus, οὔτε γοῦν ὄφεις.

καὶ ἅμα δέ τι ἐκείνων ψαύσῃ ἢ σπάσῃ τῆς ὀσμῆς,] Mediceus, καὶ ἅμα τι καὶ τῆς ὀσμῆς τῆς ἐκείνων ψαύσῃ ἢ σπάσῃ.

ἄνθρωπος ἐντός.] τὸ ἐντὸς ignorat Mediceus. At pro ἐντὸς forte scribendum ἐκτός.

Ὅπως δὲ ἐλέγχει] Mediceus, ἐλέγχουσι.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. i. cap. 53.

CAP. XXVIII. τοὺς κεράστας ὄφεις,] Supra lib. i. cap. 57.

ἐὰν δὲ παρῇ] Mediceus, ἐὰν δὲ παρῇ.

εἶτα τοῦτο εἰς κύλικα ἐκβαλὼν] Mediceus, ἐμβαλών.

Σύρτις] Al. Σύρτη. GESNER.

CAP. XXIX. λέγων καὶ ἐκεῖνος] Legendum est genere tertio ἐκεῖνο: hoc enim saepius addit sermonis elegantiae, et εὐφωνίας gratia, ut supra lib. vi. cap. 62. lib. x. cap. 29. et

et alibi. Inprimis autem in Hist. Var. prout a cel. editoribus et Scheffero in Indice recte observatum. TRILLER.

ἀνδρόπρωρα.] Al. ἀνδρόπρωνα. GESNER. Hesychius, Ἀνδρόπρωρος, ἀνδροπρόσωπος. Adde eundem in v. Πρῶρα.

τὰ δ' ἔμπαλιν ἐξαναλέινειν] ἐξανατέλλειν. GESNER. Mediceus tuetur conjecturam cl. Gesneri.

CAP. XXX. Ἐν Λυκίᾳ λέγει Καλλισθένης] Aristoteles lib. viii. cap. 28. pag. 406. Capras in Cilicia tonderi ait.

CAP. XXXI. Ἀπὸ τῶν θερινῶν τροπῶν εἰς μεσοῦντα χειμῶνα] Locus hic haud dubie corruptus. Pro θερινῶν igitur emendandum censeo χειμερινῶν, quomodo etiam legitur apud Agatharchidem in Bibliotheca Photii pag. 1358. καὶ τοὺς ἐπιφοιτῶντας αὐτῶν τὴν χώραν Ἰνδικοὺς βόας δι' αὐτῶν (κυνῶν) θηρῶσι, πλῆθος ἐπιφαινομένους ἀμύθητον, ἀπὸ τροπῶν χειμερινῶν ἕως μέσου χειμῶνος.

CAP. XXXII. κατὰ τὴν Κίον γῆν] Mediceus, κατὰ τὴν Κίων γῆν. Et mox, τὴν Κίων pro vulg. τὴν Κίον.

τρεφόμενον,] Τρέφεσθαι ἀντὶ τοῦ πήγνυσθαι καὶ πυκνοῦσθαι, καὶ περὶ τυροῦ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. GESNER.

καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν Κυνθίον,] *Caseus Cynthius* (forte *acanthius*) e lacte cujusdam spinae. Nos spinam albam novimus, cujus semine lac coagulatur; nullam vero spinam, quae lac caseo aptum praebeat, etsi talem alicubi extare verisimile est. Multae quidem spinae lac habent, tum ex lactucarum sylvestrium, tum e carduorum genere, ut carlina etiam. GESNER. Locus depravatus: quis enim de caseo Cynthio unquam audivit? legi posset aut Κιόθιον, Κιοτυρὸν, aut Κίων τυρὸν a regione scil. quod praecessit. Sed haec omnia nihili, meliora tamen Gesneri somnio. Ille enim ἀκάνθιον malebat, et explicabat de caseo e lacte cujusdam spinae praeparato. Verum iste servet sibi illas delicias et caseos spineos, nec nos ad coenam suam invitet. Nam quis unquam, obsecro, audivit, aut sibi saltem imaginari potuit, e spinarum et carduorum lacte caseos posse confici pingues et sapidos? Nugae sunt nugacissimae. Legendum enim omnino in hoc nostro loco Κύθνιον, uti et observavit magnus Bochartus in Chan. lib. i. cap. 14. pag. 408. In *Cythno* enim, una Cycladum insula, optimi casei praeparabantur, adeo etiam ut hinc Κύθνιος τυρὸς, *Cythnius caseus*, in proverbium abiret pro quovis caseo bono. Stephanus Byzant. pag. 486. Κύθνος, νῆσος τῶν Κυκλάδων, —— καὶ Κύθνιος τυρός. Pollux Onomast. lib. vi. cap. 10. τυρὸς Κύθνιος, observante in notis Berkelio. Occurrit quoque τοῦ τυροῦ Κυθνίου mentio apud Diogenem Laert. in Vita Epicuri, et apud Lucianum in Dial. Meretric. tom. ii. pag. 554. ex emendatione quidem Lucae Holstenii in notis ad Stephanum Byzant. pag. 177. In Diogene enim Laertio antea nullo sensu legebatur τυροῦ Κυθριδίου, et apud Lucianum τυρὸν ἐκ Γυθίου, pro ἐκ Κύθνου. Conf. omnino Aegid. Menag. ad dictum Diogenis librum, et ipsum quoque magnum Petr. Gassendum in amplo ad illum librum commentario. TRILLER. Ante Bochartum Κύθνιον hoc loco legendum monuit Iungermannus ad Pollucem lib. vi. cap. 10. Κύνθιοι etiamnum corrupte legitur apud Herodotum pro Κύθνιοι lib. viii. cap. 46. et *Cynthus* apud Antoninum

num in Itinerario pro *Cythnus*.

ἐννεαπηχυῖα.] Forte ἑκατὸν καὶ ἐννεαπήχυια, ne καὶ abundet. GESNER.

CAP. XXXIII. τὰς βοῦς τὰς Ἠπειρωτικάς] Idem Ariſtoteles de Epiroticis bubus. GESNER.

Λιβύων δὲ ἄγρα τῶν γειτνιώντων Ἰνδοῖς] Hunc locum illuſtravit cl. Voſſius in Obſervat. ad Pomponium Melam lib. i. cap. 8. Adde Athenaeum lib. v. cap. 20.

Σκαρίσκον] Al. Κάρισκον. GESNER. idemque praefert Mediceus.

οὐ γίνεσθαί φησι περίβαλον λευκὸν,] Vide ſupra not. ad cap. 32. lib. iii.

CAP. XXXIV. Σάρδον] Σαρδώ. GESNER.

Φορήματος] Al. Φορήματος. IDEM.

CAP. XXXV. τί δὲ, Ὀρθαγόρας] Mediceus, Τί δαὶ Ὀρθαγόρας.

Κώνθα] Κούθα. GESNER.

CAP. XXXVI. Ὅτι δέδοικεν ἐλέφας ὗν ἀναλίσκω εἶπον·] Lib. i. cap. 38. viii. 28.

Μεγαρέων ὑπ' Ἀντιπάτρου πολιορκουμένων,] Polyaenus Stratag. lib. iv. cap. 4, 6.

ὗς πίττη χρίσαντες ψυχρᾷ,] ὑγρᾷ. GESNER.

CAP. XXXVII. εἰσὶ δὲ καὶ Λιβύων ἕτεροι] Supra h. l. cap. 27. et lib. i. cap. 57.

Ὗν δὲ ἐν Ἰνδοῖς] Supra lib. iii. cap. 3.

CAP. XXXIX. κατὰ τὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ παιδὸς Φιλίππου] Addo ἀνάβασιν. GESNER.

πηχῶν μ' καὶ ε'.] Al. μεγάλων ἑκατόν. Gyllius legit με'. GESNER.

ὁ δὲ π'.] Hic forte idem draco fuerit, quem Auctor cap. 21. lib. xv. ſeptuaginta cubitos longum fuiſſe ſcribit, et ab Alexandro viſum. Mihi tamen ſecus videtur. Vide quae notavi ſupra d. l.

ἐν Ἀσκληπιάδου] ἐν Ἀσκληπιοῦ. Gyllius. GESNER. et Mediceus.

ζωὴ ποθῇ τῇ κομιδῇ αὐτοὺς] αὐτόν. GESNER.

Καὶ ἀσπίδας δὲ τετραπήχεις] Et πεντάπήχεις ſup. lib. vi. cap. 38.

Πελιναῖον,] Πελληναῖον ὄρος, id eſt, *mons Pellenaeus* in Chio inſula: Stephanus. Recentior quidam *Chion* Cariae urbem eſſe ſcripſit ſub monte Pelleno. GESNER. Ampelius cap. 2. *Scorpius, qui dicitur ad perniciem Orionis in inſula Chio in monte Pelenaeo voluntate Dianae natus.* Vbi *Pelinaeo* vel *Pelinnaeo* corrigit ὁ πάνυ Salmaſius ad Solinum pag. 607. Strabo lib. xiv. pag. 645. εἶτα τὸ Πελιναῖον ὄρος ὑψηλότατον τῶν ἐν τῇ νήσῳ, nempe Χίῳ. Plinius lib. v. cap. 31. *Montem habet Pellenaeum* (mſ. *Pillinaeum*, leg. *Pelinaeum*) *marmor Chium.*

ἐτρέφθη] Al. ἐρρίφθη. GESNER.

κεφαλὴν ἐκπληκτικήν·] Mediceus, καὶ κεφαλὴν ἐκπληκτικήν.

CAP. XL. ζήψ.] Quem in Othrye Theſſaliae monte naſci refert Auctor libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. pag. 739.

CAP. XLI. Τὸ κύτερον δὲ ἐγχείρημα τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως.] Supra lib. ix. cap. 4.

Σαῦροι δὲ Ἀριστοτέλης] Lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 28. Ἐν δὲ τῇ Ἀραβίᾳ γίνονται σαῦροι μείζους πηχυαίων.

CAP. XLII. ὁ Κνίδιος] Mediceus, ὁ Κνίδιός φησι.

ἀποθνήσκειν μεθ' ἡμέραν ὥς μὴ ὁρᾶσθαι] Mediceus, ἀποθνήσκειν, καὶ μεθ' ἡμέραν ὥς μὴ ὁρᾶσθαι.

LIBER

LIBER XVII.

CAP. I. ὄξεις] Diodorus Siculus lib. iii. pag. 169.

προχεῖχον] Vox corrupta. GESNER. *Vox corrupta*, in margine ait Geſnerus; quam tamen facili negotio emendare poterat unius elementi abjectione, nempe τοῦ χ. Legendum enim προεῖχον, *prominebant*, chelae nempe; quod praecedit, a προέχω, *promineo*, *propendeo*. TRILLER.

CAP. II. ὄφιν πηχῶν ἑκκαίδεκα.] Arrianus in Indicis, καὶ ὄφιας λέγει Νέαρχος θηρευθῆναι αἰόλους μὲν καὶ ταχέας· μέγεθος δὲ, ὃν μὲν λέγει ἑλεῖν Πύθωνα τὸν Ἀντιγένεος, πηχέων ὡς ἑκκαίδεκα.

ἀργυρείῳ προσεικασμένους, πεφοινιγμένους] Leg. ἀργυρείῳ προσεικασμένας, πεφοινιγμένας ſcil. ταινίας.

CAP. III. Ἐν τῷ θ. περὶ Πτολεμαίου λόγῳ] περὶ Πτολεμαίων λόγῳ. Gyllius. GESNER. et Mediceus.

CAP. IV. πρηστὴρ] *Preſterum* ſerpentem alii eundem dipſadi putant (ut ſupra dictum eſt lib. vi. cap. 51.) alii diverſum. GESNER.

ἀγνώστους] Al ἀνώστους. IDEM.

καὶ τὴν καρδίαν ἐπέχει,] Al. κύστιν. GESNER. et Mediceus.

καὶ σπασμὸν ποιεῖ,] Ergo convulſio excipit ſuffocationem, quae ratio experientiae adverſatur. Convulſionem enim ſequitur ſuffocatio. Haud dubie igitur per incuriam ſcribarum verba haec loco ſuo mota ſunt, videturque ſcripſiſſe Auctor, ἀποφαίνει, καὶ σπασμὸν ποιεῖ· εἶτα ἔπεισι πνιγμὸς, καὶ τὸ τέλος τοῦ βίου ἀλγεινότατον.

CAP. V. καὶ ἐκ ταύτης τῆς τιμῆς ἡμερωτάτας καὶ χειροήθεις] Mediceus, καὶ ἐκ ταύτης γε τῆς τιμῆς ἡμερωτάτας τε καὶ χειροήθεις.

ἐπὶ δείπνου γενόμενοι] ἀπὸ Gyllius, ut videtur. GESNER. Gyllii verſioni ſuffragatur Mediceus.

ἰῶσι] Al. ἱστῶσι. GESNER.

περιλικμώμενοι] περιλιχμώμενοι. GESNER. nec aliter Mediceus. Heſychius, Περιλιχμήσασα, περιλήξασα. Salmaſius ibidem legit περιλείξασα.

ἐξίστασθαί τε αὐτοῖς] Al. αὐτάς. GESNER. et Mediceus.

CAP. VI. φανῆναί φησιν] φασιν. GESNER.

τὸν Ὅμηρον] Iliad. B. ℣ 581. et Odyſſ. Δ. ℣ 1.

κητώεσσαν.] Alii legunt καιετάεσσαν.

confectae chordae] *arcuum* Gyllius addit de ſuo. GESNER.

πρὸς τοῖς ἤδη προειρημένοις] Lib. xi. cap. 21, 23, 24. x. 13, 19.

πηχῶν ις´.] ιζ´. Gyllius. GESNER.

τοῖς μυκτῆρσιν,] τοῖς φυσητῆρσι potius, id eſt *fiſtulis* ex Ariſtotele. GESNER.

CAP. VII. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ η´] Cap. 9. ubi vox κελεῶν excidiſſe videtur poſt τὰ πλεῖστον μὲν.

ἕξ·] πέντε. Ariſtot. GESNER.

χηλῶν] δένδρων. IDEM. Philes,

Τροφὴ μὲν αὐτοῦ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων,
Κισσοῦ τε φύλλα, καὶ κελεῖθη καλαμόρους.

Λακεδαιμονικοὺς] Ariſtoteles, Μακεδονικούς.

Βιοῦν δ' ἐλέφαντας] Supra lib. iv. cap. 31. et ix. 58.

ἐὰν

ἐὰν ᾖ ἀπόλος μένῃ,] Mediceus, μείνῃ.

CAP. VIII. Πυθαγόρας ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης,] Eundem laudat Athenaeus lib. v. cap. 21. et xiv. 8.

κῆπον] Agatharchides pag. 51. Ed. Oxon. Diodorus Siculus lib. iii. pag. 168. Strabo lib. xvi. pag. 771. et praesertim Salmasius in Exercit. Plin. pag. 276. et Bochartus P. i. Hierozoic. lib. iii. cap. 31.

ταύτης δὲ τὰ στέρνα μέχρι τῆς κάτω] αὕτη δὲ καὶ τὰ στέρνα. GESNER. Mediceus, ταύτης δὲ τὰ κάτω μέχρι τῶν στέρνων.

CAP. IX. Ὀνοκένταυρον] Apud Philen Carm. xliv. ℣ 1. ὀνοκένταυρος scribitur. Onocentauri etiam meminit scriptor anonymus mſ. de Belluis: *Onocentauri corpora hominum rationabilia* (leg. *rationabilium*) *habere videntur usque ad umbilicum, et inferior pars corporis in agrorum setosa turpitudine describuntur, quos sic diversorum generum varia naturaliter confingit natura.* leg. *in equorum setosa turpitudine desinit, quos etsi diversorum generum tamen naturaliter conjunxit natura.*

εἴτε ἐγένοντο ἐπιδημίᾳ πάντες μιᾷ] Mediceus, εἴτε ἐγένοντο ὄντως ἐπιδημίᾳ πάντες μιᾷ.

εἴτε ἡ φήμη, μικροῦ παντὸς οὖσα διπλασιοτέρα] Mediceus, κηροῦ παντὸς οὖσα διπλασιοτέρα. De Centauris vide Lucretium lib. v. ℣ 836 — 889.

στέρνα εἰς ἰξύν,] Cl. Pauwius ad Philen legit ἵτερα εἰς ἰξύν.

CAP. X. Ἡ Βοιωτῶν γῆ] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 28. Καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἀσπάλακες μὲν περὶ τὸ Ὀρχόμενον πολλοὶ γίγνονται· ἐν δὲ τῇ Λεβαδικῇ γειτνιώσῃ οὐκ εἰσίν· οὐδ' ἄν τις κομίσῃ, ἐθέλουσιν ὀρύττειν. Plinius lib. ix. cap. 58. *In Boeotiae Lebadia illatae solum ipsum fugiunt, quae juxta in Orchomeno tota arva subruunt, talpae.* Alii Coronicum agrum talpis carere, easque, si importentur, mori aiunt, ut auctor libelli Περὶ τῶν θαυμασ. ἀκουσμ. Ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας λέγεται τοὺς ἀσπάλακας τὰ ζῶα μὴ δύνασθαι ζῆν, μηδ' ὀρύσσειν τὴν γῆν, τῆς λοιπῆς Βοιωτίας πολὺ πλῆθος ἐχούσης. Adde Antigonum cap. 10. et Stephanum Byzant. in Κορώνεια.

Ἐν δὲ Λιβύῃ] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 28. pag. 406. Plinius lib. viii. cap. 38. Antigonus cap. 11.

Ἐν δὲ τῷ Πόντῳ οὔτε μαλάκια,] Aristoteles loco alleg. Theophylactus Simoc. cap. 9. Quaest. Nat. de polypo speciatim idem refert.

τετράκερως] τέτρακερως Gyllius. GESNER.

CAP. XI. ὑπὸ τῶν φαλαγγίων] Supra lib. ix. cap. 11.

σκεῦος] *Membrum genitale*, pudice et sobrie. Sic *vasculum* et *vasatus* apud Plautum, Petronium, et Suetonium. Nos plura de hac voce diximus in Observat. ad Epist. ad Romanos. TRILLER.

Ἐνδείκνυνται δὲ ἄρα ταῦτα καὶ ἀλγοῦντες ὅσα εἶπον ἕκαστος,] Ἐνδείκνυνται δὲ ἄρα ταῦτα ἀλγοῦντες, ὅσα εἶπον, ἕκαστοι. GESNER.

οἷα δήπερ γίνονται πολλά] Mediceus, οἷα δήπου γίνεσθαι φιλεῖ πολλά.

εἶτα οἱ δρυμοῦ ἐνορῶν·] ἐνορῶν. GESNER. Conjecturam cl. Gesneri firmat Apostolius, quare eandem in contextum recepi.

CAP. XII. Γένος τι φρυνῆς —— πικρὸν ἰδεῖν.] Supra lib. ix. cap. 11.

ὥσπερ οἱ τούτων] ὅπερ οἱ τούτων. GESNER. Mediceus, ὥσπερ οἱ τούτων.

ψ

τ̃ θήρων,] τ̃ θηρῶν. GESNER.

CAP. XIII. Χαραδριὸς] Apostolius Cent. xx. prov. 58.

ὃ ὁ μὰ] Relativum desideratur apud Apostolium.

ἀντιβλέπῃ καὶ μάλα τε ἀτρέπτως,] Apostolius, ἀντιβλέπῃ μάλα ἀτρέπτως.

ἡ τοιαύτη] Mediceus et Apostolius, καὶ ἡ παιδί.

ἀνάβλεψις] ἀντίβλεψις flagitant praecedentia. Adde Theophylactum Simocattam cap. 14. Nat. Quaest. et Michaelem Glycam Part. i. Annal. pag. 43.

CAP. XV. Ἀριστοτέλης λέγει] Lib. v. Hist. Anim. cap. 5. ubi pro κατὰ νώτου legitur κατ' ἀνέμου: idque ipsum praefert Athenaeus lib. ix. cap. 10. et Antigonus cap. 87. Adde Plinium lib. x. cap. 33.

ἐγκύμονα] Eatenus nempe, ut pariat ova subventanea. Vide Aristotelem lib. iii. De gener. anim. cap. 1.

Διαπλέκει δὲ ἄρα ὁ ὄρνις οὕτω] οὗτος. GESNER. nec aliter Mediceus. Adde Philen Carm. xii. v. 65—70.

Τίμαιος δὲ καὶ Νεοκλῆς] Mediceus, Τίμαιος δὲ καὶ Ἡρακλῆς (leg. Ἡρακλείδης) καὶ Νεοκλῆς.

CAP. XVI. Θεόπομπος λέγει τὰς περὶ τ̃ Ἀδρίαν] Confer Antigonum Carystium cap. ult. et Auctorem libelli Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων pag. 732.

Ἐνετοὺς,] Αἰνετοὺς Apostol. Cent. i. prov. 54.

ὅταν περὶ τ̃ ἄροτον τελῶν καὶ σπόρον ἡ ὥρα ᾖ] Idem, ὅταν ἀρότου καὶ σπόρου ὥρα ἦν.

Δημήτρειον] Idem, Δημήτριον.

τ̃ ξένων] Scribe, τ̃ ξενίων, quomodo etiam legitur apud Apostolium.

ἢ πεφύκασιν] ἢ πεφύκασιν. GESNER. Τὸ ἢ auctoritate Apostolii Aeliano restitui.

ἔρχονται μὲν κατὰ νέφη, ἐὰν δὲ] καὶ ἔρχονται. GESNER. Apostolius, ἐρχόμενα δὲ κατὰ νέφη, ἐὰν μέν.

προσηρημένων,] Quia idem participium mox sequitur, convenientius foret προστεθειμένων, scilicet δώρων.

ἐπιπέμπουσί γε] Apostolius, ἐπιπέμπουσί τε.

καὶ πάγε] Idem, καὶ πέτε, quod minus idoneum.

σὺν τῷ θυμῷ ἀνορύττοντες] Mediceus, ἐνορύττοντες.

CAP. XVII. καὶ τὰ λοιπὰ ἀποκείρουσι] Al. ἀποκείρει. GESNER. et Mediceus.

Ἀλώπεκες δὲ Κασπίαι] Mediceus, Ἀλώπεκες δὲ αἱ Κασπίαι.

καὶ διαλακῶσαι τε καὶ διατραγεῖν οἷοί τε εἶναι] Al. εἰσί. GESNER. et Mediceus. Pro διαλακῶσαι τε legendum videtur διαλακῶσαι γε.

Καλοῦνται δὲ ἄρα οὗτοι καναυλᾶνες,] Al. κἂν αὐτάνες. Lego καυνάκας. Vide Phavorinum. GESNER. Legendum forte καυνάκας, ut in margine ex Phavorino notatum, quam vocem e Chaldaico גונכא derivandum censet maximus Grotius in Comment. ad lib. Iudic. cap. iv. pag. 110. Opp. Theol. TRILLER. Mediceus, Καναυλᾶνες. Philes Carm. lxviii.

> Ἐκ τῶν μυῶν, κράτιστε, τῶν καναυλάνων,
> Οὕτω γὰρ ἐκ Φάρυγγος Ἰνδὸς ἂν λέγοι,
> Κύουσαν εἰ τέμοι τις εἰς τὴν γαστέρα,
> Εὑρίσκεται ζῶν καὶ σφαδάζον τὸ βρέφος.

Vbi vide notas cl. Pauwii.

κατὰ ἐξαιρεθῇ τὸ ἔμβρυον,] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 37. Antigonus cap. 113.

αὐτῆς

αὐτῆς διατμηθείσης] Mediceus, αὐτῆς δὲ διατμηθείσης.

ἐπαΐοντά φασι] Mediceus, ἐπαΐοντα ὥς φασι.

CAP. XVIII. φερνίον] Hesychius, φέρνια ἃς (leg. φερνία, ἃ) ἔνιοι ἀσήλας τὰς ἐκ σχοίνων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἄγγεῖα, οἷον σπυρίδια.

καὶ τοῦτο δήπου καινότατον] Mediceus, καὶ τοῦτο δήπου τὸ καινότατον.

CAP. XIX. τιμῶντες] μηνιῶντες. GESNER. Τιμωροῦντες τῷ ἑαλωκότι, *captae avis pennas poscentes*, legit cl. Kuhnius in Indice Var. Hist. v. Τιμωρεῖσθαι.

CAP. XX. καὶ τὰς κόρας λελαμπρυνται,] Mediceus, λελάμπρυνται.

καὶ ἐξ ὑπαρχῆς] Restituenda quae excidit particula ὡς, et legendum, καὶ ὡς ἐξ ὑπαρχῆς. TRILLER.

CAP. XXI. τὸ κιννάμωμον] Supra lib. ii. cap. 34.

καὶ μέντοι κομίζειν] Mediceus, καὶ μέντοι καὶ κομίζειν.

ἐκ τῶν τῆς γῆς τελμάτων,] τερμάτων correxit cl. Pauwius ad Philen Carm. xxvii.

Ἡρόδοτοι] Lib. iii. cap. 111. Τόδε δὴ κιννάμωμον ἔτι τούτων θωυμασιώτερον συλλέγουσι· ὅκου μὲν γὰρ γίνεται, καὶ ἥτις μιν γῆ ἡ τρέφουσά ἐστι, οὐκ ἔχουσι εἰπεῖν, πλὴν ὅτι λόγῳ εἰκότι χρεώμενοι ἐν τοῖσι δὲ χωρίοισι φασί τινες αὐτὸ φύεσθαι, ἐν τοῖσι ὁ Διόνυσος ἐτράφη· ὄρνιθας δὲ λέγουσι μεγάλας φορέειν ταῦτα τὰ κάρφεα, τὰ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες κιννάμωμον καλέομεν· φορέειν δὲ τὰς ὄρνιθας ἐς νεοσσιὰς προσπεπλασμένας ἐκ πηλοῦ πρὸς ἀποκρήμνοισι ὄρεσι, ἔνθα πρόσβασιν ἀνθρώπῳ οὐδεμίαν εἶναι· πρὸς ὧν δὴ ταῦτα τοὺς Ἀραβίους σοφίζεσθαι τάδε· βοῶν τε καὶ ὄνων τῶν ἀπογινομένων καὶ τῶν ἄλλων ὑποζυγίων τὰ μέλεα διαταμόντας ὡς μέγιστα, κομίζειν ἐς ταῦτα τὰ χωρία, καί σφεα θέντας ἀγχοῦ τῶν νεοσσιέων, ἀπαλλάσσεσθαι ἑκὰς αὐτέων· τὰς δὲ ὄρνιθας καταπετομένας, αὐτῶν τὰ μέλεα τῶν ὑποζυγίων ἀναφορέειν ἐπὶ τὰς νεοσσιάς· τὰς δὲ οὐ δυναμένας ἴσχειν, καταρρήγνυσθαι ἐπὶ γῆν, τοὺς δὲ ἐπιόντας συλλέγειν οὕτω τὸ κιννάμωμον· συλλεγόμενον δὲ ἐκ τούτων ἀπικνέεσθαι ἐς τὰς ἄλλας χώρας.

Φιλοῦσι δέ πως] An legendum, φιλοῦσι δὲ ἐν πρώοσι?

CAP. XXII. Argum. ὠρίων] Gyllius adspiravit. GESNER.

Τοῖς μὲν καλοῦσιν ἐρωδιὸν] Τοῖς μὲν καλουμένοις ἐρωδιοῖς. IDEM.

μουσικὸν] Al. μουσουργεῖν δέ. IDEM.

γονὴν ὕπνῳ] Depravatissima. Legendum extra controversiam, φωνὴν ὕμνῳ, ut antecedentia clare evincunt. TRILLER.

CAP. XXIII. τροφὴν] Legendum τρυφὴν, quas voces saepius inter se confusas legimus in antiquis codd. TRILLER.

ἰδεῖν γοῦν αὐτοὺς πάρεστι] ἐνίους πάρεστι. GESNER. Mediceus, αὐτοῖς πάρεστι, scilicet Ἰνδοῖς.

κατὰ πλῆθος] Fortean legendum, κατά ποσοῦτον πλῆθος.

εὔφηλα,] Emendo εὔχειλα, quod potius ad sensum. TRILLER.

παχύτερον] Lego ταχύτερον. TRILLER. Mediceus post παχύτερόν ἐστι addit εἰπεῖν. Scripsisse igitur videtur Auctor, ὡς εἶναι, εἰ μή πη καὶ παχύτερόν ἐστιν εἰπεῖν, *ut, nisi hoc nimis rude foret, Sirenas esse quasdam vel iisdem similitudine affines diceres.*

CAP. XXIV. οὐ μὲν ὥστε] Mediceus, οὐ μὴν ὥστε.

Εἶπον ἀνωτέρω] Supra lib. v. cap. 34. Mediceus, καὶ εἶπον ἀνωτέρω.

CAP. XXV. μεγέθει δὲ μέγιστα.] Malim, μεγέθει τε μέγιστα.

ἐπιοχοῦσαν αὐτὴν] αὐτῷ. GESNER. Mediceus, αὐτόν.

ὑπὲρ τούτου, ἰξός.] Gyllius addit, ex Strabone, ut conjicio: *Nam illis videntibus Indus pelves aqua plenas in earum conspectu ponit, ex eaque oculos oblinit, ac mox viscum pro aqua reponit: illae aspicientes (ut sunt ad omnia imitanda aptae) continuo descendunt, oculosque et ora ipsae similiter visco oblinunt, itaque postea facillime capiuntur.* Gesner. Imo ex Diodoro Siculo lib. xvii. pag. 560.

ἕρματα] Infra etiam cap. 37. ἕρματα pro *laqueis* accipit Gyllius. Quanquam si vi speculi excaecatur, quid opus est laqueo? an si manibus accipiat speculum, ut illaquetur? quod certius est. Sin minus, et inspexerit tantum, sic quoque oculis debilitatis et luce praestrictis capietur. Gesner.

ἀγλυνῶς ὁρῶσι,] Leg. ἀτενῶς ὁρῶσι.

Εἴρηται μὲν ὑπὲρ πιθήκων] Supra lib. v. cap. 7, 26. vii. 21. viii. 6. xiv. 14. xvi. 9. Item infra h. l. cap. 37.

Cap. xxvi. οὐ γίνεται] μὲν γίνεται. Gesner. vel πῶς γίνεται.

κιμάδων,] Supra lib. xiv. cap. 14.

Cap. xxvii. διευτυχεῖν εὐδαίμου] Al. διδόντυχεῖν εὐνόμου. Gesner. Mediceus, διδόντυχεῖν τοῦ εὐνόμου.

Cap. xxviii. ἐν τῷ παλαιοτάταις τοῦ χρόνου] ἐν τοῖς παλαιοτάτοις. Gesner.

Νηάδας·] Νηΐδες Heraclide de Politiis. Idem.

μείζων βοᾷ τῶν νηάδων] Forte, μεῖζον βοᾷ τῶν νηάδων: in hominem clamosum vel nimis alta voce utentem. Idem.

Cap. xxx. περὶ Παιονίδα λίμνην] ἢ περὶ Παιονίδα λίμνην. Gesner.

Cap. xxxi. τῷ ἄσθματι ἐκπατάσαντες τὸν ἐκπλυνόμενον ἀέρα,] Mediceus, τὸν ἐκπλεόμενον. forte leg. ἐξαλμιζόμενον.

εἶτα οὐ θάνωσι.] εἶτα ἀποθάνωσι. Gesner. et Mediceus.

θηρευτάτοις] εὐθηρευτάτοις. Gesner. vel θηριωδεστάτοις.

Cap. xxxii. χοιρεύλας] χοιρογρύλλας. Gesner.

Cap. xxxiii. καὶ πολυχροίᾳ διηνθισμένην] Mediceus, διηνθισμένον.

Κάστιος ἢ ἀέρα καὶ οὗτος ὄρνις,] Rursus eandem avem videtur inferius cap. 38. describere: ex cujus collatione quaedam utrobique emendanda videntur. Ego quidem et has duas, quae hic describuntur, et tertiam, quae infra, pro ave una acceperim. Gesner.

σκέλη οἱ μικρά.] μακρά. Idem.

νῶτον αὐτοῦ πορφυροῖς] πορφύρα. Idem.

Cap. xxxiv. μικραὶ τὸ μέγεθος καὶ σιμαι.] σιμαί. Gesner.

ὡς καὶ τοῖς Μιλησίοις ἐρίοις] Idem ex Ctesia refert Apollonius cap. 20. Κτησίας δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν, καμήλους τινὰς ἐν τῇ (supple τῶν Κασπίων) χώρᾳ γίγνεσθαι, ὡς ἔχειν τρίχας πρὸς Μιλήσια ἔρια τῇ μαλακότητι· τούτων (leg. ἐκ τούτων) τοὺς ἱερεῖς (leg. ἱερεῖς) καὶ τοὺς ἄλλους δυνάστας τὰς ἐσθῆτας φέρειν.

Cap. xxxv. Ῥαχίων] Ῥαυκίων potius legendum monet ad Stephanum Byzant. Lucas Holstenius pag. 270. Triller.

καὶ οἰκῆσαι] καὶ οἰκίσαι. Gesner, nec aliter Mediceus.

Ῥᾶκος.] Ῥαῦκον. Vide quae annotavi sup. lib. xii. cap. 22. Gesner. Historiae, quam auctor hoc capite profert ex Antenore, fidem facit nummus argenteus duobus symbolis conspicuus, equo nempe, cui adsistit Neptunus, et tridente cum hac

hac epigraphe PAYKIOIN *geminorum Rhauciorum*. Hunc nummum olim evulgatum a cl. Haym in Thesauro Britann. tom. ii. pag. 147. e gaza Illustrissimi Devoniae ducis, erudite, ut solet, illustravit diligentissimus Graecae antiquitatis investigator, Edmundus Chishull in Commentar. ad Antiquitates Asiaticas, pag. 127. Videlicet Rhaucii hoc ipso numismate cum vetustae urbis, e qua emigrare coacti fuerant; tum coloniae, quam in alia parte Cretae condiderant, memoriam apud posteros propagare voluerunt. Ceterum pro Ῥαχίων et Ῥᾶκον, Ῥαυκίων et Ῥαῦκον jussu cl. Holstenii, et fide nummi, Aeliano restitui.

CAP. XXXVI. ἦδ' ὅς. (Θαυμάζων τὸ αἴτιον ὅ,τι πότε ἦν, τῶν ἄλλων τὸ ἀναγκάζον ἀπεχομένους τοὺς λέοντας, τῶν καμήλοις ἐπιτίθεσθαι, ὃ μήτε πρότερον ὀπώπεσαν θηρίον, μήτ' ἐπεπειρέατο αὐτοῦ.)] Parenthesi inclusa ex Herodoti septimo supplevimus. GESNER. nempe cap. 25. Istam vero periodum, utpote Herodoteam, non Aelianeam, ex hoc capite eliminandam duxi.

καὶ ἴσοι λῷον] καὶ ὅσοι λεόντων] GESNER.

εἰδότας] ἰδόντας. IDEM.

CAP. XXXVII. Ἀλεώντες ἄνθρωποι] Apostolius Cent. ii. prov. 6. Tzetzes Chil. iv. 134, 302.

ἑνδεκα,] Apostolius, εἰς καὶ δέκα.

ἵνα αὐτῶν] Mediceus et Apostolius, ἵνα ἑαυτῶν.

γειτνιώσης] Idem, γειτονούσης.

ἐγκεφαλὶς ἐγένετο,] Apostolius, κρείττων γενόμενος ἐγένετο, prave.

τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικόν] Iliad. A. γ´ 4. ubi vulgo legitur:

> αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
> Οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

Vbi pro πᾶσι Zenodotum legisse δαῖτα docet Eustathius.

ἔμελλεν] Apostolius ἔμελλεν, et mox ἀπολείπουσι, mendose.

ἢ ἀκύων,] ἢ καὶ ἀκύων. IDEM.

καὶ πολλὰς] κύλικας πολλάς. GESNER. Malim, καὶ πολλά.

περὶ τὸ χωρίον,] Apostolius, ἐπὶ τὸ χωρίον.

καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρηται] Mediceus, εἴρηκε.

ὁρᾷ δὲ στραφεὶς] Mediceus et Apostolius, ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφείς.

ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβὴν] τῷ σωτῆρι εὐγνώμων, vel εὐχαρις. GESNER. In margine legitur τῷ σωτῆρι εὐγνώμων, vel εὔχαρις, quod non improbo. Minore tamen mutatione et majore verisimilitudine emendarem, τῷ σώματι ὑγιής, *corpore sana atque integra aquila*. TRILLER. Mediceus et Apostolius, τῷ σώσαντι ἀμοιβὴν venuste. Sequitur enim τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν.

εἰσφοιτήσαντι] ἐκφοιτήσαντι. GESNER.

ὥστε κρίνειν ἐμὲ] Mediceus, ὥστε γε κρίνειν ἐμέ.

CAP. XXXVIII. Ἐν θαλάσσῃ τῇ Κασπίας] Hoc caput codex Mediceus transponit post caput XXXIII. Vbi vide notam doctissimi Gesneri.

ἀλλὰ τὸν εὐγενῆ χῆνα καὶ τοὺς ἄλλους ἰδεῖν ὑπερέχει.] Mediceus, ἀλλὰ καὶ τὸν εὐγενῆ χῆνα καὶ τοὺς ἄλλους ἰδεῖν ὑπερέχοντα.

τὰ δὲ ὑπὸ τὴν γῆν γαστέρα περίσσα.] Vide supra quoque cap. 33. GESNER. τὸ γῆν nihili est, et recte abest a Mediceo.

κεφαλὴν δὲ λεπτὴν] Mediceus, κεφαλὴν δὲ ἄγαν λεπτήν.

Cap. xxxix. Ἐν τῇ Παρξιακῇ] Ἐν τῇ Περσιακῇ, ut et Gyllius legit. Gesner.

πιθήκους] Imo κηρκοπιθήκους proprie dictos, de quibus vide Megasthenem apud Strabonem lib. v. pag. 703.

ἴχειν δὲ οὐρὰς] Mediceus, ἴχειν δὲ καὶ οὐράς.

πηχῶν πέντε] δυοῖν πηχῶν, ut ait Megasthenes, idque longe verisimilius est.

Cap. xl. περὶ τὸν Ἐσταμένον ποταμὸν] Mediceus, περὶ τὸν Ἀταβάραν ποταμόν. Pro Ἀταβάραν repofui Ἀσταβόραν fretus auctoritate Agatharchidae, Strabonis lib. xvi. et Ptolemaei. Idem nomen corruptum est apud Diodorum Siculum lib. iii. pag. 159. κατὰ γὰρ τὴν Αἰθιοπίαν τὴν ὑπὲρ Αἰγύπτου περὶ τὸν Ἄσαν καλούμενον ποταμὸν παροικεῖ τὸ τῶν Ῥιζοφάγων ἔθνος. Leg. περὶ τὸν Ἀσαβόραν.

κυνώπιά τινα] Prior vox probi commatis non est, neque ab ullo scriptorum Graecorum, quod sciam, usurpata. Mediceus, κυνώπων νέφη τινά. Strabo lib. vi. Λεοντόβολα δ' ἐςὶ τὰ χωρία, τὸ δ' ὑπὸ κυνὸς ἐπιπολλὰς ἡμέρας ὑπὸ κυνώπων μεγάλων ἐξελαύνεσθαι τὰ θηρία ἐκ τῶν τόπων.

τὸ ἄθροι καταλαβεῖν] Mediceus, τὸν ἄθροι πολλὰ καταλαβεῖν.

καὶ μέχρι τὴν λίμνην] Mediceus, ἐς τὰ μέχρι τὴν λίμνην.

Ἀῤῥάταν] Al. Ἀρσαλίαν. Gesner. In margine est Ἀρσαλίαν nihilo melius. Summus Bochartus legendum censebat Ἀκράβατιν ab עקרב (quod Hebraeis, Syris, Chaldaeis, Arabibus, et Aethiopibus idem est ac *scorpio)* in Hierozoic. Part. ii. lib. iv. cap. 29. pag. 642. acutissime. Triller. Mediceus, Ἀσσαλίαν.

καὶ τούτῳ μὲν θηρίον] Mediceus, τοῦτο.

ἐπιπολάζειν] Addo φασίν. Gesner.

τεκεῖν δ' ἄρα τὰ κακά φασιν ἐμβρύων πονηρίας.] Al. τεκεῖν δὲ περὶ τὰ κακὰ ταῦτα. Gesner. Mediceus, τεκεῖν δ' ἄρα τὰ κ. φ. ὁ. πονηρίαν.

ἐπιμελείας] ἀπωλείας. Gesner.

οὐδὲ] Mallem, οὐδὲν, aut εἰ δέ. Triller.

Cap. xli. Μυῶν ὀρυκτῶν] Diodorus Sic. lib. iii. pag. 164. Rutilius in Itiner. lib. i. ℣ 283.

Cernimus antiquas nullo custode ruinas,
Et desolatae moenia foeda Cosae.
Ridiculum cladis pudet inter seria causam
Promere, sed risum dissimulare piget.
Dicuntur cives quondam migrare coacti,
Muribus infestos deseruisse lares.

ἡ κρυῶν,] Al. κρυμῶν. Gesner. et Mediceus.

Αὐτοριάτας] Autoriatae Stephano gens est Thesprotica. Al. Ἀνθωριάτας. Gesner. Diversa est lectio in margine, nunc Ἀνθωριάτας, nunc Αὐτοριάτας exhibens. Αὐτωρίτας vero legit vir summus, Samuel Bochartus in Hierozoic. P. ii. lib. v. cap. 2. pag. 662. quod quam prope a vero absit, aliorum esto judicium. Quod quidem ad me, ego certe huic emendationi, veluti perquam ingeniosae, haud temere subscripserim; quin potius legendum arbitror loco τοῦ Αὐτωριάτας Ἰνδῶν, Αὐτωριάτας Ἰλλυρίων; *Autoriatae* enim non Indiae sunt gens, sed Illyriae, ut testantur Strabo lib. vii. Arrianus lib. i. De exped. Alex. Scylax, alii; quamvis eos ad Thesprotiam referat Stephanus, notatus hinc a Berkelio atque Holstenio.

Ceterum

Ceterum ab ranis civitatem in Gallia quoque pulsam commemorat Plinius lib. viii. cap. 29. TRILLER. Eadem de Autariatis vel Autoriatis referunt Diodorus Siculus lib. iii. pag. 164. atque Auctor libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. pag. 736. atque Iustinus lib. xv. cap. 2. hunc in modum scribens: *Dum haec aguntur, Cassander ab Apollonia rediens incidit in Autariatas, qui propter ranarum muriumque multitudinem, relicto patriae solo, sedes quaerebant; veritus, ne Macedoniam occuparent, facta pactione, in societatem eos recipit, agrosque iis ultimos Macedoniae adsignat.* Casaubonus ad Strabonem lib. vii. pag. 317. legit Αὐταριάτας, et vocem Ἰνδῶν vel mutandam, vel rejiciendam esse existimat; at cl. Bocharto Μαιδῶν pro Ἰνδῶν corrigendum videbatur.

καὶ γῆς μέντοι Λιβυστίνων] Mediceus, Λιβυστινόν.

nationem Libycam] Nomadum, cum aliis rebus felicem, tum lacte abundantem. GESNER.

οὐ καὶ ἀναθέρα μνήμην ἐποιησάμην,] Supra h. l. cap. 27.

CAP. XLII. Ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ.] Quae auctor hoc capite narrat, de myrmecoleonibus apud Troglodytas intelligenda putem. De quibus eadem scribit Agatharchides apud Photium pag. 1362.

παιδοποιὸν σῶμα] Σῶμα hic κατὰ σεμνολογίαν idem est ac *membrum genitale*, quod continuando generi inservit; quomodo et Latini, v. g. Phaedrus, Ovidius, Petronius, aliique τὸ *corpus* adhibere solent, quod et in Pandectis aliquoties legitur. Conferri meretur Wilhelmus Baxter ad Anacreont. Od. li. Plura autem hac de locutione dicta a nobis sunt in Observat. ad Epist. ad Romanos, et Corinthios; quibus in locis vox σῶμα in hoc significatu aliquoties occurrit. TRILLER.

CAP. XLIII. Πάρδαλις] Apostolius Cent. xx. prov. 21.

τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν] Iliad. Φ. ℣ 577. ubi vulgo editur:

> Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
> Ἀλκῆς, πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι.

CAP. XLIV. Ῥινοκέρωτος] De quo post Agatharchidem apud Photium in Bibl. Cod. pag. 1362, scripserunt Diodorus Siculus lib. iii. pag. 167. Strabo lib. xvi. pag. 774. Plinius lib. viii. cap. 20. Oppianus lib. ii. Κυνηγ. ℣ 551. atque e recentioribus Sebast. Munsterus in Cosmographia.

γράφει τις ἑωλόν ἐστιν] γράφειν μέν. GESNER. Mediceus, γράφειν τελείωλόν ἐστιν.

καὶ Ῥωμαῖοι τεθεαμένοι] Mediceus, καὶ Ῥωμαίων οἱ τεθεαμένοι.

τὸ κέρας] Vel etiam duo cornua. Martialis Spectac. Epig. xxii. ℣ 5.

> *Namque gravem gemino cornu sic extulit ursum,*
> *Iactat ut impositas taurus in astra pilas.*

Vbi pro *ursum* Viri docti emendarunt *urum*, ad quam vocem τὸ *gemino cornu* referendum esse iidem statuunt, nec male. Magis igitur ad rem est, quod Pausanias scribit lib. ix. cap. 21. Εἶδον δὲ καὶ ταύρους τούς τε Αἰθιοπικοὺς, οὓς ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ὀνομάζουσι ῥινόκερως, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ἓν ἑκάστῳ κέρας, καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα· ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδὲ ἀρχὴν κέρατά ἐστι. Et lib. v. cap. 12. οἱ δὲ Αἰθιοπικοὶ ταῦροι τὰ κέρατα φύουσιν ἐπὶ τῇ ῥινί. Ad quem locum cl. Kuhnius notat: " Pau-

“ saniam juvat, quod commodum “ ad me Lutetia scripsit amicus, “ nempe doctissimum Balusium sibi “ ostendisse duo unius rhinocerotis “ cornua, una cum altero Pliniano “ et unico cornu.”

σιδήρῳ δὲ τὸ καρτερὸν προσείκασαι] Mediceus, σιδήρῳ δὲ τὸ καρτερὸν αὐτοῦ προσείκασαι.

ἀποτέμνει τε,] Malim, ἢν ἀποτέμνει τε.

ὁ δὲ οὐ μὴν μικρὸν] Forte μακρὸν, vel negatio tollenda. GESNER. aut potius legendum, ὁ δὲ οὖν μὴν μικρόν.

καὶ πολλοὶ σφᾶς ἐντυχεῖν ἐστι] καὶ πολλοῖς, ὥς φασιν. GESNER. Locus misere depravatus: in margine est πολλοῖς, ὥς φασιν, quod nihil huc facit. Emendandum haud dubie πολλοῖς ἐλέφασιν ἐντυχεῖν ἐστι τεθνεῶσι, sensu admodum claro. TRILLER. Venusta hac conjectura scripturam codicis Medicei adsecutus fuit doctissimus Trillerus. Eadem etiam in mentem venerat cl. Pauwio.

ἀλλὰ ἀποτρέχων πως ἀποπεσόντος πιεσθῇ, περιβαλλόμενος] Addo, ὁ ἐλέφας. GESNER. Haec adjectio necessaria non est, si locus hic ita constituatur, ἀλλ' ἀποτρέχων πως ἀπ' ἐμπεσόντος, vel ἀπ' ἐλέφαντος, πιεσθῇ, ὃς περιβαλλόμενος τὴν προβοσκίδα αὐτὸν κατέχει: *verum quodammodo prae timore aufugiens.* Cl. Pauwius malebat, ἀποτρέχων ποσὶν ἐπιπεσόντος, vel ἀπερπεσόντος, πιεσθῇ.

ἐμπίπτων τοῖς κέρασι κατόπτει, ὡς πελέκυσιν.] καὶ ἐμπίπτων τοῖς κέρασι κατακόπτει. GESNER. Bene in margine Gesnerus emendat κατακόπτει. Legi tamen etiam posset κατατύπτει. TRILLER. Mediceus, ἐμπ. τ. κ. κατακόπτει.

CAP. XLV. οἱ τῶν Αἰθιόπων ταῦροι,] Agatharchides apud Photium Biblioth. pag. 1363. Diodorus Sic. lib. iii. pag. 168. Plinius lib. viii. cap. 21.

οὕτως.] ὄντως. GESNER.

στείρουσιν] τείνουσιν. IDEM. vel στερεοῦσιν.

καὶ ἀναστήσαντες αὐτοὺς] αὐτά. GESNER. Malim αὐτοῖς, nam αὐτὰ proxime praecessit.

εἶτα οὐ] εἶτα οὖν. GESNER.

οἱ τοίνυν νομεῖς ἀπαρχεῖν] Mediceus, ἐπαρκεῖν.

ῥώμην ταύρου, σιδήρου δὲ κρείττων ἐστί.] Mediceus, ῥώμην δὲ ταύρου, σιδήρου δὲ κρεῖττόν ἐστι.

CAP. XLVI. Μνασέας ἐν τῇ Εὐρώπῃ Διὸς,] ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς. GESNER. Mediceus, ἐν τῇ Εὐρώπῃ Διός. Legendum putem, ἐν τῷ Εὐρώπης δευτέρῳ. Athenaeus lib. vii. pag. 296. Μνασέας ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Εὐρωπιακῶν. Et xii. pag. 530. ὡς Μνασέας φησὶν ἐν τρίτῳ τοῦ Εὐρώπης. Suidas in v. Προξιδίκη: Μνασέας ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης. Fulgentius in Expos. Serm. Ant. *Mnaseas tamen* III. *Europae libro scripsit, Apollinem postquam ab Iove ictus* etc. Ejusdem librum i. et ii. Περὶ Ἀσίας laudant scholiastes Apollonii Rhodii lib. i. Argon. ℣ 1129. atque Athenaeus lib. viii. cap. viii. Ejusdem etiam Περίπλουν laudant Athenaeus lib. viii. init. et Suidas v. Πύθου χελιδόνος. Patria autem Patrensem [Πατρέα] fuisse docent Athenaeus et Suidas in v. Σάβοι, ex ms. Leidensi. Nam vulgo istic, ut et in v. Πύθου χελιδόνος, Πατραεῦς legitur. Confer cl. Vossium lib. i. De hist. Gr. cap. 21.

Ἱερακλέους] Ἡρακλέους. GESNER.

ἐν τῷ τοῦ Ἥρας] Lege Ἥβης, quomodo vertit Gesnerus.

Ὀχετὸς δὲ αἰενάου] Mediceus, Ὀχετὸς δὲ ἄρα ἀενάου.

οἱ δὲ ἄῤῥενες, ὅταν ᾖ καιρὸς ἀποθορνύμενοι ἀπερπέτονται τὸν ὀχετόν· ὁμιλήσαντες δὲ τῶν θηλειῶν,] Mediceus, οἱ

δὲ

δὲ ἄῤῥενες, ὅταν ἢ καιρὸς ὑποθόρνυσθαι, ὑπερπέτηται τ ὀχετὸν, εἶτα ὁμιλήσαντες τ θηλείαις.

οἷα εἰκὸς καὶ πρῶτα] Conjunctio abest a Mediceo.

αἱ μὲν μητέρες τὰς θυγατέρας, σὺ δὲ ὑεῖς] Mediceus, αἱ μ. τὰς θ. τοὺς ὑεῖς.

E P I L O G V S.

Σπουδῇ τῇ ἐμῇ] Potius foret, σπουδὴ ἡ ἐμή.

ἀνιχνεύσατε] ἀνίχνευσέ τε. GESNER. nec aliter Mediceus.

ὡ ὧν ὄντε ἦν] οἷόν τε ἦν. GESNER. Mediceus, ὡς οἷόν τε ἦν. Quae scriptura prorsus idonea est, si sequens periodus constituatur hunc in modum, ὡς οἷόν τε ἦν εἰπεῖν· μὴ παραλιπόντα, ἅπερ ἔγνων, μήτε βλακεύοντα, μήτε τὰ ζῶα, ὡς ἄλογόν τε καὶ ἄφωνον ἀγέλην ὑπεριδόντα καὶ ἀτιμάσαντα, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἔρως με σοφίας. Simili constructione utitur Auctor lib. xiii. Var. Hist. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἄν τις αὐτὴν κατέλαβεν.

καὶ πῶς φιλόσοφον ἐλέφας,] θυμόσοφον, ut alibi nominat. GESNER.

καὶ εἴδη χηνῶν] καὶ εἴδη χελωνῶν. GESNER. Mediceus, καὶ εἴδη ἰχθύων.

ἔχει, καὶ φυλάττω καὶ παρέρχομαι.] Mediceus, ἔχει καὶ φυλάττει, παρέρχομαι.

Ἀλλ' οὐ μοι φίλον σὺν τοῖς πλουσίοις ἀριθμεῖσθαι, καὶ ἐκείνους ἐξετάζεσθαι.] σὺν ἐκείνοις. GESNER. Mediceus, Ἀλλ' οὐ μοι φίλον σὺν τοῖσδε τοῖς πλουσίοις ἀριθμεῖσθαι, καὶ πρὸς ἐκείνους ἐξετάζεσθαι.

χρήματα ἅμα καὶ κτήματα.] Mediceus, χρήματά τε ἅμα καὶ κτήματα.

μηδὲ ἰδίᾳ τὰ ἑκάστῳ εἶπον] Mediceus, τὰ ἑκάστων.

ἀνέμιξα δὲ καὶ τὰ ποικίλα ποικίλως] Mediceus, τὰ ποικίλων ποικίλα.

ὅποι μ' ἂν ἀπάγῃ.] Mediceus, ὅπῃ.

ἀλλὰ πολὺ πάντων] μᾶλλον πολύ γε τοσούτων. GESNER. Mediceus, ἀλλὰ πολύ γε τῶν τοσούτων.

ὁπόσα ἡ φύσις ἔδωκέ τε αὐτοῖς,] Cl. Wardus legendum existimat, ὁπόσα δὲ ἡ φύσις ἔδωκέ τε αὐτοῖς.

Κέφαλοι] De Cephalo vide Ovidium lib. vii. Metamorph. ℣ 705. et Antoninum Liberalem cap. 41. Metamorph.

Ἱππόλυτοι;] Euripides Hippolyto ℣ 15.

Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην
Τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγούμενος·
Χλωρὰν δ' ἂν ὕλην παρθένῳ ξυνὼν ἀεὶ,
Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονὸς,
Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας.

Post χλωρὰν δ' inserui particulam ἂν, postulante metro.

Λεωνίδης] Quem saepius laudavit auctor, ut lib. ii. cap. 6 et 50. iii. 18. xii. 41.

Δημόστρατος,] Ejusdem meminit Auctor supra lib. xiii. 21. et xv. 4, 9, 19.

Ἀγλαοφῶντα] Hunc pictorem laudant Cicero lib. iii. De orat. cap. 7. Plinius lib. xxxv. cap. 9. Athenaeus lib. xii. cap. 9.

ἢ νεβρὸς, ὡς Ἄπτιην] Al. νεκρός. Ἄπτιην nomen corruptum apparet, forte Ἀπελλῆς. GESNER. ἢ νεβρὸς, ὡς Ἀπελλῆν.

ἢ τὸ πλασθὲν βοΐδιον, ὡς Μύρωνα,] Ausonius Epigr. 57.

Bucula sum, caelo genitoris facta Myronis
Aerea: nec factam me puto, sed genitam.

Sic

Sic me taurus init: sic proxima bucula mugit:
Sic vitulus sitiens ubera nostra petit.
Miraris, quod fallo gregem? gregis ipse magister
Inter pascentes me numerare solet:

Et epigr. 58.

Vbera quid pulsas frigentia matris abenae,
O vitule, et succum lactis ab aere petis?
Hunc quoque praestarem; si me pro parte parasset
Exteriore Myron, interiore Deus.

Adde Anthologiam Graec. Epig. lib. iv. cap. vii. et Plinium lib. xxxiv. cap. 8.

Εἰ δ' εἰς τὰ τῶν τοσούτων ἐπιδεικνύει, καὶ ὑπ' αὐγὰς ἄγει] Mediceus, ἐπιδεικνύοι, et ἄγοι.

καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἀνδρείαν] Mediceus, καὶ δικαιοσύνην, καὶ σωφροσύνην, καὶ ἀνδρείαν.

εὐσέβειαν — ἐλέγχομεν.] ἀσέβειαν ἐλέγχομεν. Gesner.

εἰ ταῦτα εἶπον] εἰ ταυτὰ εἶπον. Gesner.

Διάγει τὸ πεῖρας τῆσδε ὁ αὐτὸς ἐλθών] A Mediceo abest articulus ὁ.

Φίλη δὲ ἡ ἀλήθειά μοι,] Supra lib. ii. cap. 11. Εἰ μὲν οὖν ἔμελλον τὴν ἐν Ἰνδοῖς αὐτῶν (ἐλεφάντων) εὐπείθειαν, καὶ εὐμάθειαν, ἢ τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ, ἢ τὴν ἐν Λιβύῃ γράφειν, ἴσως ἄν τῳ καὶ μῦθον ἐδόκουν τινὰ συμπλάσας κομπάζειν, εἶτα ἐπὶ φήμῃ τοῦ θηρίου τῆς φύσεως καταψεύδεσθαι, ὅπερ ἐχρῆν δρᾶν φιλοσοφοῦντα ἄνδρα ἥκιστα καὶ ἀληθείας ἐραστὴν διάπυρον.

χρήσωμαι καὶ πονηροῖς] Mediceus, χρήσωμαι πονηροῖς.

F I N I S.

ERRATA in Notis sic emendentur.

Pag.		Lin.	Lege
982.	a.	45.	Gellium
985.	a.	12.	Ἠ δεινὸν
	b.	3.	Εὐριπίδης πολλοῖ
1001.	a.	17.	*dele* διὰ
1004.	b.	2.	παρὰ τοῦ
1017.	a.	5.	τρίφει
1035.		3.	Σιταῖοι
1059.		8.	Gesner.
1062.		12.	*dele* leg.
1069.	b.	5.	ψαμμιτίχῳ
1072.		35.	cicadas.
1073.	a.	22.	μελιλαχὼς
1082.		44.	Ὀλυμπίας
1088.	b.	36.	Cimonis
1091.	a.	36.	ἀοτοκεῖ θύραζε τὸ
1104.	b.	35.	εἶπεν
1118.	a.	13.	ὄφιας
		24.	Praeterem

INDEX
GRAECO-LATINVS
PRAECIPVORVM ANIMALIVM
AB
AELIANO
MEMORATORVM.

Numerus Romanus librum, Barbarus caput indicat.

INDEX GRAECO-LATINVS

Αὐλωπίας,

PRAECIPVORVM ANIMALIVM.

INDEX GRAECO-LATINVS

Ἠπατος,

INDEX GRAECO-LATINUS

PRAECIPVORVM ANIMALIVM.

INDEX GRAECO-LATINVS

Ὄρτυξ,

INDEX GRAECO-LATINUS

Σκορπίος,

INDEX

INDEX

LATINO-GRAECVS

PRAECIPVORVM ANIMALIVM

AB

AELIANO

MEMORATORVM.

Acanthus, Acanthis, ſpinus,	Ἄκανθος.
Acanthylis,	Ἀκανθυλίς.
Accipiter,	Ἱέραξ.
Accipiter montanus,	Ἱέραξ ὀρείτης.
Accipiter nothus,	Ἱέραξ νόθος.
Accipiter ocypterus,	Ἱέραξ ὠκύπτερος.
Accipiter palumbarius,	Ἱέραξ φασσοφόνος, φασσοφόντης.
Accipiter pelagius,	Ἱέραξ πελάγιος.
Accipiter tanyſipterus,	Ἱέραξ τανυσίπτερος.
Buteo,	Τριόρχης.
Cenchris,	Κεγχρηΐς.
Harpe,	Ἅρπη.
Mermnos,	Μέρμνος.
Oſſifraga,	Φήνη.
Accipiter marinus,	Ἱέραξ ὁ θαλάσσιος.
Acus marina,	Βελόνη ἡ θαλαττία.
Adonis,	*vid.* Mugil.
Aegithalus,	Αἰγιθαλός.
Aegithus,	Αἴγιθος.
Aegypius,	Αἰγυπιός.
Aeſalo,	Αἰσάλων.
Aetnaeus,	Αἰτναῖος.
Agnus,	*vid.* Aries.
Alauda,	Κόρυδος, κορυδαλός.
Alcedo,	*vid.* Carulus.
Amia,	Ἀμία.
Ammobates,	*vid.* Dipſas.
Amphiſbaena,	Ἀμφίσβαινα.
Anas,	Νῆττα.
Anguilla,	Ἔγχελυς.
Anſer,	Χήν.
Anſer ex cohorte,	Χὴν ἐξ αὐλῆς.
Anſerum pulli,	Χηνιδεῖς.
Anthedo,	Ἀνθηδών.
Anthias,	Ἀνθίας.
Anthus,	Ἄνθος.
Aper,	Κάπρος, σῦς, σῦς ὁ ἄγριος, ὗς ἄγριος.

INDEX LATINO-GRAECVS

Avis

PRAECIPVORVM ANIMALIVM.

Avis unicornis,	Ὄρνις μονόκερως.
Avicula recens nata,	Νεοττὸς ὀρτάλιχος.
Aulopias,	Αὐλωπίας.
Aurata,	Χρύσοφρυς.
Balaena,	Φάλαινα.
Basiliscus,	Βασιλίσκος.
Bestiae satyrorum formam gerentes,	Ζῶα σατύροις ἐμφερῆ τὰς μορφάς.
Blatta,	Σίλφη, τίφη.
Boccalides,	Βωκκαλίδες.
Bos,	*vid.* Taurus.
Bos marinus,	Βοῦς θαλάττιος.
Brenthus,	Βρένθος.
Bubali, bubalides,	Βουβαλίδες.
Bubalidum foetus,	Βουβαλίδων πῶλοι.
Buccina,	Κήρυξ.
Buprestis,	Βούπρηστις.
Buteo,	*vid.* Accipiter.
Calamodytes,	Καλαμοδύτης.
Callionymus,	Καλλιώνυμος.
Camelus,	Κάμηλος.
Camelus Bactrianus,	Κάμηλος ἡ ἐκ Βάκτρων.
Canautanes,	*vid.* Mus.
Cancer,	Καρκῖνος.
Cancer cursor,	Καρκῖνος δρομίας.
Cancer fluviatilis,	Καρκῖνος ποτάμιος.
Cancer lutarius,	Καρκῖνος πηλίας.
Cancelli,	Καρκινάδες.
Canis,	Κύων, σκύλαξ.
Canis domesticus,	Κύων οἰκουρός.
Canis venaticus,	Κύων ἀγρευτικός.
Canis venatica,	Κύων θηρευτική.
Canis Aegyptius,	Κύων Αἰγύπτιος.
Canis Eretrica,	Σκύλαξ Ἐρετρική.
Canis Carmanius,	Κύων Καρμάνιος.
Canis Cretica,	Κύων Κρῆσσα.
Canis Hyrcanus,	Κύων Ὑρκανός.
Canis Indicus,	Κύων Ἰνδικός.
Canis Memphiticus,	Κύων Μεμφίτης.
Canis Molossus,	Κύων Μολοσσός, Μολοττός. Σκύλαξ Μολοττός.
Canicula,	Κύων μικρός, σμικρός, κυνίδιον.
Catellus Melitensis,	Κυνίδιον Μελιταῖον.
Canicula Sicula,	Κυνίδιον Σικελικόν.
Canum catuli,	Σκυλάκια, σκύλακες, σκύλακες κυνῶν.
Canicula [piscis]	Κύων.
Canicula marina,	Κύων θαλάττιος, θαλαττία.
Canis Xiphias,	Κύων ἐγξιφίας.
Galeus, mustelus,	Γαλεός.
Glaucus,	Γλαῦκος.
Centrita,	Κεντρίτης.
Cantharis,	Κανθαρίς.
Cantharus, scarabaeus,	Κάνθαρος.
Cantharus Indicus,	Κάνθαρος ἐν Ἰνδοῖς.
Cantharus marinus,	Κάνθαρος ὁ θαλάττιος.
Capito,	*vid.* Mugil.
Caprea,	*vid.* Cervus.
Cartazonus,	Καρτάζωνος.
Carulus, cerulus, alcedo halcyon,	Κήρυλος, ἀλκυών.
Castorides,	Καστορίδες.
Catoblepon,	Κάτω βλέπον.

Concha,

PRAECIPVORVM ANIMALIVM.

Concha,	Κόγχη.
Conchae Margaritarum genitrices,	Κόγχαι μητέρες τῶν Μαργαριτῶν.
Conger,	Γόγγρος.
Cophias, typhlops, typhlines,	Κωφίας, τύφλωψ, τυφλίνης.
Coracinus,	Κορακῖνος.
Cornix,	Κορώνη.
Cornix maritima,	Κορώνη ἐναλία.
Corvus,	Κόραξ.
Corvus Aegyptius,	Κόραξ Αἰγύπτιος.
Corvus Libycus,	Κόραξ Λίβυς.
Coturnix,	Ὄρτυξ.
Crambis,	Κραμβίς.
Crex,	Κρέξ.
Crocodilus,	Κροκόδειλος.
Crocodilus terrestris,	Κροκόδειλος ὁ χερσαῖος.
Crocodilorum duo genera in Gange,	Κροκοδείλων δύο γένη ἐν Γάγγῃ.
Crocuta,	Κοροκότλα.
Cuculus,	Κόκκυξ.
Cuculi pulli,	Κόκκυγος βρέφη.
Culex,	Κώνωψ.
Cuniculus,	Κόνιλος.
Curuca,	Πάππος.
Cyanus,	Κυανός.
Cycnus, olor,	Κύκνος.
Cymindis,	Κύμινδις.
Cynocephalus,	Κυνοκέφαλος.
Cyprinus,	Κυπρῖνος.
Dama,	*vid.* Cervus.
Delphinus,	Δελφὶν, δελφίς.
Dentices,	Συνόδοντες.
Dicaerus,	Δίκαιρος.
Dipsas,	Διψάς.
Ammobates,	Ἀμμοβάτης.
Causon,	Καύσων.
Centris,	Κεντρίς.
Prester,	Πρηστήρ.
Dorcas,	*vid.* Cervus, et Hircus.
Draco,	Δράκων.
Draco terrestris,	Δράκων ὁ χερσαῖος.
Dracones in Epiro a dracone Delphico prognati,	Δράκοντες ἐν τῇ Ἠπείρῳ ἔκγονοι τοῦ ἐν Δελφοῖς Πυθῶνος.
Draco [piscis]	Δράκων.
Draco marinus,	Δράκων ὁ θαλάττιος.
Dryocolaptes, pica,	Δρυοκολάπτης.
Echeneis.	Ἐχενηΐς.
Elephas, elephantus,	Ἐλέφας.
Elephantus militaris,	Ἐλέφας στρατιώτης.
Elephantus Prasius,	Ἐλέφας Πραίσιος.
Elephantus Taxilas,	Ἐλέφας Ταξίλας.
Elephantorum foetus, pulli,	Ἐλεφαντίσκια, ἐλεφάντων βρέφη, πώλια.
Ellops,	Ἔλλοψ.
Encrasicholi,	Ἐγκρασίχολοι.
Engraules,	Ἐγγραύλεις.
Lycostomi,	Λυκόστομοι.
Ephemera animalia,	Ἐφήμερα ζῶα.
Equus,	Ἵππος.
Equa,	ἡ Ἵππος, ἵππος θῆλυς, θήλεια.
Equi feri,	Ἵπποι ἄγριοι.
Equi lycospades,	Ἵπποι λυκοσπάδες.
Equus unicornis,	Ἵππος μονόκερως.
Equus Indicus,	Ἵππος Ἰνδός.
Equus Libycus,	Ἵππος ἡ Λιβύσση.

Equinus

Equinus pullus, πῶλος, Ἵππου υἱός.
Equus fluviatilis, hippopotamus, Ἵππος ὁ ποτάμιος.
Erinaceus, herinaceus terrestris, Ἐχῖνος χερσαῖος.
Eruca, Κάμπη.
Exocoetus, Ἐξώκοιτος.

Fiber, Κάστωρ.
Ficedula, Συκαλίς.
Florus, Ἀνθός.
Foetus in utero avium, serpentium, et crocodilorum, Ψάκαλοι, ἔμβρυα.
Formica, Μύρμηξ.
Formica alba, Μύρμηξ ὁ λευκός.
Laërtes, Λαέρτης.
Formica Indica, Μύρμηξ ὁ Ἰνδός.
Formicarum foetus, Μυρμήκων σκύμνοι.

Gallus, Ἀλεκτρυών.
Gallina, Ἀλεκτορίς.
Gallina matrix, ἡ Ὄρνις.
Gallinacei generis ales, Ὄρνις.
Gallinacei pulli, Ἀλεκτορίδες, νεόττια ἀλεκτρυόνος.
Pullus annotinus, Πέρυσις.
Gavia, *vid.* Larus.
Gladius, *vid.* Xiphias.
Glanis, Γλάνις.
Glaucus, *vid.* Canicula marina.
Gobius, Κωβιός.
Graculus, monedula, Κολοιός.
Grus, Γέρανος.
Grus, marinus piscis, Γέρανος, θαλάττιος ἰχθύς.
Gryps, Γρύψ
Gryphum pulli, Γρυπῶν βρέφη, νεόττια.

Haemorrhous, Αἱμόῤῥους.
Halcyon, *vid.* Carulus.
Harpe, *vid.* Accipiter.
Hepatus, jecorinus, Ἥπατος.
Hesychus, Ἥσυχος.
Hinnulus, *vid.* Cervus.
Hippocampus, Ἱππόκαμπος.
Hippopotamus, *vid.* Equus fluviatilis.
Hippurus, Ἵππουρος.
Hircus, Τράγος.
Capra, Αἴξ.
Capra montana, Αἴξ ὀρειβάτης.
Capra sylvestris, Δορκάς, αἴξ ὁ ἄγριος, ἡ ἀγρία.
Caprae Aegyptiae, Αἶγες αἱ Αἰγύπτιαι.
Caprae Cephallenides, Αἶγες αἱ Κεφαλληνίδες.
Caprae Illyricae, Αἶγες Ἰλλυρίδες.
Capra Indica, Αἴξ Ἰνδική.
Caprae Scyriae, Αἶγες αἱ Σκύριαι.
Caprarum grex, Αἰπόλιον.
Hoedus, Ἔριφος.
Hirudo, Βδέλλη.
Hirundo, Χελιδών.
Hirundo alba, Χελιδὼν λευκή.
Hirundinis pullus, Χελιδόνος βρέφος, μόσχος, νεόττιον.
Hirundo marina, Χελιδὼν ἡ πελαγία.
Hoedus, *vid.* Hircus.

Horion,

Horion,	Ὀρίων.
Hyaena,	Ὕαινα.
Hyaena [piſcis]	Ὕαινα.
Hydrus,	Ὕδρος.
Hydrus lacuſtris,	Ὕδρος λιμναῖος.
Hydrus marinus,	Ὕδρος θαλάττιος.
Hydra Lernaea,	Ὕδρα ἡ Λερναία.
Hygros phoenix,	Ὑγρὸς φοῖνιξ.
Hypodromus,	*vid.* Pſylla.
Hyſtrix,	Ὕστριξ.
Hyſtrix Libyca,	Ὕστριξ Λιβυκή.
Hyſtricum foetus,	Ὄβρια.
Iaculus, cherſydrus,	Ἀκοντίας, χέρσυδρος.
Ibis,	Ἶβις,
Ichneumo,	Ἰχνεύμων.
Ignaria,	Πυραλλίς.
Iulis,	Ἰουλίς.
Lacertus, lacerta,	Σαῦρος.
Lacertus viridis,	Σαῦρος χλωρός.
Lacertus, lacerta [piſcis]	Σαῦρος, σαύρα.
Larus, gavia,	Λάρος.
Leo,	Λέων.
Leaena,	Λέαινα.
Leo Indicus,	Λέων ἐν Ἰνδοῖς.
Leo Nemeaeus,	Λέων Νεμεαῖος.
Leonum catuli, foetus,	Λεόντων βρέφη, σκύμνοι λεοντιδεῖς.
Leo marinus,	Λέων θαλάσσιος.
Lepus,	Λαγώς, λαγωός, πτώξ.
Lepus adultus,	Πτώξ.
Lepus campeſtris,	Λαγὼς ἐκ πεδιάδος γῆς.
Lepus montanus,	Λαγὼς ὄρειος.
Lepores in Biſaltia,	Λαγὼς ἐν τοῖς Βισάλταις.
Leporum foetus,	Λαγιδεῖς.
Lepus marinus,	Λαγὼς θαλάττιος.
Libella,	Ζύγαινα.
Locuſta,	Ἀκρὶς, κάραβος.
Locuſta Arabica,	Ἀκρὶς Ἀράβιος.
Locuſta [piſcis]	Κάραβος.
Loligo,	Τευθίς.
Lumbrici,	Ἕλμινθες.
Luna,	Σελήνη.
Lupus,	Λύκος.
Luporum catuli,	Λυκιδεῖς, λύκων σκύλακες.
Lupus cervarius,	Θώς.
Thoum foetus,	Θώων σκύμνοι.
Lupus,	Λάβραξ.
Lupus marinus,	Λάβραξ ὁ θαλάσσιος.
Luſcinia,	Ἀηδών.
Luſciniae pulli,	Ἀηδόνος νεόττια.
Lutea,	*vid.* Chloris.
Luteus,	Χλωρεύς.
Lutra,	Ἔνυδρος.
Canis fluviatilis,	Κύων ποτάμιος.
Lycoſtomus,	*vid.* Engraules.
Lynx,	Λύγξ.
Lyncum foetus,	Λυγγῶν σκύμνοι.
Maena, maenis,	Μαινίς.
Maeotae,	Μαιῶται.
Maltha,	Μάλθη.
Margarita Rubri maris,	Μαργαρίτης τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης.

Marga-

Pagrus,

PRAECIPVORVM ANIMALIVM.

Pagrus, Φάγρος.
Pagurus, Πάγουρος.
Palumbes, Φάσση, φάττη.
Panther, panthera, pardalis, Πάνθηρ, πάρδαλις.
Pantherarum foetus, Ἄρκηλοι, πανθήρων σκύμνοι, παρδάλεων σκύμνοι.
Pardalis, *vid.* Panther.
Pardalis [piſcis] Πάρδαλις.
Parias, paruas, Παρείας, παρούας.
Parnops, Πάρνοψ.
Parus, Αἰγίθαλος.
Paſſer, ſtruthus, Στρουθὸς, στρουθὸς μικρός.
Paſtinaca, Τρυγὼν θαλαττία.
Patella, Λεπάς.
Pediculus, Φθείρ.
Pedunculus, Φθείρ.
Pelamys, Πηλαμύς.
Pelecanus, Πελεκᾶς.
Percae, Πέρκαι.
Perdix, Πέρδιξ.
Perdices Cyrrhaei, Πέρδικες Κιῤῥαῖοι.
Perdices Paphlagoniae, Πέρδικες Παφλαγόνες.
Syroperdix, Συροπέρδιξ.
Perdicis pulli, Πέρδικος βρέφη.
Perſeus, Περσεύς.
Phalangium, *vid.* Aranea.
Phaſiani, Φασιανοί.
Phattages, Φαττάγης.
Phoca, vitulus marinus, Φώκη.
Phoenix, Φοίνιξ.
Phyſa, Φύσα.
Phyſalus, Φύσαλος.
Pica, Κίττα.
Picus Martius, Δρυοκολάπτης.
Pindaſus, Πίνδαλος.
Pinna, Πίννη.
Piſcis nigerrimus in Luſia flumine, Ἰχθὺς μέλας ἰσχυρῶς ἐν Λουσίᾳ ποταμῷ.
Piſcis ſacer, Ἰχθὺς ἱερός.
Piſciculus Indicus, Ἰχθύδιον Ἰνδικόν.
Pithece, *vid.* Pſylla.
Poëphagus, Ποηφάγον ζῶον.
Polypus, Πολύπους.
Pompilus, Πομπίλος, πόμφυλος.
Porcus, *vid.* Aper.
Porcus [piſcis] Χοῖρος.
Porphyrio, Πορφυρίων.
Prepon, Πρέπων.
Preſter, *vid.* Dipſas.
Preſter [ſerpens] Πρηστήρ.
Preſtes, Πρῆστις.
Praſocuris, Πρασοκουρίς.
Pſetta, Ψῆττα.
Pſittacus, Σιττακὸς, ψιττακός.
Pſylla, Ψύλλα,
Hypodromus, Ὑπόδρομος.
Oribates, Ὀρειβάτης.
Pithece, Πιθήκη.
Pulmo, Πνεύμων.
Purpura, murex, Πορφύρα.
Purpura Lacaena, Πορφύρα Λακαίνη.
Pygargus, Πύγαργος.
Pyrauſta, Πυραύστης.
Pyrigoni, Πυριγόνοι.
Pyrrha, Πύῤῥα.

Raia, Βατίς.
Rana, Βάτραχος.
Rana lutaria, ὁ ἐκ τελμάτων βάτραχος.
Rana rubeta, Φρῦνος, φρύνη.
Rana marina, Βάτραχος θαλάττιος.
Rana piſcatrix, Ἁλιεύς.
Remora, echeneis, Ἐχενηΐς.
Rhax, *vid.* Aranea.
Rhinoceros, Ῥινόκερως.
Rhombus, Ῥόμβος,
Rota, Τροχός.

Rubecula, Ἐρίθακος.

Sagittarius, Τοξότης.
Salamandra, Σαλαμάνδρα.
Salpe, Σάλπη.
Salpinx, Σάλπιγξ.
Sargus, Σάργος.
Scarabaeus, Κάνθαρος, *vid.* Cantharus.

Scarus, Σκάρος.
Scolopendra, Σκολόπενδρα.
  Scolopendra marina, cetus marinus, Σκολόπενδρα θαλαττία, θαλάττιον κῆτος.
  Scolopendra terreſtris, Σκολόπενδρα, χερσαῖον θηρίον.
Scomber, Σκόμβρος.
Scops, Σκώψ, κώψ.
  Aiſcopes, Ἀείσκωπες.
Scorpio, ſcorpius, Σκορπίος.
  Scorpius albus, Σκορπίος λευκός.
  Scorpius alatus, Σκορπίος πτερωτός.
  Scorpius alatus et duplici aculeo armatus, Σκορπίος πτερωτὸς καὶ δίκεντρος.
  Scorpius cancro ſimilis, Σκορπίος καρκινοειδής.
  Scorpius fumoſus, Σκορπίος καπνοειδής.
  Scorpius niger, Σκορπίος μέλας.
  Scorpius ruffus, Σκορπίος πυῤῥός.
  Scorpius viridis, Σκορπίος χλωρός.
  Scorpius Sibrita, Σκορπίος Σιβρίτης.
  Scorpius [piſcis] Σκορπίος.
Sepedo, Σηπεδών.
Sepia, Σηπία.
Seps, Σήψ.

Serphus, Σέρφος.
Serpentes, angues, Ὄφεις, ἑρπετὰ, δάκετα.
  Serpentes volucres, Ὄφεις πτερωτοὶ, πτηνεῖς.
  Serpentes bicipites et binos pedes verſus caudam habentes, Ὄφεις δικέφαλοι καὶ δύο πόδας κατὰ τὸ οὐραῖον ἔχοντες.
  Serpentes Arabici, Ὄφεις Ἀραβικοί.
  Serpens marinus, Ὄφις θαλάττιος.
Silurus, Σίλουρος.
  Silurus Iſtrianus, Σίλουρος Ἰστριανός.
Simia, Πίθηκος.
  Simia alba, Πίθηκος λευκός.
  Simia nigerrima, Πίθηκος μελάντατος.
  Simia ruffa, Πίθηκος πυῤῥός.
  Simiarum genus humanis ſenſibus praeditum, Πιθήκων γένος ἀνθρωπόνουν.
  Simia marina, Πίθηκος θαλάσσιος.

Sirenes, *vid.* Apis.
  Sirenes, Σειρῆνες.
Sphinx, Σφίγξ.
Sphondylus, Σφόνδυλος.
Sphyraena, Σφύραινα.
Spinus, *vid.* Acanthus.
Spongia, Σπογγιά.
Squilla, Καρίς.
Stella marina, Ἀστὴρ θαλάττιος.
Stellio, Ἀσκαλαβώτης, γαλεώτης.

Strombus, Στρόμβος.
Struthio magna, ſtruthio terreſtris, ſtruthiocamelus, Στρουθὸς ὁ μέγας, στρουθὸς ὁ χερσαῖος, στρουθὸς ἡ μεγάλη.

Struthus,

PRAECIPVORVM ANIMALIVM.

Struthus,	*vid.* Passer.
Sturnus,	Ψάρ.
Sus,	*vid.* Aper, porcus.
Talpa,	Ἀσπάλαξ, σπάλαξ.
Tarandus,	Τάρανδος.
Taurus,	Ταῦρος.
Tauri carnivori,	Ταῦροι σαρκοφάγοι.
Tauri feri,	Ταῦροι ἄγριοι.
Tauri mutili,	Ταῦροι ἄκερω.
Tauri Libyci et vaccae,	Ταῦροι Λιβυκοὶ καὶ αἱ θήλειαι.
Taurus Apis,	Ταῦρος Ἄπις.
Taurus Epaphus,	Ταῦρος Ἔπαφος.
Taurus Onuphis,	Ταῦρος Ὄνουφις.
Bos,	Βοῦς.
Bos ad cursum velox,	Βοῦς δρομικός.
Bos arator,	Βοῦς ἀροτήρ.
Bos castratus,	Βοῦς τομίας.
Bos ferus,	Βοῦς ἄγριος.
Bos larinus,	Βοῦς λαρινός.
Bos retro pascens,	Βοῦς ὀπισθονόμος.
Bos testibus praeditus,	Βοῦς ἔνορχος.
Boves Chaones,	Βόες Χάονες.
Boves Erythraei,	Βόες Ἐρυθραῖοι.
Boves Leuctrici,	Βόες ἐν Λεύκτροις.
Boves feri Libyci,	Βόες Λίβυες ἄγριοι.
Boves Susiani,	Βόες αἱ Σουσίδες.
Bos Mnevis,	Βοῦς Μνεῦις.
Boves Geryonis,	Βόες Γηρυόνου.
Vacca, bucula,	Βοΐδιον.
Vaccae Arabicae mutilae,	Βόες Ἀράβιοι θήλειαι ἄκερω.
Vaccae Epiroticae,	Βόες Ἠπειρωτικαί.
Bubulum pecus,	οἱ Βόες.
Vitulus,	Μόσχος.
Vitulus Libycus,	Μόσχος Λιβυκός.
Iumentum,	*vid.* Equus.
Testudo,	Χελώνη.
Testudo terrestris,	Χελώνη χερσαία.
Testudo montana,	Χελώνη ἡ ὄρειος.
Testudo fluviatilis,	Χελώνη ποταμία.
Testudines in Gange,	Χελῶναι ἐν Γάγγῃ.
Testudo marina,	Χελώνη ἡ θαλαττία.
Testudo maris magni,	Χελώνη ἐν μεγάλῃ θαλάττῃ.
Thrissa,	Θρίσσα.
Thunnus, thynnus,	Θύννος.
Tigris,	Τίγρις.
Tigridum foetus,	Τίγρεων σκύμνοι.
Torpedo,	Νάρκη.
Torquilla,	Ἴυγξ.
Trachurus,	Τράχουρος.
Triton,	Τρίτων.
Trochilus,	Τροχίλος.
Trochilus cladarorynchus,	Τροχίλος κλαδαρόρυγχος.
Trocta,	Τρώκτης.
Turdus,	Κίχλη.
Turdus [piscis]	Κίχλη.
Turtur,	Τρυγών.
Turtur alba,	Τρυγὼν λευκή.
Typhlops, typhlines,	*vid.* Cophias.

INDEX

INDEX
GRAECO-LATINVS
PLANTARVM
AB
AELIANO
MEMORATARVM.

Δάφνης

Μαλάχη,

PLANTARVM.

Τιθύ-

INDEX GRAECO-LATINVS, etc.

INDEX

INDEX
LATINO-GRAECVS
PLANTARVM
AB
AELIANO
MEMORATARVM.

INDEX LATINO-GRAECVS

Coriandrum,	Κορίαννον.
Cornus,	Κράνεια.
Virga de cornu arbore,	Ῥάβδος κρανεία.
Crocus,	Κρόκος.
Cynofpaftus,	*vid.* Aglaophotis.
Cypariffi coma,	Κυπαρίττου κόμη.
Cyperus,	Κύπειρος.
Cytifus,	Κύτισος.
Ervum,	Ὄροβος.
Erucae femen,	Εὐζώμου σπέρμα.
Fabae,	Κύαμοι.
Fici, caricae,	Ἰσχάδες, σῦκα.
Fici folia,	Θρῖα, συκῆς φύλλα.
Foeniculum,	Μάραθρον.
Fraxini fructus,	Μηλίας καρπός.
Frumentum, triticum,	Ἄλφιτα, πυρὸς, πυροί.
Ariftae frumenti,	τοῦ Σίτου αἱ ἀθέρες.
Glans,	*vid.* Quercus.
Gramen,	Ἄγρωστις.
Hedera,	Κισσὸς, κιττὸς, κιττὸς ἄγριος.
Helenium,	Ἑλένιον.
Helleborus,	*vid.* Veratrum.
Herba in maceriis nafcens,	Πόα ἐν ταῖς αἱμασίαις φυομένη.
Herba fingultui contraria,	Πόα ἐχθρὰ τῇ λύγγι.
Holofchoenus,	*vid.* Iuncus.
Hordeum,	Κριθαί.
Hyofcyamum,	Ὑοσκύαμον.
Intybus fylveftris,	Πικρίς.
Iridis fructus,	Ἴρεως καρπός.
Iuncus,	Σχοῖνος.
Iuncus holofchoenus,	Ὁλόσχοινος.
Thrya,	Θρύον.
Lactuca,	Θριδακίνη.
Lactuca fylveftris,	Θριδακίνη ἀγρία.
Laurus,	Δάφνη.
Lauri folium,	Δάφνης φύλλον.
Lauri ramuli,	Δάφνης κλώνια.
Lentifcus,	Σχῖνος.
Libanotis herba,	Λιβανωτὶς πόα.
Lini radix,	Λίνου ῥίζα.
Lycoctonos herba.	Λυκοκτόνος πόα.
Malva,	Μαλάχη.
Medica herba,	Μηδικὴ πόα.
Malum punicum,	Ῥοιᾶς σιδή.
Malus,	Μηλέα.
Mnia,	*vid.* Alga.
Myrica,	Μυρίκη.
Myrica marina,	Μυρίκη ἐναλίς.
Myrti ramus,	Μυρρίνης θαλλός.
Nepeta,	Καλαμίνθη.
Olea,	Ἔλαια.
Oleae folia,	Ἐλαίας φύλλα.
Oleae ramus,	Ἐλαίας θαλλός.
Oleafter,	Κότινος.
Olera,	Λάχανα.
Opos,	Ὀπός.
Origanum,	Ὀρίγανον.
Oryza,	Ὄρυζα.
Palma,	Φοῖνιξ.
Palma pumila,	Φοῖνιξ χαμαίζηλος.
Pancynicus,	*vid.* Alga.
Papaver,	Μήκων.
Pardalianchum,	*vid.* Aconitum.
Perfea,	Περσαία, περσέα.
Perfeae caudex,	Περσαίας πρέμνος.
Picea, pinus,	Πεύκη, πίτυς.

Piper,

PLANTARVM.

INDEX

RERVM MEMORABILIVM

IN

AELIANI LIBROS XVII.

DE

NATVRA ANIMALIVM.

ADRANVS.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

AVRATA,

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

C

CANIS

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Capi-

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

CERCION

INDEX RERUM MEMORABILIUM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Cornicum

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Delphini

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERUM MEMORABILIUM.

Equi

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Graculi

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

HYDRA

INDEX RERUM MEMORABILIUM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

LABORIS

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

L

Leones

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Locustae,

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Memno-

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

N

 NEPETA

INDEX RERUM MEMORABILIUM.

O

OLO-

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

OVVM

Pavones

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

PHRY-

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

 Polypus

INXEX RERVM MEMORABILIVM.

Q

R

ex

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Sues

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Teſtu-

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

7 Q VESTES

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Vulpan-

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

I N D E X
A V C T O R V M
A B
A E L I A N O
L A V D A T O R V M.

CHARMIS

INDEX AVCTORVM.

ΛΑΣΟΥ

INDEX AVCTORVM.

ADDENDA

ADDENDA,
MVTANDA, et OMITTENDA,
in OPERIS CONTEXTV.

Pag. Lin.

15. 28. περιαθύρεσιν] *Lege:* περιθυρῶσιν. *Vide* Notas.
170. 1. ille,] *Adde:* qui natura sua etc.
188. 1. captos,] *Adde:* quemadmodum et columbae facere solent, etc.
276. 18. attestatur.] *Adde:* Dolorem enim et molestiam animo versans nunquam cantui vacat.
277. 19. μᾶλλον.] *Adde:* Μηδὲ γὰρ ἄγειν σχολὴν ποτὲ ᾠδῇ καὶ μέλει τὸν κατὰ τῆς ψυχῆς ἔχοντά τι πρόσαντες καὶ ἀλγεινόν. *Vid.* Notas.
292. 17. aegithus parus] *Omitte:* parus, *et l.* 19. pari.
392. *ult.* Post paulum,] *Lege:* Longe autem post.
409. 5. ἰδὼν] *Adde:* ἐξ ὑπόπτου. *Vid.* Notas.
440. 14. Cumque ubi esset etc. vinctumque Romam] *Lege:* Cumque errantem eum comprehendissent, et cujusnam servus esset intellexissent, vinctum Romam etc.
447. 13. ᾤχετο καὶ ὅδε] *Lege:* καὶ ὅδε ᾤχετο.
452. 10. sacros esse, et mansuescere,] *Lege:* sacros esse mansuetos, et a ministris etc.
536. 12. profert, minime ii quidem grandes] *Lege:* profert, et delphinos, minime grandes etc.
540. 16. ut aquam transmittere queat,] *Lege:* ut iterum educere queat.
562. 6. tantum] *Adde:* in anno etc.
578. 4. idque in lunae defectione comprimi,] *Lege:* ipsam autem in lunae defectione connivere.
692. 14. Turdus vero] *Adde:* hieme.
812. 25. Quomodo Eridano etc. capiantur] *Lege:* Quomodo in Eridano et Taenaro fluviis pisces capiant.
874. 20. buccina hujus maris tanta] *Lege:* buccinae hujus maris tantae.
878. 1. Formicis] *Lege:* Formica.
908. 1. Indiae vico,] *Omitte:* Indiae.
26. et] *Adde:* carnes eorum.
914. 19. Serpentibus bicipitibus] *Omitte:* bicipitibus.

IN NOTIS.

984. a. *ult.* Mediceus.] *Adde:* pro προσσείς.
990. b. 26. καλαπρίσαντες] *Forte legend.* καλαπρίσαντες ἢ καλαστρώσαντες.
993. a. 38. praecessit τῶν κητῶν] *Lege:* praecessit πάμπολυ τῶν κητῶν.
1029. b. 27. lib. Hist. Anim. cap. 2.] *Lege:* lib. ix. Hist. Anim. cap. 1.

1029.

A D D E N D A, etc.

Pag. Lin.

1029. b. 36. Αἴγινθος legendum cenſet cl. Pauwius ad Philen.] *Lege:* Αἴγινθος pro αἴγιθος, vel αἴγισθος, quomodo habet mſ. Bodl. apud Philen legendum cenſet cl. Pauwius.

1050. b. 16. Lucanus lib. ix. de moleſto Catonis per ſabuloſam Libyen itinere:] Adfer huc Lucani verſus ſequentes, loco ſuo dimotos:

Nec ſunt diſcrimina terrae
Ulla, niſi aetheriae medio velut aequore flammae:
Sideribus novere viam. TRILLER.

1112. b. 40. intelliget lector. Innoteſcet ex iis,] *Lege:* intelligetur ex iis.

1127. b. 34. GESNER.] *Adde:* Mediceus.

